

GYULAFEHÉRVÁR TÖRTÉNETE

A SZ. KIR. VÁROS KÖZÖNSÉGÉNEK MEGBIZÁSÁBÓL

IRTA

KIRÁLY PÁL.

KIADJA

GYULAFEHÉRVÁR SZ. KIR. VÁROS KÖZÖNSÉGE.

1892

NYOMATOTT AJTAI K. ALBERT KÖNYVNYOMDÁJÁBAN KOLOZSVÁRT.

ELSŐ KÖTET.

A P U L U M.

GYULAFEHÉRVÁR AZ Ó-KORBAN.

A honfoglalás
ezeredik évfordulójának

Emlékünnepére

Gyulafehérvár
szabad királyi város közönsége.

ELŐSZÓ.

YULAFEHÉRVÁR szab. kir. város közönsége, anyagi, közigazgatási és társadalmi viszonyainak átalános föllendülése közepett, megemlékeztvén tizenhatsz századra terjedő multjáról, 1889. szeptember 4-én tartott közgyűlésében elhatározta történetének kiadását, s engem bízott meg annak megírásával. E megtisztelő megbízást örömmel, habozás nélkül fogadtam, miként nem habozott volna egyetlen pályatársam sem, ha nem nekem jut osztályrészül a nagy föladat megoldása. Elfogadtam a kitüntetést, perczig sem gondolva a végzendő munka tömegére, nem a létföntartással, a napi étellel járó teendőim halmozottságával: de nem is akartam fontolóra venni ezeket, mert vannak föladatok és kötelességek, melyek előtt meg kell hajolnia az embernek.

Munkaközben mégis támadtak aggodalmaim: vajjon meg tudom-e tartani a város közönsége által szabott határidőket, melyeknek utolsója olyan időpontra esik, midőn nagyot fog dobbanni minden magyar szív, és hálatelten fog leborúlni a Mindenható előtt, örömkönnyes szemekkel rebegetve: „Hála és dicsőség Neked Uram, hogy megengedted élünk nemzeti létünknek ezredéves fordulóját!” E nagy nap előjelei már mindenfelé mutatkoztván, lehetetlenség volt előle kitérnem s én elfogadtam a határidőket, bár tudtam az első pillanattól, hogy e munka termelő erővel bíró éveimnek java részét fogja igénybe venni, betöltve minden — oly végtelenül csekély számú — szabad pillanatomat. És

mégis bizom, bizom a gondviselésben és lelkesedésemben, hogy befogom váltani kötelezettségemet.

Gyulafehérvár sz. kir. város közönsége, elkészülvén az első kötet, közzé teszi azt, s ezzel a tudományos világgal szemben is érvényesül felelősségem. Örömmel hajlom meg következményei előtt.

Az első kötet a közép- és új-kori város helyén virágzott római colonia és municipium képét adja, és teljesen önálló munka. Az lesz a második és harmadik kötet is, melyek a középkori Gyulafehérvár történetét, s a nemzeti fejedelmek székhelyének, az egykori Erdély fővárosának multját fogják tartalmazni.

Három különböző város képét írom le tehát: s ott a rómaiság, itt a magyarság szerepel. Amaz másfél századra terjedő birtoklásának idején mindig ugyanazon aegis alatt hat és alkot, míg a népvándorlásnak a tengerárhoz hasonló hullámai meg nem döntik a sasok uralmát; — a magyarságnak politikai, társadalmi, vallási viszonyait, közéletét a vajdaság, majd a püspökség irányítják, — az új-kor elejétől pedig a nemzeti fejedelmek teszik ugyanezt, s e hatalmakat más és más, egymástól egészen elütő jellegű eszmék hatván át, — városunk új alakot ölt mindannyiszor, és e különböző korszakok határai oly élesek, hogy csak a történet folytonossága által kapcsoltnak össze, míg hagyományaik csak a multaknak emlékei, de nem alapjai a történeti jelen és jövőnek.

Teljesen eltérő jellegűek lesznek tehát köteteim is, — különösen az elsőé, mely a rómaiak Apulumát írja le. A római kiválóan katona és jogász nemzet volt, egyoldalú tehát, s ezért szellemének világa bármily erőteljes is, nem elégíti ki lelki szemeinket, ha korunk mértékét alkalmazzuk reájuk, de akkor ezernyolczszáz év előtt messze, messze túl határainkon árasztá fényét, s hová eljutott, műveltséget teremtett még a legelrejtettebb zúgokban is.

Ezzel sorsára bocsátom kötetemet! vajha olvastatnék!

Déván, 1891. márczius 9-én.

K.

I. FÖLDRAJZI ADALÉKOK.

Herodotus, a történetírás atyja, a Fekete tengertől éjszakra, Európát végtelen síkságnak képzelvén, beláthatatlan rónákra helyezi négy-szög alakban Skythiáját — az Ister, az azowi tenger, s a Pontus mellékeire délen; éjszakon ismeretlen barbárok, nyugaton és keleten pedig az agathyrsok, a neurok, androphagok és melanchlainok területei közé.¹

A Duna, Herodotusnak legnagyobb európai folyama, messze nyugaton, a kynetek mellett lakó kelták földjéről ered, s keleti irányban hasítja keresztül egész világrészünket. Vize mindig bő, mert tömérdek mellékfolyót vesz föl, s öt ágú torkolatot képezve, ömlik a Fekete tengerbe (Pontus Euxinus). «A skythák országát öntöző öt folyó pedig, melyek az Istert nagygyá teszik, — folytatja írónk — a Porata, mint a skythák nevezik, vagy Pyretus, mint a görögök mondják, azután a Tiarantus, Araris, Naparis és Ordessus. A nevezett folyók elseje, mely nagy s a legkeletibb irányú, vizét az Isterbe önti, a második helyen említett Tiarantus inkább nyugatra foly és kisebb; az Araris, Naparis és Ordessus e kettő között ömölve szakadnak az Isterbe.»² E rövid néhány sorba foglalt adatokban van az első, a legrégibb emlékezés hazánknak Délkeleti Felföldjéről, a régi Erdélyről. A kép hiányos ugyan, mert Herodot a Dunától éjszakra terülő vidékeknek vizrajzi és domborzati viszonyairól édes-keveset tud — de halovány hireiből a legjellemzőbb vonásokat adván, mégis fölismerhetjük Erdélyt s a vele határos részeket. A fölsorolt folyók elseje kétségtelenül a Pruth. Az Araris a mai Szeret, s régi nevének gyökszava „ar“ Roesler szerint³ «ömleni, folyni» jelentéssel bír. Naparis — most Jalomnicza. A szláv áradat veté ki régi indogerman nevét a használatból, melyet ugyancsak Roesler a szanszkrit «nepa»

¹ Herodotus. IV. c. 100.

² Herodotus. IV. c. 48.

³ R. Roesler: Einiges über das Thrakische. Zeitschrift für oest. Gymnasien. 1873, 109. l.

viz, ó-baktriai «nap» nedves jelentményű alapszókkal hoz kapcsolatba. Az Ordessos, vagy helyesebben Ard-essos neve a szanszkrit «Ard» ömleni (görögül = $\alpha\rho\delta$) vetendő össze. Nevének ősi alakját a mai Ardzs is elnevezés, majdnem teljesen föntartá. A Tiarantus, most Teljorman, csekély, kicsi folyó, s hogy Herodotos mint jelentékeny vizet említi, annak oka a természeti viszonyokban rejlik, mert a Tiarantust fölvevő és a Dunába az Olt és Ardzs is között beömlő, Vede mellékfolyójával egy irányban haladván tovább, könnyen volt egy folyónak tekinthető akkor, midőn a földrajzi ismeretek és szótár a kezdet kezdetén voltak. A Tiarantust néha azonosíták az Olttal is, — de ez alig állhat meg, nem lévén föltételezhető, hogy ily tekintélyes folyó eredeti nevét már az ó-korban mással, az Alutus-szal cserélték volna föl, s ehhez járul még a fontos körülmény, hogy Herodotus Skythia folyóit sorolja föl, melyek a Kárpátok lejtőiből erednek, míg az Olt az agathyrsok földjén keletkezik, s felső folyásában már akkor is jelentékeny, midőn a vöröstoronyi szoroson át elhagyja hazánkat.

«Az agathyrsektől jön a Maris, s egyesül az Isterrel.» — Herodot tehát a Tisza alsó folyását a Marosnak tekinti.

«A Haemus bércei közül, folytatja írónk, három más nagy folyó ered, s északi irányba haladva ömlenek bele (a Dunába): az Atlas, Auras és Tibisis; Thracián, s a thrák krobyzok földjén át folynak az Athrys, Noes és Artanes s az Isterbe szakadnak; a paeonoktól s a Rhodope hegységből jön a Syus, mely a Haemust középen átvágva torkol az Isterbe.» Hogy az utóbbi balparti folyó az Isker, a rómaiak Aesus-a mondja Goos,¹ az kétségtelen. Innen a thrák krobyzok földjéig nyugatról — keletre haladva, a következő hat folyót kell elhelyeznünk: az Artanes, Naes, Athrys, Auras és Atlást. De nem tekintve arra, hogy a Balkánból nem ered, a Dunába ömlő tekintélyes folyó, csak négy kisebb vizet vehetünk figyelembe, melyek közül három, helyrajzi sorrendben talán, a következőképen azonosítható: a Vid = Artanes; Osma = Naes; a Jantra = Athrys. A Herodot által megemlített három nagy folyót tehát alig állapíthatjuk meg, mert csak az egyetlen Lom van még hátra, mely Rustesuknál a jobb parton ömlik a Dunába. Így az Atlas, Auras és Tibisis a balpartra tartoznak kétségtelenül, s ott a Tiarantus és Maris között még ma is élnek neveik: az Atlas, az Olt görögös neve; Auras az Arabona, miként Ptolemaeus nevezi a Zsilt, s a Temes az egykori Tibisis, melynek nevét a krassó-szörénymegyei Zsuppa helyén feküdt Tibiscum is föntartá. Hogy miképen tévedhetett Herodot ily nagyot, annak alig lehet, de nem is szükséges okát adnunk.

A dáciai hegyeket legelőször Julius Caesar említé a gall háborúkról irt commentarjaiban, mondván, hogy a hercyni erdő elérvén a dákok és anartok határait, a folyótól (a Duna) balra fordul, s nagy kiterjedése miatt számos nép területét érinti.² De a Kárpátokat még a Tiberius korában élt Strabo sem

¹ K. Goos: Studien zur Geographie und Geschichte des Traianischen Daciens. 9. l.

² Jul. Caes. Bell. Gall. VI, 25: (Hercynia silva) oritur ab Helvetiorum et Nemetum et Rauricorum finibus rectaque fluminis Danuvii regione pertinet ad fines Dacorum et Anartium; hinc reflectit sinistrorsus, diversis ab flumine regionibus, multarumque gentium fines propter magnitudinem attingit...

ismeri; ő is, miként Caesar a hercyni erdő folytatásának tekinti azokat, s szerte a Maros is a Dunába ömlik, bár a Tiszáról, Pathisos névvel van tudomása, s a «hegyek közül eredvén — írja róla — a skordiskok földjén át ömlik az Isterbe.»¹ Strabo úgy látszik azt hiszi, hogy a Maros a Tiszától nyugotra ömlik a Dunába, s ezért állítja, mikép a Maris a Danubiusba, a Pathisos pedig az Isterbe szakad.²

L. Annaeus Florus bár végig küzdé Augustus harczeit, a pannonok, sarmaták és dákokkal, Dáciáról mégis csak annyit mond, hogy a sarmaták nyílt mezőkön kóborolnak, a dákok pedig a hegyek között laknak.³

Plinius a Dunától éjszakra fekvő területek domborzati viszonyairól helyes adatok alapján ír ugyan, de a Kárpátokat ő is a hercyni erdő folytatásának tekinti, s csak a középső részéről és az erdős hegységekről van tudomása, ezen részeket mondván a síkságokról elűzött, s a hegyek közé menekült dákok, — a Tisza és Maros által határolt hazájának. A Duna és Dniestr között szintén ismer hegységeket: a Montes Macrocremni = a meredek nagy hegyeket, tehát a tulajdonképi nagy Felföldet, de a nélkül, hogy határozottabb adatokat tartott volna fenn.⁴

Tacitus sem mond semmi újat. A Kárpátokat ő is a hercyni erdőhöz csatolja, — de a Marost szintén oly határozottan localisálja, hogy lehetetlenség összetévesztenünk más folyóval.⁵

Claudius Ptolemaeus az első (Kr. u. 150 k.), kinek határozott képze van Dáciáról, valószínűleg a hivatalos adatokat látta, vagy Alexandriában oly egyénnel nyílt alkalma érintkeznie, kik megfordultak a birodalom új tartományában. De még ő sem közöl pontos adatokat, a provincia vízrajzi és domborzati viszonyairól.

Ptolemaeus Daciáját természetes határok körítik jóformán minden oldalról: északon a Dniestr felső folyása és a Kárpátok, nyugaton a Tisza, délen a Duna, keleten részben a Prúth, — de innen egész a Dniestrig csak mesterséges jelzés választja el Róma birtokait a szomszédoktól.⁶ Ez adatok alapján könnyen megszerkeszthető Dacia térképe, de ekkor az író tévedései is azonnal ki fognak tűnni. A provincia területét nagyon is keletre helyezé, a Tisza, melyet helytelenül nevez Tibiscusnak, — vonala igen rövid, — a Kárpátok irányítása téves, a Szeret és Prúth egy folyóvá olvadnak össze.

¹ Strabo. VII, 5. f. 2.

² Strabo. VII, 5. f. 2 és VII., 3. f. 11.

³ L. Ann. Flor.: Sarmatae patentibus campis inequitant . . . Daci mantibus inhaerent. — Res Romanae IV., 12, 18, 20.

⁴ Plinius hist. nat.: IV., 15: superiora autem inter Danubium et Hercynium saltum usque ad Pannonica hiberna Carnunti, Germanorumque ibi confinium, campos et plana Jazyges Sarmatae, montes vero et saltus pulsi ab his Daci ad Pathissum amnem a Maro, sive is Duria est, a Suevis regnoque Vanniano diremens eos adversa Bastarnae tenent aliique Germani. IV, 16: verum ab istro oppido Cremniscos, Aepolium, Montes Macrocremni, clarus omnis Tyras oppido nomen imponens s. t. b.

⁵ Tac. Germ. I. 43. Ann. II. 63.

⁶ Ptolem. III. 8. 1—4.

Szerzőnk, hogy könnyebben legyen áttekinthető a terület, szelvényekre osztja föl azt a 48—44-ik szélességi fokok között, s északról délre haladva ismerteti mind az ötöt, előbb a határokat majd a lakosságot, helységeket, folyókat, hegysegeket írva le. A határ népekre vonatkozó adatait azonban oly régi munkából meríti, hogy azok elévültek már a római hódítás idejében. Annál nagyobb fontosságúak hosszúsági és szélességi meghatározásai; — de ezek közül ugy látszik csak Sarmizegetusára (Várhely—Hunyadm.) s a Salinae-re (Felvincz—Fehérmege) vonatkozó alapulnak tényleges fölméréseken, — míg a többi itinerariumok alapján ő maga számította ki.

Közvetlen érdekel csak Sarmizegetusa és Apulum fekvésének méretei birván reánk, e kettőt ide ígatom:

	Hosszúság.		Szélesség.	
	Ptolemaeus szerint. A tényleges.		Ptolemaeus szerint. A valóságos.	
III-ik szelvény Apulum:	43° 15'	41° 15'	46° 40'	46° 3'
IV-ik » Sarmizegetusa:	47° 50'	40° 27'	45° 15'	45° 30'

Térképileg föltüntetve Daciát csak a Peutinger táblán látjuk. E térkép, helyesebben itinerarium kétségtelenül egyike azoknak, melyek a táborok s a katonatisztek használatára állítatván elő, a szükséghez képest osztottak ki. A pontosságra kiváló tekintettel lévén készítésöknél térképünknek Daciára vonatkozó adataiban majdnem föltétlenül megbízhatunk, bárha nem találjuk is meg rajta mindazon kiváló tulajdonságokat, melyeket Vegetius megkövetel a jó útmutatótól.¹ A Peutinger tábla jelen alakjában késő másolat. Eredetijét Dr. K. Miller meggyőző érvelése szerint Castorius készítette 365. szeptemberétől 366. májusig², régebbi források alapján, mert Daciát akkor már rég elveszté Róma. Térképei azonban még forgalomban valának, mint nálunk az idegen államokéi, — de a classicus cartograph, a római büszkeségnek megfelelően az elvesztett területeken is a birodalmi jeleket használja, mintha mi sem változott volna meg a nagy világban. A térkép csak a szó szoros értelmében betelepített részeket adván, négy fő útvonalat tüntet föl: az első Viminaciuntól (Kostalác-Szerbia) — Tibiscumig (Zsuppa) ér; a második ugyancsak Viminaciuntól Sarmategte (= Sarmizegetusa = Várhely)-ig; a harmadik Egetától (Kladova, Szerbia) — Apulum (Gyulafehérvár)-ig; a negyedik Apulumtól — Poralissumig. (Mojgrad-Szilágy megye). A Peutinger tábla összesen 45 helységet sorol föl. A folyók közül meg van a Duna, de az Oltnak nem jutott hely, jelezve azonban van, mert két átkelőt találunk megemlítve. A Karast lerajzolta, de nem látjuk a Marost,

¹ Fl. Veget. Ren. — Epitoma rei militaris. III. 6. (exercitus) Primum itineraria omnium regionum, in quibus bellum geritur, plenissime debet habere perscripta, ita ut locorum intervalla non solum passuum numero, sed etiam viarum qualitate perdiscat, compendia devetlicula montes flumina ad fidem descripta consideret, usque eo, ut sollertiores duces itineraria provinciarum, quibus necessitas gerebatur, non tantum adnotata, sed etiam picta habuisse firmentur, ut non solum consilio mentis verum aspectu oculorum viam profecturus eligeret.

² Dr. K. Miller: Die Weltkarte des Castorius, genannt die Peutinger'sche Tafel. Szövegkönyv. 531.

pedig Apulum és Sarmizegetusa között föltétlenül kellett hídnak lennie, s ha a jelek nem csálnak, ezt Aranyánál — Petris (Hunyadm.) kell keresnünk. Apulum és Brucla között foly az Ompoly, Napoca-nál (Kolozsvár) a Szamos, Porolis-sum közelében az Egregy. Északi határu a Kárpátok tüntetvén föl Alpes Bastarnicae névvel, melyeknek keleti nyulványán ered a Fekete tengerbe ömlő Agaligus a Dniestr vagy a Talgiol, a Dniestr és Prúth között. Szomszéd népekül a hamoxobiakat, szarmatakat, lupionokat, venedeket, bastarnokat s a dac-petporianikat említi. Utóbbiak Tomascsek magyarázata szerint a hegyek között lakó szabad dákok.¹ Végül a pitiek, géták s vág-ok jeleztetnek. Vajjon a géták alatt nem a gótok értendők? Ha igen, úgy csak a hunok hiányzanak.

E vázlatos adatok csak a legfőbb vonásokat tartalmazzák, silhouette-jét a régi Daciának, — s kiegészítésül csatolom hozzájuk, hogy Eutropius egy millió lépésre teszi a provincia területét.²

¹ W. Tomascsek: Über Brunalia und Rosalia. — Sitzungsberichte d. kais. Akademie d. Wissenschaften LX. k. 385. l.

² Eutropius. VIII. 2. c. (t. i. Dacia) provincia deciescentena millia passum in circuitu tenet.

II. AZ AGATHYRSOK.

Dacia legrégibb lakosait az agathyrsokat Herodotus említi először, érdekes szerepet juttatva nekik Darius hadjárataiban. A nagy király hetven myriád harczossal kelvén át a Bosporusnak Mandrocles által épített hídján, nagy félelmet keltett a skythákban, s ők belátván, hogy egyedül nem szállhatnak szembe a perzsák világbirodalmának rettenes erejével, tanácskozásra hívák össze szomszédjaikat. Herodotus megkapó közvetlenséggel, s naiv egyszerűséggel mondván el a barbar királyok értekezletének letolyását, szó szerint iktatom ide szavait, mert a tisztos agg kitünő elbeszélő, s mert ez az egyetlen történeti adat hazánk keleti részének ősi birtokosairól.

A skythák meghívására a taurok, agathyrsok, neurok, androphagok, melanchlainak, gelonok, budinok és sazuromaták királyai jelennek meg.¹

«A most elsorolt népek összegyűlt királyai előtt megjelentek a skythák követei, s fölvilágosítandó őket, elbeszélék, hogy a perzsa király mindent meghódítván a másik világrészben, és hídat veretvén a Bosporuson, átjött eme világrészbe, hogy átkelése és a thrákok leigázása után áthidalta az Istert, megakarván hódítani eme országok mindegyikét. Ti nem maradhattok tétlenül — folytaták — nyugodtan nézve pusztulásunkat, hanem közösen, együtt menjünk a közeledő ellenség elé. És ha ezt nem teszitek meg, mi kénytelenek leszünk elhagyni az országot, vagy pedig kiegyezünk és maradunk. Mert mit tegyünk, ha ti nem segítetek? De azért nektek sem lesz jobb sorsotok, mert a perzsa épügy jön ellenetek, mint ellenünk; ő nem fog megelégedni a mi leigázásunkkal, hogy titeket megkíméljen. Ennek beigazolására a következőket mondjuk nektek: ha a perzsa csak ellenünk indít háborút, megboszulandó korábbi szolgását, úgy bántatlanul hagyva mindenkit, egyenesen országunkat támadná

¹ Herodotus. V. 102.

meg, és akkor minden ember tudná, hogy csak a skythák s nem a többiek ellen indult. De ő megérkezve e szárazföldre, az útjába esőket mind leigázza, s nem csak a thrákokat hódítja meg, hanem a velünk szomszédos gétákat is.»

«A skythák ez előterjesztése után a népeknek megjelent királyai tanácskozássra ülének össze, — de nézeteik elágazók valának: a gelon, száuromata s a budin egybehangzóan jelenté ki, hogy kész segíteni a skythákat, míg az agathyrsok, a neurok, androphagok, melanchlainok és taurok királyai következőleg válaszolának: ha nem ti sértitek meg először a perzsát és kezditek ellene a háborút, úgy előadott kérésteket méltányosnak tekintenők, s teljesítve azt, közösen cselekednének veletek. De ti rontván be országukba először — nélkülünk, addig zsarnokoskodtatok a perzsák fölött, míg az istenség megengedé, s ők most ugyanazon istenség segítségével hasonlót hasonlóval fizetnek meg. Mi akkor sem bántottuk ez embereket, s most sem akarjuk sérteni őket. Ha azonban az ellenség országunkra törve, minket is megtámad, akkor nem hagyjuk magunkat, de míg ez nem történik meg, nyugton maradunk, mert úgy hisszük, hogy a perzsák nem reánk, hanem azok ellen jöttek, kik megsértették őket.»¹

E választ vevén, a skytha követek azonnal elhagyák a tanácskozmány színhelyét, szolgált sátrat, s övéikhez térve, nyomban megindíták a háborút. Szerencsétlenül. A perzsák túlnyomó ereje elől kénytelenek valának meghátrálni, és előbb a melanchlainok, majd az androphagok, végül pedig a neurok telepeire menekültek. Nyugalmok azonban csak pillanatnyi lehetett, mert ezek is megtámadtatván, elűzék kelletlen vendégeiket. Most az agathyrsok hegyei közé óhajtanak bejutni, de ők fegyveresen jelenvén meg határaikon, tudokra adak hírnökeik által a menekvőknek, hogy keressenek máshol új hazát, mert nem fogadják el törzseiket, sőt azonnal megtámadják őket, ha a bebocsáttatást továbbra is követelnék. A skythak erre eltávoztak, Darius pedig utánok eredve, békén hagyá a délkeleti Felföld lakosait.²

Több történeti adatunk nincsen e népről, — époly gyorsan tűnnek el, mint a hogy megjelentek. Rendkívül érdekes e reminiscentiákban a néhány szó, mely az istenségre vonatkozik, — mert e szerint az agathyrsok, neurok, androphagok, melanchlainok és taurok egy oly Istenben hittek, ki nem egy vagy más népnek külön nemzeti istensége, hanem a külön népeknek közös istene, ki a világtörténet eseményeit bölcs akaratja szerint intézi, egyformán igazságos minden nép iránt, s egyformán büntet, mint jutalmaz. Különös tünemény a vallások történetében, hogy a kéjelgő agathyrsok, a varázslattal foglalkozó neurok, a vadindulatú androphagok, a taurok — az ó-kor leghíresebb kalózsai voltak épen azon népek, melyek az emberi nemnek egy közös, igazságos Isténében hittek.³

Köz és társadalmi életükről igen keveset tudunk; a néhány elmosódó

¹ Herodotus V. 118—119.

² Herodotus V. 125.

³ Gf. Kuun Géza: Az agathyrsok vallása s vallásos jelvényeik felől. Keresztény Magvető. XV-ik évf. II. f. 93. l.

vonás igen halovány képet ad rólok, s egy és másban nem épen kedvezőt. Kormányformájuk monarchicus, s így kétségtelenül aristocraticus is. Törvényeik voltak, melyeket megóvándó a feledéstől, versekbe szedtek.¹ De hogy miképen alkoták, miképen hajtják végre azokat, arról hallgatnak forrásaink. Herodotus szerint «a legfényűzőbb emberek, s a legtöbb aranyat ők hordják magokon.» «Az asszonyokkal közösen érintkeznek, mert mindnyájan testvérek és rokonok akarnak lenni, kik között nincsen sem irigység, sem ellenségeskedés, egyéb szokásaik a thrákokéihoz hasonlítanak.» Gazdagságukat Erdély bércei között szerzik, melyeknek aranyat, ezüstöt rejtő erei az ősidőkben rendkívül dúsak lehettek, s ha ismerék a nemes fémek bányászatát, és földolgozási módját, úgy nagyon érthető, hogy szerették mutogatni ékszereiket. Annál visszataszítóbb vonásuk a nőközönség — melyet nem tesznek rokonszenvesebbé. Herodotus végső szavai sem, hogy egyebekben a thrákok módjára élnek. A nőközönség sűrű és könnyű, jóformán szabad érintkezést föltételezvé, alig lakhattak elzárkózva, szilárd kő épületekben, melyek az állandó letelepülést, s ezzel együtt a tulajdonjog tisztázását és a család, így a feleség vagy feleségek elkülönítését szükségképvé teszik, míg a nyílt könnyű sátrak semmi korlátot nem vonnak a kölcsönös érintkezés elé.

Külsejük ha nem is kelletlen, — de föltűnő volt mégis. Hajok fekete, söt aczélkék,² arcukat, testöket tetoválták, annál élénkebben, tarkábban, minél magasabb rangú volt az illető.³

Származásukat mély homály födi, melyet Herodotusnak itt következő regeje alig világíthat meg: «A pontosmelléki hellének a következőket beszélnek — írja szerzőnk: midőn Hercules elhajtja Geryon barmait, elvetődött, most a skythák által lakott, de akkor még pusztá országba. Geryon a Pontuson túl lakott, s a hellének által Erytheianak nevezett szigeten tanyázott, mely Gadeira mellett van, túl Hercules oszlopain — az Oceanban. Az Ocean pedig, miként ők állítják, de mivel sem bizonyítják, napkeleten kezdődik s körül veszi az egész földet. Innen jött volna Hercules a most Skythiának nevezett országba, hol egy ízben viharok és hideg lepvén meg, magára ölté az oroszlánbőrt és elaludt, mialatt a szekeréből kifogott lovak isteni rendelésből eltűntek.»

«Hercules fölébredvén, keresésökre indult s bejárván az egész vidéket, eljutott Hylaea területére is. Itt találta egy barlangban az echidnát, a ki nővel párosult vegyes lény, mennyiben felső teste asszonyi, az alsó pedig kigyó. Elcsodálkozva rajta, megkérde tőle, nem látta-e lovait valamerre kóborolni, — mire azon választ kapá, hogy nála vannak azok, de addig nem adja vissza, míg

¹ Aristotel. Problem. XIX. 28: Διὰ τὴ νόμα καλοῦνται οὓς ἄδουσιν; ἢ ὅτι ποιν ἐπίστασθαι γράμματα ἔδον τοὺς γόμους, ὅπως μὴ ἐπιλάθωνται, ὥσπερ ἐν Ἀγαθυρσοῖς ἐτι εἰώθεαι.

² Plin. Hist. nat. V. 26., 88: caeruleo capilli Agathyrsi.

³ P. Mela II. 1: Agathyrsi ora artusque pingunt, ut quisque maioribus praestat, ita magis vel minus; ceterum iisdem omnes natis et sic ablui nequeant. — Virgil. Aen. V. 104: picti Agathyrsi. — Ammian. Marcell. XXX. 2. 14: Gelonis Agathyrsi collimitant; interstincti colore caeruleo corpora simul et crines; et humiles quidem minutis atque raris, nobiles vero latis fucatis et densioribus noti.

nem érintkezik vele. Hercules tehát meghált nála, de ő folyton halogatá a kiadást, hogy minél hosszabb ideig lehessen Herculesszel, mert ez ménjeinek visszakapása után azonnal távozni akart. Végül mégis visszaadván a lovakat, ezeket mondá: e paripákat, midőn idejöttél, megmentém, s te megfizetted a mentés díját, mivel három fiam van tőled. Hagyd meg nekem, hogy mit tegyek velök, ha fölnőnek? itt telepítsem le őket? mert az ország az én birtokom, vagy elküldjem őket? E kérdésekre Hercules állítólag így válaszolt: «Ha látod, hogy férfiak lettek, tégy következőképen, s nem fogsz hibázni: a ki közülök ez íjat ki tudja feszíteni, s ez övet föl tudja venni, azt tedd az ország lakosává, de a ki nem tudja végrehajtani ezeket, úgy mint rendelém, azt küldjed el. Ha ezt megteszed, teljesíted meghagyásomat, s örömed lesz benne.»

„Hercules erre kifeszíté az egyik ívet, — kettő volt nála, megmutatá az övet, s átadá mind a kettőt. Az échidna Herculestől született fiainak, midőn férfiak lőnek, neveket adott, a legidősebbet Agathyrsos, a középsőt Gelonos, s a legifjabbat pedig Skythesnek nevezve el, majd eszébe jutának a meghagyások is, teljesíté azokat. De két fia Agathyrsos és Gelonos nem tudván megtenni a kívántakat, elüzetének saját anyjok által, míg a legifjabb végrehajtván a nagy föladatot, megmaradt az országban. E Skythestől, Hercules fiától származnak a skytha királyok.»¹

Fröhlich Róbert e mythoshoz, az agathyrsekről irt jeles tanulmányában a következő megjegyzéseket csatolja: e genealogiai rege szerint az agathyrsök, s gelonok is rokonai a skytháknak. Kérdés azonban, vajjon a Pontus mellett lakó hellénekről föltehető-e hogy helyesen megítélhették, mennyiben rokonok az említett barbarok egymással? Tudományos irányú kutatás ama helléneknél nem létezett és valószínű, hogy csak érdeklődtek a barbarok iránt, a mennyiben velök kereskedést folytattak. De talán a hellénekről általában elmondhatjuk, hogy egy-néhánynak kivételével, — kikhez maga Herodot tartozik, nem bírtak sem hajlammal, sem érzéssel, hogy a barbar népek sajátságaival megismerkedjenek. Nincs okunk, mondja folytatólag, a pontoszi helléneket kivételeknek tekinteni ez általános szabály alól; ők sem kutatták a barbarok sajátságait, annál kevésbbé rokonsági viszonyaikat. Nyelvöket megtanulták szükség szerint, de nem gondoltam hogy a barbarok közti rokonságot a nyelvből kiindulva állapították volna meg. Ha azonban a rokonságra nézve nem tarthatjuk e mythost megbízható forrásnak, akkor a magyarázatnak más módját kell keresnünk. Az való, hogy az agathyrsök, gelonok és skythák egymás szomszédjai voltak, és hogy életmódjuk, szokásaik és erkölceikre nézve bizonyos mértékig hasonlítottak egymáshoz. A mythos midőn testi rokonságot tesz föl köztük, első sorban világosan e külső hasonlatosságokat igyekezik kifejezni.²

Hosszas megfontolás után a magam részéről a fönnbbiekkal némileg ellenkező eredményre, meggyőződésre jutottam. Az agathyrsök, utánok a gelonok, skythák egymásután vān el vonula Pontos mellékein, midőn a kényszerűség,

¹ Herodotus V. 8—10.

² Fröhlich R. Az agathyrsek. Archaeologiai Értesítő. 1883. 184. l.

vagy valami megmagyarázhatatlan belső inger, nyugtalanság által ösztönöztetve elhagyák a közös bölesőt, Ázsiát, s áttódultak a szomszéd, az Uraltól délre, egész a Kaspi tengerig tárva-nyitva álló világrészbe. A letelepült görögök kénytelen, kelletlen nézői valának e népáradatnak, s időnkint áldozatává is esvén annak legvirágzóbb városaik a Pontos partjain, volt alkalmuk a vándortömeget látni és észlelni. Észleleteiket, az kétségtelen, nem a képzett ethnograf éles szemével levék, s mély meggondoltságával, de egyszerűen tudomásul vevék a látottakat, s e közben a hasonlóságok kevésbbé, a különbségek azonban annál élesebben tűnven föl előttök, találgatni kezdék ezeknek okait, egyszerűen kíváncsiságból, kandiságból, és nem tudván magyarázatát adni annak, hogy azonos okok és körülmények miképen hozhatnak létre különböző következményeket, megalkoták a mythost, meg saját regéik alapján — az emberileg érthetetlen jelenség megokolására — belekevervén a természeti erők személyesítéseiből alkotott vallásoknak mindazon alakját, melyek attributumaiknál fogva szerepet játszhatnak abban. Így született a Herodot által közölt rege a különbségek s nem a hasonlóságok föltüntetéseire. Ez a célja a többi hasonlónak is. Így keletkezett Noah mythosa ¹ három fiával: Sem, Cham és Japhettel, a semiták, chamiták és japhetiták közt lévő antagonismus érthetővé tételére; — így a hellén törzsek különbségeit magyarázandó Hellénnek három fia van Dorus, Xuthus és Aeolus; a german Mannusnak ² szintén három, három a babyloni regékben szereplő Xisutros-nak stb. Míg az oly népek, — melyeknél törzskülönbségek nem észlelhetők, — regéiben nyoma sincs e jelenségnek. Egyptom népének nincsenek testvérei, — a rómaiak csak Romulustól, illetőleg Aeneástól származnak, s még városuk alapításának egységét is óvni akarván, Remust megöletik a regében. S ezeknek alapján minden aggodalom nélkül merem constatalni, hogy az agathyrsok eredetére vonatkozó mythos is csak az éles különbségeket, — melyek mint pozitív jellemvonások alkotják a nemzetek characteristiconát, s nem a hasonlóságokat, melyek az ethnographiai ismeretek kezdetleges stadiumában föl sem igen tűnnek, akarja illusztrálni.

Ha ez áll, úgy könnyebben kockáztatható a nemzetiség meghatározására vonatkozó hypothesis is. Herodotos ama adaléka, melyben világosan megkülönbözteti őket a skytháktól, s hogy a thrákok szokásai szerint élnek, rendkívüli fontosságú ugyan, de sajnos, nem döntő értékű bizonyíték. Niebuhr dákoknak minősíti őket ³ míg Müller Frigyes szerint a nyugatra törekvő keltáknak keleten visszamaradt törzse az agathyrs nép, mely a természeti kincsekkel bőven megáldott földön, ugyanakkor teremt tekintélyes civilisatiót, midőn törzsrokonaiak hatalma tetőpontra jut Galliában. Mind lehetséges, de ki bizonyítja be? Így talán akkor követjük el a legkissebb kockáztatást, ha a thrákokhoz soroljuk őket a többször idézett közvetlen adat alapján s a földrajzi okoknál fogva. Magyarországon keleti részében kelta telepedés nem lévén constatalható, a délkeleti Fel-

¹ Gen. V. 32. X. 1. kv. v.

² Tac. Germ. 2.

³ Niebuhr: Kleine Schriften. I. k. 737. l.

föld mindig a trákok zónájába tartozott, épúgy, mint az Al-Duna melléke, melynek végtelen rónáin, csak is ők tanyáztak állandóan. Így agathyrseinket bátran közéjük számíthatjuk. S ez állításnak némi súlyt adhat Suidas egy passusa, mely szerint az agathyrsok a Haemus mellett laknak.¹ Nyelvi bizonyítékaink nincsenek, mert csak az egyetlen Spargapeithes szó tartá fönn anyanyelvök emlékét. E tulajodnnév azonban egészen thrák hangzású. Bátran fölvethető tehát a kérdés — mint Roesler² tevé — hogy az agathyrsoknak vagy egy részöknek neve nem változott-e meg, valamelyik törzsüknek p. a dákoknak főhatalomra jutása által, — s ekkor nem lévén megszakítva az egy és ugyanazon nép folytonossága Herodotustól M. Ulpius Traianusig, magától összeomlanék Šafařík föltevése, hogy az agathyrsokat a bastarnak űzték volna ki³ 322-ben Kr. e.

Ötszáz évvel később, hogy a Maros mellékein laktak, majd a Kárpátok éjszaki lejtőin találkozunk velök⁴ a Chesinos folyó mellett⁵; ezt megelőzőleg Plinius egészen éjszakra viszi őket⁶; a Claudius idejébeli P. Mela pedig a Maeotis tó fölé helyezi törzsüket.⁷ Nincs semmi okunk kételkedni e vándorlásokban, bár óriás távolságokról van szó. De lehetnek tévesek is ez adatok, vagy pedig nevök szállott át más népekre, talán épen a dákokra. Ebben nincsen semmi lehetetlenség, s többször is előfordul a népvándorlás történetében.

¹ Ἀγαθυρσος: ἔθνος ἐνδοτέρῳ τοῦ Αἰμοῦ.

² Roesler: Romänische Studien. 8. l.

³ Šafařík: Slavische Alterthümer. I. k. 473—476.

⁴ Ptolem. III. 5.: Εἴτα Κάρβονες ἀρκτικωτατοί. Ὡ ἀνατολικώτεροι Καρεῖται. καὶ Σάλοι. ὅφ' οὗς Ἀγαθυρσοί.

⁵ Marcian. Her. Müller: fragm. histor. Graec: Χέσυνον ποταμὸν οἱ Ἀγαθυρσοὶ τὸ ἔθνος τῆς ἐν Εὐρώπῃ Σαρματίας ὄντες.

⁶ Plin. hist. nat. N. 26.

⁷ P. Mela. II. 1, 2.

III. DÁCIA MEGHÓDÍTÁSA.

Arómai köztársaságnak tolytonos hódításokra törekvő politikája sohasem érzé szükségét a birodalmi határok szigorú megállapításának, mivel ezeknek minden visszássága csak új meg új alkalmat adott a szomszédok ügyeibe való beavatkozásra, s a beavatkozással együtt járó hódításokra. De egyeduralommá válván az óriás állam, a romlásnak indult belviszonyok megszilárdul-tával egyidejűleg a roppant hatalmi sphaera körvonalaínak is meg kellett állapítatniok, s Julius Caesar állambölesessége éjszakkeleten a Rajnát jelöli ki a legiók által áttörhetetlenné teendő végleges határu, és már a dunai védelmi vonal megállapítását is tervezve, tizezer lovas és tíz legió várta az indulási parancsot Itália kikötőiben, midőn Brutus töre Augustus kezébe juttatá a hatalmat. Az új Caesar készségesen haladt a nagyjában már megjelölt úton, s midőn Liviájának karjai között jobblétre szenderült, az egyetlen Illyria helyett a Dunaparton öt nagy kormányzóság volt szervezve: Raetia, Noricum, Alsó-Illyria vagy Pannonia, Felső-Illyria vagy Dalmátia és Moesia. Csak a nagy folyó alsó vidékeit nem láthatá biztosítva. Ott a dákok kalandoztak és géták egyik harci kalandból a másikba vágyva, törve, halálra rémítve a római védnökséget élvező békés városokat és félig megtelepedett népeket. Augustus önmaga is küzdött ellenök — föltűnő sikerrel, de a nélkül, hogy végleges eredményt tudott volna elérni.¹ Itt folytonos védelemre volt szükség, és még is mindennap megújultak a torzsalkodások, bőséges anyagot adva Róma közönségének jó és rossz élvezekre vagy komoly beszélgetésre.²

Tiberius alatt nem javult a helyzet. A külügyek iránt majdnem megbo-

¹ Mommsen: *Res gestae divi Augusti* p. 86. v. ö. *Corpus Inscriptionum Latinarum* III. 2. p. 782. és 786. Strabo: 7, 3, 11. Sütön: *August.* c. 21.

² Horat. *Satyr*: II. 6, 53.

csáthatatlan közönyösséget tanusító kormánya nem törődik a hűbéres thrák fejedelem csapatösszeponosításaival, seregeinek folytonos szaporításával; a császár utolsó éveiben pedig nem ok nélkül emelkedett ellene a vád, hogy visszatortlatlanul hagyja a dákok és sarmaták támadásait.

Nero már szerencsésebb volt; Moesia helytartója Tiberius Plautius Silvanus Aelianus rendet tud tartani két legiójával s erélyes kézzel végrehajtott áttelepítései által megritkítá és megrémíté a mindig zavargó, nyugtalan vándor-törzseket, míg másokat előzékenységgel kötelezett le. Ő «több mint százezer dunántúlit vezetett át feleségeikkel, gyermekeik, fejedelmeik vagy királyaikkal, hogy adót fizessenek. A sarmaták kezdődő mozgalmait elfojtotta, bár seregének nagy részét az örmény háborúba küldte.¹ Előbb ismeretlen, vagy a rómaiakkal ellenséges királyokat, kik most meghajoltak a római zászlók előtt, vezetett át a (jobb) partra. A bastarnok és roxolánok királyainak visszaküldte a foglyokat, az ellenségtől visszavett fiaikat, a dákoknak testvéreit, és közülök némelyektől kezesekeket vett, mi által a békét megerősítette és kiterjesztette. A skythák királyát is reávette, hogy szüntesse meg Chersonesus (Sebastopol) ostromát a Borysthenesen túl.»² A derék legátus fönnmaradt sirirata kiváló bizonyítéka annak, hogy kellő tapintattal, körültekintéssel és hol kellett, helyesen alkalmazott erélylyel, még a rendesnél csekélyebb haderő is elég volt a rend fentartására, elég a messze keleten virágzó görög városok megvédésére. A helytartó tehát megtudta oldani a nagy föladatot, megvédve két legiójával a Duna egész partvidékét Nándorfehérvártól a torkolatig, sőt tekintélye elhalt a Dnjepr mellé s Krimben táborozó vándor-törzsekig.

De ez csak időnkint volt így. A viszonyokat kevésbbé ismerő ember távolról nem felelhetett meg a provinciák jogos igényeinek, s ilyenkor tág tere nyílt a barbároknak kalandozásaikra. A Nero halálát követett belháborúk idején pedig a legiók eltávozván táboraikból, teljesen védtelenül hagyták a Balkántól éjszakra fekvő területeket, — s a roxolánok, bastarnok, dákok, sarmaták (jazygok?) napról-napra merészebben törnek át a Dunán, mindig messzebbre haladva a civilizált területeken, — s útjaikat pusztítás, rombolás jelölé. A belháborúk csillapultával visszatérvén a helyőrségek, kemény harcokat vívnak a rabló tömegekkel, s ezeknek egyikében elesik Moesia vitéz helytartója Gaius Fonteius Agrippa is. És Vespasian még sem növelheté meg a véderőt, mert Ázsiában hasonlíthatatlanul nagyobb volt a veszély, birodalmának megromlott pénzügyei pedig új hadtestek szervezését lehetetlenné tévék. Csak annyit lendíthetett, hogy Thracia bekebelezése után fölосzlatá a nem épen kifogástalan hűségű nemzeti csapatokat, a dunamelléki legiákat pedig közelebb rendelve a természetes határhoz, a pannoniai legiók a Dráva völgyéből Carnuntum és Vindobonaba, a dalmátiaiak pedig a Kerka és Cettina vidékeiről a Duna partjára mentek, úgy, hogy Moesia helytartója nagy veszély idején mégis négy hadtestet mozgósíthatott.

¹ Gnaeus Domitius Corbulo-nak. Mommsen: Römische Geschichte V.k.2. kiad. 198 és 385.kv. 1

² Orelli 750 = Willmans: Exempla inscriptionum latinarum. 1145.

S ez intézkedések kielégítők lettek volna, ha a balparti törzsek leghatalmasabbja a dák, megmarad Burivista halála óta tartó ziláltságában. Decebal föltűnte azonban teljesen megváltoztatá a viszonyokat.

Decebal a monda szerint nem származik királyi vérből. Durasnak volt alattvalója. De a gyöngélkedő vagy elaggott fejedelem fölsímvén a kiváló ember nagy tehetségeit, önként adá át neki koronáját, trónját. Meglepő elbeszélés, de tartalma aligha valóság. Hihetőbb, hogy Decebal is törzsfőnök volt és a gyöngébb, talán papi fejedelem Durast lemondásra, vagy legalább felsőbbségének elismerésére kényszeríté. Az új király így megerősödve, meghódoltatá szép szóval vagy erőszakkal a többi törzseket is, és az utolsó Flavius császárral már mint az egységes dák nemzet korlátlan hatalmú uralkodója száll szembe, sőt kísérletet tesz az összes balparti törzsek egyesítésére. Aligha sikertelenül, és talán ezek jelentékeny részének szövetségében termett hirtelen, váratlanul Moesiában. (86. Kr. u.)¹ A tartomány helytartója Oppius Sabinus vitézül szembe szállott ugyan, de elesett mielőtt segínyt kaphatott volna.²

A római kormány Decebal működésének sikereit, irányát, s a birodalomra hárulható veszélyeit az első években nem ismerte föl. Nem vevé figyelembe, hogy e genialis barbár mint döntőgeti halomra a régi köztársasági és császári mindig jönnek bizonyult politika alapjait azáltal, hogy egyeztetni igyekezik a szomszéd népek érdekeit, hogy szövetségeket létesít azok között, kik eddig a legelkeseredettebb ellenségei valának egymásnak, hogy egymásután vonja ki őket a birodalom védnöksége alól, sőt politikájának, nagy terveinek propagandáját beviszi a császárság belső részeibe, forrongást támaszt a félig művelt vazall népek között, újoncsozogat, szökevényeket fogad szívesen és emel magasra udvarában. A római kabinet régi fölényében bízva és elbizakodva nem ügyelt e jelenségekre és számba sem véve azokat, továbbra is úgy intézi a birodalom sorsát, mintha a balparton mi sem változott volna. A csekély haderőt nem nevelték, megnyugodván a hitben, hogy az elég lesz mindig, s a következmény Decebal meglepő, szinte ellenállhatatlan betörése, a legiók leveretése és Oppius Sabinus eleste volt.

Ez fölrázta végre a kormányt s belátván, hogy régi politikáját: egyik népet a másik által semmisíteni meg, vagy legalább fékezni, többé nem alkalmazhatja, erélyesebb rendszabályokhoz fordul, s Domitiánus császár L. Funtulanus Vettonius-t³ Dalmatia, Pannonia és Moesia főparancsnokságával bizza meg, rendelkezésére bocsátván az összes mozgósítható haderőt, — majd önmaga is Moesiába megy, hogy személyesen ellenőrizze a csapatok összpontosítását,⁴ politikai intézkedéseket, de ő maga nem lévén hadvezér, a háború vezetését

¹ A dák háború chronológiája igen bizonytalan. Eusebius szerint 2102—86-ban. Kr. u. kezdődik.

² Jornand: De rebus Get. 18, 76 ed. Mommsen. — Borghesi: Oeuvres complètes. V. k. 92. kv. l.

³ C. J. L. III. 4013 = Henzen 5431, 5432 = Willmans 1151. C. J. L. III. p. 855 szerint 85-ben Pannonia propriaetora volt.

⁴ Az elfogult Dio Cassius szerint csak mulatott: 67, 6, 3.

másokra bízta. Az előhadat Cornelius Fuscus gárdaparancsnok vezérlé, — nagy katonai multtal dicsekedhető tiszt ugyan — de ellágyítván őt a világváros hosszasan élvezett nyugalma, gyönyörei, férfikora delén sokkal alkalmasabb volt az udvar ünnepélyein pompás tábornoki egyenruhában fényelegni a büszke gárda élén, mint ismeretlen földön, megvetett, de szívós, leleményes ellenséggel szálalni szembe. Elbizakodottságában merészen, meggondolatlanul tört előre, s midőn Decebal követői csak Domitian ügynökét akarva látni benne, adót követeltek tőle,¹ vakmerően megtámadta a királyt, s életével lakolt, odavesztve zászlait teljes fölszerelésével együtt.² Domitián erre visszatért Rómába Julianusra, Moesia új helytartójára bízva a vezérletet.³ Julianus szintén Dáciába tévé át a harczterét s Tapaenál⁴ súlyosan megvervén magát Decebalt, már Sarmizegetusa falai alá érkezett, midőn a markomannok, quadok, suevek⁵ s talán a jazygok is,⁶ kétségtelenül Decebal fölhívására megtámadták Pannoniát.

E veszélyes invasio visszaverésére Domitian nem rendelkezett elég erővel. A római hadvezérlet Cornelius Fuscus szerencsétlenségén sem okulva, nem mozgósított kellő mennyiségű csapatot, s mégis legalább kezdetben egyszerre folytatá mindkét háborút.⁷ Sikertelenül. A LEG. XXI. RAP(ax)-ot a jazygok fölkoncizolták⁸ s már-már kezét nyújtának egymásnak a Pannoniában és Dáciában harczoló ellenségek, midőn Domitián elhárítandó a nagyobb veszélyt, talán catastrophát, békét köt Decebállal. A föltételek súlyosak valának: Domitian azonnal jelentékeny kárpótlást fizet, jövőben évi járadékokkal váltja meg a dákok betöréseit; a király kellő számú mérnököt, munkást, katonatisztet kap, hogy megerősítse országát, római mintára szervezze seregeit és hadigépeket készíttessen.⁹ E föltételek elég szigoruak, de a pillanatban midőn a birodalom hatalmához, dicsősége és híréhez épen nem illő sereggel szállott sikra, másokat jobbakat, alig lehetett kieszközölni. És Decebal az első pillanatban, végtelenül büszke lehetett azokra, de jobban fontolóra véve a dolgokat be kellett látnia, hogy túlment a józan követelések határain, s ezért nem volt kifogása ellene, hogy testvére (?) Diegis Rómába menjen hűbér esküt tenni és koronát kérni Domitiantól.¹⁰ A császár diadalmenete mégsem volt tehát egészen jogosulatlan.

A római ellenzék zsörtölődött, gúnyolódott ugyan a béke miatt, s divatba

¹ Petrus Patr. de legat. 4. Dio nyomán ld. Historici graeci minores. Ed. L. Dindorf. Lipse 1870. I. k. 426. kv. 1.

² Jornand: De reb. get. 13, 78.

³ Tettius Julianus? Tacit. hist. 1, 79.

⁴ Karánsebes körül?

⁵ Dio Cassius 67, 5, 2. szerint a háboru oka az volt, hogy a mai Sziléziában lakott lygiek a suevek ellen segílyt kérve, Domitiantól 100 lovast kaptak csak, mire bosszúból a jazygokkal szövötközének.

⁶ A háboru hivatalos neve: Bellum Suebicum et Sarmaticum. C. J. L. III. 291. stb.

⁷ Dio Cassius 67, 7, 1—3. Tacit: Hist. 1, 2.

⁸ Eutropius: 7, 23, 4. Sueton: Dom. 6. Willmans 1464. A legio nevét kivakarták.

⁹ A béke föltételeit említi Dio Cas. 67, 6. Plinius gúnyolódik gyakran fölöttök: Pa-neg c. 11, 12.

¹⁰ Dio Cass. 67, 7, 3—4.

hozta a birodalmat Decebál adófizetőjének nevezgetni, de annyi haszna mégis volt belőle az államnak, hogy nem kellett új milliókat költenie a kellő számú hadsereg felszerelésére, fönntartására, és hogy a birodalommal szorosabb viszonyba lépett dák uralkodó nem háborgatá többé az Al-Dunát, sőt békére kényszeríté a bastarnok, roxolánok vándor törzseit is. Megalázásról tehát alig lehet szó. Domitian dölyfös jelleme sohasem viselhette volna el azt, — még kevésbbé a senatorok hatalmas ellenzéke.

És a jó viszony még sem lehetett tartós. Decebal békéje kezdettől fogva magában hordá a romlás csíráit. A kor szelleme, Róma világuralmi helyzete, s Decebal birtokainak földrajzi fekvése, és politikájának iránya tevék lehetetlenné annak hosszú ideig való fönntartását.

Az ó-kor nem ismervén az egyensúly politikát, a nagy birodalmak: Parthia úgy mint Róma független szomszéd államot, csak akkor tűrtek meg maguk mellett, ha kénytelenek valának. Domitian idejében beállván e kényszerűség, a békét elfogadta a senatus is, de hatalmas oppositionalis fegyvert kovácsolt abból a császár ellen, ki végső éveiben épen semmi kedvet sem mutatott új háborút indítani a barbar ellen, mert nem volt semmi érzéke a katonai becsület iránt, s mert nem merte kitenni ingadozó trónját -- épen az ellenzék miatt -- messze földön s talán ismét szerencsétlenül vívandó háború esélyeinek, melynek már megindítása is nehézségekkel járt volna a birodalom megromlott pénzvviszonyai s a hadsereg nagy demoralisatiója miatt. Domitian tehát teljesen lemondott minden visszatörési szándékról, és szabad folyást engedve a dolgoknak, tétlenül nézte, mint fejlődik a másfél század óta zaklatott provinciák szomszédságában hatalmas katonai állam, mely minden perczen feszélyezi a birodalom külpolitikáját. Nem törődött vele, hogy Decebal napról-napra előbbre halad seregének római mintára való szervezésében s országa megerősítésében, majdnem bevehetetlen erősségekkel rakva meg minden alkalmas pontot a délkeleti Felföld határhegységeiben. S e mellett a barbar királyi diplomatiái tevékenysége is sikeres volt és szakadatlan. Alkudozásai, érintkezéseinek számai, a birodalom európai határai közelében lakó minden letelepedett vagy vándorló népet elértek, elégületlenséget, izgatottságot keltve mindenfelé, sőt követei még a nagy király udvarát is fölkeresik, szövetséget ajánlva Parthiának közös ellenségük: Róma ellen. A nagy király kétségtelenül szívesen fogadta a dák urakat, s talán egyezkedésre is hajlandó lett volna, ha Decebal megbízottjai kellő garantiákat tudnak nyújtani. Concrét megállapodásokra tehát aligha jutának, de már a kísérlet is eléggé illusztrálja a király politikájának végső célját, melyet ha nem valósíthatott is meg, legalább saját létét akarta biztosítani s nemzetének nyugalmas fejlődését, egészen addig, míg elég erős lesz arra, hogy egyedül is megkezdhesse a harczt Róma ellen, melyet az alig két évtizeddel előbb lezajlott véres belháborúk és Domitian uralkodásának végső éveiben a császár minden igyekezete és gyakorlati rendszabályai daczára lábrakapott, s acut jelleget öltött társadalmi és politikai ellentétek, meg a súlyos pénzügyi válság teljesen megbénítának, Dacia szabad, nyugalmas haladásnak pedig, ha a közviszonyok megszilárdulnak, Róma minden pillanatban útját vághatta, sőt visszaszülyeszt-

heti, azt előbbi ziláltságába, mert a nemzetben még nem szilárdult meg az összetartás és egység érzete. Decebálnak tehát minden alkalmat föl kellett használnia a birodalom bel-, mint külviszonyainak bonyolítására, s ezért, ha a békét nem szegte is meg nyíltan, nem mulasztott el egyetlen pillanatot sem, kellemetlenségek, bajok okozására, ha ő maga háttérben maradhatott. Befolyására vezethető vissza a pannoniai mozgalom is, mely Nerva rövid uralma alatt annyi vérbe került. E földalatti munka aligha kerülé el a római kormány figyelmét, de Nerva az érdemekben megőszült senator még sem indított háborút. Félt a hadjárat izgalmával is nehezíteni helyzetét, melyet a vad praetorianusok durva erőszakosságai és gazságai által oly tűrhetetlenné tőnek, hogy a tekintélyét veszített császárnak nem volt más választása, mint lemondania, vagy oly utódot adoptálnia, ki erélyével, tekintélyével rendet tud teremteni. Ez utóbbit tévé, fiává fogadván Marcus Ulpius Traianus-t, Felső-Germania legatusát.

Marcus Ulpius Traianus Kr. u. 53-ban szeptember 18-án született, Baetica provincia Italica nevű városkájában,¹ s az első provincialis a római trónon, és a legnagyobb uralkodó azok között, kik valaha a Tiberis partján koronát viseltek. S mégis ő róla tudunk legkevesebbet. Gyermekeveit talán otthon tölté a szerető szülők gondos fölügyelete alatt, gyorsan, erőteljesen fejlődve testileg mint szellemileg. Atyja később keletre helyeztetvén, magával viszi fiát, s 76-ban már jelentékeny része volt a harci dicsőségben, melyért az idősebb Traján diadalmi jelvényeket kapott. Európába kerülvén, tíz évig a Rajna mellett szolgált, mint tribun.² Korán nyílt tehát alkalmá nagy helyismereteket szerezni keleten, mint nyugoton, melyeket később valódi genialitással tudott fölhasználni számtalan háborújában. S eme égalji változások, a szakadatlan tábori élet megédzék őt annyira, hogy a climaticus kellemetlenségek, testi fáradalmak iránt majdnem érzéketlen volt, s egészsége szilárd még késő vénségében is, úgy, hogy udvari orvosa az ő részére egyetlen rendelvényt sem adott.³ Keleten, mint nyugoton egyaránt hosszasan szolgálván, a birodalom haderejét, hadiszervezetét, csapatjainak qualificatióját, értékét, a tiszteket, azoknak képességeit ismerte, mint senki más, és óriási emlékező tehetsége, még a közlegények neveit is megtartván, idősebb katonái joggal dicsekedhettek, hogy őket parancsnokuk, később császárok személyesen ismeri, sőt tudja érdemeiket, vitézségüket, tetteiket. Mint vezérnek legfőbb törekvése volt a katonai képzettség legmagasabb fokára jutnia, s ezért egyetlen alkalmat sem mulasztott el, midőn okulhatott. Gondosan tanulmányozá a birodalom százféle szomszédjának tacticáját, katonai szervezetét, s midőn alkalmá nyílt reá, tapasztalatainak, észleleteinek eredményét a római sereg javára mindenkor mély belátással érvényesítette.

A tribuni évek lejártá után mint patricius viselte a quaestorságot, majd aedilis lett, később néptribun és még 86 előtt praetor. A következő években

¹ Eutrop. VIII. 2; Aur. Vict. Caes. 13; Trajan születésnapja kétségtelenül szept. 18. v. ö. Paneg. 92.

² A császár életére vonatkozólag ld. Plin. Paneg. c. 14—15.

³ Plin-Paneg. c. 15.

Hispaniában mint legatus valószínűleg Tarraco helytartójának volt alárendelve¹ s itt kapta 89-ben Domitianus rendeletét, hogy a Felső-Germániában föllázadt Saturninus ellen induljon a parancsnoksága alatt levő Legio I. Adiutrix-szal. Traján azonnal megindult, de tényleg már nem avatkozhatott bele a harcba, mert L. Oppius Maximus Norbanus szétverte a fegyelmetlen fölkelőket mire ő megérkezett.² Domitián azonban mégis méltányolta az ifjú hadvezér gyors fölérkezését, mert 91-ben consulságra emelte őt.³ Később Rómában találjuk csöndes elvonultságban élve⁴ consularis hivatalának és bizalmas barátainak, kik közül számosan óhajták, hogy egykor Traján foglalja el a trónt.⁵ E nyugalmas évek történetéről alig tudunk valamit, csak 97-ben tűnik föl ismét, midőn Nerva Felső-Germania kormányzásával bizza meg, reá ruházva a birodalom európai parancsnokságai között a legfontosabbat.⁶

L. Anton. Saturninus fölkelésének utóbajaival az új legatusnak már nem kelle küzdenie, de azért sok nehézségekkel járt még a katonai, mint polgári kormányzat, különösen a rakonezátlansághoz szokott legiók rendre szorítása, s egyúttal a határok állandó védelme miatt a szomszéd barbárok ellen. L. Anton Saturninust nem segítették ugyan a germánok, a hirtelen beállott tél akadályozta meg őket, de alkalom adtával mégis átkelhettek a Rajnán, támogatni a legiók lázadásait. S Traján mint legatus és császár épen ez irányban fejtett ki nagy tevékenységet. Erélye, tekintélye, szellemi felsőbbsege előtt meghajoltak a legiók, a germanok ellen pedig a Duna és Rajna között megerősített limest vont, megvédve a Domitián idejében szerzett területeket, s a Rajna virágzó balparti vidékét. És nem alap nélkül tulajdonítják Trajánnak a tizedföldek elfoglalását is megerősített limes által, — annál inkább, mert a határoknak minden irányban való megállapítására mindig nagy gondot fordított, sőt ha kellett, még a legvéresebb háborútól sem riadt vissza.⁷

Trajánt 97-ben adoptálja Nerva, s ezzel oszlani kezd a homály, mely a nagy ember élettörténetének első részét fedi.

Nerva és Traján között nem volt semmi rokonság,⁸ s arról sem értesülünk, volt-e közöttük előbb baráti összeköttetés. Nem ismerjük az okokat sem, melyek a császárt e nagy elhatározásra bírák, csak annyit tudunk, hogy a nagy

¹ Hispania Tarraconensis consularis helytartójának három legatus volt alárendelve. Becker-Marquardt: Handbuch d. Röm. Alt. III. 1, 82. l. Plin. Pan. c. 14.

² Hogy ez összeesküvés és Trajánnak Germániába helyezettése közt volt összefüggés, kiderül Plin. Pan. c. 14.

³ Clinton: Fast. consulares ad ann. 91. Plin. Paneg. c. 64.

⁴ Plin. Paneg. c. 44.

⁵ Tacit. Agricola c. 44.

⁶ Henzen: Annali dell. Instit. 1862. p. 146.

⁷ A Rajna jobb partján 90 előtt nem telepedtek meg a rómaiak állandóan, míg 98-ban ez már bevégzett tény. Tac. Ger. c. 29. Protulit (t. i. Traján) enim magnitudo populi Romani ultra Rhenum, utraquae veteres terminos, imperii reverentiam. Martial. Epigr. X. 7.: Et Romanus eas utraque ripa. A hódítást valószínűleg Traján elődje tette, de ő meg biztosítá.

⁸ Plin. Paneg. c. 7.

tekintélyü s közszeretetben álló L. Licinius Sura-nak volt némi része a világra szóló eseményben.¹ Traján hálás volt irányában mindvégig.

Nerva elhatározását örömrivalgással fogadta az egész birodalom, remélve, várva, hogy Traján rendet tud parancsolni, s az egykorúak előtt teledhetetlen volt a nap, melyen a tisztos ősz, beteges császár a Capitoliumba ment, s ünnepeyes, mély megilletődéstől remegő hangon mondá az összesereglett óriás néptömegnek: «Én fiammá fogadom M. Ulpius Nerva Traianust.»² E szavakat kitörő lelkesedéssel fogadák. Miudenki jobb idők előhírnökének, felsőbb hatalom inspiratiójának tekinté azokat, és isteni kinyilatkoztatásnak, midőn a császár Jupiter Capitolinus fölséges oltárára letev a Pannoniából érkezett babérkoszorút. Általános volt a hit és meggyőződés, hogy a dunamelléki vészteljes háborút csak azért támaszták az istenek, mikép a mérhetetlen, de megrendült imperium Traján kebelén találhasson menedéket.³ «Az istenek tevék, hogy a győzhetetlen császár fölemeltetését a győzelem symboluma diszítse.»⁴

Nerva sajátkezüleg irt levéllel tudósítá Trajánt az adoptióról, s a megbántott Chryses-nek Apollóhoz intézett szavaival: *Τίσιαν Δακχοι ἐμὰ θάκρυα σοῖσι βέλεσσιν*»⁵ szólítá föl, hogy büntesse meg a praetorianusokat.

Trajánt készületlenül találván e hír, vonakodott elfogadni az adoptiót, míg a senátus is meg nem erősíti.⁶ Ez megtörténvén, szívesen vevé a moesia sereg gratulációját, melyet kis öcsese Hadrianus személyesen vitt a Rajna partjára, s acceptálja az Augustus meg imperator czimeket, a Tribunicia Potestast és így tényleg is császár lőn. Majd megkapja a pompás, — de jelentőség nélkül való Caesar titulust⁷ s a tiszteleti Germanicus melléknevet;⁸ 98-ra pedig consullá designáltatik.

Nerva az adoptio után néhány hónap mulva (98 január 27)⁹ jobb létre szenderülvén, Traján egyeduralkodó lett, s Kölnben vevé Hadrian tudósítását a trónváltásról.¹⁰ Uralkodásának legelső ténye az elhunyt császár divinalása, s fényes templom építése volt Divus Nerva oltárával.¹¹ Majd a praetorianusok parancsnokát Casperius Aelianust bünteté cabinet rendelettel;¹² a senatus jóindulatát pedig azzal biztosítá, hogy ő is esküt tett mint elődjei Titus és Nerva,

¹ Aur. Vict. Ep. 13.

² Dio Cassius 68, 3.

³ Plin. Paneg. c. 6. Eutrop. VIII, 1.

⁴ Plin. Paneg. c. 9. v. ö. c. 16.

⁵ Homer: Ilias I, 42; Boszulják meg nyilaid, könnyeimet a Danaokon.

⁶ Plin. Paneg. c. 9. v. ö. c. 10.

⁷ Ez attributumokra vonatkozólag v. ö. Plin. Paneg. c. 8, c. 9; Suet. c. 6.

⁸ Traján a Germanicus nevet iure adoptionis kapta Plin. c. 9, világosan mondja, hogy előbb nem viselte azt.

⁹ Plin. Paneg. c. 57: Nam secundum (consulatum) imperator quidem sub imperatore tamen inisti. Tehát még Nerva életében 98 elején.

¹⁰ Eutrop. VIII, 2; Aur. Vict. Epit. 13. Spart. Hadr. c. 2. Hadrian ekkor a XXII-ik legio tribunja volt Felső-Germániában. (Henzen Annali dell' Inst. 1862, 139. kv. l.)

¹¹ Plin. Paneg. c. 11.

¹² Dio Cass. 68, 5.

mikép nemes születésűt nem fog kivégeztetni soha.¹ Így elhalaszthatá a trón rögtöni elfoglalását, hogy végezzen Germaniában.

Trajának 98- és 99-iki rajnamelléki tevékenységét alig választhatjuk el a korábitól. Talán ez időben erősíté meg a Taunus hegységet,² bővíté ki a Ladenburg mellett elterülő várakat,³ alapítá Baden-Badent⁴ s Colonia Trajanat (Xanten) az Alsó-Rajnáánál.⁵ A telet már a Duna mellékein tölté⁶ kémszemlékkel, hogy biztosítsa Germania összeköttetését a közép- és al-dunai tartományokkal.⁷ Útjában nem tett új hódításokat, elégnék tartá, ha hatalmát mutatja meg a balparti vándor-népeknek.⁸

Ezek közül a hermondurok mindig jó viszonyban éltek Rómával. Hasonlóan a markomannok, vagy mint a rómaiak nevezék őket suevek, — mióta Csehországban telepedtek meg, — a szintén szomszédos voltaképi suevek pedig már régóta függő viszonyban valának, mennyiben belviszályaikba a császári kormány mindig beleavatkozott.

A Duna és Tisza közét a méd-perzsa-szarmata származású jazygok (kivándorlottak — *ματανάσται*) foglalák el. Nevök eléggé igazolja, hogy későn kerültek ide, s talán a Burivista birodalmát megdöntő áram sodrá őket az aranykalászszaal ékes rónaságra. Legelőször Claudius idejében említettnek. A római kormány mindig nagy előzékenységet tanúsított e kitűnő lovas nép iránt, s ennek fejében fölajánlák szolgálataikat a Vespasianhoz csatlakozott legiok parancsnokainak, — de csak kezeseik fogadtatának el.⁹ És békében is maradtak volna mindvégig, ha Decebal nem kényszeríti őket a birodalom szövetségébe.

Sokkal veszélyesebb szomszédok a dákok.

Decebal hatalmának súlypontja, legjobb ereje hazánk délkeleti Felföldjén, a régi Erdély területén feküdt. A délkeleti Felföld sajátos helyzete történetünkben is sokszor éreztette fontos, gyakran döntő befolyását. Minden oldalról magas, — délen és keleten egész a hó régióig emelkedő hegyek veszik körül, melyek tágas, a természettől dúsan megáldott felföldet fognak be, mely így magában is teljesen kerek földrajzi egésznek képez. S mégis fejlődésének egész története azt bizonyítja, hogy Magyarország történetének nélkülözhetetlen integráló része, azt, hogy egyik a másik nélkül sohasem tudott oly helyzetbe jutni, mikép a földrajzi viszonyok nyomasztó hatását ne érezte volna. A délkeleti Felföld nagy folyói Magyarország felé irányulnak: a Szamos, Körös és Maros a Tisza vízrendszerébe tartoznak, és csak az Olt, s a nálunk még jelentéktelen Zsil hagy-

¹ Dio Cass. 68, 5. v. ö. c. 2. és 67. 2.

² Amm. Marcell: XVI. 1.

³ Lupodunum = Civitas Ulpia. Mommsen kétségbe vonja ezt. Corpus Inscriptionum Rhenanarum. 1713.

⁴ C. I. Rhen. 1666; Entrop. VIII. 2. Orosius. VII. 12.

⁵ C. I. Rhen. 1927.

⁶ Plin. Paneg. c. 12.

⁷ Mommsen: Hermes: III. 117.

⁸ Plin: Paneg. c. 16.

⁹ Mommsen: Römische Geschichte: V. k. 197. kv. I. 2-ik kiad.

ják el hazánkat, hogy Romániában ömöljenek a Dunába. A folyam völgyek ennek megfelelően Magyarország felé nyílnak, és szélesek, termékenyek, a közlekedés elé nem gördítenek akadályokat, s állandó településekre is alkalmasak, sőt kedvezők. A délkeleti Felföld nyugot felől folytonos veszélynek van kitéve, ha Magyarország területe idegen kézben van, de másfelől a magyar Alföld lakossága is örök remegésben és félelemben volt, ha a Királyhágón túl hatalmas fejedelem parancsolt. A római Pannoniát, a Duna és Tisza közében lakó jazygok némileg megvédték ugyan a keleti támadás ellen, fölfogák annak legalább első hevesességét, — de ily ingatag, vándor, lovas nép sohasem oly tényező, melyre a stabilismusra, állandóságra alapult, és csak állandó tényezőkkel kombináló kormány mint a római támaszkodhatott volna, Pannonia pedig az imperium legkiválóbb provinciái közé tartozott Trajan idejében. A hódoltság első évszázada alatt a lakosság civilisálódik, meghonosulnak a római intézmények, szokások műveltség, s Aquincumban csak oly rómaiak laktak, mint a Padus vagy Tiberis partjain. S e pompás tartományt a Duna vonalára állított legiók nem védhették meg kellően soha, s a központon kívülileg elhelyezett emporiumok nyomán természetellenesen fejlődött maga a provincia is, mert éjszaki és keleti részén lévén, nem a béke, hanem a háború igényeinek megfelelő katonai és polgári centrumok, a rómaiság tűzhelyei, a tartomány belseje elmaradt fejlődésében, s még Trajan idejében is jelentékeny területeket borítanak őserdők, — használatlanul, lakatlanul. És e nagy katonai táborhelyeket, mégsem helyezhetik másfelé, mert keleten barbarok laktak, kiknek terjeszkedési vágyai örökké fenyegetik a fővárost s magát a tartományt. A barbárok meghódítása, — a birodalom hatalmi körébe vonása tehát föltétlenül szükséges volt, annál inkább, mert a délkeleti Felföld lakói az aldunai tartományokat is épűgy rettetgetik, mint Pannoniát. Domitián háborúja tehát nagyon is indokolt volt Decebal ellen.

És e háború óta apránként még rosszabbak lőnek a viszonyok, mert Decebal egyesítvén népét, s páratlan genialitással vezetvén azt a műveltség és természetes fejlődés útjain, birodalmát néhány év alatt hatalmas katonai államná tette, mely egyformán veszélyes hatást gyakorolt kelet mint nyugot vándor népeire. A 89-iki szerződés pedig kiváló munkások és szakképzett tisztekhez juttatván, országát erősségekkel vette körül minden oldalról; — a vöröstoronyi szorost, a vaskapui hágót hatalmas várakkal látta el, — a déli hegysorok minden alkalmas pontja bevehetetlen szikla-fészekké alakult, úgy, hogy a délkeleti Felföld mint óriás ék nyomult a birodalom testébe, melynek határos részei mindenhol mérhetetlen rónaságok, tárva-nyitva minden ellenséges támadásnak. Hadait szintén római mintára szervezi; hadigépei képessé tevék őt várak ostromára, seregének nagy száma, tagoltsága, s a kitűnő fegyelem, nagy háború vívására.

És mindezekhez járult még, hogy a 89-iki szerződés a birodalomra, vagy a szomszédos provinciákra jelentékeny pénzterheket rótt, és a voltaképi czélt, a nyugalom megváltását, mégis csak félig érték el, mert a béke csak névleges volt.

Trajan pannoniai tartózkodása idején megismervén a viszonyokat, meggyőződött azoknak tarthatatlanságáról, s elhatározá a háborút, mely annál nagyobb pénz- és véráldozatba volt kerülendő, minél tovább halasztatik, mert

Dacia rohamos fejlődése, szilárd katonai intézményei, és a műveltség, melynek régóta hintegetett magvai, meglepő virágzásnak indultak, oly szomszédná tévék Decebalt, ki már nem csak a provinciákat, — de az imperiumot fenyegeté. Fenyegeté politikájának, terjeszkedésének iránya által, mert politikájának szálai, majdnem egységes egészzé fűzik a szarmát síkság vándor törzseit, fegyverei pedig a délkeleti Felföld hatalmas sziklavarából egész a Fekete tengerig jutának el, mindenhol átlépve a római birodalomnak legkevésbé védett határait, elpusztítva, kirabolva a birodalom védnöksége alatt lévő nagy görög gyarmatokat s örökös izgatottságban tartva az aldunai tartományokat és fárasztó hadilábon a különben is nagyon elfoglalt legiókat. És ha a jelek nem csalnak, e nagy területeket talán compact állammá akarja egyesíteni Decebal, midőn Trajan trónra lépett. A bekövetkező nagy háborúnak csak külső okait említi és tudja tehát Dio Cassius, midőn írja, hogy: «Trajan a dákok ellen indult, mert zokon véve a mit tettek, mert sérté, hogy évről-évre adót követeltek, mert látta büszkeségüket, s hogy hadaikat mindig szaporítják.¹

Ok volt bőven, csak ürügyet kellett találni a háború megindítására, s erre teljesen elég vala, ha Trajan megtagadja az évpénz fizetését.

Trajan még dunamelléki tartózkodása idején intézkedett az előkészületek megkezdéséről, és 100-ban már lázas erélylyel folynak azok, hogy a háború következő tavasszal megindítható legyen. Ugyancsak 100-ban fejezik be mérnökei a Duna jobbparti hadi útát is, közvetlen összeköttetést létesítve a birodalom rajnai és dunai tartományai közt.²

A legiók mindig harcra készen állván, csak segédsapataikat kelle berendelni, hogy a mozgósítási parancs kiadható legyen. Ez sem késett soká, s a pannoniai és moesia legiók elhagyák táboraikat gyors menetekben vonulva a császár főhadiszállására Viminaciumba s az általa kitűzött pontokra. A két tartomány helyőrsége Trajan trónraléptekor a következő volt:

Legio	X. Gemina	—	főhadiszállása	Vindobona	} Pannonia.
»	XIV. Gemina	—	»	Carnuntum	
»	XIII. Gemina	—	»	Poetovio	
»	II. Adiutrix	—	»	Aquincum	
Legio	VII. Claudia	főhadiszállása	—	Viminacium	} Moesia.
»	IV. Flavia	»	—	Sigidunum	
»	I. Italica	»	—	Durostorum	
»	V. Macedonica	»	—	Troesmis	

Tekintélyes haderő magában véve is ($6000 \times 8 = 48.000$ ember), melyhez nagyszámú segédsapat járult, néha tizenötezer főből álló contingens egyegy legio mellett. Ha minden legióhoz nem volt is ily jelentékeny segélyhad beosztva, mégis kétségtelen, hogy tekintélyes volt ezeknek tömege is, talán a rendes seregekével egyenlő, úgy hogy a császár 50—60,000 emberrel rendel-

¹ Dio Cassius. 68. 6.

² C. J. Lat. III. 1699. = Kr. u. 100-ik év.

kezhetett, ha a legióknak csak felét mozgósítá is. Több alig is vett részt az első hadjáratban, mert fölíratilag a 101—102-iki háborúban csak négy legio :

XIII. Gemina — Poetovio, — Pannonia ¹	
IV. Flavia — Singidunum ²	} Moesia
VII. Claudia — Viminacium ³	
I. Italica — Durostorum ⁴	

közreműködését lehet megállapítanunk. A császár tehát a harcztérhez legközelebb táborozó rendes csapatokat szólítja be.

A harcztérre legkiválóbb főtisztjei kísérték. Közöttük első helyen említendők Pannonia és Moesia helytartói: A. Glitius Atilius Argicola ⁵ s M. Laberius Maximus, ⁶ kik, mint hadosztály parancsnokok, kiváló érdemeket szerezvén az első háború befejezte után 103-ban consulságra emeltetnek. ⁷ L. Minicius Natalis a 107-ik év consulja, mint legio parancsnok harczolt. ⁸ Ott volt a császári gárda vezére Claudius Livianus ⁹ és Lusius Quietus mór sejk híres lovasaival. ¹⁰ A császár tiszteleti kísérője és főhadsegéde, meghatározott teendők nélkül, Nerva leghívebb barátja, L. Licinius Sura volt, kit talán csak azért hívott meg, hogy elhalmozhassa a legnagyobb katonai kiténtetésekkel. ¹¹

¹ A Leg. XIII. Gem.-ra vonatkozólag: Henzen 6853.

² A Leg. III. Flav. vonatkozólag Orelli. 3049. Pontosabban Henzen. Vol. III. 265. — Borghesi közlése szerint. L. Aconius Flatura dona militariakat kap Trajántól a dák háborúban.

³ A Leg. VII. Claud. vonatkozólag. Orelli 3049; Henzen 6858. Utóbbi fölírat csak másodrangú bizonyíték, mivel nem határozható meg pontosan, hogy az említett tiszt milyen rangot viselt a dák háborúban s milyent később a parthiaiban. A centurionatus azonban, melyet egymásután viselt a Leg. I. Minervia; a Leg. VII. Claudia és Leg. XIII. Geminában valószínűleg a dák háborúba tartozik.

⁴ A Leg. I. Ital.-ra v. ö. Henzen 5659. Orelli 3454. Renier szerint (Borghesi: Oeuvres IV. 126. l. 3-ik jegyz.) itt Promotus. In. Leg. V. Mac. Phal. Donis. D. stb. helyett: Promotus. ex Leg. V. Mac. in. leg. I. Ital. Donis. D. stb. olvasandó.

⁵ Agricola történetéről számos turini fölírat tartott fönn emléket. Marmora Taurinensia I. p. 185. (görög); II. p. 25—29; a legújabb a 27-ik lapon lévő, mert mint Praefectus Urbis említetik. Henzen 5449; Nerva alatt legatus volt Belgiumban, s mint ilyen talán közvetlen elődje Suranak. V. ö. Henzen 5448. Kétségtelenül ő volt az osztatlan Pannonia legutolsó helytartója, mert 107-ben már Pannonia Inferior és Superior említetik praetori legatusokkal. V. ö. Henzen: Ann. dell' Inst. 1862. p. 155.

⁶ Plin. ad. Traian. 74. ed. Kist. Dio Cass. 68., 9. valószínűleg Moesia inferior legatusa volt.

⁷ Orelli 4115; Henzen 5442; v. ö. Mommsen III. k. 126. kv. l.

⁸ Henzen 5450. sz. töredékes fölíratból hiányzik a legio neve. Consulatusára vonatkozólag v. ö. C. J. Lat. X. 5670. — Henzen: 7081. és Hermes III. 46. l., 5. jegyz.; társa A. Licinius Silvanus Granianus.

⁹ Dio Cassius 68., 9: Κλαύδιος Λιβιανός ὁ ἐπαρχος.

¹⁰ Dio Cass. 68, 32. szerint részt vett a második háborúban is.

¹¹ Henzen: 5448; Borghesi: Annali dell' Inst. 1846. p. 343. bebizonyítja, hogy e fölírat — a név hiányzik — L. Licinius Surara vonatkozik. A sajátos állást, melyet e háborúban elfoglalt, sejteti a következő fölírat: Sub. Eodem. Duce. (Traiano) Leg. Propr. Katonai kiténtetéseinek nagy száma bizonyítja, hogy Trajánt mindkét háborúba elkísérte. (Ab. Eodem. Donato. Hastis. Puris. VIII. Vexillis. VIII. Coronis Muralib. II. Vallarib. II. Classicis II. Auratis.) Míg A. Glitius Agricola csak az első hadjáratban vévén részt, felényi kiténtetést kap.

Traján hadseregének élére kora tavasszal 101-ben márczius 15-én indult el Rómából tengeren, s talán valamelyik dalmátiai kikötőben szállott partra. Útja innen merre irányult, Pannonián ment keresztül, vagy egyenesen Viminaciumba tartott, nem tudjuk. Annyit azonban bátran föltételezhetünk, hogy a mozgósítás Pannoniában mint Moesiában hamarabb kezdődött, mint ő megérkezett, mert a legióknak és segédsapataiknak jelentékeny távolságokat kellett gyalog megtenniök, míg elértek Viminaciumba, honnan a hadsereg egyesítve minden erejét, megindult a dák király ellen.

Ha a fölíratilag megállapított legiók közreműködését föltételezzük csak, úgy következőleg alakulhattak a csapatmozgalmak:

A legio XIII. Gemina teljes felszerelésével, segédsapataival Poetovio-ból (Pettau-Pannonia Superior) megindulva a Dráva jobb partján húzódó hadi úton haladt:

Aqua Viva—Varasd,

Jovia,

Carrodunum,

Bolentium állomásokon át; majd Pannonia Inferiorba érve

Vereiae,

Mursella és

Mursaig jutott, innen délre fordulva

Cibale — Vinkovce

Sirmium — Mitrovic

Bassianae Petrovce, és

Taurunumba — Zimony, ért, hol átkelve a Dunán

Singidunumban — Belgrád, egyesült a Legio IV. Flaviával, majd közösen folytatva útjokat

Vinceia állomáson át

Viminaciumba, a mai Kastolac-tól néhány órányira, a Legio VII Claudia főhadiszállására érkeztek. A sereg legnagyobb része együtt lévén, megkezdődhetett a fölvonulás.

Traján Viminaciumban két részre osztá hadait, s az egyik, kétségtelenül a nagyobbik fél, a császár személyes vezérlete alatt Lederata-nál, a mai Rámával átellenben két hajóhídon kelt át a Dunán, s

Arcidava

Centum Putei

Berzobis (Berzovia, a Berzava mellett)

Aizi¹ és

Caput—Bubali állomásokon át

Tibiscumba ért, egyesülve seregének másik részével, mely szintén Viminaciumból indulva ki:

Punicum (Pincum, Πίνκος, az Ipek partján),

Vicus Cuppae (Cuppi, Κοῦποι),

¹ Prisciani institutionum grammaticarum Lib. VI, 13. ed. Hertz. p. 205.: Traianus I. Dacorum: inde Berzobim, deinde Aizi processimus.

Ad Novas (Νοβαί),
 Ad Scrofulas (Scopulos),
 Taliata (Taliatis, Talia, Τανατίς, Τανατάς),
 Dierna (Transdierna, Orsova),
 Ad Mediam (Mehadia),
 Praetorium,
 Gagana és

Mascliana állomásokon keresztül a Cserna és Temes völgyében haladva érkezett Tibiscumba Traján főhadiszállására.

A harcban résztvevett negyedik legio a I. Italica főhadiszállása a távoli Durostorum volt. Innen kellett gyors menetekben fölvonulnia. Útjának első részét könnyen meghatározhatjuk: — csak azon vonalon járhatott, mely a Duna jobb partján vonul a következő főállomásokkal:

Durostorum (Silistria)
 Transmarisca (Tutrakan)
 Apiaria
 Prista
 Novae

Oescus, — mely a Dunának fontos réve is, mert négy útnak csomópontja, és pedig nyugotra Viminacium, délre Philippolis, éjszak-nyugotra Drobetae és éjszakra Romula, Acidavan s. t. b. át az Oltnak majd jobb, majd bal partján Dáciába vezetőnek. A I. Italica három úton juthatott rendeltetési helyére. Dio Cassiusnak sovány kivonata azonban semmi fölvilágosítást sem ad arra nézve, hogy melyiket választá tehát a törzskar vagy a császár. Vajjon e hallgatás nem azt bizonyítja-e, hogy a I. Italica is Viminiciumba volt rendelve. Ez esetben a legio mehetett a Duna jobb partján következő állomásokon át:

Oescus,
 Augustae,
 Ratiaria,
 Bononia,
 Dorticum (Rakovicza)
 Ad Aquas (Praovo),
 Egeta,
 Taliata,
 Cuppae,
 Pincum,
 Viminacium.

Vagy követhették a másik útvonalat a Duna balpartján.

Oescus,
 Pelendava,
 Amutria,
 Drobetae,
 Egeta s. t. b. felé.

De ismerve Traján hadvezetésének kitűnő voltát, alig hihető, hogy oly

hosszú útát, mint a Drobetae vagy Egetától Viminaciumig terjedő, hiába tételt volna meg. Sokkal valószínűbb, hogy a I Italica Drobetae vagy Egetából egyenesen Dierna felé ment, hogy Ad-Mediamon át érje el Tibiscumban a császárt. Ez esetben Traján közvetlen vezérlete alatt három legio lett volna: egy pannoniai: a XIII. Gemina és két moesia i a IV Flavia és VII Claudia, míg Moesia Inferior helytartója M. Laberius Maximus a I. Italicát vezeté a hadsereg működésének alapjául kirendelt Tibiscum (Zsuppa) felé.

Traján fölvonulási útja még jó részben síkságon vezetett át, de később hegyek közé jutván, rendkívüli óvatosságra volt szüksége. S ezt csakugyan egész a végletekig vitte, mert serege lépésről lépésre halad, utakat törve, sánczokat hányva, erősségeket, valóságos várakat építve, — az összeütközést pedig szorgosan elkerüli mindenhol. M. Laberius Maximus útjának terepviszonyai még több nehézséggel jártak. A Cserna és Temes mentét meglehetősen magasra emelkedő hegyek borítják, teli őserdőkkel, leselkedő ellenséggel, mely minden vigyázatlan pillanatot készséggel és nagy ügyességgel aknázott ki, számtalan kellemetlenséget okozva a legionáriusoknak, kik teljes hadikészlettel haladva, kevésbé voltak mozgékonyak, mint elleneik, kik minden ösvényt, rejteket ismertek, kiknek minden bokor menhelyet nyújtott. M. Laberius Maximusnak tehát még nagyobb elővigyázattal kellett élnie, mint császári urának. De föladatát teljes sikerrel oldá meg, mert Traján a legnagyobb katonai kitüntetésekkel fejezi ki elismerését derék tábornoka iránt.

A négy legiót Traján a legnagyobb körültekintéssel válogatva össze, fölhasználva minden fölszabadítható erőt, de nem hagyva védtelen egyetlen kényes pontot sem. Pannóniából a teljesen pacificált és egy oldalról sem fenyegett nyugoti részről vonja el a helyőrséget, míg a Legio X Gemina, XIV Gemina és II Adiutrix megmaradnak exponált táboraikban. Moesiát, Dácia ellen indítván a háború, csak az esetben érheté baj, ha Traján is Domitianus sorsára jut, --- indulási parancsot adott tehát a singidunumi IV. Flavia és durostorumi I. Italicának is, Troesmisben pedig visszamaradt a V Macedonica, hogy védje tovább a Fekete tenger partjait a folyton kóborló és rabló szarmaták ellen. Nyugodtan foghatott tehát óriási vállalatába.

Ez alatt Daciában is megharsant a harci riadó. Decebal összegyűjté erejét, míg lovas hirnökei meglátogták az összes szomszéd népeket segítséget kérve és hozva, úgy, hogy a király igen tekintélyes haderőre támaszkodhatott, talán sokkal nagyobbval rendelkezett, mint maga a császár, s innen az elbizakodottság, hogy oly követeket merészel hozzá indítani, kik nem tartoznak az előkelők osztályába. A követség kedvezőtlen eredménnyel térvén vissza, a szövetségesek próbálnak szerencsét, s a búrok óriás gombát küldenek a császárhoz fenyegető latin fölirattal. Ők sem értek el semmit, s talán oly módon utasítottak vissza, hogy harci kedvükben nagyon meglogyatkozva tértek haza. E követségek eredménytelensége, a küldöttek és kémek jelentései gondolkozóba ejtheték a királyt, s ő ki előbb oly kiolthatatlan harcvágyat mutatott, ki ezertéle csellel tudá boly-

¹ V. ö. Mommsen térképeit: C. J. L. III., 2. — s a Peutinger táblát.

gadni ellenfeleit, ki oly léktelen merész volt és kalandvágyó, ki mindig csak támadni szeretett, most rendkívül mérsékelt lón, s ezzel végtelen sokat, talán mindent veszített. Hadaival nem előzi meg Trajánt, nem rontott előre a Dunáig, hogy római területre vigye át a háború iszonyait, nem kísérlette meg nagy erővel akadályozni meg a római megerősített harczvonal kiépítését, hanem megállott hadaival országának legelső megerősített pontjánál, Tapae-nál, e szerencsétlen emlékü helyen, hol tizenkét évvel előbb Domitian genialis hadvezére Julianus szétverte a dák hadsereget, honnan neki is, a büszke uralkodónak, futnia kellett. Nem riaszták vissza az elesettek árnyai, ugyanott óhajtá megpróbálni szerencsését, próbakőre tenni nemzete erejét, saját genialitását, hol már egyszer kudarczot vallott — szemben egy birodalmi tábornokkal — akkor, midőn nagyon jól tudható, hogy most hadértő császárral, korának legnagyobb hadvezérével, s oly erővel, melyet nem könnyelmű elbizakodottság, de komoly számító megfontolás állított talpra a vállalat nagyságához, s a birodalom méltóságához illően.

Traján is összevonta ekkorra legióit, az összes segédcsapatokat, s az erejét érző lángész nyugalmával indult meg Tibiscumból megvívni a nagy harczot, melynek Dácia legyőzetésével kelle végződnie. Az ismeretlen tekvésű Tapaenál ütköztek össze az ellenfelek, nem kérve, nem adva kegyelmet. A két uralkodó maga vezette, igazgatta a csatát, fölhasználva a nagy tökélyre fejlett római tactica minden vívmányát, fölhasználva minden képzelhető hadi fondorlatot, megfeszítve erejüket a végsőig. A szerencse csillaga Trajan sasaira mosolygott, s Decebal megveretve, rémítő veszteségekkel, de becsülettel hagyta el a csatatért. A halottak, sebesültek száma mérhetetlen volt minden oldalról, annyira, hogy a császár saját ruhatárát is átengedte sebesültjeinek szükségletére. Pyrrhosi győzelem. A roppant veszteségek megrendíték Trajánt is, s mielőtt tovább ment, oltárt emelt az elesettek emlékére, és minden évben ismétlődő áldozatot rendelt.

Majd tovább hatolva elért a határhegysegekig, nyomról-nyomra megerősítve útvonalatát, elpusztítva, porig leégetve az útjába eső dák falvakat, városokat.

Közben télre fordulván az idő, seregét elhelyezi az év folyamán emelt megerősített táborokba, s maga visszatért Rómába az óriás állam ügyeinek vezetésére. Pannoniai és moesia helytartói azonban visszamaradtak, készülve, új erőt gyűjtve a következő évi hadjáratra. Decebal sem maradt tétlenül. Országának minden segédforrását fölhasználván, hadait újjá szervezte, s a mit elmulasztott megtenni 101 tavaszán, 102-ben akará helyreütni. Hadaival reárontott a rómaiak téli szállásaira, de sikertelenül, s mire egész erejét kifejthette volna, megjelent a császár, az elmúlt vészteljes év által okozott hiányokat bőven pótló csapatokkal, s új készletekkel.

A harczot most már a hegyek közé vitte át, egymásután foglalva el a nagy elszántsággal védett sziklafészeket, s már a Vaskapuba akart berontani, midőn megérkezett a merész maur sejk Lusius Quietus is villámsebességgű lovasaival. A kalandvágyó főnök Mauretaniából (Marokko) a Közép-tengeren áthajózva jött talán a Pontus Euxinus egyik kikötőjébe, s átrobogva Moesia Inferioron, vagy a vöröstoronyi szoroson át tört be, vagy a Vulkan meredek, majdnem járhatatlan ösvényein lopta be lovasait. Mint villám csapott le a harcz-

térre, végtelen zavart okozva Decebal táborában. A király két tűz közé volt szorítva, s míg a féktelen afrikai keletről támasztott rémületet, s pusztított, öldökölt tájának egész kegyetlenségével, — addig Traján nyugot felől már Sarmizegetusához közeledett.

A kétségbeesett Decebal erre fényes követséget küldött a császárhoz, békéért csengve, s küldöttjei fegyvereiket eldobva, földre borulva jelentek meg a császár előtt, előterjesztve a kérelmet is, hogy Traján engedjen uroknak személyes találkozót, midőn mindent megállapíthatnának, mert Decebal mindenre kész. Ha pedig ez nincsen kedvére, úgy küldjön követséget, hogy békét köthesenek. Trajan nem tudja miért — nem fogadja el a személyes találkozást, de kiküldé L. Licinius Surát és Claudius Livianust. Decebal azonban nem bocsátá maga elé az előkelő urakat, hanem főtisztjait küldi sátraikba. Erre a követek befejezettnek nyilvánítván küldetésöket, visszatértek, Trajan pedig belátva, hogy ellenfele csak időt akar nyerni, követleinek megsértésére a fegyverszünet fölbonthatásával válaszolt.

Az újonnan kitört harcz hallatlan kegyetlenséggel folyt. A rómaiak nem adnak egyetlen dáknak sem kegyelmet, ezek pedig foglyaikat kocsikerekre feszítik, vagy nejeiknek adják át, kik égő fáklyákkal kínozzák halálra a szerencsétleneket. A háború jellege is megváltozik. Decebal eddig országának függetlenségéért küzdött, most már nemzetének létéért kellett harcolnia oroszláni elszántsággal... Hiába, a császár mindig előbbre tör, mindennap új babért szerez, meghódít minden sziklafészket, elfoglalja a várat, melybe Decebal tartalékkészleteit halmozá föl, és zsákmányul esik tömérdek hadigép, fegyver, élelmi szer, fogolylyá lesz a nagy helyőrség, s római kézbe jutnak a Cornelius Fuscustól elvett zászlók, a tropaeumokkal együtt. A római sereg örömrivalgva fogadja ezt s mint megáradt folyam tör át minden akadályon, át a Vaskapun a pompás főváros alá. Megvívják azt is. Decebal futni kényszerül, s hogy még nagyobb legyen fájdalma, vesztesége, leánytestvérje is az ellenség kezébe kerül. M. Laberius Maximus fogta el őt.

Végre belátta Decebal, hogy nincs menekvés. Szövetségesei elhagyák, futott ki merre látott, serege szétszórva, megtizedelve, nemzete kétségbeesve képtelen folytatni a harczot, melynek végkifejlődése felől senkinek sem lehetett többé kétsége. Elfogadja tehát a feléje nyújtott békejobbot, bármily súlyos föltételeket szabjon is a császár. És Trajan csakugyan szigorú volt, de nem kegyetlen.

A legyőzött király kiszolgáltatta fegyvereit, ostromgépeit, gépészeit, a római szökevényeket és foglyokat, lerontatta várait, a megszállott területeken visszamaradt csapatait visszarendeli, kötelezve magát, hogy a császár beleegyezze nélkül nem visel háborút; tiszteletben fogja tartani az imperium barátait, ellenségeivel pedig ő is szembeszáll. Nem fogad udvarába, szolgálatába szökevényeket; római területen, honnan legkiválóbb katonáit kapta, nem újonczoztat.

E békeszerződés ratificáltatván, Decebal megjelent nagy ellenfele előtt, s fegyvereit eldobván, térdreborulva járult Traján elé hódolata és tisztelete jeléül. A császár szívesen fogadja a legyőzöttet, s nemes modora és nemesszivősége által talán balzsamot is adott a jobb sorsra érdemes fejedelem fájó lelkére.

Traján befejezván a hosszú véres háborút, visszavonult, legioi főhadiszállásaikra tértek, — csak Sarmizegetusában s néhány nagyobb erősségekben maradtak római csapatok, biztosítani a békét és teljessé tenni az örömpoharat.

Alig ért a császár dicsőséggel halmozva Rómába, megjelentek Decebal követei is, a senatustól békéjük megerősítését kérendők. A fényes gyülekezetben várva-várta mindenki az egykor veszélyes, de most megalázott barbárok megjelenését, s a büszke dák urak hadifoglyokként, fegyvertelenül, kezeiket megalázódásuk jeléül mellökön keresztbe téve léptek a curiába, kérve, esengve a lealázó béke megerősítését, jóváhagyását. A senatus kegyes volt, elfogadá azt, s Trajánt Dacicus melléknévvel tisztelvén meg, befejezi a nagy eseményekben játszott kicsinyke szerepét.

A legyőzött, megalázott tartomány pedig, a római birodalommal szemben oly helyzetbe jutott, mint Judaea volt Herodes Agrippa király halála előtt 44-ben. Nagy, de előttünk ismeretlen kötelezettségek háramlának a kis országra, melyeknek pontos, lelkiismeretes teljesítése, talán egy jelentőségű volt a tartomány teljes romlásával. Decebalnak azonban meg kellett hajolnia a császár és a római nép akarata előtt, ha nem akarja újra, s azonnal fölidézni az élethalál harc minden rémét, iszonyát.

S míg Dáciában a háboru által ütött mély sebeket fájlalák, Traján fényes diadalmenetet ült Rómában még 102 késő őszén. Gladiátorok küzdöttek a világváros circusaiban, pompás körmenetek, nagy látványosságok gyönyörködtették a népet, s megengedett az oly rég nélkülözött pantomimek visszatérése is. Róma boldog volt, Traján pedig ez időtől állandóan használva a Dacicus nevet, a béke művei után látott.¹

Az új béke is magában hordá kezdettől fogva a romlás csiráit, s Traján nem ismerte vagy félreismerte Decebalt és dákjait, ha hitte, hogy egyetlen háborúval véget vet a nagy terveknek, és Dáciát egyszer megalázva, végleg a birodalomhoz fogja lánczolni. Nagyon csalódott. A király a béke műveiben sokkal nagyobb, erősebb volt mint a harcban. Teremtő, alkotó szelleme a mély sebeket gyorsan hegeszté, fáradt lelke, bénult erélye a nyugalom napjaiban újra éledve, fölébredt benne a régi, függetlenségre vágyó, szabadságáért mindent áldozó, s koczkára tenni kész hős. A béke csak arra szolgált neki, hogy haderejét újra szervezze, s erősebben mint valaha keljen ki népe a pusztulásból, országa romjaiból. Népének jelentékeny részét elveszté ugyan, mert a mostani Krassó-Szörény, Temes és Torontál megyék területe Róma közvetlen főnhatósága alatt maradt, de ez nem csüggeszté, mert a földrajzi viszonyok annál inkább éreztetvén hatásukat, természetes határai közé szorult országa valóságos fellegvár lett, melynek csak megközelítése is veszélylyel járt. S e fellegvárnak minden előnyét kettőzött erélylyel aknáztá ki. Hol a természet egér utat, vagy léket hagyott a szikla falakon, majdnem bevehetetlen erősségek emelkedtek, a régiek újra keltek hamvaikból, újra hangzott a fegyvergyárak pörölyzaja, a hadsereg újra csoportosult törhetetlen királya körül, s lelkesültebb, harczkészebb volt mint valaha. Hirnökei megint bejárták a szomszédokat, szövetségeket kötve,

¹ A háboru chronológiájára vonatkozólag: Mommsen: Hermes III, 126. kv. I.

elégületlenséget szítva, s kik nem akartak csatlakozni, keserűen tapasztalták nagy hamar karjának erejét. Így a jazygok kicsiny népe félvén ujjat húzni a leghatalmasabb imperatorral, vonakodott Decebál fölszólításának engedni, s pár hét vagy hónap múlva érezniük kellett a dák hatalom egész súlyát, sőt elveszték területek jelentékeny részét. E békeszegés híre nagy hamar eljutván Rómába, előbb mint a jazyg követek, Traján rövid, határozott fölszólítást küldött az elfoglalt területek kiadására, szigoruan utasítva Decebalt a béke föltételeinek megtartására is. A király a római helyőrségek elűzésével felelt. E kevély magatartás és határozottan aggressiv politika azonban teljesen kiforgatván türelméből a különben oly higgadt Trajánt, a senatus beleegyeztével, mely szintén sérelmesnek találta Decebal eljárását, békeszegését, — háborút üzent.

A hadüzenet váratlanul jött. Decebal és udvara úgy látszik, nem hitték, hogy Traján ily gyorsan határoz, hamarabb, mint Dáciában harcra készen állanak. Követség jelent meg tehát Rómában, bocsánatot kérve, de Traján a fegyverek letételét és föltétlen megadást kívánt. Lehetetlenség volt mindkettő, Decebal jellemével, s népe akaratával ellenkező. De Traján szívósan ragaszkodott követeléséhez, s a csöndes hidegvérű ember sokszor esküdözött, hogy nem nyugszik, míg Daciát nem teszi provinciává.¹ Decebal sem tudott megnyugodni a gondolatban, hogy meghajoljon Róma sasai előtt, megalázkodjék az imperium előtt, melylyel már szembeszállott, mely csak hosszú, véres háború után tudta legyőzni. Megharsantak tehát Dacia bércei között a tároгатók, s gyülekezni kezdett a sereg, nemzetének színe-java.

E hírekre az előkészületeknek oly mérvű megindításával felelt Traján, melyek többé semmi kétséget sem engedtek czéljai felől.

Intézkedései közül legkiválóbb a nagy dunai híd építése Apollodoros tervei szerint. Az új háború megindításához a császárnak ez óriási építményre nem volt ugyan szüksége, de nagyon is érdekében állott annak elkészülte a hódítás biztosítására. Traján nem táplálván hiú ábrándokat, egy perczig sem hitt a gondolatnak, hogy a leigázott nemzet, mely oly drágán adta függetlenségét, bele fog azonnal nyugodni a hódoltság terheibe, nyomoraiba. Tudta nagyon jól, hogy egyetlen szikra lángra lobbanthatja a szenvedélyeket, és akkor harci zaj fogja betölteni a délkeleti Felföld bérceit, s rémitő élet-halál küzdelem, melyben a maroknyi helyőrséget, mint tengeráradat fogja elsöpörni a föllázadt, fanaticus tömeg. A helyőrségek elűzése vagy leölése pedig egyértelmű a provinciának, az új dynastia dicsőségét, hatalmát megalkotó szerzemény elvesztével. És ez az eshetőség épen nem volt kizárva. Az óriás Duna hullámai tavaszonkint gyakran kitörvén medrökből, a gyors és sűrű közlekedést lehetlenné teszik, s a korai téllal bekövetkező jégzajlás idején, még kisebb hajók átkelése is a csodák közé tartozván, tömeges segédcapatokat nem küldhetnek Moesia legatusai a szorongatottaknak; a használható jégtakaró pedig oly rövid ideig tart, s mindig oly veszélyes, hogy arra nagy seregeket reábizni meggon-

¹ Ammianus Marcell. XXIV. 3: Traianus fertur aliquoties iurando dicta consuesse firmare: „Sic in provinciarum speciem reductam videam Daciam.“

dolatlan koczkáztatás. Az év jelentékeny részében teljesen el vannak zárva, tehát önerejükre és a hódoltak jóvoltára utalvák Dacia völgyeiben a római csapatok. Föltétlenül biztosítandó a jövőben őket, elrendelé a híd építését, mely roppant méreteivel bámulatba ejté már a kortársakat is, — az utódok pedig valóságos regekkörrel vévén körül a pompás alkotást, lassankint oly téves nézetek lőnek általánosokká még irodalmilag is, hogy az újabb kutatás alig volt képes a nagy építményt eredeti alakjában rekonstruálni.

A hídát, melynek később a civilisatio átültetését, a kereskedelmet s a béke minden munkáját közvetítenie kellett, nagy helyismerettel, kiváló körültekintéssel helyezék el Drobetae (Turnu-Severin) mellett, a folyam meder oly pontján, hol az nem okozott túlságos technikai nehézségeket, közel a dák szorosokhoz, az orsovai sziklák, s a vaskapui szoros alatt. A Duna balpartján kezdték építeni, kiszögellő földnyelven több oszlopot emelve egyszerre, melyek között később a folyam főágát levezető csatornát ástak, s tovább dolgoztak a megürült mederben. A tulajdonképi vízepítmények nem okoztak tehát legyőzhetetlen nehézségeket, — de Apollodorus mégis óriás munkát végzett, ha figyelembe vesszük, hogy másfél év alatt készült az óriás complexum. A híd húsz, belül vegyes anyagból épült, de kívülről hatalmas kőkoczkákkal burkolt oszlopon nyugodva, 3570 római láb (= 1056.72 méter) hosszú volt, és 105 késő nyarán készült el.¹

Traján már 104 végén elhagyá Rómát, s 104—105. telét Moesiában tölté a mozgósítás előkészítésével. A legiók, melyek végig harczolák az első háborút, újra megindultak, új dicsőséget szerezni, — de a császár okulva tapasztalatain, s tudva, hogy Decebal most még szívósabb ellenállást fog kifejteni, még három legiót rendelt az Al-Dunához:

A Legio I. Minerviat — Felső-Germaniából²

¹ Trajan hídjáról v. ö. I. Aschbach értekezését: Mittheilungen der k. k. Centralcommission zur Erforschung und Erhaltung d. Baudenkmale. Wien, 1858. 211. kv. l.

² Ulrichs: — Jahrbuch d. V. f. Alterthumsfr. im Rheinland. XXXVI. 102. l. bebizonyítja, hogy a Legio I. Minervia az első dák háború idejében nem hagyá el Germániát. A második hadjáratban való részvételét bizonyítják: Henzen: 5930, — Froehner App. 24. és főkép a Hadrian tiszteletére dedícált fölírat (Henzen, Annali dell' Inst. 1862. p. 139. — Froehner App. 2.), a melyből Spartiannal egyezően megtudjuk (Hadr. c. 3.), hogy a legio parancsnoka Hadrian volt. De Hadrian ekkor nem Pannonia kormányzója (Alsó-Pannonia), mint Froehner a fölíratot félreértve mondja, hanem praetor. (Henzen p. 154; v. ö. C. de la Berge: Revue critique 1866, 118. l., 7-ik sz.) s valószínű, hogy közben egy ideig néptribun is volt, mert a fölírat döntő fontosságú passusa így hangzik: Praetori. Eodemque. Tempore. Leg. Leg. I. Minerviae. P. F. Bello. Dacico. Item. Trib. Pleb. (Henzen 152. l.) A dák háború befejeztével a I. Minervia ismét Germaniában van. S hogy valósággal a vöröstoronyi szoroson tört be, bizonyítja a következő fölírat:

MATRONIS
AVFANIB(US)
C. IYL. MANSVE
TVS. M. L. I. M. P. F.
V. S. L. M. F. V.
F. AD. ALVTVM.
FLVMEN SECVS
MONT. CAVCASI.

a Legio I. Adiutrixot — Pannoniából, mely a két hadjárat között vezényeltetvén a provinciba, — Brigetio-ban (Ó-Szőny-Rév-Komárommal átellenben) táborozott¹ és a

Legio V. Macedonicát Troesmis-ből (Iglitza)²

A főhadiszállás ismét Viminacium volt kétségtelenül, és a legiók nagyrésze megint azon utakon ment, melyeket az első háborúban használtak. Trajan azonban nem egy oldalról támadott, hanem kétfelől, s a Legio I. Minervia Hadrian vezérlete alatt, megerőltető hosszú menetek után — a Rajna mellől érkezett — még lement az Olt mellé, s annak partjain haladva a vöröstoronyi szoroson tört be.³ Hogy egyedül volt-e, vagy voltak társai, nem határozható meg. A helyi viszonyokból következően, csakis a I. Italica, vagy a V. Macedonica mehettek vele. Ez esetben egyik részről két vagy három, Traján vezérlete alatt pedig négy vagy öt legio támadott egyszerre, megfelelő tömegű segédsapatok kíséretében, oly erővel, hogy Decebal megosztva seregeit, képtelen volt ellentállani.

A király úgylátszik értesült mindezekről. Kémei s a szökevények megvívék idejekorán a pontos és kétségbeejtő híreket s Decebal számot vetve erejével, nem bízott többé a sikerben, és újra megindítá követeit a szomszéd népekhez, — kik urok utasításai alapján élénk színekkel ecsetelik a veszélyeket, rámutatva a sötét jövőre, a meggyalázó leigáztatásra, mely föltétlenül be fog

Matronis | Aufanib(us) | C(aius). Jul(ius). Mansue | tus. M(iles). I(egionis). I. M(inerviae). P(iae). F(elicis). V(otum). S(olvit). L(aetus). M(erito). F(eliciter). V(oto). | F(acto). Ad. Alutum. | Flumen Secus | Mont(es). Caucasi.

Ackner és Müller p. 239, 17.

^{1 2} A I. Adiutrix és V. Macedonica részvételének egyik fő adaléka a következő fölírat

T. IVLIO. SEX. F. VOLT. MAXIMO. MA....
BROCCHO. SERVILIAN. A. QVADRON....
L. SERVILIO. VATIAE. CASSIO. CAM....
LEG. AVG. LEG. IIII. FLAVIAE. LEG. I. ADIVT....
IVRIDICO. HISP. CITERIOR. TARRACONEN. PRA....
PROVINCIAE HISP. VLTIORIS. BAETICAE DON....
BELLO. DACICO. CORONIS. MVRALI. E. VALLARI I....
VEXILLO. TRIB. MIL. LEG. V. MACEDONIC. SEVIRO....
ROM. TVRM. I. XVIRO. STILITIBVS. DIIVDIC....
CALAGVRRITANI. EX. HISPANIA CITER. PATR.

T. Julio. Sex(ti). F(ilio). Volt(inia). Maximo. Ma... | Broccho. Servilian(o). A(ulo). Quadron(io). L(ncio). Servilio. Vatie. Cassio. Cam... | Leg(ato). Aug(usti). Leg(ionis). IIII. Flaviae. Leg(atus Augusti). I. Adiut(ricis). | Juridico. Hisp aniae). Citerior(is). Tarraconen(sis). Pra(etori) (quaestori) | Provinciae Hisp(aniae) Ulterioris. Baeticae. Don(ato) Bello. Dacico. Coronis. Murali. Et. Vallari I(tem) (Argenteo) | Vexillo. Trib(uno). Mil(itum). Leg(ionis). V. Macedonic(ae). Seviro. (equitum) | Rom(anorum). Turm(ae) I. Decemviro. Stilitibus. Diindic(andis) | Calagurritani. Ex. Hispania Citer(iore) Patr(ono). — Henzen 6490.

Dierauer: Beitrage zu einer kritischen Geschichte Trajans. 78. l. (jegyz.) nem fogadja el e fölíratot teljes bizonyítéknak, örvendetes tehát, hogy sikerül teljeset szolgáltatnom, a következő téglabélyegben, mely Apulumban találtatván, a bukuresti szent Sabbas muzeumba került.

LEG XIII G I ADI = Legio XIII. Gemina, I. Adiutrix. C. J. L. III, 1628., s ez kétségtelenné teszi a Legio I. Adiutrix részvételét a dák háborúban.

³ Ld. a 39-ik lapon 2-ik jegyzetet.

következni, ha Decebal vesztét közönyösen veszik, míg most vele egyesülve, midőn még nem érték őket veszteségek, fegyverrel kezökben megmenthetik szabadságukat, később pedig senkitől sem támogatva, veszni, pusztulni fognak ők is. E megrendítő erejű, s a legszomorúbb valóságot tartalmazó fölhívás azonban elhangzott a nélkül, hogy az óriás római sereg által megfélemlített szomszédok közül egy is válaszolt volna. Ellenkezőleg, többen Trajánhoz csatlakoztak, így a jazygok és szarmaták, kik előbb Decebal szövetségesei valának. S talán ez utóbbiaknak fordulata tette lehetővé a Legio V. Macedonica mozgósítását.

Decebalt szomszédjainak eme érzéketlensége, és többeknek hitszegése a végsőre kényszeríté. S ő, a büszke, egyenes jellem, alacsony eszközökhöz fordult. Orgyilkosokat küld Moesiába, hogy méreg vagy tör által meneküljön győzhetetlen ellenfelétől. A kísérlet nem sikerült, de annál inkább növelte Traján elkeseredését, és sietteté a vérengzés megkezdését.

Traján ismét azon útat választá, melyen 101—102-ben járt. Az első hadjáratban kiépített, megerősített vonalon kétségtelenül gyorsan tört előre, — de a hegyek közé jutván, hol Decebal minden védhető pontot megerősített, a legnagyobb óvatossággal haladt, egy lépést sem téve előre, míg mindent ki nem ostromolt, el nem pusztított, a mi harczzonalába esett, vagy akadályozható haladását. Nagyobb meggondoltsággal, mint sietséggel vívta háborúját — mondja Dio Cassius.¹

Volt tehát elég ideje és alkalma békealkudozásokra is, melyeket Decebal valószínűleg többször megkísérelt. Talán egy ily diplomatiái kísérlettel van összefüggésben Longinus esete, kit Dio Cassius előadása szerint a király mindenféle ürügyekkel magához csalt, s tudván, hogy a tábornok Traján benső barátaihoz tartozik és mint ilyen a vezérlet minden titkáról, tervéről pontos értesüléssel bir, nyilvánosan kérdé tőle, hogy mi célja s mennyi ereje van a császárnak? De a derék katona nem adott semmi felvilágosítást, — inkább akarván választani a halált, hogysem urát elárulja. A király erre fogságba veti őt, s követséget küld Trajánhoz Dacia kiürítését és hadi kárpótlást követelve Longinus kiadatása fejében. Traján azonban e fölszólításra oly finom diplomatiával válaszolt, hogy Dacebál nem tudá megítélni, mekkora súlyt fektet a császár kiváló főtisztjének életére. A király ismét Longinushoz fordult tehát, remélve hogy mégis boldogul, s el is ért annyit, hogy a fogoly levelet irt Trajánának, szabadosára bízván annak kézhez adását. De alig ment el a követ, Longinus éjszaka mérget vett, kiszabadítván urát a kényes dilemmából. Decebal megcsalódván, a mérget szerzett szabadoson akará boszuját tölteni, s egy centuriót küld ellenfele táborába, kérve a libertinus kiadatását, ígérve érette tiz fogoly rómainak és Longinus holttestét. Traján azonban nem adta ki a centuriót, sem a derék szolgát, «mert nem tartá a birodalom becsületével megegyeztethetőnek Longinus temetéseért fölládozni a szabados életét.»

¹ Dio Cassius 68, 14.

Az ily jellemgyöngöseség és ravaszságra mutató episodok még jobban elkeseríték a rómaiakat. Ádáz dühvel, vakmerőséggel párosult kitartással küzdöttek, nem kérve, nem adva kegyelmet, és oly példáit tanusítva a vitézségnek, melyek örökre élni fognak a történelem lapjain. S maga a császár mutatott jó példát. Hadvezéri képességeit száz meg száz alkalma volt ragyogtatnia, kitartását, lelki erejét, halálmegvetését kimutatnia. Önfeláldozása, méltányossága, mely a legcsekélyebb szolgálatot, érdemet sem mellőzte, magával ragadott mindenkit, és serege egy szívvel lélekkel, az utolsó csepp vérig küzdött érte s a birodalom dicsőségeért. Megható, dicső eseményekben nem is volt hiány. Legjellemzőbb episod talán a római lovagé, kit halálra sebesülten vittek az ápolók sátorába, mert hitték, hogy megélhet. De a derék katona midőn belátta, hogy sebe föltétlenül halálos, fölkel a hordágyról, s kardot ragadva rontott az ellenség legsűrűbb soraira, és a vitézség csodáit művelve lehelte ki bátor, erős lelkét. S ez általános lelkesültségre szükség is volt, mert a második hadjárat veszélyei fölülmulták az elsőét, mert a dákok is végtelen erőfeszítésekkel, kitartással és genialitással küzdöttek, fölhasználva minden eszközt, föl helyzetük, országuk földrajzi viszonyainak minden előnyét. De hiába. Traján nyomasztó túlerővel s kitartással támadott, hogy megtörjön minden ellenállást. A vaskapun áttörve és földig rombolva annak összes védműveit, — a főváros ellen ment. Sarmizegetusa falai alatt talán még egyszer összemérgőzött Decebal a császárral, de ismét szerencsétlenül. E veszteség után fölgyújtatá fényes királyi várát, hogy ne kerüljön Traján kezébe, s mire a legiók megérkeztek, por és hamu volt a pompás királyi székhely s hamvai elboríták a nemzet legjobbjainak kiszenvedt földi részeit. Decebal menekülni akart, — talán hitte, remélte, hogy még ellenállhat, — de a seregének romjai után száguldó római lovasok beérték fáradt, kimerült harczai ménjét, s ő többre becsülván a szabad halált Róma fogságánál, — és rövidítendő népének kínos agóniáját is — szívébe meríté kardját. Fejét Rómába vitték diadaljelül.

Decebal halálával rövid guerilla harcz után megszűnt minden ellenállás. A portyázók fölkutattak minden erdőt, hegyet, barlangot, kiirtva, fogságba hurczolva kit kézrekeríthettek. A gyöngék, félénkebbek már előre elmenekülván, az ország pusztá, üres lett, s férfi népessége nagy részben kipusztult.

A zsákmány mérhetetlen volt. Decebal gazdag arany és ezüst kincse előkerült Bikilis árulása folytán a Sargetia folyó alá ásott rejtekből, megtalálták többi drágaságait is a barlangokban, s az egykor oly féltékenyen őrzött, gondosan szaporított arany s ezüst tömegeken Traján legionariusai osztottak, urok lábai alá rakva mindenből a legszebbet, legbecsesebbet.

A császárt örömrivalgva fogadták Rómában, midőn 106 késő őszen visszatért. Diadalmenete oly fényes volt, hogy teljesen elragadta a legnagyobb pompához szokott, kényes, szeszélyes világvárost. Százhuszonhárom napig nagyszerű játékok mulattaták a kenyér és circusra vágyó népet, — tizezer gladiator véres harcza izgatá a fáradt idegű, blazírt tömeget. Idegen fejedelmek, még a távol Indiából is — követeknek bevonulásai, czífra, tarka, nagy kíséretökkel elégiték ki a kandi kíváncsiságot. Ők gratulálni, szerencsét kívánni jöttek a legyőzhe-

tetlen imperatornak, s részt venni az ünnepélyekben, milyeneket Róma még nem látott soha. Minden nyilvános helyen, az utczákon és magánkörben csak Traján győzelméről és dicsőségéről volt szó. Az írók ezer meg ezer röpiratban hirdetésként és vitaták Dácia meghódításának fontosságát, a császár által leküzdött akadályok óriás voltát; minden költő ékes versekbe önti érzelmeit, s Caninius Rufus muzsája pedig nagy hős költemény eszméjével foglalkozván, még a tudós Plinius által is buzdíttatik nagy tervének megvalósítására: «hol találunk ilyen új, — írja neki — gazdag, terjedelmes anyagot, hol ilyen költőit, s a legszigorúbb valóság mellett is ilyen kalandosat. Új, — a síkon átvezetett folyamokról fogsz beszélni, a folyamokon átvert új hídakról; két diadalmenetről, melyeknek egyike első volt az eddig még soha le nem győzött nép fölött, másodika pedig utolsó.»¹

Traján maga is nagyra tartá győzelmeit. Hadjáratainak emlékére alapítá Nikopolist; a Dacicus czimet holtáig viselte; számtalan érmet veretett a meghódított tartományra vonatkozó föliratok és jelvényekkel. Julius Caesar példájára megírta a háború történetét is,² de memoirjai elveszvéen, a birodalom legszebb éveinek történetét értetlen emberektől származó silány kivonatok, néhány fölirat száraz, rövid adaléka s egy oszlopnak köre faragott hallgatag domborműveiből kell rekonstruálnunk. És bármit teszünk is, mindig hiányos lesz az, a nagy eseményekhez épen nem méltó.³

¹ Plin. — Epist. VIII. 4.

² A háború történetét ld. Dio Cassius 68. 6—16. és 32. c.

³ A második dák háború chronológiáját tisztázta: Dierauer. 98. 1. 2. jegyz.

IV. TRAJÁN OSZLOPA.

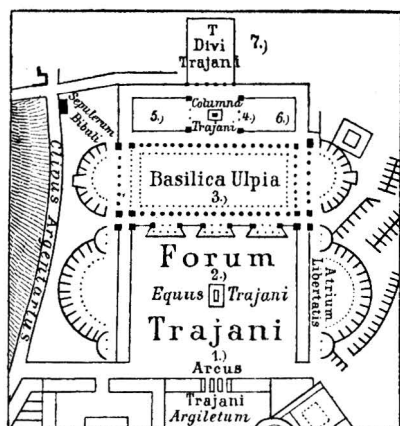
Adák háborúból visszatért császár az óriás zsákmányból inkább mint valaha, egész teljességében kielégíthetvén szenvedélyeit, a geniális Apollodorus segélyével fogott a Forum Traianum megépítéséhez, s a nagy munka jelentékeny részét befejezé még a parthiai háború előtt, majd visszatérte után folytatván, utódjának trónraléptekor készen állott az óriás mű, betetőzve Traján műalkotásait, s tetőpontra emelve a római építészetet. Kortársai osztatlan csodálat és bámulattal szemlélték a nagy munkát, — Konstantin császár pedig 357-ben meglátogatván az örök várost, az epigonok gyöngeségének érzetében mint utolérhetetlent magasztalá azt.¹ Az egykori nagyságnak azonban alig van már nyoma, — az idő ereje meg az emberek vadsága elpusztíták a fölséges művet, s csakis a parányi maradványok, a gyér classicus adatok fölhasználásával, — és részben képzelleti kiegészítésével lehet újból rekonstruálnunk.

Traján célja volt az építkezéssel, a tudomány, művészet és igazságszolgáltatásnak alkalmas helyiségeket szerezni, — s tág teret nyitni a közforgalomnak. Templomépítéssel tehát, bármely nagy, de fallal körülvett szent helyet csatolt volna is ahoz, nem éri el célját, s ezért számos nagy épületet kellett emelnie, hogy eszméje valósítható legyen. Foruma, építészeti tekintetben sok analógiát mutat Róma főterével, de sokkal szabályosabb, s részben nagyobb alkotás is, mint ez. A Forum Romanumot századok munkája teremte, lassankint, a nemzet fejlődésének megfelelően, Traján terét pedig a fölhasználható

¹ Amm. Marcell. XVI, 16: . . . Verum cum ad Traiani forum venisset, singularem sub omni coelo structuram, ut opinamur, etiam numinum adsensione mirabilem, haerebat attonitus, per giganteos contextus circumferens mentem, nec relatu effabiles, nec rursus mortalibus adpetendos. Omni itaque spe huius modi quidquam conandi depulsa, Traiani equum solum locatum in atrii medio, qui ipsum principem vehit imitari se velle dicebat et posse.

terep teljes értékesítésével lángész tervezte, matematikai pontossággal, s lángész valósítá óriási segédeszközökkel. A Forum mértani pontosságának legkiválóbb bizonyítéka, hogy hossz tengelyét, átlóját az első tekintetre fölismerjük.

Helyrajzilag az új tér a Forum Julium, s a Forum Augusti közvetlen szomszédságában, a kissé hátrább álló Templum Pacis irányában, a Capitolium és Quirinalis között húzódik, s miként a mellékelt kicsinyke alaprajz mutatja, hét főreszből állott.

1) A Porta Triumphalis, melyet a senátus a dák háború emlékére emelt, s melyet valószínűleg Nagy-Konstantin császár idejében romboltak le, hogy remek szoborműveivel a keresztény imperator diadalívét ékesítsék.

2) Az Atrium, oszlopokkal körülvett szabad tér. Közepén Traján lovas szobra. A karzatokat aranyozott bronzlovak s az elenségtől zsákmányolt tropaeumok díszítik.

3) Az öthajós Basilica Ulpia.

4) Traján oszlopa.

5—6) A Bibliotheca Ulpia.

7) A Templum Divi Traiani.

A Porta Triumphalis a Forum Augusti felé nyílt. Classicus leírásaink sajnos, nincsenek e diadalívről, — de az érmeek eléggé pontos képét adják.¹ Az emlék homlokzata, melylyel a befelé fordult rész teljesen egyenlő, hat oszlopon nyugodott, középen széles átjáróval. Az oszlopok között fülkék valának szobrokkal, s ezek fölött négy domborkép. Az alsó részhez hasonlóan, ötös felosztású volt az attica is,² s a középső mezőn dedicatio, — a többi négyen pedig domborképek. A tetőt Victoriák és tropaeumok között, két katona által vezetett hatlovas diadalkocsi díszíti; rajta a győzelem istennője által megkoszorúzott triumphator. E kapu egyes részei a XVI-ik századtól a legújabb időkig apránként kerültek napvilágra.³

A tulajdonképi Forumot, oszlopcsarnokok fogják be. Jobbra és balra félkör alakú oldalépitmények, (a Forum Augusti felé az Atrium Libertatis) me-

¹ Cohen II. k. Trajane 95-ik sz. A domborképek alatt e fölírat a hátlacon: Forum Traian. A császár hatodik consulsága idejében verték. (112—113 az Optimus név még hiányzik.)

² Reber: Die Ruinen Roms (Lipce, 1863) 188. l.; az attikát hetes felosztásának tartja. Az érmeiken a jobb és baloldalon föltüntetett oszlop nem a homlokzatra, hanem a keskeny oldalokra tartozik.

³ Flaminio Vacca: Memorie divarie antichità. (Roma, 1594) 9. sz. Pellegrini: Arco di Traiano, — Bullett dell' Instit. 1863. p. 78, 80. 1863-ban leromboltatván a S. Maria in Campo Carleo templom (régbben Spolia Christi — így nevezi Fl. Vacca is) s egy magán ház, megtörténhetek a kutatások. Az alap kiásásánál megtalálták a diadalív substructionját, és az (33 drb) egyidőbe tartozó s föltűnően szép építkezési töredékeket. Két nagyobb részlet az attika párkányáról való. Ugyanekkor került elő számos díszitmény, dombormű, s egy dák fogoly torsoja. Fl. Vacca is megemlékezik a dák szobrokról.

lyeknek romjai még ma is láthatók. Középen állott a császár pompás lovas szobra, aranyozott bronzból, óriás méreteivel dominálva az egész teret.¹

Az érmek által Basilika Ulpianak nevezett² s keresztben fekvő öt hajós szentélyhez³ három giallo antico lépcső vezetett. Oldalait a Forummal egyezően félkörök fogták be. A Basilika nem igen tér el a Vitruvius által formulázott szabályoktól.⁴ Beosztása szokatlan ugyan, de kétségtelenül két emeletes volt, mint a legtöbb hasonló épület.⁵ Teteje bronzból készült, s valószínűleg nyitott. Belsejében a márvány és gránit oszlopok, az újabb ásatások bizonyítása szerint váltogatva valának elhelyezve.⁶ Padozata különféle színű márvány lapokból készülvén, tarka volt.⁷ A forum felé fordult oldala rendkívül gazdagon vala díszítve. Az érmek adatai szerint a lépcső-oldalak tetején quadrigák állottak Traján szobrával,⁸ a dák zsákmányból gazdagon megaranyozva, hasonlóan az oldalt lévő diadaljelvények.⁹ A bazilika elkészült már 112-ben.¹⁰

¹ Amm. Marcell. XVI., 16: Traiani equum solum locatum in atrii medio, qui ipsum principem vehit. imitari se velle dicebat et posse. E lovasszobor képét viseli a hatodik consulatus egyik érme. Cohen II. k. Trajane 295. sz. A jobboldali félkör alaku építmény két emeletes. Alól téglából épült, donga boltozatú kamarák vannak; fönn folyosó, melyből számos terem nyílik. (Becker: Handbuch d. röm. Alterthümer I. k. 382. l.; Reber die Ruinen Roms 172. l. Néhány téglán Plautinae Aug. bélyeg olvasható. A Via delle Chiavi d'oro házai alatt az építményeknek teljesen megfelelő alapok találtatván, a Forum terve teljesen világos. — Ann. dell. Instit. 1851, 131—135. l.)

² Cohen II. Trajane 18-ik sz. v. ö. 319. sz. Imp Traianus (vagy Traiano) Aug. Ger. Dac. P. M. Tr. P. Cos. VI. P. P. || Basilica Ulpia. Domborképpel.

³ Platner: Beschreibung der Stadt Rom. III. k. 282. kv. l. Becker I. k. 382. l.

⁴ Vitruvius: Architect: V. 1. §. 11. kv. ed. Poleni et Straticio II, 2-ik r. 12. kv. l.

⁵ Így restaurálja P. Morey is. Fol. 12. v. ö. Fol. 13 és 14. Az érmek adalékai e tekintetben kizárnak minden kétséget: Edifice élvé sur trois marches et à double rang de colonnes sur le hauteur, dont six grandes de face et deux de côté en bas et huit petites en haut. (Cohen. id. helyen.) Reber: Die Ruinen Roms, 192. l. szerint, ellentétben Vitruvius szabályaival, az oldalhajók csak egy emeletesek voltak, s a középső hajó sem lett volna magasabb. Ez állítást azonban világosan megczáfolják az érmek.

⁶ Platner id. h. Becker I. k. 382-ik l.; Reber 172 l., — nem tartják valószínűnek, hogy a bazilika belsejében a giallo antico és pavonazetto oszlopokon kívül gránitot is használtak volna. De Letronne szerint a szürke gránitot Egyiptomból szállítván, e könnyen csak oly értékes volt, mint a legszebb márvány. (Recueil des inscriptions grecques et latines de L'Egypte. I. k. 195. kv. l.)

⁷ Platner id. h. Morey szerint (Memoire 21. l.) a Forum atriuma fehér márvánnyal volt padolva.

⁸ Cohen id. h. Les six colonnes de face soutiennent trois frontons surmontés chacun d'un quadrigé dans lequel on voit un triumpheateur; le quadrigé du milieu est conduit par deux Victoires debout, qui tiennent une palme; sur chacune des deux colonnes de côté on voit deux enseignes militaires (v. ö. Cavedoni, Bullet. archeol. Napolit. 1855, 62. l.)

⁹ Gell. XIII, 24: In fastigiis fori Traiani simulera sunt sita circumdiquae inaurata equorum, atquae signorum militarium. Ez idézetet minden aggodalom nélkül vonatkoztathatjuk a bazilikára, annál inkább, mert az érmek diadalszekerei mellett is vannak katonai jelvények.

¹⁰ A bazilika és forum között kiásott alapköveken, a tribunicia potestas XVI-ik évéből származó fölíratok vannak. (Henzen 5445, Platner u. o.)

A két könyvtár a bazilika tulsó oldalához volt támasztva, oly formán, hogy közöttük 17 m. széles és 20 m. hosszú tér maradt.¹ E kicsinyke helyre állíták Traján oszlopát.

Divus Traianusnak Hadrián által épített temploma éjszaknyugatról teljesen bezárván a Forumot, az mint teljes egész áll ellőttünk.²

Legfőbb ékessége a mi szempontunkból a Traján oszlop. Apollodoros alkotása ez is, mint a császár minden nagy építménye. A kortársak figyelmét is kétségtelenül ez kötö le leginkább, a késő utódokéval együtt, kik az élénk representációkban egy nagyobb, tettvágyó és tetteképes kor emlékeit szemlélhetik. S a barbárok is hasonló tisztelettel viseltetének iránta. Bírvágyuk megrongálta ugyan és megcsönkítették, de egészében nem merék bántani. Rombolási dühök, fanatismusuk, megcsöndesülvén elnémult e pompás alkotás előtt. A középkor, mely annyi szép emléket pusztított el, megkimélte, sőt pártfogásába vevé. S a hatodik századbéli Nagy szent Gergely pápát annyira lebilincselé a fölséges munka, hogy mindennapi imájába foglalván Trajánt, kegyelemért könyörgött a halhatatlan ember lelkének, s egy álomlátás szerint meg is kapta, azon föltétellel, hogy több pogány javára nem veszi igénybe az égiek könyörületét. S a pápa e nemes tettének emléke átment a görög ritualéba, melyben maig olvashatók e szavak: «Bocsáss meg Uram mint megbocsátottát Trajánnak Gergely közbenjárására.» Dantenak Divina Commediája is viszhangja e hagyománynak, mert a nagy császárnak a hetedik égben ad helyet.³

A tizedik században a Forum Traianumon terjedelmes zárda volt, s az oszlop a Sto Nicolao ad Columpnam templom tornyaként szerepelvén, 1162-ben a Sto Cyriaco apátság birtokába kerül, a római tanács pedig halálbüntetés terhe alatt tiltja meg az oszlop bármi csekély megkárosítását — «Ut est ad honorem ipsius ecclesiae et totius populi Romani — mondja 1162 márczius 27-én az érdemes tanács — integra et incorrupta permaneat dum mundus durat sic ejus stante figura. Qui vero eam minuere temptaverit, persona eius ultimum patiat supplicium.»⁴ S a tilalmat sohasem kellett többé ismételni. A renaissance Róma intelligens népe, mindig a legnagyobb kegyelettel tekintvén az emlékre, élénk érdeklődéssel kísért és vett mindent, mi annak érdekében történt. És ebben a pápák mutattak jó példát fényes udvarukkal, melybe összetudák gyűjteni, csoportosítani koruk és minden idők legnagyobb művészeit, kik közül Michel Angelo Buonarroti, Polydoro Caravaggio, Raphael, Julius Romanus a szobor mintáinak befolyást engedtek műveikre, s fölhasználták inspirációit. Kon-

¹ Hogy kettő volt, bizonyítja Dio Cassius 68, 16: Κατεσκευασε δὲ καὶ βιβλίων αποθήκας. Sidonius Apoll. Lib. IX. Epist. XVI.: Cum meis poni statuam perennem Nerva Traianus titulis videret inter auctores utriusque fixam Bibliothecae. A Scriptores historiae Augustae, s az oklevelek gyakran említik. Fl. Vopiscus, Aurelian, c. 1, 8, 24. — Tacit. 8.

² Hossza a diadalkapu külső homlokzatától a Traján templom hátsó faláig körülbelül 250 m., legnagyobb szélessége 200 m.; a forum atriuma 10.000 □ m.

³ E legendát megtaláljuk már Nagy Gergelynek, Pál diaconus által írt életrajzában is. Dante: Purgatorio X. én. 73-ik v. és Paradiso XX-ik én. 13-ik vers.

⁴ Geschichte der Stadt Rom im Mittelalter I. k. 470 l.; III. k. 572. Gregorovius irta.

stantin és Attila csatáiban, Raphael loggiaiban a Columna Traianának számos alakját megtalálhatjuk. A Farnese házból származó III-ik Pál pápa 1536-ban kiásatván az oszlopnak vastag földréteggel borított pedestálját, falat vonatott köréje. V-ik Sixtus pedig építészé Domenico Fontana tanácsára kisajátítá és leromboltatá a régi kolostor helyén támadt új épületeket, hogy az oszlop látható legyen egész fönségében, s megnyittatá a basist is, de legnagyobb sajnálatára üresen találta a sirkamarát. Már kirabolták századokkal előbb. A fülkét ekkor befalazák, (1587) hogy az alap erősebb, szilárdabb legyen. S végül a műszerető pápa, Traján ledőlt szobrának helyére Sz.-Péter, Marcus Aureliuséra pedig Sz.-Pál aranyozott bronz szobrai állíttatván, a nagy esemény emlékére érmet veretett e fölirattal:

EXALTAVIT HUMILES.

Traján oszlopának alapjára pedig a következőket véseté:

SIXTVS. V
B. PETRO
APOST
PON. A. III

Sixtus Quintus | B (eato) Petro | Apost (olo) | Pon (tificatus) A (nno) Tertios.

V-ik Sixtust megelőzőleg kezdődik a szobor reliefsjeinek tudományos földolgozása is, és a spanyol Chacon Alfonz a legelső, ki Muziano Jeromosnak szép, de épen nem pontos rajzaihoz »Historia utriusque belli Dacici a Traiano caesare gesti,« czimmel terjedelmes commentart írt. Könyve rézmetszetekkel (130 tábla) 1576-ban jelent meg II-ik Fülöp spanyol királynak, Traján honfirtásának ajánlva. A munka 1585-ben másodszor, 1616-ban harmadszor is kiadott. A derék úttörőt azóta számosan követték.

V-ik Sixtus érmével, az oszlop külső, anyagi története lezáródik. Csak 1797-ben, a tolentinoi béke után, mely Rómának legértékesebb mükincseit juttatá a franczia metropolisba, fenyegeté veszély, midőn Pommereul tábornoknak ama különös eszméje támadt, hogy az oszlopot lebontatja, s Párisba küldi a csúcsára állítandó Szabadság szobor alapjául. A furcsa gondolat azonban nem érvényesülhetett, mert Bonaparte ellenzé a terv végrehajtását. A hatalmas tábornok különben élénken érdeklődött a nagyszerű emlék iránt, s érdeklődésének mint császár az által adott kifejezést, hogy 1812—14-ig Valadier építész vezetése alatt az oszlop basisát kiásatá, és Apollodor művét véve mintául emelteté a Vendôme oszlopot.²

S az oszlop az idő viszontagságai és emberek vandalismusa által megtépve, megcsontitva ugyan, de még áll, mint a rég lezajlott nagy korszak emléke hirdetve örök időkre, az imperium, a győzhetetlen legiók és Trajánnak

¹ Az érem aversének fölirata: Sextus V. pont. max. ann. III. a pápa arczképével. — ld. W. Froehner nagy kiadás XVII. l. Sz. Péter apostol szobra Sebastiano Torrigianitól származik.

² Salamon Reinach: La colonne Trajane. 15-ik l.

elévülhetetlen dicsőségét ama népével együtt, mely itt lakva egykor bérceink között, oly végtelenül szerette hazáját, szabadságát.

A forum restaurálása sokszor foglalkoztatott már kiváló elméket, de leginkább francziákat, kiknél a pompás alkotásnak gondos és mélyreható tanulmányozása szinte hagyományos. Már Ferencz király érdeklődött és rajzokat készíttetett; XIV-ik Lajos »A francia Traján« elfogadja Bartoli remek kiadásának ajánlását, XVI-ik Lajos kormánya alatt pedig 1788-ban Percier kiváló műépítész kilencz gyönyörű lapot rajzol, remek restauratio tervet adva. Egyen két horizontalis metszett van, a másodikon verticalis nézet és metszet, a harmadiktól a hatodikig a piedestál négy oldalának remek kiviteli megújítása, a hetedik és kilencedik lap az alap ékítményeit tartalmazza, a nyolczadik pedig az oszlop fejt. ¹ Méltó párja e kiváló tervnek a forum restauratioja Morey-től (1835.) tizenkét folio lapon. Az École des Beaux-Arts muzeumában tanulmányozva e remek utánképzéseket, elringhatunk egy pillanatra az édes illúsióba, hogy az örök Róma legszebb terén vagyunk.

A hatalmas oszlop öt méternél valamivel magasabb basison áll. Az alap három oldalát mester kézre valló tropaeumok fődik, valóságos kincsbányák annak, ki a dákok és szövetségeseik védő, mint támadó fegyvereit tanulmányozni óhajtja. A negyedik oldalon szárnyas geniuszok által tartott téglány alakú táblán következő fölírat:

SENATVS . POPVLVSQVE . ROMANVS
IMP . CAESARI . DIVI . NERVAE . F . NERVAE
TRAIANO . AVG . GERM . DACICO . PONTIF
MAXIMO . TRIB . POT . XVII . IMP . VI . COS VI . . P . P a 113.
5. AD DECLARANDVM . QVANTAE . ALTITVDINIS
MONS. ET . LOCVS TANTIS . OPERIBVS . SIT . EGESTVS ²

Alatta, középen kicsinyke bejárat, s ettől jobbra és balra ismét tropaeumok. E fölíratban a Germanicus és Dacicus czimeket kivéve, misem utal az oszlop voltaképi czéljára. Ha reliefjeit elmosás a viharok, vagy ledöntik az elmúlt századok a hatalmas törzset, úgy képzetünk sem lenne tulajdonképi alakjáról és rendeltetéséről, hisz Dio Cassius megelégszik a dedicatio két utolsó sorának száraz ismétlésével: hogy Trajánnak oszlopot emeltek a tér nivellállásának emlékére, s csak mellékesen említi, hogy a basis parányi fülkéje a nagy ember földi maradványait volt befogadandó ³ Ide is helyezék később a hamvait rejtő arany urnát, ⁴ de Nagy Szent Gergely már üresen találta a sirt.

¹ V. ö. Restauration des monuments antiques par les architectes pensionnaires de l'Académie de France à Rome, depuis 1788 jusqu'à nos jours, publ. avec les mémoires explicatifs des auteurs sous les auspices du gouv. français: La colonne Trajane à Rome, restauration exécutée en 1788 p. Percier. Avec 113 pl. fol. Paris 1877.

² C. I. L. VI. 960.

³ Dio Cass. 68. 16.

⁴ Eutropius VIII. 5: Ossa eius collocata in urna aurea in foro, quod edificavit, sub columna sita sunt. — Aurelius Vict. Epit: Huius exusti corporis cineres relati Romam humatique Traiani foro sub eius columna et imago superposita, sicuti triumphantes solent, in

A domborművekkel borított basis, kissé előrerugó, már a talajba eresztett síma alapon nyugszik. Ez alap egy lépcsőt képez; róla emelkedik föl a sajátképi basis; melynek plinthusán keskeny babér-koszorú, s e fölött, párhuzamosan elhelyezve hullám vonalokból összefont tölgylevéldísz, majd az oldal-domborművek. Az abacusán a reliefek fölött gyöngysor ornamentum, fölötté függélyesen elhelyezett cserlevelek, befogva mind a négy oldalt, — végül tojásdíszítés. A basis abacusát keskeny párkány választja el az oszlop lábától, melynek alján mind a négy oldalon a szögletekre szalagokkal erősített cserkoszorú. Följebb a szögleteken egy-egy ülő, és szárnyait félig kiterjesztett sas, végül az oszlop talpát körülfogó vastag cserkoszorú. E pompás piedestálról emelkedik föl az oszlop karcsún, egyenesen, és dór kapitelen végződik. Az oszlopfej síkján emelkedett az akroterium, Trajának aranyozott, pompás bronzszobrával. Az imperator az érme tanúsága szerint teljes katonai díszben, földetlen fővel, lépő helyzetben állott. Vállain lebegő köpeny, baljában hosszú, a földre támasztott lándzsa, jobbában golyó, s rajta kétségtelenül Victoria. A szobrot valószínűleg a népvándorlás barbarismusa döntötte le, talán a vísi góthok 410-iki betörése alkalmával. Chacon 1576-ban még látta lábait az akroteriumon,¹ s fejét is, melyet III-ik Pál pápának 1536-iki ásatásai alkalmával föltalálván Della Valle bibornok muzeumában helyeztek el. Azóta nyoma veszett. Chacon a fejet két római láb és négy uncia magasnak találta (= 0.6899864 m.), s e méretből a szobor magasságára következtetve 21 római lábra teszi (= 6.21054 m.). Az oszlop ideális magassága 100 római láb, a mi Hultsch metrologiája szerint² 29.574 m.-nek felel meg, míg M. Aurès szerint³ 29.626 m.-rel egyenlő, — de az oszlop a valóságban 29.9092 m. lévén, az ideális magasságot csak 0.3832 m.-rel haladja meg. Nem lehetetlen tehát, hogy a művész az emlékek egyúttal normalis mértéket is akar előállítani. A classicus adatok jelentékenyen eltérnek egymástól a méretekre vonatkozólag. Eutropius szerint 144 láb⁴ míg a *Curiosum Urbis Romae* szerint csak 127.⁵ Froehner szerint a pavementumtól az akroterium csücséig a magasság 38.2215 m.; alsó átmérője 3.1112 m.; a felső pedig 2.9259 m.⁶ míg Morey a Forum restauratora 32.372 m. magasságot talált.⁷ Az oszlop 29 parosi fehér márványtömbből van összeállítva. 8 képezi az alapot, 2—2 egy oldalon; 1 az oszlopaljat; 17 az oszlop

urbem invecta, senatu praeunte et exercitu Hogy a szobrot Traján halála után állították volna föl az akroteriumra, — az tévedés. Az író azzal zavarja össze, melyet Divus Traianus diadalmenete alkalmával a diadalkocsin körülhordoztak.

¹ 1616-iki kiadás. 3-ik l. 14-ik sz.

² Fr. Hultsch: Griechische und Römische Metrologie. II-ik kiad. 88—98. l.

³ M. Aurès: Etude des dimensions de la colonne Trajane au seul point de vue de la métrologie. Nîmes. 1863. 77-ik l.

⁴ Eutropius. VIII. 5: cuius altitudo CXLIV pedes habet.

⁵ *Curiosum Urbis Romae*. H. Jordan: Topographie der Stadt Rom. II. k. . . columnam coelidem altam pedes CXXVII, míg a *Notitia Regionum Urbis XIV* (l. H. Jordan u. o. 552. l.) . . . columnam cochlidem altam pedes CXXVII.

⁶ W. Froehner: La colonne Trajane (kis kiad. 1865) 56 l.; nagy kiadás XVIII. l. 10. j.

⁷ A forum terve VI-ik folio.

törzsét, 1 az oszloplejet s 2 az akroteriumot. Belsejében a csúcsra vezető, 185 fokból álló csigalépcső kanyarog, melyet 43 apró nyílás világít meg.¹

Az oszlopot széptani tekintetben már sokan bírálták. Vannak, kik föltétlen dicsérettel, bámulattal adóznak Apollodor merész phantasiájának, — míg mások elítélik. Ha a műkritikának mindig érvényes törvényeket lehetne szabni, úgy könnyű lenne a bírálók helyzete, de ez nem történhetvén, mindenki egyéni szempontból alkotja nézeteit, s örvend, ha velők egyezőket talál. A számos kritika között Froehner és Dieraueré a legalaposabb az általam ismertek között, s a tárgyat és helyzetet legjobban ismerő. Mindketten lelkiismeretesen, minden lehető segédeszköz fölhasználásával tanulmányozván az oszlopot, essay-ik a a legkiválóbbak, mit a külföldi szakirodalom e nemben producalt. Állításaik néha ellenkezők ugyan, sőt egymást kizárók, mégis együttesen használva föl műveiket, s kiegyenlítve ellentéteiket, oly kritikát kaphatunk, mely a tárgyat kellően megvilágítja, ha nem műtész veszi is kezébe a tollat, hogy nézeteiket magyarul tolmácsolja.

Dierauer szerint bármily dicséretet érdemel is az oszlop a kivitel szempontjából, nem tagadhatjuk, hogy ily óriás, egyedül álló oszlopnak építészeti fölhasználása legalább is ízléstelenség, mert az oszlop célja, rendeltetése az, hogy szerves része legyen az épületnek, s hogy megfelelő terhet viseljen, míg itt, nem véve tekintetbe az izolált fölállítást, a teher, t. i. az akroterium és szobor minimumra reducálvák, és az oszlop alap mégis kiszélesedik, mintha óriási súlyt kellene viselnie. A görögök is használták az izolált oszlopokat s istenképeket, vagy egyéb áldozati tárgyakat állítanak ormaikra, — de ez emlékművek mindig kisebb méretűek és törzseiket sem borítják reliefek.² A jelentékeny magasságú tiszteleti oszlopokat a rómaiak találták föl, s Trajané volt e nemben a legelső.³

Elhelyezésök azonban nagy inconvenientiákkal járt, — s Apollodorosnak elég nehézséget is okoztak azok. De megküzdött velők. Zárt helyre állitá, s alapjától 7—8 méternyi távolságra beépíté három oldalról, Hadrián pedig a

¹ Curiosum Urbis Romae: H. Jordan Topographie 552 l.: Grados intus habet. CLXXXIII, fenestras XLV. A Notitia szerint (H. Jordan u. o.) grados intus habet CLXXXV, fenestras XLV. — Froehner: La colonne Trajane kis kiad. 53 l.; nagy kiad. XVIII l.; Dierauer: Geschichte Trajans 142 l.

² H. O. Müller: Handbuch der Archaeologie der Kunst. Breslau, 1848. 385. kv. 1. Meglehetős magasságú (5·5—6 m.) volt az érczkígyó oszlop Delphiben, melyen az arany fogadalmi háromláb volt elhelyezve. V. ö. Dethier és Mordtmann: Epigraphik von Byzantion und Constantinopolis. Különnyomat 6-ik l.

³ Quatremère de Quincy: Dictionnaire historique d'Architecture. A Traján oszlop című cikk. Néhány ily magas oszlopot említ H. O. Müller az idézett helyen: magas oszlop Delphiben Paulus Aemilius szobrával; Polybius szobra a mantinciai Asklepionban. Ez emlékek méreteiről nincsenek adataink. Az alexandriai Pompeius szoborra vonatkozólag azt mondja Müller (220. l.), hogy törzse más, Nagy Sándor, vagy a Ptolemasusok idejében állított szobortól származik. Ez esetben Traján oszlopának meglebbe a mintaképe Letronne rómainak állítja az emléket. (Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte. Paris, 1823. 366. kv. 1.) — A fölrat C. J. Gr. 4681.

negyedikről is.¹ Egy oldalról sem lehetett tehát az oszlopot teljes, óriási egészében áttekinteni, s csakis annyi része volt a forum verticalis látképében, hogy csúcsa Traján szobrával dominálta az egész épülettömeget.² A törzsnek reliefekkel borítása is e kelletlen hatást volt enyhítendő, mert a néző a csigavonalban emelkedő domborművek szemléletébe merülve, teljesen megfedkezék a törzs eredeti rendeltetéséről, s azt csakis a történeti képek alapjának tekinti. És a reliefek sem oly szándékkal helyeztetek el, hogy alulról szemléltessenek, hanem hogy az oszlop körül álló épületek ablakaiból gyönyörködjenek bennök az érdeklődők. S csak is így érthető meg, hogy Apollodoros a magasság növekedésével miért nem vette tekintetbe a láttani kisebbedést.³

Froehner, Traján oszlopának méltatása közben azon meggyőződésre jut, hogy a császár építészt egyiptomi minták, különösen Osymandias sírja, vagy helyesen a thebai Rhamassaeum befolyásolta volna. S ebben van is némi igazság. Ramses és Traján, nagy idők kiváló képviselői mindketten, s a kor szellemi ereje kifejezést nyer az építészet műveiben is, — mert mindkét korszak emlékeit, imponáló hatásra számító tömegesség, gazdag és változatos pompa jellemzik,⁴ s főczéljuk mindig azoknak dicsőítése, kik fegyvereiket hazájok táraín messze túl győzelmesen forgaták. A medinet-habui nagy templom homlokzatának pylonjával, kettős oszlopsorral ellátott két udvarával, igazságszolgáltatásra szánt földött csarnokával, melyből a belső helyiségek bejáratai nyíltak, szobrászati és falfestmény pompájával, s háttérben Ramses pompás mauzoleumával⁵ mutat kétségtelenül némi hasonlatosságot. De ez az analogia, hasonlatosság, csak esetleg, s ha a dolgok részleteibe bocsátkozunk, kiderül, hogy az egyiptomi művészet nem befolyásolta az építész. A forum bejárata nem azonosítható az egyiptomi templomok pylonjaival, melyek majdnem mindig szélesebbek és magasabbak a mögöttök lévő épületeknél. Az area, vagy a tulajdonképi forum tervezete hemicyclusaival, a görög és római építészet szabályait, szokásait követi, míg az egyiptomi művészet az ívet és félkört sohasem használja. Az oszlopot hasonlíthatjuk ugyan az obeliszkekhez, s mivel síremlék a gulákhoz is, de ha ezek lebegnek az építész szemei előtt, úgy utánozta volna a Trajan idejében már nagyon jól ismert formákat.⁶ De nem tette. Abban

¹ Porticus nyomát földötték föl az udvar hátulsó részén a templom felé is. — (Reber die Ruinen Roms. 179. l.) De aligha volt ott nagyobb épület.

² De a szobor és akroterium a tulajdonképi forumról a bazilika jelentékeny magassága miatt aligha voltak láthatók. P. Morey szerint a bazilika majdnem oly magas volt, mint maga az oszlop a szoborral együtt. Hasonlóan restaurálta Lesueur is a Basilica Ulpíát. (A középhajót 36 m. magasra számítá v. ö. Le Basilique Ulpienne à Rome rest. exécutée en 1823. par Lesueur. Avec 6. pl. fol. Paris, 1877.

³ Froehner: La colonne Trajane. Kis kiad. 49. kv. l., nagy kiad. XVII. l.

⁴ Schnaase: Geschichte der bildenden Künste. II. k., 383. l., 1866.

⁵ Diodoros I, 45, Hecataeos nyomán. V. ö. H. O. Müller: Osymandias und sein Grabpalast; Ersch és Gruber: Real Encyclopaedic, megfelelő czikk. Lepsius. Denkmäler aus Egypten. I. r., 89-ik fol.

⁶ Froehner: La colonne Trajane. Kis kiad. 50. l., nagy kiad. XVII. — Az oszlop a Strabo által leírt alexandriai Panium (XVII. 1. 105.) utánképzése, pedig a kettő között csak az a hasonlatosság, hogy belsejökben csigalépcső van.

pedig, hogy a császár hamvait az oszlop egyik fülkéjében helyezték el, nincsen semmi meglepő, mert a rómaik általánosan kedvelék az oszlopformájú mauzóleumokat.

Az oszlop törzsét alulról fölfelé emelkedő domborművek fűdik, összesen 125 csoportozat, körülbelül 2000 férfi és csekélyszámu nő- és gyermekalakkal. E domborművek a római szobrászat legmagasabb fejlődésének betetőzői. Styl-jök, kivitelök, teljesen, egészen római. Apollodorust Róma geniusa inspirálta, s a végrehajtó művészek lehettek ugyan görögök, de vésőjüket római szellem vezette. Az ecsetelés meglepően nagyszerű, mindig eleven, élethű, néha a tragikum magaslatáig emelkedik, mindvégig egyöntetű, annyira, hogy nem kételkedhetünk egy perczig sem, mikép az egész egyetlen művész rajzai nyomán készült, s oly művész kezéből került ki, ki ismerte az életet, annak minden jelenségét, a ki megfordulván a helyszínén, jelenvolt a rémitő harcokban. Innen a nagy közvetlenség, realismus, de a mely pillanatig sem sértő. Az ábrázolás módjára nézve, volt ugyan több mintája a macedon korszakból, melyek nagy Sándor utódainak a diadochoknak győzelmeit hirdetik, de ha Traján oszlopának domborképeit összehasonlítjuk e hellenisticus művekkel, — például a pergamoniakkal, a különbség azonnal föltűnik. Eumenes óriás oltára hasonló czélú munka, de a szegény galaták helyét titánok foglalják el, míg Eumenes és hadserege istenekké válnak. Valóságos gigantomachia, míg Apollodoros reliíjei a tiszta valóságot ábrázolják, a megtörtént tényeket. A legionariusok, a praetorianusok, maurok, barbár germánok, suebek, búrok, pikkelypánczélos jazygok, szarmata lovasok, ijászok, dákok, minden eszményítés és allegoria nélkül jelennek meg, olyanoknak tüntetvék föl, milyenek valósággal voltak. S míg az ó-kor műveiben, hasonló emlékeiben, az istenek lépten nyomon szerepelnek, itt alig jelennek meg, s ha föltüntetvék is, csak az események élénkebb megvilágítására szolgálnak, és helyi személyesítések, így Danubius Neptun helyett, a Nox egy ütközetben, s a vihart előidéző Jupiter Tonitrualis. Az eseményekben nem szereplő istenséget csak egyet látunk, Victoriát, a mint táblára írja Róma győzelmét. Ezt az egy jelenetet kivéve, mindenhol az emberek vannak előtérben. Ez Egyptom és Assyria művészeinek realismusa, melylyel királyaik győzelmeit jeleníték a paloták és templomok falain. A római művészet közeledett tehát a keleti felé, de nem hátrányára, csak az idealismustól szabadul, hogy való lehessen, való a nélkül, hogy a khorsabadi vagy thebai faragott krónikák egyhanguságába esnék. S ez az mi a krónikát megkülönbözteti a historiától. Amaz recitál, ez jelenít, s életet önt az eseményekbe.¹

A kivitel, a rajzok faragása azonban nem ily egységes. Az oszlop régebbi kiadóinak ez nem tűnt föl; Chacon, Bartoli, Morell és Piranesi sem reflektálnak a szobrász-munka jelentékeny különbségeire. Rajzilag majdnem lehetetlenség is föltüntetni az árnyalatokat, mert csak egészen közről, s gondos összehasonlítások alapján észlelhetők azok. Még Poussin tanítványának, Bartolinak remek tábláin sincsen semmi nyomuk. De Frochner már észrevette a differentiákat.

¹ S. Reinach : La colonne Trajane 31. kv. 1

«A rajz, mint a metszés — írja — a bennök fölismerhető egységes szellem daczára, több, s nem egyenlő képességű művésznak tulajdonítandó. Az egyik elhanyagolja a részleteket, meglévén győződve, hogy munkáját sohasem fogják közelről látni; a másik nagy fáradságot fordít arra, hogy csak a rideg, egyhangú, merev alakokat állítsa elő; egy harmadik művész pedig szereti a magas reliefeket, a mély árnyékolást. Az ő csoportjai a görög szobrászat komoly tanulmányozását bizonyítják, s mintaképei a harmonicus művészetnek.»¹

Ujabban sokkal könnyebbé vált az oszlopnak a kivitel szempontjából való részletes tanulmányozása, mert III-ik Napoleon Julius Caesarjával foglalkozván, elrendelte, hogy az óriás emléket galvanoplastikailag lemásolják. Az antenil-i műhely végrehajtván e parancsot, az oszlop hat hengerre osztva a Louvre Denon pavillonjában állíttatott föl. A csoportozatoknak jelentékeny része közvetlen közelből szemlélhető, s élesen megkülönböztethető minden részlet, mert az enyhén bronzolt réz alapból az alakok igen élesen válnak ki. A kivitel finom különbségei feltűnnek tehát, s észlelhetők már Arosanak Froehner által kiadott phototypicus másolatain is.² Froehnernek midőn Traján oszlopáról írt nagy tanulmánya első kiadását közrebocsátotta, még nem lévén alkalma a galvanoplastikai másolatot tanulmányoznia, nem vehető zokon, hogy ítélete a kivitelre vonatkozólag hiányos, hogy nem bocsátkozik bele — de a nagy kiadásban sem teszi meg — a különböző művészek által exequált csoportozatok megállapításába, s hogy a görög szobrászatot komolyan tanulmányozott művésznak tulajdonítja a magas reliefek iránti előszeretetet, holott ezeket az kedveli, kit ő legelső helyen említve a részletek elhanyagolásával vádol.

Dierauer azonban már a hengereket tanulmányozhatá, s ő a kivitelre vonatkozó nézeteit a következőkben foglalja össze. A két első henger csoportozatai egy művéstől származnak.³ A munka kiválóan tiszta, a részletekben rendkívül pontos, s részben majdnem teljes épségében maradt fenn. A Dunán való átkelésnél megkülönböztethetjük a katonák rúdon vitt csomagjainak minden részletét; a különféle csapatok ruháinak jellegzésére nagy gondot fordít; a páncél mellestajai, hátszíjjai pompásan kivésvék; a sarukról alig hiányzik egyetlen szíj; a dákok öltözetein megállapítható, hogy nadrágjaik a bokánál nem bugyban végződtek, mint azt a második művész véste, hanem át voltak

¹ Froehner: La colonne Trajane, kis kiad. 54-ik l.: ...le deessin, aussi bien que la sculpture, malgré l'esprit unitaire qu'on y reconnaît, doit être rapportée à des artistes différents et d'un inégal mérite. L'un néglige outre mesure les détails, convaincu qu'il est que son travail ne sera jamais regardé de près; un autre se donne beaucoup de peine pour ne produire que des figures roides, monotones, sans mouvement; un troisième aime le relief plus saillant, les ombres plus profondes; ses groupes respirent l'étude sérieuse de la statuaire grecque et sont des chefs-d'oeuvre d'harmonie et d'entente artistique. — A nagy kiadásban majdnem ugyanigy. XVIII. l.

² W. Froehner: La colonne Trajane, d'après le moulage executé à Rome en 1861—1862, reproduite en phototypographie par Gustave Arosa. Paris 1872—74. Csak 200, számozott példányban adták ki. En a 184-ik példányra hivatkozom, mely a budapesti m. kir. tud. egyetem tulajdona.

³ Bartoli: 1—40 t = Froehner pl 25—83.

kötve. A staffagera is kiterjeszti figyelmét: p. o. a sátrakat kitűnően készíti. Traján alakja ott, hol a relief nincsen megsérülve az első tekintetre fölismerhető, s így valószínű, hogy kíséretének tagjai, a két legatus stb. szintén élethiven ábrázolvák. És e részletesség mindenhol vonzó, közvetlen, úgy hogy egyszer sem hat zavarólag. E reliefek kivésése, a plastikai formák minden titkát ismerő művész kezére vallanak.

A második művész közvetlenül az első után folytatá a kifaragást.¹ Munkájának műértéke igen csekély, a mauretan lovasok, mind egyforma chablon szerint vésvek,² sőt még durva alaki hibákat is találunk, így a maurok második lovát egészen elrontotta. Nagyon rossz hatást keltenek az egyes alakok mellett elhúzódozó mély véső csatornák. Valószínű, hogy a legelső fordulónál is dolgozott e szobrász, de ott az alakok annyira elmosódtak, hogy az elválasztás majdnem lehetetlen.

A harmadik művész, kit már első és második társa között is fölismertünk³ Froehner 93-ik táblájától fogva⁴ a többi rész kidolgozásán fáradott. Talán őt érti Froehner, midőn mondja, hogy a részleteket elhanyagolta. Ez a megjegyzés azonban nem egészen való, nem hanyagolja el ő sem a részleteket, csak nem dolgozza ki azokat oly föltűnő gonddal, mint első művéstársa. Szigorúbb, határozottabb fölfogásához jól hozzáillik, hogy kevésbé részletez, s gondolkozóba eshetnénk, vajjon az első vagy a harmadik művész illeti-e a palma, ha utóbbinál az előre rúgó relief nem gyöngitené a hatást.

A kivitel egyenletlenségei, mint látjuk, elenyészően csekélyek, s föl sem tűnnek az oszlop szemlélője előtt. Méltán csodálkozhatunk tehát a körül-belül 200 méter hosszú reliefszalag formagazdagságán és szépségén. S így nem mondunk sokat, ha állítjuk, hogy e műben a Traján idejének, római nemzeti iránya jut kifejezésre, s ama finomság, méltóság, imposans pompa, nyugodt komolyság és derült kedélyvel van alkotva, melyet csak a nemzeti felsőbbség, s rendezett viszonyok között lévő erőteljes kormány által biztosított egyéni existencia adnak meg. Ily tökélyt a római művészet többé nem ért el soha. Hadrian idejében az eszmei tartalom már mögötte marad a külső csinnak; — még érezhetőbb lesz e különbség Commodus alatt, — Marcus Aurelius oszlopa még részleteiben is Trajánénak utánképzése, — de compositiója meg sem közelíti az eredetét. A IV-edik század művészi elhanyaglását pedig Konstantin önmaga bizonyítja be saját diadalívén.

Az oszlop reliefjei a dák hadjáratot illusztrálják, s a csoportozatok az alábbi sorrendben következnek egymásután.⁵

¹ Bartoli: 41—44 t = Froehner pl. 83—86.

² Bartoli: 43—44 t = Froehner pl. 86—88.

³ Bartoli: 45—46 t = Froehner pl. 88—92.

⁴ Bartoli: 48/b. t = Froehner 93. kv. pl.

⁵ A reliefszalagok középmagassága átlag 1.1—1.2 m., s mivel a csigavonal nem emelkedik szabályosan, egyes részletek néhol szélesebbek (1.4 m.) míg máshol egy m.-nél keskenyebbek. E rendeltetések, illetőleg csak egyenletlenségek azonban pusztán esetlegék. Traján alakja 0.61—0.75 magas, miként a következő 18 mérés mutatja.

Az első hadjárat.

A háború első éve. (101.)

1. Fr. pl. 26—30. Felső-Moesiában a viminaciumi tábor körül állomásozó örök. Éjszaka van, mert a kőből épített, hegyes tetejű, erkélyekkel ellátott, s pallisadokkal körülvett őrtornyokból a jelző-láklyák ki vannak dugva. Farakás és szénakazalok állanak közöttük, egymástól csekély távolban. Az őrtornyok mellé négy őrszem van elhelyezve. Kis távolságban két katona a magas parton lévő hordókat rakja dereglyére. Már két hajó meg van terhelve.

2. Fr. pl. 29—31. Viminacium. Magas parton pallisadokkal körített nagy őrházak; alattok a vízből hónaljig emelkedik ki Danubius, nézve a hajóhídon átkelő rómaiakat.

3. Fr. pl. 31—33. Hajóhid. Oldalain alacsony korlát. A sereg élén járók már az ellenség földjére léptek, míg a legvégsők a porta principalison vonulnak ki. Nagyszámú legionarius, fődetlen fővel, meztelen karok- és lábakkal. Rövid ujjú, térdig érő tunicát viselnek. Erre ölték páncéljokat. Balkarjokon hordják a pajzsot, s balkezökkel tartják fejük fölé a villát (*furca-furcilla*), melyre szükségleteik erősítvék. Sisakjuk a jobboldalon a vállukra erősítve függ, — hardjaikat szintén a jobbfélen viselik. — Öt zászlótartó. A signiferek fejére érczkarikával, hátul hosszan lefüggő medvebőr van erősítve. Tunicájok csipkézett, kardjukat magasan hónaljuk alá kötve viselik, — balkarjokon pajzs. A signumon nyitott kéz van koszorúba foglalva, alább szalagokkal díszített keresztfa, lejjebb függélyesen egymás alá erősítve hat, az áldozatoknál használt tányérka, alattok szarvaival fölfelé a félhold, végül nagy bojt. Az imagok már sokkal díszesebbek. Megkülönböztető jelök a két császári medaillon (Nerva és Traján); — fölöttük szalagokkal díszített alapon koszorúba foglalt sas. Ez ornamentumokat levéldiszü etiquette-ek választják el, melyeknek egyikén a cohors neve és száma. Legfelül a cohors védistenének féldombor képe. Ott van a vexillifer, a csipkés zászló (*vexillum*) tartója; az aquilifer a legio jelvényét viszi, melynek sasa fölött *corona muralis* van. Végül egy Victoriás zászló, pálmaág és koro-

I. henger: 0.65; 0.67; 0.62 m.

II. „ 0.61; 0.66; 0.65 m.

III. „ 0.67; 0.64; 0.71 m.

IV. „ 0.71; 0.64; 0.67 m.

V. „ 0.65; 0.69; 0.66 m.

VI. „ 0.68; 0.75; 0.67 m.

Az első henger első csigavonalán a katonák átlagos magassága 0.7 m., míg fölülről a negyedikén 0.65 m.

A Semper által (*Scoprimento d'antichi colori sulla colonna di Trajano. Bullett. dell. Inst. 1833. p. 92., 93.*) kockáztatott állítás, hogy a reliefek festve, színezve voltak, P. Morey szerint (*Sui colori altre volte veduti nelle sculture della colonna Traiana; Bullett. dell. Inst. 1836, 39—41. l.*) nem felel meg a valóságnak. A sárga, zöld és vörös színek, melyek itt-ott észlelhetők, a porlerakodás, a bronzszoborról lefolyó víz, s a vaskapcsok élegülése által képződtek.

nával, az istenség szokott jelvényeivel. Traján két legatusa a híd végén áll. Testhez álló pánczélt (pectorale) viselnek. Balkezőkben a kis pálczát (scipio eburneus) hatalmuk symbolumát tartják.

Elöl tizenhárom ifjú van; öten lándzsát visznek, a többiek a császár és tábornokainak lovaival foglalvák el. Valószínűleg a singulares Augusti közé tartoznak, kiket Traján a segédsapatokból személyes szolgálatára válogatott össze. A lovak gazdagon díszítvék. A baloldali híd végén áll, lehetőleg egyszerű pectoralében, vállain köpenynyel a császár, s a követendő utat látszik mutatni.

4. Fr. 33—34. Traján ellenséges területen két legatusával az emelvényen tanácskozik. A hátul ülő tábornok mögött öt licior, — s ezeknek egyike a fejszés vesszőnyalábót (fascies) tartja. A haditanács előtt az emelvényen négy polgári ruhát viselő egyén áll. Talán hírnökök, vagy visszatért kémek.

5. Fr. 34—36. A császár apródjai tölgyfák árnyában jelentek meg a gondjaikra bízott lovakkal. Két ifjú lándzsára erősített zászlót (labarum) visz.

Távolabb római tábor áll. Benn öt sátor. A császáré előtt oltár, és Traján főpapi díszben áldoz. Cinctus Gabinust visel, baljában lituust tart, jobbában tányért, melyből bort önt az oltár égő tűzére. Előtte kis fiu (camillus) áll a bronz öblítő edénnyel (oenochae); hosszú, kissé göndör haja van, s rövid tunicát (tunica) visel. A császár háta mögött négy alak van: legatusai és a haruspexek. Az ötödik, a camillus mellett, kettős furulyán játszik. A csoportozattól balra kötényes (linus) cultrarius; késeit jobb oldalán tokban hordja. Szomszédja edényben hozza az áldozati vizet; — egy más férfi kis kosár válogatott gyümölcscsel közeledik az oltár felé. A nézők csöndes áhitattal szemlélnek az eseményt.

A jobb oldalon fejszés victimarius vezeti az áldozati bikát, mely előtt hosszú gyapjas kost és hizott sertést terelnek (Suovetaurilia). A bika törzsén széles szalag (ritta, infula), — a sertésen pedig levélöv.

A zászlók a tábor belsejében a császári sátor előtt helyezvék el.

A tábor falain kívül trombitások (tubicines) és kürtösök (buccinatores) hangos fanfarokkal kísérik az ünnepélyes cselekményt. A római sereg sohasem indult háborúba, mielőtt az isteneknek nem mutattak be áldozatot.

6. Fr. 36. Félig meztelen alak füttykössel fegyverezve ösvéren közeledett a császár elé, de Traján és legatusainak váratlan megjelenésétől megijedve a földre hull, s innen mutat az állat hátán maradt gombára, melyen a burok latin betűkkel írt üzenetet küldének a császárhoz, hogy ne merészelje megtámadni Dáciát.¹

7. Fr. 36—37. A császár emelvényen állva beszédet tart seregéhez. Mögötte két legatus. Az előtérben zászlótartók s a csapatok teljes katonai díszben.

8. Fr. 37—39. Kettős sánczolatú tábor építése. A falakon mellvédek vannak. Belsejében már látszanak a fölvont sátrak. A tábor mellett folydogáló patakon híd vezet át.

¹ Dio Cass. 78, 8.

A katonák épen befejezik az építést. Az ács nagy fatörzset vág föl, — a legionariusok nehéz gerendákat czipelnek, mások a kiasott földet vesszőkossarakban hordják el; a kőművesek a nekik hozott köveket veszik át. Két katona a hidon dolgozik, egyik vassulyokkal üti a még lazán álló korlátot, — a másik nagy szöveget ver be. A munkások letevék fegyvereik egy részét, hogy könnyebben dolgozhassanak. A hídnál két teljes fegyverzetű katona; az egyik felölté köpenyét, míg szomszédja csak torkát félti, mert nyakravalót kötött; kardjait jobb oldalukon hordják. Traján két legátusa kíséretében a praetoriumból kiindulva közeledik, hogy szemlét tartson.

9. Fr. 39—40. Tovább haladván a sereg ismét tábort épít, — de az előbbinél kisebbet. Körfalain belől csak három sátrat állítottak. A tábor kapujánál három ór a gárdából, — bal kezeiket földre helyezett pajzsaiukon nyugtatják. Jobb kezükben lándzsának kellene lennie, — de a vésnök nem faragta ki. Kardjaik balról jobb felé átvett szíjon függenek. Hátralé egy lándzsás ór és munkás katonák: kettő fatörzset czipel, egy pedig hatalmas fát vág ki. A tábor kapuja előtt balról egy zászlótartó pajzsa van medvebőrrel beborítva. Tulajdonosa a falhoz támasztá. A császár legátusai kíséretében ellenőrzi a befejezéshez közlgő munkát. A terület nagyon egyenetlen. A szomszéd magaslaton kastély emelkedik. Két nagy kapuja a patakhöz vezetó utakra nyílik. Három katona rohamlépésben megy át a patak hídján, — egy más pedig vizet merit fúles korsójába.

10. Fr. 40—42. A harmadik megerősített tábor. A legionáriusok nagy munkában vannak. Az előtérben hárman élőfákat vágnak ki; ketten vállakra tett rúdon (jugum) hatalmas tönköt hurezolnak; többen csak öltre fogva viszik az ember magasságú, vastag darabokat. A megerősített tábor két részből áll: az egyik felén még szorgosan dolgoznak; falai közé merőleges gerendák vannak beeresztve. A másik rész Traján sátorával már készen áll, csak a falakat egyengetik nehéz sulykokkal. A várfaltól a hidig magas pallisadok. Ezek mögött két szénakazal. A császár ezúttal három kísérel nézi a szorgos tevékenységet, s beszédbe elegyedik egy munkás katonával. Fölnyergelt lova a halmon készen várja őt.

11. Fr. 42. Előtérben a császár két legátusával. Mögötte négy praetoriánus. Egy katona két földetlen fejű dákot — valószínűleg kémeket, — az egyiket hosszú hajánál fogva, vezet eléje. A háttérben halmokon kettős tábor számos sátorral.

12. Fr. 42—43. Új építkezések. Baloldalon rohanó sebességű patakon, vagy kisebb folyón lábas hidat vernek. Néhány katona a cölöpöket sulykolja, mások a gerendákat hozzák, kettő pedig a korláton dolgozik. A háttérben megerősített tábor. Még dolgoznak rajta. Egy legionárius vállairól köveket emelnek le, kettő kockaköveket illeszt az épülő falra, míg egy harmadik rövid gerendát hoz. Bann a tábor falai között Traján szemléli a sürgös munkát. Háta mögött, bal felől legátusa, jobbról teljes fegyverzetben egy gárdista. Az előtérben valószínűleg homoktelep, melyből két katona kosarakkal viszi el a szükséges anyagot; egy más tovább fejt a telepet. Kezéből hiányzik a kapa. Jobbra az előtérben, földbe szúrt rudak mellé támasztva két pajzs; a rudak (talán lándzsák) tetején sisakok.

13. Fr. 44—45. Nagy kiterjedésű teljesen befejezett tábor. A falakon belül egy nagyobb, s két kisebb, díszes sátor. A kapu előtt három órkatona. Az

előtérben nagy mozgalom van. Tekintélyes lovas csapat érkezett, s fáradt papíraikat itatják a tábor előtt folyó vízben. A patakon vagy kisebb folyón lábas híd, melyen három lovas vágatva megy át.

14. Fr. 45—47. Froehner szerint Tapae-hoz érkezett a római sereg. Balról a hegyormon erős várkastélyt látunk. Magas, szilárd falai U alakban hajolva össze, két, jelentékeny nagyságú belső építményt fognak be, s azután keresztfallal bezáródnak. Kívül ismét, megint falakkal védett két épület. A várfal jobboldalán hasonlóan három magas, tetejükön vízszintes pántok által összekötött gerendákon figyelő állomás, vagy vetőgép állvány; hasonlóan a külső építmény homlokzatán; csak hogy itt a gerendák keresztkötésekkel erősítvék össze. A homlokfalon mellvéd. Az épületek közül egy kétablakos, — a másikon csak egy nyílás, — a harmadik ablaktalan, a negyedik csak a kapun keresztül kap világosságot. A házak, úglátszik, fából építvék. Akkor, midőn a falakat ariesekkel zúzták, rombolták, midőn a bástyák annál nagyobb védképességgel bírtak, minél magasabbak voltak, ez a várkastély nagyon is számbavehető erősség lehetett. A domborkép egészen elhagyottnak tünteti föl.

A legionariusok teljes fegyverzetben csak az indulási parancsot várják. Elöl az imagok, signumok s a legio sasa; ott van a chlamysba burkolózott tribun is. Több katona letette fegyvereit, s a tábor használatára tölgyeket vágnak le.

15. Fr. 47—49. Egyike a legnagyobb s legjobban sikerült csoportozatoknak. Balról nagyszámú legionarius indulásra készen, — tartalékban áll. Az előtérben a homlokzaton imagok és signumok. Kissé távolabb lovasok és gyalogok nagy heveességgel támadják meg a dákokat, kik egy sárkány, s a rómaiakéval majdnem azonos vexillum köré csoportosíták fő erejüket. Vezérek hegyes, a phrygiaihoz hasonló füveget viselnek. Egyik közülök, talán az, ki fölajzott íját lövi ki, maga Decebal, személyesen vezetve, igazgatva a véres ütközetet, épen úgy, mint Trajan. A császár táborának falai alatt áll, s legatusaival értekezik. Mögötte két, teljes fegyverzetű legionarius. A harc közvetlen-közelben foly, irgalmat nem ismerő kegyetlenséggel, vadsággal. Két katona kiválik a tömegből, s ellenfeleiknek fejét viszik császárhoz. Egy más a harc közepett fogai közé ragadta üstökénél fogva egy elesett dáknak levágott fejét. A félmeztelen german füttykössel sújtja le már földre rogyó dák ellenfelét. Még az istenek is beavatkoznak a harcba, mert a magasban megjelenik a vihart támasztó Jupiter Tonitrualis. A dák sebesültek száma igen jelentékeny, s társaik a közeli erdőbe viszik őket.

16. Fr. 50—51. Az oszlop legsajátságosabb építménye (ld. alább). A császár maga is bámulni látszik. Kezében hasta pura, mögötte legatusai. Az előtérben dák város, melyet a rómaiak fölgyújtanak. Froehner az itt marquirozott telep házait czölöpépítményeknek minősíti, milyeneknek maradványai nálunk a Fertőben, Németségben, s a franczia és sveiczi köztársaságokban fordulnak elő. Dr. E. Rückert hasonló véleményt táplál a kelet-európai ősnépek és czölöpépítményekről kiadott művecskéjében. Épen így Mommsen is, teljesen melőzve Haupt-nak már 1870-iki és Tocilescunak még későbbi helyreigazításait. E két utóbbi tudós, oly mélyreható érveléssel mutatja ki, hogy a dákok sohasem építkeztek vizekre, mikép a dolog nem lehet többé kérdés, még kevésbé kétely tárgya.

Az előtér jobboldalán négy fegyveres dák menekül.

17. Fr. 51. A római hadsereg előre haladva, gázlóhoz ért. A császár már átkelt; mögötte aquilifer; a sas hiányzik, hátrább két signifer, egy kürtös és számos katona. Közülök az egyik teljesen levetkezett, s ruháit pajzsára téve, gázol társai után. A víz dombról ömlik alá, -- melyen dák kőfal áll.

18. Fr. 51—52. Traján emelvényen áll egyik tábornokával. Kezében jutalomnak szánt lándzsa. Serege az emelvény előtt csoportosult, hogy meghallgassa beszédét. Közben egy german által vezetett kilencz tagú födetlen fejű dákokból álló követség érkezik lóháton.

19. Fr. 52—53. Traján tábornokai kíséretében öt dák követet fogad. Gyalog vannak. Hajuk hosszú, sarút, nadrágot, és rojtos, majdnem földig érő köpenyt viselnek. Valószínűleg békét kérnek vagy ajánlanak. A háttérben megerősített tábor. Falai között egy sátor és két katona.

20. Fr. 53—54. Négy külön jelenetet ábrázoló csoportozat. A baloldal felső részén, a római seregbe tartozó lovasok — közöttök egy german — dákházakat gyűjtanak föl; alul legionariusok futamodó fegyveres dákokat üldöznek. A menekvők előtt egy védtelen öreg halad síró gyermeket vezetve, — mögötte más, szintén fegyvertelen alak; a többiek elhullottak; csak ketten küzdenek még: egyikök egészen ifjú, s földre roskadva is ütésre emeli fűtykösét; másik magasra tartott bunkósával mér csapást a pajzsát védelmül fölemelt legionariusra.

A jobb oldal felső részén Traján gyermekes dák asszonyokat bocsát szabadon. Két római katona sóvár tekintettel emeli reájok kezét. A háttérben nagy folyó, s partján csónak vagy dereglye.

Alól nagy üregben megölt szarvasmarhák hevernek.

21. Fr. 54—55. A dák hadsereg támadásra indulván a rómaiak megerősített tábora ellen, nagy folyamon kel át, de a vízben úszó lovasok közt zavar keletkezik, és számosan elmerülnek. A folyam túlsó felén lévők között e baj láttára nagy izgatottság támad. Hatan főveget viselnek, kettőnél magasra tartott sárkány jelvény, más ketten födetlen fejűek, — s tőlök telhetőleg buzdítják, bátorítják a fuldoklókat. A baloldal háttérében nagy kőház.

22. Fr. 55—56. A célhoz jutott dák sereg megtámadja a rómaiak téli szállásait. Ez nagy terjedelmű megerősített tábor. Kapuja be van zárva, védői teljes fegyverzetű legionariusok, mindnyájan a falakra gyűltek, s hevesen küzdenek támadók ellen. A dák sereget két, főveges parancsnok vezérli, s jó példát mutatva nyilakat röpitene az ostromlottakra. A baloldal háttérében három, lovaikkal együtt tetőtől-talpig pikkely páncélba öltözött vas sisakos jazyg jelzi, hogy az ő népok is részt vett e sikertelen kísérletben.

A háború második éve (102.)

23. Fr. 57—58. Traján valamely dunaparti nagy városból indul meg a hadjárat továbbfolytatására. A parton balfelől magas falakkal körülvett erősség, több négyszögű, oszlopcsarnokos nagy épület emelkedik belsejében. Mellette jobbra téres amphitheatrum. A nézőtér és arena üresek. Jól megkülönböztethetők a látogatóknak fokozatosan emelkedő padsorai, — a körönd, s a második emelet

ablakai. A csoportozat jobb oldalán előcsarnokos ház. A parton nagy mozgalom uralkodik. Az erősség aljában a katonák nagy hajókat raknak meg mindenféle csomagokkal. A császár kíséretével s a zászlótartókkal közeledik, hogy a nyolcz evezős által hajtott kisebb fajtájú biremisre üljön, melyet most egy hajóslegény vastag kötéllel szorít a parthoz.

24. Fr. 58—59. A császár kíséretével nagy folyón halad. Hajója gyönyörűen díszített kis biremis, hat evezőssel. Ő a habitaculumban ül legatusával és maga kormányoz. Mellette valamivel nagyobb két evezős halad. E mellett mindenféle készlettel megrakott födeles hajó, végül a baloldal elő részén dereglye, benne a kormányos és négy ló minden szerszám nélkül.

25. Fr. 59—60. Megerősített parti városba érkeznek. A katonák kirakodnak. Traján kiszáll kíséretével együtt.

26. Fr. 60—61. A hadsereg már Daciában van. Öt katona vezeti a főtisztek lovait. Az egyik pajzsot visel és kezében lándzsa. A gárdisták medvebőr fejdíszet hordanak, mely érczkarikával van homlokukra erősítve; előtők kard, pajzs és fütőkőssel fegyverzett félmeztelen germanok mennek. Csak nadrágjuk van és bakancsuk. Traján lovon ülve erdőn megy keresztül. Közvetlenül mellette egy legionarius vezeti a császár tartalék lovát. Két lovas vágtatva tér vissza jelteni az ellenség közeledését.

27. Fr. 61—62. Római lovasság megfutamítja a jazygokat.

28. Fr. 62—63. Meredek hegy aljában heves éjszakai ütközet, melyet az éj istennője a magasból néz. A rómaiak german szövetségeseik segítségével elfoglalják ellenfeleik hadállásait. Egy megsebesült pileatus megöli magát, nehogy rabszolgaságra jusson. Háttérben három nagy társzekér, fegyverek-, élelmiszerek- és edényekkel megrakottan. A középső tetején dák sárkány. Az elsőnek kerekére a dákok egy római foglyot feszítének. A lovak megölettek, a kíséret elesett, s két dák ifjú holtan fekszik a dombtetőn.

29. Fr. 63—64. A legionariusok táboruk megerősítésén fáradoznak. Traján legatusaival a félig kész erősség falai között áll, szemlélve a munkát, s a szomszéd hegyek közül dák monstre küldöttség járul eléje. A küldötteket három főveges, tehát főúr vezeti a császár elé, s ők magok megilletődött arczczal, kéréseikkel közelednek. Mögöttök a falakon kívül, öregek, férfiak, asszonyok, leánykák, fiuk s kis gyermekek. A küldöttek kétségtelenül kegyelemért esdenek.

30. Fr. 64—65. A katonák három dák foglyot, köztök egy fővegest kötöznék meg. A háttérben két katona által vezetett, s vetőgépet vagy társzekeret vontató öszvérek.

31. Fr. 65. Az első művésznek egyik legsikerültebb csoportozata: a sebesültek ápolása. A sziklára roskadt nehéz sebesültet társai segítik fölegyenesedni; a másik sérültnek az orvos beköti felső lábszárát. A két katona súlyos fájdalmát igen sikerülten illusztrálja a szobrász. Háttérben legionariusok s három zászlótartó.

32. Fr. 66. Traján legatusa kíséretében gyalog várja be az eléje vezetett dák foglyot. A császár mögött két kürtös és egy zászlótartó. A háttérben három katona által kísért két, öszvérek által vontatott hadiszekér (birotae) lövésre készen álló katapultokkal.

33. Fr. 66—67. Heves ütközet. A dákok magas dombon foglaltak helyet. A gyalogság german auxiliumaival, szemben támadja meg homlokvonulukat, s mire a csata teljesen kifejlődik, megérkeznek a római lovasok is, hátulról rontva elleneik kedvező hadállásaira. E nem várt roham a császár részére hajlítja a csata sorsát. A harcmező dák halottakkal van borítva.

34. Fr. 67—68. A súlyos vereséget szenvedett dákok sűrű erdőbe menekülnek. Közöttök egy főveges. Talán maga a király. Útjokat sebesültek és halottak fődik.

35. Fr. 68—69. A császár két legatusa és egy katona kíséretében az emelvényen áll. Serege, elől a zászlótartókkal, köréje gyülekezett, hogy meghallgassa beszédjét, a mi alig lehetett egyéb, mint az előbbi csoportozaton fel-tüntetett ütközetben tanúsított nagy vitézségért mondott őszinte köszönet.

36. Fr. 69. Kisebb római erősség. Körfalain belül sátor, s magas, egy ablakos, valószínűleg deszka épület. Az udvar dák foglyokkal van tele, közöttük négy pileatus. Őrizetükre két legionarius van kirendelve.

37. Fr. 70. Traján — mögötte legatusai — a suggestumra helyezett széken ül, s jutalmakat osztogat. A kik megkapták, hálásan csókolják meg kezeit, a többiek várakozásteljesen állják körül az emelvényt. Két kitüntetett összeölelkezik nagy örömeiben.

38. Fr. 70. Az oszlopnak művészileg legjobban sikerült, de a legkínosabb benyomást tevő domborcsoportozata: a római foglyok kínzása. Három szerencsétlen a dák asszonyok kezébe kerülven, ezek elkeseredésök és kétségbeesett dühökben a védteleneken töltik boszújokat. Ruháikból teljesen kifosztva, égő fáklyákkal perzselik őket ketten-ketten, vállaik-, nyakuk- és fejükön, egy másik szörnyeteg pedig az előtérben összeroskadt, nyomorultnak lejetetejére borítja a fáklya lobogó lángrozsáját. A szerencsétlenek kinjait festőileg véste arczaikra a művész. A csoportozat jobb oldalán magas, egyemeletes kőház.

39. Fr. 71—72. Traján nagy folyó partján áll, hogy elinduljon a készen váró, szépen díszített kis biremisen. Közben legionariusai két, talán követségben járó dákot hoznak eléje, kiket főtisztjei jelenlétében azonnal kihallgat. A biremisen lévő hajós türelmetlenül várja ura beszállását. A császári jármű előtt majdnem túlterhelt hajó. Egy katona a már lerakott csomagokat helyezgeti, más három pedig új rakományt hoz vállain. Két zászló közvetlenül a víz szélére van letízve. A parton erősség a porta principalisszal, jobbra csinosan épült magas ház.

40. Fr. 72—73. Vizparton terjedelmes erősség, melynek főkapuján nagy tömeg katona tódul ki, teljes felszereléssel, zászlaik alatt, hogy átkeljenek a hajóhídon. Traján már átért a folyó tulsó partjára. Az ő és főtisztjeinek lovait katonák vezetik.

41. Fr. 72—74. Nagy terjedelmű erősség. Homlokzatát szilárd koczkafal képezi. A jobboldalon kerek, ugyancsak kőkoczkából épült bástya. Tőle balra négy magas és csúcsukon keresztfákkal kétszeresen összekötött gerendázat a vetőgép elhelyezésére; a körbástya falai között hasonló szerkezet két oszlopa látszik. A vár, bal, hátsó része cölöpfal, melyhez a jobboldalon kőfal csatla-

kozik. Ez előtt vonulnak el az öszvérek és ökrök által vont, fegyverek- s élelmi szerekkel megrakott társzerekerek kellő őrség kíséretében. A vár udvara tele van legionariusokkal, a falak ormai szintén, s teljes készenlétben várják a támadást.

42. Fr. 74. Traján dombon, — melyre fakerítéssel ellátott út vezet — állva értekezik egyik tábornokával. A csapatok a dombtetőre mennek, hol császárok tanácskozik. A háttérben várkastély van, ugyanoly vetőgép állvánnyal mint az előbbi csoporton.

43. Fr. 74 —75. A háttérben kockakövekből épült dák fellegvár. Benn két nagy épület. Falain három vetőgép-állvány. Baloldalát hegység védi, a völgyben pedig czik-czak alaku sánczolat. Aljában íves kapú lévén, belső helyiségekre következtethetünk. Az előtért a császár és sűrű tömegekbe csoportosuló hadai foglalják el. Traján vezéreivel tanácskozik, körülötte zászlótartók s hátrább mindkét oldalon a sereg. Tovább jobbra a csapatok egy része a fölütendő tábor előmunkálataival foglalkozik: fatörzseket döntögetnek le, árkokat ásna, sánczot hánynak.

44. Fr. 75. A császár két kísérelőjével, látható szíveséggel fogadja a két tagból álló, rojtos köpenyű, nadrágos, dák küldöttséget. A háttérben ellenséges vár.

45. Fr. 76—77. Traján a táborban fényes áldozatot mutat be nagy segédlettel.

46. Fr. 77. Traján az áldozat után összehívja csapatait, s beszédet tart hozzájuk. Baljában sasfejú rövid kard. Mögötte a suggestumon két legatusa; vele szemben három zászlótartó. A sereg körülöttük csoportosul.

47. Fr. 78—81. A római had megindult. A dákok meglepetve, az előtörő nagy tömeg által, két sárkányukkal egy pileatus vezérlete alatt a hegyek közé menekülnek. A római sereg jelentékeny culturával bíró vidéken halad át. A csoportoszat jobb szélén bekertelt udvaru faház, melynek tetejét fáklyával gyújtja meg az előőrsbe tartozó legionarius, míg társa a kerítést égeti el. E tanyától balra magas domb emelkedik, rajta nagyobb építmény, melynek csak hosszfa látszik. Jobbra a magaslattal összefüggően új lánczolat húzódik, és e közé menekülnek a dák hadak. Az előbb említett domb alatt hosszú palánkolas. Ugyancsak e magaslat alatt a keresztvölgyből folyó ömlék alá, mely át van hidalva. A hid lábas szerkezetéből következtethetjük, hogy a folyó aligha tartozik a nagyobb vizek közé. A folyó balpartján a víz mentén, hosszú, keményszerkezetű palánkolas, mely a három katona által őrzött hidfőtől a magas gerendákra helyezett propugnaculumig ér. Az őrház — egy legionarius épen fölgyújtja — tából készült, s a látható két oldalon egy-egy ablak. Alatta széles magas kapú, melyen keresztülment már a császár, s épen a hídon lovagol két kísérelőjével, hogy a jobb partra jusson. Kiséretének többi része vágatva követi. Odább a folyó balpartján emelkedő halom alján kőház fafödéllel. Előtte lándzsákra szúrt dák fejek. Tovább hasonló épület. A katonák itt nagy munkában vannak. Egy részök fatörzseket döntöget le, mások a dákok árkolásait töltögetik be, hogy megkönnyítsék a sereg haladását. Pajzsait, sisakjaikat a földre rakták. Végül a tableau szélső baloldalán látjuk az előre haladó római sereget.

48. Fr. 81—82. A háború innen kezdve mindvégig hegyes területen foly. A legionariusok kisebb méretű tábort építenek a szokott módon. Hátterben hegyek, s közöttük három katona sisakos feje látszik.

49. Fr. 82—83. Megerősített tábor. Benn egy kicsiny és két nagy sátor. Kapuja előtt a császár legatusai és gárdistái kíséretében, térdre boruló dák követet fogad. Jobbra hosszú vonalban a sereg. Elöl egy főtiszt, kürtösök, zászlótartók stb.

50. Fr. 83—86. Az előtérben ökrök és öszvérek által vont, hordókkal megrakott társzekerek; a kíséretet gyalog katonák szolgáltatják. E készleteket, úgy látszik, a két legionarius által őrzött kis táborba szállítják. A jobbra huzódó hegyek között négy kerek épület, melyeket egymásután szállanak meg a római seregek. Tovább nagy erősség; balszöglete mellett nyitott kapu, utóbbi fölött két vetőgép tornyocska vagy őrállomás. Helyőrsége úglátszik elhagyta. A hegyek között nyíló völgyeket a támadó sereg egészen elárasztotta. A csoportozat jobb szélét Traján foglalja el legatusaival.

51. Fr. 86—88. Megérkezett A. Lusius Quietus mór lovassága, őrzi az erdőbe futamodó ellenséget. Nyeregtelen harci méneken ülnek; rövid köpenyt viselnek; lándzsával és kerek pajzsokkal fegyverezve. Hajok gondosan meg van göndörítve. Útjuk halott és sebesült dákokkal van tele.

52. Fr. 88—89. A római sereg ismét tábort épít. Munkaközben egy katona arcul üti társát.

53. Fr. 90—91. Nagyobb megerősített tábor. Benn a baloldalon pompás sátor. A porta principalis fölött fa-emelvény. Ettől jobbra a falakon catapulták lövésre készen. A jobb rész előterében nagy farakások a vetőgépek használatára. Egy vetőgép már működik, — s a mellette lévő legionarius épen fölpattantotta a hűrt. Ide iparkodik a tableau baloldalán ábrázolt, két öszvér által vont vetőgép kísérete is. A lötelepet nagy tömeg katona veszi körül. A csoportozat baloldalán Trajánt tüntető föl a művész, a mint legatusai kíséretében követségbe érkezett főveges dákokat fogad.

54. Fr. 91—93. Ütközet. A tableau bal szélén négy, pikkely-pánczélos sisakos alak. Az előtérben most szerepelnek először a parittyások. Rövid ujjú chitont viselnek, vállakon lebegő, jobbfélen csattal összefoglalt köpeny, melynek szárnyát a pajzsot hordó balkarjukra fektetik. Köpenyük így földve és védve balvállukat, mellökön a nyakról lefüggő, s a balkarig terjedő kötenyt képez, melybe parittyák köveiket rakják. Köveik simított ovalisok, s kötélparittyáival hajítják azokat. Velők együtt küzdenek a germanok és rómaiak. A dákok posztója kellően meg van erősítve. A hegyek közé fészkelik magokat, s azoknak ormaira tüzték ki sárkányukat, zászlajaikat. A völgyet pallisadokkal zárták el, s a fölők helyezett vetőgépet ketten látják el. Tovább jobbfelé fenn a magaslaton, és az alatta terülő dombok között őrház és citadella. Utóbbi mellett jobb- és balról pallisadok. Az ütközet hevesen foly. A domborkep elő részén küzdő dákokat az erődítményben levők a vetőgéppel támogatják. E csoportozaton föltűnően sok kalapos, dák lévén föltüntetve, föltételezhetjük, hogy Decebal, tábornakával együtt részt vett a harcban, mely daczára a nagy

erőfeszítéseknek a hazáját védő nemzet hátrányára látszik eldőlni, mert a csoportozat jobb oldalán még a kalaposok is fejszét fogtak, hogy az erdő hatalmas törzseit ledöntögetve, megakadályozzák a legiók betörését hegyeik közé, hova a dák csapatok egy része már megkezdte visszavonulását.

55. Fr. 93—95. A csoportozat baloldalán — a magaslaton Traján csapatai szorgalmasan dolgoznak táboruk építésén. A völgyet legionariusok szállották meg. Jobbra, háttérben a császár áll környezetével, s két katona megköztözött pileatus dák foglyot visz eléje. A jobb oldal alsó részén a katonák pajzsaitak letéve erdőket irtanak. Fönn a hegyek között legionariusok mennek.

56. Fr. 95—97. Ütközet, melyben a rómaiakat german auxiliumaikon kívül ijászok is segítik. Új szövetségeseik hegyes sisakot, rövid ujjas inget viselnek és hosszú, majdnem földig érő szoknyát. Az új ellenfelektől megrémült dákok tömérdek sebesültet és halottat hagyva hátra, palánk erősségbe menekülnek. Háttérben erdő.

57. Fr. 97. Sziklák közé épített, s pileatusok által vezérlett helyőrséggel védett várat, a legionariusok testudot alakítva támadnak meg. A várbeliek köveket dobálnak ellenfeleikre.

58. Fr. 97—98. Traján két legatusa kíséretében. Mögötte legionáriusok. Két katona levágott dák fejet visz eléje. A vidéket hegyek borítják.

59. Fr. 98—99. Ismét ütközet. A dákok utolszor jelennek meg nyílt harcban. Legionariusok, parittyások és germanok küzdenek velök. Traján javára dőlve el a csata, a dákok hegyeik közé menekülnek. A bal oldal előterében jelentékeny római tartalék. A jobb oldal felső részén dák palánkerősség.

60. Fr. 100. A császár megerősített táborban emelvényen foglalt helyet kíséretével együtt, s maga köré gyűjtve seregeit allocutiót tart, vagy rendeleket ad ki. A tábor jobb oldalán vetőgépek használatára szánt farakások. A tábor magaslaton fekszik, jobb felén halom, melynek aljában a legionariusok erdőt irtanak.

61. Fr. 101—102. A tábor kis patak mentén pihenőt tart. A háttérben kerék bástya, s négyszögű kisebb tábor, melyből a katonák zsákokkal hordják ki a sereg közt kiosztandó készletet. Két legionarius a császár lovait tartja; a jobb oldalon Traján legátusaival, mögötte zászló-tartók és a sereg.

62. Fr. 102—104. Traján suggestumon ül, mögötte legatusai. Előtte térdre borulva a kegyelmet kérő Decebál, — közvetlenül mellette ugyanily helyzetben a király egy főtisztje födetlen fővel; az oldalt térdelő harmadik főveges alak a császár térdeit érinti. A királyt nagy kíséret követte, mely letéve fegyvereit, legnagyobb rész térdre borultan, fölemelt karokkal várja a győző föltételeit. Háttérben zászlók: sárkányok és egy vixillum. A háttérben nagy erősség, melyet a rómaiak, töltést (agger) építve eléje a falak magasságáig, csak szabályszerű ostrommal tudtak bevenni.

63. Fr. 104—105. Froehner szerint (kis kiadás) Sarmizegetusa. A várost erősség veszi körül. Lakossága házi állataival együtt a hegyszakadékba menekül, melyet a férfiak elzárnak. Házai kőből és fából épültek, — elég csinosan. A csoportozat jobb oldalán a menekvők házi állatai.

64. Fr. 106. Traján az emelvényen áll két legatusával. Az emelvény mellett signumok. Az előtte összesereglett csapatok a véres háboru befejeztével ötödször kiáltják ki Trajánt császárnak.

65. F. 107. Victoria a győzelmi táblán örökíti meg a két évi harez történetét. Az istenség a szokásos öltözetben ábrázoltatik. Bal lába sisakon nyugszik. Bal kezével az oltárra támasztott ovalis és szélein levélkoszorúval díszített pajzsot fogja. Bal és jobb oldalon a dákok és szövetségeseik fegyvereiből összeállított pompás tropaeumok.

A második hadjárat. (105—106.)

66. Fr. 108—110. Pompás dunaparti város. A moloval ellátott parton hatalmas épületek. Az előtérben nagy diadal-iv. Tetején három, fáklyát tartó, teljesen meztelen férfi-szobor. Közvetlenül mögötte kápolna. Homlokzatán négy oszlop korinthosi kapitellekkel. Beljebb, kívülről zárt oszlopcsarnokkal körülvett nagy templom. Celláját oszlopok veszik körül. A homlokzat két középső oszlopa között magas piedestalon egy isten-szobor. A templomnak, mint oszlopcsarnoknak, ablakai rácsosak. A fáklyákkal világított vízparton nagy mozgalom van. A hajók épen indulnak. A művész az előtérbe két fényesen díszített biremist vésett. Az elsőnek habitaculuma elé a gárda zászlai tűzvék, s a kormánynál talán a parancsnok áll. A második két evezős cajutejének ernyő-rúdján serpenyős szurok-lámpa függ. Előtte áll a császár togájában, s mintha evezősének a megindulási parancsot adná ki. A háttérben nagyobb hajó, bevonható ponyvafödéllel. A hajók mindegyikén nyolcz legény evez. A molonak jobb oldali, két-ségtelenül raktári épületei előtt több nagy hajó sátora látszik.

67. Fr. 110—111. Moloval ellátott város. A partot nagy kőfal védelmezi, melynek jobb oldalán arcadjai vannak, hogy kisebb hajók is kiköthessenek. A nép kitódul a partra, hogy üdvözölje érkező uralkodóját. A háttérben oltár égő tűzzel, s mellette az áldozati bika. Majd pompás oszlopcsarnok s egy nagy épület látható. A víz hullámai között delphinekhöz hasonló halak.

68. Fr. 111. A kiszálló Trajánt a város hatósága fogadja nagy embertömeg kíséretében. A parton pompás templom corinthosi oszlopcsarnokkal. Jobbról a molo és két biremis a legénységgel.

69. Fr. 112—115. Traján tömérdek ember kíséretében dombról száll alá ives, nagy kapun keresztül, téres áldozó-helyre, hol két oltáron ég a szent tűz, s négy bikát tartanak leölésre készen. Az állatok hátán széles, majdnem földig érő szalag. Az egyik segéd kezében fejsze. A császár egyszerű togában áldoz, két lictor követi a vesszőcsomaggal. Nagy tömeg ember, férfiak, nők, gyermekek, — s a legtöbb koszorúval díszíti homlokát. Karjaikat az ég felé emelik. Távolabb két signum és kis tábor két örrel.

70. Fr. 115. A császár újra kikötött, legionariusai biremisből szállanak ki. Három más nagy hajó a kikötő fala mögött látszik.

71. Fr. 116. Áldozat a vízparton. Az oszlop legfényesebb városa. Partján csupa arcadokból álló molo. Baloldalon corinthosi oszlopokkal födött csarnok,

mögötte kert, a csarnokot meghaladó fákkal. Középen nagy színház. Homlokzatán négy oszlop, közepén ívelt széles kapu, jobbra és balra négyszögű ablakok. Az oszlopokon párhuzamos párkányok nyugszanak, — fölöttük ablaksor, majd izléses díszítmények. Jobbra ismét magas, ívelt kapuval ellátott épület, majd előcsarnokos templom, homlokzatán négy korinthosi oszloppal. Végül a kikötő fala, s mellette gerendákra épített magas őrházacska. A partot roppant embertömeg lepi el. Az oltárnak gyümölcs és kenyérből rakott tüze már ég, s az egyszerű togát viselő császár bort öntött reá tányérjából. Mellette a camillus pintyökét tart kis kalitban. A symphoniacus kettős furulyáját fújja, mellette pedig a victimarius leölte az áldozati bikát.

72. Fr. 117—118. A római sereg pusztá partvidéken köt ki. A császár már elhagyta biremisét és hadainak élén megy gyalog. A háttéren öszvéres szekér pajzsokkal megrakva.

73. Fr. 118—120. Falakkal körülvett város. Benn kicsinyke oszlopcsarnokos templom, néhány magán álló ház. A császár lóháton ül, — s az equites singulares kísérik. Nagy tömeg dák járul eléje, férfiak, nők, gyermekek, mindannyian kérő taglejtésekkel.

74. Fr. 120—121. A császár a nagy templom kapuja előtt fényes áldozatot mutat be. Traján egyszerű togában végzi a szertartást. A camillus nővénymagvakkal telt dobozt tart. A symphoniacus kettős turulyán játszik. A victimariusok öt bikát vezettek elő, hogy leöljék azokat a már égő oltár előtt. Az áldozatban résztvevő rómaiakon kívül nagyszámú dák van jelen.

75. Fr. 122—123. A german segédsapatok — jobb vállukon nyitott inget viselnek, lábaikon sarú — megerősített tábort építve. Az előtérben fákat vágnak ki. Hatszögű pajzsait földre rakták. A tábor már elkészült félig. Falai között két kicsi épület. A dombon fekvő erődhez palánkkal védett út vezet. Vele szemben kisebb, valószínűleg dák erősség tekszik.

76. Fr. 123—124. Hegyek között kettős dák erősség. A falak simított kockakövekből épülvék, egész rendszeresen. Az első erődítmény majdnem négyszögű, s jobb oldalát természetes szikla képezi. Kapuja magas — fölötté propugnaculum. Vele szemben hasonló szerkezetű kapu, mely átvezet a második erősségbe. A második erődítmény inkább a szűk völgyet elzáró falnak nevezhető. Az erősség körül, s annak udvarán nagy mozgalom van. A hegyek közül sűrű tömegben dák sereg tódul előre pileatusok vezérlete alatt, s a vár udvarán gyűlik össze. Az előtérben két főveges dák tanácskozni látszik.

77. Fr. 124—128. Félkör alakú előbástyával ellátott négyszeres — fokozatosan magasabbra emelkedő sánczolat. A dákok nagy hevességgel támadják meg. A legionariusok azonban kitartóan védelmezik, sőt kitörnek harczvonalukból, hogy ember-ember ellen küzdve szorítsák vissza a merész ostromlókat, kik, úgy látszik, a nagy sánczolat befejezését akarák meggátolni, mert a legutolsó védvonalon még szorgalmasan dolgoznak Róma legionariusai. Ugyanitt foglal helyet a praefectus praetorio is három kísérijével, s igazgatja a véres csatát, mely a rómaiak részéről is nagy veszteségekkel járt kétségtelenül, mert a dákoknak tömérdek halottja, sebesültje van, kik a védelmi vonalak közét, majd-

nem egészen elborítja. Traján az ütközet közelében lévén, azonnal megjelent a harcztéren, s a dombormű úgy tünteti fel őt, a mint sebes vágatva érkezik kíséretével, segítségül hozva legionariusait és a gárdát. Sisakjaik a háttér hegyei mögül már előtűnnek.

78. Fr. 128—129. A turnu-severini híd. Baloldalon a hídfő erődje. Magas falai között három sátor látható. Majd a híd következik. A reliefen csak öt hidláb van föltüntetve, s a baloldali hídfő. A balparton Traján, hálát adandó az isteneknek a nagy munka elkészülteért, fényes áldozatot mutat be. A pompás oltáron kenyér és gyümölcsök vannak, de a szent tűz még nem ég. A császár kezében áldozati tárgy. Ott van a megszokott camillus is, kezében kis dobozával. A victimarius már készen tartja a bikát. A főtisztek az oltár közelében csoportosulnak; a háttérben nagy tömeg legionarius.

79. Fr. 129—130. Vízparton épült város. Köralakú római erősség. A porta praetoria fölött a praetorianusok lakása. Jobb és baloldalon nagy faházak, kétségtelenül a katonák lakhelyei. Jobbra díszes színház; nagy kapuja s nagy ablakai vannak. Köröndje több részre van fölosztva. Most üres. Mellette lapos födelű egyablakos ház; odább magas épület, a magas kapu fölé helyezett ablakkal, — végül födött oszlopcsarnok, melyhez jobbról magas fal, valamely nagyobb épület része csatlakozik. Az előtérben Traján egy idegen nép követeit fogadja főemberei kíséretében. A vele értekezni látszó alakok közül kettőnek feje kendővel van bekötve, felső testük meztelen; balvállukon hosszú köpeny, melyet az ellenkező oldalon kapocs tart össze; hosszú, bokáig érő nadrágot viselnek, mely reáhajlik bakancshoz hasonló lábbelijökre. Nadrágjokat derékon zsineggel erősítik meg. Hátrább ketten ugyanily öltözetet viselnek, de fejükön magas, fölül kissé megsűkülő, bár azért lapos főveg van. Két alak az előbbiektől balra födetlen fővel áll. Hajuk meggöndörítve omlik homlokukra. Felső testükön valami ujjast viselnek, melyre ujjatlan mellényt öltének; alsó testükön hosszú, majdnem földig érő szoknya. Lábbelijök megint bakancsforma. Végül még két alak, kik lovaikat tartják féken zabláiknál fogva. Az utóbbiak fővegje majdnem hegyes; térdigérő bő, — derékon átkötött ujjast viselnek, mely oldalt kissé megvan hasítva. Alól nekik is lábbelijökig érő nadrágjuk van. A balfelől álló köpenyt is visel, — míg társának nincsen. Emennek baloldalán rövid kard. A háttérben többé-kevésbé hasonló alakok.

80. Fr. 131—132. A római sereg lábas hídon kel át. Traján seregének élén gyalog megy. Az út magas hegy alján vezet el, melynek tetején két tropaeum.

81. Fr. 132—133. Megerősített város. Az erősség kapuja be van téve. A falakon kívül oszlopos templom. A csoportozat jobb oldalán kerek tábor nagy kapuval. Benn sátor. Traján lóháton, két főtisztje kíséretében érkezik a helyszínére, s csapatai acclamatióval és égő oltárral üdvözik. Ott van már a bika is, csak a császárnak kell leszállania, hogy az áldozat bemutatható legyen.

82. Fr. 133—134. Traján a megerősített táborban cinctus Gabinust öltve magára, suovetauriliát mutat be a szokott módon. A táborban számos sátor.

83. Fr. 135—136. Traján két tábornokával az emelvényen állva, beszédet tart seregéhez. Egy katona a császár lovát vezeti.

84. Fr. 136—137. A császár kiszögellő bástyákkal ellátott megerősített táborban legatusaival emelvényen ül s a haditanácsban elnököl. Egy gárdista zászlót tart. A tábor balrészében függönyös, magas sátrak.

85. Fr. 131—139. A római sereg hegyi úton két vonalban halad előre. A hegyek között haladó csapatokat a császár személyesen vezérli. Mögötte kürtös, tovább a sereg teljes felszereléssel, hátrább fegyverekkel megrakott öszvérek, szekerek. Az alsó vonal élén egy legatus halad, mögötte kürtösök, zászlók, s a nagy tömegben fölvonuló sereg.

86. Fr. 139—140. Megerősített tábor. Társzekerek érkeztek, melyeket kíséretök lerak. Közvetlenül a tábor mellett kisebb citadella. Falai között két nagyobb és két kisebb sátor. A jobb oldalon vetőgép állvány. Patak mellett fekszik mindkét erősség. Hidján legionarius őr, s e mellett füles edénybe vizet merítő katona.

87. Fr. 140—141. A hadsereg ismét két vonalban halad. Az első hadosztály síkságon megy. Előcsapatját ijászok képezik; utánok germánok, majd parittyások, végül legionariusok. A hegyi úton haladókat Traján vezérli legatusával. Hátrább zászlótartók, — végül rendes római csapatok.

88. Fr. 141. Magas hegyek közé épült megerősített tábor. Az előtérben egy tribun két trombitással. A kapu előtt őr.

89. Fr. 142. Az előtérben római aratók dolgoznak. Mindannyian katonák. Az érett gabonát sarlókkal levágván, kévékbe gyűjtik a síkság gazdag termését. A munkások mellett három ló, a háttérben hegyek, félkör alakú megerősített táborral, melyben három magas sátrat vontak föl.

90. Fr. 142—144. Három, félkör alakú bástyából álló nagy dák erősség. Az első rész falainak csak jobb széle látható; a másodikban két épület; az egyiknek csak födele s két ablakának felső része van föltüntetve; többi részét elfödi a várfal. A másik emeletes; — fönn két téglány alakú, — alant pedig három magas, de igen keskeny ablakkal. A harmadik bástyában az utolsóhoz hasonló épület; emeletén egy, földszintjén két ablakkal. E házak mind fából építvék. A harmadik bástyán nagy kapu. A vár őrsége élénk mozgalomban van; közöttük öt pileatus. A bal oldalon megérkezik a legionariusok előőrse.

91. Fr. 144. Ütközet hegyek között. Az előtérben hevesen foly a csata. Számos sebesült és halott földi a harcztért. Rendes római csapatok küzdenek ellenikkel, — segédcapataik nincsenek. A háttérben hegyek között dák tartalék-sereg. Nagy mozgalomban lévén, valószínűleg bajtársaik segélyére akarnak sietni.

92. Fr. 145. Megerősített római tábor. Belső udvarán négy sátor; a külsőben zászlótartó. Az előtérben két őr.

93—95. Fr. 145—151. A legnagyobb dák erősség (ld. alább) mely a csigavonalnak majdnem felét elfoglalja. A falain, s falai alatt történő eseményeket a következő csoportozatokra oszthatjuk.

93. Fr. 145—146. Dák földvár. Parittyások és rendes római katonaság támadja meg a pileatusok által vezetett védőket. Az ostromlók létrákon törnek az ormokra. Egy merész legionarius lajtorjája tetején egy csapással ütötte le a vele szembeszállott dák fejét, s azt mint véres diadaljelet tartja kezében. Tár-

sai hasonló vitézséget tanúsítanak. Egy legionarius futva hozza vállain létráját, hogy a sánczolat oldalához támassza. Az ostromlottak hevesen védik erős állásukat. Köveket dobálnak feltörekvő elleneikre, s kétségbeesett erőlesztéssel igyekeznek letaszítani őket létráikról.

94. Fr. 146—148. Az előbbi erődítménynek a folytatása. A csoportozat bal előrészein egy legionarius csapat megkezdí már a támadást, melyet a védők egy pileatus vezérlete alatt nagy kövek leghengerítése, gyors nyilazás stb. által igyekeznek visszaverni. A császár seregének élén épen jókor érkezik, de mielőtt teljes erővel fogna az ostromhoz, hadi tanácsot tart vezéreivel. Serege kizárólag legionariusokból áll.

95. Fr. 148—151. A vár falain kívül vívott nyílt harc. Legionariusok, germánok és ijászok küzdenek. A pileatusaik vezetése alatt lévő dákokat már visszanyomták, legvégső védműveiknek falai alá, bár ezek a kétségbeesés bátorságával küzdenek. Visszavonulás közben nagy köveket dobálnak elleneikre. Utolsó védművek kettős erősség. A felső sűrűn meg van rakva őrséggel, mely kínos órákat tölt falai alatt, félvén visszaszorított bajtársaik segélyére menni. Előttük a főveges fővezér, balkarján pajzsával, mintha szemrehányásokat tenne a gyöngéknek. A váron kívül a kapu körül néhány fegyveres. Hárman még a végső pillanatban is társaik segélyére sietnek, biztos halálba. A többiek az alsó erősségekben történők szemlélésével foglalvák el, s erre fordul aggódó tekintettel a felső vár őrségének egy része is. Néhányan hevesen gesticulálnak, de nem mozdulnak. Az alsó várat már megszállották a rómaiak, s falait csákányokkal rombolják.

96. Fr. 151 - 152. A rómaiak nagy törzseket vágnak le, hogy a tábor szükségletére fát szerezzenek.

97. Fr. 152—153. Traján a békéért térdén állva esdő főveges dák követiséget fogad serege jelenlétében.

98. Fr. 154—155. A békealkudozások meghiusulván, a dákok fölgyújtják fővárosukat. (ld. alább.)

99. Fr. 155. Nagy terjedelmű dák erősség hegyek között. Az udvaron lévőek mérget isznak közös edényből. (ld. alább.)

100. Fr. 154—157. Nagy dák erősség. Őrsége futva menekül, visszahagyva sárkányait is.

101. Fr. 158—159. Traján seregének élén fogadja a dákoknak kegyelmet kérő tömeges küldöttségét.

102. Fr. 159—160. A legionáriusok ezik-czak alakú (v. ö. 43 csop.) dák erősséget foglaltak el, melyben tömérdek élelmi készletet találtak. Talán Decebal élelmezési raktára volt. A falak vastagok, tömörek, s áthaladva a völgyön, a hegyoldalokat kötik össze. A balrészen alul magas faház nagy kapuval, — emeletén egy ablak: a jobb felől lévő sziklával masszív fal köti össze. Az előtérben ugyanilyen, de kisebb magánálló épület van. Kapuja be van zárva, míg amazé nyitva. A vár belső terét betöltik a legionáriusok, s a talált készletek elhordásával foglalkoznak. A háttérben magas hegyen, nagy terjedelmű simított kockakövekből épült ház.

103. Fr. 160—161. Nagyobb terjedelmű megerősített római tábor. Benn a baloldalon három pompás sátor, a császár és kísérete számára. Függönyeik nyitva. Az előtérben velük szemben kicsinyke, oldalain ablakokkal ellátott faház; jobbra ismét két fényes sátor. Az udvaron a császár, baljában szokott sasfejú kardjával — emelvényen áll egyik legátusával, és beszédet tart seregeihez, mire ezek ötödször acclamálják őt. A háttérben három zászló.

104. Fr. 161. A tábor háttérében jelentékeny nagyságu hadtest kezdé meg az előnyomulást.

105. Fr. 162. A katonák megerősített tábort építenek. Egy részök teljes fegyverzetben dolgozik, mások letevők sisakjaikat pajzsait.

106. Fr. 163. Ismét megerősített tábor. A falak között két, félkör alakú bástya. Udvarán három nagy és fényes sátor, — kétségtelenül a főhadiszállás. A kapu elé két zászló van kitűzve, — mellettök két őr, egy harmadik tőlök elfordulva a vidéket nézi.

107. Fr. 163. A legionáriusok megerősített tábort építenek. A szokott módon dolgoznak. Az udvaron hordókkal terhelt plateau szekerek.

108. Fr. 164. Traján magas szikla aljában két legátusa kíséretében három pileatus követet fogad. A szerencsétlenek térdre borulva könyörögnek kegyelemért.

109. Fr. 164—165. Széles, a hegyek közül kiömlő folyam. Négy szakaszból álló lábas híd vezet át rajta, melyet a legionáriusok egészen elárasztottak. A háttérben megerősített tábor.

110. Fr. 165—166. A dákok utolsó erőssége. Homlokfala kockakövekből épült, míg oldalait csak farakások képezik. A jelentékeny számú dák sereg épen kivonul belőle, hogy fölkeresse elleneit, — vagy mert tarthatatlannak vélik utolsó menedéköket. A vár két folyam közé, — talán szigetre van helyezve. A jobbfelelőn ömlő folyam tulsó partján római hajóácsok dolgoznak teljes fegyverzetben, vésővel vájva ki a hatalmas fatörzseket, hogy fölhajlott orrú kisebb hajókat, illetőleg csónakokat készítsenek.

111. Fr. 166—167. Ostrom. A dákok végső elkeseredésükben új bátorságot nyerve, megtámadnak egy megerősített római tábort. A tábor majdnem kerek építmény. Belül nincsen sem sátor, sem ház. Kapuja zárva. E fölött és falain összesen négy vetőgép állvány. A támadók roppant szenvedélyvel ostromolják az őrseget, mely nagy köveket dobál elleneire s kézi fegyvereivel is küzd, és intő például a tábor jobb oldalán hosszú gerendára vaslánczczal egy dák hullát függesztett ki. A várfalak alatt számos halott és sebesült.

112. Fr. 168. Két hegy közé kockakövekből épült dák citadella; kapujának két oldalán magas épületek. Védői menekülnek. A baloldalon három pileatus komoly beszélgetésbe merült.

113. Fr. 169—170. Traján két legátusával emelvényen áll, s beszédet tart összegyűlt katonáihoz. Közvetlenül előtte két zászlótartó. Három katona arany és ezüst diszedényekkel megrakott öszvért vezet. A háttérben kockakövekből épült dák erősség. Balfelől a magas falon téglány alakú ablak; jobbra a kapu mellett vetőgép állvány, tovább két nagy épület.

114. Fr. 170—172. A dák urak igen izgatottan tanácskoznak. Talán hazájok sorsa fölött vitatkoznak, s egy részök elveszettnek tekintvén azt, inkább választja az önkéntes halált, mint a szolgaságot. A csoportozat jobb oldalán egy hatalmas erőteljes alak, fölfelé emelt tekintettel meríti szívébe törét, a másikat társa öli meg, míg a harmadik már kiszenvedett. A háttérben, sokan a hegyek közé menekülnek. Balfelől most érkezik egy pileatus; fényes fölszerelésű lovát maga vezeti.

115. Fr. 172. Az előbbi tanácskozmány többségének határozatát e csoportozaton látjuk jelenítve. Főveges dák urak jelennek meg Traján előtt. Egyikök a császár emelvényénél, melyen Traján két legatusával áll, térdre borulva könyörög; egy más futva érkezik, jobbát kéréleg terjeszti a császár felé, míg baljában tálczán kis doboz és két hengerke, kétségtelenül a legértékesebb tárgyakkal megtöltve. A mögöttök álló többiek kétségbeesett arczczal várják az értekezlet eredményét. Az alkudozás kicsinyke megerősített táborban történik. Beljebb pompás sátor nyitott függönyökkel s néhány legionarius.

116. Fr. 172—175. Sebesen vágató római lovasság üldözi a menekülő dák urakat. Egyikök üldözőjének lándzsájától halálosan találva földre roskadt fáradt ménjéről, míg társa már holtan fekszik a földön. A tableau jobb oldalán velök szemben új lovas csapat törvén elő, egészen bekerítettnek.

117. Fr. 175—176. Traján lovassága beéri Decebalt. A király súlyosan megsebesülve összeroskad egy fa alatt, és mielőtt megakadályozhatták volna üldözői, görbe kardját szívébe meríté. Mellette remekművű pajzsa. Kissé tovább holtan elterülve fekszik kísérője.

118. Fr. 176—177. Hegyvidék. A római katonák megkötözik foglyaikat, közöttük két gyermeket is. A háttérben dák foglyát hajánál fogva hurczolja a római legionarius. Az előtérben dák halott.

119. Fr. 178. Megerősített római tábor. Középen félkörű bástya. Benn fényes nagy sátor, függönyei nyitva vannak. A tábor két szögletén egy-egy őr teljes fegyverzetben. Az udvaron nagy tömeg, legionariusok és dákok. Utóbbiak a vártér baloldalán foglaltak helyet, s innen nézik a hazájok vesztét jelentő véres tropaeumot, Decebál fejét, melyet mint legtöbb diadaljelet, emelvényen álló két katona mutogat a jelenlévőknek, kik mindannyian csodálattal és fájdalommal tekintenek az egykor oly rettegett arczra.

120. Fr. 179. A még ellenálló dák főnököket elfogván, megkötözik, s a legközelebbi táborba viszik őket, hogy később a császár diadalmenetét ékesítsék. A hegyek közé csapatok mennek.

121. Fr. 179—180. A legionariusok dák tanyákat támadtak meg. A meglepetteket megkötözik. Az előtérben magas faház nagy, nyitott kapuval. A háttérben ruháitól teljesen megfosztott két alak. A baloldalon egy szarvasmarha kérődzik, kissé magasabban egy sertés és kecske legelésznek. A hegyek között az «Éjszaka» fátyolozott alakja jelenik meg.

122. Fr. 181—183. A dákok utolsó menhelyökből kitörve, kis csapat szarmata segélyével végső tusára kelnek a hegyek között folydogáló patak partján. A csoportozat háttérben vár. Falait pallisadok képezik minden oldalról.

Kapuját a baloldalon helyezék el. Udvarán három ház. A középső magas és kőből épült, homlokzatán nyílt magas kapu. A más kettő fából épült; a baloldali ívelt, a jobboldali pedig egyszerű menedékes tetővel. Kapuik nyitva vannak, s amannak egy-, utóbbinak két ablaka van.

123. Fr. 183. A legionariusok egy foglyot ejtven, biztos helyre, táborukba kísérik őt.

124. Fr. 183—184. A katonák nagy, magán álló házakat gyűjtanak föl. A hajlékok simított kockakövekből épültek és deszkafedelek van, melyen a deszkák érintkezési vonalaít léczek fődik, hogy a padlást megóvják minden nedvességtől. A balnak magasra helyezett két kis ablaka van. A jobboldalit emettől csekély köz választja el, s két részből áll. Balrésze teljesen megegyezik az előbbivel, de ablaktalan. Födeleik majdnem laposak. A jobboldalinak második felét, az előrészen palánk köríti. Talán a kis udvart fogja be, míg többi része szabadon áll. Ablakai nagyon egyenetlenek. A balrészen nagy négyszögű ablak, míg jobb felén csak két piczi nyílás van, közvetlenül a födélzet alatt. A csoportozat jobb oldalán magas hegyek. Mögöttük dákok tűnnek el, az előtérben pedig legionarius hadosztály halad előre.

125. Fr. 184—186. A kivándorlók szomorú csapatja. Férfiak, nők, gyermekek tömegesen. Hátnál erőteljes férfi fáradt fiúcskát visz vállain; a másik egy zsákot, — talán az élelmi szerek vannak benne, — s baljában kis fiának keze. Tovább nagyobb fiúcska megy anyjával s vigasztalni iparkodik őt. Mások a háztájukhoz tartozó barmokat terelik, s e nagy munkában részt vesz egy fiúgyermek is. Házi állataik: szarvasmarhák, birkák, kecskék és sertések. Útjuk erdőn visz keresztül.

Már e rövid vázlat is sejtetni engedi, hogy a régészet, történelem mint néprajz szempontjából az ó-kor egyik legfontosabb, legérdekesebb emlékével van dolgunk, melyről teljes joggal mondja V. Duruy, hogy ép oly fényt vet a rómaiak katonai életére, mint Pompei a polgárra. És mégis, ha a lávasírból föltámadó város emlékeit összehasonlítjuk az oszlop csoportozataival, ennek kell adnunk az elsőséget, mert Pompei latinul beszélő, de görög szokásoknak hódoló vidéki város, a hellén művészet által át meg áthatott emlékeivel Hellas geniusának jellegét viseli magán, míg Traján oszlopa tisztán római. A csigavonalakon operáló legiók, a régi római hadtestek, melyek legyőzték Hannibalt, leigázták a félvilágot, a győzhetetlen köztársasági hadsereg császári utódjai, az imperium grand armée-ja. S az adatok, melyeket az oszlop reliefjeiből elvonhatunk, kétszeres becsűek, mert a legnagyobb római császárnak nincsen *historicus*a. Ha akadt is kortársai, vagy az epigonok között Macaulay-ja, úgy csak a régmúlt századok gyönyörködhetek a császár nagy tetteit újra élesztő alkotásban; elvesztek, eltűntek nyomtalanul az uralkodó *memoir*-jai is, melyeket levelei, rendeletei, *edictum*ainak remek, a valóságot az igazságnak megfelelően előadó, szemléltető, világos, átlátszó *styl*jéből következtetve, úgy írhatott meg, mint hasonlóan senki más, és velők együtt eltűnt annyi más, kitűnő, kiváló műalkotás. Csak a leggyöngébb, legsilányabb följegyzések maradtak fenn, korlátolt emberek kivonataiban. S így bár látjuk az oszlop *tableau*-it, jelentőségüket

érezzük, mégis csak félig értjük azokat, mert nincsen kezünkben, mint volt a szerencsés kortársaknak a magyarázatot megadó történeti kulcs. Alig fejthetjük meg három, négy csoport jelentményét, a többi mint álmkép vonul el szemeink előtt, melyeket magyarázhatunk, fejtegethetünk, de csak a legritkább esetekben mondhatjuk el, hogy megtaláltuk a reális valóságot. A tableaukból tehát nem írhatjuk meg a dák háborúk történetét, mint a hogy senki nem merné újból megalkotni Dorée illusztrációi alapján a Szent Könyveket, az Isteni Szinjátékot, Shakespeare színműveit, avagy Zichy cartonjairól újra concipálni az Ember Tragoediáját. Traján oszlopával is így vagyunk, s ezért bátran constatalhatom, hogy Froehner az oszlop legkiválóbb ismerője nagyon is merész hypothesiseket kockáztatott annyi más társával együtt, míg Torma Károly dáciai régészetünk nagy mestere — s ezt oly jól esik elmondanom — megmaradt egy fölolvadásában, a mindig bizalmat gerjesztő soliditás határai között.

Traján oszlopa általánosságban pompásan illusztrálja az eseményeket. A domborművek mint történeti csoportozatok kétségtelenül Traján vagy környezetének írásbeli följegyzései és szóbeli utasításai alapján készültek, s innen van, hogy a császár adlocutiói, az áldozatok egymásután tekintetében a legnagyobb pontossággal ábrázolják. Az ábrázolás azonban, daczára a nagy részletesség és terjedelemnek, mégis egyoldalú, mert mindent kerül, mi a rómaiakra árnyat vethetne. Nem látjuk, hogy a tapaei ütközet mily óriás veszteségekkel járt, Longinus hősi önfeláldozását nem is sejteti, míg jelenítve van minden, mi Traján és a légiók dicsőségét hirdeti, bár a nélkül, hogy igaztalan lenne a legyőzöttek iránt. Csoportozataiban tehát mégis bizonyos tendentia érvényesül, s ezt nagyon is figyelembe kell vennünk, midőn egyik másik jelenetét történeti alapon akarjuk magyarázni.

Egészen más, sokkal kedvezőbb helyzetben vagyunk azonban, ha néprajzi adatokat keresünk, s e nagy adathalmazt ethnographiailag akarjuk értékesíteni. Itt nem háborgatván a művész vésőjét, alkotását politikai czélzat, nemzeti becsvágy, szigoruan ragaszkodhatott a valósághoz, s ezt meg is tevé, és a valóságnak annyira megfelelően ábrázol minden részletet, hogy bátran elfogadhatjuk teljes igazságnak az elénk tárt egészet mint részleteket, annál inkább, mert a classicus adatok összevágának még a legcsekélyebb detailokkal is. Néprajzi és a néprajzzal összefüggő tárgyi magyarázatokat bátrabban kockáztathatunk tehát, mint történetieket, s az alábbiakban megkísérlem — legalább részben — értékesíteni eme szempontokból az oszlop adatait.

V. A DÁKOK.

Adákok az ó-kor legkiválóbb, legharcziasabb népei közé tartoznak, s a háború létüknek egyik főeleme, melyet nem nélkülözhetnek, mely nélkül nem tudnak élni. Évről-évre új kalandokba bocsátkoznak tehát, ott kísértve meg szerencséjüket, merre legkönnyebben véltek boldogulhatni. A római birodalom szenved talán tőlök legtöbbet, míg Traján véget nem vet nemzeti függetlenségüknek, önállóságuknak. E harcziasságnak okai, jó részt vallásukban gyökereznek. Sajnos, hogy vallásrendszerüket, nem lévén részletes adataink, csak töredékesen vázolhatjuk. És még a meglévő adatok is hiányosak, ellentétesek, s néha annyira összevegyítik a valóságot a mesékkel, vagy följegyzőik képzelődéseivel, hogy az igazságot jóformán lehetetlen megkülönböztetnünk a félreértések és tóditásoktól. És még az is növeli a nehézségeket, hogy a thrákok és törzseik, s a géták és dákokra vonatkozó datumok teljesen összefolynak a régieknél, épúgy mint a későbbieknél, egy kalap alá vonva minden népet, s ha különböztetnek is, ezt oly ritkán teszik, hogy alig van hasznunk a közvetlenül vonatkoztatott adalékokból. Ez főképen a dákokról áll, kiket sohasem, vagy csak hiányosan választván el a gétáktól és rokonaiktól, el kell fogadnunk reájuk nézve is mindazon adatokat, melyek kellő kritika után, az egy fajbeli népekre alkalmazhatók.

A dákok vallása több isten hívés, melynek Olympján Zalmoxis trónol. Érdekes alakja megragadá már az ó-kori észlelők figyelmét, s Herodotus¹ följegyez róla egyet-mást. Szerinte, s ő a Hellespontus és Fekete tenger partjain lakó görögöktől hallá, Zalmoxis samosi volt, Mnesarchos fiának, Pythagorasnak rabszolgája. Hű és kiváló szolgálataiért ura által felszabadíttatván, tekintélyes vagyont szerzett, melylyel hazatért Thrakéba. Honfitársait félvad állapot-

¹ Herod. IV. 95.

ban találta, s oly kicsapongásokba merülve, melyekkel ő, Pythagorasnak, a finom ioni életmódhoz szokott rabszolgája, nem tudott megbarátkozni. Lakásaik, a piszkos odúk, vagy sátrak, nem elégítvén ki, — fényes csarnokot építtetett, hol tárl karokkal, szives látással fogadott mindenkit, görögösen vendégelve polgártársait, de poharazás közben tanítva is őket, különösen a lélek halhatatlanságára, s hogy holtuk után olyan helyre jutnak, hol örökké élvén, minden jóban fognak részesülni. És míg polgártársai a jövődjé jobb lét hitét csepegtetvé, titokban földalatti lakóhelyet építtetett, — s ellátva azt minden szükségessel, eltűnt hívei elől, elvonult üregébe, teljes három évet töltvén sötét magányában. Polgártársai, barátjai, kezdetben hittek visszatértében s várva várták őt, de végül évek múlva sem adván életjelt, meggyászoiak, és már feledni kezdék, midőn hirtelen megjelenve előttök, bebizonyítá, hogy mind igaz a mit beszélt. Ezóta föltétlenül hittek benne és istenként imádták. Herodotus eme regéjét az ó-koriak többször ismétlik, itt-ott meg is bővítve, de anélkül, hogy hitelességében egy perczre is kételkednének.

Az első történetíró kortársa Hellanicus szintén ismeri, bár némileg más alakban. Följegyzései szerint Zalmoxis úgy nyilatkozik, hogy ő nem hal meg, sem a vele levők, és bírni fognak minden jót. Ezután, úgymond, földalatti lakásban fog tartózkodni, s el is tűnván a thrákok közül, barlangba vonult. De a géták kívánczok utána, mire ő negyedik évre ismét megjelent, és a thrákok mindent elhittek.¹

A Julius Caesar és Augustus korában élt Strabo is foglalkozván a mythoszszal, így ír: beszélük, hogy egy Zalmoxis nevű géta, Pythagoras szolgája, Egyiptomban, hova eljutott vándorlásai közben, megtanulván egyet-mást a csillagászatból, midőn hazatért, oly nagy tekintélyt szerzett varázslatai s az égi jelek magyarázata által, hogy reá veheték a királyt a főhatalomban való osztozkodásra, állítván, hogy ő ismeri az istenek akaratát. Kezdetben a főisten papja lón, utóbb pedig istennek nyilvánított. Majd másoknak hozzáférhetetlen barlanglakást keresett, s ott tartózkodott, keveset érintkezve a külvilággal a király és szolgálói kivül. Az uralkodó támogatója őt mindenben, mert látta, hogy sokkal inkább engedelmeskedik neki a nép, ama hitet táplálva, hogy parancsait az isten tanácsával adja ki. És eme szokás korunkig föntartá magát, mindig akadván a királynak oly tanácsadója, kit a géták istennek neveztek.²

A harmadik századbéli Porphyrios szintén Pythagorasszal hozza kapcsolatba Zalmoxist, állítván, hogy a nagy bölcész tanítá őt a felsőbb ismeretekre, a vallási szertartások és az isteni tisztelet körüli teendőkre.³

A még későbbi Jamblichos adatai szerint a thrák Zalmoxis Pythagoras szolgája és tanítványa volt. Szabadságának megnyertével a gétákhoz menvén, törvényt szabott nekik, vitézségre buzdítá őket, s tanítá a lélek hal-

¹ Fragmenta hist. Graec. ed. Müller. Paris, 1841. I. k. p. 69. Fragm. Hellan. 173.

² Strabo, VII. k. 3. fej. 5.

³ Porphy.: Vita Pyth. II. p. 26, 28.

hatatlanságát. . . . És ezekre oktatván a gétákat, és törvényeket szerezvén nekik, a legfőbb istenné lett közöttök.¹

Julianus majdnem ugyanezt írja: a géták úgymond legvitézebbek a világon, s erejüket nemcsak tenyeres-talpas deli termetők neveli, hanem a Zalmoxis által a lélek halhatatlanságáról beléjük csepegtetett hit. És ezért nagyon tisztelik őt.²

A Herodot által közölt mythos kisebb-nagyobb változtatással föntartá magát az ó-kor egész irodalmában, a nélkül, hogy Porphyrioson kívül valaki megkísérlette volna az istenség nevét bonczoló kés alá venni, s taglalni az ősi regét, melyet Herodotus alig fogott föl helyesen, vagy pedig szándékosan interpolálta, teljesen érthetetlen jelenséggént tűnván föl előtte az istenség, mely előbb közönséges halandó volt, s mesterségesen emelték a legfőbb hatalomra. Az agg író thurii magányában a divinitast a vallásnak idegen földről származott alapítójával téveszté össze, s a mult homályában elmosódó Pythagoras rabszolgájának tanítványának teszi meg, ki egészen új, ismeretlen tanokat honosít meg választott népe között.

Hermippus Callimachus, pontosabb adatokra támaszkodhatván, élesebben különböztet, és szerinte Pythagoras rabszolgája símult a thrakok nézeteihez s azoknak szokásait vevé a vallásújítás alapjául.³

Strabo már gétának mondja, és nyomán a későbbiek mindnyájan, elkövetve valamennyien Herodotus hibáját, hogy Zalmoxis emberből lön istenné. Ily jelenség nem példátlan ugyan a vallások történetében, de annyira elszigetelten áll mind a két vagy három eset, s annyira magokon viselik a papi kasztok kezének nyomait, a mesterkéeltséget, hogy lehetetlenség azokat a thrák hitrege magyarázata közben analogiákul használnunk, annál inkább nem, mert nyugaton, s a nyugottal közvetlenül érintkezett ázsiai népek történetében nem találunk nyomaikra. A legrégebb följegyzés hibás fölfogásának kell tulajdonítanunk tehát a mythos téves közlését. A tévedés azonban oly föltűnő, hogy kiigazítható azonnal a nélkül, hogy hypothesisekbe kellene bocsátkoznunk. Hermippus Callimachusnak pár szónyi és Strabonak ama adaléka, hogy a szabadon bocsátott rabszolga előbb a főisten papja lön, és csak azután emeltetik a thrák Olympus trónjára, nyújtja a megfejtést és helyreigazítást. A messze multban élt és működött prófétának emlékét tartja fön e hitrege, egy nagy tekintélyű és hatalmú vallásújítóét, kinek tanai talán megbuktaták a régi isteneket, újakkal népesítve be az eget, parancsai, törvényei pedig oly mély és maradandó benyomást gyakoroltak a nép lelkére és kedélyvilágára, hogy reminiscenciái nemzete történetének végső korszakaiban is üdék s élénkek voltak.

Tevékenységének körülményei, mint a legtöbb ősrégi vallásreformatoré, homályba vesznek. Közös vonása valamennyivel, hogy barlangban tartózkodik hosszasan, vagy oda vonult el időnkint, meghallgatandó isten parancsait, miként

¹ Jambl. de vit. Pyth. ed. Kuster, p. 146.

² Julian. Caesares c. 38.

³ Fragmenta. III. 41.

az irani Zarathustra, mint a krétai Minos, kiról Strabo ¹ Plato nyomán írja, hogy minden kilenczedik évben fölkeresi Zeus barlangját, átveendő az istenség rendelkezéseit. Hasonlóan tett utánczója Lycurgus, gyakran eltűnőn Spartából meghallgatni Pythiat a lakedemonoknak adandó törvények felől. Diodorus pedig egyenesen azt állítja, hogy Zalmoxis — ő az istenség nevét ruházza át a prófétára, Hestiától kapta parancsait, s a thrakok törvényeit. ² És az emberek, mondja Strabo, elhitték, bármint történt is a dolog, s elfogadván törvényeiket és lelkijavulásra vezető intéseiket, engedelmeskedtek azoknak, a prófétákat pedig méltóknak tarták még a királyi koronára is. Ilyenek valának — folytatja — Amphiarus, Trophonius, Musaeus és korunkban Burivista király mellett De-caeneus. ³

Zalmoxis prófétának voltak tehát utódjai is, kik úgylátszik mindnyájan egy nyomon, az első által megjelölt csapáson haladtak. Az uralkodó királyok támogatták őket hatalmukkal, tekintélyükkel, s ők viszontszolgálat fejében az istenség segélyét és védelmét szerzik meg nekik. Így karöltve a vallási és világi hatalom hihetetlen eredményeket ért el. Burivista néhány évtized alatt, féktelen és kicsapongásokba merült népét teljesen átalakította. A géták, illetőleg dákok engedelmesek lőnek, lemondtak a hús ételről, s kipusztítván, a szőlőt elszoktak a borivástól is, jóllehet előbb nemzeti bűnük volt a részegeskedés. És kicsibe mult, beszéli Strabo, hogy nem tették meg istennek a merész főpapot. ⁴

E kiváló istenség nevét legelőször Porphyrius vevé bonczoló kés alá s a thrák ζαλμός δορά ἀρκτου-val magyarázza azt. ⁵ És ez etymonhoz alig férhet kétség, mert a szanszkrit carman s a perzsa carm, bőrt, állatbőrt jelent. A bőr pedig a termelő földet jelképezi. A szó második, oxis részét mondja Tomaschek ⁶ igen nehéz megmagyarázni. Talán összefügg a szanszkrit uk śya n t-tal, vagy méginkább uk ś, megöntözni, megnedvesíteni szóval. Zalmoxis így a földet megtermékenyítő eső lenne. Herodot szerint a géták sajátképi főistene Gebeleizis; ⁷ — de Tomaschek szerint e név Zalmoxisnak csak második elnevezése, — melyet ő a fölíratokon előforduló Δε Ζεβελοσοῦρδω vagy Ζεβελοσοῦρδω s a thrák Ζεβελοῦς alapján Zebeleizis alakban használ. A zb kezdetet látjuk Zburulo thrák város névben is. Tomaschek úgy véli, hogy a zebe, zibel, zbel, az iráni zbara = bolt (az égé) emelkedés, az izi végzet pedig yazya = tisztelendő, imádandó, alakból kopott el. Zalmoxis tehát az ég istene is ⁸ tehát a nap, s azonos kétségtelenül Herodotus Aresével is.

És az idegen, a dolgok mélyére nem hatoló szemlélőnek vagy észlelőnek oly harczkodó népnél, miként a géták, az istenségnek különösen harczias

¹ Strabo. XVI. 2. fejt. 5.

² Diodorus Sic. I. 94.

³ Strabo. XVI. 2. fejt. 39.

⁴ Strabo. VII. 3. fejt. 5. és 11.

⁵ Porph. vit. Pyth. 14.

⁶ W. Tomaschek: Les restes de la langue Dace. 19.

⁷ Herodot. IV. 94.

⁸ W. Tomaschek. u. o. 20. l.

attributumai tűntek föl. Ezért mondja őket Virgilius¹ és Ovidius, kinek annyi baja volt velök Tomiban Mars imádóknak.² S majdnem kétségtelen, hogy Zalmoxisnak eme attribútumaival volt összefüggésben, hogy királynak neveztetik.³ Így aligha lehetett népének kegyes atyja, hanem ura, miként Jupiter, és viszonyra hiveivel hideg s parancsoló, mint az úr, a korlátlan úré alattvalóival, szolgáljaival szemben. És a legfőbb hatalomnak e rideg gyakorlatát legföljebb az enyhíté, hogy Zalmoxis testet, lelket gyógyító jótékony istenség is. Platonak beszélte egy thrák orvos és kétségtelenül pap is, mikép Zalmoxis rendelé, hogy mint a szemeket nem lehet gyógyítani fej nélkül, úgy a testet sem lélek nélkül, mert minden a lélekből indul ki . . . az orvoslás pedig csak varázsénekekkel történhetik.⁴ Mnaseas Kronosszal is azonosítá,⁵ Suidas pedig ismeri női felét is, és Zalmoxisnak nevezi az istenasszonyt.⁶

Korunk írói közül Roesler az első,⁷ ki reámutat a Herodot által közölt rege valószínűtlenségeire, s elvetvén annak magyarázatait, Zalmoxisnak főhelyet jelöl a dák és géta mythológiában. Az istenség attribútumait, jellegét azonban ő sem kutatja tovább, pedig alakja eléggé megvilágítható. Hasonlít, s ezt kétségtelenné teszik a fönnebb közlött névmagyarázat, és a vonások, melyeket a classicusok fönn tartának, — hasonlít a védák Rudrájához, ki a vihar föllegekkel jár s villámokat szór, de dörgésével, zúgásával a levegőt is tisztítja, kit ezért, mint a legkiválóbb orvost imádnak s hívnak segélyül, kinek követői a holtak lelkeivel szaporodó, s az énekben jártas Marutok, a föllegek szellemei. Zalmoxist is viharzó istennek tekinték, de a legjobb orvosnak is, kihez szent énekeket s tisztító erejű varázsformulákat intéznek, ki befogadja a holtak lelkeit, hogy teljes boldogságban élvezzék az örökkévalóságot. És miként a védái Rbhus fölbredve álmaikból új életre keltik a tenyészetet, úgy Zalmoxis is bőven adván minden kincsből, földalatti üregbe vonul el — ha a prófétáról fönn tartott adatot vonatkoztathatjuk az istenségre — hol három évig rejtőzvé, csak a negyedikben tér vissza. Áldást, tenyészetet adó természeti isten ő, kit miként Dionysos Sabazioszt, minden harmadik évben ünnepeltek. A german Thörral közös vonása a téli medvebőr.

Hogy miként ábrázolák, miként képzelék e hatalmas istenséget, arról a classicusok nem tartanak fenn semmit. Csak Traján oszlopának egyik csoportján találunk oly symbolumokat, melyeket talán vonatkoztathatunk Zalmoxisra, a nélkül, hogy nagy, vagy épen indokolhatatlan kockáztatást követnénk el.⁸

¹ Virgil: Aeneis. III. 35: Gradivumque patrem. Geticis qui praesidet arvis. a Georg. IV. 461.

² Trist. V. 3. 22: Marticolamque Geten. Ex. Ponto. VI. 13. 14.

³ Plato: Charm. 156. D.

⁴ Plato: Charm. 156. D.

⁵ Ap. Phot. fragm. hist. Graec. III. 153. 23.

⁶ Suidas S. 42.

⁷ Roesler R.: Romänische Studien. 59. I.

⁸ W. Froehner 16-ik csop. pl. 50—51.

Apollodorus az oszlop 16-ik repraesentatióján, e köbe vésett krónikának legsajátságosabb építményét ábrázolja, melynek hegyvidéken emelkedő magas, szilárd kockakövekből épült falai egészen vár jelleget adnak, bár aligha a védelem volt sajátképi rendeltetése.

A folyóval párhuzamosan haladó falának közepén, ívelt homlokzatú, s vastag, széles oszlopokkal ellátott kapú van. Ez előtt a jobbpartra vezető lábas híd. A falorom mellvédekkel, rovátkákkal van ellátva. A kaputól jobbra, magas póznákon hat borotvált arcú emberfő, — a második és harmadik között, a rómaiak vexillumához hasonló zászló, s rajta festett, több hullámot vető kígyó. A két legalsó emberfő mögött magas czölöpökön kicsinyke, négyszögű, egy ablakkal világított faházacska; teteje szög alakú, s ennek homlokzatán a padlást világító környilás. Közvetlenül mellette szintén czölöpökön, széles, fölül szögbe vágott, vastag deszkákból összeállított kerek, földetlen építmény. A deszkákat, mint a hordó dongáit, hatalmas abroncs tartja össze. Mögötte a dák sárkány magas rúdon lebeg vízszintesen, a szél által egészen fölfúva.

A jobbparton (a nézővel szemben a balparton) rónaság terül, s ezen, bekertelve két-két conicus, és öt, széles, négyszögű talapzaton álló csatornaszerű oszlop; utóbbiak közül három szétszórta, kettő pedig egymás mellett.

Az előtérben rövid palánk, s ugyancsak palánkkal körülvett, oszlopokra épített kisebb, és egy közvetlenül a talajon nyugvó nagyobb ház.

E sajátságos építményt, melyet a kíséretével megérkező Marcus Ulpius Traianus is bámulni látszik, Haupt «Königs und Tempelburgnak» nevezi.¹ Az utóbbi elfogadható, előbbi kevésbé, mert alig hihető, hogy Decebal ily exponált pontra tette volna királyi székhelyét, hova a rómaiak az oszlop adatai szerint egyetlen nagyobb ütközet megvívása után eljutottak. Szentély vagy templomvárnak, — melyek egyes népeknél nagyon is divatban voltak — hiszen az Akropolis, a Capitolium is az volt, már inkább mondhatják, melyet a természet különösségei, nemzeti nagy emlékek vagy hitregék által szentté avatott helyen építettek.

A kerek, földetlen építmény a napisten temploma lehetett, és valóban sok hasonlatossága van ahhoz, melyet Macrobius az első századbéli Alexander Polyhistor nyomán leír. A templom, olvassuk, a Zilmissos hegyen emelkedő kerek, fölül a tetőn nyitott építmény, és a Sol s Liber tiszteletének van szentelve.² A Sol elnevezés pedig Zalmoxis synonymje, meglévén utóbbinak minden attributuma, melyek a solaris istenségeket alkotják. A templom mellett lebegő sárkány talán szintén isteni jelvény, — a falakon kívül álló conicus oszlopok pedig kétségtelenül azok. De párosával lévén együtt, csak egyik-egyik vonatkozhatik a napistenre; a párok a napisten női felét, a holdat symbolisálják. És

¹ J. Haupt: Die dakische Königs und Tempelburg auf der Columna Traiana. — Mittheilungen der k. k. Centralcommission stb. Wien, 1870. 112. kv. I.

² Macrobi. Saturn. I. 18: Item in Thracia eundem haberi Solem atque Liberum accipimus, quem illi Sabadium nuncupantes, magnifica religione celebrant, ut Alexander scribit: eique deo in colle Zilmisso aedes dedicata est specie rotunda; cuius in medium interpatet tectum.

megerősítik e föltevést Torma Zsófia ő Nagyságának szésvárosi muzeumában elhelyezett conosok (a tordosi telepről), melyek közül a nagyobbak, alapjaik concentricus sugárvonalakkal lévén ellátva, a nap jelvényeinek minősítendők. Ez apró cultustárgyak basisai át lévén lyukasztva, isteni tisztelet alkalmával vesszőre erősítettek, hogy a talaj fölött kellő magasságban legyenek.

Zalmoxisra vonatkozathatjuk talán, különösen király attributumára a Corpus harmadik kötetének ad-aquas-i fölíratán fönmaradt Acuinus nevet is.¹ Az Avesta nyelvén a g h u, urat, parancsolót, királyt jelent.

Herodotus említi még Dionysost, a thrákok Sabaziusát.² Személyében a rómaiak Sol és Liberje egyesülnek. Herodot Artemise a thrák Bendis (= Mendis), kit imádtak Lemnoson is. Thrák istennőként említettnek még Molis és Atartis,³ az első valószínűleg a halál istennője, — utóbbi pedig a ház és tűzhelyé.

Vallásuknak legfőbb tana, mely körül az egész csoportosult, mely leginkább magára voná a szomszéd művelt népek figyelmét, — a lélek halhatatlansága volt. Herodot is említi már. E dogma azonban nem általános és egyöntetűen formulázott. Némely törzsek hitték, hogy a meghaltak lelkei újra visszatérnek az emberekbe — palingenesis — s hogy a világ mindig a régi lelkekből újul meg.⁴ De e hitnek meg van ellentéte is, mert sokan, talán a törzsek nagyobb része ama meggyőződést táplálta, hogy a halállal minden megszűnván, a teljes megsemmisülés következik be. És e materialis nézetet csak az nemesíti hogy hívei nem siránkoznak a halálon, — sőt ellenkezőleg, készek valamenynyien, bármely pillanatban megválni az élettől. De bármelyik nézetet fogadják is el a törzsek, — a hatás mindig ugyanaz volt: az életet nem becsülik, a halált megvetették vagy épen óhajták.⁵ A géta vagy dák sohasem ingadozott, habozott akkor, midőn megveretve szolgaság vagy halál között kelle választania. A királyok s harczosok egymással versenyezve lőnek öngyilkosok: így Dapyx és Decebal, s a Sarmizegetusa várába zárkózott hősök.

Ily viszonyok között a nők is épen olyanok, mint a férfiak. Midőn a férj meghalt, az asszonyok, nejei között heves versengés támadt, hogy melyiköket öljék meg és temessék el a halottal, mert e nagy kitüntetésben csak az részesülhetett, kit a jobblétre szenderült, barátainak ítélete szerint, a legjobban szeretett. A visszaútasítottak keserű könnyekkel, siránkozással fogadják a választás eredményét.⁶ A legyőzött dákok nejei mosolyogva nyújták egymásnak a méregpoharat.

¹ C. J. L. III. 1403.

² Schol. in Aristoph. Vesp. 9.

³ Chaeroboscus. Anecd. ed. Bekker. 3., 1192.

⁴ Pom. Mela II., 2: id varia opinio perficit; alii redituras putant animas abeuntium.

⁵ Herodotus IV. 93; Julianus: Caesares c. 38. Pomp. Mela II., 2: Quidam (Thracas) feri sunt, et ad mortem paratissimi, Getae utique.

⁶ Herod. V., 5. Eustathius ad Dionys. v. 304. Pausanias IV., 2. Pomp. Mela II., 2.: Ne feminis quidem segnis est animus. Super mortuorum virorum corpora interfici, simulque sepeliri, votum exim habemiunt: et quia pluressimul singulis nuptae sunt, cuius id sit decus, apud iudicatos magno certamine affectant. Maribus datur, estque maxime laetum cum in hoc contenditur vincere. Moerent alii vocibus, et cum acerbissimis planctibus efferunt. — A géták

Az élet és minden földi jónak ugyane megvetésből származott a géták egyik törzsrokonának különös, rendkívüli ridegség és kedélytelenségre mutató szokása is. A trauosok meggyászolják a gyermek születését. Szomorúan ülnek körülötte szülei és rokonai, sírva sorolván föl mindazon nyomorúságokat, melyek a párányi újszülöttet érni, terhelni, kínozni fogják. Míg ha meghal valaki, úgy örvidenek, mert az elhunyt megszabadulva minden földi nyomorúságtól, örökre boldog.¹

Az életnek e nem becsülése, — az ezer babona, a természet rémületes tüneményei által keltett félelem, főoka minden barbar népnél, hogy isteneinek fontos, döntő alkalommal, midőn föltétlenül el akarnak érni valamit, embereket áldoznak. A gétáknál is divatos volt annak egy sajátságos módja: a Zalmoxishoz való követküldés. Négy évenként, sorsolás által választák ki az arra szánt embert, elmondva neki a törzs kívánságait, egyesek óhajait, lelkére kötven, hogy híven adja elő azokat a legfőbb istennek. Erre körbe állottak néhányan, élesre fent lándzsáikat égfelé tartva, társaik pedig megragadván áldozatukat, fölveték magasra, hogy a fegyverek élei közé hullva, végezze életét. Néha azonban nem halt meg a szerencsétlen, — ekkor szidalmakkal halmozák el, hogy meg akarta csalni őket, s mással kezdik a rémületes játékot.² Az erkölcsök szelídültével nem említik többé az emberáldozatokat sem a dákok, sem a gétáknál, s az istenséggel való közlekedés közvetítését jósdá vállalta el, elfogadva az égiekhez intézett kérdéseket és megadva azokra a semmit mondó válaszokat.³

A vallás tehát rendkívül fontos tényező a dákok magán-, társadalmi- és állami életében. Szertartásaira, melyek rendkívül változatosak, s legtöbbször orgiasticus jellegűek, parancsaira, hitágazataira, azoknak pontos megtartására és végrehajtására prófétaszerű főpap, s vele együtt hatalmas, szerzetes jellegű papi kaszt ügyel. E papok nőtlenek, s az önmegtartóztatást a végletekig viszik. Strabo ugyan nem akarja ezt elhinni, mert ellenkezik, úgymond, nemzeti szokásaikkal s a közszellemmel,⁴ másfelől pedig meg is nevezi a kasztot Κτήστρι-nak

halálmegvetésére fontos adalék még Solinus c. 16, 10: Thracibus barbaris inest contemtus vitae et ex quodam naturalis sapientiae disciplina concordant omnes ad interitum voluntarium. — Martian c. 6: Thraciae incolae bardi (Mardi?) appetitum maximum habent mortis. — Pomp. Mela III., 2. stb.

¹ Herodot V., 4: Titus Livius XXXVIII., 41: Pomp. Mela II., 8: Lugentur apud quosdam puerperia, natiqne deflentur: funera contra festa sunt, et veluti sacra, cantu lusuque celebrantur.

² Herodotus IV., 94.

³ A Haemostól délre lakó thrákok jósdája Dionysos tiszteletére, volt talán az egész vallási rendszer középpontja. Herodotus VII., 111. — Plin. hist. nat. IV., 18. Dionysopolis. Svetonius. Aug. 94: Octavio postea, cum per secreta Daciae exercitum duceret, in Liberi Patris luco barbara cerimonia de filio consulenti item affirmatus est a sacerdotibus, (hogy egykor a világ ura lesz) quod infuso super altaria mero tantum flammae emicuisset, ut supergressa fastigium templi ad coelum usque ferebatur, unique omnino magno Alexandro apud eadsem aras sacrificanti simile provenisset ostentum. Dis Cass. LI., 25. — Ovidius passusa — az oláh síkságon lakó gétákról nem oly határozott, hogy abból következtetnünk lehetne: Ex Pont: IV., 9., 84, — fiat an humanum victima dira caput.

⁴ Strabo VII. kv., 3. fej., 4. c.

mondva azt; ¹ a zsidó Flavius Josephus még egy második rendet is említ a πολλῖται nevűt. ² Tomaszek a polistae, plistae elnevezést a zend fraësta igen hatalmas, s az örmény harust, erős, hatalmas szóval magyarázza, s meg találja gyökét a thrák absinteknél Dionysos nevéül divatos πλείστωρος szó első részében is. A πῖσται alak őit, kit, tisztelni, gyök felső foka — legtisztelendőbb. ³ Az első pillanatban csakugyan feltűnőnek látszik, hogy többnejűséget cultiváló, s féktelen ivásra, korhelykedésre hajló nép kebelében támadjanak ily kasztok; — pedig épen itt, ilyen jellegű nemzeteknél alakulhatnak a legkönnyebben. Hiszen az embernek természetében van, hogy szereti a végleteket, s a kik fenéig üriték az élvezetek kelyhét, lehetnek leginkább hajlandók az ellenkezőre, a legteljesebb önmegtartóztatásra csapni át. De másfelől a gazdag, mindenben dúslakodó természet, az érzéki környezet elég lehet magában is, hogy egyeseket vagy sokakat szigorú fogadalmak tételére és lelkiismeretes követésére indítson. Keleten számtalan példáját látjuk e jelenségnek. S a jámbor dervisek tekintélye versenyez az összes muzulmán papságéval. És e tekintélyt egyszerű, szegény és példás életük, vallásos fanatizmusok szerzik meg nekik. Ugyanez adá meg a ktistae és polistae-knek is, és a közülök kiemelkedett prófétáknak a közbecsülést s rendkívüli hatalmat.

A géták többnejűek, tíz-harmincz nőt tartanak, s négy-öt feleséggel még legényéletű embereknek tekintettek. ⁴ Családi életüket nem ismerjük, a dákokét sem, de annál inkább plasticus emlékeinkből, nejeik külsejét. A derékon átkötött ujjas, hosszú tunica, melynek sűrű ránczba szedett alja egész a bokáig ér, a legfőbb része toilettejöknek. Erre alkalmilag még rövid felsőt vesznek. Fejdíszük, helyesebben fejkendőjük leér egész a nyakig, s hátul szalag tartja össze. Lábaikon a férfiakéhoz hasonló cipőt viselnek. ⁵ Termetük karsu, magas, arczok csinos, s ha a művész keze nem eszményített túlságosan, úgy megérdemlik, hogy szépnek nevezzük őket.

A leányokat Thráciában, de a géták sem, nem zárták el a férfakkal való érintkezéstől, csak férjhezmenetelük után szorították őket szűkebb korlátok közé. ⁶ A házasság kötelékének eme szigorú megtartása Horatiusnak néhány panegyricus sorra adott alkalmat, — melyeknek őle a fővárosi erkölestelenség ellen irányult. ⁷ Egyébiránt a házasságot üzletnek tekintik, melyben a vőlegény mint vevő lépett föl a háremébe vezetendő menyasszony alkudozó szüleivel szemben. ⁸

¹ Strabo VII. kv., 3. fej., 3. c.

² Flavius Jos. 18., 2.

³ Tomaszek: Les restes de la langue Dace. 17. l.

⁴ Heraclides. Pontus §. 37. p. 17.

⁵ W. Froehner: pl. 53—54., 70., 184—186.

⁶ Herod. V. 6.

⁷ Horat. ad. III. 14.

⁸ Erről, mint általános thrák szokásról. Herodot. V., 6. Még erősebb kifejezést ad ennek P. Mela II., 2: Nupturae virgines non a parentibus viris traduntur, sed publicae aut locantur ducendae, aut veneunt. Utrum fiat, ex specie et moribus causa est. Probae, formosaeque in pretio sunt: ceteras qui habeant, mercede quaerentur. — Hasonlóan Solinus c. 16.

A thrákok életmódja — kikhez hozzá számíthatjuk a gétákat s dákokat, alig különbözött a skythákétól. Legfőbb táplálékuk a főtt vagy nyárson sült hús, tej, sajt, méz; a ló-vért keverték tejföllel is. Thrácia és Dácia erdeiben bőven volt mindenféle vad. Honos vala a bölény is, melynek Paeonia és Thrácia vadonjaiban való tenyésztét classicus adalékok is bizonyítják. A dákok zombros néven ismerték.¹ Földművelésük alig lévén, növényi táplálékot nem igen használtak.

A részegeskedés nemzeti bűne a thrákok és illyreknek. Cotys királyról mondják, hogy származására nézve thrák, de szokásaira nézve nem, mert józan.² A géták nem voltak kivételek, a dákok meg épen nem, különben prófétajuk Decaeneus aligha kelt volna ki annyira az ivás ellen, és nem pusztíttatta volna el a dáciai szőlőket.³ A szegények pedig narcoticus (origanon) magvakat hánytak a tűzbe, hogy beszíván gőzüket, elkábuljanak.⁴

Thráciában a városi élet csak a római hódítás idejében ölt nagyobb mérvet; — a régiek által említett városok jelentéktelenek, bárha főhelyei a törzseknek. Még inkább áll ez a Haemustól éjszakra fekvő területekről, hol nagyobb telepek csak a rómaiak állandó táborából keletkeztek. A földművelés még nem csábítá őket állandó lakásokba, mert vándormódra fűzék azt, mint a skythák. Készleteiket vermekben helyezék el. Hogy mily csekély értéket tulajdonítanak a szántás-vetésnek, vagy jobban, mennyire megveték azt, élénken illusztrálja Triptolemos esete, ki ellen háborút indít Charnabon király, mert földgazdaságra akarja tanítani s szoktatni népét.⁵ A dákok már inkább kedvelék a városi életet, építkezések eléggé kifejezték, s fennmaradt számos városnév is. Házaik berendezése azonban a lehető legegyszerűbb. Nyitott tűzhely, néhány pad, egy-két fogas, s a földre fekvőhelyül hintett állatbőrökkel fődött szalma volt az egész bútorzat, melyet a gazdagabbaknál talán egy-egy asztal bővített s egészített ki. Edényeik egyszerű agyagból készült fazekak, tálak, korsók s kisebb ivóedények — a szegényeknél, de a királyi asztalon, s a főurak lakomáin arany, ezüst edények járnak körül, és Traján oly tömeget zsákmányolt össze, hogy dúsgazdagon felszerelhetett velök néhány bazilikát. A császár diadaloszlopán a békéért esengő dák urak három lovat terhelnek meg kincseikkel, nemes fémből munkált fényűzési edényekkel, hogy megengeszteljék a győzött.⁶ Az ötvösség tehát meghonosult közöttük. Sajnos, hogy eddig nem merült föl egyetlen olyan lelet sem, melyről teljes biztossággal állapíthatnók meg, hogy dák eredetű.

¹ Timoth. Gaz. ed. Haupt. Id. Roesler: Romänische Studien 55. I. jegyz. — Morelli bibliothec. manuscript. I., 59.

² Liv. 43., 4. Plutarch. Alex. 23. — Suidas: Κέτος-ról.

³ Virgil. Georg. 3., 379. Hic noctem ludo ducunt et pocula laeti — fermento atque acidio imitantur vitea sorbis.

⁴ Pseudoplutarch de fluviorum et montium nominibus. Müller, fragm. geogr. gracc. II., 611. Herod. I. 202. s. t. b.

⁵ C. J. Hyginus Astronomicon 2 c. 14.

⁶ W. Froehner: pl. 169—170., 172.

Dáciának Thrácia és Illyriával való sűrű és korai összeköttetést bizonyítják a Dyrrachium, Apollonia, Thasos, Erythrae, és Kerkyra bélyegeit viselő emlékek — pedig e városok csak Kr. e. 226-ig voltak önállóak. De előfordulnak a Lysimachos, Kozon, Ptolemaeus és Mithridates-féle macedoniai érmek is, mindkét nemes fémből. Ujabban dák érmek létezését is vitatják — sőt mutogattak is, — de ezek hamisítványok, vagy pedig más eredetűek, bár Tocilescu erősen argumentál nagy munkájában hitelességük mellett.¹

A dák nemességnek megkülönböztető jele a phrygiaihoz hasonló süveg — pileus, — s ezért a rómaiak pileati vagy pilophori-nak nevezik őket. Nemzeti nevök valószínűleg tarabostos (= főveges).² Közülök választák a királyokat, főnököket. A köznépről mint üstökösökről — comati, capillati emlékeznek a classicusok.

Halottjaikat a dákok elégetik, s hamvaikat edényekbe gyűjtve, nagy torral temették el, kisdudal halommal jelölve kedveseik sirjait.³ Thráciában e torok évenként ismétlődnek, s a gazdagok alapítványokkal biztosítják megtarthatásukat. S e szokás még most is dívik Rumelia, Thersalia és Bulgáriában.⁴

Néprajzilag a dákok az indo-európai fajba tartoznak, s az ó-erani törzsbe. Ez állítást most már teljesen beigazoltnak tekinthetjük, bár nem maradtak fenn sem a thrákok, sem a dákoktól oly emlékek, mint a phrygiai, lyciai siriratok, vagy perzsa ékiratok. Csak a görög classicusok idéznek itt-ott egy szót kényes füleikhez idomított alakban, melyekhez még néhány személy és földrajzi név járul. A gyakorlott semitolog — mondja Tomaschek⁵) — az első tekintetre, phoneticájából megismeri, hogy semita eredetű szóval van-e dolga, vagy nem. Vajjon ki vitathatná el, hogy hazai isteneinek — diis patriis — Malagbel, Bebellahamon, Benefal és Manavatnak áldozó P. Aelius Theimes, Sarmizegetusa duumvirje, nem semita arab volt, hogy isteneinek hazája nem Syria és Mesopotamia? épen így hallva az eranolog a Βαυδραπος nevet, föltétlen biztossággal vezetheti azt vissza az iráni Βαεvarâçpa (=tízezer lova van)-ra. S a reánk maradt kis terjedelmű, alig harmadfélszáz földrajzi, növény, személy s tulajdonság névből álló szótár legnagyobb része a szanszkrit s iráni (ó-perzsa) nyelv segélyével fejthető meg és magyarázható. És még azok is, melyeknek titkaiba nem sikerült bejutnia a kutató nyelvésznek, annyira magúkon viselik eredetőknek letörölhetetlen jeleit, hogy lehetetlenség kételkednünk származásuk, hazájuk felől. De álljon itt egy-két szó magyarázat:

¹ Gr. G. Tocilescu: Dacia înainte de Romani. 857, kv. 1.

² Jordanis de reb. get. c. 5.

³ Az odrysokról írja Xenophon: Hellen, 3, 2, 5.

⁴ A thrák rosaliakról. L. Heuzey és Daumet. Macédoine a prusocani fölíratban 150. l., s a két rosilavai fölíratban 152., 153. l. L. Heuzey: Le panthéon des rochers de Philippos. — Revue Archéologique VI. évf. 1865. 449—460. l. — W. Tomaschek: Über Brumalia und Rosalia. Sitzungsberichte der kais. Akademie d. Wissenschaften. LX. köt. 1868., a fölíratok 373—74-ik l. R. Roesler: Romänische Studien 62. l. Borovszky S. A dákok 35. l. Halotti tor alapítványok a középkorban voltak hazánkban is. A váradi regestumban két érdekes okmány van erről. 1201—1205-ik év. Endlicher: Monumenta Arpadiana. 674—678. l.

⁵ W. Tomaschek: Les restes de la langue Dace. 3. l.

1. Tarabostos szó első részét tara, Roesler az ó-perzsa tiara szóval kapcsolja össze. És e szó, Juvenalis scholiastája szerint¹ phryg nyelven: sacerdotis habitu; tyara est, frigium, quod dicunt: Servius pedig virgil Aeneis-ének VII-ik ének, 247-ik sorához: pileus phrygius megjegyzést fűz, a tiarat magyarázva. Az *i* kihullása a szóból föltűnő ugyan, de azért nem támadhat semmi kétség, mert a phrygiai és dák süveg, miként az emlékek bizonyítják, teljesen azonos. A bostos, bosta részt, Roesler a szanszkrit paç, bhash és pûs-i-den, öltözködni, ruha jelentőségű szókkal veti össze. E szerint a tarabostos = tiarát viselő.²

2. ἀριστολογία κληματίτις . . . Δάχοι ἀψίνθιον χωρικόν³ mondja Dioscorides. Szervidke jegyzetét Apuleius a következőkkel egészíti ki: Daci absinthium rusticum, scardian.⁴ Az üröm görög neve τὸ ἀψίνθιον ἀψίνθος, vagy ἀσπίνθιον, ἀσπίνθος, kétségtelenül thrák eredetű⁵ s a géták országában az Al-Duna mellékén sűrűn található,⁶ és Thráciában nagy előszeretettel készítenek belőle italt: οἶνος ὁ ἀβσίνθος. Örményül üröm — osindr, mely a régebbi aspindr alakból, és spind fényleni, ordítani gyökből származhatott. És a román nyelvben ez ősrégi szó még most is elspindz (helleborus viridis) alakban. A scardian synonym kifejezés a skard, s a szanszkrit chard gyökkel (kiütni, kitépni, megizzasztani, kivetni, háyni), s azonos a chardi, kitörés, chardika, émelygést, hányást okozó, de a vérzést is csillapító növény nevével.⁷

3. Germizara (Gyógy-Csigmó) dák város nevének első részében kétségtelenül az erani garma = meleg szó maradt fenn; ismerjük germe változatát is;⁸ a név második részét zara, Tomasek a szanszkrit jhara, jhrari, zuhatag, vizesés szóval hozza kapcsolatba, s összeveti még a thrák zuras (most Carlu) folyó nevet is,⁹ míg gróf Kuun (Géza szerint zera vagy zara, valószínűleg az új perzsa szóval azonos, mely az erani nyelvekben eredetileg talán minden nagyobb víztömeget jelentett.¹⁰

4. Sarmizegetusa. A főváros nevének jelentősége Tomasek szerint a szanszkrit zarma = palota; z eget = szanszkrit jagat-jigat (gâ, menni tőből) mozgó; usa, asa = fénylő, ragyogó. Tehát a mozgót (az életet?) bera-gyogó, megvilágító palota! . . . és örvendene, teszi hozzá, ha valaki jobb magyarázatot találna.¹¹

¹ Scholia 6., 516.

² R. Roesler: Einiges über das Thrakische. Zeitschrift für die oest. Gymnasien. 1873. 110. l.

³ Dioscorides III., 6. pag. 345. ed. Sprengel.

⁴ Apuleius de herb. virt. 19.

⁵ Herod IX., 119.

⁶ Ovid: Trist: V., 13., 21., Ex Pont.: 1., 23., 8., 15.

⁷ W. Tomasek: Les rest. d. l. Lang. Dace 51.

⁸ C. J. L. VI. 2799. Steun-Germe.

⁹ Tomasek: Les rest d. l. lang. Dace 15. kv. l.

¹⁰ Gr. Kuun G. megnyitó beszédje. A «Hunyadmegyei tört. és rég. társulat évkönyve.» III. k. 8. kv. l.

¹¹ Tomasek u. s. 19. l.

A nyelvi adatok tehát a mellett bizonyítanak, hogy a dákok az erani törzsbe tartoznak. De e mellett szólnak a földrajziak is. Nemzetök kelet felől érkezett, vándorolt Európába, a szarmát síkság déli részén keresztül, a Dniepr-en, melynek partjain még történeti időben is törzsrokonaik, az amadokok laktak. A dákok és bessek a közös árja bölcsőtől elvált népek s mint ilyenek, megelőzve a skolotokat és sauromatákat a Kárpátok, a Haemus s a Rhodope hegy-ségek völgyeiben telepedtek meg — tehát az árja népek sphaerájában!

Nemzetüknek dá k nevében a *k* úgy látszik suffixum természetű, mely elhagyható, mint a *Da o s*, vagy átváltoztatható, miként a *D a v u s* rabszolga nevek bizonyítják,

VI. A DÁKOK HADÜGYE.

Adák hadsereg létszámáról csak két, egymástól jelentékenyen eltérő adatunk maradt fenn Strabo nagy munkájában. Szerinte Burivista 200.000 főnyi sereggel rendelkezett,¹ míg holtá után a törzsekre oszlott nemzet csak 40.000 fegyverest tud kiállítani Augustus végső éveiben.² E két adat közt világos az ellenmondás, ha egyszerűen úgy vesszük azokat, mint Strabo írja, hisz Burivista Julius Caesar kortársa volt, s talán túl is élte a nagy dictatort, úgy, hogy e roppant hanyatlásnak egy emberöltő alatt kellett volna bekövetkeznie. Ez pedig majdnem határos a lehetetlenséggel, midőn nem hallunk háborúkról, nagy járványokról s új vándorlásról. Strabo utóbbi adatát valószínűleg úgy kell tehát értenünk, hogy minden törzs 40.000 embert állított ki, a mi, négy törzs lévén³ ismét megközelíteni a Burivista korából fennmaradt számot. S a hiány nem oly nagy, hogy azt komolyan fontolóra kellene vennünk, midőn nem pontos statisztikai adatok, hanem csak hallomás alapján nyílt alkalma Strabonak ama számokat beiktatni munkájába.

Ha az első adatot fogadjuk el, és a harczképes embereket a népesség tíz százalékára tesszük, úgy az egész nemzet két milliónyi lett volna.⁴ S ez a szám, ismerve a gyalog népek nagy tömegét, és a roppant területet, melyen a dákok szétszóródva laktak, — teljesen hihető. Hatalmas erő, mely sok gondot okozhatott a tartományi helytartóknak, a római kormánynak, mert nemcsak

¹ Strabo. VII. kv. 3. fej. 13. c.

² Strabo. VII. kv. 3. fej. 12. c.

³ Strabo. VII. kv. 3. fej. 11. c.

⁴ Czivilizált állam e százalékot még akkor sem bírja kiállítani, ha a katona-kötelesség általános, s a férfikor ötvenedik évéig érvényesítették is, — míg barbar vagy félbarbar államokban könnyen lehetséges. Csak Montenegro példájára kell utalnom, midőn 200.000-nyi lakosságából 20.000 embert mozgósított a legutolsó orosz-török háború idejében.

a dákokkal volt baja minden pillanatban, de a velők törzsrokon thrákokban sem lehetett megbíznia.

A két milliónyi szám, kisebb-nagyobb ingadozásokkal évtizedeken át fennmaradhatott, s jelentékenyebb veszteséget a dákok csak akkor szenvedhettek, midőn Aelius Catus 50.000 embert telepített át a Duna balpartjáról Thráciába¹ hol azok többé nem említettén, kétségtelenül beleolvadtak a meghódolt törzsekbe. Ha e szám a fegyverviselő férfiakat jelenti, úgy a dákok erejének csökkenése óriási volt, — de a barbarok könnyen elviselheték, mert az új nemzedék néhány év alatt teljesen kipótolá a hiányt.

Mint a classicus adatokból sejthetjük, a dákok nemzeti szervezete törzsrendszeren alapult, s a források főnököket, részkirályokat említenek, de olyan uralkodóról, ki az egész nemzetet egyesítette, csak kétszer beszélnek. Ezek Burivista és Decebal valának. A törzsek egysége nem volt tehát organicus, történeti alapon fejlett intézménye a népnek, csak időnkint létesíté azt egy-egy kiváló ember, kinek holtával ismét megdőlt az egyetemes királyság. Megdőlt Burivista halálával, midőn a nemzet négy részre bomlott, meg Decebal öngyilkossága után, s a meg nem hódolt törzsek, külön-külön főnökök alatt élnek még Commodus idejében is.

Sajnos, hogy a törzseknek egymáshoz való viszonyáról nincsen semmi tudomásunk. Nem értesülünk arról, miképen fűzik össze őket a közös nyelv, szokások; voltak-e közös politikai intézményeik; miképen terveztek, hajtottak végre egyes törzs erejét meghaladó vállalatokat, kik, milyen megállapodásokkal bizattak meg a harc egységes vezérletével? Annyit azonban mégis mondhatunk, hogy kormányformájuk aristocraticus volt, mert ez együtt jár a törzsszervezet természetével. Ennek volt tehát megfelelő a kölesönös érintkezés és katonai szervezet is. A politikai ügyek intézése, a sereg vezérlete a fő emberek kezében vala kétségtelenül, kik hatalmukat nagy vagyonuk és születésük jogán bírták s hagyák utódaikra. Eme aristocraticus szervezeten kellett alapulnia a katonakötelezettség és katonaaállításnak is. Az urak személyesen valának kötelezve, mint minden népnél, s ki kellett állítaniok háztájok összes fegyverfogható férfitagját. Gyalog nemzetek főnökei pedig mindig tömérdek fegyverviselő szolgánéppel lévén körülvéve, a sereg magva az urak jobbágyaiból s hűbéreseiből telt ki, úgy, hogy a szabad, de kis vagyonnal rendelkező emberek száma aligha volt jelentékeny. S így a vezérletnek is az urak kezében kellett lenni, és ők annál magasabb rangot foglaltak el a katonai hierarchiában, minél több fegyverest tudtak kiállítani. A dák sereg tisztjeit Traján oszlopán hegyes, néha a homlok magasságáig, merőleges vonalakkal áttört fővegek s rojtos köpenyeikről könnyen fölismerhetjük. Ily megkülönböztető jelekkel ellátott ruhát viselnek a sarkány és vexillum tartók is. Öltözetök egyebekben teljesen megegyezik a gyalog, mint lovas legénységével. Darabjai a következők:

1. A hosszú újjú, kézelős, derékon átkötött, térdig érő felöltő (sagum), melyet a tisztek arany s ezüsttel ékítének.²

¹ Strabo. VII. 3. kv. 10. c.

² A szarmaták „saga fiblatoria“-ira ld. Trig. tyr. X, 12.

2. A köpeny, melyet vállaikon viseltek, s mellökön tüvel kapcsoltak össze.

3. A bokánál átkötött s a lábbelibe dugott nadrág, mely annyira meglepte a rómaiakat, hogy Gallia egy részét Braccatának nevezték el. A zordon éghajlat tévé szükségessé e ruhadarabot Galliában, mint Dáciában, s a szarmat síkságon, hol oly általános volt, hogy a Fekete tenger vidékén lakó kényes görögök is elfogadták.¹

4. A lábbelijök rövid bakkancs, egyszerű átkötővel, melylyel a nadrág-szárat szoríták be.

A barbár népek az ijesztő, félelmes külsőt kiválóan fontosnak tartván, a géták lehetőleg hosszú haját, szakállat eresztének s fülig mocskosak voltak² és a harciba, támadásra egetrázó lármával indultak. Hasonlóan a dákok, kik az oszlop tanúsága szerint szintén nem használtak ollót és beretvát, úgy, hogy a rómaiakhoz képest egész szakál és hajerdő földi arcaikat, fejüket. S hogy még rútabbak legyenek, használták a tetoválást is.³

A dák sereg külső fellépése tehát nagyon kelletlen, izléstelen lehetett, s ellenfeleinek e rémletes exterieur-höz előbb hozzá kellett szokniok, hogy nyugodtan, hideg vérrel szállhassanak szembe velök.

A sereg legnagyobb része gyalogság, s csak kis töredék, valószínűleg a leggazdagabbja volt lovas. Az oszlopon mindig gyalog harcolnak, s csak egyetlen esetben látunk lovas támadást⁴ és ez is szerencsétlenül üt ki, mert a lovasok a nagy folyóba fulladnak. A lovak kicsinyek, erősek, hegyvidékieknek látszanak, melyeket talán a Délkeleti Felföldön ismertek meg. A lovasok nyereg nélkül ülnek paripáikon, s ménjeiknek egész felszerelése a zabla, kantár és a szügyökön levő szij.⁵

A hadsereg fölosztása, belső berendezése, adminisztrációja ismeretlenek. A nagyobb hadtestek, már a könnyebb alkalmazhatás miatt is kisebb részekre valának fölosztva, s talán ezeknek jelvénye a rómaiakéhoz hasonló vexillum, melyre kigyó, jobban sárkány volt kivarva vagy kifestve. E vexillumok színesek lévén, valószínűleg az egyes csapatok megkülönböztetésére szolgáltak, vagy pedig a főnököket jelzik — ezeknek kedvencz vagy hivatalosan megállapított színeikkel.

Második főjelvényök a sárkány, mely kétségtelenül szent symbolum is, talán a főistené, épúgy mint a rómaiak sasa, majd a kereszténységet fölvelt

¹ Ovid. Trist.: IV, 6, 47... braccata turba Getarum. V, 7, 49: Pellibus et laxis arcant mala frigora braccis — oraque sunt longis horrida tecta comis. V, 10, 33: Hos quoque qui geniti Graia creduntur ab urbe — pro patrio cultu Persica bracca tegit.

² Ovid. Trist. V, 7, 17: vox fera, trux vultus, verissima Martis imago. u. o. squalidus Geta.

³ Herodot. V. 6. a thrákokról. A dákokról Plin. hist. nat. XXII, 2: Inlinunt certe aliis aliae faciem in populis barbarorum feminae, maresque etiam, apud Dacos et Sarmatos corpora sua inscribunt. VII, 10: Quarto partu Dacorum originis nota in brachio redditur. A tetoválás eredetére vonatkozólag a skythák regéjét föntartá Clearch. Fragm. hist. gr. II, 306.

⁴ W. Froehner: pl. 54—55.

⁵ W. Froehner: u. o.

birodalom zászlóin a kereszt és őseinkéin a karvaly. E jelvény feje réz, s farkasfőhöz hasonlít leginkább. Fülei hegyesen fölállanak, mint a figyelő állatéi, éles, hegyes fogakkal telt szája nyitva van, nyaka fodros, teste hosszú, kigyóalakú, halfarkkal. Ha a zászlótartó gyorsan haladt vele, vagy szél volt, úgy a száján beható áram fölfújta, s a farkán levő kis nyílason zizegve tódult ki. E sárkány fejénél fogva rövid rúdra volt erősítve, s fölfújva vízszintesen lebegett.¹

E hadijelvényekből ítélve, a seregnek meg volt a kellő tactikai fölosztása, talán a római mintára cohors és centuriákra volt csoportosítva, és síkföldön valószínűleg őrszemek által biztosított fölvonulás előzte meg a támadást, mely vezényszóra az egész homlokvonalon egyszerre történt, míg a váltakozó talajú terepen a fölszínhez alkalmazkodva harcztak, kellő tért engedve az egyéni ügyességnek, személyi bátorságnak. Traján oszlopán is ilyen harcztakat látunk a legtöbbször, de a melyekben lovasság sohasem vesz részt. Ez, úgylátszik, csak a vezérlet szolgálatára volt rendelve, vagy küldönczi teendőket teljesített s végezte a kémiszolgálatot. E nehéz hivatásban része volt talán a gyalogságnak is, mert az oszlop egyik csoportozatán két dák foglyot visznek római katonák a császár elé,² holott semmi nyoma közeli vagy távoli ütközetnek.

Ily szervezetű hadseregben a vezérletnek egységes és körültekintőnek kellett lennie, a csapatoknak pedig szigorúan fegyelmezetteknek. Ide vágó adataink azonban nincsenek. Az oszlopon gyakran látván, hogy a dák urak értekeznek, föltételezhető, hogy kényes pillanatokban a király vagy vezér összehíván a főnököket, haditanácsot tartott.

Hogy miképen tarták fenn a fegyelmet, s miképen büntettek és jutalmaztak, annak semmi nyoma.

A dákok megbarátkozván a jog formáival, a háború vagy béke kérdéseinek elintézésére gyakran küldtek követeket, kik a viszonyokhoz képest előkelő emberek (= pilophori = főveges), vagy födetlen fejű (— comati = üstökös) közönséges emberek, kik fegyveresen, zászlókkal cytherát játszva jelentek meg, oly szertartásokkal, milyen megilleté azt, kihez járultak. Traján előtt eldobva fegyvereiket, zászlajaikat, térdre borulnak és kezét csókolnak, midőn vége felé hajlik a háború, s e megalázkodásokat a legelőkelőbb emberek szenvedik,³ míg a római győzelmek előtt közönséges emberek állva adják elő urok kívánságait.⁴

A dák sereg jelentékeny hadikészleteket szállítván, voltak nagy, négyke-rekű szekerei, melyek Traján oszlopán többször előfordulnak.⁵

¹ Suidas: *συστὴς σαρδηνία*. Ammian. Marcell: 16, 10: *purpureis subteminibus texti dracones, hastarum summitatibus illigati, hiatu vasto perflabiles et ideo velut ira perciti sibilantes caudarumque volumina relinquentes in ventum*. W. Froehner: pl. 54—55. stb.

² W. Froehner: pl. 42.

³ W. Froehner: pl. 152—153. — Athenaeus Theopompos nyomán XX., 627; Amm. Marcell: XVII., 10: *Pacem genibus curvatis orabat*. XXIII. 3. *Genibus supplices nisi v. ö.* XV., 5. Dio Cass. LXVIII., 10. Petr. Patr. ed. Bonn. Excerpta 4, 123. — W. Froehner pl: 52—53; 82—83; 161, 172.

⁴ W. Froehner: pl. 52—53.

⁵ W. Froehner pl: 52—53.

Szállító eszközökkel rendelkezvén, gondját viselik sebesültjeiknek is; összeszedték azokat, ha lehetséges volt, még az ütközet folyamán is, elszállítván oly helyekre, hol nem érhette őket többé veszély. Látjuk, mint viszik a harc-képteleneket közeli erdőkbe, hogy később szekerekre rakják a teljesen tehetetleneket s ápolják, fölhasználva kezdetleges orvosi ismereteiket, melyeknek emlékét főnntartá traján udvari orvosa is.¹

Az élelmezés, ha társzekereiket nem érte baj, rendesen történhetett, s főleg húsból állhatott. De növényi táplálékot is használhattak, mert a földművelés már meghonosult Dáciában, s a római élelmezők aratnak, gabonát gyűjtenek a dákok által elhagyott, megművelt területeken.²

A hadi foglyokkal alig bántak a leghumanusabban. Az oszlop tizenhatodik csoportozatán póznákra tűzött fejeket látunk, a huszonnyolczadikon teljesen levetkeztetett férfi van kocsikerekre feszítve, míg a harmincznyolczadikon dák asszonyok a mindenükből kifosztott rómaiakat faklyákkal égetik fejükön, hátukon, vállaikon, a mi nem épen előnyösen illusztrálja a dák gyöngéd nem emberies voltát.³

A dákok fegyverei a fegyvergyártás nagy fejlettségéről tesznek bizonyosságot, sokféleségök pedig tanúsítja, hogy mindig a célznak megfelelően alkalmazák azokat. Innen a nagy változatosság. Fegyvereiket, melyeknek használati módját a Traján oszlop számtalan csataképén tanulmányozhatjuk, Apollodorus az oszlop alapján gyönyörű csoportozatba gyűjti össze, — az első hadjárat zárcsoportjául pedig két pompás tropaeumot alakít azokból. Ezekről veszem az alábbi sorozatot, külön csoportosítva a támadó, külön a védő fegyvereiket.

A támadó fegyverek:

1. Rövid, visszahajlított, sarló alakú görbe kard, specziális dák fegyver, melylyel kézviadalban rendkívül mély és veszélyes sebeket vághattak.⁴ A görögök és rómaiak e fegyvert sohasem használták, de ismerték, mert a thrák gladiatorok rendesen ilyen karddal vívtak.⁵ A gétáknál szintén közkeletű.⁶ Eredetére nézve keleti s a perzsák és parthoknál igen kedvelt harczi eszköz. Az Amboglannaban (Birdoswald—Angolország) állomásozott Cohors I. Aelia Dacorum által Julius Modius tiszteletére dedicált föliratos táblára is ilyen kard lévén vésve, valószínű, hogy a rómaiak meghagyák Dáciában sorozott segédesapataiknak megszokott nemzeti fegyvereiket.⁷

¹ W. Froehner pl. 47—49.

² W. Froehner pl. 142.

³ W. Froehner pl. 50—51., 62—63., 70.

⁴ A dévai muzeumnak Sarmizegetusából származó példánya teljesen ép.

⁵ A thrákok nemzeti fegyvere. Valer. Max III., 2., 12. Juvenalis Sat: VIII., 201. a thrák gladiátorokról: Nec clypeo Gracchum pugnantem, aut falce supina. — Fabretti R.: De columna Traiani syntagma. Róma 1663. ír e fegyverről, s közli M. Antonius Exochus nevű gladiátor dombor képét, ki ily thrák karddal győzött. — Herodot „ἐγχερίδιον σιμαρπών“, Tukydidés „μαχάριον“, Ovidius „cultro“-nek nevezi.

⁶ A gétákról Ovid. Trist. V., 7., 17. Dexter a non segnis fixo dare vulnera cultro, Quem vinetum lateri barbarus omnis habet.

⁷ C. J. L. VII. 838.

2. Ugyanez alakot hosszabb formában is használván, alkalmas volt arra is, hogy a harczos súlyos csapást mérjen ellenfelére.

3. Hosszú, egyenes kard, diszes markolat- és tokkal. Traján oszlopán az előkelők és lovasok oldalán látjuk.¹

4. Rövid, széles pengéjű, két élű, egyenes kard, azonos a pún háború után Rómában is meghonosult spanyol karddal. Alkalmasabb a szúrásra, mint vágásra. A jobb oldalon viselték.²

5. Egyenes, diszes tokú tör, melyet övükben a baloldalon hordtak.

6. Kisebb-nagyobb, egyenes vagy görbe pengéjű kések.

7. Hosszú lándzsa (λόγχη, λαγκίνη). Hegye vas vagy bronz, míg a nyele fa. Szúrásra használták.

8. Rövid vető lándzsa (hasta), mely a gall «matar»-hoz hasonlít.³

9. Kézviadalban veszélyes fegyverek voltak a nehéz, elől fokoshoz hasonlító, ívalakú élel, — hátul pedig kalapács fejjel ellátott csákányaik, melyeket egyformán használtak favágásra, erdőirtásra, mint harczra az ütközetben.

10. Rövid nyelű, gömbölyű fejű buzogányok.

11. A dákok kitűnő íjászok voltak. Ijaik azonos szerkezetűek a géták és szarmatákéival: erős ruganyos érc ív, vagy állatszarvak erősítvék össze, ugyancsak ívbe, s a fölajzott ívből a vesszőt ökör vagy lóbelekből sodort húr, vagy bőrszalakból készült fonadék vetette ki, vesszőiket jól számított távolságból tömegesen, vagy a helyzetnek megfelelően szétszórtan röpték elleneikre, s bármily kicsiny sebet ütöttek is, halálhozó lehetett az, mert nyilaikat — miként törzsrokonaik a géták, valószínűleg megmérgezik ők is. Vesszeik hosszúsága, viszonyítva az alakok nagyságához, körülbelül egy méter lehetett. Nyílhegyök ércből készült szigony alakra, úgy, hogy kihúzatván a sebből, nagyobbá, fájdalmasabbá tévé azt. A nyílvegeket tollszárakkal látták el, melyek szabályozák vesszeik járását. Nyilaikat tegezben hordák. A nyíl általános fegyver, egyformán viselik és használják azt az előkelők, mint legénység.⁴

¹ Egy teljesen ép példánynyal dicsekedhetik Téglás Gábor, dévai főreáliskolai kir. igazgató gyűjteménye.

² Suidas — Μάχαρα — valószínűleg Polybius nyomán. A gall és spanyol kard közti különbségről Livius 22., 46., 5., így ír: Gallis Hispanisque scuta eiusdem formae fere erant, dispares ac dissimiles gladii: Gallis praelongi ac sine mucronibus, Hispano, punctum magis quam caesim assueto petere postem, brevitate habiles et cum mucronibus. — Vegetius 1, 12: Praeterea non caesim, sed punctum ferire discebant. Non caesim pugnantes non solum facile vicere, sed etiam derisere Romani. Caesa enim, quovis impetu veniat, non frequenter interficit, cum et armis vitalia defendantur et ossibus. At contra puncta, duas uncias adacta mortalis est. — Polybius 6., 23., 6.

³ Julius Caesar de bell. Gall. I., 26.

⁴ Ovid: Ep. I. 2. 23: Tecta quae rigent fixis veluti vallata sagittis; u. o. 83: dant illis animos arcus pleneque pharetrae. Ex Pont. III. 1. 26: Tinctaque mortifera tela sagittae madet. IV. 9. 84: Sintne tinctae serpentis felle sagittae. Trist: V. 7. 15: In quibus extremo, qui non coryton et arcum — telaque vipereo lurida felle gerat. V. ö. Ex Pont. I. 8. 6; IV. 4. 52. Az íjak húrjairól: Ovid. Ep; I. 2. 25: At semel intentus nervo levis arcus nervo equino.

A dák hadsereg nem viselt pánczélt, — Traján oszlopán nincsen egyetlen dák sem vasba öltözve. Nem fordul elő még a lábszár pánczél sem, pedig Kriton megemlíti.

Az eddig elsorolt fegyverek csak egyes emberek használatára alkalmasok, míg a hadi gépekhez már föltétlenül több kellően kiképzett katona volt szükséges. A gépek használatát s készítési módját Decebal a rómaiaktól tanulta, Domitianus szakértőitől, kiket a császár 89-ben küldött Dáciába. S a Traján ellen vívott háborúban alkalmazzák is e gépeket. A rómaiaknak összes ostrom eszközeit azonban aligha ismerték, mert a forum-traianumi pompás oszlopon csak kettőt látunk: a ballistát és faltörő kost. Az ó-korban kétféle vetőgépet használnak: a catapultát és ballistát. A kézj mintájára van szerkesztve mindkettő. Az átmenetet a nagyobb méretű ij képezi, melyet Hero *γαστραφέτης* — hasonfeszítőnek nevez, mert húrját a fölajzáskor a hasfelé kellett húzni, s mert agyát a hasra kellett támasztani a kifeszítéskor. Azonos lehetett vele az arcuballista,¹ mely a manuballistától (*χειροσφύγιον τόξον*) aligha különbözött.² A nagyobb lövegek azonban már elütnek ezektől, mert a torsio-elasticitást is alkalmazzák, s ezért neveztetnek tormenta-knak. E gépek három fő részből állanak:

1. Az állvány; 2. a löveg csatorna; 3. a szerkezetből, mely a vető ívet helyettesíti.

Ez utóbbi három részre oszló, de közös, téglány alakú keretbe foglalt faszerkezet. A jobb és baloldali keretekbe van vízszintesen beeresztve merőleges húrok közé — melyeket a kereten kívül, fönn és alant csavarokkal kell feszesebbre ajzani — a két vetőrud aczélból. Ezeket vízszintes irányban ruganyos, meghatározott állatok beleiből,³ szőreből vagy női hajból⁴ font kötelék⁵ kapcsolja össze. A középső keretben van a löcsatorna. S minél szélesebb ez, annál nagyobbaknak kell lenniök a kereteknek, hosszabbaknak, nagyobb méretűeknek az aczél rugóknak, erősebbnek a vető húrnak. Ugyanezen arányban növekszik a gép ereje is s lesz alkalmassá nagyobb lövegek kivetésére. Catapultáknál a vetőrudak közti, tehát a közepén lévő nyílás átmérőjének legalább is a löveg egy kilenczedének kell lennie.⁶ A vetőhúrt külön géppel feszítik meg, ajzották föl, s kis készülékkel akaszták meg a löcsatorna alján. Midőn

¹ Vegetius. 2. 15; 4. 21. 22.

² Köchly und Rüstow: Griechische Kriegsschriftsteller. Heron c. 4. — 203. kv. I. I. k.

³ U. o. Heron c. 29. 233 I. I. k.

⁴ U. o. Heron c. 30. 235. 1; Florus 1. 31. 10; Vitruvius c. 15. X. könyv. Id. Köchly és Rüstow: Griechische Kriegsschriftsteller. I. k. 384. I. Veget. 4. 9. c.

⁵ Nervi torti. — Amm. Marcell. — U. o. I. k. 406. I.

⁶ Köchly und Rüstow: Griechische Kriegsschriftsteller I. k. Heron c. 32. — 235 I; Heron c. 12. 253. 1; Vitruvius X. 10. u. o. 370. 1; Rüstow: Geschichte des griechischen Kriegswesens 393. I. A ballisták kaliberét a vetett kövek arányához, nagyságához képest a következő képlettel határozza meg: $d = 1, 1 \sqrt[3]{100 a}$, — d a kaliber daktylosokban; 16 daktylos = 1 láb = 31 cm; a a köllövegnek minákban kifejezett súlya; az attikai kereskedelmi mina = 0.6026 kg; az attikai Solon féle = 0.4366 kg.

ez megtörtént, elhelyezék a löcsatornába löveget, mire föl pattintván a húrt, a löveg kiröpült. E formentumok mozgató ereje mindig ugyanaz, csak alkalmazásuk más, — s e szerint neveztetnek catapultáknak vagy ballistáknak.

1. A catapultáknál a löcsatorna vízszintes irányban van az alapra fektetve, s lándzsa éllel ellátott rudakat ¹ vet kicsi szög alatt, s ezért nevezik ῥγωνα ἐδιδίτονα ² lövegeit pedig καταπέλται ὀξυβελεῖς vagy scorpionak.

Traján oszlopán a rómaiak és dákok által használt catapulták már javított szerkezetűek. ³ Ott a feszítő készülék jobb és baloldalát fölül nem vízszintes pánt fogja össze, hanem járomhoz hasonló ív, s ezzel jelentékenyen nagyobb hely jutván a löcsatornának, nagyobb lövegek kivetésére is alkalmas volt a gép. A szélső kereteken lévő húrok pedig faburkolattal láttatván el, inkább meg vannak védve a nedvesség ernyesztő hatása ellen mint régebben; míg a keret felső feszítő csavarait apró tornyocskákkal fődtek be, úgy, hogy a gép tetszetősebb külsőt nyert és sokkal practicusabb lett. ⁴

2. A régieknek leghatásosabb harczi gépei a ballisták 45°-nyi szög alatt köveket s gerendákat vetnek ki. Szerkezetük majdnem azonos a catapultakéval, de a löcsatorna nem vízszintesen fekszik, hanem 45°-nyi szög alatt, s a vető húr nem kerek kötél, hanem heveder alakú, hogy könnyebben megfoghassa a nagyobb, gyakran alakatlan löveget.

3. A carroballista ugyanily szerkezetű, de kisebb, szekérrel szállítható gép. Ellátására 11 ember volt szükséges. ⁵

A most elsorolt három hadigép a nyílt téren, vagy védett helyen küzdő ellenség elpusztítására, de mindig emberek ellen irányult, míg az aries, a várfalak meggyöngyítésére vagy lerombolására szolgál.

A faltörő kos — aries κριός, érczejjel ellátott nehéz gerenda, melyet hajdan a rómaiaknál épúgy emberek hurezoltak a várfalak alá azoknak áttörésére, mint Traján oszlopán a dákok, hol három óriás erejű férfi emeli a nehézkes eszközt. ⁶ Később tökéletesíték, s valószínű, hogy a dákok is ismerték a javított alakot, épen úgy, mint a javított catapultákat és ballistákat. A javítás sokkal hatásosabbá tette az eszközt, de könnyebbé nem, mert a 18—54 m. hosszú vastag gerendák kezelése még mindig sok vesződséggel járt és tömérdek embert foglalt el, de legalább annyit elértek, hogy ostromok alkalmával a mellette lévő legénység védve volt. ⁷ A javított szerkezetű aries vízszintesen fekvő s két oldalról gyámoszlopokkal ellátott gerendára volt függesztve. ⁸ E szerkezet fődött s házaeskájának tovaszállítására 50 ember volt

¹ Pilum catapultarium. W. Froehner pl. 90—91.

² Heron c. 3: Köchly und Rüstow: Griechische Kriegsschriftsteller. I. k. 203. l.

³ W. Froehner pl. 90—91.

⁴ W. Froehner pl. 90—91.

⁵ W. Froehner pl. 90—91.

⁶ W. Froehner pl. 56.

⁷ Rüstow: Geschichte d. griechischen Kriegswesens. 309. köv. l.

⁸ Flav. Jos.: Bellum Jud. I. 3., 7., 19. Ammianus Marcell.: 23., 4., 8.: et sic suspensa utrimque transversis asseribus et ferratis, quasi ex lance, vinculis trabis alterius continetur.

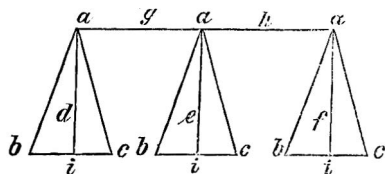
rendelve. Az ily szerkezetet testudo arietarianak = $\chi\alpha\lambda\acute{o}\nu\eta \kappa\rho\iota\sigma\tau\omicron\rho\omicron\rho\omicron\varsigma$ nevezték.¹ Tetejét friss állatbőrökkel, vagy egyéb nehezen gyulladó anyaggal fűdték be, nehogy tüzet fogjon. Belsejében a katonák kötelek segítségével ütemszerű mozgásba hozzák az eszközt, s ezzel megkezdődött a fal rombolása.

Az eddig vázlatosan elősorolt kézi fegyverek, főképp támadók, bár alkalmasak a védelemre is. Nagy számuk eléggé igazolja, hogy a dákok inkább kedvelik a támadást, mint védelmet, hogy egész szervezetök támadó háborúra lévén alapítva, a védelem, mint minden barbar népnél, egészen másodrangú volt. Innen a védő fegyverek esekély száma is. Tulajdonképen csak a következőket használják:

1. A bőringet, milyeneket Traján tropaeumain, s az oszlop pedestálján látunk.²

2. Az ovális tojásdad pajzsot, melyet balkarjokon viselnek, s a legváltozatosabb cifrázatokkal látnak el. Arabeszkék, csillag, nap és hold jelvények, rozetták, palmetták, stylisált virágok, fonadékok, farkasfogak és körbe futó vonal díszítéseket stb. alkalmaznak, melyek talán személyes és a birtokos rangjával összefüggésben lévő jelvények.

3. Legkülönösebb védelmi eszközeik a háromkerekű szekerek.³ Szerkezetük elég sajátosságos. Valószínűleg vasból készült, átlóval (a—i) ketté osztott háromszögek, melyek az a, b, c pontokon széles kerekkel vannak ellátva, és b, c oldalon éles véső alakú vágó eszközökkel szerelvek föl, s a b pontra még erősen hajlott kasza is van alkalmazva. Ilyen szekér három, d, e, f van egymás mellett teljesen azonos szerkezettel, s a szögek a pontjánál mind a három vastag rudhoz van kapcsolva olyképen, hogy d és e között a g ponton, továbbá e és f között h ponton a tengelyként szolgáló rudra nagy és nehéz henger van fölfűzve. Froehner e hengereket, nehezekeknek vagy gyulékony anyagokat tartalmazó dobozoknak mondja.⁴ Tocilescu a második föltevést fogadja el.⁵ Ez azonban nagyon kétes. A dákok aligha ismertek oly anyagokat, melyek ütés vagy dörzsölésre lánggra lobbannak, a tüzet pedig aligha tudák olyképen szabályozni, hogy az csak meghatározott időben kapjon lánggra. Nehezekek voltak tehát azok, melyek a gépet súlyosabbá, és hatásaiban rombolóbbá

Luc. 3. 490.: aries suspenso fortior ictu. Procop. bell. Goth 1., 21. szerint az aries állvány négy gerendából van összetéve, melyet alul, fölül ismét négy gerenda fog össze. Az oldalak bőrrel vannak bevonva; a tetőről nem mond semmit; a házacskának négy kereke van s ötven ember — kik belül helyezték el — tolja. v. o. Izidor: Orig. 18., 11.

¹ Veget. 4., 14., Vitruv: 10., 12., 2 (19)

² W. Froehner pl. 3 kv.

³ W. Froehner pl. 148.

⁴ W. Froehner: La colonne Trajane, kis kiad. 141. l., nagy kiad. 22.

⁵ Gr. G. Tocilescu: Dacia înainte de Romani 750. l. (Annalele Societatei academice Romane. Tom. X., sectiunea II.)

tevék, midőn a vár védői lebocsáták az ellenségnek talán zárt sorai közé, magaslatról vagy domboldalról.¹

E védelmi eszközök használati módját, alkalmazását Traján oszlopán kelően tanulmányozhatjuk, tanulmányozhatjuk a várakkal együtt, melyeknek mególtalmazása volt azoknak rendeltetése. Apollodoros vésője a megerősített helyeknek egész sorozatát ábrázoló remek alkotásán, élesen föltüntetve az építési rendszer különbségeit, mint hasonlatosságait, annyira, hogy merészség nélkül kísérthető meg a dák várépítészetnek némi rendszerbe foglalása.

A letelepedés első processusának befejeztével minden nép megerősíti állandó lakóhelyét, fölhasználva annak minden önként kínálkozó előnyét. A síkföldiek sánczokat hánynak, árkokkal veszik körül kunyhóikat, az erdős vidékeken lakók palánkokkal védik tanyáikat, a hegyvidékiek földhányások, kőrakások, falak, s ha van bőven erdejök, pallisádokkal zárják el völgyeiket, s teszik megközelíthetlenné a hegyormokat, gerinczeket, a fölhasználható oldalokat és lönsíkokat. A dákok, midőn föltűnnek, már letelepedett nép lévén — legalább nagyobb részben — s mint ilyen, lakóhelyét sem változtathatván áldozatok nélkül, szintén megerősíté és így véglegesen meg is állandósítá azokat. A classicus adatok említik is a dák várakat, de csak futólag, mellékesen, bővebb leírások nélkül.

Pedig alig lehettek azok Decebált megelőzőleg is jelentéktelen művek s a kellő katonai szakértelemmel és helyismerettel bíró dák hadvezérlet kétségtelesen olyképen helyezé el azokat, hogy a kitűzött célznak lehetőleg megfeleljenek. A classicus adatok szerint a délkeleti Felföld nagyobbrésze a dákok birtokában lévén, csak a szorosokat kellett megerősíteni és a régi Erdély területén, mint óriási fellegrvárban, hadértő, vitéz nép szembeszállhatott a leghatalmasabb ellenséggel is. És valóban a déli szorosokban s azoknak vidékein, még most is, majdnem érintetlenül állanak az óriás védművek, és a leletek, különösen fegyverek, teljesen megegyezvén a Traján oszlop domborképeivel, a gyakran beláthatatlan terjedelmű sánczolatok eredetéhez nem férhet kétség. A vöröstoronyi szoros közelében a Szeben hegységtől a Cserna-Voda völgye által elválasztott hegysor minden arra való pontja meg volt erősítve. Orláth fölött a hegyet nagy

¹ W. Frochner pl. 148. Nagy Sándor csapataira Kr. e. 334-ben a géták körülbelől ilyen gépeket zúdítottak. Arrian I., 1. Procopius Bell. Goth. II.: Barbari itaque Romanorum astu ac viribus superati, id demum excogitarunt: demptas e plaustis cum axibus rotas in summo collis paratas sistunt ipsi interea pabula desecare incipientes, cum ad collis medium superasse Romanos vidissent, rotas confestim in subeuntium capita vi magna, ac superne compulas, deferri sinebant. — Ez világos leírása a használatnak. — A hirneves Pancirolus paduai tanár jegyzeteivel 1608-ban Lyonban kiadott Notitia utraque dignitatum, tum orientis tum occidentis ultra Arcadii Honorique tempora-hoz, De rebus bellicis című füzet van csatolva, melynek illusztrációi nagyon hasonlítanak a dákoknak eme hadiszekereihez. E gépek nevei: clipeocentrus tichodifrus — cuius axium extremitate et frons nec non et superior latitudo, fascinis et lanceis armatur diligenter aptatis. 204 l. — currus drepanus: cuius posterior supra currum pars cultris in ordinem extantibus communitur. 205. l., — currodrepanus clipeatus: posterior vehiculi pars verberibus spontaneis ad incitandos equos, et clipeis acuto ferro circumadatis, velut in prapugnaculo positus communitur. 206. l. — Ez adatok elég világosak, de vajjon hitelesek-e?

földhányások veszik körül; a Dealu-Sidun hatalmas kőfalak romjai láthatók; Gális és Tiliska fölött a Kaczinás tetőt sánczok borítják; a tiliskai tetőn sánczokon kívül falmaradványok is constatálhatók stb. Hálás és gazdag eredménnyel kecsegtető kutatásokra vállalkoznék tehát a barbárok eme nagy emlékei iránt érdeklődő szakember, kinek van módja, ereje s kitartása ahhoz, hogy bejárhassa a délkeleti Felföld déli és keleti határlánczeit.

Decebál összeütköztén a hatalmas római birodalommal, Domitiánt megverte ugyan két hadjáratban, de győzelme daczára belátván s fölismervén a római hadviselés fölényét, a császártól mérnökkari tiszteket kért és kapott. Genieje az idegen erőket a lehető legjobban tudván fölhasználni, a nagy barbár erősségek mellett római mintára épült várak emelkednek gyorsan, rohamosan, s a Traján háborújáig eltelt tizenkét év alatt Daciának minden, a római tactica szabályai szerint kényes, veszélyeztetett pontja meg volt erősítve. Traján oszlopán a képcsoportok között sűrűn találkozunk a hatalmas erődítményekkel, s azok mindig oly pontokat védelmeznek, melyeket Traján a hadjárat sikerének veszélyeztetése nélkül nem kerülhetett el.

Az első hadjárat hatvanöt csoportozata között a következőkön találunk, az alábbiakban építési módjok szerint sorozott dák erősségeket.

- I. 1) 54 cs. pl. 91—93: földhányás palánkkal erősítve.
- » 2) 59 cs. pl. 98—99: ugyanaz.
- II. 3) 56 cs. pl. 96: favár.
- III. 4) 54 cs. pl. 93: őrház.
- IV. 5) 9 cs. pl. 40: várkastély.
- » 6) 14 cs. pl. 45—46: ugyanaz.
- » 7) 43 cs. pl. 74: ugyanaz.
- » 8) 47 cs. pl. 80: ugyanaz.
- V. 9) 50 cs. pl. 86: citadella a hegyek között.
- » 10) 54 cs. pl. 93: ugyanaz.
- VI. 11) 57 cs. pl. 97: kisebb vár.
- VII. 12) 62) cs. pl. 105: nagyobb vár.
- VIII. 13) 43 cs. pl. 74: czik-czak kőfal.
- IX. 14) 47 cs. pl. 79—81. megerősített hídfő és citadella (v. ö. pl. 40. 45—46; 74.)

Összesen tizennégy, kisebb-nagyobb a helyi viszonyok szerint különféleképen épített erődítmény.

I. 1) 54. cs. 91—93. Magas hegyekkel borított vidéken emelkedő erősség. A sziklaoldalról mint hatalmas földhányás indul ki, melyet pallisadsor szakít meg. E mögött két dák által kezelt vetőgép van fölállítva. Túl a pallisádon ismét földhányások a szomszédos hegyoldalig.

I. 2) 59 cs. pl. 98—99. Némely tekintetben megegyezik az előbbivel. Ez is hegyvidéken van elhelyezve, s mint hosszú földsánczolat húzódik balról jobb felé. Itt czölöp-fal képezi folytatását. A czölöpök felső része ki van hegyesítve, s előrészők laposra ácsolva. E palánkot kettős keresztpánt teszi erősebbé (v. ö. pl. 96). Közepén széles bejáró nyílik, s e mögött faoszlopokon nyugvó emel-

vény. Ez az erősség képezi az átmenetet a következőhöz, — mennyiben fából készült részeik majdnem azonos szerkezetűek.

II. 3) 56 cs. pl. 95. Favár. A karófal domboldalról ereszkedik lefelé. A ezölöpök felső része ki van hegyesítve, s előrészők laposra ácsolva, — és hogy szilárdan tartsanak, mélyen beeresztett, minden egyes ezölöphöz külön-külön odaszögelt kettős keresztpánttal erősítvék össze. A nagy szögek fejei a jobb oldalon világosan látszanak. A bejárat a középtől kissé jobbra alkalmaztatott. Benn az udvaron faoszlopokra állított, s deszkapadolattal, és ugyancsak deszka-karfával ellátott négyszögű emelvény.

III. 4) 54 cs. pl. 93. Hegyoldalon, négyszög alakban emelkedő őrház. Falai simított kockakövekből épültek. Homlokzatán magas nyitott kapu. Az épület földetlen; jobb és bal részén rövid pallisadsor húzódik.

IV. 5) 9 cs. pl. 40. Várkastély. Magas dombtetőn téglány alakú, simítottkövekből egészen római mintára épült, s három bástyával ellátott várkastély. A jobb és baloldali bástyák ötszögűek, a harmadik pedig ék alakban szögel ki, épen a közepén. A jobb oldali teteje vízszintes és fal-mellvédekkel van ellátva, — míg a két másikon gerendákból készült emelvény van. A bástyák között két nagy kapu nyílik. Ivek fölött ugyanoly gerendaemelvények, mint a bástyákon. (v. ö. pl. 74, 80).

IV. 6) 14 cs. pl. 45—46. Várkastély. Magas szilárd falai *U* alakban halolva össze, két jelentékeny nagyságú belső építményt fognak be, — s aztán keresztfállal záródnak. Kívül ismét, kétségtelenül megint falakkal védett két nagy épület. A várfal jobb oldalán három magas, tetejükön egymással vízszintes pántok által összekötött gerendán emelvény; hasonlóan a külső építmény homlokzatán a kapu fölött, csak hogy itt a gerendák keresztkötésekkel erősítvék össze. A homlokfalon egy könyöklőt vagy mellvédet látunk. Az épületek közül egy két ablakos, — a másikon csak egy nyílás, a negyedik pedig a kapun át kap világosságot. A házak fából épültek.

IV. 7) 43 cs. pl. 74. A pl. 40-en ábrázolthoz hasonló. Kockakövekből épült mint ez, de kapuja csak egy van, s e fölött nincsen emelvény. Ezt jobbra helyezték, és sokkal nagyobb méretű, mint az előbbi várkastély hasonló védművei. A két kapufélfa fölött s a jobb szögleten magas rúdak emelkednek. (Zászlóknak? v. ö. pl. 80).

IV. 8) 47 cs. pl. 80. Magas hegyen, simított kockakövekből épült kastély. Baloldalán magas ívelt kapu. Falain három rúd. (v. ö. pl. 74.)

V. 9) 50 cs. pl. 86. Simított kockakövekből épült czitadella. Magas nyitott kapuja épen a közepre helyzetetett. Balra a falon mellvédek, jobbra keresztkötésű gerendákból emelvény a vetőgép elhelyezésére. Falai a jobb-, mint baloldalon a sziklák között tűnnek el.

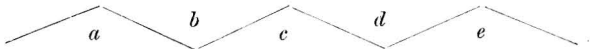
V. 10. 54 cs. pl. 93. Magas hegytetőn, simított kockakövekből épült czitadella. Jobb oldalon a természetes szikla fölhasználtatván, a fal alapja lassankint sülyed, egészen a jól elzárt kapúig. Az épület bal része egyenetlen, emelkedő, majd szálló talajon nyugszik.

VI. 11) 57 cs. pl. 97. Kissebb vár. Bal oldalon magas, sziklás hegy emelkedik, — melynek oldalához — függélyesen levágván azt, közvetlenül hozzá-

építék a kaput. Ettől a hegyek felé húzódik a magas várfal, csekély hajlással. A falon mellvédjei alatt kettős, vízszintes párkány között szakadatlan sorban apró köröcskék. — A fal egészen sima, s be van vakolva. (v. ö. pl. 123—124.)

VII. 12) 62 cs. pl. 105. Nagyobb vár. Hegységtől hegységig húzódó, s kockakövekből épült fal. Bal oldalán két őrtoronyféle látszik, jobb oldalon a sziklákig mellvédekkel van ellátva.

VIII. 13) 43 cs. pl. 74. Czik-czak kőfal. Az egyetlen ilyenmű erősség az oszlopon, — melyet, sziklák emelkedvén mögötte, valószínűleg a völgy elzárására építettek. Fala czik-czak alakban húzódik. Előtte, mint

mögötte pallisádok, az *a*—*e* pontokban pedig nagy üregek jelezvék. Az ostrom megnehezítésére szolgálnak kétségtelenül. A hosszú fal jobb oldalán egészen az előtérben magas ívelt kapu, mely Froehner szerint sziklába vágott aknába nyílik.

IX. 14) 47 cs. pl. 79—81. A folyam balpartja gyors eséssel száll lefelé, s a meredek partokat lefelé mindinkább növekedő pallisádok zárják el. Ezeknek sorát a balparton átjáró szakítja meg, mely fölött gerendákon fából épült propugnaculum. Fődele deszkákból van összeállítva s szög alakú. A kis építményt a homlokzaton s a jobboldalon elhelyezett egy-egy ablak világítja. A propugnaculumon túl pallisád fal halad a vízpartig. A folyó közepén kis sziget, s a medret ennek fölhasználásával hídalták át, a szigetnek jobb és baloldalához támasztván a hídát. A híd két része egyenlő technikával épült. Magas falábalakon nyugszik mindkettő: a baloldali négyen, a jobboldali pedig kettőn. Oldalait keresztikötésű karfával látták el. A híd két része között a kis szigeten pallisádok, melyek a jobboldali hídrész végénél újból kezdődve, messze benyúlnak a vízpartba. A csoportozat háttérében várkastély. (pl. 80.)

A római hadimérnökök tehát, miként e vázlatos leírásból is kiderül, nagy, szinte döntő befolyást gyakoroltak a dák várépítészetre, de a nélkül, hogy az eredeti építésmód divatját multa volna. A pl. 91—93, 98—99 és 96-on ábrázolt erősítések a nemzeti architectura termékei. Ilyen várakat a stabilismust kedvelő római nem épített soha. Decebal azonban még a tisztán hazai rendszerű építményeken is alkalmazza a római hadászat szabályait, mert ezeken is ott találjuk az emelvényeket (turres), melyeket egyként használtak a vetőgépek elhelyezésére, mint az ostromlóknak hasonló építményei által megkönnyített támadása elleni sikeresebb védelemre.

A várak elhelyezése a tactika szabályainak teljesen megfelelő. Minél beljebb és beljebb találjuk azokat az ország területén, akként nagyobbodnak, s a pl. 105-ön feltüntetett a legnagyobb, legerősebb lévén, kétségtelenül a fővárost védelmezte és elestével meg is szűnik minden ellenállás. A lakosság menekül falai közül, hegyvidékbe, melynek szorosait a férfiak elzárni iparkodnak. S Hát-szeg vidékének hegységei bővelkednek a szűk völgyekben és Sarmizegetusa népe az üldöző római sereg elől a klopotivai patak, de különösen a Nagy-Víz (Riu-mare) völgyében pompás menhelyeket találhatott. A Nagy-víznek a Kolcz-várra torkolló szorulata oly keskeny, hogy pár óra alatt eltorlaszolható, s oldalai oly meredek és erdősek, mikép azoknak megmászása szinte lehetetlen akkor,

midőn minden bokor veszélyt rejt magában. Nagyobb csapattestek pedig nem is indulhatnak meg zord szakadékaik közé, hogy fölkeressék megfutamodott elleneiket.

A pl. 105-ön ábrázolt erősítmény az egész vonal végpontja lévén, a várak valószínűleg mind azon úton valának építve, melyen Traján vezeté be seregét Tibiscumtól, tehát a Bisztra völgyén. S így a pl. 79—81. ábrázolt megerősített hídfőt is a Bisztrán kell keresnünk, vagy a Temesen, ott hol a két folyó (t. i. a Temes és Bisztra) egyesül. És talán éppen Tibiscumnál (Zsuppa, Krassó-Szörény vármegye), hol a császárnak föltétlenül át kellett kelnie a folyó (Temes) balpartjáról a jobb part-ra, hogy a Bisztra völgyébe juthasson, melyben így még hét várat kellett kiostromol-nia, míg eljuthatott a fővárosba. Ez megtörtént s az első hadjárat befejeztetett.

E várak, a béke megkötése után legnagyobb részben leromboltattak, vagy pedig a római őrség előtt nyiták meg kapuikat, s a legionáriusok tábornok útának még a királyi Sarmizegetusában is. E megaláztatás, a terhes kikötések a vég-letekig elkésérítvén Decebalt, megszegé a békét, megtagadva minden további szolgálatot, talán már 103-ban és elűzi vagy leöleti a római helyőrségeket is. Traján kárbaveszni látván két év véres és nagy munkáját, azonnal elhatározá a háborút, de a viszonyok csak 105-ben alakultak oly kedvezően, hogy megindíthatá azt. A nyugalom három éve azonban teljesen elég volt Decebálnak elő-készületei befejezésére. A lerombolt várakat újra építé, de sokkal nagyobb mé-retekben, s a második hadjáratban szereplő erősítményeket hasonlítani sem lehet az első háború váraihoz. A római és nemzeti építészeti minden előnyét egyesítve használja fel a király, s a császári seregeknek óriási erőfeszítéseket kell tenniök, míg egy-egy ellenséges bástyára kitűzhetik a sasokat. A második hadjárat vá-rait a következőleg osztályozhatjuk :

A fővonalon : I. 1) 76 cs. pl. 123—124. Kettős vár.

II. 2) 93—95 cs. pl. 145—151. A vaskapui zárvonat.

III. 3) 98—100 cs. pl. 154—157. Sarmizegetusa.

IV. 4) 109 cs. 165 pl. Kőfal és fatörzsekből rakott sánczolat.

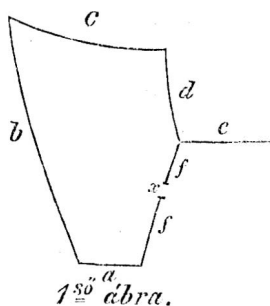
V. 5) 112 cs. pl. 168. Nagyobb czitadella.

6) 113 cs. pl. 169. u. a.

VI. 7) 122 cs. pl. 181—182. Palánk.

A második harcvezonalon : VII. 8) 90 cs. pl. 143—144. Apulum.

I. 1) 76 cs. pl. 123—124. Kettős erősség. Külső része szabálytalan öt-szöget képez, s az előtérben ötödik és legrövidebb oldalát sziklák képezik. (ld. a-nál.) Falai símitott kocz-kakövekből épültek, s a *b* és *f* falak tetején ugyan-azon köröcskéket látjuk ismétlődni, mint a pl. 97-en. A falak orma itt-ott mellvédekkel (rovátkákkal) is el van látva. A *b* oldalon magas kapu, fölötté propug-naculum fatetővel. Az épület külső oldalán, tehát a homlokfalon nagy négyszögű ablak. A *f* oldalon *x*-nél derékszögű tető alá fogott kapu vezet át a belső várba, melynek mindkét fala *e—f*, a sziklás hegységek közé nyúlik be. (1-ső ábra.)

II. 2) 93—95 cs. pl. 145—151. A vaskapu zárvonat. Méretei fölülhaladják az összes, eddig leírt erődökéit, s az oszlop egy csigavonalának több mint felét elfoglalja.

A pl. 145 jobbfelén kezdődik mint földhányás, melyet faragatlan kövek s gerendákból vegyesen készült fal vált föl. Ezután vakolt, síma falú torony. Homlokzatán négyszögű nagy ablak; teteje ívalakú. Födelének anyaga nem határozható meg. Innen félív alaku hatalmas bástya. Falának órmái mellvédek húzódnak végig. Tovább ismét torony. Emeletes, mint az előbbi s fából épült, háromszögű födele deszka. Homlokzatán, mint tetején élesen kiemelkednek a nagyfejű vasszögek. Túl rajta (pl. 147.) a talajnak megfelelően emelkedő hosszú várfal. Mellvédjei sűrűn egymásutánban húzódnak órmán. Mögöttük hosszú, faoszlopos nyitott csarnok, mely magasan kiemelkedik már földszintjével is a mellvédek közül. Földszintje a tetőzetet tartó gerendáknak megfelelően hat részből áll, míg emelete minden oszlop között két-két részre oszlik. Teteje deszka, melyeknek érintkezési vonalait a nedvesség behatása ellen hosszú léczek födik. E csarnok mellett fatorony. A szögek fejei világosan konstatalhatók. Innen (a pl. 147 jobb részétől a pl. 150 balfeléig) megszakítás nélkül húzódik tovább, a mellvédekkel ellátott fal, a talaj változásainak megfelelően szállva, vagy emelkedve s végül az előbb említett csarnokhoz hasonló, szintén deszkafödelű építmény zárja le. E mellett két emeletes, fából épült torony (pl. 150 baloldal.) Homlokzatának első emeletén két téglányalakú ablak, a másodikon csak egy, de jóval nagyobb; jobboldalán a második emeletével egy nibeauban ismét egy. Födele deszka. A tetőn, mint az oldalakon sűrű sorokban emelkednek ki a szögek fejei. Innen előbb félkörben, majd hosszirányban nyúlik tovább a mellvédekkel ellátott várfal. Egyhanguságát emeletes fatorony szakítja meg. Homlokzatán nagy, nyitott ablak, baloldalán szintén egy, de már jóval kisebb méretű. Födélzete deszka. Túl rajta tovább halad a mellvédekkel ellátott hosszirányú bástya s két emeletes őrtorony zárja be. Homlokzatán egymás fölött két nagyobb, baloldalán szintén egymás fölött két kisebb négyszögű ablak. Az épület valószínűleg egészen fa. Innen a vár jellege megváltozik. A kö- és gerendákból épült falak helyét szabályos négyszögű kövekből rakottak foglalják el, s az erősség téres czitadellává alakul át, melynek mellvédekkel ellátott falai nagy udvart fognak be. Az ívbe hajló homlokzaton nagy, zárt kapú. Ettől kezdetben lassú, később merész hajlással (pl. 150 jobboldalán) befelé irányulnak a falak, majd ismét hosszirányt véve föl, s a talaj szintjének megfelelően emelkedve, a hegyek között enyésznek el.

Traján az első háború befejeztével Dáciát nem hagyta meg integritásában. A megerősített útvonalat, melyen ő fölvonult, kétségtelenül megtartá vidékével együtt (Krassó-Szörény, s részben Temesvármegye) s 102-ben Dácia területének nyugati határa talán összeesett Hunyadvármegye nyugati határával, tehát az erdélyi határhegységgel, s a birodalom végvárosa, helyesebben végerőssége, Pons-Augusti lehetett a mai Váma-Márga. És e föltevés mellett látszik bizonyítani az is, hogy a második hadjárat csoportozatai azonnal nagy háborút ábrázolnak, a 75-iktől kezdve (pl. 122—123). de ez már a 78-ikon (pl. 12—129)

megszűnik, s a császár innen a 85-ikig (pl. 137—139) áldozatokat mutat be, a turnu-szeverini nagy hídát stb. tekinti meg és csak azután kezdi meg az élet-halálharcot. A fölvonulás 105-ben a domborképek bizonyossága szerint semmi nehézséggel nem járván, kétségtelenül megszállott területen történt, melynek közvetlen szomszédjában a dákok lankadatlan buzgalommal építék váraikat a lefolyt három békés év alatt. A második háború erődítményeinek jellege teljesen eltér az elsőétől. Ott számos, kisebb, nagyobb, tehát hosszú harcvezonalon elhelyezett erődítést találunk s közöttök gyakran jelentékeny távolságokat, melyeket a szobrász azáltal iparkodik föltüntetni, hogy több csoportozaton át nem látunk néha erősségeket, hanem csak meneteket és nyílt ütközeteket. Míg a második hadjárat megindulásától fogva majdnem végig várháború, melynek első felében a császár személyes vezérlete alatt vívatik minden döntő harc.

S e várakat a szobrász, közvetlenül a kitörés után olyanoknak tünteti föl, hogy céljok, egy-egy völgy elzárása az első pillanatban fölismerhető. Innen a jelenség, hogy mindig hosszában helyeztetnek el, tehát az ostromlók szemben találták azokat, úgy, a mint hegyoldaltól-hegyoldalig nyúlnak. A pl. 123—124. domborképnek erődje jobboldali hosszfalával szintén völgyelzárást látszik czélozni. S tudva azt, hogy a császár a második hadjáratra is Viminaciumból indulva ki, Tibiscumig északra haladt, innen pedig a Bisztra völgyén keletre, úgy e nagy erősségek színhelye csak e folyó völgye és a vaskapui hágó lehet. A Vulkanban teljesen fölöslegések azok, a vöröstoronyi szorosban elhelyezhetők lennének ugyan, de ha csakugyan ott emelkednek, úgy a művész, ki nem mulasztja el sehol a folyamok, folyók, patakok, sőt vizek föltüntetését is, alig mellőzött volna olyan nagy folyót, mint az Olt. A Bisztra felső völgyében s a Vaskapuban kell tehát keresnünk e nagy hossz-erődítményeket. És az itt található sok, eddig még gazdátlan, meg nem határozott sánczolat között időfolytával talán kimutathatók lesznek maradványaik.

A Peutinger tábla Pons-Augusti-t XV. m. p. távolságára teszi (= 22·077·5 km., — míg a valóságban 21·963 km.) Sarmizegetusától. Tehát e rövid, két nagy erősség által védett vonal áttörése volt a háború legnehezebb része; — ennek megtörténte pedig egyenlő a hadjárat sikerének biztosításával. Ezért védik váraikat a dákok oly kitartással.

III. 3. 98—100. cs. pl. 154—157. Decebal birodalmának fővárosául az ókori írók a délkeleti Felföld délnyugati részének legszebb völgyében, kies ponton, a Vaskapu keleti torkolatánál fekvő Sarmizegetusát mondják. E pont választása a földrajzi viszonyokat s a dákok történetét véve figyelembe, az első tekintetre érthetetlennek látszik, s valószínű, hogy nem is a szabályszerű történeti fejlődés folyamán lőn Sarmizegetusa főváros, hanem politikai kényszerűségből, és csakis Decebal idejében. Burivista fővárosa talán Porolissum volt a nyugoti határhegység északi részében a mai Mojgrád helyén (Szilágy-megye), s e pont választása a király politikájának irányát tekintve, teljesen indokolt. Burivista terjeszkedései nyugot felé irányulván, a nagy magyar medencét, a Duna vidékeit barbar tömegeivel könnyebben elérhette Porolissumból, mint bárhonnan. És hatalmának súlypontját sohasem akará keletre áttetni;

nyugot felé törekedett mindig, s ezért Julius Caesar is Itáliából szándékozott háborút indítani ellene. És maga a város neve is, ha hihetünk a közkeletű szómagyarázatoknak «királyi vár» értelemmel bír, mi eléggé igazolná annak régi, de később elenyészett jelentőségét. A classicus földrajzi adalék is «Daci montibus inhaerent» inkább érthető talán a Szamos, a hármas Körös, Maros és Duna között elhúzódó hegységek, mint a déli vagy keleti Kárpátokra, melyek a délkeleti Felföldet határolják Bukovina és Oláhország felé. S e fölfogást igazolni látszik a gyarmatosítás iránya is, mely csak ama hegylánczat keleti oldalait és nyúlványait foglalja el.

Burivista halála után a dák nemzet egységes föllépéséről, Róma ellen irányzott nagy háborújáról nem értesülünk, de annál többet hallunk a külön főnökök alatt élt törzsek támadásairól, melyek már mind az Al-Duna vidékét zaklatják. Eme irányváltozás oka Pannonia meghódítása és a közép-dunai római határ megerősítése volt. A Duna és Tisza között s a Tisza balpartján lakó népekre e hódítás nagy csapás, de áldás is egyuttal, mert míg egy részről kiszoríttatnak harci kalandjaik állandó színhelyéről, másfelől tömörülni kénytelenek, különösen a jazygok, kik Dáciának sokszor veszélyes ellenségei. E tömörülés a számra nézve amúgy sem jelentékeny dák népet elterelés eddigi terjeszkedési irányától s kelet és délkeletre szorítja. Ez eseményeknek következménye lön a teljes irányváltozás, és a dák fejedelmek kelet s délfelé igyekeznek kikeríteni határaikat. De több, mint egy század telik el, míg a nagy ember, ki Burivista nyomait követni tudja, kiemelkedik népe köréből. Decebal egyesítve nemzetét, kénytelen volt elfogadni a viszonyok által megszabott irányt, s ő sem nyugaton keres harci dicsőséget, hanem délre irányulnak törekvései, és ezeknek középpontjául Sarmizegetusánál alkalmasabb fővárost sehol sem találhatott.

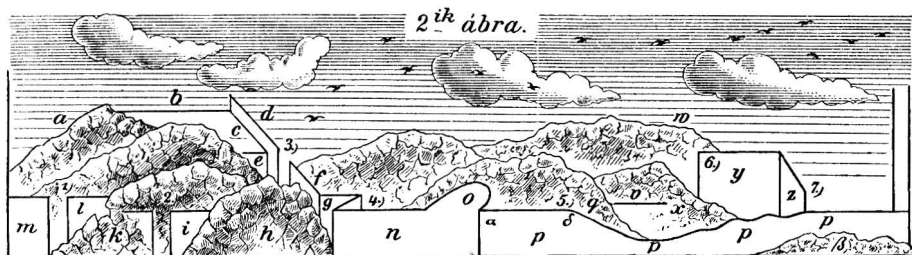
Jó összeköttetése van a Sztrigy völgyén át a Maros gazdag lapályaival, s így közvetve az éjszaki részekkel; nyugatra a Vaskapun át a Temes és Bisztra vidékeivel; a vulkáni ösvényeken s a vöröstoronyi szoroson keresztül az al-dunai síksággal. Élvezi tehát a könnyű közlekedés előnyeit a hátrányok nélkül. Az éjszaki területek Decebal birtokai; a vöröstoronyi szoros könnyen védhető; a Vulkánon át pedig nem tarthatott meglepetésektől, mert e meredek hegyoldalon csak hadiszerelvények nélkül koczkáztathat támadást még a legmerészebb ellenfél is. Krassó-Szörényvármegye pedig oly hegyes és erdőfödte vidék, hogy még ma is csak nagy elővigyázattal haladhat előre területén támadó sereg, akkor pedig minden talpalatnyi földet erőszakkal kellett elfoglalni a természettől, fejszével, s csákánnyal, és Traján tényleg így is tesz, mert csapatai az oszlop tanúsága szerint folyton erdőket irtanak, utakat törnek, megerősített táborokat építenek.

Sarmizegetusa tehát rendkívül fontos pont.

S így ha elfogadható a föltevés, hogy pl. 145—151-en ábrázolt nagy erősség a Vaskapuban van, úgy tudva a második hadjárat eseményeinek rohamos fejlődését, a fővárost a nagy védvonal mögött, annak közvetlen közelében kell keresnünk, s az oszlopon néhány csoportozattal alább csakugyan megerősített nagy várost találunk, mely ismerve a helyi viszonyokat, nem lehet egyéb,

mint a főváros, melynek fekvése iránt sohasem merült föl kétely, más várost pedig nem sejthetünk benne, mert a Vaskapu földrajzi viszonyai lehetetlenné teszik minden nagyobb telep kifejlődését és ehhez járul még, hogy antik város létezését bizonyító nyomok sehol sem konstatálhatók.

Sarmizegetusát (2-ik ábra) kettős erőd védelmezi. A kisebb a város körül emelkedik. Baloldala α pontnál sziklahegységre támaszkodik. A szikla aljában

az előtérben indul meg magas mellvédekkel ellátott fala m , és ismét a sziklák között enyészik el. Közepén emelkedik a magas őrtorony, melynek földszinti s első emeleti két-két ablaka be van szögezve, a második emeleti pedig tárva-nyitva van. Födele hosszában rakott deszkákból áll. A k betűvel jelzett sziklától a fal h -ig húzódik. Ormain rovátkák vannak, s közepén a 2-dik, az előbbivel minden tekintetben megegyező, de valamivel alacsonyabb torony. A h szikla jobbra ellapulván (a g) szög alakú bástya fogja be, melyből az f fal válik ki, s egyenes vonalban nyúlik a 3-dik sz. propugnaculumig. Ez alatt magas nyitott kapu, mely a külső nagy erősségbe vezet át. A propugnaculum fából épült tetőzete deszka, s kétoldalán egy-egy nyitott ablak látható. Túl a kapun tovább nyúlik a fal d -ig. Közvetlenül előtte c fal húzódik vele párhuzamosan, s a propugnaculum kapujánál derékszöget képezve találkozik az e belső fallal, melylyel a háttérben párhuzamosan haladván a b fal, a c -vel új derékszöget képez. E b fal az erősség hátsó zárvonala is. A b , c és e falak mellvédekkel is ellátva, — s egy nagyobb házakból álló épülettömböt fognak be. Talán a királyi palotát?

A külső erődtípus fővonala a g háromszög jobb szárnyából indul meg. Ormain rovátkák s a 4-ik számú az előbbivel teljesen egyező, de alacsonyabb faórtorony, — ezen jóval túl félkör bástyává alakul át, majd α -nál éles szögben válva el ettől ($p-p-p$), s itt-ott enyhe íveket képezve a talaj szintjének megfelelően száll vagy emelkedik, s végül a sziklákra hatolva föl (β) elenyészik. δ -nál a fal mögött kisebb faház (5. sz.) homlokzatán egy nyitott négyszögű ablak.

A külső erődítmény udvara nagyon egyenetlen, talaja emelkedett, q -nál egészen dombos, melyből r -nél pallisadfal húzódik jobbfelé. A czölöpök felső végei ékalakúra vágvak, előrészők pedig símára van ácsolva, s közel a tetőhöz keresztgerenda húzódik végig az egész soron. w és x -nél ismét sziklák, s közöttök balról jobbra húzódik a magas y fal, míg z -vel derékszögben találkozik. Az y oldalon négyszögű faépület, 6. sz. Homlokzatán nagy magas kapu, bal-

oldalán jelentékeny magasságban négyszögű ablak. A z fal végénél — emeletes kerek épület. Földszintjén magas nyitott kapu. Az emeletet, az egész épületet befogó keskeny párkány választja el a földszinttől; a tető kerek, fölül esúcsos, — legmagasabb részén ismét kerek platform, ezen pedig nagy gomb.

Ez építmények előterén végtelenül szomorú tragédia történik. A reményüket vesztett dák urak méregedény körül csoportosulnak kétségbeesett arczezal, taglejtéssel adva kifejezést a végső pillanatok kínos érzelmeinek. Néhányan közülök épen ajkaikhoz emelik a poharat, többre becsülve az önkéntes halált a császár fogságánál, mások a gyorsan ölő méreg rettenetes fájdalmaival vívódnak a rögn, melyért mindent fölládoznak, megválva a földi élettől, melyet nem tudtak elviselni szabadságukat vesztett hazájukban. Reájok illik valóban a költő szava: «mind hősök ők, mind férfiak, mind hű és hazafi», — névtelen hősök, kiknek emlékét csak a hódító nagyságát dicsőítő művész tartá fönn, de ezt tevén, megörökíté a legyőzött ellenfél lelki nagyságát, hazaszeretetét, hősiségét is.

E várakkal foglalkozva, érdekes kérdés az építési mód, a technika földelritése is. Közvetlen tapasztalat s adalékok alapján még most nem lehet e kényes pontot taglalni, mert ásatások ez irányban még nem történtek. Az oszlop domborműveire van tehát a kutató teljesen utalva, s meg kell bízni Apollo-dorus igazságszeretetében, rajzainak valóságában. De ezt könnyen megteheti, mert a domborművek tárgyképei sohasem ütköznek össze a classikus adatokkal, sőt fölvilágosítják és nem egyszer ki is igazítják azokat. Így tehát alig kockáztatok nagyot, ha megkísérlem a megoldást.

A pl. 145—151-en ábrázolt erősség fala feltűnően hasonlít a gallokéihoz, melyeket Julius Caesar Avaricum ostrománál oly szemléltetően ír le commentárjaiban. A földre 2—2 lábnyi távolságban (60—60 cm.) mondja ő, hosszában egyenes gerendákat fektetnek le, melyeket hosszú, gyakran negyven lábnyi keresztfák kapcsolnak egybe. A közőket erre az ellenség felé fordított részen kövekkel, hátrább pedig földdel, törmelékekkel töltik ki. Ez megtörténvén, új gerendasort helyeznek el, melyeknek közeit, miután összekapcsolattak azok, ismét kitöltik, s addig ismétlik ez eljárást, míg a fal elég magas lesz. Az ilyen falak — mondja Caesar — nem idomtalanok, mert a gerendák és kövek arányos sorokban váltakoznak, s kitűnő szolgálatot is tesznek, mert kőszerkezetök miatt nem gyűjthetők meg, faszerkezetök pedig ellenáll a faltörő kosnak; és keresztül zúzni, vagy pedig szétbontani már csak azért sem lehet ez építményeket, mert hosszgerendáik keresztzsalákkal vannak összeerősítve.¹ S hozzá tehetjük

¹ Jul. Caesar: De bello Gallico VII. f., XXIII. c.: Muri autem omnes Gallici hac fere forma sunt. Trabes directae perpetuae, in longitudinem paribus intervallis distantes inter se binos pedes in solo collocantur. Ille revinciuntur introrsus et multo aggre vestiuntur; ea autem, qua diximus, intervalla grandibus in fronte saxis effarciantur. His collocatis et coagmentatis alius insuper ordo additur, ut idem illud intervallum servetur, neque inter se contingant, sed paribus intermissae spatiis singulis saxis interiectis arcte contineantur. Sic deinceps omne opus contexitur, dum iuxta muri altitudo expleatur. Ille cum in speciem varietatemque opus deforme non est alternis trabibus ac saxis, quae rectis lincis suos or-

még, hogy sem falfűrőkkel (*terebrae*), sem falszakgatókkal (*falces murales*) nem árthattak az ostromlók, mert amazok teljesen hatástalanok a kövek egyenetlensége miatt, emezeknek használatát pedig meg sem kísérhetik, mivel a gerendák a mily arányban vékonyodtak befelé, a kövek ép oly mérvben növekedvén, lehetetlenség volt azokat a rómaiaknak sok tekintetben még igen kezdetleges eszközeivel kirángatni helyökből.

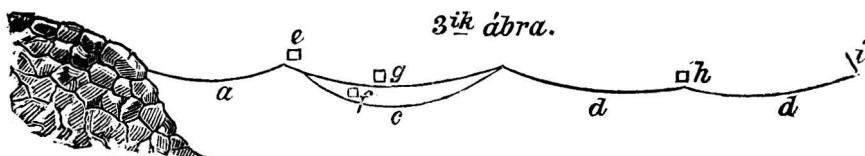
W. Froehner a pl. 154—157-en föltüntetett erőd domborképén látható, s vízszintes vonalak közé illesztett köröcskékből azt következteté, hogy itt is alkalmazák a most említett építési módot. E föltevésnek azonban ellentmond a falak rendkívüli szabályossága, s az, hogy hasonló jelenséget a rómaiak építményein is észlelhetünk, ők pedig sohasem használták a gallok *architecturáját*.

Az oszlopon jelenített többi vár már nem épült azon harcsvonalon, hol a döntő harcok vívattak. Ezeket máshol kell keresnünk, talán ama hadsereg felvonulási útján, mely a vöröstoronyi szoroson tört be, s aztán a császárral egyesülve közösen vívta harczeit.

A pl. 137—139. és 140—141-en két úton látván a sereget haladni, kétségtelen, hogy művésznünk a hadműveleteknek két különböző irányban történtét akarja jeleníteni. A hadsereg azon részét, mely a csoportozatok felső részén van föltüntetve, a császár személyesen vezérli, míg a másik élén pl. 137—139. egy *legatus*, a pl. 140—141-en pedig szarmata íjászok haladnak, s csak a sereg magvát teszik rómaiak. Talán a *Leg. V. Macedonica* legénységét látjuk, mely moesiaí főhadiszállásáról érkezve, egyesült a császár szövetségébe szegődött vándor törzsek csapataival. E hadsereg *Cedonia* és *Acidaván* át érkezett *Apulumba*, tehát az Olt mentén haladt a mai Boiczáig, majd a Hortobágy mentén N.-Talmácsig, Vestényig, itt kissé nyugotra térve Schellelbergig, Nagy-Szebenig (*Cedonia*?), innen pedig egyenesen nyugot felé K.-Torony, Szecsel, N.-Apold (*Acidava*?) Szerdahely, Koncza, Szászsebes, Lámkere, Maros A. Vár-adjá s Maros-Portuson át Gyulafehérvárig, mely az Olt völgyén betörő hadsereg éjszakra — a Maros felső völgye ellen irányuló operatióinak basisa, s a melyet Decebál és elődjeinek is föltétlenül meg kellett erősíteniök, nem hagyhatván kellő védelem nélkül ily fontos, a Marosnak egész felső völgyét fődöző strategiai pontot. Hiszen elhanyagolása egyértelmű lett volna a Délkeleti Felföld belső részeinek tárva-nyitva hagyásával. A második hadsereg fölvonulását a csoportozatok csak jelzik, a nélkül, hogy tetteit, élményeit jelenítenék. Csak egyetlen eseménynek, a végcélnak elérését tarták megörökítendőnek. És ez ama erődítvény elfoglalása volt, melyet a művész a második hadsereg vonalának végpontján helyezett el, melyet a pl. 143—144 ábrázol, mely a helyi viszonyokból kifolyólag nem lehet más, mint a mai Gyulafehérvár.

dines servant, tum ad utilitatem et defensionem urbium summam habet opportunitatem, quod et ab incendio lapis, et ab ariete materia defendit, quae perpetuis trabibus pedes quadragenos plerumque introrsus revincta neque perrumpi, neque distrahi potest.

VII. 8.) 90 es. pl. 143—144. E vár hegyen épült, s három, ív alakú hosszú falból áll (3-ik ábra), és pedig *a*, *b*, *d* és a középső *b* előtt húzódó

szintén ív alakú bástyából, *c*. A falak orma végig el van látva mellvédekkel.

A vár középfala előtt elhúzódó *c* bástya baloldalán, négy faoszlopra helyezett s keresztkötésű korláttal ellátott emelvény. A belső falon a pl. 28-an lévő római vigiliához hasonló két órház. Tetejük deszkából készült, s ezeknek érintkezési vonalaikat hosszú léczek fődik, nehogy nedvesség hatoljon a padlásra. A fődédeszkákat a szarufákra nagy fejű vasszögek erősítik le. A középső belső bástya balfelén levő óratoronynak két négyszögű ablaka látszik; a jobboldalinak felső nagy ablakai alatt a látható két oldalon új, de sokkal kisebb ablaksor: a homlokvonalon három, az oldalakon két nyílással. A vár kapuja be van zárva, s a *d* bástyára helyzetetett el. Fölötte fatetejű propugnaculum. Homlokzatán két kisebb, s ezek fölött nagyobb négyszögű ablak; a baloldalon pedig a kisebbekkel egyenlő méretű világító nyílás. A falak négyszögű simított kövekből épültek, s a baloldalon sziklák között kezdődve, a jobboldalon a hegy-ségben enyésznek el.

A falai alá érkező római sereget, nem lévén nagy tere a szobrásznak, csak néhány legionarius jelzi, kik a következő csoportozaton (pl. 144.) számban jelentékenyen megnövekedve heves harcztot vívnak a várukat féltő dákokkal. Az ütközet kimenetele felől nem lehet kétségünk, mert a vár alatt lévő alakok nagy izgatottságban vannak. A császár nincs jelen s nincs ábrázolva a vezérlő tábornok sem. A vár bevételének föltüntetése is elmaradt, kétségtelenül azért, hogy a császár által vezetett háborúban senki sem szerepeljen mint győzelmes hadvezér. Még Hadrian sem.

A második hadsereg befejezve föladatát s megszállván a Maros kulcsát, teljesen elzárta Decebált, úgy, hogy a király éjszak és kelet felől többé nem kaphatván segílyt, egészen önerejére volt utalva a rómaiaknak óriási, győzelemittas seregével szemben. Nem csoda tehát, ha öngyilkos lett, midőn értesült visszavonulási útjának elvágása felől. Apulum elfoglalása pedig hamarabb történt, mint Sarmizegetusáé, különben alig jelenítették a második hadseregnek czélhoz érkezte előbb, mint a királyi székhely eleste.

A Legio V. Macedonica Apulum elfoglalása és kellő helyőrség visszahagyása után délnyugatra haladt a Maroson lefelé, egyesülendő a császár hadaival. Ez a mai Gyógy környékén történhetett meg, s akkor az útjába esett Blandiana (Karna) és Gerinizara (Gyógy) erősségeket a második hadseregnek kellett elfoglalnia.

Közben Traján kitűzván sasait a főváros ormaira, seregével a hátszegi völgyön át a Sztrígy völgyébe ment, s Ad-Aquas (Kálán), Petris (Arany)-on át eljutott a Maros mellé, utóbbi állomáson kelve át a jobbpartra. S talán eme átkelést tünteti föl a pl. 164.—165. Az utóbbin ábrázolt dák erődítményt tehát Petris-nek vagy Germizara-nak kell gondolnunk. Az átkelés igen sekély vízátlátnál történhetett, mert gyönge, rögtönzött lábas hídon ment át az egész hadsereg. De a hidat nagyon is kezdetlegesnek tekintvén a vezérkar, közvetlenül Petris vagy Germizara mellett, római hajóácsok dolgoznak hajókat készítve a közlekedés biztosítására, és a könnyebben megvédhető, czélszerűbb hajóhídhöz.

IV. 4. 109 cs. pl. 165. a Petris vagy Germizara erődjének homlokzata szépen simított kockakövekből épült, s enyhe ívbe hajló bástya, míg a rómaiak által áthidalt tolyóval párhuzamos baloldali, s hátsó és jobboldali fala fatörzsek-ből van összerakva. Utóbbin széles kijárat.

A Peutinger tábla segítségével, a hadműveletek további irányát követnünk nem okoz többé nehézséget. Az egyesülés megtörténtével a császár éjszakfelé vevé útját, s Brucla (Nagy-Enyed), Salinis (Maros-Ujvár), Potaissa (Torda), Napoca (Kolozsvár), Optatiana (Magyar-Gorbó), Largiana (Zutor), Certia (Romlott) és végül Porolissumot (Mojgrád) elérvén, a háborút nagyjában befejezte. A mit még el kellett foglalni, azt elvégzik a csapatvezérek. Az oszlopon még ábrázolt erődöket tehát minden valószínűség szerint a vonalon, mely Apulumtól Porolissumig nyúlik, — kell keresnünk. Sorszerint e várak így következnek:

V. 5. 112 cs. pl. 168. a Hegyek között épült kisebb vár. Mellvédekkel ellátott, simított kockakövekből rakott falai — a jobboldalon félkörbe hajlagnak. Középen a falakkal egyenlő magasságú nyitott kapu. Ettől jobb és balra az erősség udvarán két faépület. Az előbbi jóval nagyobb, mint társa, és vastag deszkákból készült. Jobb talán négyszögű zárt ablak. Ajtaja kettős, és be van zárva. Az átellenben lévő kisebb épületet falombok takarják el nagy részben. Látható részei szomszédjával azonosak.

V. 6. 113 cs. pl. 169. Az előbbihez sok tekintetben hasonló erődítmény, — szintén hegyek között. Falai simított kövekből épültek, s a jobboldali derékszöget képezve fordul be hirtelen a hegyek közé. Középen nyitott magas kapu van, fölötte faoszlopokon nyugvó emelvény vetőgépek elhelyezésére. Jobb felé nagyobb épület. Jobbrésze alacsonyabb mint a bal, s mindkét részét széles deszkákból álló külön-külön tető fedi. Homlokzatán nyitott ajtó, — mellette és fölötte egy-egy ablak. A kaputól balra ismét faház, homlokzatán s balrészén egy-egy világító nyílás.

VI. 7. 122 cs. pl. 181—182. Palánk erősség, — fa- és kőházakból álló város körül. Baloldalon a paláncolás félkörbe hajlik, míg a jobboldalon hosszirányban halad. A palánk gerendái fölül ki vannak hegyesítve, előrészők pedig laposra ácsolva, — s hogy szilárdabban álljanak, mélyen beeresztett kereszt-fákkal vannak egymáshoz erősítve.

Az előadottak alapján tehát constatalható, hogy a dákok a rómaiaknak barbar szomszédjai között a legkiválóbb várépítésszek, s erősségeik Trajának sok gondot okoznak mindkét háborújában. Egyiket-másikat csak a legnagyobb

erőfeszítésekkel, a rómaiak ostrom-tacticájának minden fortélyát fölhasználva, veheté be nagy áldozatok árán. És mégis a dákok aligha tudtak úgy bánni váraikkal, mint azt teszi oly nép, melynek hadszervezete a védelemre, s nem támadásra van alapítva. A dákoké pedig Traján hódító hadjáratát másfél évtizeddel megelőzőleg tisztán támadásra van utalva, melynek lételeme, egyetlen főnntartója a folytonos és mindig idegen földön küzdött háború. Decebál, Domitianusszal vívott két harcza után azonban belátta, hogy a Pannonia s a Duna alsó vidékének és deltájának meghódítása után két tűz közé szorított népet, a vereség miatt fölindult római birodalommal szemben nem védelmezheti meg, ha nem szakít a régi rendszerrel, ha a támadást védelem, s az örökös harczot nem váltja föl legalább tűrhető béke. De ehhez idő kell, hiszen a nép hajlamait kell megfékezni, szervezetét megváltoztatni, tehát oly tényezőket, melyek mélyen gyökereznek, melyeket könnyen meglehet rendíteni, de kiirtani, újjáalakítani óriási munkába, sokszor évszázadokba kerül, ha a processus természetesen uton történik, és évtizedekbe, ha erőszakkal akarja végrehajtani valamely kiváló uralkodó. Nemzetünk története Géza fejedelem kormányja s a későbbi időkből hasonló jelenségekről tesz tanúságot. A hatalmas kemény uralkodó elrendeli az általános békét, várak épülnek az egész országban, és mégis I. Endre királyunk öcscse, Béla Úr, a betörő Henrik császárt, a régi, a Leo és Konstantin által leírt hadviselési móddal veri meg, midőn pedig a második háborúban Pozsony várába szorítják, — inkább kitör, hogysen a falak mögöl kísértse meg szerencséjét. Így történhetett a dákokkal is. Az új hadrendszert, még nem válván a nemzetnek hús és vérévé, nem tudják kellően fölhasználni, s Decebál, ki támadó háborúban ezer meg ezer fondorlattal, csellel tud élni, s megakaszt még oly hadvezért is, mint Julianus, Trajánnal szemben, ki lépésről, lépésre halad előre, s megerősített pontok elfoglalására fekteti a fősúlyt, s castrumokkal biztosítja minden nyomát, nem tud boldogulni, elveszti ruganyosságát, találékonyságát, midőn a nyílt ütközetekben megveretvén váraiba szorul. A vezérlet kisiklik kezeiből, vagy legalább is meggyengült erélyével nem tudja főnntartani összeköttetéseit, s a hatalmas erősségek egymásután esnek el, anélkül, hogy megkísértenék akár a király, akár a szomszédos parancsnokok segíteni a szorultságba jutottakon. A védelmi tactica tehát még gyermekkorát élte, s fejletlensége okozá, hogy Dácia kénytelen volt meghódolni Róma zászlai előtt.

VII. APULUM CASTRUMÁNAK MEGALAPÍTÁSA.

Acia meghódításának befejezte után a védelem nagy munkája következik, még Trajánának személyes vezetése alatt, s a császár csak a teendő intézkedések fővonalainak megállapítása után hagyja el a tartományt.

A védelem központjául alkalmas helyzeténél fogva Apulum választatván a provincia védelmére rendelt két legio a XIII. Gemina és I. Adiutrix alapítják meg a castrumot.

Helyét nem tudjuk meghatározni többé, de valószínű, hogy a Várhegyen volt az, mint minden későbbi erődtámasz. És ez a positió valóban minden tekintetben kiváló, Vegetius minden szabályának megfelelő,¹ midőn ezt követeli, hogy legyen közel erdő, legelő és víz, s olyan hely választassék, melynek szomszédságában nincsen nagyobb, a látóhatárt domináló magaslat. Ügyelni kell, hogy vadvizek ne járják területét, mert ekkor könnyen kiszorulhatnak a katonák. Az apulumi Várhegyet ilyen veszélyek nem fenyegeték, vize van bőven, áradások nem pusztítják, vidékén van jó takarmány, s annak idején erdők boríták egész környékét.

Helyőrsége legnagyobb az egész tartományban, s bátran föltételezhetjük, hogy hat cohors = 3·600 ember, állomásozott a castrumban, vagy pedig ha az első cohorsot kettősen számítjuk, úgy 4200 ember őrzé e fontos erősséget.

Ha föltételezzük, hogy hat cohors állomásozott Apulumban, akkor a castrum jelentékeny terjedelmű lehetett, legalább 240·000 □ m. 600 és 400 m.

¹ Flavius Vegetius Renatus: I. 22: castra autem.... tuto semper facienda sunt loco ut lignorum et pabuli et aquae suppetat copia, et si diutius commorandum sit, loci salubritas eligatur. Cavendum etiam, ne mons sit vicinus, aut collis altior, qui ab adversariis captus possit afficere. Considerandum, ne torrentibus inundari consueverit campus et hoc casu vim patiatur exercitus.

hosszú oldalakkal, ha Hyginus szabályai szerint méretik ki.¹ A castrumok falai kemény 1, 1·5 m. vastag, 5—6 m. magas építmények, melyeket belülről lépcsőzetes, a tetején legalább 2 m. széles járdával ellátott sánczolat, jobban földhányás támogat. Az oldalak találkozási szögei, ha a helyi viszonyok engedik 60 római láb (= 16·56 m.) sugárú körnegyedre kerekítették le.² A kapukat, a szögleteket, de néha az egyenesen húzódó falakat is — tornyokkal szokták megerősíteni. A falakon kívül mély, kettős, sőt hármas sorban ásott árkok futnak végig, csak a kapuknál szakadva meg. Kapuja négy volt minden castrumnak: a porta praetoria a főkapu, rendesen szűk, keskeny, mert ritkán vagy épen nem használják, harcz idején pedig el is falazzák. Vele szemben az ellenkező oldalon a porta decimana, jobb- és balra pedig lehetőleg a hosszoldalak közepén a porta principalis dextra és sinistra.

A tábor belsejében igen kevés épület van: a praetorium, a főparancsnok — legatus — hivatalos helyiségeivel, a tábori irodákkal, közvetlenül mellette Jupiter oltára s a tribunal. Majd a készletek raktárai, a földött gyakorló csarnok pilum vetésre, néha fürdő s apró szentélyek, melyekben a különféle valóságú katonák mutaták be áldozataikat hazai isteneiknek.

A tisztek és legénység nyáron át sátrakban laktak. Utóbbiak tizenként.³ A tiszteknek fölfelé a centuriótól, külön sátraik voltak.

Az alapító legiók közül a I. Adiutrixot Galba szervezé hispaniai tengerészekből, s Kr. u. 68-ban Rómába menvén a hadtesttel, ugyanazon év deczember 22-én bocsátá el veteranjait.⁴ Később Otho-hoz csatlakozván,⁵ vitézül harczolt Vitellius és a germaniai hadsereg ellen Bedriacum mellett, s ezért az új császár Hispaniába küldé, hogy a béke és tétlenség lehűtse a legénység hevét.⁶ Innen Traján vezeté Germaniába Saturninus ellen, átkelve a Pyrenéken és Alpokon.⁷ Harczra azonban nem került már, mert a helytartó L. Appius Maximus Norbanus saját erejével is képes volt elnyomni a lázadókat. A vele érkezett Leg. VII. Gemina egyideig a Rajna mellékén tartózkodván, később visszatért Hispaniába, — a I. Adiutrix pedig Norbanus parancsnoksága alatt Pannoniába helyezték, s 96—97-ben Nerva idejében a germánok ellen küzd a mai Cseh-

¹ Hyginus Gromaticus: De munitionibus castrorum, — ed. Damaschewsky c. 21. *Castra in quantum fieri potuerit, tertiata esse debebunt, ut flatus aurae aestus exercitus leniat. Hoc dixi tertiata, utpote longum pedes 2·400, latum pedes 1·600. Si longiora fuerint, classica dicentur, nec bucinu in tumultu ad portam decimanam facile potuerit exaudiri; si latiora fuerint proxime quadraturam sequens est dictatio.*

² Hyginus c. 54. *Angulos castrorum circinari oportet, quia coxas efficiunt instabiliuntque opus. Circinari debebunt ex angulis cohortium qui efficiunt latitudinem operis pedum 60, usque quo lineas exteriores comprehenderis, qui efficiunt partem quartam.*

³ Hyginus c. 1. *Papilio unus occupat pedes 10, incrementum tensusae pedes 2, tegit homines 8 (mert kettő mindig szolgálatban van.)*

⁴ Tacitus. *Histor. I., 6., 23., 31. és Corp. J. L. III. Dipl. IV.*

⁵ Tacit. *Histor. I., 26., 36.*

⁶ Tacit. *Histor. II., 10., 23., 24. kv. 67.*

⁷ Plinius Paneg. 14. Mommsen *Hermes III. p. 115.*

és Morvaországban, valószínűleg Traján vezérlete alatt, ki az elaggott császár által adoptáltatván, a háború befejeztével Germanicus melléknevet kap.¹

A légio főhadiszállása a háború befejezte után valószínűleg Ó-Szőny = Brigetio volt.² Itt vevé Traján parancsát a dák háborúban való részvételre. Küzdelmeinek majdnem föltétlen bizonyítéka a fölirat, melyet T. Julius Maximus legatus tiszteletére dedicalnak Calagurris (Hispania) lakosai.³

Dierauer azonban az említett inscriptióit másképp magyarázza s T. Julius Maximust a Legio V. Macedonica legatusának mondván, kétségbe vonja, hogy a I. Adiutrix Decebal ellen harczolt volna.⁴ Örvendetes tehát, hogy teljes értékű bizonyítékot mutathatunk elő arra, hogy legiónk a XIII. Geminával együtt küzdött bérczeink között. A következő téglabélyeget nem lehet megczáfolni:

LEG XIII GE I ADI.

(Legio XIII. Gemina I. Adiutrix.)⁵

E bélyeg szerint e két legio a hadjáratban együtt működven, együtt alapíták a castrumot is. A megalapítás után néhány évig még közösen szolgálván a táborban, találkozunk mindkettőnek veteránjaival, kik kisebb-nagyobb szolgálatot tesznek a castrumban vagy canabában. Később, kétségtelenül a tartomány teljes pacificatioja és szervezése után, Traján elégnek tartván egy legiót is, a I. Adiutrixot Pannoniába helyezi, s ez időtől a XIII. Gemina állítja a helyőrséget, míg csak római sasok laknak Dáciában.

¹ Henzen 5439: Quinto Attio Maecia (tribu) Prisco aedili, duumvirali, quinquennali, flamini, auguri, pontifici, praefecto fabrorum, praefecto cohortis I. Hispanorum et cohortis I. Montanorum et cohortis I. Lusitanorum, tribuno militum legionis I. Adiutricis donis donato ab imperatore Nerva Caesare Augusto Germanico bello Suebico corona aurea, hasta pura, vexillis, praefecto alae I. Augustae pleps urbana.

² Komárom-megye. A Duna jobbpartján Rév.-Komárommal átellenben. A nép nyelvén Öreg-Szőny.

³ Henzen 6490. T. Julio Sexti Filio, Voltinia (tribu) Maximo.... Broccho Serviliano A Quadronio L. Servilio Vatie Cassio Cam.... legato Augusti Legionis IV. Flaviae legatus (Augusti Legionis) I. Adiutricis Juridico Hispaniae Citerioris Tarraconensis, praetori (quaestori) provinciae Hispaniae Ulterioris Baeticae donato bello Dacico coronis murali et vallari et argenteo, vexillo, tribunus militum Legionis V. Macedonicae, seviroo (equitum) Romanorum Turmae I., decemviro stilitibus diiudicandis Calagurritani ex Hispania citeriore Patrono.

⁴ Dierauer, a Max. Büdinger által kiadott vállalatban: Untersuchungen zur römischen Kaisergeschichte. — Lipse, 1868. 78. l.

⁵ Corpus Inscriptionum Latinarum. III. 1628.

VIII. A LEG. XIII. GEMINA ÉLETE APULUMBAN.

XIII-ik legio a birodalomnak legrégibb és legvitézebb hadtestei közé tartozván, mindig a legveszélyesebb és legtöbb fáradsággal járó helyőrségekben helyezteték el. Augustus idejében¹ Germaniában, Magontiacumban (Mainz) állomásoz,² majd Claudiusnak britanniai háborúja után körülbelől Kr. u. 50-től Vindonissaban, honnan 63-ban rendeltetik a pannoniai Poetovioba. A vitéz katonák itt emlékkövet dedicálnak Nero kormányja alatt Fabius Fabullus legatusnak.³ 69-ben Veditus Aquila legatus Otho oldala mellett küzd Vitellius ellen⁴ Castoresnél s az első bedriacumi csatában,⁵ mire a győző császár a leégett cremonai amphitheatrum fölépítésére kárhoztatja a jobb sorsra érdemes legiőt.⁶ Visszatérvén Pannoniába a forradalom kitörése után, odahagyják a gyűlölt Vitelliust s Vespasiánhoz csatlakoznak.⁷ A hadtervet Pannonia legioi a XIII. Gemina és VII. Galbiana poetovioi (Pettau) főhadiszállásukon beszélték meg, elhatározták T. Ampius Flavianus ellenére, hogy egyesülnek a moesia-i hadtestekkel s berontanak Itáliába. Vezérek Antonius Primus vala, s néhány cohors az ő parancsnoksága alatt küzd legelőször Forum Alieni mellett; majd megszállják Paviát,⁸ végül pedig az időközben megérkezett három moesia-i legioval egyesülvén, Veronát veszik ostrom alá. A város bevétele után az öt

¹ Tacit. Ann. I. 37.

² Fölratai : Brambach : C. Inscriptionum Rhenanarum 1078, 1171, téglabélyegek 707 1377 d és 1377 d 2 stb.

³ C. J. L. III. 4118.

⁴ Tacit. hist. II. 11.

⁵ Tacit. hist. II. 43, 44.

⁶ Tacit. hist. II. 67.

⁷ Tacit. hist. II. 87.

⁸ Tacit. hist. III. 6, 7.

pannoniai és három moesiaí hadtest vívja Vitellius hadai fölött Cremonánál a döntő győzelmet,¹ mely Vespasián kezébe juttatván a legfőbb hatalmat, bevégztették a rémes polgárháború. A béke helyreálltával a XIII-ik legio ismét Poetovioba tért vissza.

Itt vevék császári uruk rendeletét, hogy a Duna mellékeit háborgató barbárok megfélemlítésére Vindobonában foglaljanak állást.² Később a sarmat-suev háborúban — melyről csak Martialis néhány verssora és három föliratos kő emlékezik — vérzenek. Részvételöknek legfőbb bizonyítéka Thasius libertinus által a nagytekintélyű Bellicius Sollers, a XIII-ik legio parancsnokának dedikált fölirat.³

Vindobonában — Traján trónraléptéig, illetőleg a dák háborúk kitöréséig állomásozván, kapták a mozgósítási parancsot, hogy Viminaciumba menve, csatlakozzanak az uralkodó táborához. A nyugoti hadseregbe osztattak be és valószínű, hogy ők is ott valának Tapaenál, ott az összes nagyobb ütközetekben és részesei valának kétségtelenül Sarmizegetusa bevételének is.

A dák háborúban való részvételüket igazolja a következő fölirat:

L AEMILIO
L FIL. GAL
PATERNOPP
PRAEF. FABR. OLEG. VII. G.
OLEG. I. OLEG. VII. CLAUD.
OLEG. XIII. G. COH.
COH. III. PR. CCC. LEG. II. A. V.
ET PF. TERDONIS DONATO
AB IMP. TRAIANO TORQVI
BVS ARMILLIS PHALERIS
CORONA VALLARI BIS
IN DACIA SEMEL IN PAR
THIA
ATILIA L. FIL. VERA BE
NE DE SE MERITO

Lucio Aemilio Lucii filio Galeria (tribu) Paterno primopilari, praefecto fabrum, centurioni Legionis VII. Geminae centurioni Legionis primae Minerviae, Centurioni Legionis VII. Claudiae, centurioni Legionis XIII. Geminae,

¹ Tacit. hist. III. 9., 10., 11., 21., 27., 32.

² C. J. L. III. 510. I.

³ Henzen: Inscriptionum latinarum selectarum amplissima collectio. Thurici 1856. 6912. . . (Bellicio) Publii filio Stellatina (tribu) So(ller)ti fetiali legato Augusti pro praetore provinciarum Galatae, Pisidiae, Phrygiae, Lycaoniae, Isauriae, Paphlagoniae, Ponti Galatici, Ponti Polemoniani, Armeniae, legato Legionis, XIII. Geminae, donato donis militaribus expeditione Suebica et Sarmatica corona aurea, hastis puris tribus, vexillis tribus, curator coloniarum et municipiorum, praefecto frumento dando ex senatus consulto, praetori, aedili curuli, quaestori Cretae et Cyrenaicae, tribuno Legionis XXII. Primigeniae, triumviro auro argento aeri flando feriundo Thasius libertus.

centurioni cohortis (urbanae) centurioni cohortis IV. praetorianorum, tricenario Legionis II. Augustae et primopilari, ter donis donato. ab imperatore Trajano torquibus armillis, phaleris, corona vallari bis in Dacia semel in Parthia Atilia Lucii filia Vera bene de se merito.¹

A köztársaságnak rendkívüli ereje, hódító képessége a nemzeti hadseregen alapult, melyben köteles volt szolgálni minden szabad polgár, a császárság világbirodalmáé pedig legióin, s ezeknek segédsapatain. Augustus óta a legiók legénysége állandó, s rendszeren husz vagy még több évet szolgál minden közlegény és alsóbb rangú katonatiszt. Dacia meghódítása alkalmával Traján harmincz hadtesttel rendelkezvén, a birodalom állandó seregének magva 180 ezer embert számlált. A legiók tíz cohorsra s 60 centuriára oszlottak a 100 legény. Hadrian óta 120 főnyi lovasság van beosztva mindegyikhez.

Fegyverzetük egyszerű, de a célnak minden tekintetben megfelelő és könnyű.

A legionarius fejét sisak fűdi, melyet anyagjának megfelelően *galea* vagy *cassis*-nak neveznek. A római sisaknak jellemző formája, a mérsékelt hajlású, jobban domborodású fejalak, meredeken, majdnem egyenesen szálló hátsó részszel, melyhez tompa szögben csatlakozik, a széles nyakvédő. Arczkötői — *bucculae* — elfűdik a fület s végeikre van erősítve az állszorító. A hallérezék használatát, a hosszan lenyúló homlok és halántékszegély bevágása épen a fül fölött teszi lehetővé. E nyílást erősen kiszögellő lapocska fűdi. A fejrész domborodása fölött, egészen a nyakvédőig kereszt alakú pánt húzódik fémből. Ha a sisakot bezárják, úgy alig látszik egyéb az arcból, mint a szemek, orr és száj. A fölülről sujtó kardcsapást a homlokszegély — mely a halántékoknál van a sisakra erősítve — fogja föl. Menetek alkalmával a katonák födetlen fővel járnak, és sisakjukat jobb vállukról mellőkre lefüggő szíjacskán hordják. Ütközetben forgókat tesznek reájok, s ilyenkor a centuriojé a legnagyobb és vörös tollak vagy lószőrből van, hogy legényei távulról is fölismerhessék.

Testöket pánczéllal borítja, melynek legegyszerűbb alakja bőrből készül. Ez ujjatlan, hátul gomboló, egész a czombig érő kabát, mely a hónaljnál s alsó szélein rendszeren ki van csipkézve. Vállfedői szintén bőrből vannak. A *classicus* írók e pánczélt, kétségtelenül mert általánosan ismeretes volt, sohasem írják le részletesen, de mégis legfőbb kiegészítő része a legionariusok fegyverzetének s hogy a harcban általánosan viselték, eléggé bizonyítják az emlékek, melyeken mindig a teljes fegyverzetűek hordják, tehát a kik sisak, kard, pajzs, pilum vagy lándzsával vannak ellátva. Épígy a lovasok is, kik mindig harcra készen állanak, ha bőrpánczéllal ábrázoltatnak.

A pánczélnak más alakja a sodrony ing — *lorica hamata*, melyet apró, egymásba öltött fémkarikákból állítottak össze. A siremlékeken gyakran előfordul, de legtöbbször a felső bőrpánczél alól tűnnek ki alsó szélei, míg Traján oszlopán mindig felsőnek ábrázoltatik.

Végül a *lorica segmentata* — így nevezék el a XVI-ik század tudósai, mert a *classicus*ok nem tarták fönn nevét. A mellet s a hát felső részét fűdi

¹ Henzen: 6853.

ez is. Két, a testhez simuló fődarabból áll, melyeket elől csattok, hátul pedig fűzők tartanak össze. Innen lefelé az övig, öt-hat széles, az egész testet átfogó, párhuzamos szalag van, melyek elől összegombolvák, míg hátul összefűzetnek. Épen ilyen szalagok, — mindkét oldalon négy, fődik a vállakat. Az egyes szalagokat valószínűleg szíjacskák kötik össze, melyek azonban elég hosszúak arra, hogy ne akadályozzák a vállszalagoknak a mozgó testhez idomulását. A derékszalagokat elől és hátul, felülről lefelé nyuló széles pánt köti össze a páncél felső részével. Némely repraesentatiókon hiányzanak a testhez idomuló fődarabok, s helyöket kereszt-szalagok foglalják el, melyeknek száma rendszeren tizenkettő, együtt az alsó szalagokkal. Az bizonytalan, hogy ez a páncél miből készült. Varro szerint bőrből, — de ezzel szemben sokan vitatják — különösen újabban, hogy vasból. Traján oszlopának ábrái nem mondanak ellent egyik föltevésnek sem.

A bőr vagy vassal, avagy mindkétféleképen páncélozott katonák a rajnai sírköveken rendszeren övet — cingulum — is viselnek a páncél fölött, s az mint a felszerelésnek önálló darabja tűnik föl a vállról lefelé ereszkedő kardkötővel — balteus — szemben, s katonai rangjelvényül vagy védelmi eszközül szerepel. Traján oszlopának legionariusai balteuson viselik kardjokat, míg a sírköveken gyakran övükre erősítik a törrel együtt. Az öv mérsékelt szélességű bőrsáv, melyet csatt fog össze. A cingulumot ércveretekkel szokták befődni, részben, hogy erősítsék, részben, hogy díszítsék. Utóbbiak a lehető legkülönbélebbek. Néha egyszerű szögecselés, majd apró négyszögű lapocskák, vagy egyszerű dudorok, míg máskor szép domborművek, ezüst, sőt aranyból is. A csatt is díszített, hasonlóan a rajta átdugandó szíj, mely mindig keskenyebb, mint maga az öv. Az övről néha kötény alakú szíjcsomó függ lefelé, négy-nyolcz szalagból álló, melyek szintén gazdagon díszítvék, ércpitykék, félholdak, levélkéekkel stb. E szíjcsomó az öv belső részére van erősítve, s vagy át van vetve a cingulumon, elfődve annak megfelelő részét, mint azt Traján oszlopán a legtöbbször látjuk, vagy pedig a cingulum mögül függ lefelé.

A római katonának legügyesebben forgatott fegyvere volt a kard, melynek tenyérnyi, kétélű pengéje, alul kiszélesedik. Markolatán mélyedések vannak az ujjaknak. A fogantyú rendszeren kemény fából készült, de néha használtak más anyagot is: elefáncsontot, ezüstöt, aranyat stb. A kard — gladius, hüvely — vagina négy darabból áll: az első és hátsó lapos rész, a hüvely száj, s a hüvely végén levő díszítés. Az elő és hátsó részt legtöbbször kemény ércburkolat vagy pedig különféleképen kiveret pántocskák tartják össze. A gladius alakját a régi írók adatai, s a leletek alapján teljesen rekonstruálhatjuk. Rövid vagy mérsékelt hosszúságú, széles és súlyos, csapásra mint szúrásra egyaránt alkalmas fegyver volt az. Traján oszlopának tanúsága szerint a kard a balteushoz érczapocscsal volt hozzáerősítve.

A legvégső veszélyben használták a tört — pugio — mely jóformán teljesen azonos a karddal, csak hogy jóval rövidebb, alig fele.

A rómaiaknak legkedveltebb s legpusztítóbb hatású fegyvere a pilum etrusk eredetű, de már a legrégebb köztársaság idejében meghonosult seregökben, s divatban maradt egész a nyugoti császárság bukásáig, majdnem eredeti alak-

jában, mert a reformok mindössze a fa és vasrészek összeillesztését, vagy azoknak hosszúságát érintik. A fegyver főrésze a vasrúd aczélított hegyével, mely hossza s a fanyéllal való kemény összeköttetése miatt, ha átfurta az ellenséges pajzsot, nem volt több leüthető s lehetővé tette, hogy a legionarius, egyetlen, jól irányzott dobással két-három pajzsot is átszögezzen, mindig változatlan maradt. Polybios szerint a fegyver vasa és fanyele egyforma hosszúak, 3—3 cubiti, tehát egyik-egyik 1:3308 m. A pilum vasa karsú rudacska, szakállas hegygyel, kerek vagy három élű véggel, mely a fanyélbe volt eresztve, s ekkor pengébe végződik, vagy pedig hengerré bővül, s ekkor a nyél van bele-dugva, de annyira össze vannak erősítve mindkét esetben, hogy csak törés által választhatók szét. Polybios szerint a nehéz fegyverzetű gyalogok egy nagyobb pilumot is vittek magokkal. Ennek szerkezete még nem volt rekonstruálható.

Őrségi szolgálaton s díszkivonulások alkalmával a lándzsát — hasta használták.

A lovasság vető lándzsája — contus — kicsi, rövidke fegyver, szakállas vagy síma hegygyel.

Pajzsot sokfélet használtak. Livius szerint a nagy, kerek clypeust a vejüi háborúban szorítá ki a kisebb scutum, s azóta amaz csak jelentékenyen megkissebbedve és könnyebbülve használtatik. A császárság scutuma kétségtelenül a régi θυρεός-ból fejlődött ki, melyet a classicusok egész a lábfejig érő pajzsoknak mondanak. A scutum talán már Polybios idejében is homorú volt, s belső része két összeenyvezett falapocskából állott, míg külsején borjubőr boríték, közepén pedig jelentékeny nagyságú és súlyú dűdor — umbo volt. Szélét érczerettel látták el. Használják a lapos, ovalis pajzsot is, mely egyebekben teljesen meg egyezik az előbbiekkal. Előfordulnak még a hatszögűek is. A nehéz fegyverzetű gyalogság csak a scutumot viselte, ez lévén a legerősebb szerkezetű, s egyedül alkalmas testudo alakításra.

A legionariusok ruházata igen egyszerű volt: a harczi köpeny — sagum (voltaképen egyszerűen katonaköpeny); alsó ing — tunica, nadrág — braciae és a saru — caliga. E ruhadarabok anyaga az időjárásnak megfelelően változott. Télen még nyakravalót, forale is viseltek.¹ Holmijokat Marius óta, Marius öszvérén (mulus marianus) vitték. Ez két ágú, meglehetősen hosszú rúd s rajta keskeny deszka, melyen egy csomóba volt elhelyezve kosár, fűrész, bárd, lisztes-zacsó, főzőedény, kenyér — gyakran egész hónapra. A tiszték: legatus, tribun, centurio egyenruhái már sokkal fényesebbek.

Jelvényeik a zászlók — signumok.

Polybios a római hadügy kiváló ismerője, világosan rámutat a különbségre, s mely a phalanx s rómaiak takticája között van, kik csatáikat ütésre, vágásra, mint szúrásra egyaránt alkalmas karddal vívják meg.² Caesar hasonlót ír Bellum Gallicumában. Itt is a kard dönt, mert a pilum, a rómaiaknak második

¹ L. Lindenschmit: Tracht und Bewaffung des Römischen Heeres. 4. kv. I.

² Polyb. 18., 30., v. ö. c. 15., 15.

főfegyvere közeli harcra nem való, s ha támadás alkalmával nem lehetett azokat kivetni ellenségeik soraira, úgy azonnal a kardhoz fogtak.¹ Ily taccicával az ütközet számtalan kisebb, messze szétoszló harczból áll. És épen ezen a körülményen alapul a signumok fontossága, melyeket a hadvezér látva és folyton figyelemmel kísérve, a csatát egységes terv szerint igazgathatja.² A signumok eme fontosságának kifolyása, hogy a latin nyelv a csapatok mozgását a zászlók mozgásával jelzi. Ime néhány ily kifejezés: *signa tollere* vagy *convellere* — elindulni³; *signa movere* — elvonulni⁴; *signa ferre* — meneten lenni⁵; *signa eferre* vagy *proferre* — kivonulni⁶; *signa constituere* — megállapodni⁷; *signa inferre* — megtámadni⁸; *signa conferre* — összeütközni a csatában⁹; *signa convertere* — megfordulni¹⁰; *signa referre* — visszavonulni¹¹; *signa transferre* — átkelni¹²; *signa promovere* — előremenni¹³; *signa retrocipere* — visszavonulni¹⁴; *signa ad laevam ferre* — balra fordulni¹⁵; *signa obicere* — ellentámadást tenni¹⁶; *signa, armaque expedire* — harczra készülni.¹⁷ E kifejezések egyformasága eléggé bizonyítja, hogy *classicus*aink azokat a római hadsereg vezényszavai közül idézik, tartalmok pedig, hogy egyenesen a zászlótartókhoz intéztettek. S e föltevést megerősíti a hagyomány is,¹⁸ de meg az is, hogy minden hadesapatnak vannak trombitásai, kürtösei is, kik hangjeleikkel irányítják a zászlók mozgását, mert az ütközet heve, zaja gyakran elnyeli a vezényszót. E kürt jelzésekről következően ír Vegetius, — de álljanak itt sza-

¹ Bell. Gall. 1., 52., 3: Ita nostri acriter in hostes signo dato impetum fecerunt, itaque hostes repente, celeriterque procurrerunt, ut spatium pila in hostes coniciendi non daretur. Reiectis pilis comminus gladiis pugnatum est.

² A signumok jelentőségére vonatkozólag Vegetius II., 13: Sed antiqui qua sciebant in acie commisso bello celeriter ordines aciesque turbare atque confundi, ne hoc posset accidere, cohortes in centurias diviserunt, et singulis centuriis singula vexilla constituerunt, ita ut ex qua cohorte, vel quota esset centuria, in ipso (így a palatinus) vexillo literis esset adscriptum, quod intuentes vel legentes milites in quantovis tumultu a contubernilibus suis aberrare non possent.

³ Livius: 22; 6, 10; 28; 2, 15. stb.

⁴ Livius: 22; 38, 6; 25; 9, 1; 36; 19, 8. stb.

⁵ Bell. Gall. 1; 39, 7; 6; 37, 6. stb.

⁶ Livius: 22; 42, 8; 24; 46, 7; 27; 2, 5; 4; 9, 13. stb.

⁷ Bell. Gall. 7; 47, 1; Liv.: 22, 30, 2; 31; 36, 8. stb.

⁸ Bell. Civ. 3, 67, 1; Bell. Gall.: 7; 47, 7. stb.

⁹ Livius: 2; 50, 2; 2, 64, 5; 5; 19, 7. stb.

¹⁰ Livius: 2; 14, 7; 3; 54, 10. stb.

¹¹ Livius: 22; 42, 10; 25; 25, 2. stb.

¹² Bell. Civ.: 1; 60, 4. Tac. hist.: 4, 16.

¹³ Livius: 8; 38, 10; 10; 40, 12. stb.

¹⁴ Livius: 3; 38, 10. stb.

¹⁵ Livius: 28; 1, 9. stb.

¹⁶ Tac. ann.: 2, 17.

¹⁷ Livius: 25; 13, 11. Tac. hist.: 1, 31. stb.

¹⁸ Livius: 6; 8, 1: Dato deinde signo ex quo desilit et proximum signiferum manu arreptum secum in hostem rapit „infer miles“ clamitans „signum.“ Livius: 5; 51, 1: centurio in comitio exclamavit „signifer statue signum hic manebimus optime.“ Val. Maximus 1; 5, 1 — épen így.

vai eredetiben, mert fordításban elvesztenék jellegzetességöket: «Habet legio tubicines, cornicines, bucinatores. Tubicen ad bellum vocat milites et rursum receptui canit. Cornicines quoties canunt, non milites se signa eorum obtemperant nutum. Ergo quotiens ad aliquod opus exituri sunt soli milites, tubicines canunt, quotiens movenda sunt signa, cornicines canunt; quotiens autem pugnatur, et tubicines et cornicines pariter canunt. Classicum item appellatur quod bucinatores per cornu dicunt. Hoc insigne videtur imperii, quia classicum canitur imperatore praesente vel cum in militem capitaliter animadvertitur, quia hoc ex imperatoris legibus fieri necesse est. Sive ergo ad vigilias vel agrarias faciendas sive ad opus aliquod vel ad decursionem campi exeunt milites, tubicine vocante operantur, et rursus tubicine admonente cessant. Cum autem moventur signa, aut iam mota figenda sunt, cornicines canunt.»

Főjelvénye a legiónak a sas — aquila.¹ Galambnagyságúnak ábrázolják s arany vagy ezüsből készült. Ha az induló sereg előtt sas repült föl, úgy ez a legkedvezőbb omennek tekintetik s ezért mindig kiterjesztett szárnyakkal alkalmazzák, és hosszú, oszlopfejben végződő rúdon viszik a legio élén. Karmai között néha villámsomót tart, vagy pedig azon ül. Béke idejében Saturnus szentélyében őrzék, a táborban pedig -- levétetvén rúdjáról, hordozható kicsinyke sacellumban helyezték el,² s szentnek tartatván, mint Numen Legionis isteni tiszteletben részesült. Ünnepestes kivonulások alkalmával fényesen földíszítik tollak, koszorúk és gyöngyökkel. A sasok az emlékeken mindig egyformán ábrázoltatván — ugyanazon szabályok szerint készítettettek.³ Ha a legio kitüntette magát, sasának szárnyaira koszorút kapott.

A sassal majdnem egyjelentőségűek a zászlók, — a sajátképi signumok. Ezek kétfélék: 1) melyeknek jellegzetes díszítései a korongok, 2) melyek állatképekkel látvak el. Utóbbiaknak nincsen tactical jelentősége. Az előbbieket a seregnek minden megállapodása alkalmával a sasok mellé helyezettnek el, de menetknél is gyakran vannak körülötte.⁴ Traján oszlopán számos ily signum fordulván elő, ide igtatom néhányának a leírását, alulról fölfelé számlálva el a részleteket:

Pl. 32. bojt, félhold, hat korong. Keresztfa, végein szalagok, melyeken repkény levelek függnek; jobbkezfej koszorúba foglalva.

Pl. 37. bojt, hat korong, elpusztult keresztfa, lándzsaél.

Pl. 46. bojt, félhold, öt korong, keresztfa szalagokkal, ezeken repkénylevelek, ovalis pajzsocska fölfelé állított koszorúba foglalva.

Pl. 83. két bojt, öt korong, a keresztfa elpusztult, oval pajzsocska, mögötte vexillum.

A korongok alakjokra nézve azonosok lévén az egyszerű, sima, reliefekkel nem díszített phalerákkal — katonai érdemrendekkel, kétségtelenül érdem-

¹ A ki vitte aquilifer.

² *ὡς μυχρὸς*. — Dio Cass 40, 18.

³ W. Frœhner: La colonne Trajane pl. 32., 72., 77.

⁴ U. o. pl. 32, 35, 46, 51, 52, 71, 72, 83, 106. stb.

rendek, kitüntetések ezek is, azért oly változó a számuk. A félhold tectonicailag alapja e korongoknak, s a signumnak díszítményi befejezése. A nyitott kezét is kitüntető jelvénynek kell tekintenünk, s talán a hűség — *Fides symboluma*, és valószínűleg csak azon legióknak signumain szerepelt, melyek «*fidelis*» melléknévvel dicsekedhettek. A keresztfa fölé helyezett koszorú és *vexillum* jelentősége világos: azok érdemrendek, hasonlóan a pajzsoskák is. A keresztfa kis ezüst lapocskájára a legio neve jegyeztetik föl.

A XIII-ik legio állatképes signumain oroszlán volt, s ugyancsak az állatok királya symbolisálja hadtestünket Gallienus és Victorinus érmein is.

A császárok képeivel díszített zászlóknak — *imagines* — nincsen semmi taktikai jelentősége.¹

Végül említendő a *vexillumok*, melyeket a kiküldött csapatok vittek magukkal, otthon hagyva signumaikat. A *vexillum* hosszú rúd, s keresztfára erősített négyszögű szövetszabvány függött rajta, — a legio számával.

A legio lovasai tizenkettenként voltak egy *vexillum* alá egyesítve.

Sasa és *imago*ja egy-egy van minden legionak, *signuma* pedig hatvan, tehát minden *centuriának* egy.

A zászlótartók az altisztek közé tartoznak, s fejökön medvebőrt viselnek, pajzsuk nincs, egyenruhájuk egyebekben teljesen megegyezik a legionáriusokéval.

A legio hierarchiájára nézve pontos fölvilágosításokat adván az apulumi fölíratok, alábbiakban összeállítom a fő- és altiszti rangokat.

Legbővebben a főparancsnokokról értesülünk, kik rendesen előkelő, nagy családokból származnak és senatori rangúak. Hatalmuk jelvénye a vörös köpeny — *paludamentum* — s az elefántesont pálcza, a végén sassal. Háború idején a tribunok egyenruháját viselik. Hazánk területén a XIII-ik legio legelső legatusa M. Fabius Fabullus, — 69-ben búzgó híve Vitelliusnak. Emlékét Poetovioiban az általa a nympháknak szentelt fölírat tartá fenn.²

Vindobonából (Bécs) hol legiónk Vespasiántól Traján dák háborújáig állomásozott, a már említett Bellicius Sollers parancsnoksága alatt indult ki 88-ban Domitiannak szarmata-suev háborújába.³

A dáciai legatusok Apulumban székelvén, ide iktatom névsorukat a lehető körültekintéssel. Jegyzéküket lehetne talán bővíteni, de csakis a teljes hitelesség rovására, ezt pedig kerülni óhajtván, még Manilius Fuscust sem akartam bevenni, bárha számos körülmény látszik oda utalni, hogy csakugyan legatusa volt legiónknak. A lista nagyon hiányos, s csak az nyújthat némi kárpótlást, hogy adatai pontosak.

Az első ismert legatus Hadrian idejében Tiberius Claudius....g Antonianus.⁴ A hévizi tábor dedical neki fölíratot.

C. Caerellius Sabinus Commodus kormánya idejében (183—185 között) Legatus Augusti czimmal viseli a főparancsnokságot, s nejével Fufidia Pollittá-

¹ Domasowski: Die Fahnen i. Röm. Heere.

² C. J. L. III. 4118.

³ Henzen 6912.

⁴ C. J. L. III. 953.

val három fogadalmi oltárt szentel Jupiter Optimus Maximus,¹ Juno Regina Populonia Dea Patriae² s a Jupiter tanácsában ülő (Jovis consiliorum participi) Minervának,³ s helyre állítja a Sol Invictus-nak (Mithra?) templomát.⁴

Manilius Fuscus ugyancsak Commodus idejében mint Legatus Augusti 191-ben bocsátja el a Leg. XIII. Geminának kiérdemült, s Pudens és Polio consulok éveben (106-ban) sorozott veteránjai.⁵

Q. Caecilius Laetus, Legatus Augusti Leg. XIII. Gem. Septimius Severus kormánya alatt teljesíti a főparancsnoki teendőket (193—211 között). Hivataloskodása alatt törvén ki a parthiai háború, Severus a kiváló tábornokot Ázsiába rendeli, hol annyira fontos szolgálatot tőn, hogy korának írói a birodalom legkiválóbb tábornokának emlegeték. Visszatértekor Fortuna Redux-nak⁶ s a Leg. XIII. Gem. Geniusának szentel fogadalmi követ.⁷ A derék legatus úgy látszik búzgó híve volt Mithrának is, mert fogadalmi oltárt állít a Sol Invictus, a legyőzhetetlen nap tiszteletére.⁸

Az örült Caracalla uralma alatt (211—222) L. Annius Italicus Honoratus előbb praefectus aerarii militaris és sodalis Hadrianalis, mint Legatus Augusti parancsnokol. Két fölirata maradt fenn: mint engedelmes katona és loyális polgár családjával együtt emel ara votivát Victoriae Antonini Aug.⁹ és mint vallásos ember Jupiter Optimus Maximus, Juno Regina és Minervának, jó indulatukba ajánlja nejét Gavidia Torquatát s gyermekeit Italicus, Honoratus és Italicát.¹⁰

Ugyancsak Caracalla korában szolgált Rufrius Sulpicianus mint Legatus Leg. XIII. Gem. Antoninianae. Túlzott alattvalói hódolatát azzal fejezi ki, hogy a «Nymphis novis Sacrum» szentelt föliratát «pro salute domini nostri sanctissimi Antonini Pii Augusti» ajánlja föl.¹¹

Az ábrándos és szerencsétlen Severus Alexander idejében M. Valerius Longinus, vir clarissimus működik (222—234 között) mint Legatus Leg. XIII. Gem. Két fölirat tartá fenn emlékét: az elsőt kétségtelenül hivatalának elfoglalása alkalmával «Genio pretorii huius» állítja,¹² a másodikat pedig övével együtt Jupiter Optimus Maximus Conservatornak.¹³

A Gordianusok rövid kormányának idejéből (238—244) két legatus ismeretes.

¹ C. J. L. III. 1074.

² C. J. L. III. 1075.

³ C. J. L. III. 1076.

⁴ C. J. L. III. 1111.

⁵ C. J. L. III. 1172.

⁶ C. J. L. III. 1011.

⁷ C. J. L. III. 1012.

⁸ C. J. L. III. 1013.

⁹ C. J. L. III. 1072.

¹⁰ C. J. L. III. 1071.

¹¹ C. J. L. III. 1129.

¹² C. J. L. III. 1019.

¹³ C. J. L. III. 1020.

Pistorius Rugianus, vir clarissimus Legatus Leg. XIII. Gem. Gordianae. Fogadalmi követ állított Deae Nemesi sive Fortunae.¹

Petronius Polianus vir clarissimus Legatus Leg. XIII. Gem. Gordianae előbb Raetia és Belgica kormányzója volt. Ara votivat emelt Genio imperatoris Gordiani Pii Felicis Invisi Augusti.²

Az alábbiaknak hivataloskodási idejük nem állapítható meg teljes biztossággal.

Olus Terentius Pudens Ubedianus Leg. Aug. Leg. XIII. Gem.; előbb Leg. Augg. pro praetore provinciae Raetiae. Talán az alicai Septimius Severus alatt szolgált, ha ugyan következethetünk abból, hogy fogadalmi oltárán, mely Coelesti Augustae, et Genio Daciarum dedicál, megemlékezik Carthago Geniusáról is.³ Vagy ő maga volt alicai?

M. Alcinius Rufinus Marianus Legatus Leg. XIII. Gem. Silvanushnak áldoz.⁴

Q. Marcius Victor Felix Maximilianus, Leg. Augustorum Leg. XIII. Gem.; ő maga és neje Pulciena Caeliana femana és fiacskája P. Marcius Victor Maximilianus clarissimus puer fogadalmat téven Solnak, azt oltár állításával váltják be.⁵

A büntetés alá esett legatusok nevét kitörlék még fogadalmi köveikről is. Az egyik megintetvén álmában Jovi Monitori Conservatorique áldoz,⁶ a másik pedig Jovi Optimo Maximo Dis Deabusque omnibus.⁷ Hiába imádkoztak. Valószínűleg trónváltozási zavarokban fosztattak meg állásaiktól.

A hódítás legutolsó szakában működött M. Ulpius Caius. Ő már csak praefectus, s e cízzel főparancsnoka a Leg. XIII. Gem. és III. Flavianak. Apulumban halt meg, s miként sírköve bizonyítja, ott is helyezék nyugalomra.⁸

A legatus közvetlen alantasai a tribunok.

A köztársaságnak nem lévén állandó hadai, tisztjei is változtak évről-évre s állásaik választás útján töltettek be. A tribunok — a mostani katonai hierarchia szerint ezredeseknek nevezhetnők őket, nem a centuriók közül választattak, hanem az előkelők soraiból, s Polybios idejében csak annyi volt megállapítva, hogy a négy legio huszonnégy tribunja között tizennégy olyan legyen, ki legalább öt, tiz pedig, ki tiz hadjáratban vett részt,⁹ s a pún és macedon háborúban vannak oly tribunok is, kik megelőzőleg a legelőkelőbb politikai állásokat töltötték be; így aedilisek, praetorok, sőt consulok is.¹⁰ Átlag azonban mégis csak előkelő ifjakkól (adolescentes nobiles) telnek ki, kik nem mint közkatonaik kezdik szolgálatukat, hanem mint lovasok, vagy pedig mint a fővezér társai — cantubernales, vagy comites imperatoris. Rangjuknak jelvénye

¹ C. J. L. III. 1125.

² C. J. L. III. 1017.

³ C. J. L. III. 1142.

⁴ C. J. L. III. 1032.

⁵ C. J. L. III. 1118.

⁶ C. J. L. III. 1032.

⁷ C. J. L. III. 1064.

⁸ C. J. L. III. 1178.

⁹ Polyb. 6. 19. 1.

¹⁰ Livius 22. 49. 16. 42. 49. 9. stb.

az arany-gyűrű. Egyenruhájuk fényes, páncéljuk arannyal van kivarrva, övük elől csinos, de szigorúan meghatározott alakú csokorra kötve. Oldalukon tör, vállaikon, a jobboldalon fibulával összekapcsolt hosszú, majdnem földig érő kerek, fehér köpeny. Javadalmazásuk Augustus óta 25.000 sestercius (körülbelől 2.500 ft.) évenként.

A köztársaság idejében lehetetlenség volt, a császárság alatt pedig rendkívüli szerencse, ha a polgárból lett centurio tribunus legionis-szá ment előre; — de ezzel aztán be is végződik katonai pályafutása, míg a senator családból származott ifjú ezzel lépett a világba. Bizonyítják az apulumi fölíratok is, mert a hét tribun közül csak kettő: C. Antonius Rufus és C. Aurelius Sigillus emelkedett föl a közlegénységből, míg a többiek aristokrata családok gyermekei. Utóbbiaknak hivatalos czíme, »vir clarissimus,« s tunicájokon széles vörös szegélyt viselven: »tribuni laticlavii.« Ha lovagi rangúak úgy »angusticlavii,« míg a polgáriaknál e megkülönböztetés egészen elmarad. Az előbbieket gyorsan emelkednek: C. Curtius Rufinus laticlavius lévén, talán a Legio XIII. Gemina legatusává neveztetett ki.¹ C. Claudius Nummus kevéssel tribunatusa után mint Asia quaestora, hol meg Ephesusban; ² Aulus Furius Pastor 163-ban consulságra emeltetik; ³ Sextus Vinicius Faustinus Julius Severust, Dio Cassius Hadrianus legkiválóbb tábornokai közé sorozza. Őt küldi a császár a föllázadt zsidók ellen, s Severus nagy körültekintéssel víván háborúját teljes győzelmet aratott, de 580.000 ember életének árán, úgy, hogy Judaea Dio szavai szerint majdnem pusztá lőn. ⁴ Előbb Britanniában volt helytartó. Judaeából Bythiniába ment a senatus által a császárnak átadott tartomány átvételére. Consullá 127-ben lőn. ⁵ E rendkívül fényes cursus honorumról az egyik burnumi fölírat emlékezik. ⁶

A legio magvát a hatvan első osztályú centurio képezte, kik közül többen már rendes tagjai valának a legatus haditanácsának. Jelvényök a szőlőtőke bot (vitis), melylyel sajátkezüleg hajtják végre alárendelteiken a testi büntetéseket. Egyenruhájok nem sokban különbözik a legénységétől. Sisakjukon ütközetben vörös tollforgót viselnek, hogy messziről fölismerhetők legyenek. Köpenyük hosszú, fehér s jobb vállukon mint a tribunoké fibulával van összeerősítve. Jobb kezökben hordják a vitist, baljokon a kard. Szolgálati éveik letelte után rendesen a magán életbe vonulnak gyakran oly gazdagon, hogy

¹ C. J. L. III. 1459.

² C. J. L. III. 429.

³ C. J. L. III. 6076.

⁴ Dio Cass. 69. 13. 14.

⁵ Ulpian. dig: 40. 5. 28. 8.

⁶ Burnum = Supljaja-cerkva, Ivosevzi mellett Dalmatiában. — C. J. L. III. 2830: Sexto Vinicio Faustino C. Julio Caii filio Sergia (tribu) Severo, viro clarissimo. se viro turmae V. equitum Romanorum, quattuor viro viarum curandarum, quindecim viro sacris faciundis, tribuno militum Legionis XIII. Geminae, quaestori provinciae Macedoniae, candidato Divi Traiani Partici tribuno plebei candidato eiusdem, praetori, legato Legionis XIII. Geminae, legato pro praetore imperatoris Traiani Hadriani Augusti provinciae Daciae, consuli, legato pro praetore provinciae Moesia inferioris, legato pro praetore provinciae Judaeae, legato pro praetore provinciae Suriae. Huic senatus auctore imperatore Traiano Hadriano Augusto ornamenta triumphalia decrevit ob res in Judaea prospere gestas. Decreto decurionum.

elhagyva a katonaságot lovagokká lesznek vagy maguk, vagy gyermekeik. Ha azonban nem tetszik nekik a polgári élet nyugalma, úgy tovább is legiójuknál maradva különféleképen alkalmaztatának, első sorban mint tábori praefectusok = praefecti castrorum — térparancsnokok, s mint ilyenek a castrum fölügyeletével és az összes készletek rendben tartásával valának megbízva. A XIII-ik legiónak három praefectus castrorumát említik fölírataink¹ ezek közül Sextus Vibius Gallus késő öregségében Lesbos szigetére vonult, s ott is hunyt el.²

A besorozott vagy önként belépett közembereknek a szolgálati évek száma nem adván jogosultságot magasabb tiszti rangokra, ők a militia equestrisszel szemben a militia caligati-hoz tartoznak. A polgári származású katona előmenetele nagyon csekély tehát, de azért a méltányos és emberismerő parancsnoknak száz módja volt a kiváló embereket hivatásuknak megfelelően alkalmazni, s tetteikért jutalmazni. Az altiszti állások nagy száma ezt eléggé bizonyítja. A jóra való katonának legközhözségebb jutalmazása volt, hogy fölmentetvén a szigorú, és terhes napszolgálat alól nagyobb zsoldot kapott. Az összes munera militiae-t teljesítő közlegény; a ki őrt áll, sánczot ás, épít stb. a munifex, míg a nehéz napi munka alól részben vagy egészen fölmentettek immunisnak neveztetnek. A nagyobb zsold magasabb ranggal járván, e kedvezményesek a hierarchiában mint duplarius, duplicarius és sesquiplicarius névvel említetnek. E kitüntetések föltétlenül megkapta a katona, ha tovább szolgál a törvényes időnél — emeritus, — vagy pedig alkalom adtával ismét belép a hadseregbe — evocatus. A tényleges szolgálatban levőknek eme kitüntetéseit fölíratainkból megállapíthatjuk a legnagyobb pontossággal, bár a szegény közlegények nem igen szoktak beszédesek lenni. Mint közlegények Jovi Optimo Maximo dedicatioval készítették apró fogadalmi köveket P. Aelius Caius;³ a két testvér T. Fl. Silvanus és P. Fl. Justinus Kr. u. 200-ban,⁴ Septimius Pius,⁵ míg C. Atrius⁶ és C. Urbicius Condunus-nak csak sírkövét ismerjük.⁷ Korán haltak el mindketten. M. Aurelius Crescentinus Jupiternek állítva oltárt, mint immunis örökité meg nevét.⁸ És e kitüntetések, bármily csekélyek is, mégis nagy örömet okoznak azoknak, kik megkapák. Apulum egyik fölíratán, melynek homlokzatát koszorúba foglalt és csőrében pálmaágat tartó lúddal diszítették a boldogok, néhány közlegény mint candidatus duplarius hivalkodik a pár denár zsoldjavítással, s örömlükben osztózik egy-két altiszt is.⁹

¹ C. J. L. III. 26. 454. 1092.

² C. J. L. III. 454: Sexto Vibio Gallo tricenario, primopilari, praefecto castrorum Legionis XIII. Geminae donis donato ab imperatoribus virtutisque causa torquibus, armillis, phaleris coronis muralibus III, vallaribus II, aurea I, hastis puris V, vexillis II, Sextus Vibius Coccianus patrono benemerenti.

³ C. J. L. III. 1034.

⁴ C. J. L. III. 1042.

⁵ C. J. L. III. 1052.

⁶ C. J. L. III. 1188.

⁷ C. J. L. III. 1204.

⁸ C. J. L. III. 1038. Kr. u. 211—222.

⁹ C. J. L. III. 1190. Vegetius II. 7: duplares qui binas consecuntur annonas. Candidati duplares, candidati simplices. Hi sunt milites principales, qui privilegiis muniuntur.

A tényleges duplariusságot még a veteránok is emlegetik. Így tesz a Jupiternek szentelt ara votíván,¹ Jun. Pompeius Victorinus ex duplariis. P. Aelius Crescens egyszer duplariusnak nevezi magát,² másszor pedig duplicariusnak.³

Az altisztek sorozatát az optio kezdi, ki a gyalogságnál a centurio, a lovasságnál a decurio helyettese, ha ezeket betegség, vagy bármiféle baj akadályozná kötelességeik teljesítésében. Régebben accensus-nak hívták. Az optio nevet az optare szóból származtatják, mivel a centurio, vagy decurio kívánsága és választása szerint rendeltettek közvetlen föllebvalóik mellé. Hosszú és pontos szolgálat után centurióságot kaptak. Emlékeink az optiót, signifernek is mondván, igen valószínű, hogy e két állás egyesíthető volt: így a Nemesisnek áldozó Aurelius Marius⁴ s Marcus Ulpus Flavinus.⁵ Fölrataink között még kettőn fordulnak elő e segédaltisztek: az első Tiberius Claudius Mansuetus, ki centuriója geniusának áldoz.⁶ C. Maximus Julianus pedig álmában megintetvén az istenek által Liber Pater és Libera Maternek szentel fogadalmi követ a maga és övéi jóvoltáért.⁷

A tesserarius a parancsnok által kiadott jelszót s rendeletet — tessera viszi meg késő este a katonák sátraiba. E rangot viselték Por. Julianus⁸ s L. Aelius Candidinus.⁹

A signiferek s vexillariusok, kik a legioból kiválasztott és kiküldött csapat zászlótartói voltak, már valamivel magasabb rangot foglalnak el a katonai hierarchiában.

A lőtisztek adiutansai a corniculariusok, kik nevöket hivataluk jelvényétől, sisakjuk forgójától vevék. Corniculariusa van minden önálló csapatparancsnoknak; a köztársaság idejében a parancsnokságot teljesítő tribunnak; a császárság korában pedig a legatus legionis, a praefectus castrorum, s a parancsnokló tribun mellé van egy-egy beosztva. A legatus és praefectus castrorum nem tartozván a legio keretébe, ha két cornicularius említettik, úgy mindig a praefectus legionis és tribuni értendő; a Corpus Inscriptionum Latinarum adatai szerint; Pius Aelius Rufinus cornicularius praefecti castrorum Leg. XIII. Geminae.¹⁰ Celerinus Valerianus pedig cornicularius consularis, — tehát consulságra designált, vagy consulságot viselt, főtiszt mellett szolgált.¹¹ Commentarienses, vagy «a

¹ C. J. L. III. 1067.

² C. J. L. III. 1160.

³ C. J. L. III. 1098.

⁴ C. J. L. III. 1124.

⁵ C. J. L. III. 1202.

⁶ C. J. L. III. 1015.

⁷ C. J. L. III. 1094. Vegetius II. 7. Optiones ab adoptando appellati, quod antecedentibus aegritudine praepeditis hi tanquam adoptati eorum atque vicarii solent universa curare.

⁸ C. J. L. III. 1188.

⁹ C. J. L. III. 1592 a. Veget. II. 7. Tesserarii qui tesseram per contubernia militum nuntiant: tessera autem dicitur praeceptum ducis, quo vel ad aliquod opus vel ad bellum movetur exercitus.

¹⁰ C. J. L. III. 1099.

¹¹ C. J. L. III. 1106. Veget. III. 6. 22.

commentariis» minden legioban kettő van, s ezenkívül a tartományi helytartó, praefectus praetorio és praefectus vigilum mellett. A hunyadmegyei történeti és régészeti társulatnak, szintén Gyulafehérvárról származó fölíratán előfordulnak eme segédtsztek is.¹

A speculatorok már a polgárháborúk idejében rendszeresítettven, állomásaikat fönttartá a császárság is, tizef-tizet osztva be minden legioba. Futári teendőket teljesítenek, de néha a kivégzéseket is reájuk bízta. A praetorianusok cohorsaiban már számosabban voltak, s a harciba induló császárt, mint külön szervezetű, testőrséget teljesítő csapat követték. Speculatorunk csak egy van Proculus, ki 238/244. között Kr. u. Apollo isten parancsára az «örök forrás» kútját saját költségén javíttatta.²

A küldönczöket singularisnak nevezték. Ilyen volt Mucasenus Cesorinus.³

Strator, lovászmester csak a császárt, császári legatust, a praefectus praetoriot, s a procurator rangú helytartót illette meg. Rendesen centuriok vagy decuriok voltak.

Az ujoneczokat a doctor cohortis, campidoctor cohortis s exercitator gyakorlák be.

A secutor tribuni csak egyszer fordul elő, az 1190-ik számú fölírat hetedik sorában. Az adiutor tribuniról nem emlékeznek meg fölírataink.

Végül a nagyszámú beneficiarius. Beneficiarius voltaképpen minden altiszt, ki egy főlebbvalója jóakarátának köszönheti előmozdítását.⁴ A második polgárháborúban Pompeiusnak 2000 evocatusa volt, kik előbb beneficiariusai lévén mindnyájan, hálából fogtak érdekében fegyvert.⁵ A császári seregben a főtiszteknek rangjukhoz illő számban vannak beneficiariusaik, kiket tekintet nélkül az előmeneteli sorrendre, a legkülönfélébb munkakörben alkalmaznak. Számosan voltak a Legatus Aug. pro praetore mellett, Afrika proconsulánál, míg legio parancsnok volt, a legatus és praefectus legionis, a praefectus praetorio stb. mellett.

Az irodákban elfoglalt személyzet hierarchiájában első helyen a librariusok említetnek,⁶ kik könyvvezetői teendőket teljesítvén, a legatus mellé valóának beosztva.⁷

Hasonló tiszteket teljesítenek a notarii exceptores, codicillarii, ab indicibus, az igatók tabularii és capsarii, a pénztári tisztviselők a praetorianus és városi

¹ Téglás G. és Király P. Ujabb adalékok Dácia fölíratárához 9. I. I—III. könyomatos tábla 12.

² C. J. L. III. 990.

³ C. J. L. III. 1195.

⁴ Veget. II. 7. Beneficiarii ab eo appellati, quod promoventur beneficio tribunorum.

⁵ Jul. Caes. Bell. civ. 3. 88.

⁶ Veget. II. 7. Librarii ab eo. quod in libros referunt rationes ad milites pertinentes.

⁷ C. J. L. III. 1194. Diis Manibus M. Mociuncius Valentinus librarius legati Legionis XIII. Geminiae vixit ann. XXVIII. posuit Valerius Constans veteranus Legionis XIII. Geminiae et Floria Ingenua mater filio bene merenti Tehát szülei síratják a reményteljes ifjú férfit, kire oly szép jövő várt.

cohorsokban, a curator fisci, a legiókban az actuarius, vagy abactis a számtartó,¹ a pénztárnok arcarius, s alantasa a fizető mester dispensator. E két utóbbi rabszolga, tehát nem katonák. E tisztviselők kezelik a legio bevételeit, kiadásait, közvagyonát, s a végrendelet nélkül elhalt legionariusok hagyatékát.

Élelmezési és raktári tisztviselők a horrearius, a szarvasmarhákat beszerző és gondozó pequarius, a lanii a fegyverraktár őre — armorum custos. Utóbbiak egyikének C. Julius Rusoniusnak fogadalmi követ megmenté a szerencsés véletlen.² Egy más fölírat az apulumi fegyvergyár tisztviselőit: Turranius Marcellinus és Ant. Senecio Juniort mint conductores armamentarii-t említi.³

Végül a katonai épületek őrei, s a fürdősők is ide tartoznak. E tisztsegeket rendszeren veteránok tölték be, így L. Julius Leuganus Clunia a Legio XIII. veteránja, a XIII-ik legionak volt aedis custosa.⁴

A katonai törvényszék tisztviselői a hadbíró quaestionarius, vagy a quaestionibus s a börtönőr.⁵

Az áldozatoknál a haruspex és victimarius segédkeznek.

Trombitás és kürtös háromféle volt a legióban: tubicen, cornicen, bucinator. A tubicines adnak jelt a támadás és visszavonulásra, a cornicines az indulásra, a bucinatores, aeneatores trombitaszóval válták föl az őrségeket, fűt-ták a takarodót stb.⁶

A rendes, állandó helyőrségekben táborozó csapatoknak sok szakképzett és állandó technicusra lévén szüksége, minden legióhoz számos építész — architectus, vízmérnök — librator, kűtmester — aquilex, alagesővező, canaliclarius rézöntő — aerarius, kovács — ferrarius, kőfaragó — lapidarius, cserepező — scandularius, mészégető, favágó, szenelő stb. volt beosztva. Ezenkívül fegyverkovácsok, kik a nehéz lövegeket, a sisak, páncél, íj, lándzsa, gerely, kürt és trombitákat készítenek, bodnárok, timárok, ólomöntők, gabonamérők — mensores, földmérők — metatores, a fecskendősök — sifonarii és aquarii egész raja.

A köztársasági Róma közegészségi ügye még rendkívül fejletlen. Az ütközetben megsebesülteket társaik ápolják, úgy, a hogy tudják, s ezért többen halnak el a harc után, mint annak hevében. A császárság már erre is nagyobb gondot fordít. A legio orvosa egész testületnek a feje, külön sebésze van minden önálló csapattestnek, s ezek mindnyájan immunisok, vagy duplariusok, és háború idején a tribunnak, békében pedig a praefectus castrorumnak valónak alárendelve. A beteg és sebesült katonák bajuk minőségéhez képest sát-

¹ Veget. II. 19. Totius enim legionis ratio, sive obsequorum, sive militarium munerum sive pecuniae cotidie adscribitur actis maiore prope diligentia, quam res annonaria vel civilis polytychis adnotatur.

² C. J. L. III. 1138.

³ C. J. L. III. 1121.

⁴ C. J. L. III. 1158.

⁵ Tacit. Ann. I. 21.

⁶ Veget. III. 5. Semivocalia (signa) sunt, quae per tubam aut cornu aut bucinam dantur. Tuba quae directa est appellatur: bucina quae in semet aereo circulo nexum, temperatum arte spirituque canentis flatus emittit auditum. W. Froehner: La col. Trajane pl. 83. 134.

raikban, vagy a kórházban — valetudinarium — ápoltattak, az arra rendelt egyének által az orvosok közvetlen fölügyelete alatt. A legio-orvosok rendes katonáknak tekintetvén, római polgárok valának, míg a segédsapatokéi szabadosak, vagy peregrinusok.

Az általános katonakötelezettség elvét, illetőleg törvényét a késői császárság idejében is érvényesnek tekintették ugyan, de csak a legritkább esetekben érvényesítették. Augustus fölmenté egész Italiát a legionarius — katona állítás terhe alól, a provinciákban pedig a kötelezettség helyét szerződéses viszony foglalá el, melyet örömmel fogadott a vagyontalan néposztályoknak fegyvert-fogható ifjúsága, mert a jól javadalmazott szolgálat lejárta után, kényelmes, holtig tartó ellátást biztosított magának. Egészen új legiók nem igen szerveztetvén, elég volt az évenkénti kiegészítés, s ez önkéntesek — voluntarii, vagy sorozás — inquisitio által történt, mely alól Traján óta kimenekülhetett az újoncz, ha helyettest állított. A praetorianusok s városi cohorsok Septimius Severusig itáliaiakból teltek ki, de az ő korától fogva legionariusokból egészítették ki. A legionariusokat a provinciákból újonczozták, s csak a rabszolgákat nem fogadák be közéjük. Így a XIII-ik legio legénysége egyidő mulva egészen dáciai lett, mert helyőrségének területén assentáltak. Az újonczozást császári biztosok — dilectatores — végezték, s minél kevesebb teljes jogú és jómódú polgár fiú volt hajlandó a zászlók alá esküdni, annál inkább megválogaták az újonczokat, s a második században már 1·725 m. a katonamérték.¹ A szolgálat alól azonban mindenki fölmenthető testi gyöngeség miatt (vacatio causaria), ha betölti az ötvenedik évet, ha kitudta mutatni, hogy húsz évet szolgált mint gyalog, vagy tizet mint lovas — iusta, emerita stipendia, ha nyilvános hivatalban volt, vagy papi tisztet viselt, — végül jutalomképen. A kibúvást azonban szigorúan büntették, gyakran capitis deminutio maxima-val, tehát a polgárjogok elvonása, vagyonvesztés, börtön, testi büntetés, sőt halállal is.

A besorozottak előbb begyakoroltattak, kaptak zsoldot is, — de rendes katonáknak csak a legiókba való beosztásuk után tekintettek. Az újonczok begyakorlása Vegetius szerint nagy menetekkel — ambulationes kezdődött, s megtaníták vívni, ugrani és uszni őket. Erre nehéz fapajzsot kapván és füttyköst 1·7 m. magas, az ellenséget jelképező fatönkön sajátíták el a támadásban való ügyességet. Tartottak rendszeres hadgyakorlatokat is,² nagy súlyt fektet-

¹ Vegetius I. 5. proceritatem tironum ad incommam scio semper exactam, ita ut senos pedes vel certe quinos et denos uncias inter aleres equites in primis legionum cohortibus probarentur. (Incommam a mérték.) Hieron in Iovin. 2. §. 24. Acta Mart. ed. Ruinart (1713.) 300-ik l. „Dion proconsul dixit: apta illum. Cumque aptaretur Maximilianus respondit: Non possum militare — Christianus sum. Dion proconsul dixit: Incumetur. Cumque incumatus fuisset, ex officio recitatum est: Habet quinque, uncias decem.“ Symp. aenigm. 93. Baehr. A miles padager így panaszkodik:

Bellipotens olim, semper metuendus in armis.
Quinque pedes habui, quos unquam nemo negavit.
Nunc mihi vix duo sunt: inopem me copia reddit.

² Livius: 23. 35: quia otiosa stativa erant, crebro decurrere milites cogebat.

vén a jó és teljes katonai kiképzésre,¹ mert legerősebbnek azon államot tekinték, melyben legtöbb a tanult és gyakorlott katona.² Es ezért a római hadügy legkiválóbbjai, nem a hadsereg nagy számát, hanem teljes kiképzését tarták szükségesebbnek, hogy seregek alkalmas legyen a tábori szolgálat minden ágára, harcra, gyakorlott a menetekben, mint teherhordásban s érezze mindig teljes biztosságát és győzhetlenségét.

Letelven a hosszú hűsz évi szolgálati idő, a becsülettel kiérdemült katonának honesta missio-t kapván, elbocsáttattak, ha nem tarták jobbnak továbbra is megmaradni a hadsereg kötelékében, mint ez számtalanszor történik.³ Ily honesta missióról két fölíratunk emlékszik meg a Kr. u. 160- és 191-ik évekből.⁴

I . O . M
IVNONI . REG
MINERVAE
VETERAN-LEG
XIII . G . M . H . M
PER . IVL . BASSVM 160 Kr. u.
LEG . AVG . PR . PR
IDIBVS . DECEMB
PONTIANO . ET 135 Kr. u.
ATILIANO . COS
MILITES . FAC

J(ovi) O(ptimo) M(aximo) | Junoni Reg(inae) | Minervae | veteran(i) Leg(ionis) | XIII. G(eminae) m(issi) h(onesta) m(issione) | per Jul(ium) Bassum | Leg(atum) Aug(usti) pr(o) pr(aetore) | idibus decemb(ris) | Pontiano et | Atiliano co(n)s(ulibus) | milites fac(ti)

i n h o n o r e m
IMP . c o m m o d i
...
AVG . P . FEL
VETERANIS . LEG
XIII . G . M . f . PVDENTE 166 Kr. u.
ET . POLIONE . COS
m . H . M . p e r
MANILIVM . FVSCVM
LeG . AVG . APRONIANO 191 Kr. u.
et BRADVA . COS
... CVTIVS . QVINTIVS
contir . conueteranis
suus . COLVMNAM . D . D

In honorem | imp(eratoris) Commadi | ... | Aug(usti) p(ii)l(elicis) | veteranis Leg(ionis) | XIII. G(eminae) m(ilitibus) l(actis) Pudente | et Poli-

¹ Veget. I. 1: Scientia enim rei bellicae dimicandi nutrit audaciam: nemo facere metuit quod se bene didicisse confidit. Etenim in certamine bellorum exercitata paucitas ad victoriam promptior est, rudis et indocta multitudo exposita semper ad caedem.

² Veget. I. 13: Nihil neque firmitus neque felicitus, neque laudabilis est respublica, in qua abundant militis eruditi.

³ V. ö. C. J. L. III. 1190.

⁴ C. J. L. III. Kr. u. 160-ből 1078; Kr. u. 191-ből 1172.

one co(n)s(ulibus) (missis) h(onesta) m(issione) per | Manilium Fuscum | leg-
(atum) Aug(usti) Apraniano | et Bradua co(n)s(ulibus) | . . . cutius Quintinus |
(con)tir(onibus) con(vel)eranis | (su)is columnam d(ono) d(at)

E szerint a törvénszabta húsz évnél mindnyájan tovább szolgáltak a katonák, mert a Pontianus és Atilianus consulok alatt 135-ben besorozottak csak 160-ban bocsáttatnak el Julius Bassus legatus által, tehát huszonöt év múlva; de a Pudens és Polio consulok évében fölesküdtöttek (166) sem jártak jobban, ők is csak huszonöt esztendei katonáskodás után alapíthattak békés polgári háztájt, midőn Manilius Fuscus fölmenté őket 191-ben. Néha azonban előbb is megkapták az elbocsátást: egészségi okokból: missio causaria, — vagy a legatus kegyéből — missio gratiosa. A szolgálati szabályzat ellen vétőket misio ignominiosával bünteték.

Az altisztek és legénység kedvezményei a commoda, praemia és dona. Commoda-nak nevezték a zsákmányt, a meghódított országokban szerzett területeket, az állami zsoldot, ruhát, házat és telket a provinciákban, a különféle szabadalmakat. Így a katonai jószágot, míg tulajdonosa táborban volt, nem szabad eladni. A hagyatékokat (testamenta), dona-ajándékokat, s az előléptetést. Praemiumok a pénzajándékok, az idegeneknek római joggal való megajándékozása, az arany gyűrű viselhetése (ius anulorum, dignitas equestris).¹⁾ Praemiumokat osztottak az imperatorok s önálló hatáskörrel fölruházott legatusok. Dona-k voltak a nemes fémből készített érdemrendek — phalerae, díszruhák, fegyverek, koronák, zászlók stb. A hadvezérek kitüntetése, az imperator czim, a supplicatio — nyilvános hálaáldozat, az ovatio, midőn a győző toga praetextában, fején myrtus koszorúval, gyalog vagy lóháton vonult be a városba; a triumphus, midőn himzett togában — toga picta, a senatus és hatóságok kíséretében ment a Capitoliumba, hol koszorúját Jupiter ölébe tevén.

A fegyelem rendkívül szigorú lévén, sokfélék valának a büntetések is: 1. Az exauctoratio ignominiosa, midőn a katona fölödatván esküje alól, fegyverének elvétele után elűzetett a táborból; 2. A decimatio — midőn sorsolás útján minden tizediket kivégzik; 3. A fustuarium, az agyonbotozás vagy kövezés, melylyel a szökevényt, hamisan esküvőt s a tolvajt sújták; 4. hordeo pasci, árpát kaptak búza helyett a megtizedelt legiók, cohorsok, s a melyek elveszték zászlóikat; 5. aere dirui — megcsonkított zsoldra szorítás; 6. a kettősen számított háború év elvesztése a szolgálati időből stb.

Az első és második századbeli legionarius még nem igen mondható el, hogy gyöngyélet a katona élet, mert becsülettel reá kellett szolgálnia kenyerére, mint zsoldjára. A minden tizedik napon ismétlődő fegyvergyakorlatokon kívül ők végzik a középítkezéseket, készítik a kemény, itt-ott még most is teljes épségben fenmaradt hadiútakat, szárítgaták a közlekedést akadályozó mocsarakat, melyek akkor, a folyókban gazdag felföldünkön, midőn mindent erdő borított még, s ennek következtében az égalj hűvösebb és nedvesebb volt, bővében lehettek, hidakat vertek s mindezekhez önmagok állíták elő bányáikból a követ,

¹ Svet. Caes. 33.

mint Aranyon — Petris, és magok égeték a téglát, mely építészünket mindig irigységgel tölti el. Téglavetőik itt-ott roppant üzemmel dolgozhattak, mert a mai Gyulafehérvár egészen el van árasztva a LEG. XIII. GEM. bélyeget viselő téglák mindenféle fajtájával. Csak a királyi ügyészség tolyosójának régi padozatán hétféle speciést sikerült meghatároznom. És e nehéz munka mellett, alkalomadtával, még kedélyeskedni is tudnak ez edzett emberek. Egyikük teljes legyverzetű legionariust karczol a még lágy agyagba; s oda jegyzi nevét is,¹ míg a másik kétszer írja föl az egész «abc»-ét, egészen correct betűkkel. A munka mindig az altisztek fölügyelete alatt folyt, s ezek minden egyes darabra ráütötték a nevök kezdőbetűjével vagy első szótagjával ellátott bélyeget, egyes vagy kettős sorokban. És e bélyegek gyakran igen fontos felvilágosításokat adnak. Lelhelyeik alapján constatalható a legio tactikai fölosztása, elhelyezése, s ekkor bámulattal kell adóznunk a római táborkar genialitásának, rendkívüli helyismeretének, mert mindig oly pontot s pontokat választának, melyek fontos és nagy érdekeket védelmeztek. Érdekes lenne már most foglalkoznom a Legio XIII. Gemina szétoztásával, elhelyezésével, de itt nincsen kellő terem hozzá. A széthelyezés mindig kisebb, nagyobb castrumokban vagy őrházakban történt. Amazokban élénk és vig élet is folyhatott, s apránként kényelemről, sőt fényűzésről is gondoskodtak, mint azt Torma Károly, Dácia legkiválóbb ismerőjének llosván, a castrum területén, rendkívüli gonddal és szakértelemmel folytatott ásatásai bizonyítják. Annál unalmasabban telhetett az idő az őrházakban, melyekben 4—4, legföljebb 8—8 ember volt elhelyezve. Nyáron még csak szerezhettek némi mulatságot, de télen át az élelemszállítókon, s ellenőrző közegeken kívül, csak farkasok és medvék zavarhaták csöndes, majdnem síri nyugalmaikat. Ezek megváltóként üdvözölhették az áthelyezési parancsot.

A Legio XIII. Gemina készíté a Sárdról—Apulumig húzódott vízvezetékét 158-ban. Fölratuk a következő: ²

I . O . M
ET . CONSESSV . DEO
RVM . DEARVMQVE
PRO . SALVTE . IMPERII
ROMANI . TE . VIRTUTE
LEG . XIII . G . SVB . M . STATIO
PRISCO . CONSVLE . DE
SIGNATO . DEMONSTR
IPSIS . AQVAS . APERIEN
DAS . PER . L . AVRELIVM
TROPHIMVM . PO
NENT . SIGNVM . IO
VIS . TE . ARAM . P . S . F

J(ovi) O(ptimo) M(aximo) | et consessui deo | rum dearumque | pro salute
imperii | Romani et virtute | Leg(ionis) XIII. G(eminae) sub M. Statio | Prisco

¹ Az alsófehérmegyei tört.- és régészeti társulat múzeuma. — Herculanus.

² C. J. L. 1061. III. k

consule de | signato demonstr(ante) | ipsis aquas aperien | das per L. Aurelium | Trophimum po | nent(em) signum Jo | vis et aram p(ecunia) s(ua) f(ecit).

161-ben nagy katonai épületet fejeznek be, melyeknek költségeihez Marcus Aur. császár is hozzájárult.¹

Magok állíták elő, és szerzik be a kincstári bányákból vas szükségletöket is, mint azt a következő, Mommsen megjegyzései alapján Goos által kiegészített fölírat világosan bizonyítja.²

NVMINI ET VIRTUTIBV	(s terrae Daciae et genio loci)
NATO . VBIFERRVM EXOI	(peribus Leg. XIII. gem. effoditur)
NATVRAE . BONIEVEN	(tus et numini imp. caes T. Ael. Hadri)
ANI ANTONINI AV	(ugusti pii pont. max tr. p. (?) cos (?) p. p.)
TERENTIV	(s Gientianus leg. Aug. pr. pr.)

E bányászatot valószínűleg Hunyadmegyében, Gyaláron üzték, hol az egykori művelésnek már számtalan adaléka került napvilágra.

Legiónk a hódítás befejeztétől, tehát 107-től kezdve, másfélszázadig állomásozván Apulumban, — legénységének magánélete egészen összeforrt a polgárságával, s ezért más összefüggésben fogom azt tárgyalni.

¹ C. J. L. III. 1171. Imperatore Caesare M. Aurelio Antonino Augusto III. et imperatore L. Aurelio Vero II. consulibus per Legionem XIII. Geminam sub cura P. Furi Saturnini legati pro praetore consulis designati. — Kr. u. 161.

² C. J. L. III. 1128. Kr. sz. u. 138—167.

IX. A LEGIO XIII. GEMINA SEGÉDCSAPATAI.

A segédesapatokat mind a provinciákban sorozták, s rendesen római mintára valának szervezve, fegyverezve. Néha azonban érvényesítettvén nemzeti szokásaik, igen elütének a birodalmi hadseregtől, s ilyenkor megkülönböztető mellékneveket kapnak, mint sagittarii, scutati, contarii, catafracti, funditores stb. Utóbbiaknak általános összefoglaló neve: leves cohortes. A segédesapatok legénységük számára nézve kétfélék: cohortes quinquagenariae = 500 ember = 6 centuria, vagy cohortes miliariae = 1000 ember = 10 centuria. Ha gyalogok cohortes quinquagenariae vagy miliariae peditatae; ha lovasok equitatae nevet kapnak. Utóbbi 240 lovast és 760 gyalogot, 10 egyenkint 76 főből álló centuriát számlál; a cohors quinquagenaria equitataba 120 lovas = 10 turma, 360 gyalog — 6 centuria volt beosztva. A lovas cohorsok talán már Augustus idejében szerveztettek a határok védelmére, és helyőrségi szolgálatra a provinciákban, s teljesen önálló csapatokként is alkalmaztatván azok a legio mintájára alakítottak meg.

Ily segédesapatot kettőt constatálhatunk teljes biztossággal:

A Cohors I. Alpinorum equitata-t¹ s

A Cohors I. Ubiorum-ot.²

A tisztán lovas csapatok az ala-k, s ezek szintén alae quinquagenariae = 16 turma vagyis 480 lovas, vagy alae miliariae = 24 turma = 960 ember. Vespasian idejében a római módra fegyverzett lovasok hosszú kardot, lándzsát, (contus) pajzsot, s tegzőkben 3—4 kopját hordtak, továbbá sisakot és páncélt. Hadrian idejében a pompa kedvelő császár alatt, aranyozott, rostélyos és lószőr forgós sisakkal, a páncél helyett kimmer chitonak és könnyű pajzsokkal szerelték fel őket.

¹ C. J. L. III. 1183.

² C. J. L. III. 1181.

Fölirataink szerint három ala volt, kétségtelenül, mint az előbbi cohorsok is, különböző időben Apulumban, és pedig:

Ala megkülönböztető nevét elmosta az idő. ¹

Ala II. Pannoniorum. A császár jóvoltáért J. Flavius Longinus által dedicalt fölirathból állapítható meg. Mommsen Traján idejébe teszi a fölirat keltét. ²

Ala compagonum ∞ (= miliaria). Praefectura C. Julius Corinthianus, cursus honoruma szerint a cohors I. Brittanicának is parancsnoka lévén, egy dák vexillációval együtt rendeltetett csapatja a párthiai háborúba, s midőn innen visszatért, vevé át a spanyol csapat főparancsnokságát. Mommsen szerint e háború Severus idejében történt, mert a fölirat latinságának barbar volta miatt nem helyezhető Marcus és Verus császárok korába.

Az auxiliaris cohors parancsnoka rendszerint praefectus, ki előbb centurio volt. Ha további előléptetésre is alkalmas, úgy tribunus legionisnak nevezik ki, végül pedig mint praefectus equitum egy alat kap, s ezzel elérte a legmagasabbat, ha nem volt senatori rang. De alkalom adtával még így, korlátok közé szorítva is fényes volt katonai pályájok, mint azt C. Julius Corinthianus cursus honoruma bőségesen igazolja a föliraton, melyet Kr. u. 191-ben örökösei Marcius Arrianus, Julius Clinias és Pisonianus állítanak a férfi kora delén, harminczkilencz éves korában elhalt praefectusnak: «praefecto cohortis VII. Gallorum, tribunus cohortis I. Brittanicae, ³ item vexillationis Dacorum Parthicae, cui ob virtute sua sacratissimi imperatores coronam muralem, hastam puram et vexillum argento insignem dederunt; praefecto alae Campagonum idem miliariae. ⁴

Egyes kisebb, de önálló működési körrel felruházott csapatok «numerus» nevet viselnek. Ily csapatoknak Apulumban való táborozása kétszer constatalható.

A Numerus Illyricorum ⁵ és

A Numerus Militum Hispanorum. ⁶

Végül a frumentariusok, kik a centurio frumentariorum parancsnoksága alatt vannak a legio mellé beosztva, de anélkül, hogy külön csapattestet képeznének. Rangjukra nézve mindnyájan principales. Kezdetben nevökből következtetve a sereg élelmezése s ellátása tartozott teendőik közé, míg utóbb mint futárokat alkalmazzák. Mint ilyenek alkalomadtával vagy felsőbb meghagyásra kémszolgálatot is teljesítenek, különösen a provinciákban, hol egyenesen rendőri tisztviselőknek tekintetnek s ilyenekül fungálnak ⁷, még a katonasággal

¹ C. J. L. III. 1179.

² C. J. L. III. 1100.

³ C. J. L. III. 821.

⁴ C. J. L. III. 1193.

⁵ C. J. L. III. 1197.

⁶ C. J. L. III. 1149.

⁷ Auref. Vict. de Caes. 39., 44.: remoto pestilenti frumentariorum genere, quorum nunc agentes rerum simillimi sunt. Qui cum ad explorandum annuntiandumque, qui forte in provinciis motus existerent, instituti viderentur, compositis nafarie criminationibus iniecto

szemben is, mert a legénység rendőri szempontból föltétlen engedelmességgel tartozik nekik.¹

A frumentariusok külön kaszárnyákban — castra peregrina, vagy peregrinorum laknak s főnökük a princeps castrorum peregrinorum, vagy rövidítve princeps peregrinorum. Rangja egyenlő a legmagasabb osztályú centuriokéval, s előléptetés esetén azonnal primipilus lesz. Közvetlen alantasa a subprinceps, vagy optio peregrinorum. E tisztséget egy időben P. Aelius Marcellus látta el Apulumban.² E princeps rendelkezése, hatósága alá tartoznak a Rómából vagy a helytartótól sürgönyökkel érkezett frumentariusok, kik a castra peregrinában helyeztetnek el további rendelkezésig.

passim metu, praecipue remotissimo cuique cuncta faede diripiebant. Spart. Hadr. 11., 4.: Et erat curiosus non solum domus suae, sed etiam amicorum ita ut per frumentarios occulte omnia exploraret, nec adverterent amici, sciri ab imperatore suam vitam priusquam ipse hoc imperator ostenderet. — Cypr. epist. ult.: Frumentarios esse missos, qui me Uticam perducerent. — Acta Mart. ed. Ruinart p. 177.: Atque ego quidem quadriduo domi mansi, adventum expectans frumentarii. Me vero omnia circumeundo perscrutabatur, vias, fluvios, agros, ubi me occultari aut qua transiturum esse suscipiebatur.

¹ Capitolin. Marin, 12., 4.

² C. J. L. III. 1180.

X. A LEGIO XIII. GEMINA CASTRUMA MELLETT KELETKEZETT POLGÁRI TELEP.

(Canabae.)

Az apulumi föliratokon s okleveleken, bárha a városnak van neve, — mégis többször előfordul a polgári község jelzésére a «Kanabae» kifejezés, így: a Dasius Breucus által 142. május 16-án Bellicus Alexanderrel kötött adás-vevési szerződésen: actum Kanabis Legionis XIII. Geminae XVII. Kalendas Junias Rufino et Quadrato cos.; majd a Claudius Julianus miles Legionis XIII. Geminae (centuria) Claudi Mari által 160. október 4-én Claudius Philetusszal kötött ugyancsak adás-vevési szerződésen: Actum Kanabis Legionis XIII. Geminae IIII. nonas Octobres Bradua et Varo cos.

E sajátos jelenséget Mommsen fejté meg a Hermes VII-ik kötetében közzétett kiváló értekezésében. Tanulmányának főbb pontjai a következők:

A rómaiak a castrumot és a várost incompatibilisnek, összeegyeztethetetlennek tartván, táborikat sohasem helyezék municipiumokba vagy coloniákba. Egyes kivételek vannak ugyan e szabály alól, — de azok legkevésbé sem gyöngítik annak általános érvényét, mert indokaik mindig politikaiak. Így Augustus a gárda egy részét a császári trón biztosítására Rómába helyezi; Tiberius megerősített tábort épít praetorianus cohorsainak — a fővárosban; katonaság tartja féken az ingerlékeny, ideges Antiochiát, s a folyton lázongó, zavargó Alexandriát. És arra is csak két, majdnem egykorú esetet találunk följegyezve, hogy meghódított területen, stratégiai okokból épült castrum helyén azonnal város alapítottak. Ezt tevő Augustus táborának területén Nicopolisszal, és Varro Murena 29-ben Kr. e., midőn a salassok legyőzése után császári urának példáját követve, castrumának középpontjára tette le Augusta Praetoria alapkövét.

A rómaiaknak állandó táboraik csak az állandó hadsereg szervezése után lévén, s a császárság első századában sohasem egyesítettvén azok polgári telepekkel, a Közép-Duna mellékein egyetlen város sem keletkezik magából a táborból, mert Emona (Laibach), melyet Augustus, Virunum (Zollfeld), Celeia (Cilli), Juvavum (Salzburg), Teurnia (Set. Peter bei Spital), Agountum (Lienz), Savaria vagy Sabaria (Szombathely) — melyet Claudius császár, Solva (Seggau), Siscia (Eszék), Sirmium (Mitrovicz), melyet a Flaviusok alapítanak, tisztán polgári telepek, s Poetoviot (Pettau) csak a Legio XIII. Geminának, már évtizedekkel előbb történt áthelyezése után emeli Traján coloniává.

Ugyanez történik Dáciában is. Kivételt csak Sarmizegetusa tesz, melyet 110-ben Kr. u. az V-ik legio már mint coloniát alapít meg. Tsierna és Napoca polgári telepek, a Maros mellékén pedig egy névtelen castrumot is találunk.

A legióknak jelentékeny kísérete volt mindig: a katonák nejei és gyermekei, — hozzátartozóik; a vexillum alatt együtt tartott veteránok, s azok, kik megszokván a katona életet, még elbocsátásuk után sem tudják elhagyni a tábor, környezetét, bajtársaikat; a markotányosok (lixae) laczikonyháikkal, s a legénység és tiszteknek rendkívüli szükségleteit kielégítő kereskedők (mercatores), kik szekereken követék a tábor a felsőbbség engedélyével, mint szükséges rossz, mert tűrhetővé teszik czikkeikkel, nyaláncságaikkal az exponált helyőrségek unalmát, a tábor silány konyháját, s pénzt hoznak forgalomba kisebb-nagyobb, — gyakran igen borsos kölcsönök által, és csengő denárokkal, aureusokkal váltják meg a zsákmányt. E kíséretet el kellett helyezni, s ez a castrametatio alkalmával kiszabott területen történt, hol a katonák övéiknek apró kunyhókat, a markotányosok és kereskedők pedig áruik elhelyezésére és eladására deszka vagy sövény színeket építettek. Mommsen szerint e kunyhókat és színeket jelenti a «canaba» szó, mely nem classicus ugyan, de népszerű és általánosan használt műkifejezés, s közkeletű, nem annyira az ideiglenes lakások, mint inkább az idegen területen, könnyen épült s könnyen eltávolítható kereskedelmi raktárak és üzlethelyiségek jelzésére. Hasonló jelentőséggel látszik birni e szó a 193-ban kiadott rendeletben is, melylyel az Antoninus oszlop öre engedélyt kap, hogy az emlék szomszédságában, közelében — loco canabae, hospitiumot építtessen, s erre az anyagot az állami tégl- és épületkő-raktárból utalványozzák, melyek «de casulis, item canabis et aedificiis idoneis,» tehát lerombolt kunyhók és színekből származó anyagot gyűjtik meg. De főképen a házon kívül tartott bor, olaj s hasonló czikkek elhelyezésére szánt épületeket nevezik így; ezért mondják magokról a lugdunumi (Lyon) ¹ borkereskedők egy lyoni s egy római ² föliraton «Lugduni in canabis consistentes», mert értekezleteiket, mint hirneves boraikat is a kikötőben épült raktáraikban tarták. Később a szó, átvitt értelemben pinczét is jelentett, tehát ismét, a bortartásra kiválóan alkalmas helyet. És eme jelentménnyel fordul elő a Sz. Ágoston néven szereplő szent beszédekben mint «canava», s Ennodiusnál, és még a mai olasz nép-

¹ Henzen 7007.

² Orelli 4017.

nyelvben is. E. Q. Visconti szerint «canaba» a görög «καλύβη» szó corrupte-laja; s az oláh népnyelv a pásztor kunyhókat «kaliba»-nak nevezi máig.

És mióta a legiók, folytonos hadilábon, állandó barakokban, hosszasan, évtizedeken sőt századokon át tartózkodtak, a canaba is megállandósul. A lakásokul szolgáló kunyhók rendes lakóházakká válnak, s a deszka színek szilárd raktárakká. Tacitus idejében már rendes város alakot öltött a veterai (Xanten) tábor canabaja: *subversa longae pacis opera haud procul castris in modum municipii extructa ne hostibus urbi forent.*¹

Mommsen szerint a tábor és város incompatibilitásánál fogva, a castrum mellett keletkezett községeknek soha sincsen városi joga, hanem csak testületi és gyülekezési.

A canaba és város között a legnagyobb különbség a lakosságnak a lakott területhez való viszonyában rejlik. Utóbbiak az elfoglalt területen teljes polgárjoggal laknak, míg az előbbieket csak ott időznek, tartózkodnak — *consistunt ad canabas legionis*, vagy *ad legionem*, avagy *Troesmis consistentes* stb. Mommsen szerint a *consistere* szó egy és ugyanazon helyen való hosszú, de honossággal nem járó tartózkodást jelent. Ezért használják ily helyeken a gyülekezetek jelzésére is — mint a lyoni kereskedők tevék. A canabának e szerint nincsen illetékességi joga sem, s így a lakosságnak is csak *domiciliuma*, — tartózkodási helye van, de nem *civitas*a, polgársága. S míg a város helyhez van kötve és jogilag képzelhető az elpusztítás, de nem áthelyezés, addig a canaba együtt járván a legióval, azonnal oda helyeztetik át, hova a hadtest megyen, melynek tulajdonát, jobban, kiegészítő részét képezi. Az ily táborvárosoknak nincsen neve sem, ez mindig együtt jár a városi joggal; így lőn a XIII. legio canabájából *municipium Apulum*, a Legio V. Macedonicaéból *municipium Troesmis*, a II. Aduitrixéből *municipium Aquincum*.

Az illetékességi, honossági jog hiányának fontos következményei valának. Az ily telepeket megerősíthették, körülveheték várakkal, de nem voltak jogi értelemben vett városi falaik — *pomoerium*, még kevésbé határaik. Ha valaki szülővárosából végleg átköltözött más városba, *municipium* vagy *coloniába*, s ott új honosságot szerzett, úgy a régít elveszté, mert kettős illetősége nem lehet senkinek, de ha a canabába telepszik valaki, föltétlenül megtartja eredeti honosságát, meg itt született gyermekeivel együtt. A canabához tartozásnak föltételei: a római polgárjog s *domicilium* a táborban; és ezért a peregrinusok ép úgy ki voltak zárva a tábori községből, mint azon római polgárok, kik nem időztek állandóan a táborhelyen. S e miatt a lakosság sohasem használja e kifejezést: a canaba polgárai, hanem mindig «*cives Romani Legionis XIII. Geminae*» mondják magokat, vagy «*veterani et cives Romani*; *cives Romani in Troesmis consistentes*» stb. mint troesmisi föliratokon olvassuk, s «*cives Romani Moguntiaci*», mint a rajnaiak bizonyítják,² egy mainzi (*Moguntiacum*) pedig a következő érdekes följegyzést találjuk: *Perpetuus et Felix fratres cives*

¹ Tacit. Hist. IV, 22.

² C. J. L. III. 6166, 6167; C. J. Rhenanarum 956, 1130, 1067.

Romani et Taunenses ex origine patris T. Flavii Materni veterani cohortis III. praetoriae.... et Aurelia Ammias mater eorum civis romana — a testvérek tehát atyjok jogán Róma városi polgárok, de Moguntiacum canabájában születvén, taunusiak is s itt van domiciliumok.

E telepek lakosságának legnagyobb része a castrumban táborozó legio, s a segédcsapatok veteránjaiból telt ki, s főczéljuk az vala, hogy az elbocsátott katonáknak és a szomszéd vagy távolabbi városok, kereskedelmi okokból itt tartózkodó polgárainak és a honesta missio által polgári jogot nyert, de illetékességgel — origo — nem bíró, s így a tulajdonképi otthont nélkülöző polgároknak alkalom adassék jogaik gyakorlására.

A canabák közigazgatása az első században már teljesen kifejlődött, de egészen katonai jellegű, míg a másodikban jóformán polgári minden részletében. Az ordo és decuriók meg vannak már a császárság első korszakában is, de hiányzanak a municipiumokat jellegző tisztviselők: a quatuor vagy duumvirek; tehát nincsen hatóságuk, csak előjáróságuk.

Az előjáró, Mommsen szerint a «curator veteranorum et civium Romanorum, qui consistunt ad canabas legionis illius. És e czímet, rangot gyakran említik a fölratok: P. Tutilius veteranus signifer, curator veteranorum; ¹ L. Sertorius signifer, aquilifer Legionis XI. Claudiae Piae Fidelis, missus curator veteranorum legionis eiusdem; Sextus Julius summus curator civium Romanorum suffragio veteranorum Legionis VII. Claudiae Piae Fidelis. ² E curator rendesen maga is veteran volt, mint C. Sertorius veteranus Legionis XVI., curator civium Romanorum Moguntiacy, ³ s hatásköre kiterjedt a legio mellett tartózkodó összes római polgárookra épűgy, mint veteranokra, és rangja inkább tekintetvén katonai, mint polgárinak, szolgálati éveit csakűgy felsoroltatnak, mint a legionál, p.: meruit stipendia XI.VI., militaria XVI., curatoria veteranorum III., evocativa III. ⁴ De a megűrűlt helyek mégis választás útján töltenének be. ⁵ Rangja a signiferével lévén egyenlű, kisebb a centurio és evocatusénál. Alája és melléje vannak rendelve a quaestor veteranorum vagy civium Romanorum, de egyszerűen quaestor is, és az actor, kit Mommsen tisztviselőnek minűsit. Egy mainzi fölrat következűen számlálja el e hivatalnokokat: Fortunae Augustae Sacrum. C. Nemonius Senecio curator veteranorum et T. Tertius Felix quaestor et Catius Verecundus actor de suo posuerunt. ⁶

E közigazgatási forma meg van ugyan Augustus idejében is, még pedig ugyanazon alakban, de még sem köztársasági eredetű, mert a respublicának nem lévén állandó seregei, voltaképi veteránjai sincsenek, ezért Mommsen a «conventus civium Romanorumból», tehát a római törvénykezési területen kívül tartózkodó római polgárok gyűlekezetéből származtatja, s teljes joggal, mert a

¹ C. J. L. V. 5832.

² C. J. L. III. 3723.

³ C. J. L. V. 5747.

⁴ Brambach: C. J. Rh.: 717.

⁵ C. J. L. III. 3723.

⁶ C. J. Rh. 1049.

«conventus Helvetorum» élén álló «curator Romanorum»¹ azonosnak látszik e telepek curatorával, s mert e conventusok különösen alkalmasok voltak arra, hogy mintául szolgáljanak a főhadiszállás körül csoportosult polgári népesség testületi szervezésére. És a viszonyok is teljesen azonosak lévén, elég volt a formáknak egyszerű átvétele, mert az tökéletesen mindegy, hogy a testületek tagjainak köre az egész provinciára terjed-e ki, vagy csak egy helysége.

A fönnebb ismertetett alapszervezet kétségtelenül a K. e. első századba tartozik, mert a feliratok legnagyobb része is ez időbe esik — és a Vespasianusig terjedő korbá — a mainziaknak kivételével, melyeknek egyike Kr. u. 193-ban kelt. Hogy a régi szervezet oly soká fönmaradt a Rajna mellékén, az a legióknak állandó, már Augustus uralmával kezdődő szakadatlan ott állomásozásának következménye, míg a dunamelléki legiók gyakran változtaták főhadiszállásaikat, mert a határokat folyton terjeszték.

A második században előtérbe lépő, inkább polgári jellegű szervezetet Troesmis (Iglitza Bulgáriában), Aquincum (Buda), Asturica és Apulum fölratai alapján constatalhatjuk minden részletében.

Az előljárátság élén két magister áll p. Troesmisben: P. Valerius Clemens et L. Cominius Valens veterani Legionis V. Macedonicae, magistri²; s Asturicában: respublica Asturica per magistros G. . . . Pacatum et Flavium Proculum³; majd az aedilis pro salute imperatoris Caesaris Traiani Hadriani Augusti C. Valerio Pudente veterano Legionis V. Macedonicae et Mario Ulpio Leontio magistris Canabensium et Tuccio Aeliano aedile donum dederunt veterani et cives Romani consistentes ad Canabas Legionis V. Macedonicae⁴; végül az egyházfi — templomőr — aedis custos⁵.

E szervezet az önkormányzattal bíró városok hatóságának másolata ugyan, de Mommsen szerint oly másolata, melyből élesen kitűnik a municipiumok és canabak közötti ellentét, különbség, mert ezekben a községi előljárók neveztetnek magistereknek, míg amott a papok, kik nem képeznek politikai, hanem sacralis — a templom mellé rendelt testületet.

A XIII-ik legio táborá mellett is keletkezett ily polgári telep. Lakói kereskedők, iparosok, veteránok s a legionariusok hozzátartozói.⁶

Apulum canabáját a felsőbbbséggel szemben az ordo decurionum, a legtekintélyesebb polgárokból álló törvényhatósági bizottság képviseli, mely ellenőrzi a közigazgatást is.⁷

S e decurionatus teljesen azonos, egyenlő rangú lévén a coloniák és municipiumoknak hason állásaival, az Ala II. Pannoniorum egy veteránja egy-

¹ Ins. Helvet. 122., 123.

² C. J. L. III. 6162.

³ C. J. L. III. 3636.

⁴ C. J. L. III. 6166.

⁵ C. J. L. III. 1158.

⁶ C. J. L. III. 1004., 1008. stb.

⁷ C. J. L. III. 1093: Libero Patri et Liberae Claudius Atteius veteranus Legionis XIII. Geminae decurio Canabensium cum suis v. l. s. Locus datus decreto decurionum.

szerre viseli azt a Canaba-ban Sarmizegetusa és Napocában.¹ Egyebekben canabánk szervezete összevágván más provinciabeli hasonló községekével, magisterok szerepelnek az előjáróság főnökeiként már Traján idejében is.²

E községek is ép úgy, mint minden testület — collegium, valamely sacralis központ körül csoportosulnak, s ezt eléggé bizonyítja a XIII-ik legioéra vonatkozólag az, hogy a polgárok templomának külön, tekintélyes állású öre van, a Legio XIV. Gemina Martia Victrix veteranjá: L. Julius Leuganus.³

Az érdekes egyházi valószínűleg galliai volt, — hasonlóan T. Fabius Iblimarus — trieri származású — kinek sírkövét Mommsen szerint még Traján idejében három gyermekének: Pulcher, Romana és Aquileiensis gyámjai állítják. Talán a I. Adiutrix-szal jöttek Dáciába, s a Canaba legelső lakosai és alapítói közé tartoznak.⁴

Canabánk sokáig, zavartalanul virágzott — Marcus Aureliusig, de ekkor a bölcsész és legbékésebb császár kormányának első évtizedében kilört vihar, a markoman háború, fölötte is végig zúgván, talán elpusztította egészen, — s csak a legjobb császár atyai gondossága által kelt új, szebb életre.

¹ C. J. L. III. 1100. Pro salute Augusti Matri Deum Magnae sanctum Titus Flavius Longinus veteranus ex decurione Alae II. Pannoniorum, decurio coloniae Dacicae, decurio municipii Napocae, decurio Kanabensium Legionis XIII. Geminae et Claudia candida coniunx et Flavi Longinus, Clementina Marcellina filii ex imperio pecunia sua fecerunt. L. d. d. d.

² C. J. L. III. 1008. Fortunae Augustae Sacrum et Genio Canabensium L. Silius Maximus Veteranus Leg. I. Adiutricis Piae Fidelis, magistrans primus in Canabis donum dat et Silia Januaria et Silius Firminus.

³ C. J. L. III. 1158: Victoriae Augustae L. Julius T. f. Galeria (tribu) Leuganus Clunia veteranus Legionis XIII. Geminae Martiae Victricis, aedis custos civium Romanorum Legionis XIII. Geminae nomine suo et Caii Iulii Paterni filii sui donum dat.

⁴ C. J. L. III. 1214. D. M. Tito Fabio Iblimaro domo Augusta Treverorum quondam decurioni Kanabarum. Vixit ann. LX. Fabii Pulcher, Romana, Aquileiensis per tutores suos posuerunt.

XI. A MARKOMAN HÁBORÚK.

Rómának eddigi agressív politikája Dácia meghódítása után nyugoton teljesen békéssé válik, s a hódításokat a határok biztosítása váltja föl, a támadást védelem, ez pedig, ismerve a birodalmat, a megelőző évszázadokban éltető, föntartó és mozgató eszméket, határozott hanyatlást jelez. A következetesség s erély azonban, melylyel Hadrian és Pius az új irányt érvényesítik, amaz a birodalmi határoknak éber szemmel tartása, emez diplomatiája, a barbárok iránt tanúsított előzékenysége, és főleg bőkezűsége által, elődek ugyan még látszatát is a stagnationnak vagy hanyatlásnak, de magát a tényt nem teheték nem létezővé, minek apránként az lőn következménye, hogy a határszéli népek, melyek előbb nagyon is megérvék Róma súlyos kezeit, teljes függetlenek lőnek. E függetlenség Trajának félelmes kormánylata óta nem adott ugyan új bátorságot nekik ismét megkezdeniök a császárság első századában majdnem szakadatlan rabló hadjáratokat, ezt veszélyesnek tarták, de azért megnövelé önérvüket, melyet még nagyobbá kelle tennie a hosszas béke által bekövetkezett átalakulásoknak.

A béke nyugalmas évei az éjszaknyugoti barbar törzsek beléletére nagy befolyást gyakoroltak, majdnem teljesen átváltoztatván a népek arczatját. Éjszak és kelet felé nem nyújtván a vándorlás semmi kecsegtetőt, biztatót, nem volt kedvök új kalandokra menniök, nyugotra pedig nem mehettek, útjokat állván a birodalom sasai, jól fölszerelt védelmi vonalai. Kénytelenek valának tehát megállapodni, letelepedni s az egykor folyton vándorló, marhatenyésztés, halászat, vadászat és rablásból élő népek földművelővé alakulnak, akaratuk, eddigi szokásaik, hajlamaik ellenére. A hosszú békeidő rohamosan megszorítja számukat is, és e növekedést nem ellensúlyozá semmi, mert a halandóság, nem lévén háborúk, minimumra szállott. És a számbeli emelkedéssel együtt járt a közvagyonosság hanyatlása is. Új jövedelmi forrásokat pedig e népek

nem szerezhetének, mert kereskedelmők a birodalom felé nem volt, s nem is lehetett, nem termelvén semmi olyat, mi a magasabb igényekhez szokott imperiumbeli lakosságnak inyére lehetett volna; sőt ellenkezőleg új kiadásaiak támadtak minden nap, szorgalmasan látogatván a szomszéd római emporiumok piaczeit, vásárait; igényeik, kívánalmaik emelkedni kezdének, a jövedelmi források pedig napról-napra fogyván, lassankint a közgazdasági válság is bekövetkezett minden nyomorával együtt. Ezen segitendő egyes törzsek a birodalom határai mögé való átköltözhetést többször is kérelmezik, de a helytartók felsőbb parancsra, vagy saját akaratukból mindannyiszor visszautasíták őket, nem is sejtván, hogy e kérelmeknek az anyagiakon kívül még más okai is lehetnek és vannak.

A legfontosabb kétségtelenül az, hogy a népvándorlás első áradatai elérték a római végeken lakó népeket, a Duna felső vidékein épűgy, mint torkolatánál. Kezdetben a keleti germánok valának azok, kik a nyugatiak és déliek lakhelyeit fenyegeték, kénytelenségből, mert utánok meg a török-tatár népek tódulván, kelet felé többé vissza nem fordulhattak. Ily mozgalmakat rendszeren a megélhetés gondjai okoznak, de elősegítik azokat a vesztett háborúk, egyes hatalmasabb törzsek terjeszkedései, belvillongások és politikai átalakulások is. Így indult meg Németországban is ama százados mozgalom, mely csak Aurelianus korában ér véget. Ez a népvándorlásnak első, a góthok által provokált korszaka. A Keleti-Tenger s az Alsó-Visztula mellékein lakó germánok, góthok a második században délre fordulnak, s az Al-Duna felé törekedvén, karddal és szerződésekkel törnek utat magoknak. Főtörzseik az Odera és Visztula vidékein haladva, összeütközének a közép és déli germánokkal, hogy kiszorítsák őket területeikről. A Közép-Dunához azonban nem tudnak eljutni, mert útjokat állják a vandalogok, naristok, markomannok, quadok és hermondurok. Ez kétségtelenül heves harczokat, politikai rázkódásokat és catastróphákat okozott, melyek e törzseket a szó szoros értelmében két tűz közé szoríták és érdekeik közös védelmére serkenték. S e közösség, melyet másfél századdal előbb két nagy ember: Arminius és Maroboduus nem tudtak létrehozni, most megalakul magától, ¹ s minél több és több népet kényszerít csatlakozásra a végső veszély, annál inkább előtérbe lép a kérdésnek legegyszerűbb megoldása is: beköltözni, vagy ha kell, betörni ² a római birodolomba, melynek gazdagsága, nagysága, hatalma e félbarbar és barbar népek előtt szinte utópiusnak tűnhetett föl.

S az indokok, melyek megmozgatták e törzseket a Rajna mellékeitől egész Dáciáig, éreztették hatásukat az Al-Dunánál is, de itt csak azután, hogy nyugaton majdnem tetőpontját éri el a harc.

És e küzdelmek közönként a kétségbeesetteknek irtózatos elkeseredésével, másfél évtizedig dűlván, kiterjednek fél Európára és a barbar világnak majd-

¹ Julius Capitolinus: Vita Marci c. 22. Gentes omnes ab Illyrici limite usque in Galliam conspiraverant. — Ammianus Marcellinus 31., 5., 13.; unum spirando vesania gentium dissonarum.

² Capit. Vit. Marci c. 14. . . aliis etiam gentibus quae pulsae a superioribus barbaris fugerant nisi reciperentur bellum inferentibus.

nem minden népére; ezért az események elbeszélése előtt, vázolom fővonásai-ban az óriás sphaerát is, melyen mint romboló, s mindent elpusztító vihar zúgott végig e rettenetes háború.

A birodalom északkeleti provinciái.

A római birodalom tűzpontja Julius Caesar idejében sok tekintetben hasonlít egy dúsgazdag, de hanyag földesúr kerítetlen belsőségeihez. Óriási birtokai a világ legszebb részén terülnek el, tekintélyét, hatalmát egyformán bámulják, csodálják és félik az Euphrát vidékén, mint Hispania nyugoti határain, Britanniában, a Rajna torkolatánál, mint a Nilus zuhatagjainál, és mégis az imperium középpontja Italia, tárva-nyitva áll minden ellenséges támadásnak, s még hozzá, a mi valóban bosszantó lehetett a világ uraira nézve, apró népek zavarák édes álmaikat. Az élet kicsinyke bajai iránt teljesen érzéketlen dictator, nem törődve a határszéli kellemetlenségekkel, a távoli Britannia meghódítását köti lelkére utódjainak s a rajnai határok biztosítását a barbar és mindig merész germánok ellen, hogy Gallia kibékíthető legyen sorsával.

De Augustus bármily tisztelettel viseltetett is a nagy Caesar végakarata iránt, elhalasztá, majd teljesen mellőzte Albion meghódítását, és Italia biztosításához fogván, háborút indít az Alpok zordon lakói ellen. Vállalatai teljes sikert aratván, Italia kikerekítettett, s át volt törve az örök hó földte sziklafal délről — északfelé, megnyílt a hatalmas összekötő vonal, mely Rómát új kötelekekkel fűzte Közép-Európához, megjelölve az irányt is, merre kell haladniok a győzelmes fegyvereknek, ha végre akarják hajtani a birodalmat betöltő és mozgató eszmét, a világ meghódítását, s el volt háritva a veszély is, hogy a hegy-szorosokon át egy gall vagy germán Hanibál újra fenyegethesse az örök várost. Nem ok nélkül emlékezik tehát Augustus e vállalatokról, könnyen megbocsátható tetszélgéssel a Monumentum Ancyranumban.¹

Az Alpok déli lejtőin lakó salassok, a taurinok szomszédjai még mindig függetlenek valának és épúgy megsarczolák és kirabolák, ha szerét ejtheték, a békés utazókat, mint hajdan. A köztársaság már 654-ben (= 100. Kr. e.) alapítá e kelletlen nép fékentartására Eorediát, — de sikertelenül, mert a gyarmatot csakhamar földülták a rabló törzsek. Augustus Terentius Varrot küldi ellenök jelentékeny sereggel. A legiók több oldalról támadván meg a készületlen népet, győzelmet arattak, s császáruk parancsára a fegyverfogható férfiakat fogságba hurezolván, Octavianus aggodalom nélkül alapíthatá meg háromezer gyarmatossal a gyorsan fölvirágzott Augusta Praetoriát (= Aosta, 25-ben Kr. e.), ugyanekkor Italiával egyesítván a raeti Alpok lejtőit. De a hegység belseje még mindig megközelíthetetlen lévén, az új szerzemény igen kétes birtok volt. A hódítást tovább kelle tehát terjeszteni, s a császár mostoha fiai Tiberius és Drusus bizattak meg az új harcok megvívásával. Föladatukat szerencsés kézzel oldván meg, Drusus megnyitá a Brenner szorost, egyenes összeköttetést

¹ Mon. Ancy. C. J. L. III. 796. I., c. 26: . . . Alpes a regione ea, quae proxima est Hadriano mari, ad Tuscum imperio adieci nulli genti bello per iniuriam inlato.

létesítvén Italia és Germania között, melynek fönntartására és könnyítésére Augusta Vindelicorum (Augsburg) alapított a havasok északi részén.

Róma seregei átkelvén az Alpokon, újra találkoznak a germánokkal, s ezzel megered a véres háborúknak végtelen sorozata, melyek csak Tiberius kormánya idejében érnek véget.

Déli vagy Felső Germaniában e hadjáratokkal majdnem egyidejűleg szintén háborúk dúltak, sokszorosan összefonódva a pannoniai küzdelmekkel, annyira, hogy alig lehet elkülöníteni az eseményeket.

A pannonok ellen vívott harcokra volt elég ok, és szükségesek is valának azok, mert e barbar vad népek minden pillanatban háborgaták Dalmatiát, Noricumot, s 738-ban (= 16. Kr. e.) valóságos rablóhadjáratot indítottak Histriába, két év múlva pedig nyílt lázadásban törtek ki és csak a félelmes Agrippa 741-iki (= 13. Kr. e.) megjelenése csillapítá le mozgalmaikat. Holta után azonban ismét megújulnak azok s Tiberius 742—744-ig (Kr. e. 12—10.) három hadjáratban küzd ellenök. E harcok eredménye a dunai határ megállapítása volt. A római legiók aligha lépték át ugyan a Drávát, de a sisciai (= Sziszek) főhadiszállást áthelyezék Poetoviaba (= Pettau) s a raetiai háborúk befejeztével, a noricum helyőrségeinek legkeletibb vára Carnuntum (= Petronell) volt. De a Dráva és Duna közét, hazánk délnyugati részét, ha a birodalomhoz tartozónak tekinték is, nem kebeleztek be, a legiókat nem küldék a Duna mellé, mert a Germania ellen kezdett támadó háborúknak elkerülhetetlenül szükséges volt az összeköttetés fönntartása a galliai hadakkal, s erre sokkal alkalmasabb góczpont volt Bécs, mint Buda (= Aquincum), nem esvén az ama harcvezonalba, melyet a szomszéd, ezer veszéllyel fenyegető Marobod királysága ellen kellett fordítani és mindig készen tartani.

Marbod uralmát a Rajna mellől kiszorított suevek segélyével, a mai Csehország területén alapítá meg, kiűzve lakaikból, s részben ki is írtva az őslakókat, a bojoknak tekintélyes, hatalmas népét. A király hosszasan tartózkodván Rómában és Italiában, megismerkedett a birodalmat fönntartó intézményekkel, hadrendszerével, s midőn hatalomra jutott, meghonosítá azokat saját országában is. Vasmarka keményen összetartá a széthúzó, egymással folyton versengő, s minden harci kalandra kész törzseket és valóságos, egységes nemzetté olvasztván népeit, Germania valódi alapítójának, első királyának tekinthető. A százfelé irányuló apró háborúknak véget vet, csak nagy harcokat vív szomszédjai ellen, részint, hogy leigázza, részint, hogy birodalmához csatolja őket, mint szövetségeseket. És a legtöbb törzs kénytelen is volt engedni, mert Marobod római mintára szervezett hetvenezer főnyi gyalog- és négyezer főnyi lovas hadának nem tudott ellentállani. E vakmerő és kegyetlen harcok fontos indokai lehettek az északi törzsek gyors meghódításának Drusus és Tiberius előtt, s hogy a legtöbb tengeremléki nép szerződéses viszonyba lépett Rómával. Marbod hatalma megszilárdulván, fenyegető állást foglalt az imperiummal szemben is, bár óvakodott a nyílt ellenségeskedéstől. Csak egyszer, s akkor is futólag avatkozott Drusus és a germánok harcaiba, midőn a cheruskokkal szövetséget kötött — rövid időre. Az ellentétes érdekek azonban nagyhamar elválaszták

őket, s a király semleges maradt. A birodalom még sem tűrheté meg őt, és Tiberius Kr. u. 6-ban halaszthatatlannak vélvén a kenyértörést, megindítá Pannoniába összepontosított öt legióját Carnuntum felé, hogy innen támadja meg Marobodot, indulási parancsot küldve a Galliában szintén öt legióval állomásozó Sentius Saturninus-nak is, hogy gyors menetekben vezesse seregeit a nagy vállalatra. És néhány nap mulva már egyesülendők voltak, midőn a császári herczeg háta mögött föllázadt egész Pannonia. A fölkelők, úgy látszik, csak azt várták, hogy a félelmes hadvezér túl legyen határaikon.

A lázadók nem várva be a legiók támadását, berontottak Macedoniába, s Itália megtámadását is tervezték. A védtelen Juli Alpokon át könnyen eljuthattak Tergeste-ig (Triest) avagy Aquilaeig, s innen tíz nap alatt Róma falai alatt lehetnek, mondá Augustus a senatusban, kétségtelenül azért, hogy egész a végletekig menő katonai törvényeket fogadtasson el a megrémült «Atyákkal.» A senatus készségesen szavazván meg mindent, a veszélyeztetett pontokra küldettek a nélkülözhető, s a gyorsan újonczozott csapatok. Moesia helytartója Aulus Caecina Severus és Roemetalkes thrák király érkezvén legelőször a harczterre, megkezdtek a küzdelmet, mielőtt a tengerentúli csapatok megjelenhettek, mielőtt Tiberius megtérhetett. A herczeg a rémhírekre — békét kötvén Maroboddal — gyors menetekben fordult vissza, s tíz legiót vezetett a két Bato és Pinnes ellen. A segédes csapatok megérkezéssel százhuszezer ember szállott szembe a forradalommal, s a küzdelmek mégis végtelen sok vérbe és hosszú időbe kerültek. Minden talpalatnyi földet csak elkeseredett harczokkal lehetett kiragadni a lázadók kezéből, kik Sisciát (Sziszek) és Sirmiumot (Mitrovicz) is ostrom alá akarván fogni, Tiberiust a végső kimerülésig zaklaták. Dalmátiában hasonló erélyvel küzdvén Bato, a hadjárat első éve majdnem eredménytelenül zárattott be. 7-ben Tiberius már tizenöt legióval harczol ellenök, oldalán az ifjú, tűzvérű Germanicusszal, és még sem tud véget vetni a rémületes vérontásnak. Csak a következő évben hanyatlík a forradalom ereje, midőn a pannoniái Bato meghódol és Tiberius kezébe szolgáltatja társát Pinnest is. A rómaiak viszonzásúl a breukok királyának ismerik el az árulót. Soká azonban nem örvendhetett dicsőségének, mert dalmátiai névrokona kézrekerítvén őt, kivégezteté. A breukok erre még egyszer fegyvert fognak, de soraikat az éhség és három éves harczok nagyon megritkítván, hamar elnyomattak. Csak Dalmátiában harczoltak még a fölkelők, saját tűzhelyeiket védve, de küzdelmeik jövőjében már ők sem tudtak bízni. Vezérök Bato meg is hódolt, s mint politikai fogoly Ravennában internáltatott. Társai, hívei még folytaták néhány hónapig a guerilla harczot, bár teljesen eredménytelenül. Germanicus és tisztjei csapást csapás után mérve rájuk, három-négy sziklatérszekbe húzódtak vissza, melyeket Tiberius, a 9-ik év nyarán meglátogatván a csatatért, rohammal vétetett be. Augustus 3-án elesvén az utolsó is, Dalmátiában és Pannoniában remegve hódolt meg mindenki Róma sasai előtt.

Marbod ellen a háború most akadálytalanul megindítható lett volna, de Varus véres árnya visszariasztá Augustust Germania megtámadásától. Egy második vereség trónjába kerülhetett volna az öregedő császárnak. Végső éveit nyugalomban, Liviájának szeretetteljes ápoló karjai között kívánta tölteni.

14-ben meghalván a császár, Tiberius vevé át a kormányt, s meggyőződése szerint és ebben Germanicus is osztozott, előbb Varust kellett megboszulni. Ez megtörtént, de oly vér és pénz áldozatok árán, hogy az aggódó imperator visszariadt a további háborúktól, s mert éles szeme látta, hogy Germaniában Arminius és Marobod nem férnek meg. 17-ben csakugyan egymásra törtek. Harcaik sokáig ingadoztak, míg végül Arminius győzött, s Marobod szövetségeseitől elhagyatva saját népére volt utalva. Így nem soká tarthatá magát; már 18-ban megdönték trónját és ő Ravennában Tiberiustól kap menhelyet. Két évvel később Arminiust orgyilkosok ölték meg.

Germania felől tehát nem fenyegeté veszély többé a birodalmat. Hosszú, évtizedekig tartó békét élveznek a véráztatta területek, s az imperium apránként tovább terjesztheti hátárait, a nélkül hogy számbavehető ellenállásra találja.

A Neckar vidékén Varus csatája után azonnal megvonják a katonai határt, s azon belül nem tűrnek meg germán települőket. Vespasian akadálytalanul telepíté be a tizedföldeket, sőt már ő maga, vagy egyik fia (Titus, Domitianus?) Ara Augusti-t is állít a jobbpárti germánoknak. A Neckar vidék elfoglalásának szükségképi következménye volt a rajna-jobbpárti út kiépítése, mely Mogontiacum-tól (Mainz) Heidelberg és Badenen át Offenburgig húzódott. 100-ban Traján folytatván azt a Dunáig, Galliát közvetlen összeköttetésbe hozá Felső-Germania és Pannoniával. E nagy munkát legionariusok végezték békésen. A Neckar vidékén nem laktak germán népek, a Duna jobbpártján elhúzódo keskeny szalag elfoglalása pedig alig kerülhetett nehézségekbe. Így Róma politikája a Rajna jobbpártján csak felsikert aratott, Germania szabad maradt, s ha annak nyugoti és délnyugoti határvidékeiből egy-egy szelvényt időnkint leválaszthat is a birodalom, úgy ez csak a törzsek hanyagságának, lanyhaságának következménye.

Annál nagyobb és teljesebb volt az eredmény a Duna jobb partján, eredetétől torkolatáig. Midőn Augustus trónra lépett, a rómaiak az itáliai félszigeten még nem voltak urai az Alpoknak, a görög félszigeten alig a Haemosnak (Balkán), s a partszegélynek az Adriai és Fekete tengeren. Seholsem ért hatalmuk a Dunáig, s éjszak Italia mint az Illyr és pontosi virágzó kereskedő városok, Macedonia és Thracia gazdag vidékei folyton ki valának téve a szomszéd barbar népek rablásainak. A császár halálakor pedig az önálló kormányhoz alig jutott, Illyria helyét öt nagy helytartóság foglalja el: Raetia, Noricum, Alsó-Illyria vagy Pannonia, Felső-Illyria vagy Dalmatia és Moesia; s a Duna folyásának egész hosszában, ha katonailag nem is, de politikailag birodalmi határnak tekintetett.

Raetaaban a civilisatio nem igen fejlődött ki. A felső Inn és felső-Rajna vidéki Alpokban s völgyeikben kis számú, az etruskokkal valószínűleg rokon nép lakott, és félig barbar lévén, nem igen vonzá hegyei közé az itáliai garmatosokat, daczára, hogy a délfelé nyíló völgyek, mint az Ets-é, sűrűn valának colonisálva. Továbbá a fonsíkon, a Bodén tó és Inn között a kelta és vindeliciai törzsek területe elég alkalmas lett volna a római culturára, de nem lévén Italia közvetlen folytatásának tekinthető, nem civilisáltatott, sőt a hódítás

alkalmával arra is gondoltak, hogy teljesen elnéptelenítik. És később sem igen népesíték be, csak a nagy állami út mellett keletkezett Augusta-Vindelicorum (Augsburg), s mezőváros ez is, és marad egy századig, mígnem Hadrián megváltoztatván az eddigi politikát, bevonja éjszakot is a romanisálás keretébe. Ezzel együtt történt, hogy a birodalom határai a felső Rajna felé kiterjesztetvén, városok keletkeznek a tizedföldeken is. Augusta-Vindelicorum azonban, ezután is főhelye Raetiának. A kormány e tartózkodása volt az oka, hogy Raetiában, bár császári provincia, nem állomásoztak első osztályú csapatok, hanem csak auxiliumok, melyeknek sohasem volt meg az a civilisáló hatása, mint a legiók táborainak.

A szomszéd Noricum provincialis intézményei kétségtelenül azonosak voltak Raetiáival, de mégis másképen fejlődött. Italia egy oldalról sem közelíthető meg oly könnyen, mint éjszak felől: Aquilaea kereskedelmi összeköttetései Friaulon át a felső Duna felé, a noricum vasművek, s a juli alpokon át a Száva völgye felé, inkább előkészíték a római határ kiterjesztését, mint bárhol a Duna mellékén. Számos virágzó kereskedő városa annyira romanisálta, hogy a birodalomhoz csatolást elég volt egyszerűen kihirdetni. Az eredetileg kétségtelenül illyr, később jó részben kelta lakosság nem mutatott semmi ellenállást; önként hajolt meg a római politika, mint civilisatio előtt, s később Claudius császár idejében az egész terület, még a Dráva völgyétől a Tauernnek által elválasztott éjszaki rész is az itáliai községi rendszer alapján organisáltatott. Noricum Italia kiegészítő részének tekintetvén, a legiók sorozásánál az anyaországgal egyenlő kedvezményben részesült. A két első században azon ok miatt, hogy Italia közelében ne legyenek nagy hadparancsnokságok, itt sem állítanak legio táborokat. Auxiliumok látták el a helyőrségi szolgálatot.

Illyricum, vagyis az Italia és Macedonia közt lévő terület, kissébb részben már a köztársaság idejében egyesítettett a görög-macedon helytartósággal, nagyobb részben pedig, mint Italia melléktartománya a cisalpin Gallia szervezése után ezzel együtt, egy helytartóságként kormányoztatott.

A déli provincia — Dalmatia, a császárság alatt új korszakba lép. A görög kereskedők két nagy emporiumot alapítanak ott: Apolloniát (Valona mellett) és Dyrrachiumot (Durrazzo). Tovább éjszakra azonban a hellenek csak Issa (Lissa), Pharos (Lesina) és Kerkyra (Corzola) szigeteket népesíték be, élénk kereskedést űzve a parti lakossággal. A római köztársaság idejében itáliai kereskedők oly nagy számban települtek le Epitaurum (Ragusa Vecchia), Naron, Salona és Jaderben (Zara), hogy Caesar és Pompeius háborújában jelentékeny szerepet játszhattak. A telepések száma folyton növekedvén, az oda küldött veteránok s kibecsült itáliaiak által, a községek gyorsan fölvirágoztak, különösen azután, hogy római jogot kaptak. Ezzel együtt rohamosan terjedvén a romanisálás is, egy idő óta latinul beszélt az egész tengerpart. A civilisatio terjedésének e belső részekben helyi akadályai voltak, bár a római kormány sokat tett elhárításukra, de hiába, a költséges úthálózatok nem tehettek meg mindent, vízi közlekedésre pedig Dalmátia rövid folyói nem alkalmasak. A burnumi (= Supljaja Cerkva, Ivasevzi mellett) a Kerka völgyében, a delminiumi

alatt (Gardun, Trigl mellett) pedig a Cettina völgyében, meghonosultak a latin szokások, műveltség, de a vízváltáston túl, az adriai tenger és Duna között, a Kulpa és Drin völgyeiben csak oly kezdetleges viszonyok voltak, mint a mai Boszniában. Ily körülmények között Dalmátiában, a partokon, s a partok mögött fekvő területeken a legiók csakhamar fölöslegessé váltak, és már Vespasian Pannoniába küldhette a Burnum és Delminium castrumaiba elhelyezett hadtesteket.

A déli illyr provincia a békés kormányzás alatt nem visz többé vezérszerepet, de annál inkább az északi Illyricum-Pannonia. A dunai hadseregben a pannon legiók époly szerepet játszanak, mint északon a rajnaiak, s a dalmát és moesia seregek épúgy meghajolnak amazok előtt, mint követik a rhenusiak példáját a britanniai és hispan hadtestek.

A latin civilisatio Pannoniában legelőbb Noricum határán fejlődik (Emona = Laibach), s Sabaria (= Szombathely) a noricum városokkal együtt kap polgárjogot. A tartomány belsejét csak a legióknak a Duna mellé helyezése után szervezik. A nyugoti részeken Scarabantia, eredetileg noricum területen a Flaviusok alatt kap polgárjogot, míg Vindobona és Carnuntum önmaguktól fejlődnek táborvárosokká. A Száva és Dráva között Siscia és Sirmium (= Sziszek és Mitrovicz) a Flaviusoktól, a Drávánál Poetovio (= Pettau) Trajántól kapnak városi jogot; Mursa (Eszék) Hadrian alatt lesz colonia. Az illyr s részben kelta őslakosság is gyorsan ellatinosodik, és a nemzeti nyelv csak a távol eső vidékeken maradt fenn. A Rábától keletre s a Drávától északra fekvő területek egész a Dunáig már Augustus alatt is a birodalomhoz tartozóknak tekintettek, de valószínűleg csak annyira, mint Germania Varus csatája előtt; városok nem igen fejlődnek, s a helyőrség rendkívül csekély. Ez csak Traján után változik meg, midőn meghódítják Dáciát.

A Duna jobbpartjának alsó részét, a Margus (Morava) hegyvidékeit mindkét parton, s a Duna és Haemos között elterülő síkságot a thrákok lakták. Harczias, erőteljes, a függetlenséget szerető nép. Területeiket, midőn a dynastiát egy kiskorú herczeg képviseli, Tiberius 19-ben helytartósággá tette, de 21-ben már föllázadnak, s forradalmukat csak nagy erőfeszítésekkel tudják elnyomni. 25-ben a kormány sorozást rendel, mire ismét lázadás tör ki. Míg Tiberius élt, a kormányzás győzelmi jog alapján történt. Holta után Gaius császár vissza ülteti Kotyst, gyermekkori barátját, trónjára, s ő békésen uralkodik Claudiusig, — a ki edictummal, minden előleges tárgyalás nélkül szünteti meg a királyságot. Erre újból fegyvert fognak, s a császár csak hosszú, véres harcok után tudja a békét helyreállítani, s szervezni a közvetlen kormányt. Az új provincia helytartója körül-belül kétezer legionariussal rendelkezett, s a Perinthosnál (Erekli) állomásozó flottával. A bekebelezés után elkészültek a hadi utak, s 61-ben már az utasok részére emelt állomás-épületek is átadatnak a forgalomnak. Thrácia azóta hű és hasznos provincia, mely kitűnő gyalog- és lovas-katonákat s tengerészeket ad.

Moesia történeti emlékei nem adnak hírt ilyen ellenállásról, de azért a hangulat csak oly római ellenes lehetett itt, mint ott, de a sík vidék nem al-

kalmas a forradalmakra, s közel valának a viminaciumi (Kostolác) legionariusok is csöndes tehát minden.

Ezen óriás, a Rajna mellékeitől a Fekete-tengerig terjedő sphaera határain három nagy néptörzs: a germanok, sarmaták és thrákok laknak, örökös ellenségeskedésben egymással, s a férfikora delét túlélte birodalommal, melyre ólomsúlylyal nehezédnek.

A germánok törzsei közül, — a szabadokat értem — az Alsó-Rajna mellékein legkiválóbbak a batavok, kiket Drusus békés úton vont bele a birodalom hatalmi körébe. Tanyáikat a Rajna deltája mellett, s a torkolat nagy szigetein ütek föl egész az Ó-Rajnáig, tehát Antwerpentől Utrechtig és Leidenig, s déli Hollandban — kelta területen, megtartva annak ősi helyneveit is. A nyugtalan és rakoncátlan keltákkal ellentétben mindig békés alattvalók lévén, a hadseregben különleges állást élveztek, polgári tekintetben is kiváló szabadalmakkal bírva. Adómentesek voltak, de katonakötelesek lévén mindannyian, egyik megyéjük 1000 lovast és 9000 gyalogost állított a birodalmi hadsereg mellé. E csapatok parancsnokai, — eltérőleg az általános szokástól, mindig batavok valának, mert hűségük kifogástalannak tartaték. Ezért sorozák közülök a császári testőröket is. Varus csatájában nem vettek részt, s Augustus, ha a catastropha után hazaküldi is germán gárdáját, — gyanakodván reájok, néhány hónap múlva ismét visszahívja a kipótolhatatlannak látszó csapatot, megtisztelve azt korlátlan bizalmával.

Szomszédjaik a Rajna jobbpartján, északi Hollandban a kannenefatok.

A friezek a rólok nevezett partvidéken lakván, egész az Emsig, hódolásuk után sok nagy szolgálatot tőnek a hadjáratokban, különösen Drususnak, midőn csatornáját építé és Germanicusnak, mint leghívebb szövetségesei a szerencsétlen tengeri vállalatok alkalmával. Pénz adót nem fizettek, csak bizonyos mennyiségű ökor-bőr beszolgáltatására valának kötelezve. Csapatjaik a római auxiliumok között kiváló szerepet játszottak.

Keleten a Weser mindkét partján az Ems és Elbé között a tenger partig vannak a chaukok. A friezekkel együtt hódoltak meg Drusus sasainak, de nem minden ellenállás nélkül.

A római határvédelem nyomaszító ereje e népeket hosszú ideig függésben tudá tartani. Alig is hallunk közös mozgalmakról egész Civilisig. A batavok forradalma nagy hullámokat vetett ugyan, de komoly veszélylyel még sem fenyegeté a birodalom uralmát, s midőn elnyomatott az, minden visszatért a rendes kerékvágásba. Fontos katonai következménye volt e lázadásnak, hogy a german auxiliumokat ez időtől nem alkalmazzák szülőföldjükön, csak idegen területen, s többé nem volt egyetlen eset sem, hogy a segédes csapatok föllázadtak volna legióik ellen. E lázadásban utószor küzdenek támadólag a jobbparti független germánok az imperium ellen.

Közülök a birodalmi határhoz legközelebb laknak, az Ems mindkét partján, s az Ems és Lippe között a bructerek.

A cheruskok Arminius halála után nem igen említettnek.

A marsok Germanicus hadjáratai óta teljes téletlenségben élnek.

A longobardok száma kicsi, írja róluk Tacitus, de biztosítja őket vitézségük, merészségük.

A semnonok a legjobb viszonyban lévén Rómával, királyuk Masuus és vele Anna jósnő, hódoló tisztelettel látogatják meg Domitiánt a fővárosban, s a császár nagy nyájassággal fogadja őket.

Felső-Germániában a balparti tribokok, németek, vangionok teljesen ellatinosodtak.

A jobb parton laknak a mattiakok és a chattok. A cheruskok bukása után utóbbiak vevén át a vezérszerepet a birodalomnak Arminius halála után vívott minden háborúja ellenük irányul. 41 és 50-ben Claudius küzd ellenük; 69—70-ben Civilis oldalán harcolnak; 83-ban Domitian támadja meg őket, s ha nem végzi is nagy dicsőséggel a háborút, a birodalom határait még is kiterjeszti, mert az usipiakat még is meghódoltatja, sőt a chattoknak néhány törzsét is. 88-ban Lucius Antoninus Saturninus föllázadt légioival szövetkeznek, de a fölkelés elfojtatott, mielőtt ők átkelhetek volna a Rajnán. Kisebb-nagyobb csapatok e háborúk, torzsalkodások daczára is, a béke éveiben szívesen vállaltak szolgálatot, különösen nagyravágyó előkelőik kíséretében, mint önkéntesek pedig ép oly számosan állottak be a római csapatokba, mint bármely más germán törzs fiai.

Szomszédságukban laktak a tencterek, az egyetlen lovas törzs a germánok között.

Tőlük délre vannak a hermondurok; mellettök találjuk a naristokat, majd a suevek vagy markomannokat.

E két elnevezést fölváltva használják a rómaiak, — az régebbi — és inkább a mai Csehország határain túl lakókra alkalmazzák, utóbbival pedig Boiohaemum lakosait jelzik. Tacitus nem igen tesz különbséget a két terminus között. A suevek népe, mondja, nem egy, mint a chattoké és tenctereké, s Germániának nagyobb részét bírja külön-külön nemzetiségekkel és nevekkal. Törzseik között a vezérszerepet a markomannok, Boiohaemum lakosai viszik. Az ő erejük és dicsőségök a legnagyobb, írja Tacitus, s lakhelyeiket is vitézséggel szerzik, elűzván hajdan a boiokat. Országuk a Duna felé mintegy homloka Germaniának.

Történetükből csak a Róma által provocált, s a Marobod bukásával összefüggő eseményeket ismerjük. Királyuk detronizálása után Morvában lakó törzsrakonaikkal, a quadokkal együtt bizonyos tekintetben a birodalom főnhatósága alá kerülnek, mennyiben a sűrűn föltűnő trónkövetelők, ha megszorulnak, mindig az imperium támogatását keresik, és ez, ha fegyveres segínyt nem is, de menhelyet mindig ad a bukott nagyságoknak, s a császárok befolyása néha annyira megnő, hogy ellenmondás nélkül tölthetik be a megürült királyi széket. Historiájuk Marobod bukása óta a belviszályoknak végtelen sorozata. Cataulda az első király győzelmes ellenfele, nem soká uralkodhatott, mert a szomszéd hermondurok fejedelme, Vibilius megtámadván, elűzé őt, s a menekvő Tiberius asylymát veszi igénybe. A császár békét parancsolván a hermonduroknak, a quad Vanniust ülteti Cataulda királyi székébe, s elismerteti őt Vibiliusszal. Vanniust harmincz év mulva hugának fiai Vangio és Sido a szileziai lygiek segítségével

buktatják meg. Az előzőtt király Rómához fordul segélyért, de ez, politikájához híven, csak menhelyet ad neki, s elismeri a társuralkodókat, kik az országot ketté osztván, készséggel hódoltak meg az imperium főnhatósága előtt. Sido és Vangio utódja Italicus, Vespasian mellett harczolt a dunai sereggel. Domitian ellen háborút viselnek ugyan, de örömmel fogadják a feléjük nyújtott békejobbot, s könnyen feledik sérelmeiket. Róma hatása a suevek közviszonyaira nagyon észrevehető. Érmeik latin köriratúak, bár nincsen rajtuk a császár arczképe, s nem a birodalom pénzegysége szerint vevék. Az előkelők szeretik a latin neveket, sűrűn járnak Rómába, hol a császár alattvalóiként fogadtatnak, bár területük nincsen formászerint bekebelezve. A katonai hatóság nem soroztat közöttük, a birodalom mégis számít segédesapataikra és jó szomszédságukra, úgy, hogy kezdetben Pannonia éjszaki határán, a Duna mellékein nem is tart helyőrséget.

Majdnem mindig együtt említetnek velök a quadok, kik a suev törzs legkeletibb kiágazásai. Lakásaik, tanyáik a mai Morvában s Magyarország nyugoti részein terültek a Morva és Garam között.

A hermondurok, markomanok és quadok közt laknak a naristok.

Cseh- és Morvaországtól éjszakra a vándalok telepeit találjuk. Egyik törzsük asding vagy asling nevet visel.

Kelet felé a marsignok, gotinok, osok és burok határolják a markomanokat s quadokat. A marsignok és burok a suev törzsbe tartoznak, a gotinok gallok (?) az osok pannonok, s adófizetői a germanok, mint jazygoknak.

A victophálok a második század utolsó évtizedében a régi Erdély északi részein laktak.

A carpok Magyarország belső hegyvidékeit foglalják el.

Hazánk kelet és nyugot mesgyéjén feküdvén, érinték mindenkor határait a két világtáj ellentétei által Európában fölidézett események, melyek legtöbbször dús rónáinkon vagy hegyeink között zajlottak le, a régmúltban épűgy, mint a történet egész folyamán. E helyzet jellegének megfelelő a néprajzi kép is, különösen az ősi, midőn a civilisációnak mindent nivelláló, kiegyenlítő és kistmító hatása még nem érezhető. A civilisált világ határain tanyázó barbár és félbarbár népeknek fajilag különböző tömegei hazánkban, mint tűzpontban érnek össze: a germánok bírják annak nyugoti részét, a sarmaták a Duna és Tisza közét, keleti részét a thrák fajba tartozó dákok, s törzseik a Kárpátokon túlra is kibocsátják ágaikat. A sarmatákhoz tartoznak a jazygok, kik a Pontus mellől indulva ki, átkelnek a Kárpátokon s a nagy magyar Alföldet foglalják el a dákok és quadok szomszédságában. Hazánkban Claudius császár óta említetnek, mint Vannius király szövetségesei. Rómával jó viszonyban vannak, s midőn az aldunai legiók Vespasianért sikra kelni Italiába mennek, a jazygok följajánlják jószolgálatukat, de a római hadak, megköszönve a szíves jóakaratot, csak kezeseket vesznek tőlök, hogy távollétök idejében nem háborgatják a határokat. Később a harmadik Flavius ellen már ők is harczolnak, s nagy részök van a dákok győzelmeiben; szembeszállanak Trajánnal is, de Decebal dicsőségének elhalaványulta után azonnal békére lépnek Rómával.

Sokkal veszélyesebb szomszédok a dákok, őket Traján hódítja meg.

A Kárpátoknak északkeleti lejtőin s a Duna torkolatának szigetein, különösen Peuce-n (Piczina ?), laknak a bastarnok és peucinek, egy és ugyanazon hatalmas german törzs. A görögök és rómaiakkal korán jutának érintkezésbe, s nagyhamar félelmesé lőnek féket nem ismerő vitézségök által. A történet 182-ben Kr. e. emlékezik meg rólok először, midőn Fülöp megakarván a háborút indítani Róma ellen, segélyt kérő követeket küldé hozzájuk. Őhaját a főnökök hajlandók lévén teljesíteni, fényes küldöttség érkezett a király udvarába, s a főnemesek egyike még testvérének kezét is fölajánlá az uralkodó fiának. Ekkor azonban nem törvén ki a háború, csak két év múlva találkozunk velök, midőn Perseus izgatásaira betörnek Dardaniába, hogy lakosait, mint Macedonia ellenségeit megfenyítsék. A dardanok kicsinyke népe megrémülvén e veszélytől, követséget küldé Rómába segélyért, élénk színekkel ecsetelvén a bastarnok roppant számát, harczosaiknak vakmerő vitézségét, óriás testalkatát s összeköttetéseiket Perseusszal, melyeknek végső célja az volt, hogy elfoglalva Dardaniát, a skordiskok területén át betörjenek Itáliába. E tervet megakadályozá Fülöp halála, de azért körülbelül háromszázezer bastarno Clondicus vezérlete alatt nem szünt meg fenyegetni Dardaniát. Később pedig Perseus fősvénységén mult, hogy nem harczoltak közösen a macedonokkal, midőn hetvenezer gyalog és lovas állott indulásra készen. Saját felelősségükre indíták meg tehát a háborút, s csak Thracia teljes kirablása és elpusztítása után térnek vissza a Duna mellé. Mithridates pontosi király már bőkezűbb lévén, hiven harczoltak mellette, de úgy látszik nem sok sikerrel, mert Pompeius diadalmenetén a legyőzöttek jegyzékében megemlítetnek ők is. Annál nagyobb sikerrel küzdenek Antonius ellen, ki Macedoniában háborúba keveredvén, velök hátrálni kénytelen, migsem Cassius 30-ban túlnyomó erővel indulva ellenök, kiszorítja őket Thraciából, s földulja még aldunai telepeiket is. De e nagy veszteségek nem törték meg törzsüket, mert később is, még ifjúi erőben élnek a Kárpátok lejtőin Galiczia és Bukovina felé és Peuce szigetén.

A kostobokok szomszédságában a Tyras (Dnestr) és Hypanis (Bug) között a gelonok laknak.

Ezeknek keleti szomszédjai a roxolánok, kik a Tanais (Don), a Maeotis tó (azowi tenger) s a Borysthenes (Dnepr) között tanyáznak. Jelentékeny számu nép, mely Mithridates Eupator ellen ötvenezer emberrel harczolt. Az aldunai tartományokat sokszor háborgatván, Hadrián évjáradék árán köt velök békét. Jazyg törzsrókonaikkal sűrű kereskedelmi összeköttetésben lévén, pontos értesüléseik valának a közép-dunai eseményekről.

A birodalom tényleges határaitól távolabb laknak az alánok. A rómaiak Vespasianus idejében ismerkednek meg velök, midőn Armenia királya Volagasos segélyt kér a Kaukasz szorosain át betört lovas hordáik ellen. Alkalomadtával még az aldunai tartományokat is meglátogatják.

E tömérdek barbárral szemben a római birodalom Germaniában Varus csatája óta, a Duna mellékein pedig Raetia, Noricum, Pannonia s Moesia meghódítása óta, a birtokával elégedett, de azt féltő nagy urat játsza. Határait meg-

erősíti az egész óriás vonalon, elzárja, castrumokat épít, legiókkal rakja meg azokat, s nem igen törődik a külvilággal. Katonai beavatkozásokról nem értesülünk, diplomacziailag a császárság még gyakran érvényesíti ugyan befolyását, de épen nem, vagy ritkán kísérvén azt katonai karhatalommal már Tiberius óta, hatalma, tekintélye lassan képzeletivé válik s a barbárok nem igen tekintik kötelezőnek rendelkezéseit, békebíróságát pedig egyáltalán nem kéri. Mindinkább előtérbe kelle tehát lépnie az erős határvédelem fontosságának, sőt elkerülhetetlen szükségességének, és az Augustus halálától a markoman háborúk kitöréséig letelt kerek másfélszázad létre is hozza az óriás erődítmény-sorozatot, mely nem reflectálva a Rajnának közép és alsó folyására, ennek forrásvidékétől megszakítás nélkül húzódik a Duna torkolatáig.

A Germania ellen irányuló megerősített határvonal összesen 250 római mf. (368 km.) hosszú, s a Rajna forrásvidékén kezdődve befogja a Taunus hegységet, a Majna síkságának jelentékeny részét, s Friedbergnél délre fordulva Grosskrotzenburgnál, Hanau közelében éri el a Majnát. Innen Würthig a folyót követi, majd átesap a Neckar felé s Wimplenhez érkezve, további folytatása mindig a part mellett halad.

Később e limes déli fele elé egy másodikat vontak, mely a Majna mellett húzódik egész Miltenbergig, innen pedig majdnem torony irányban Stuttgart és Aalen között egész Lorchig. Itt éri el a 120 római mf. hosszú (174 km.) raeliai limes a germaniait, s ív alakban haladva Kelheimtől, elmegy Regensburg mellett, hol eltávolodik a Dunától, és Lorchnál végződik. A felső-germaniai limes, egymástól legföljebb félnapi járásnyira fekvő (15 km.) castellumok szakadatlan sorából áll, s hol az egyes városok közt az útvonal nem halad a Majna vagy Neckar mellett, ott mérsékelt magasságú zárvonallal van fölhányva, előtte árokkal, míg belső részén közönként tornyok emelkednek. A castellumok nincsenek közvetlenül a limes mellé építve, hanem attól fél vagy egy km. távolságra. A raeliai limes csak törmelékkövekkel erősített földhányás külső árkok és őrtornyok nélkül, s a castellumok is különböző 4—5 km. minimalis távolságra helyezvük el egymástól, a zárvonallal való minden összeköttetés nélkül. Keletkezésük idejére nincsenek adataink: a felső-germaniai már meg volt Pius alatt; a raelai pedig valószínűleg a markoman háborúkat megelőzőleg keletkezett. A limesnek nem volt közvetlen célja a határvédelem, inkább csak a határt jelezte, a sajátképi védelem a castrumok és castellumok őrségének kötelessége. A limes lehetőleg egyenes vonal lévén, vagy oly csekély hajlású, hogy görbülése nem alterálta a kilátást, az őrségek jelek által, nappal füstfellegek, éjjel égő csóvák és fáklyák által érintkezének egymással, bárha kölcsönös segélyre — Germaniában — nem igen számítottak, mert az erődöket nem kötvén össze közlekedési vonalak, a szükséges támogatást mindig azon úton kapák, melynek végső pontján feküdtek. A raeliai limesen nem igen vannak nagyobb erődök és őrtornyok, csak a felső-germaniai, amott a békés hermondurok fölöslegessé tevék a szigorúbb rendszabályokat, de emitt a harcziás chattok miatt époly szükséges vala a legerélyesebb védelem, mint Britanniában, a mely folytonos ostromállapotban volt. A chattok mozgalmainak lezajlása után a helyőrségek

apránként mégis leszállíthatók valának, jöllehet Róma tekintélyére, legyvereire mindig szükség volt a Neckar mellékén is. A raetiai limes is megerősített később s míg azelőtt a római helyőrségek Felső-Germaniában és Raetiában, a Rajna mellékén, Strassburgon át Basel felé s Vindonissán keresztül a Bodentóig, innen pedig a Felső-Dunáig nyultak, úgy most Felső-Germania főhadiszállása Magontiacum (Mainz), s Raetiaé Castra Regina (Regensburg), tehát a két főhadsereg közelébb hozott egymáshoz. Ezzel a vindonissai (Vindisch — Zürich mellett) fölösleges lőn. A rajnai hadsereg ennek következtében reducálható volt felére, a szomszédos nagy hadsereggel együtt. Az eredeti négy legio — a batav fölkelés alatt három volt ugyan, de ez csak esetleg, még Traján idejében ott állomásozott Germaniában, de Marcus császár trónraléptekor csak kettő, a VIII-ik és XXII-ik látja el a határvédelmet, s az elsőnek parancsnoksága néhány cohorsszal Strassburgban, a másiké Mainzban tartózkodik, a többi zászlóalj pedig számos apró részre fölosztva, a limes castrumaiban és castellumaiban van elhelyezve.

Noricumban a Duna mellékén, Itáliát az Alpok által kellően megvédettnek tekintvén, csak másodrangú és igen csekély számú katonaság állomásozott a trigisamumi (St.-Pölten) s a lacus-felicisi (Mauer, Achling mellett) apró táborokban. Csak Marcus Aurelius szaporítja meg keserves tapasztalatain okulva a helyőrségeket. Annál fontosabbnak tekintik a Közép-Dunát, különösen Vespasián óta, ki a bécsi erdő s Lajta közt fekvő területet Pannoniához csatolta a XIII. és XV-dik legiókat pedig a Duna mellé rendelte. Ezek építik a vindobonai (Bécs), carnuntumi (Petronell) táborokat. A déli részben már a Claudius által kiépített hadi út délfele hatalmas támaszpontokkal köti össze az új castrumokat. Scrabantia (Soprony), Sabaria (Szombathely) s Poetovioval (Pettau), melyekben jelentékeny helyőrségek állomásoznak, egymás között pedig az alanovai (Schwechat) s aequinoctiumi (Fischamend) révén tarták fenn az érintkezést. A bécsi erdő és a Margus (Morva) folyó torkolata közt elterülő határrész megerősítése valóban rendkívül fontos volt, mert ide könyöklenek be Tacitus szerint a german markomanok és quadok hatalmas birodalmai, s mert a Morva széles völgye az ellenséges hadseregeknek kedvező gyülekező hely vala. E két nagy erősség Vespasian idejében középpontja volt a határvédelemnek a Duna mellékén, de Traján és Hadrian megerősítvén egész Singidunumig (Belgrád) a nagy folyót, úgyszólván végső ízei lőnek az óriási védrendszernek, melynek legerősebb, leghatalmasabb várai Brigetio (Ó-Szőny) Komárom alatt, de a Duna jobb partján és Aquincum (Ó-Buda) valának.

Az Alduna védelmi rendszerét Dacia meghódítása nem változtatta meg, az új provinciát, barbarok által lévén befogva három oldalról, központon kívüli posztiónak tekintik, s mint ilyent, külön védelem alá helyezik, a nélkül, hogy a dunai vonalat megváltoztatták volna. A Duna balpartja s a Tiszavidék továbbra is megmarad a jazygok birtokában, — érintetlenül hagyják a mai Oláhország területének legnagyobb részét is, melyen egymást üzve, kergetve tolongtak a birodalmi határokat mindig háborgató barbárok. Még szerencséje Rómának, hogy akkor kezdenek nagyobb veszélylyel fenyegetni, midőn a Raj-

nánál a néparadat háborgása szünni kezdett. A birodalom elvonhatá tehát apránként legióit a Duna mellékre, s itt már Domitian idejében nyolcz, Traján idejében pedig tíz legio állomásoz megfelelő számú segédsapattal, és Dácia szervezése után öt hadparancsnokság ügyel a békés lakosság teljes biztosságára. Kezdetben úgy látszik a Dunának alsó szögletét, melyet a Durostorum (Sillistria) alatt képez (a mai Dobrudzsa), nem csatolták a birodalomhoz, hanem Rassowától, hol 52-5 km.-nyire közeledik a tengerhez, s aztán majdnem derékszögben hajlik éjszakra, — a természetes határt a britanninaihoz hasonló megerősített útvonallal pótolák. Hadrián óta azonban ide is kiterjesztik a helyőrségeket, mert Alsó-Moesiában ez időtől három legio castrum van: Novae (Sistova), Durostorum (Sillistria) és Troeomis (Iglitza), mely utóbbi a Duna szögletét dominálja. A jazygok ellen irányultak a felső-moesiai: singidunumi (Belgrád) és a viminaciumin kívül (Kostolác) még a pannoniai Acumincum (Szalánkemen). Dácia helyőrsége Marcus császárig meglehetősen csekély volt. A főváros Sarmizegetusa térs völgyben közel fekszik a Dunának moesiai főbb átjáróihoz, s így jó összeköttetései vannak; a Maros völgyei pedig széles és termékeny, vidékein gazdag bányákkal: településre vonzó terület tehát mindkettő, s a rómaiak kezdetben csakis ezeket szállják meg, a Maros mellé Apulumba helyezve a főhadiszállást is. Potaissa (Torda), Napoca (Kolozsvár) szintén elfoglaltatnak ugyan, de a pannon-dáciai katonai központok csak lassanként helyeztetek fönnebb éjszakra. Az Acumincumban táborozott legio talán Hadrian alatt helyezteték át Aquincumba, s valószínűleg ezzel együtt rendeltetett az egyik felső-pannoniai hadtest Brigetioba. Dáciában Marcus császárig csak a Legio XIII Gemina és segédsapatai, legföljebb 20.000 ember állomásozván, a helyőrség nem védheti meg a provinciát kellő nyomatókkal minden támadás ellen, s ezért Hadrian le is akart mondani a kétes értékű szerzeményről, mely ha magas határhegységekkel van is körülvéve, a magyar Alföld felé nyíló széles folyó völgyeken, s a keleti, mint déli szorosokon át könnyen megtámadható, zaklatható s így folytonos éberséget és áldozatokat igénylő hódítás, mely a mai magyarországi részek teljes birtoklása nélkül a birodalom véderejét nem hogy nevelte volna, — hanem inkább gyöngíté.

A Dácia meghódítását követett hatvan év meglehetősen csöndben telt le. Nyugoton nem zavará mi sem a békét — az Al-Dunánál ugyan soha, egy perczre sem szűnt meg a harcz, de azért mégis, mint derült égből a villám esapott le Rómára a hír, hogy a határon lakó népek fegyvert fogtak Galliától egész a Fekete tengerig.

Az éjszak-nyugoti háború.

A háború előjelei már régen mutatkoznak, már rég észrevehetőek valának Róma határain belül is a nagy mozgalmak, de a birodalom mit sem tett vagy tehetett korlátozásukra. Pius halála után azonnal, talán már 161-ben, longobardok, markomanok s másféle népek jelennek meg, Pannoniában a jobb parton állandó lakásokat kérve, de az ellenük küldött csapatok visszaűzik őket.

Szorongattatásukban Ballomarius markoman király a hazátlanok megbízottjaival személyesen járul a helytartóhoz, de ez föntartja az előbbi elutasító határozatot. Erre újra megkísérlik fegyveres kézzel erőszakolni ki a bebocsátatást, de ismét sikertelenül.¹ 162-ben hasonlók történtek a Rajnánál, hol Gaius Aufidius Victorinus, a tudós Frontonak Marcus császár benső barátjának vője a chattokkal küzködik, s csak hosszas erőfeszítés után tudja őket visszaűzni. Ha ekkor azonnal erős rendszabályokhoz lát a kormány, úgy kétségtelenül boldogul s egyetlen döntő csapással véget vethetett volna minden bajnak. De Marcus nem akart vagy nem tudott nyugaton is kellő erélylyel lépni föl, mert keleten, a kicsiny kezdetekből óriásivá fejlett, a birodalom minden erejét lefoglaló háború dúlt, — előbb csak Armeniában, utóbb azonban az imperium keleti határainak egész hosszában, miután a parthok is beleavatkoznak a hűtlen hűbéresnek, az örménykirálynak javára. És Lucius Verus, Marcus császártársának legatusai csak hosszas küzdelmek után tudnak teljes győzelmet aratni. E késedelmeskedés irtózatosan megbosszulta magát, mert épen akkor, midőn Marcus a hazaérkezett Verusszal és legióival fényes diadalmenetet tart Rómában, futamodik hire, hogy a barbarok áttörve a limeseken, át az Alpokon már Itáliában pusztítanak s hogy eláraszták rablótömegeik Pannoniát, Dáciát, el a birodalom minden tartományát egész a Duna torkolatáig, tehát Moesiát is, honnan a seregnek legnagyobb részét Ázsiába rendelte Marcus a parthiai háborúba.

A fönnebb vázolt néprajzi csoportozatnak jóformán minden törzse részt vesz e nagy hadjáratban: a markomanok, naristok, hermondurok, quadok, suevek, sarmaták (= jazygok), lacingok, burok, vandalogok,² victovalok, osok, bessek, cobotok(?), roxolánok, bastarnok, alánok, peucinok, costobokok.³ Dio Cassius ugyanezeket sorolja föl;⁴ Aelius Lampridius még a dákokat említi a birodalom ellenségeiként, s kettejök állítását megerősíti a sokkal későbbi Eutropius is.⁵ Óriási tömegek mozdultak meg tehát egyszerre, együttesen lépve közös actióra a nélkül, hogy kiváló egyéniségek, mint egykor Arminius vagy Marobod állottak volna élükön. Szövetségüket, mint jelzém, a közös érdek hozta létre, s a mindnyájok által megszerzett örvendetes tapasztalat, hogy Róma lanyhán veszi a támadásokat, s mit sem tesz azoknak visszatörlesztésére. Az egyik kísérlet a másikat vontatta tehát maga után, és midőn tömegesen rontanak a határokra, mindig sikerülnek azok. S csak is így érhető meg, hogy miképen fűzhettek rab-

¹ Capit. Vita Marci c. 14: gentibus quae pulsae a superioribus barbaris fugerant nisi reciperentur bellum inferentibus. Dio Cass. 71, 11, 2; Petrus Patr. fr. 6, v. ö. fr. 7, melyből kiderül, hogy ez episod a háború kitörése előtt történt

² Mommsen emendálja így a majdnem érthetetlen „hi alique“ helyett a passust. S e javításnak van kellő alapja is, a vandalogok közvetlen szomszédjai lévén a markomanoknak.

³ Capit. v. Marci c. 22.: Gentes omnes ab Illyrici limite usque in Galliam conspiraverant, ut Marcomanni, Naristae, Hermanduri et Quadi, Suebi, Sarmatae, Lacinges et Buri Vandalique cum Victoralis, Osi, Bessi, Cobotes, Roxolani, Bastarnae, Alani, Peucini, Costoboci.

⁴ Dio Cass. 71, 12, 18; 72, 2, 3.

⁵ Ael. Lamp. v. Com. c. 13. victi Daci. Eutropius VIII, 6: . . . bellum Marcomannicum . . . cum his Quadi, Vandali, Sarmatae, Suevi atque omnis barbaries commoverat.

szijra oly rémitő számú foglyot, mint azt a békekötések említik. Alig lehetett egyellen család a határtartományokban, mely ne siratta volna övéit a rabló-hadjáratok áldozatai között. Pani rémület foghatá el tehát e provinciákat, melyet a hivatalos körök fejtelensége, végtelen zavara még inkább növelbetett. Hiszen a legatusok annyira nem voltak értesülve a határszéli barbárok készülődéseiről, hogy 167 május 5-én, tehát a betörést közvetlen megelőző napokban tizenhárom, Pannoniában állomásozó cohors veteranjait bocsátja el Marcus a helytartó ajánlatára,¹ akkor midőn Dáciában már kétségtelenül dúlt a vész. Csakis így történhetett, hogy e vándor hordák áttörnek az Alpokon Italiába, ostrom alá véve Aquilaeiat,² földig rombolva Apitergiumot³ (Oderzo). Aquilaeiat erős falai és nagy helyőrsége megmenték ugyan,⁴ de vidéke pusztaság lőn. Ez események híre Rómában is kétségbe ejtett mindenkit; a birodalom teljesen készületlen volt, s annyira kimerült, hogy szerencsétlenebb órában nem is érhetette a támadás, mint most. A császár maga is megrémült, látva, hogy e catastrophát az istenek még elemi csapásokkal, általános szárazság, földrengések és ragályokkal szaporítják.

A pestist Lucius Verusnak Ázsiában kiéhezett, felére olvadt s majdnem teljesen elsenyvedt serege hozta magával, s mielőtt megtarthatta volna triumphusát, már naponkint két, három ezer ember halt el; az ünnepélyek mértéktelenségei pedig még olajat öntvén a tűzre, a halandóság oly fokra hágott, hogy a halottakat nem temethetvén el a szokásos rendszabályok szerint, szekerekre rakták s úgy hordák ki a közös sírokba: és később még sírásók sem akadván, a császár a szegényeket államköltségen temetteté el. S e borzasztó vész tizenhét évig, a háború egész folyama alatt dúlván, nagyon megritkítá a nyugoti provinciák lakosságát, különösen ott, hol a véres harcok folytak, a fővárost pedig úgy elpusztítá, hogy már a világ végét várták. Nem csoda tehát, ha eredetét ezerféle regébe burkolák. Dio Cassius szerint Seleukiában tört ki,⁵ míg Capitolinus Babylonból származtatja, hol Apollo templomában egy katona föltöré az arany ládácskát, melybe a ragályok zárva valának, s most szétáradva elterjedtek az egész világon, nem Verus, hanem Avidius Cassius bűne miatt, hogy földig romboltatá Seleukiát jöllehet megnyitá kapuit a zordon hadvezér sasai

¹ C. J. L. III. 888. I. H. M. 46.

² Cap. V. Marc. c. 14: ...trascensis Alpibus longius processerunt composueruntque omnia quae ad numinem Italiae atquae Illyrici pertinebant. v. ö. C. J. L. V. 83. I.

³ C. J. L. V. 186 I.; Amm. Marc. 29, 6, 1.

⁴ C. J. L. V. 83 I. hol Mommsen így ír: Deinde cum post quieta duo saecula arma denuo inciperent Italiae obstrepere et maxime Aquileiae, quam Marcomannos et Quados Marco imperante obsedissee Ammianus (29, 6, 1.) auctor est, Aquileia et defensorum numero insignis (ἰσὺν δ' αὖ μὲν πολυάνθρωπος καὶ πολὺ τε πλῆθος ἐπεδύμει... ξενωντες καὶ ἐμπόρων. Herod 8, 2: μενάλη καὶ ἀτεχνῶς πολυάνθρωπος Procop. bell. Vand. 1, 4; et moenium firmitate cf. Amm. 22, 11, 2.: Aquileiam.... urbem situ et opibus (munitam) murisque circumdatam validis; Ansonius de clar. urb. 7.: moenibus et portu celeberrima saepius multo quam reliquae urbes Italiae superioris suas partes secuta suo Marti pugnavit.

⁵ Dio C. 71, 2.

előtt.¹ Pusztításai sujtólag érintvén minden néposztályt, szegényt mint gazdagot, Marcus napról-napra halasztá indulását, s ő a nyíltan és szabadon gondolkozó, nagy műveltségű, minden babonától mentes uralkodó most elpróbált minden varázslatot: lectiotirniákat ünnepeltet hét napon át, bűvészeket hozat mindenfelől: Aegyptomból, Syriából, csakhogy szünjék a vész. Hiába volt minden, az olympusiakat nem tudá megengesztelni. Végül a keresztények üldözését is megengedte, meghajolván a közvélemény előtt, általános lévén a hit és meggyőződés, hogy a rémitő baj a keresztények gonoszságai miatt öltött ily mérveket.

De az általános nyomor még sem voná el Marcus figyelmét a fenyegető veszélytől. A mozgósítás a járvány daczára nagy erélylyel folyt, de alig táborozának együtt a legiók és segédesapataik, azonnal elérte őket a baj, úgy hogy a hadseregnek jelentékeny része elpusztult.² Ez soká késlelteté a császár indulását, de végre mégis kitűzé a napot, s a tanácsban kijelentvén, hogy a germán háborúban mindkét császár jelenléte szükséges, magával kényszeríté Lucius Verust is, ki visszatérte óta feledve a köznyomort és közveszélyt, egészen belemerült Syriából hozott bohóczainak élvezetébe s a Via Clodian megkezdett fényes villájának építésébe.³ De mielőtt megindultak volna, Marcus az áldozatoknak ismét végtelen sorát mutatá be, úgy hogy Rómának sohasem nyugvó roznyelve a császárhoz benyújtott következő folyamodásról élezelődött: «A fehér bikák tudára adják Marcus császárnak, hogy az ő érdemök, ha győztesen tér vissza a háborúból.»

Ez az elindulás, a vezérlet átvétele, de még inkább a háború, nagy lelki szorongásokat okozhatott Marcusnak, ki soha sem vágyott harczy dicőségre, csak csöndes magányra, hol könnyveinek élhet vala, s most személyesen kellett vezetnie a háborút oly embernek, a philosoph császárnak, kinek beteg, gyöngye testében ábrándozó szelid lélek lakik, és a ki jószívű, telve a legtisztább humanismussal, s a ki valahol a nagy Duna mentében a jazygokkal vívott véres csatája után a következőket jegyzi viaszos lapjára: «a pók büszke reá, ha megfogta a legyet; az emberek között pedig az egyik azzal dicsekszik, hogy elejtett egy nyulat, kihalászott egy halat, a másik pedig leterítette a vadkant vagy medvét, míg mások azzal büszkélkednek, hogy sarmatákat öltek meg. A bölcs szemében nem egyformán rablók ezek?»⁴ És mégis kitartott, — s talán senkire sem illenek jobban mint reá, Horatiusnak a valódi bölcsről mondott szavai: «Állhatatos és rendületlen még ha az egek dőlnek is be.»

Hadainak számát nem tudjuk, de valószínű, hogy összevont minden nélkülözhető csapatot, s így serege jelentékeny lehetett már Aquileiában is. Kisérteében Veruson kívül a legkiválóbb tisztet találjuk, így: T. Vitrasius Pollio⁵

¹ Capit. v. Ver. c. 8.

² Eutrop. VIII, 6: . . . universi exercitus Romani perierant . . . maxima hominum pars militum omnes fere copiae languore defecerint.

³ Cap. v. Veri c. 8.

⁴ Τὸ καὶ ἐκ τούτων X, 10.

⁵ C. J. L. VI. 1540.

ki a hadsereg legidősebb, legtekintélyesebb tábornokai közé tartozott, s kinek most bőséges alkalmá nyílt értékesíteni tapasztalatait, melyeket Moesia Inferiorban, már Hadrian idejében mint legatus gyűjtött; ¹ Q. Basseus Rufus a praefectus praetorio; ² L. Fulvius Bruttius a Legio VI. Victrix legatusa; ³ a Legio I. Minervia legatusa kinek neve azonban elmosódott a fölíratról; ⁴ M. Claudius Fronto, régi előkelő nemes családból származván, nyilvános pályáját mint decemvir a stilitibus iudicandis kezdvén, gyors egymásutánban emelkedik a hivatalnoki hierarchiában s quaestor lesz, majd ab actis senatus, aedilis és praetor, utóbb pedig Antoninus Pius a Germaniában állomásozó Legio XI. Claudiához rendeli őt. L. Verus parthiai háborújában a Legio I. Minervia legatusa lévén oly kitüntetéssel harcol, hogy propraetorrá nevezi ki a császár, s megbízza, hogy önállóan vezesse seregeit Armenia, Oshraene és Anthemusia ellen; ⁵ Publius Helvius Pertinax, korának egyik legkiválóbb tábornoka. Szegény szülöktől származék, atyja szabadon bocsátott rabszolga — fakeskedéssel szerzé meg mindennapi kenyerét — fia pedig mint nyelvmester próbált szerencsét. Hiába. Végül a legszükségesebbeket sem tudván előteremteni, beállott katonának, s egy előkelő ember pártfogása azonnal tisztté tévén őt, gyorsan emelkedett a legmagasabb rangokig. Marcus megismervén a rideg, de kiváló katonát, beosztá őt seregébe. ⁶ A tábornokok között találjuk később a császár vejét, Claudius Pompeianust is, kit kiváló tulajdonaiért, bár csak antiochiai, nem eléggé nemes — anyósa, Faustina császárné meg épen peregrinus-nak nevezi ⁷ férjéhez intézett levelében, — családból származott, ⁸ leányának, Verus császár özvegyének kezével tüntetett ki, consulságra emelt, egy ideig azon eszmével is foglalkozva, hogy utódjává teszi őt. ⁹

A háború rosz omenek közt indult meg. A barbarok ellen előre küldött Furius Victorinus gárdaparancsnok seregeivel együtt áldozatul esett a vad hordáknak. ¹⁰

Az uralkodók s a nyomukban járó nagy hadsereg megjelenése, az első roham teljes sikere daczára is kétségbe ejté a támadókat s egymásután visszavonulnak azok, békét kérő követségeket indítva Aquileába. A quadok hajlandók voltak régi hűbéres viszonyukat is megújítani, s készek új királyuk trónfoglalását a császár beleegyeztetől tenni függővé. Kivülök még számos, hatalmas törzs járulván az uralkodókhoz hasonló kérelmekkel, békebiztosításokkal, a vérmes Verus a provinciákat már megszabadultaknak tekinté, a háborút befeje-

¹ C. J. L. III. 762. 6125.

² C. J. L. VI. 1599.

³ Henzen 5488.

⁴ C. J. L. VI. 1549.

⁵ C. J. L. III. 1457. Henzen 5478.

⁶ Dio Cass. 71., 3.; Cap. Vit. Pert. 2.

⁷ Vulcatius Gallicanus: Vita Avidii Cassi c. 10.

⁸ Cap. Vit. Marc. c. 22.

⁹ Dio Cass. 71., 3.

¹⁰ Cap. Vit. Marci c. 14.

zettnek, és Marcust visszatérésre sürgeté, veszélyesnek tartván újra ingerelni a barbarokat, kik fölkoncizolták a gárdaparancsnokot hadaival együtt.¹ Marcus azonban belátván, hogy e biztosítások kellő visszatörlesztés nélkül teljesen értelmetlenek, hogy a virágzó provinciáknak elpusztítását és Victorinus elcsatolását boszútlanul hagyni, a birodalom lealáztatását jelentené, másrészt pedig csak új biztatás lenne a betörések ismétlésére, nem fogadta el Verus javaslatát, hanem a háború legerélyesebb folytatását kívánta. Verus igen kelletlenül s csak hosszasan torzszalkodás után egyezvén bele a hadjárat tényleges megindításába, az Alpokon való átkelés hónapokig késett, s talán csak 168-ban történvén meg, elég idejük volt a barbároknak visszavonulniok, keresztül a szorosokon Raetia, Noricum és Pannonia térségi síkságaira téve át a harcztér. De a tél Marcusnak is hasznára válhatott, szaporíthatá seregeit, s a mozgósítás sem járt annyi veszéllyel, a hideg hónapokban szünetelvén kissé a járvány.

A háború első szakában a harcok nagy része Raetia és Noricumban folytatható, egyforma elkeseredéssel mindkét oldalról, s a barbárok még nejeiket is bevéve soraikba, mert az elesettek között a rómaiak sok fegyveres asszonyt találtak.² Majd tovább haladván a sereg, a barbárok — bár folytonosan küzdve — visszavonulnak az egész harczvonalon, s Marcus a legnagyobb eréllyel láthat az ellenségtől megtisztított provinciák megerősítéséhez. Tevékenysége, rendszabályai a veszély nagyságának megfelelők valának. Italia és Dalmatia biztosítására megerősíti Salonát,³ Aquileiát, s valószínűleg ekkor emeli Pannonia Inferiort és Dáciát a consularis tartományok sorába.⁴ De a rendelkezésre álló hadsereg eme rendszabályok daczára sem volt elég. Új csapatokat rendelni pedig a veszélyeztetett vidékekre nem lehetett, mert kelet még nem volt pacificálva, Britanniában az éjszakai törzsek fenyegeték folyton a legiókat, s a Rajna szintén oly félelmes helyzetben lévén, mint a Duna, helyőrségét nem vonhaták el. Szaporítani kellett tehát a hadsereget a pénzügyek nyomasztó helyzete daczára is. Marcus egyelőre, a császári paloták két századon át összehalmozott kincseinek elárverezése által teremté elő a szükséges, kétségtelenül igen jelentékeny összegeket,⁵ s Noricum biztosítására a Legio II. Pia-t, Raetiaéra a Legio III. Concordiát szervezé, legatusaik kormánya alá helyezvén a nevezett tartományokat.⁶ A Legio II. Pia főhadiszállásául az újonnan épített Lauriacum (Lorch) az Anisus torkolatánál (Enns) jelöltetett ki, egyes osztályai pedig a közlekedési vonalak védelmére Joviacum (Schlögen — Linz és Passau között), Gabromagus

¹ Cap. v. Marci c. 14.

² Dio Cass. 71., 3.

³ Cap. Vit. Marci c. 14., C. J. L. III. 1979.; 1980., v. ö. p. 1030., 6374.

⁴ Cap. Vit. Marci c. 22. Provincias ex proconsularibus consulares, aut ex consularibus proconsulares aut praetorias pro belli necessitate fecit.

⁵ Eutr. VIII., 6. Capit. Vit. Marci c. 17 . . . in foro divi Traiani auctionem ornamentorum imperialium fecit vendiditque aurea pocula et crystallina et murrina, vasa etiam regia et vestem uxorem sericam et auratam, gemmas quin etiam quas multa sin repostorio sanctiiri Hadriani repererat. Az árverés két hónapig tartott. Az első államkölcsön. Később annak, a ki kívánta, visszafizette kamat nélkül a kapott összeget.

⁶ C. J. L. III. p. 588., 707.

(Windisch-Garsten) és Celeia (Cilly) castellumaiba rendeltettek. Jelentékeny erődtímenyekkel látták el a Duna mellékfolyóinak völgyeit s torkolatait is.¹ A bécsi Erdő vidékének s a Lajta mellékének védelmi erejét szintén megszorítván, Vindobona és Carnuntum között a castrumoknak egész sorozata épült, melyekben tizennyolcezer legionarius s ugyanily számú gyalog és lovas csapat volt jövőben a határőrizetet teljesítendő. A Duna bíztonságát pedig a részben közadakozásból fölszerelt s Lauriacum (Lorch), Arelape-Comagene (Tuln-tól keletre) s Carnuntum (Petronell) hadi kikötőjében állomásozó flotta tartá fönn.² A Pannoniát s Noricumot Aquileiával összekötő útvonalat kiigazíták, hogy a legnagyobb gyorsasággal küldhessék a legiókat bármely veszélyeztetett pontra.³ Az Al-Duna mellékén kibővíték Troesmist (Iglitza) az átkelők védelmére a balparti vándor törzsek ellen, s a Legio I. Italica és V. Macedonica egyesítették a hatalmas várban.⁴

E nagyszabású védelmi rendszabályokat szakadatlan harcok között hajták végre. Hatásukat azonban csak az ellenségnek kiűzetése után érvényesíthetik egész teljességükben. Ekkor történt a hadsereg fölvonulása is. A harczvonal roppant hossza miatt (majdnem 3000 km.) szó sem lehetvén egységes működésről, az operáló hadsereg három szárnyban állítottott föl. Rætia és Noricumban a balszárny főparancsnoka Helvius Pertinax s főhadiszállása Castra Regina (Regensberg). A centrum vezérletét Marcus magának tartván fönn, kezdetben Carnuntumban székel, Vindobona és Carnuntum között lévén a harcok tűzpontja. Később a támadók a Duna középfolysának mellékeire, Carnuntum (Petronell) s Viminacium (Kostolác) közé erőszakolják az operációk súlypontját, és ekkor a császár is lejjebb jön, gyakran időzve a Granua (Garam) torkolata körül. A jobb szárny vezére M. Claudius Fronto Dáciának északi és nyugoti határait védi, de neki van alárendelve Moesia is összes haderejével.

Ez intézkedésekkel 168 teljesen eltelhetett, s Verus megúván az örömtelen tábori életet Marcust folyton visszatérésre sürgeté. De a kötelességét hiven teljesítő és kitartó császár igen kelletlenül távozott, s csakis Aquileiaig akart menni, honnan figyelemmel kísérheti a dunamelléki mozgalmakat. Verus bele-nyugodott, megérkeztek után azonban a katonasággal zsúfolásig megtöltött városban oly hévvel tört ki a pestis, hogy Marcus is jobbnak tartá elhagyni Aquileiat, s Rómában várni be a tavaszt. Együtt indultak el kicsi kísérettel, — de Verus még sem láthatá meg az annyira óhajtott fővárost, Altinumban, közös utikocsijokban szélhűdés érte őt 169 januárjában.⁵ Magas, szép testal-

¹ Otto Kaemmel: Anfänge deutschen Lebens in Oesterreich, 56. köv. I.

² O. Kaemmel: u. o. 60. kv. I. Mommsen szerint (Ephemeris epigr. III. k., 331. l.) a P. Lucius Gamala emlékének tiszteletére Ostia által dedicált fölirat eme passusa: cum republica praedia sua venderet ob pollicitationem belli navalis H S. XVCC. reipublicai donavit . . . (ld. Willmans: Exempla Inscriptionum Latinarum 1724.) e dunai flottára vonatkozik.

³ O. Kaemmel u. o. 64. kv. I.

⁴ C. J. L. III. 145. és 999. kv. I.

⁵ Capit. V. Veri: c. 9 . . . non longe ab Altino subito in vehiculo morbo, quem apoplexin vocant correptus Lucius, depositus e vehiculo, detracto sanguine Altinum perductus, cum triduo mutus vixisset apud Altinum periit.

katú volt, mondja életirója — arcza szellemes, szakállát a barbárok szokása szerint hosszan viselte, magas homlokát részben elfüdü haját gondosan fésülvén aranyporral hinté be, hogy fénylőbbé tegye szép szőke színét. Szónok nem volt, mert nyelve kissé akadozott. Szerette a kockát, a fényűzés minden nemét, még adakozásaiban is. Hajlamai Neroéhoz hasonlítanak, de nem volt meg benne annak kegyetlensége. Nyilvános föllépése mindig méltóságteljes, — csak Antiochiában vetkezé le a gravitas Romanát, midőn megszabadult néhány évre a komoly formákat követelő Marcus ellenőrzésétől.¹

Marcus Rómába érkezvén Verus emlékének azonnal kieszközli a divinatiót, s letévé az Armeniacus, Parthicus, Medicus mellékneveket, mert azokat úgymond, Verus, és nem ő érdemelte ki. Verus halála nem okozott nagy veszteséget, inkább hasznót, mert a központi vezérlet határozottabb, erélyesebb lett, nem zsidbasztván többé Marcust a mindig hazavágyó császártárs zsörlölődése, akadékoskodása. Nem is bántódott sokat utána. A hivatalos szertartások befejezte, s az udvari gyász letelte után azonnal elindult ismét vissza a harczterre, honnan, úglátszik, igen rossz hírek érkeztek.²

A classikusok által föntartott adatok azonban annyira hiányosak, s oly zavartak, hogy lehetetlenség megállapítani az időrendet, még kevésbbé az események szinterét meghatározni. Pusztá tapogatózás minden okoskodás³) s egyebet alig tehetett még a genialis Mommsen és Duruy is, minthogy egyszerűen elsorolják az ütközeteket s factumokat. A samnit háborúkról sokkal pontosabb adataink vannak, mint eme kései eseményekről, melyek pedig már oly időben zajlanak le, midőn a tollforgatás átalános.

A 168-iki előkészületek nem lévén elégségesek a határok biztosítására, különösen nem Raetiában, az ellenséges hordák ismét megjelennek Itáliában, megint szorongatják Aquileiát s csak Pompeianus és Pertinax együttes erőfeszítéseinek sikerült őket kiszorítani. De győzelmeiket fölhasználni már nem volt módjukban a hadvezéreknek.⁴ A szerencse csak félig mosolygott reájok a harcz további folyamában, a veszélyeztetett provinciákban pedig egyáltalán nem, s így kétségtelen, hogy a rómaiak súlyos vereséget szenvedtek.

Ennek oka a rémitően pusztító pestis, a nagyon is érezhető pénz és se-reghiány volt. Marcus elkövet minden lehető a bajok enyhítésére, s megtett előbb is mindent együtt Verusszal, de a természet szokatlan mostohaságán

¹ Capit. Vit. Veri. c. 10. — Sirirata a következő: C. J. L. VI, 991: Imp. Cassari. L. Aurelio (Vero. Aug. Armeniac. Med.) Parthic. Pontific. Tribunic. Pot. VIII. Imp. V. Cos. III. P. P.

² Capit. Vit. Marci c. 21.

³ Ld. H. Schiller: Geschichte der Römischen Kaiserszeit I kt., II. rész 642 kv. I.; W. Swoboda: Vermutungen zur Chronologie des sogenannten Markomannen Krieges unter Marc Aurel und Commodus. 1—24 l. (A znaimi főreáliskola 1881-iki értesítője); R. Heberdey: Der Einfall der Costoboker in Griechenland. — Arch. epigraphische Mittheilungen 1890. XIII. k. II. f. 186. kv. I. — kísérleteit.

⁴ Dio Cass. 71, 3

megtört mind jó akaratuk, mind reményük.¹ A megtizedelt, megviselt legiök szinte képtelenek lévén a harcra: Marcus a legvégső eszközökhöz fordul: Dácia új helytartóját Frontot Itáliába küldi, hogy sorozza be a fegyverforgatásra alkalmas ifjúságot,² fegyvert ad a rabszolgák kezébe, mint a pún háborúk idejében történt, zászlóaljokat szervez a gladiatorokból, összefogdosztatja Dardania és Dalmátia minden csavargóját, rablóját, s beosztja őket még a rendes seregekbe is, fölfegyverzi a diocmitákat, sőt megveszteget egyes germán törzseket is, melyek aztán szolgálatába lépve vitézül küzdenek a jó zsold fejében fajrokonaik ellen.³

Ez óriás erőfeszítések megszerzék végre a hadiszerencse kegyeit, s Marcus személyesen arat döntő győzelmet a markomanokon, s életrajz írójának följegyzése szerint még a Duna balpartjára is üldözi őket, míg végre teljesen megsemmisíti hadaikat. Talán eme győzelem emlékét tartá fönn az érem, melyek averse a császárt hajóhídon átkelve ábrázolja. S ha e győzelem után veszi föl az Imp. VI titulust, úgy 170-re kell tennünk e diadalt.

Hatása csakhamar mutatkozott. A quadok nem mertek mozdulni, s Marcus a jazygok ellen fordulhatott.

E nép eddig valóban komoly bajokat nem okozott Rómának. Betöréseik Pannoniába, néha Dáciába, alkalomadtával sok veszélylyel jártak ugyan, mert a mily villámsebesen támadtak, époly gyorsan tűntek el prédájokkal. A római lovasság alig tudta még üldözni is őket, sokkal nehézkesebb fegyverzetű és mozgású lévén, mint a jazygok. Traján és Marcus császárok oszlopain látva harcaikat, bevándorló őseinknek Leo által leírt taticája jut eszünkbe. Lovas tömegeik a sík vidékeket eláraszthaták néhány óra alatt, s mire a castrumok helyőrsége vagy a polgárőrség megmozdulhatott, ők már árkon-bokron túl valának. Tacitus szerint csak lovasságuk volt,⁴ melynek harci ménjei aprók, gyorsfutók és végtelen kitarók, s be vannak gyakorolva még a síma jégükrön is vágatva szaladni, úgy hogy a betagyott nagy folyó, mint Ovidius keservesen tapasztalá, Tomiban nem nyújt ellenök védelmet. Testöket érc-, bőr-, vagy esont-pikkelyekből készült, egészen az idomokhoz simuló pánczél fűdi. Lovakat hasonlóképen. Fegyvereik a mérgezett hegyű nyíl — és az ívvel bámulatos pontossággal lőnek — s a hosszú nehéz pallós, melyet a római legionarius rövidke kardjával nem igen tudott kifogni. Lándzsával nem harcoltak.⁵ Fegyvereik a sűrű tömegben, ember-ember ellen nem lévén alkalmasak — hosszú kardjokat közvetlen közelségben nem használhaták, támadásaik inkább az ellenfel sorainak megbontására, mint erőszakos szétrobbantására irányultak, mert

¹ Cap. Vit. Marci c. 8, 11, 12. — Willmanns: *Exempla inscriptionum* 2104 = Orelli 2172. Willmanns 1187 = C. J. L. V, 1874.

² C. J. L. III. 1457.

³ Capit. vit. Marci c. 21 . . . servos, quem admodum bello punico factum fuerat ad militiam paravit. Quos voluntarios exemplo volonum appellavit, armavit etiam gladiatores, quos obsequentes appellavit. Latrones etiam Dalmatiae atque Dardaniae milites fecit. Armavit et Diocmitas. Emit et Germanorum auxilia contra Germanos.

⁴ Tacit. hist. III. c. 5: plebem quoque et vim equitum qua sola valent.

⁵ Tacit. hist. I. 80.

a rendetlenül üldöző ellenféllel, a szétszórt csapatokkal könnyebben végeztek, fölkonczolván az utolsó emberig ellenfeleiket ha a szerencse mosolygott reájok. A gyalogharczban époly járatlanok valának, mint őseink.

A markoman háborúban szokatlan heveességgel és roppant tömegekben támadhaták meg Pannoniát, és sok diadalt arathattak, mert Dio Cassius azt írja, hogy Marcus «végre valahára» legyőzte a jazygokat is szárazon mint vizen, bár az ütközet nem hajókon történt, sőt ellenkezőleg, folytatja szerzőnk, a menekvőket a befagyott Dunán át is üldözték, a jegen mint szárazföldön harczoltak, mivel a jazygok a mint észrevevők, hogy üldözőbe fogták őket, megfordultak, azt híven, hogy a jegen való mozgásban járatlan rómaiakkal könnyen elbánnak. Ekkor egy részök szemben, más részök oldalt támadott a rómaiakra, kik tömörülven szembeszállottak velök, földre rakott pajzsaikon vetve meg lábukat, hogy kevésbbé csúszszanak. A jazygok reájok törtek erre, de a legionariusok megragadván a lovak kantárszárait, magokhoz ránták ellenfeleiket. Ily módon végtelen zavarnak kellett keletkeznie néhány percz alatt és kézviadallá változnia a harcznak, ebben pedig a rómaiak győzhetetlenek lévén, a jazygok nem állhattak meg, «s bármily számosan voltak is, mégis csak kevesen menekültek.»¹

A helyet és időt ismét nem lehet meghatározni.

«A markomannokat és jazygokat legyőzték sok véres és vészteljes ütközetben, új, veszedelmes háború tört ki a quadokkal, melyben jó szerencséjének vagy inkább az istenség segélyével nagy győzelmet aratott — folytatja Dio Cassius — mert a döntő ütközetben, midőn legnagyobb volt a veszély, csodálatos módon menté meg az istenség. A quadok oly területen bocsátkoztak harczba a rómaiakkal, hol bekerítheték őket. Ezek pajzsaikkal szorosan egymáshoz simulván, vitézül küzdöttek. Az ellenség most alább hagyott a harczczal, remélvén, hogy a forróság és szomjúság minden további erőfeszítés nélkül is kezeikbe juttatja a rómaiakat, és számra nézve is túlsúlyban lévén, körülszáncoltak mindent, hogy vizet sehonnan se kapjanak. A rómaiak erejüknek túlfeszítése, sebeik, s szomjúság miatt nagy szorongásba jutván, képtelenek valának tovább folytatni a harczot, de vissza sem vonúlhatván, a nap hevében eltikkadva kellett zárt sorokban állaniok, midőn egyszerre sűrű föllegek toúltnak össze, s isteni rendelésből hűsítő esőt bocsátanak alá. Mondják is, hogy a Marcus kíséretében lévő egyiptomi varázsló Arnuphis a légkör istenétől, Hermestől eszközlé ki az esőt.»

Ez ütközetet, keresztények is részt vevén abban már a császár életében, valóságos regekör tonta körül, s az új vallásnak keleten nagy számban levő hívei a keresztény katonák imáinak tulajdoníták azt. A régi egyházi írók közül foglalkoznak is többen ez eseménnyel, és az ő adataikat egyesíti az alábbiakban Xiphilinos, Dio Cassius könyveiből készült kivonatában.

«Dio — mondja Xiphilinos — hibásan beszéli el az eseményt, szándékosan vagy mert nem tudta, hogy nem ír igazat. Elöttem szándékossága látszik valószínűbbnek, mert tudhatta, hogy a «dörgő legió», melyet jegyzékében maga is így nevez, ez alkalommal (más legalább nincs följegyezve) kapta

¹ Dio Cass. 71, 7.

nevét. Ez menté meg akkor a rómaiakat s rontá meg az ellenséget és nem Arnuphis a varázsló. Marcus különben sem találta örömét a magusok társaságában és varázslataikban. A dolog különben így áll: Marcusnak volt egy hadteste vagy legiója, mint a rómaiak nevezik melitenei katonákból szervezve, kik Krisztus hívei valának mindnyájan. Ama csatában a gárda parancsnoka a császár elé járulva elmondá Marcusnak — ki már nem tudván segíteni, kétségbeesett a hadsereg sorsa fölött — hogy a keresztények mindent képesek megtenni imáikkal, neki pedig egy egész legiója van belőlök. E hirre Marcus föl szólítá őket, hogy imádkozzanak istenökhöz. Imájuk azonnal meghallgattatván, az Isten az ellenséget villámokkal sujtá le, a rómaiakat pedig esővel enyhíté meg. Marcus csodálkozván ez eseményen, a keresztények javára rendeletet bocsátott ki, s a legiót «dörgő»-nek nevezte el. Mondják, hogy Marcusnak egy levele is lenne e dologban, s a görög történetírók elbeszélik ez eseményt, bizonyítják is azt, de tudni nem akarnak a legió nevérol. A rómaiak az eső megeredtekor, folytatja Dio, az égre tekintvén, ajkaikkal fogják fel a cseppeket, majd pajzsukat, sisakjaikat tartván föl, nem csak magok itták mohón a vizet, hanem lovaiknak is adtak és midőn elleneik reájok törtek, harczoltak és ittak egyszerre, a sebesültek pedig a sisakjokba ömlő vizet együtt szűrösölték közbevegyült vérükkel. A támadás most rendkívül veszélyes lehetett volna reájok nézve, ha nem sújtja elleneiket egyik villámcsapás a másik után. És most látták, hogy mint hull az égből eső és tűz egyszerre, s míg némelyek felüdülve az esőtől, ittak, addig mások a villámtól sújtva meghaltak. A tűz érte ugyan a rómaiakat is, de itt azonnal kialudt. Az ellenségnek nem használt az eső, sőt inkább olajként táplálta a tüzet. Esett nálok és mégis víz után vágytak. Némelyek sebet ütének testökön, hogy oltsák a tüzet, míg mások a rómaiakra rontának, mintha nálok volna csak található a mindent megmentő víz. Még Marcus is, kit ekkor üdvözöltek VII-szer imperatorként — megsajnálta őket, s bár máskor e megtiszteltetést a senatus beleegyezte nélkül nem fogadá el, most mégis megtevé, mintha az istenségtől származnék az, és ily értelemben tőn jelentést a senatusnak is. Faustina «mater castrorum»-nak neveztetett el.¹

A rendkívüli eseményt megörökíté Marcus oszlopának egy csoportozata is,² melyen Jupiter Pluvius mint a haja, szakála és karjaiból esőt árasztó agg jelenik meg. Az oszlop ugyan Commodus alatt állíttaték föl, de a repraesentatio Róma közvéleményének visszhangja, s a császár hitének is, ki győzelmét szintén felsőbb erők közreműködésének tulajdonítván, egyik érmén a reá törő barbárokat úgy ábrázoltatá, a mint Jupiter villámaival sújtja őket.

A legio fulminata, s nem fulminatrix csakugyan létezett már Augustus idejében, s a régi sorozatban a XII-ik számot viselte. Neve ismeretlen eredetű, de gyakran említetik.³

¹ Dio Cass.: 71, 8—10.

² Bellori kiadásában a XV-ik lap. Jupiter kinyújtja esőt árasztó karjait. Jobbfélen a ivzet gyűjtő rómaiak, a baloldalon a villám által sújtott quadok.

³ Vilmanns: 1154, 1165, 1247, 1261, 1447, 1449, 1458, 1597, 1607 stb.

A császár följegyzései szerint az ütközet a Garam mellékén történt 173-ban.

A quadok ellen vívott harcok stratégiaiilag a legfontosabbak az egész háborúban, mert e hatalmas nagy nép területeinek központi fekvésénél fogva valódi összekötő kapocs volt a markomanok és jazygok közt, s most leveretvén a szomszéd barbárok újból való egyesülése meg volt akadályozva, lehetetlenné tétetvén a kölcsönös segélyadás. Ezt elérni pedig, — biztosítva lévén ezzel a háború teljes sikere — nyíltan bevallott célja volt Marcus hadvezetésének, miként azt Dio följegyzései s a béke föltételei eléggé igazolják.

A garammelléki döntő ütközet hatásai azonnal érezhetők lőnek, Dáciában, mint Pannoniában, mert a harctéren időző császárhoz tömegesen érkeznek a békét kérő, s ennek fejében szövetséget ajánló küldöttségek. Szívesen fogadták valamennyit, különösen a quadokét, kik önként följajánlák, hogy a markomanokkal kötött szövetséget fölbontják, Marcus hadseregét ellátják a kellő számú vágómarhával, lovakkal, s azonnal kiadnak tizenháromezer foglyot és szökevényt, megígérve a többieknek kiszolgáltatását is. A császár készséggel járult e föltételekhez, de hozzácsatolá, hogy nem szabad látogatniok a vásárokat, nehogy markomanok és jazygok vegyüljenek közéjük, kiket megtiltott befogadniok, mert a római hadvezérlet félt, és méltán, hogy eként ismét kikémlelnék előkészületeiket, s beszerzenék e háború folytatásához szükséges kellékeket. Kivülök még mások is jelentkeztek, s meghódolást ajánlva, római szolgálatba fogadtatának az arra való szökevényekkel együtt és szétosztattak a különféle provinciákba, részben mint katonák, részben mint földmívelők, s ily minőségben Dácia, Pannonia, Mysia és Germaniába, sőt Italiába, Ravenná mellékére is telepítének egy rajt.^{1—2}

A keleti háború.

A római hadsereg balszárnya Dácia és Moesia területén M. Claudius Fronto vezérlete alatt a barbár népeknek egész sorozatával küzd. Ellenfelei közül legkiválóbbak a lacingek, burok, vandalog, victovalok, osok, bessek, cobotok, roxolanok, bastarnok, alánok, peucinok, s costobokok. E törzseket Capitolinus sorolja föl Marcus életrajzában; Aelius Lampridius Cammoduséban megemlíti a dákokat,³ fölíratilag pedig a carpok részvételét lehet constataálnunk. Claudius Fronto ereje alig állhatott arányban e vándor népek óriás tömegeivel; még 168-ban sem, tehát a határvédelem szervezése után; a derék tábornoknak Dáciába érkezte előtt pedig a tartomány saját erejére utaltan épen nem lévén képes ellentállani, a gazdag és virágzó provinciát eláraszták néhány hét alatt a barbárok már kora tavasszal,⁴ s a lakosság menekül, a hogy tud. Alburnus

¹ Dio Cass. 71., 11.

² Capit. Vit. Marci c. 23.: accepitque in deditionem Marcomannos plurimis in Italiam traductis.

³ Lampr. vit Comm. c. 13.

⁴ 167-ben.

Maior (Vöröspatak) bányászai minden értékes holmijokat aranyat termő aknáik mélyébe rejték, befalazva az üregek száját. Féltek javaikat nem prédálták föl a barbárok, de ők magok sem használhaták, élvezheték többé, mert elvesztek mindannyian vagy rabszolgaságba hurczoltattak, aknáik pedig befalazva maradtak másfél évezreden át. Az új-kornak jutott a kiváló szerencse, hogy néhány, az idő mostohasága által érintetlenül hagyott aknában megtalálhatta e szerencsétlen nemzedéknek valószínűleg legféltettebb kincseit, okleveleit. Ezek között a legkésőbbi a vöröspataki Sz. Katalin aknában épen maradt viaszos lap 167. márczius 28-án kelt.¹ A barbárok tehát április vagy májusban törtek be, ugyanakkor midőn Pannoniába a nyugoti törzsek.

A harcok, mennyire a datumokat összevetve következtethetjük, 167-től 171. végéig vagy 172-ig folyhattak, mert a pusztulás veszélyétől megmenekült Sarmizegetusa Verus halála után dedical feliratot Marcusnak²: s Marcus Claudius Fronto valószínűleg 170-ben viseli a consuli címet, és 171-ben még életben van, mert ekkor veszik fel fiát a Salii Palatini közé. E papi collegium tagja pedig csak az lehetett, kinek apja, anyja élt.

A legelső betörők kétségtelenül az északi és keleti törzsek voltak. Első helyen említendők a dákok.

Dácia meghódítása után a római fensőséget elismerni nem akaró dák törzsek kiköltöznek hazájukból, vagy pedig a háború folyama alatt kiűzetvén a Délkeleti Felföld északi hegységeiben s a Kárpátok északkeleti láncolatai közé telepedve, főnökök kormányja alatt élnek, várva-lesve mindig a harczra, vagy legalább rablásra nyíló jó alkalmat. Antoninus Pius idejében be is törnek egykori hazájokba, de ismét kiűzetnek, most pedig ők is csatlakozva a barbarok szövetségéhez, a szomszédokkal együtt rontanak be, s az elégedetlen elemek tárt karokkal fogadván csapatjaikat, könnyen eljuthatának egész Apulumig, hol a Legio XIII. Gemina hatalmas castruma fogta föl, legalább egyidőre a barbár népáradatot.

A többi ellenfél alig volt ily veszélyes. A bastarnok óriás testalkatú, a legnagyobb nélkülözésekhez szokott vitéz nép ugyan, — de a tacticához édeskeveset értvén, a rendes római hadviseléssel nem tudott mérkőzni, még akkor se igen, ha kézviadalra került, ebben is felülmulhatatlanok lévén a legionariusok. Csapataiknak külseje visszataszítóan rút, mert nyakig, fülig mocskos minden ember.³

Jelentékenyebbek a roxolanok. Nagy erőt állítanak ki. Mithridates Eupator ellen 50.000 emberrel küzdöttek, de a király tábornoka Diophantos, 6000 emberével szétverte őket. Velök is csak az történt, mi minden barbar néppel történik — mondja Strabo — ha jól szervezett, fegyelmezett rendes hadsereg-

¹ C. J. J. L. III. p. 950. Cautio societatis.

² Eph. Epigr. IV. k. 188. (imp. caes.) | (m. aur. antonino aug.) | (pont) Max. Trib. (pot. . . imp. . . cos. . . pro) | (e)os. Armen. Med. (parth. max. divi) | Antonini. Fil. Divi. (veri parth. max. fra) | (t)ri. Divi. Hadr. Nep. Divi. (traiani parth.) | Pronepoti. Divi. Nervae (abnep. co) | Ionia. Ulp. Traian. Aug. Dac. | Arcipiti. Periculo. Virtu | tib. Restituta.

³ Tac. Germ. c. 46 . . . sordes omnium ac torpor procerum. . .

gel szállanak szembe. Sisakjuk, páncéljuk bőr, pajzsuk fonadék-munka, támadó fegyvereik pedig a lándzsa, íj és kard.¹

Az albanok szép külsejű, erőteljes emberek, egyszerűek s őszinték, a pénzt — legalább Strabo korában — nem ismerik, száznál tovább nem tudnak számolni; szükségleteiket cserekereskedéssel szerzik be. Az élet kíváncsiak iránt közönyösek lévén, hanyagul végzik a földművelést, sőt hadi és állami ügyeik intézésében is gondatlanok. Harcolnak gyalog, mint lóháton, és seregek egyrészt páncélozott, míg a más csak könnyű fegyverzetet visel. Az ibereknél nagyobb sereget állítanak ki, — s Pompeius ellen 60.000 gyalog és 22.000 lovassal indultak meg. Fegyverök a vető-lándzsa, íj, bőr-páncél, sisak és az ajtónagyságú pajzs.²

A costobokok valószínűleg dák törzs lévén, csakugy harczoltak, mint rokonaik, testvéreik.

A lacingok, victovalok, burok — germánok, — ezeknek harczmodora tacticája pedig sokkal ismertebb, hogysen e szűk helyen foglalkozhatnám velök.

A carpokról nincsenek adataink.

Marcus Claudius Fronto e népekkel kezdetben alig harczol sikerrel, mint nem szaporíthatja diadalkoszorújának leveleit sem a császár, sem Helvius Pertinax. Később itt is jobbra fordultak a dolgok. A carpok kiűzettek s elveszték foglyaikat,³ kiszorítottak a többiek is, de csak akkor, midőn Dácia északi része, a bányavidék s a Maros melléke már egészen földülattak. Némely város annyira elpusztult, hogy csak egy emberöltő után ébred új életre, mint Napoca (Kolozsvár) és Potaissa (Torda), mely Septimius Severus idejében Nova Coloniának említették. A földig rombolt Apulumot Marcus reconstruálja, canabáját municipiummá emelve, s teljesen új gyarmatot, coloniát is alapítván mellette Apulum névvel.

E sajnos catastrophát a birodalmi bormány lanyhasága okozta. Traján a hódítás befejezte után nem igen foglalkozik a tartomány védelmi ügyeivel, de nem is volt szüksége reá, elég garantiát nyújtott a barbárok ellen általánosan rettegett neve is. Hadrián ellenszenvvel viseltetvén elődjének minden alkotása iránt, Dáciából ki akará vonni a csekély helyőrséget, sorsára hagyandó a tartományt. És e tervének végrehajtását alig akadályozá meg más ok, mint az egyszerű humanismus. A dunai hidat azonhan lerontatá, sokkal inkább féltven a két Moesiát, mint legionariusait. S ha éber figyelemmel kísérte is a határokat, erőszakos rendszabályokat még sem alkalmazott szívesen azoknak megvédésére. Antoninus Pius szelidségével fegyverzé le a végek mellékein lakó barbárokat. Marcus folytatá e politikát, s hogy nem ért el kellő sikert, annak oka a viszonyokban rejlett, melyeket úgy látszik nem ismertek vagy kicsinyeltek a helytartók épen úgy, mint Rómában a császár és cabinetje. Erős, jól szervezett határvédelem, s kellő számú helyőrség biztosíthaták vala Dáciát,

¹ Strabo VI., 3. §., 17. c.

² Strabo XI., 4, §. 4–5. c.

³ C. J. L. III. 1054.

természeti viszonyainál fogva könnyen, sokkal könnyebben, mint a birodalom bármely más tartományát. De nem történvén semmi, a Legio XIII. Gemina és segédesapatai képtelenek valának föntartani a szörnyű népáradatot.

A Marcus Claudius Fronto cursus honorumát tartalmazó fölirat végső néhány sora, jóformán egyetlen írott emléke a harcoknak, s rövid néhány szóval festi a végtelenül szomorú helyzetet, annak rendkívüli konyodalmait, a catastropha letragicusabb részét, midőn az északi és keletről betört ellenségek kezét fogják a jazygokkal. Claudius Fronto szembezáll velök kötelességszerűen, s a harctéren hősileg küzdve, elleneinek fegyverei által hal dicső halált.¹ Fölirata a germanokat és jazygokat említvén, a harctér a Körösök vagy Szamos völgyében kell keresnünk, mert Dácia északi részein s annak mesgyéin lakván csak germanok, a jazygok mindenesetre oly ponton támadtak, hol összeköttetésbe léphetének szövetségeseikkel, ez pedig jóformán lehetetlen, ha a mai Torontál, Temes, Krassó-Szörény vármegyéken át és át a Vaskapun Hunyadmegye területére törnek, midőn még Tibiscum (Zsuppa) és Sarmizegetusa castrumai is útjokat állják, eltekintve az akadályoktól, melyeket maga a természet gördít a két utóbbi vármegye területén a lovasság elé. És ha ez útát kierőszakolják is, még mindig nincsen nyert ügyük, mert a Sztrigy völgyében talán Ad-Aquas (Kalán), a Maroséban pedig Micia (Veczel), Germisara (Csigmó), Apulum (Fehérvár) castrumai legyőzhetetlen akadályokat vetnek eléjük. Az egyesülés így kivihetetlen lett volna, pedig kétségtelenül megtörtént, együtt említvén mindkét támadó fél nagyságosságú föliratunkon.

A küzdelmeknek 171. vagy 172-ben kellett történniök, Marcusnak a Duna jegén vívott csatáját megelőzőleg, mert lehetetlen föltételeznünk, hogy a jazygok egyszerre két háborút vívhattak volna.

M. Claudius Fronto utódja Clemens lőn. Valószínűleg az ő kormánya idején törnek be Tarbus vezérlete alatt az északon lakó szabad dákok (?) pénzt és állandó lakhelyet követelve. Ez ellenfeleket egy, a quadokkal kötött béke után meghódolt, s tizenkét éves király aegise alatt csoportosult népszövetség verte ki a provinciából Marcus császártól kapott pénzsegély fejében. Hogy letelepítették-e e jövevények, nem tudjuk.²

Később az astingok tódulnak előre, élőkön Rhau és Rhaptus vezérekkel, s szintén pénzt és állandó lakhelyeket követelnek, Clemens elútasítja őket, mire ezek, talán békés érzületeik bizonyítékául, átadják nejeiket s gyermekeiket, és valószínűleg a helytartó biztatására a costobokokra rontanak, kikkel a birodalomnak sok elszámolni valója volt. Teljes győzelmet aratnak, de egyuttal elégtelenség is keletkezik közöttök, mert családjaik visszakapása után újra háborgatják Dáciát. Clemens a római politika régi gyakorlatában megbízva, ekkor a lacringokat zúdítja rájuk, kiket viszont az astingokkal fenyegetett és félemlített. A támadás készületlenül találván ezeket, annyira megverettek és szét-

¹ C. J. L. III. 1457 . . . post aliquot secunda proelia adversum Germanos et Jazyges ad postremum pro R. P. fortiter pugnans ceciderit . . .

² Dio Cass. 71., 11.

szórattak, hogy többé nem merték háborgatni Róma határait, sőt ellenkezőleg, «alázatos kérelmekkel járulának» Marcus színe elé pénzsegélyért és állandó lakhelyekért, hogy annál bátrabban szállhassanak szembe ellenfeleivel. Dio följegyzése szerint pontosan beválták kötelezettségeiket.¹

Ezután Dáciában is kialszik a háború tüze, a dunamelléki népek meghódolásának, s a császár garammelléki győzelmeinek hatása tehát ily messze keleten is érezhető lőn.

Végül hadd említsem meg a costobokoknak görögországi betöréseit, midőn egész a phokisi Elateáig hordozzák pusztító fegyvereiket.² Hogy mely évben történt e nagymérvű rablókaland, R. Heberdey³ szorgalmas kutatásai után sem állapítható meg, de valószínű, hogy a háború első szakának végső éveiben, talán a germanok és jazygoknak dáciai győzelmeivel egyidejűleg, egyidejűleg ama szerencsétlen ütközzetel, melyben M. Claudius Fronto elesett. És e kalandnak kétségtelenül van némi, de most már kideríthetetlen összefüggése a dunamelléki hadjáratokkal, mert a costobokok rokonai a dákoknak, s azon sphaerában laknak, melynek népei kényszerűségből vagy önként, de mindnyájan résztvevének a nemzedékeket kiűrtő harcokban.

A dunamelléki harcok megújulása és az általános béke.

A quadokkal kötött béke nem volt, nem lehetett tartós a barbár népeknek általános politikai és földrajzi helyzeténél fogva. Tőlők, a quadoktól, nyugotra a markomanok, keletre a jazygok, s az éjszakkeletre lakó barbárok még nyílt ellenségeskedésben voltak a birodalommal, és most ellenségei lőnek a quadoknak is, kiknek érdekében Marcusnak óriási erőfeszítéseket kellett volna tennie a felső- és alsó ausztriai s a magyarországi Dunapart egész hosszában és a harcokat messze a megerősített határtól a balpartra vinni át, hogy megvédelmezhesse őket, másfelől pedig, hogy a megkötött béke föltételeit végrehajthassa. De erre, úgy látszik, nem volt kedve vagy elég ereje, bár meg volt róla győződve, bár tisztán állott előtte s táborára előtt, hogy ezen előnyös helyzet föntartása egyenértékű a háború sikeres befejeztével. A quadok is érezték, kétségtelenül, a ferde állapot súlyos voltát, s a garammelléki ütközzet után a békét csakis a végveszélyből való menekésre, a római fegyvereknek pillanatnyi föltartóztatására köték. És ebben ezélt értek, mert Marcus a föltételek megállapítása után azonnal visszavonta hadait a jobbpartra, a barbárok jóakarására és becsületességére bízván kötelezettségeiknek tisztességes beváltását. Ez nem történt meg, bár a népnek jelentékeny része, sőt maga a király Furtius is, kit néhány évvel előbb Marcus erősített meg trónján, a béke föntartását kívánták. A háború partja kerekedék fölül, kétségtelenül a szomszéd markomanok, s ja-

¹ Dio Cass. 71., 13.

² Pausanias X., 34., 5.

³ R. Heberdey: Der Einfall der Kostoboker in Griechenland. — Arch. epigr. Mittheilungen. XIII. k. II. f. 186. kv. I.

zygok izgatásaira és forradalmat provokálván — talán idegen segélylyel — elűzte Furtiust, Ariogaesust helyezve trónjára. Marcus első ingerültségében ezer darab aranyat tűzött ki jutalmul annak, ki a béke bontó forradalmárt kézre keríti, s ötszázat annak, ki fejét mutatja be a főhadiszálláson.¹ E hirdetményt nyílt szakításnak tekintvén a quadok is, nem adák ki foglyaikat, vagy csak olyanokat küldtek a római biztosoknak, kik már használhatatlanságuk miatt terhőkre valának, s támogatni kezdék azonnal a markomanokat területöknek megnyitása, a római fogságból menekvők befogadása, hadi szereknek szolgáltatása, kémkedés, de főképen a nálók fogságban levőknek hazabocsátása által.²

Marcus, alig gyógyulván meg halállal fenyegető betegségéből,³ azonnal megindítá újból a különben is befejezetlenül hagyott háborút, szokatlan erélylyel, úgy, hogy a quadokkal kötött béke után alig telt el egy év, és az összes barbárok megérzék Rómának súlyos kezét, békére hajolván mindannyian.

Már a quadokkal megállapított béke föltételei is világosan bizonyítják, hogy Marcus még nyílt harcban volt a markomanok és jazygokkal, különben nem lenne értelme és jelentősége, de világos célja sem a pontnak, mely megtiltja Furtiusnak, hogy szomszédjait átbocsássa népének területén. Először a markomanokkal kívánt végezni. Hogy két oldalról, dél és éjszokról saját területükön támadhassa meg őket, szívesen fogadá a békét s állandó lakhelyeket kérő és szövetséget ajánló cotinokat s az ab epistulis rangot viselő Tarruntenius Paternust nevezé ki vezérökké azon parancssal, hogy vezesse őket a markomanok ellen. De a cotinok cserben hagyák, a mint értesültek a háború általános kitöréséről, s nem csak hogy megtagadák az engedelmisséget, de még reá is törtek a közjök csekély római csapatosztálylyal érkező Paternusra, úgy, hogy menekülnie kellett. A császárt mélyen sértvén főemberének megalázása és a nép hitszegése, őket is a birodalom ellenségeinek nyilvánítá, s később mint veszedelmes, megbizhatatlan szomszédokat, kiirtatá, fölkoncizoltatá az utolsó-emberig.⁴

Marcust e hűtlenség — hiszen megszokott dolog volt — nem félemlítvén meg, teljes erővel támadá meg a markomanokat, s oly hévvel küzd ellenök, hogy az egész törzs vagy legalább jelentékeny részök kénytelen a quadokhoz menekülni.⁵ Ez végre is megtöré őket és csak a rómaiaktól kért vagy önként adott fegyverszünet menté meg népöket a végpusztulástól. Talán ekkor adák ama kezeseket, kiket Dio Cassius említ.⁶

A rómaiak valószínűleg eme hadjáratban — 174 őszén, vagy 175 kora tavaszán — foglalák el a Duna balpartját a mai Felső- és Alsó Ausztriában, s talán Magyarországnak legnyugotibb részében, melynek felét az általános bé-

¹ Dio Cass. 71, 14.

² Dio Cass. 71, 13.

³ Dio Cass. 71, 16.

⁴ Dio Cass. 71, 12.

⁵ Dio Cass. 71, 13.

⁶ Dio Cass. 71, 15.

kében visszaadják a markomanoknak, holott előbb a Dunán innen nincsenek birtokaik. Dio Cassius e területet lakatlannak mondja. Valószínűleg a markomanok kiköltözése által lőn pusztává, s Dio mégis rendkívüli kedvezménynek tekinti annak visszabocsátását.

A fegyverszünetet Marcus a balpart teljes biztosítására használja föl; megerősített táborokat, várakat épített, jelentékeny számú csapatokat helyezve azokba, s folyton kémszemléket tartat az ellenfél mozdulatainak földerítésére. E csapatok vagy talán hadtestek közvetlen szomszédsága, egykori birtokaikon, rendkívül nyomasztó, félemlítő hatással lévén a különben is megtizedelt, vagy félig elpusztult népre, az egykor oly hatalmas törzs nem mer mozdulni, tétlen nézője lesz a harcoknak, míg szomszédjainak teljes megsemmisítése, s a rettenetes, hogy rájuk is sor kerülhet, elfogadtaták velők a rendkívüli súlyos és megalázó békét.

Hasonló sors érte a naristokat, s közülök hármezeren inkább óhajtván a jóllétet élvezve szolgák lenni, mint anyagilag sínlődve névleges szabadságban élni, bekérezett a birodalom területére, s Marcus készséggel jelölt nekik állandó lakhelyeket.¹

A quadok és jazygok ellen talán egyszerre s egy időben folyt a harc. Az adatoknak hiányos és egymással gyakran homlokegyenest ellenkező volta miatt azonban lehetetlenség a véres és zord eseményeknek még körvonalait is megállapítanunk, s inkább csak sejtjük, mint látjuk a tényeket, mert a végső következményeknek elmosódó conturjain kívül alig ismerünk egyebet, s ezekből és a pár sornyi zavaros antik adatból kell rekonstruálnunk a harcok, alkudozások és belső tényezőknek képét.

A markomanok megaláztatása után, tehát 175 nyarán tört ki újra a háború, a quadok részéről már Ariogaesus, a jazygok részéről pedig egyelőre Banadaspus vezérlete alatt. A két nép most szoros szövetségben küzd Róma ellen, de a jazygok nem tudnak helyt állani, s veszteséget veszteség után szenvedvén, megrémült, trónját féltő királyuk Banadaspus, követséget küld a császárhoz és békét kér. A nép azonban és annak nagyjai nem lévén ily csüggedtek, visszaútasítják királyuk gyáva tettének következményeit, s föllázadván ellene békókba vetik, Zanticust ültetvén trónjára. De Marcus sem akará a békét, a quadok hitszegése bebizonyítván előtte bőségesen, hogy e népekkel csak akkor lehet komolyan kiegyezni, ha képtelenné tételnek minden további ellenállásra. Tovább folyt tehát a háború a jazygok mint quadok ellen, kiknek békét kérő követeit szintén elutasítá a most már végletekig ingerült uralkodó.² A jazygoknak a háború további folyama sem hozván szerencsét, Marcus nagyobb erélyvel küzdött a quadok ellen is, sőt betört országukba, s annyira megrémíté őket, hogy hajlandók valának azonnal letenni fegyvereiket, kiadni 50,000 foglyot, ha békét nyernek, s elismeri a császár új királyukat Ariogaesust. Ismét visszautasítatának. A császár e határozott föllépése nagy hatást keltett tényleg harcoló

¹ Dio Cass. 71, 21.

² Dio Cass. 71, 13.

ellenfelei között is, de főképen a markomanokra volt döntő befolyással, mert ezek követek által késznek nyilatkoznak minden föltétel elfogadására. Marcusnak így nem volt kifogása, s megállapíttatott, hogy a Duna balpartján levő megszállott terület fele visszaadatik nekik, de a folyó partjától távozniok kell harmincznyolcz stadiumnyira (= 7.02924 km.), gyűléseiket, sokadalmaikat nem tarthatják más népekkel közösen, hanem csak egyedül, s eddigi kezeseiket másokkal kell kicserélniök.¹ Dio nem említ több föltételt, de kétségtelen, hogy foglyaikat ki kellett adniok kivétel nélkül, s megmaradtak területeik szomszédságában, sőt tanyáik közt is a helyőrségek, különben a később oly sűrűn előforduló panaszok alig merülhettek volna föl.

A quadok ellen saját területeiken küzd a császár most a birodalomnak jóformán teljes erejével, a háború vívására mozgósított összes hadak élén, mert csak a közép Duna mellékein dúl a küzdelem, tehát egyetlen harcztéren, hatalomban, erőben megfogyatkozott ellenséggel szemben. Részletek nem maradtak fenn e harcokról, de valószínű, hogy rohamos gyorsasággal dőltek el azok, rémítő veszteségekkel a quadok rovására. Még uralkodójuk Ariogaesus is fogságba kerül, — ily esemény pedig, vagy inkább catastropha, mindig döntő befolyással szokott lenni a barbár népekre, miként azt saját történetünk is több példával igazolja, s hogy a sok ismert tény közül a legjellemzőbbet említsem, a merseburgi esetre utalok, melyet egy, fogságba került, kétségtelenül kiváló ember kiválthatásáért kilencz évi béke követett. Ariogaesusnak fogságba jutása után — Marcus Alexandriába internálta őt — azonnal megkezdődtek a béketárgyalások. A quadok hajlandók valának kiadni összes foglyaikat, kereksz ámban 50.000 embert, — területeiken várak építtettek, s azokban jelentékeny számú őrségeket helyezének el, részben fékentartásukra, részben ellenőrizésre. A Duna partjáról nekik is távozniok kellett, kétségtelenül szintén harmincznyolcz stadiumnyira, s a vásárokat is csak úgy látogathatták, mint szomszédjaik, a markomanok.

A markoman és quad területeken elhelyezett őrségek számát Dio Cassius² 20.000 főre teszi. Akkora tömeg, melylyel a megfogyott, megtört nép távolról sem tudott szembeszállani, a melyet, ha két évtizeddel előbb küldenek oda, úgy valószínű, hogy elhárítják talán egyszer-mindenkorra az öldöklő háborút, mely — daczára hogy győzelemmel végződött, — eredményeiben oly mérvben gyöngíté és károsítá a birodalmat, hogy méltán mondhatjuk azt a vég kezdetének.

A helyőrségek alig voltak a régi, fegyelmezett legiókból, s az azonosan szervezett, kipróbált auxiliaris cohorsokból összeállítva, hanem valószínűleg a hirtelen összeszedett zagyva népből szervezett csapatok, mert csak ezek aljasodhattak oly életmódra s bánásmódra a legyőzöttekkel szemben, mint azt Dio följegyzéseiből olvassuk,³ miként azt keserűen panaszolák követsegeik által Mar-

¹ Dio Cass. 71, 15.

² Dio Cass. 71, 20.

³ Dio Cass. 71, 20.

cusnak a quadok, mint markomanok. A várakban elhelyezett katonaság valóssággal barbár módon gazdálkodik: nem engedé nyugalomban tolytatni a földművelést, baromtenyésztést, kereskedelmet. Összofogdosták s rabszolgaként hurezolák el a békés lakósokat, befogadák sánczaikba a csavargókat, rablókat, megosztotva a prédán, «pedig szükség nem kényszeríté őket, lévén fürdőik s minden egyebük bőségesen.» A zsarolások utóbb oly tűrhetetlenek lőnek, hogy a quadok ki akartak vándorolni a semmonok területeire, — de Marcus útjokat állatá, ezzel bizonyítván, — mondja Dio, hogy inkább büntetni, mintsem meghódítani akará e nagy terület lakóit.

Közben a jazygokkal, s az összes szomszédnépekkel is folytak az alkudozások. Utóbbiakkal könnyen ment a dolog. Némelyek lakhelyeket kaptak római területen és ezzel együtt polgárjogot,¹ mások adóelengedést bizonyos időre, vagy örökre és támogatást pénzben, vagy gabonában.

Az általános békekötések, vagy legalább a mindenfelé észlelhető hajlandóság a békére, a jazygokat is gondolkozóba ejté végre, s királyuk Zanticus nagyjainak környezetében járul a császár elé, elfogadván minden ellenkezés nélkül a föltételeket, melyeknek előbb a markomanok és quadok kényszerültek alávetni magukat, de reájuk ezek még súlyosbítottának azzal, hogy a Dunától hetvenhat stádiumnyira kellett eltávolozniok (14·05848 km.-re). A császár kelletlenül szentesíté e kötést, mert szívesebben kipusztította volna a még mindig veszélyessé válható népet, minthogy békés létet biztosítson nekik a birodalom határai mellett ama törzsnek, mely nem kevesebb, mint 100.000 foglyot adott vissza a háborúnak kilenczedik évében, tehát akkor, midőn már sokan elhaltak a rossz bánásmód, járványok, honvágy és bánat miatt, midőn sokan el is menekültek, midőn tömérdeket a rabszolgavásárra hurezoltak már. E béke egyik következménye volt, hogy a jazygok 8000 főnyi lovas serget bocsátának Marcus rendelkezésére, melyből ő 5500 főnyi hadtestet azonnal Britanniába küldött, hogy minél távolabb legyenek a harcztértől.

A jazygokkal történt kiegyezés a háboru végét jelenté ugyan, de másfelől ismét tág tért nyitott a barbárok torzsalkodásaira, belviszályaira. A faji ellentétek ki is tüntek azonnal, s ezt megkönnyíté az, hogy sem a markomanok, sem a quadokkal kötött békébe nem foglaltatott bele ama pont, hogy szövetségeket nem köthetnek, s hogy hadjáratot csak a császár beleegyeztével viselhetnek. Tetszésükre volt tehát bízva bármelyik oly népnek a megtámadása, mely a birodalom határain lakott. S a kormány ezt szívesen is látta — ha saját érdekei nem voltak veszélyeztetve. A quadok és markomanok úgy látszik ilyesmire készültek a jazygok ellen. Ezt már nem nézheti a császár tétlenül, hatásos rendszabályokról kelle gondoskodnia, s erre a legjobb az volt, ha e barbárok valamelyikével szövetségre lép. Számot vetve a helyzettel, a jazygokat tartá erre a legalkalmasabbnak. A markomanok és quadok ellen 20.000 ember őrzé a határt, míg amazok ellen már nem volt módjában ily specialis védelmet szerveznie. Kétszeresen érdekében állott tehát ezeket vonnia be a bi-

¹ Dio Cass. 71, 19.

rodalom érdekkörébe, s általuk gyakorolni pressiót a közvetlen germán szövetségesekre, kik várva-várták a szabadulás óráját és a kedvező pillanatot, melyben siker reményével törhetnek a római birodalomra. És ezt nagyon közel hozták volna az események, ha győzelmesen küzdhetnek meg a jazygokkal, kik előbb szövetségeseik valának, s kiket árulóknak tekintének most, hogy békét kötve, ugyanazt tevék, a mit ők. Igaz, hogy utóbbiak nem valának oly kényszerhelyzetben, s a kiegyezés pontjai nem voltak reájuk oly súlyosak, mint a germán törzsekre, de ennek daczára is, a jazygok békéje elég indokolt volt. A császár előtt világosan állhattak a következmények, ha sorsukra hagyja e népeket. Ezt megakadályozandó, kezdetben egyszerűen beakarta kebelezeni a markomanok, quadok, mint jazygok területeit, s meg is teszi vala, — mondja életirója — ha Ázsiában nem lázad föl Avidius Cassius.¹ Ez villámcsapásként sújtván a császárt, kevésbé hatásos, de mégis célravezető eszközökhöz kell fordulnia. Szövetséget ajánlott tehát a jazygok és búroknak, midőn ezek követségeik által a békefeltételeknek enyhítését kérték, kétségtelenül azért, hogy kellő eréllyel szállhassanak szembe a quadokkal és markomanokkal, kik, úgy látszik, már fenyegették vagy meg is támadák őket. A jazygok, búrok, kapva-kapván e szövetségen, örömmel fogadák azt, késznek nyilatkozván azonnal kiállítani szövetséges csapataikat, ha a császár kijelenti, hogy tovább is folytatja a quadokkal a háborút. Ezt pozitív nyilatkozat alakjában nyervén meg, megkötik az alkút, megengedik kötelezettségeik is, de ahoz továbbra is feltétlenül ragaszkodott Marcus, hogy szomszédjaikkal ne tartsanak közös gyűléseket és vásárokat, ne tartsanak a Dunán hajókat, s ne látogassák a Duna szigeteit. A törzsrokon roxolánokkal Dacián át megengedte közlekedniök, de minden egyes esetben a helytartó engedélyét valának kötelesek kikérni.

Ezzel helyre volt állítva a béke, a Duna eredetétől annak torkolataig. A császár nyugodtan indulhatott el hűtlen legátusa ellen.

Avidius Cassius lázadása végtelenül súlyos csapás volt a birodalomra, mint a császárra, kinek érzékeny lelkét, szívét mély bánattal tölté el a különben talpig derék, de nagyravágyó és rövidlátó katona sajnálatos megtévedése. Így logja föl a császár is a tanáchoz küldött átiratában, s így nyilatkozik legionariusaihoz Pannoniában tartott beszédjében is. Álljanak itt szavai, miként Dio Cassius fönntartá, — hiven jellemzik azok Marcust mint uralkodót, mint embert egyaránt: «Nem haragomat vagy panaszomat elmondani jelentem meg előttetek bajtársaim, mert vitatkozhatunk-e a fölöttünk teljes hatalommal bíró istenséggel? bár az, ki mint én, a nélkül hogy oka lenne, szerencsétlenségbe kerül, méltán sajnálkozhatik sorsán. Vajjon nem szerencsétlenség egyik háborúból a másikba menni? Nem ellenkezik-e elveimmel ha még polgárháborút is kell vívnom? Nem szomorúbb és sajnálatosabb-e mindkettőnél, hogy nincsen többé hűség az emberek között! hogy legjobb barátom lesz áruló! hogy nekem, ki semmi igaztalanságot, semmi bűnt nem követtem el, akaratom ellenére kell

¹ Capit. Vit. Marci c. 24: Voluit Marcomaniam provinciam voluit et Sarmatiam facere, et fecisset, nisi Avidius Cassius rebellasset.

mennem ellene! Vajjon milyennek kell lennie az erénynek és barátságnak, ha velem ez történik! Van-e hát még hűség, hit és remény? Ha csak én volnék veszélyben, úgy nem sokat törődném az egész dologgal, mert nem azért születtem e világra, hogy örökre itt maradjak; de mivel az elpártolás vagy inkább lázadás általános és mindnyájunkat sújt, ha tehetném, leginkább szeretném elétek idézni Cassiust, hogy elöttetek vagy a senatus előtt vonjam őt kérdőre. Szívesen lemondanék önként a hatalomról, nem bízva a döntést fegyvereinkre, ha tudnám, hogy a haza java megkívánja az áldozatot, hiszen a közjóért elviselek minden fáradságot és veszélyt. És mily hosszú időt tölték már itt, Itálián kívül én az öreg beteges ember, ki nem ehetem fájdalom, s nem alhatom gond nélkül.»

«De Cassius ezt aligha fogadná el — mert hogyan bizhatnék meg bennem, ha hűtlen lett hozzám — legyetek tehát erősek bajtársaim. Ciliciek, syrek, zsidók, egyptomiak sohasem voltak vitézebbek mint ti, és sohasem is lesznek, még ha seregek tízszer nagyobb lenne is, — pedig most kisebb a számuk, mint a tiétek. És ha Cassius még oly kitűnő és szerencsés hadvezér lenne is, most az egyszer mit sem tudna elérni. A sas, ha varjából, az oroszlán, ha özekből áll a serege, nem veszedelmes ellenfél. Az arabiai és parthiai háborút nem Cassius, hanem ti végeztétek be oly szerencsésen. S ha ő a parthok elleni háborúban aratott is dicsőséget, úgy Verus oly vezérek volt, ki vele egyenrangú — sok győzelmet szerezvén, sokat hódítván. De talán ő is más gondolatokra jut ha megtudja, hogy élek, — mert aligha tett volna így, ha nem hisz halottnak. És ha mégis megmarad konokságában, úgy érkeztünk hírére ingadozni fog, töletek félni, előttem pedig szégyenkezni.»

«Csak egytől félek barátim — semmit sem akaryán elhallgatni elöttetek, s ez az, hogy szégyenében öngyilkos lesz, hogy ne kelljen szeméink elé lépnie, vagy pedig a hirre, hogy a sereggel megyünk ellene, meggyilkolhatják őt; mert akkor meg lennék fosztva a háború és győzelem — milyent még nem vívott halandó — pálmájától. És miben áll ez? abban barátim, hogy bocsássunk meg annak, ki megbánt, legyünk barátsággal az iránt, ki megvoná azt tőlünk, hűséggel viseltessünk ahoz, ki hűtlenné lett hozzánk. Ezek talán hihetetlen dolgok, de bátran megbízhattok szavaimban. Hisz még nem tűnt el a világból minden jó, még megtalálhatók az erény foszlányai. És ha senki sem hisz nekem, úgy ez még jobban megerősít elhatározásomban, hogy mindenkinek szemeláttára történjék meg az, a mit senki sem hisz. Óh mennyire óhajtanám, hogy ez egyedül az én nyereségem lenne a jelen bajaiból, megmutatandó a világnak, hogy a polgárháborúból is származhatik haszon.»¹

Most az egyszer semmi jó sem származott belőle.

A császár ezután elhagyván Pannoniát, Rómába ment, onnan indulandó keletre, hogy végezzen Avidius Cassiusszal.

¹ Dio Cass. 71, 24—26.

A második háborút megelőző események.

Avidius Cassius római fölfogás szerint nem származott előkelő házból, bár beszéltek, hogy anyai ágról Cassius ivadéka lenne.¹ Atyja Heliodorus örvendett, hogy a szónoki iskola tanári asztala mellett megnyerheté Aegyptus praefecturáját — mondja Dio.² Kora ifjúságában lépven katonai pályára a táborban tölté egész életét, megszokva mint alárendelt a felsőbbek szigorát, s meghonosítva, mint parancsnok, legiói között a legkeményebb, kiméletet nem ismerő fegyelmet. A köztársaság régi vezérei jutnak eszünkbe, midőn olvassuk, hogy keresztre feszítetté a centuriót, ki parancs nélkül támadván meg a Duna mellékén kalandozó sarmatákat nagy győzelemmel és óriási zsákmánnyal tér haza.³ Hasonlóan járván el Syriában, a szigorú fegyelemmel segereinek harczképességét a lehető legmagasabbra fokozá.

Érzelmekre nézve köztársasági lévén, a császárság ellen gyűlölettel viselkedtek, s részt vett már az Antoninus Pius ellen irányult összeesküvésben is, bár tudta jól, hogy a római respublicában a császárságot csak császár bukathatja meg.⁴ És ez ő akart lenni. Katonai sikerei szédíték el, s a parthiai háborúban megérven benne az elhatározás, hogy nagyot és merészet fog tenni, oly meggondolatlanul viselkedett, hogy magatartása fölébreszté Verus bizalmatlanságát, s a császár szükségesnek tartá észleleteit közölni Marcusszal: «... óhajtanám, hogy ügyeltesd őt. Neki semmi sem tetszik, a mit mi teszünk — írja Verus — s nagy dolgokra készülvén, neveti rendelkezéseinket. Téged bölcselkedő vén asszonynak, engem fényűző bohócnak nevezget. Lássad, hogy mit kellene tennünk.»⁵ Marcus habozó, végtelenül szelid lelkületének és fatalismusának megfelelően válaszolt hosszabb levélben, mely Hadrianusnak eme szavaiban culminál: «utódját senki sem ölheti meg.»⁶ S hagyta fejlődni a dolgokat, pedig Verusnak nagyon is igaza volt. Avidius Cassius győzelmes seregében, a lázongani mindig szerető Antiochiának egész Syriát irányító lakosságában,⁷ és Egyiptomnak a kormánynyal mindig elégületlen népében bízva. Marcus császárnak nem tudni honnan és miképen támadt halál hírére kitűzte a lázadás zászlaját, s praetorianusainak parancsnoka homlokára fűzé az egész világ birtokát jelentő diadémét.

¹ Vulc. Gallican. Vit. Avidii Cassii c. 1. Avidius Cassius ut quidam volunt ex familia Cassianorum fuisse dicitur per matrem.

² Dio Cass. 71, 23.

³ Vulc. Gallican. v. Av. Cass. c. 4.

⁴ V. Gallican. v. Av. Cass. c. 1: ...oderat tacite principatum nec ferre poterat imperatorium nomen dicebatque eo esse gravius nomen imperii quod non posset e republica tolli nisi per alterum imperatorem.

⁵ V. Gallican. vit. Av. Cass. c. 1: quem velim observari iubeas. Omnia ei nostra displicent, opes non mediocres parat, litteras nostras ridet. Te philosopham aniculum, me luxuriosum morionem vocat. Vide quid agendum sit.

⁶ V. Gallican. v. Av. Cass. c. 2: successorem suum nullus occidit.

⁷ Miként Páris Franciaországot.

Császári programját vejéhez intézett bizalmas levélben fejti ki: «Marcus tetőtől talpig becsületes ember — az kétségtelen, írja, de hogy a legszelidbb-nek mondják őt, élni enged olyan embereket is, kiknek föllépését és magatartását határozottan elítéli. Mivé lett ama Cassius emlékezete, kinek nevét ok nélkül viselem, vagy Censorius Cato-é? Hová tűntek el a rómaiaknak régi jó erkölcei? Marcus bölcsészkedvén mély elmével értekezik a szelidség és jóságról, a jog és jogtalanságról, de mit sem törődik a birodalom ügyeivel. Azt be látod te is ugye, hogy a birodalom régi hatalma, csak erélyes edictumok, világos elhatározások, s kardunknak hathatós fölhasználásával állítható vissza!? Takarodjanak ez urak, kik a római nép proconsulainak tartják magokat, mert a senatus és Marcus kiszolgáltatták a provinciákat fényűzésük és kapzsiságuknak. Te ismered bölcsészünknek gárdaparancsnokát? lásd ez az ember kineveztetése napján szegény volt, most pedig gazdag. Ez csak úgy történhetett, hogy a birodalom és provinciák vérért szívta ki. De másképp lesz ez ezután! s ha az istenek segítik a jó ügyet, úgy a Cassiusok visszaállítják a birodalom régi fényét.»

E levélben sok méltánytalanság van, — de van elég igazság és még több, mondhatnók vas erély. S ilyen uralkodó kellett volna e nehéz időkben Rómának. Marcust a sorsnak fölládoznia A. Cassiusért sajnálatos lett volna, de ha Commodus helyére ő ülhet, úgy a világtörténet nagy könyvében egy sötét lappal kevesebb lesz vala. Kiderült e levélből az is, hogy a császári tekintély Hadrianus óta nagyot hanyatlott, s ezt Avidius Cassius úgy látszik vérrel és vassal akará helyreállítani. A mozgalomnak végső célja nagyon megbocsátható tehát, de nem annak kezdeményezése, melyen különben alig is juta túl megtörvén Ázsia helytartóinak hűségén. Így csak Syriában és Egyiptomban vetheté meg lábát a praetendens, minden nagyobb erkölcsi és anyagi támogatás nélkül, úgy, hogy Rómában nagyon korai és indokolatlan volt a pessimisták rettegése, kik már egy második Vespasianusnak napégette arcú legióit várták a Juli-Alpok lejtőin. Az usurpator ellen a senatus kezdé meg a harczot, a haza ellenségének nyilvánítva őt. Ennél többet nem is tett aztán az érdemes testület, Marcusra s a véletlenre bízván a bonyodalmak megoldását.

A császár keserű hangulatban rendelkezék a szárazföldi hadak s a szállító flotta mozgósítása ügyében, hogy átkelve a tengeren, személyesen mérje össze fegyvereit Ázsiában a lázadóval. Erre már nem volt szükség. Egy centurio s egy decurio kardja megmenté az imperiumot az új polgárháború rémeitől. A császárné Faustina, s a rémületéből magához tért senatus erre a legerélyesebb rendszabályokat követelvén a lázadó és hívei ellen, Marcusnak nagy küzdelmébe került könyörületet gyakorolhatnia az igazság helyett, s csak annyit engedett meg, hogy példaadás képen kivégeztessék néhány hűtlen katonatiszt. De a jövőre való tekintettel mégis elrendelé, hogy senki se lehessen helytartó a tartományban, melyben született. Ez edictummal megelégedvén a császár, néhány havi csöndes nyugalmat élvez, s csak 176-ban ül hajóra, hogy keletre vitorlázzon, újjászervezendő a lázadás által fölzaklatott provinciákat.

Ázsiából visszatérvén, a mozgalmak teljes lecsöndesedése után 176 november 27-én tartá meg diadalmenetét a barbárok fölött nyert győzelmeinek megünneplésére.¹ Ekkor acclamálják a legiók nyolczadszor imperatornak.

Róma városa a Pannoniából majd Ázsiából haza érkező császárt s fiát az ifjú Commodust kitörő lelkesedéssel fogadta, remélvén hogy az oly rég nélkülözött udvari élet, ha kevésbbé fényesen is, mint Verus idejében, de újra fog kezdődni, s a tanács örömének kifejezésére pompás diadalkaput építtetett, melynek fölíratát a senatus következőképen állapítá meg:

S . P . Q . R
IMP . CAES . DIVI . ANTONINI . FIL . DIVI . VERI . PARTH . MAX . FRATRI
DIVI . HADRIANI . NEP . DIVI . TRAIANI . PARTH . pro NEP . DIVI . NERVAE . ABNEP
M . AVRELIO . ANTONINO . AVG . GERM . SARM
PONTIF . MAXIM . TRIBVNIC . POT . XXX . IMP . VIII . COS . III . P . P
QVOD . OMNES . OMNIVM . ANTE SE . MAXIMORVM . IMPERATORVM . GLORIAS
SVPERGRESSUS . BELLICOSISSIMIS . GENTIBVS . DELETIS . AVT . SVBACTIS
.....

Senatus Populusque Romanus | Imperatoris Caesaris Divi Antonini Filio, Divi Veri Parthici Maximi Fratris, | Divi Hadriani Nepoti, Divi Traiani Parthici Pronepoti, Divi Nervae Abnepoti, | Marco Aurelio Antonino Augusto, Germanico, Sarmatico, | Pontifici Maximo, Tribunicia Potestate XXX, Imperatoria VIII, Consulari III, Patri Patriae | Quod Omnes, Omnium Ante Se Maximorum Imperatorum Glorias | Supergressus, Bellicosissimis Gentibus Deletis Aut Subactis²

A császár maga is nagyra tartá győzelmeit, mert 176-tól érmein is használja a Germanicus, 177-től pedig a Germanicus és Sarmaticus czímet együttesen.

Most már Marcus is hívé, hogy a birodalom hosszú békét élvezhet, de csalódott, mert 178 augusztus 5-én útra kellett kelnie — ismét Pannoniába.

A második háború s az általános béke.

A háborúnak újból való kitörésére volt elég ok s alkalom. Avidius Cassius lázadása a béke megkötését sietőssé, mondhatnók kényszerűséggé tévén, jelentékenyen megnyihíttá a még nem pacificált népekkel kötött szerződések föltételeit, sőt szövetségébe hajlítá az imperiumot egy vándor néppel is. A birodalom ernyedését árulá el mindkét jelenség. Ily béke vagy szövetség pedig nem lehetett tartós, mert a gyöngeség elpalástolására szolgálván csak, nagy hamar ki kellett ütniök az ellentéteknek mindkét oldalról. S ez meg is történt. Róma kormánya, a megtestesült stabilitas, politikai számításait nem alapíthatá ingatag

¹ Capit. Vit. Marci 17, 27; Ael. Lampr. vit. Comm. 2.

² C. J. L. VI. 1014.

vándor nép szeszélyeire, melynek magatartását a megélhetés módjai, s nem a nemzetközi viszonyok és századokon át fejlett hagyományok szabják meg. A jazygok szövetsége tehát inconveniens volt a legnagyobb mértékben és mégis rendkívül költséges. De másfelől a barbárokra nézve is tarthatatlan, tarthatatlan a terhes pontok miatt, éppen azon közlekedési vonalaktól tiltatván el, melyeken legkönnyebben szerezheték meg élelmöket. E gazdasági hátrányt pedig a római subventio aligha, vagy éppen nem egyenlíthet ki.

A kitörést sietteté másrészt az is, hogy Róma nem egyenlő alapokon kötötte meg békéit. A markomanok és quadok területeit várakkal, s 20.000 főre menő megszálló sereggel árasztván el, a háború által okozott veszteségeket még érezhetőbbé tévé, s élesebbé a közgazdasági válságot, mely egyik legfőbb oka volt a harcok kitörésének. E helyőrségek miatt már korábban, a császárnak Pannoniában tartózkodása alatt is sok panasz merült fel, s a helyzet ezután sem lett jobb, talán sokkal rosszabb, mert a császár távoztával a hadsereg nézve megszűnt minden tekintet, mely eljárását, a leigázottakkal szemben való magatartását és zsarolásait fékezte volna. Mi sem akadályozta többé, hogy a meghódított rovására fenéig ne ürítsék e vad legények az élvezetek poharát, midőn e távoli izolált helyőrségekben csakis az asztali gyönyörök adhatának kárpótlást a zord tábori életért, midőn csak rablásból szerezhetének pénzt, egy kis vagyont öregségük napjaira, ha ugyan nem tarták jobbnak elverni az utolsó denárt is a szakadatlanul dúló járvány közepett. E helyőrségek élelmezése kétségtelenül azon gabona és vágómarha adóból telt ki, a melyet a leigázottak évenként fizettek a békekötés föltételei értelmében. Talán ez volt a megalázottakra nézve a legterhesebb, mert föntartá Dio, hogy a békés földművelést lépten nyomon akadályozák, földúlva a termőföldeket, rabszolgáik hurezolván el a szántóvetőket s elhajtván az ígás barmokat. Panaszolnak is érte eleget, de segítséget, orvoslást nem nyerhetnek, a császár nagyon messze volt, Rómaig nem juthatának el legmértányosabb kérelmeik sem. A politikai és társadalmi elnyomást, ha nem lehet másképen, elviseli nemzedékeken át még a szabadságát szenvedélyesen szerető nép is, de a mint ezzel anyagi korlátozás vagy éppen számításou alapuló folytonos károsítás, a mindennapi élet megnehezítése, s a legegyszerűbb szükségletek beszerezhetésének megakadályozása párosul, fegyvert fog még a leggyávább, legtürelmesebb tömeg is. Mennyivel inkább kellett érezniök a helyzet tarthatatlan voltát a féktelen szabadsághoz és könnyű élethez szokott markomanoknak, quadoknak! Tanyáikon már akkor izzott a jövő háború üszke, midőn főembereiknek kizádása megerősíté, szentesíté a békét.

A telepítések sem bizonyultak hasznosoknak. A Ravenna mellé küldött germánok föllázadván, megtámadák a hatalmas birodalmi várost és csak a helyőrség éberségén múlt, hogy el nem foglalák. Ki kellett pusztítani őket. Hasonlóan történt legnagyobb részt a többiekkel, s a Pannonia és Dáciában elhelyezett törzsekben aligha nyert Marcus császár jobb polgárokat, mint IV-ik Béla királyunk a kúnokban. Mozgalmas idők és civilizálatlan népek nem alkalmasak a telepítésekre és Marcus telepesei különösen nem — mindnyájan munkálatlan élethez, rabláshoz lévén szokva és szövetségesei, fajrokonai mindannyian a ha-

tárokra táborozó és mozgó népeknek, melyek mindnyájan részt vevének a harcokban, melyeknek minden mozdulatát elfojtott lélekzettel lesték. Egy szikra kellett csak, hogy ezek is a birodalom ellenségeihez csatlakozzanak.

A fölhalmozott gyúanyagok fölrobbanása nem is késett soká.

Avidius Cassius lázadása nyugaton sokkal nagyobb mérvűnek látszott, mint a mekkora tényleg volt, s a látszatot megerősíték a nagy csapatelvonások, melyeket Marcus a birodalmi hadsereg létszámának nagy megcsökkenése miatt jobb belátása daczára is kénytelen volt megtenni, úgy, hogy Raetia, Noricum, Pannonia, Dacia és Moesiában csak a rendes helyőrségek maradtak meg, s talán a markomannok és quadok ellen irányított csapatok létszámát is megkevesbítették éppen akkor, midőn legveszélyesebb volt a helyzet. És növelheték e veszélyeket Avidius Cassiusnak a barbarokkal való összeköttetései is. Talán éppen ő adá a jelt az általános kitörésre.

Pannonia legatusai a két Quintilius, Condianus és Maximus, Dio följegyzései szerint kitűnő katonák, mindent elkövetének, hogy legalább a barbaroknak első rohamát foghassák föl, de még azután sem tudnak boldogulni, hogy Marcus jelentékeny számú új hadsereget bocsát rendelkezésükre.

A második háborúban megújul a népek szövetsége, bár Capitolinus csak a markomannok, quadok, hermondurok és szarmatákat említi,¹ s ugyanazon harctéren tolt ismét a küzdelem, melyet az előbbi hadjáratok majdnem teljes pusztasággá tőnek. A harc fővonalát ismét a Duna medre jelzi egész hosszában, s így a háborúnak egységes vezetéséről megint nem lehetett szó. Raetia és Noricumban nem emlitenek a források új küzdelmeket, de Pannonia és Dacia annál inkább ki valának téve az ellenséges megrohanásoknak.

A harcokat a legjobban sújtott markomannok és quadok kezdik, nagy erővel, hirtelen támadva meg a területeiken épült castrumoknak úgy látszik teljesen készületlen helyőrségét. Rohamaiknak a meglepettek nem tudván ellentállani, a harcok birodalmi területre tétetnek át, s a két Quintilius kénytelen a császárhoz fordulni segélyért. Marcus, tábornokainak jelentésére megtőn minden lehetőt, de a katonai kincstár, teljes kimerültsége miatt, új haderőket csak a senatus által a császár kérelmére megszavazott összegekkel tudott kiállítani.

Dáciában s talán az Al-Duna mellékén Clemens és parancsnokai küzködnek a berohanókkal, de ép oly kevés sikerrel, mint Pannoniában a két Quintilius.

Ily körülmények között a császár föltétlenül szükségesnek tartván a harcmezőn való megjelenését, fiát nagykorúsítván s Bruttius Praesens leányával az elragadó szépségű Crispinával összeadván, Caesarnak nyilvánítá, és maga mellé vévén, ketten mentek Bellona templomába, hol a különben oly szelid indulatú Marcus vérbe mártott lándzsát hajított a harctér felé, majd kiadván az indulási parancsot, 178. aug. 5-én elhagyá Rómát² Commodusszal együtt.

¹ Capit. vit. Marci c. 27.; Triennio bellum postea cum Marcomannis, Hermonduris, Sarmatis, Quadis egit.

² Dio Cass. 71., 33. Talán indulására vonatkozik a következő fölírat: Pro Salute Et Reditu Et Victoria Imp. Cass. M. Aureli Antonini Aug. Germanici Sarmatici P. P. stb. 178—180. C. J. L. VI. 1015.

Öt megelőzőleg indult Tarrutenius Paternus jelentékeny haderővel, s mire Marcus megérkezik fiával, már jobbra fordultak a dolgok. A császár szintén nagyszámú sereget vezetvén, megjelenése és szerencsével folytatott alkudozásai nagyhamar meglazíták az ellenségeknek szövetségeit. A jazygok, bár ők is keztyüt vetettek a birodalomnak, elválnak szövetségeseiktől, és semmi nyomát sem találjuk 179-től fogva további harczaiknak. A harcztérnek nyugoti felén a markomanok és quadok vitézül tartják magokat, míg Tarrutenius Paternus ellen, valószínűleg a Morva Mezőn döntő csatát nem vesztenek, melyben hadseregüknek legnagyobb része fölkoncizoltatott. Ekkor kapja Marcus tizedszer az imperator czímet.

Hasonló sikerrel harczolt keleten Clemens utódja Helvius Pertinax, az új helytartó, s 178. és 179-ben kiveri vagy megsemmisíti az összes hordákat Dáciában, mint a két Moesiában, és helytartója marad minhárom tartománynak egész Marcus haláláig.

Legkevesebb értesülésünk a moesiai harczokról van; ezek mintha teljesen elkerülték volna az egykorúak figyelmét, pedig ide is kiterjedt Marcus gondoskodása, s 176-ban Laevillus Berenicianus a Legio I. Italica s III. Flavia és segédcsapataiknak parancsnoka,¹ majd A. Julius Pompilius Piso,² Marcus halálakor pedig talán Salvius Julianus,³ kik közül a két utóbbi Pertinax alárendeltje.

A császár auspiciumai alatt szerencsésen végződék tehát a háború mindkét éve, de a nélkül, hogy annak teljes befejezése előre látható, vagy csak sejthető is lett volna. E miatt a telet Pannoniában határozta tölteni Marcus, előkészítendő a meghódolt területek bekebelezését. Békét ugylátszik nem akart többé kötni, félrendszabályoknak bizonyulván a kiegyezkedések, mint szövetségek. És valóban csakis a bekebelezés nyújtott volna teljes biztosítékot, s annak végrehajtása annyira megért Marcus lelkében, hogy életirója Capitolinus és Dio Cassius⁴ egybehangzóan állítják, mikép ha egy évvel tovább él, provinciává alakítja a háború által végig dúlt összes területeket.

Ez már nem történhetett meg. Pannonia nyugoti részének — Vindobonában⁵ tartá főhadiszállását — hideg zord tele s a folytonos fáradalmak végkép kimeríték a gyöngé, beteg császárt, s 180. márcziusának elején veszélyes fordulatot vévén baja, nem hagyható el többé ágyát. És lesújtva a kórtól, nagy testi és lelki kínjai daczára is mindig a birodalom sorsával, a bevégzendő nagy háború, s annak végső fejleményeivel foglalkozék. Helyzetének rosszabbra váltával magához hivatá fiát s kérve kérte a háború folytatására, nehogy a biro-

¹ C. J. L. VIII. 2744., 2745.: Laevillus Berenicianus praepositus legionibus I. Italicae et III. Flaviae cum auxiliis.

² C. J. L. VIII. 2512.: A. Julius Pompilius Piso, praepositus legionibus I. Italicae et III. Flaviae cum omnibus copis auxiliorum dato iure gladi.

³ Dio Cass. 72., 5.

⁴ Capit. vit. Marci c. 27.: Et si anno uno superfuisset provincias ex his fecisset. — Dio 71., 33.

⁵ Bécs.

dalom árulójának tűnjék föl. Commodus kötelező ígéretet tevén, a beteg császár visszaútasított minden ételt, italt, hogy baját súlyosbítván, hamarabb meghal-
hasson. Hatod napon barátait hivatá, s mosolyogván az ember sorsa fölött és megvetvén a halált, e szavakkal fordult hozzájuk: «mit sirattok engem, miért nem gondoltok inkább a ragályra s a közös halálra!» és midőn távozni készültek, a következőkkel bucsúzott tőlök: «ha elhagytok, úgy Isten veletek, én előre megyek.» Ereje az étlenség következtében rohamosan kezdvén hanyatlani, környezői megkérdeék, hogy kire bizza fiát? «reátok, ha méltó lesz s a halhatatlan istenekre.» Hetednapon Commodust kíváncsán látni még egyszer, behivatá, de néhány bucsúszó váltása után azonnal kiküldé, nehogy megkapja a bajt. Később seregének tisztjeit s küldötteit kérésére be, hogy jóindulatukba ajánlja örökösét. Elbocsáttatásuk után a szolgálattevő tribun nyitott be hozzá a jelszóért: «fordulj a fölkelő nap felé — válaszolá neki — az enyém már leáldozik.» Ezzel elfordult, mintha aludni akarna, és elszenderült még ugyanazon éjjel.¹ Mondják róla, hogy óhajtá, bárha fia hamarabb halna meg mint ő, mert félt, hogy holtá után Nero, Caligula vagy Domitíánhoz lesz hasonló.² Igaza volt.

«Igy halt meg Marcus, kiben — írja Dio — minden erény egyesült, s ki oly istenfélő volt, hogy a szerencsétlenség napjaiban is személyesen áldozott otthon, ki minden uralkodó között a legjobban kormányzott, s ha gyöngé volta miatt vitézi dolgokat nem tehetett is személyesen, testét, veleszületett gyarlósága daczára is, hozzászoktatá minden fáradsághoz. Annál nagyobb mérvekben gyakorolta a jótékonyt... Soha sem volt igazságtalan... Ha valaki jót tett, megdicsérte őt, s ha lehetett, fölhasználta szolgálatait, míg másoknak egyéb dolgaival nem törődött. Az embereket nem alakíthatjuk tetszésünk szerint — szokta mondani — hanem úgy kell őket fölhasználnunk a közjó érdekében, a mint kapjuk. Egyetlen tette sem volt alakoskodás, hanem — s erről mindenki meg volt győződve — erényének kifolyása. Életének ötvennyolcz éve, tíz hónapja s huszonkét napján át, a meddig élt... mindig egyforma volt, sohasem változott. Valódi igaz ember vala, távol minden álnokságtól»³

¹ 180. márczius 17.

² Dio Cass 71., 34. — Capit Vit. Marci c. 28. . . . Cum aegrotare caepisset filium ad-vocavit, atque ab eo primum petiit ut belli reliquias non contemneret, ne videtur rempublicam prodere. Et cum filius ei respondisset cupere se primum sanitatem, ut vellet permisit, petens tamen ut expectans paucos dies haut simul proficisceretur. Deinde abstinuit victu potuque, mori cupies auxitque morbum. Sexta die vocatis amicis et ridens res humanas, mortem autem contemnens ad amicos dixit „quid de me fletis et non magis de pestilentia et communi morte cogitatis?“ Et cum illi vellent recedere ingemiscens ait: „si iam me dimittitis, vale vobis dico vos praecedens.“ Et cum ab eo quaereretur cui filium commendaret, ille respondit: „vobis si dignus fuerit, et dis immortalibus.“ Exercitus cognita mala valetudine vehementissime dolebant, quia illum unice amarunt. Septimo die gravatus est et solum filium admisit, quem statim dimisit ne in eum morbus transiret. Dimisso filio caput operuit quasi volens dormire, sed nocte animam efflavit. Fertur filium mori voluisse cum talem videret futurum qualis exstitit post eius mortem, ne, ut ipse diceiat. similis Neroni, Caligulae et Domitiano esset.

³ Dio Cass. 71., 34.

A senatus arany-szobrot állíttatott a curia nagytermébe az elhalt uralkodónak.

A tizenkilencz éves Commodus trónfoglalása ellen egyetlen hang sem emelkedett, a sereg azonnal hűséget esküdött, s meghódolt diadémje előtt az egész világ. Az alapjában jóindulatú ifjút atya halála mélyen megrendítvén, trónfoglaló allocutiójában kijelenté az egybegyűlt sereg előtt, hogy tovább folytatja a harczt, s nem nyugszik, míg meg nem alázván a birodalom minden ellenségét, az imperium határait nem terjeszti ki az oceanig.¹ Egy pillanatra Tiberius Drusus, Germanicus nagy terveit látszának fölújulni agyában, de csakis pillanatra, mert a gondos, szerető, de alkalomadtával szigorú atya holtá után a gyöngé elméjű és kevés önállósággal bíró ifjú környezetében, a jobbak tanácsai csakhamar háttérbe szorultak, s a hozzá hasonló, vagy hasonlítani kívánók nyerének meg minden befolyást. Ezek mit sem törődve a közügyekkel, a birodalom sorsával, a becsülettel, melyekre a haldokló Marcus hivatkozott, a tapasztalatlan, könnyelmű, s nélkülözni nem tudó, nem akaró ifjút, csakhamar reá vevék a háború megszakítására, az óriási munka következményeinek kiaknáztatlanul hagyására, pedig tudák, vagy legalább tudhaták, hogy mily óriási veszélyt rejt magában a háborúnak megszakítása akkor, midőn a győzelem Marcus és derek tábornokai következetes, szívós kitartásának jutalmául már biztosítottak volt mondható, midőn a császár egyszerű edictummal óriási, a birodalmat az eddigieknél sokkal jobb határokhoz juttató területeket kebelezhetett volna be, s oly népeket tehetett volna talán már békés úton is, vagy egyetlen és végső erőfeszítéssel alattvalókká, melyek, mint ilyenek, az imperiumnak, egy generatio multával, igen jó polgárai lehetnek volna, míg szomszédokul megférhetetlenek, türhetetlenek s örök ellenségek maradnak.

A markomanok készek lettek volna a császár minden kívánságát, talán a legtúlzottabb követeléseket is teljesíteni, ha látják, hogy a győzelmes sasok ismét becsapnak területeikre, mert a tizenhárom évig dúló véres harcok tönkretevék őket anyagilag, s mert annyira megrítkultak soraik, hogy a fegyvert fogható férfiak száma minimumra olvadt. Dio, s ő kortárs, szerint lehetetlenség volt megélniök pusztasággá vált területeiken, s annyira megapadtak az ép és mutatós alakok, s annyira féltettek lőnek, hogy Commodushoz békekövetségül csak két előkelő és két alacsony sorsú férfit mertek küldeni. A császár nagyon jól tudta mindezt, tudta, hogy néhány légió talán egyetlen ütközetben és pár heti guerilla harcban kipusztíthatná a megfogyott és megtört népet, s mégis örömmel fogadá őket, vágyva-vágyván a fényes világváros élvei után — melyeknek századrészét sem tudá nyújtani a kicsinyke és zordon éghajlatú Vindobona — és szentesíté a békét, mint egykor atya az első hadjárat után, csak annyit kötve ki még, hogy bocsássák el a szökevényeket, hadifoglyokat, fizessenek évenként gabonát, adják ki fegyvereik egy részét, s állítsanak tizenkét-tizenháromezer főnyi segédesapatot. E békekötés általános megbotránkozást kel-

¹ Herodianus. — A Politianus latin fordítása. London, 1639. I. 11. c.

tett a seregben,¹ mely gazdag donativumot várt a háborúnak erőszakos, de dicsőséges és a birodalom méltóságához illő befejezte után, s a főtisztek között, kik már előre látták lelki szemeikkel fegyveres szobraikat Traján forumán, és mindent elkövettek, hogy a császárt más elhatározásra bírják, de ő hajthatatlan lévén minden rosszban, visszautasított minden ily irányú befolyást és összehívata seregét, előszóval tudatandó megmásíthatatlan elhatározását a háború befejezésére és Rómába való visszatérésére nézve. A fölülkerekedett békepárt e percz óta semmitől sem riadt vissza,² s így az ellenséges népek gyorsan és lehetőleg előnyös föltételekkel békéltek meg, sőt ha másképen nem ment elég hamar, a pazar császár még meg is vásárolta őket.³

A marcomanokat a quadok követék. Föltételeik között ismét ott találjuk a kikötést, hogy állítsanak tizenháromezer embert a rómaiak részére segédcsatapokul. Majd megállapított mindkettőjökre nézve, hogy gyűléseket havonként csak egyszer tarthatnak egy római centurio, mint császári biztosnak jelenlétében. Végül szigorúan megtiltatik minden ellenségeskedés a jazygok, burok s vandallokkal szemben. Erre Commodus visszavonta a Duna balpartjáról összes helyőrségeit, önként bocsátva ki kezeiből a tizenhárom éves háborúnak annyi erőfeszítéssel kivívott összes előnyeit.

A burok, és ha Dio nem teszi is oda, bátran mondhatjuk, a jazygok épen úgy megtörtetvén, mint a most említett népek — közös szomszédjaik — már előbb kérelmezik a békét, hivatkozván kétségtelenül régebbi szövetségükre, de Commodus első nyilatkozatának közvetlen nyomása alatt lévén még, visszautasítja óhajaikat. Később azonban csak oly kedvezően fogadá, mint a többieket, s a burokkal is megkötvén az egyezséget, — kezeseket vesz tőlük biztosítékul, visszakapja a nagyszámú hadifoglyot, — a jazygoktól szintén, kik tizenötezeret adnak át Róma biztosainak. Végül mindkét törzs esküt tesz, hogy Dácia határaihoz, s talán a Duna partjaihoz nem közelednek sohasem, s negyven stadiumnyi távolságban még legelőt sem fognak tartani.

Dáciának megfogyott népességét a Marcus által inaugurált telepítések folytatásaképen Sabinianus a Syriába távozott Helvius Pertinax⁴ utódja, tizenkétezer szabad dákkal szaporítja, s ez a legutolsó, szűkszavú adalékunk a hosszú és döntő fontossággal bíró háború történetéről.⁵

Commodus, a békekötések kölcsönös megerősítése után, azonnal Rómába ment, sohasem látogatva meg többé a Duna mellékét, hol a nagy, az egész birodalomra végzetes hatást gyakorolt következmények csakhamar érezhetők lőnek.⁶

¹ Herodianus I. c. 16.

² Herodianus I. c. 12.

³ Herodianus I. c. 15.

⁴ Capit. Vit. Pertinacis c. 2. Cassiano motu composito e Syria ad Danuvii tutelam profectus est, atque inde Moesiae utriusque, mox Daciae regimen accepit, bene gestis his provinciis Syriam meruit.

⁵ Dio Cass. 72. 1—2.

⁶ Herodianus I. c. 16—17.

A háború képe.

A köztársaságnak létföltétele, a császárságnak pedig fontos lételeme lévén a folytonos és szakadatlan háború, Janus temploma jóformán soha sincsen bezárva, bárha minden imperator a Pax Romanat hirdeté. De a római közönség nem is vágyott a béke után. Italia ellanyhult lakossága, a folytonos idegizgatást kívánó fővárosi tömeg nem is tudott volna megélni — halálra unatkozik vala, ha nem hallja naponkint a sensatiós hirdetéseket, a magán értesüléseket a rémes ütközetekről, a keleti vagy nyugati barbárok viselt dolgairól, a legiók győzelmeiről, vagy sajnos vereségeiről, melyeket a hivatalos közlések, de a néphít szerint is mindig az ellenfélnek százszorosan túlnyomó ereje okozott. A birodalom középpontjának idegei tehát megkivánták a harcokat, a provinciáké pedig, különösen nyugaton kibírták. S itt a határokon alig is volt teljes béke valaha! Hispaniát Afrika rabló törzsei rémítgeték, Galliát (Germania vad hordái, Pannoniát — Dáciát a germánok, dákok sarmatak tömegei, a két Moesiát pedig a keleteurópai nagy síkság lovas népei. A legióknak mindig volt dolga, s naplók aligha jegyezhetének föl sok békés évfordulót akár Belgicaban, akár Moesia keleti részén állomásoztak, akár a Duna mentében. E harci állapot a császárság idejében szakadatlan lévén, oly megszokottá vált, hogy abban semmi föltűnőt sem találtak, mint a hogy nálunk is a békés idők s nem a háborúsok valának kivételek a török világban. És ennek megfelelően osztja be életét a határok lakossága mindenhol, mint hazánkban a végeké, melyeknek vitézi küzdelmeit oly szépen, megragadóan énekli meg Balassa Bálint. De a letelt másfél évezred, e rég elmúlt, rég lezajlott véres korszak költőinek termékeit elmosá, megsemmisíté, s így saját képzeletünkre vagyunk utalva, midőn rekonstruálni akarjuk az akkori viszonyokat, s a hosszú háború lefolyásának képét.

Ez a lehető legszomorúbb. Eddig sohasem említék Roma historicusai, — tollforgatói, hogy a birodalom polgárai, különösen azok, kiknek érdekeit fenyegeték a háborúk, s a provinciák melyeknek mesgyéin vagy jól művelt, termékeny, virágzó területein dúltak a küzdelmek, vonakodtak volna fegyvert fogni, avagy féljenek szembeszállani az ellenséggel. Most mindenki félt és rettegett a háborútól. ¹ Korunkban a hadjáratoktól való félelem, remegés sokkal érthetőbb, mint az ó-korban, midőn a közlekedés végtelenül nehéz, sőt némely vidékeken majdnem lehetetlen. Míg az ellenséges hadseregek főtömegei megérkezhettek, addig a veszélyeztetett pontok lakói eltávozhattak nagyon könnyen, különösen akkor, ha a támadó fél erejének nagyobb része vagy teljes egésze gyalogság vala. Nem is igen halljuk, hogy a szabad germanok Galliából, Pannoniából, a dákok Dáciából stb. betöréseik alkalmával sok foglyot hurczoltak volna el, s hogy a lakosság páni félelemmel futamodjék meg. Ekkor pedig mintha kicserélték volna. A német és sarmata törzsek berontanak Itáliába — Aquileiaig, be az egyes provinciáknak mélyéig — és mégis alig történik ellenök valami. Mintha elkábult volna a nép, a hadsereg és kormány egyaránt.

¹ Capit. Vit. Marci c. 11: Et cum famis tempore populo insinuasset de bello.

E sajátos jelenségnek sokféle oka van! Az éhség, elemi csapások, a borzasztó ragály és a nyomukban járó közgazdasági válság valának legfőbb tényezői az általános apathiának. Romát — a birodalmat értem alatta, de különösen Italiát, elemi csapások, földingások, vízáradások, másfelől szárazság sújták már évek óta, hogy pusztulóban valának legszebb részei, leggazdagabb városai.¹ És a sors haragja azt akará, hogy a többi tartományok is épígy szenvedjenek.² A magán jótékonyság³ a császárok körültekintő gondossága mindent megtesz ugyan,⁴ de elenyésznek törekvéseik a roppant bajjal szemben, mint csepp víz a tengerben. S e rémitő elemi csapásokhoz járult még az áldozatait százezrével ragadozó járvány. Úton-útfélen, utcákon, tereken heverték halottjai, s kiket meglepett, rettenetes kinok közt multak ki. Kezdetben csak Italiában dult, de nagyhamar áterjedt Galliába, Germaniába; a katonaság pedig behurczolá Pannoniába — Dáciába s a Duna egész mellékére. A baj gyors és éles lefolyású volt. Kezdetét a lehelletnek kellemetlenné váltta, a légsző és szemek megpirulása jelezte, — majd légzési nehézségek támadnak, később tüdőgyulladás, erős émelygés, vérhas, végül himlőszerű bőrkiütés vagy a végtagoknak teljes elhalása, lehullása s a fülkagylók bedagadása tevék ez irtózatoss miasmát rendkívül félelmissé.⁵

Hatásai legelőbb közgazdasági válságban nyilatkoztak. A birodalomnak gabonatermelő tartományait Afrikát és Egyptomot is meglepven, az óriás terjedelmű kincstári és magán birtokok munkás kéz hiányában műveletlenül maradván, a gabona flotta több ízben elmaradt, elmaradtak az egyenes adók, a birodalom legfőbb jövedelmi forrásai éppen akkor, midőn a császárnak roppant pénzüsszegekre lett volna szüksége előbb a keleti, majd a nyugoti háború végig harcuzolására. A kormány segített tehát a mint tudott, bevonta az aranypénzt s rosszabbat bocsátott helyette, — ez történt az ezüsttel is, utóbb pedig egészen megszünteté az aranyforgalmat. A senatus provinciái is teljesen ki lévén merülve, a törvényhozó testület, nem igen hozhatott nagyobb áldozatokat, bár Marcus kérelmére adott néha-néha előlegeket. E pénzválság végtelenül megnehezíté az állandó katonaság fönn tartását, ellátását, s a hadügyi kormány kénytelen fizetetlenül hagyni legióit, auxiliúmain több ízben is. Jó szerencse, hogy most az egyszer túrték. A pénzválság okozá, hogy a hadtestek hiányait kiegészítenie nem igen volt módjában a kormánynak — de másfelől a járvány is,

¹ Capit. Vit. Marci c. 8: Tiberis inundatio . . . sub illis (t. i. Marcus és Verus) gravissima fuit . . . et multa urbis aedificia vexavit, et plurimum animalium interemit et famem gravissimam peperit. Quae omnia mala Marcus et Verus sua cura et praesentia temperant.

² Capit. Vit. Marci c. 11: . . . Hispanis exhaustis.

³ Willmans 2104: C. Veianio . . . Rufo . . . huius pater annonae caritates saepius sustinuit, epulum frequenter dedit. Municipis Camertes ob plurima et maxima beneficia, patris eius et ipsius in se collata honore accepto quot contuler-remisit, cuius dedic. epul. l. d. d. d.

⁴ Willmans 1187. C. Arrio . . . Antonino qui providentia maximorum imperatorum missus urgentis annonae difficultates (sic) iuvit et consuluit (sic), securitati fundatis reip. opibus ordo Concordiensium patrono optimo ob innocentiam et labori (sic).

⁵ Haeser: Historisch-Pathologische Untersuchungen. I. k. 62. kv. l. a járványt Galenus adatai alapján írja le.

mely leginkább a gyöngébben élelmezett alsó néposztályokból és a kishirtokosok közül szedvén áldozatait, azon rétegeket ritkítá meg legjobban, melyekből a legnagyobb ujoncz contingens telt ki. A megmaradtak most nem állottak be katonának, könnyebben keresvén kenyerőket mint munkások, kiket most jól, bőven fizettek mindenhol, jobban mint a katonákat. Ezért kelle Marcusnak erőszakos rendszabályokhoz fordulnia, hogy legioinak létszámát kiegészíthesse, összefogdostatnia a csavargókat, rablókat, rabszolgákat, és elrendelnie az itáliai ifjúság besorozását is, holott az anyaország föl volt mentve a katonakötelezettség alól. A pún háborúk jelenetei ismétlődének époly félelmet keltve, mint akkor, midőn végig hangzott egész Itálián a rémkiáltás: «Hannibal ante portas.»¹ És emlékezete visszarezg még a késő utódok lelkében is. Julianus császár saját keleti ellenfeleit hasonlítja össze a markomanok, quadok és sarmatákkal.² S a hadiszolgálatról való rettegés nagyon is érthető vala, midőn a legióknak minden összevonása alkalmával újult erővel tört ki a vész.

Végtelen erélyre és kitartásra volt tehát szüksége Marcusnak, hogy végig küzdhesse az egész háborút, hogy becsülettel vonulhasson vissza. Ő helyt állott, s hiven kitartottak mellette tábornokai is, kiket hűségük és vitézségükért elhalmoz a legnagyobb katonai kitüntetésekkel, megadván nekik a corona muralis, vallaris, classica és aurea, mint Frontonak, s ugyancsak neki, de többi társairól se feledkezve meg a hasta pura-t, sőt Traján forumán, a birodalom fénykorára s legnagyobb katonai dicsőségére emlékeztető helyen a hősi halált szenvedett tábornokoknak fegyveres szobrot emeltet; ³ T. Vitrasius Pollio kétszer kap corona muralis és vallarist, nyolczszor hasta purát és vexillumot s fegyveres szobrot a forumon, polgári öltözetben faragottat pedig Antoninus Pius templomának előcsarnokában; ⁴ Q. Bassaeus Rufusnak hármat állíttat: az aranyozott Traian forumán diszelgett, a polgári öltözetű a nagy császár templomában s a harmadik pánczélos szobor Mars Ultor-ében. ⁵ A Legio I. Minervia ismeretlen legatusát togás szoborral tünteté ki. ⁶ A katonaságot is megjutalmazá, bár nem oly mérvben, mint a legiók óhajták.

A kitüntetések s a Dio Cassius által közölt adomák adnak némi derűt a hadjáratnak. Álljanak itt ezek is. Az első háborúban didergő german fiúcska kerül-vén kézre, Marcus elé viszik az apró foglyot, s a császár azonnal kérdésekkel halmozza el, de a bátor gyermek föltalálva magát, megtagadja a választ: «Most nem

¹ Eutropius VIII. 6: Bellum ipse unum gessit Marcomanicum sed, quantum nulla memoria fuit. adeo, ut Punicis conferatur.

² Ammian Marcell: XII. 5: ille enim (t. i. Julianus) cum Palaestinam transiret Aegyptum petens Iudaeorum foetentium et tumultuantium saepe taedio percitus dolenter dicitur exclamasse: „O Marcomanni, O Quadi, O Sarmatae tandem alios vobis inertiores inveni.

³ C. J. L. III. 1457: armatam statuam in foro Divi Traiani pecunia publica cens.

⁴ C. J. L. VI. 1540: ... statuas duas, unam habitu militari in foro Divi Traiani, alteram habitu civili in prona aedis Divi Pii ponendas censuit.

⁵ C. J. L. VI. 1599: ... statuam auratam in foro Divi Traiani et aliam civili amictu in templo Divi Pii, tertiam lorcatam in templo Martis Ultoris ponendas censuit.

⁶ Willmans 637: statuam poni habitu civili in foro Divi Traiani pecunia publica censuit.

tudok felelni, mert nagyon fázom. Ha meg akarsz tudni valamit, úgy adass előbb köpenyt — ha van.» A legnagyobb kitüntetésekben részesült Bassaeus Rufus alacsony sorsból származott, s egykor erőszakkal kényszerítették a hadseregbe való belépésre. Itt fokról-fokra emelkedvén, a praetorianusok tribunja lőn, de műveltséget nem szerezvén, darabos maradt és tudatlan, s görögül sem tanult meg, pedig ezt feltétlenül szükségesnek tarták az előkelő, de különösen udvari körökben, hol állásánál fogva, gyakran meg kellett fordulnia. Süket is lévén, midőn a gyöngé hangú császár elé rendeltetik tisztársával, s ennek Marcus latinul, halkán és épen a miatt meg nem értett parancsot ad, — a derék tribun így vág közbe: «Nem csoda caesar, ha nem érti a mit beszélsz, mert nem tud görögül.» — Máskor saját személyében mászik a szőlő által befutott fára, hogy leszedvén az érett fürtöket, jóízűt egyék... de meglepik s reá kiált valaki: «Jössz le azonnal tábornok!»... a gúnynak szánt korholás betelt; — a tribun gárdaparancsnok lőn és hazájának nagy szolgálatokat tett.¹

Hősi nagy tettekről csak az első hadjárat adalékai emlékeznek, később nem találunk egyetlen kimagasló katonai eseményt sem. A háború magára ölté a hosszú és változó szerencsével járó harcok jellegét, midőn küzdenek az ellenfelek a nélkül, hogy lelkesednének, küzdenek míg telik a pénzből, hadseregből, miként a harmincz éves háborúban történt és befejezik a harcokat a nélkül, hogy tényleges eredményeket tudnának fölmutatni. Körülbelül itt is így volt. Commodus lemondott a háború minden előnyéről, s míg Marcus teljes sikert akart elérni, — fia mindent föláldozott, kitéve a birodalmat ezer újabb bonyodalomnak.

A háború következményei.

A rajnai határt Julius Caesar, a dunait Augustus concipálta és szerzé meg, s azok hosszú ideig végtelenül jó szolgálatot tőnek, egész a népvándorlásig. Ennek bevezető mozgalmái a markoman háborúk, s Marcusnak mélyreható elméje belátta, hogy a Közép-Duna nem elégséges a birodalom védelmére még akkor sem, ha Dácia, e hatalmas fellegrvár, Rómának hódol is. E fontos körülmény fölismerése a császárt az imperium legkiválóbb államférfiai közé emeli. Marcus meg akarta hódítani a mai Cseh- és Magyarország egész területét, hogy ezzel egyszer-mindenkorra kizárja és kiszorítsa a barbarokat mindazon sphaerákból, melyek földrajzilag a birodalomhoz tartoznak. Magyarország területe pedig, mióta bírják Pannoniát, s meghódíták Dáciát, földrajzilag szükségképi kiegészítő része a császárságnak.

A Duna hosszú medre gyöngysorként fűzi össze Európának számos, földrajzilag teljesen önálló részét. E területek között a legegységesebb Magyarország — domborzati és vízrajzi viszonyainál fogva. Hazánkat természetes határok körítik jóformán minden oldalról. Északnyugaton, északon, keleten és délen a Dunaig a Kárpátok hatalmas láncolata emelkedik, csak Árva-, Liptó- és

¹ Dio Cass. 71—5.

Szepesmegyék között bocsátva be hazánk területére idegen szögletet. Délnyugati határainkat már nem mindenhol jelölé ki a természet mesterkeze, -- de erre itt Rómának nem is volt szüksége, birtokában lévén a szomszéd területek a mai Ausztria, Styria, Krajna és Karinthia stb., s a Balkán egész a Dunáig. Előnye kétszeres volt tehát a modern állapothoz képest.

A Kárpátok által befogott terület teljesen egységes, bárha több külön részt különböztethetünk meg. Közepét a nagy Alföld foglalja el, -- s e körül, mint tűzpont körül, csoportosulnak a többiek, szorosan összefüggve a síksággal, ép-úgy, mint egymás között. Alföldünket a Duna vágja át és e nagy folyó concentricusan gyűjti össze területünknek minden jelentékeny vizét. Balparton öm- lenek belé, nyugati határunkon a Morva, majd a Vág, Nyitra, Garam, Ipoly, a Tisza, mely ismét az északkeleti és délkeleti felföldek folyóit egyesíti. Utóbbiak közül legkiválóbbak a Szamos, a hármás Kőrös és Maros, melyek hosszú és meglehetősen széles völgyeken ömölve át, a régi Erdélyt szétszakíthatatlan kap- csokkal fűzik az anyaországhoz. A jobb parton veszi föl legnagyobb folyónk a Lajta, Rába, Rábca, Dráva és Szávát, s ezáltal a délnyugati hegyes-dombos vidék is elválaszthatatlan alkotó része Szt.-István koronájának. A folyók eme kedvező iránya, a határhegységeknek lankásodása, majd elenyészte az Alföld felé, a központ felé irányítván minden népet, minden historiai tényezőt, hazánk története a régmúltban is épúgy az Alföld s annak mesgyéin játszódott le, mint a közelmúlt és jelenben. S a mit a természet egységessé tett, azt Róma világ- hatalma sem tudá alkatrészeire bontani, — és nem tudá elhárítani a következ- ményeket, hátrányokat sem, melyek az erőszakos szétदारabolásnak folyományai valának.

Marcus fölismervén a helyzetet, sasait a Kárpátok északi lejtőjéig akará elvinni. S ezzel végtelen sokat nyert volna a birodalom. Első sorban a Panno- niában állomásozó legióknak alig felére leendett szükség. A Kárpátok szoro- sait könnyen megvédhették volna; Csehország meghódítása által fölöslegessé váltak volna a Morvamezőt ellenőrző hatalmas castrumok, s Dáciát a Legio XIII. Gemina egyedül is elláthatta volna, hiszen mindössze néhány hágót és szorost kellett volna megszállaniok, mert a tartomány magas sziklafalain csak a madár repülhet át.

És Commodus rövidlátása ez óriás előnyt mire sem becsülve, visszavonult a birodalom régi határai mögé, mire a természeti viszonyok hatásai ismét, azonnal érezhetők lőnek. Az északnyugati Felföld a még mindig elég erős quadok birtokában Pozsonytól Váczig egyenesen reá fekszik a Dunára. A nagy folyó mentén sűrűn valának ugyan elhintve az erősségek, de ennek daczára sem tu- dák paralyzálni a balpart előnyeit. Az északnyugati Felföld egészen a Dunára nyílik. Folyói — kettő tekintélyes nagyságú — északról délre ömölven, az ellen- félnek kényelmes közlekedést nyitnak, s ezzel megkönnyítik a támadást, de meg- nehezítik a visszatorlást épen a határ mentében. Pedig a könnyü visszariaszt- hatás a legfontosabb s legbiztosabb védelem. Ez a rész a birodalomnak leg- könnyebben sebezhető területei közé tartozván, nagyon csekély értékű és csakis pillanatnyi biztosíték volt az, hogy a quadok távozni kényszerültek a Dunától.

A természet maga jelölé ki a tűzpontot. Ezért telepíté Marcus a balpartra húsz-ezer embert állandó táborokba. A szomszéd felvidék, az északkeleti Felföld voltaképp a Máramaros- és Beregmegyékben terülő Kárpátoknak keskeny lánczolatából állván, valóságos összekötő földszoros — istmus — a Tisza síkjai és Sarmatia között. A nagy magyar Alföld szintén ellenséges kezekben lévén, a sarmatsikságon lakó törzsrokonokkal folyton érintkező népei a birodalomnak egyszerre két provinciáját fenyegetik : Pannoniát és Dáciát. A Délkeleti Felföld római birtok ugyan, de nem oly kiterjedésben, mint szükséges leendett. Északi és keleti szegélyét nem szállották meg, s így itt minden szoros, közlekedési vonal tárva-nyitva állott. A provincia védelme tehát — nem lévén fölhasználva a természeti előnyök, egészen a csekély helyőrségekre nehezedett. Nem is tudta soha teljesíteni.

A helyőrségek azonban sem itt nem szaporíttatván meg, sem Pannoniában, a barbarok csakhamar vérszemet kapnak, s feledve minden kötést, már-már új háború indításával fenyegetőznek. És ez talán még terhesebb, még véresebb leendett, mint a markomanoké és quadoké. Jó szerencse, hogy Commodus a hűsítő serleg tartalmába tett mérég ősei közé juttatá. Utódja Helvius Pertinax, ismerve a helyi viszonyokat, segített volna a bajon mindenesetre, s ha egyébért nem, a Marcus hagyományai iránt való tiszteletből is decretálta volna hazánk egész területének bekebelezését és rendelkezéseinek a jól fegyelmezett legiók érvényt is tudtak volna szerezni. Didius Julianus néhány heti uralma teljesen befolyás nélkül maradván a birodalomra, Septimius Severus, a komoly és hadértő uralkodó következik. Ő felfogván teljes mérvben a helyzetet, iparkodik azt lehetőleg megjavítani. Pannonia nagyobb helyőrséget kap, nagyobb Dácia is, s az alábbiakban vázolni fogom a dáciai védelmi rendszert, melyet e kiváló császár fejlesztett oly tökélyre, hogy fönmaradt körvonalai — ha még nincs is minden részlet constatalva — teljesen megnyerték a stratégiák elismerését.

XII. A COLONIA ÉS MUNICIPIUM APULUM MEGALAPÍTÁSA.

Nyugaton a római bárhol hódított is, szerzeményeit azonnal a birodalom, vagy jobban Itália képére és hasonlatosságára rendezi be. Szervezi a közigazgatást, kiméri az utakat, megalapítja városait, megerősíti a hadászati fontos pontokat. Dáciában is ugyanezt teszi Decebal catastrophiája után, s 109/110-ben¹ már be van fejezve a tartománynak főközlekedési vonala a Lederata—Tibiscum—Sarmizegetusa—Apulum—Potaissa—Napoca—Porolissumot összekötő út, meg van alapítva,² s meg van erősítve a tartomány, meg különösen Apulum a provincia praetoriuma, katonai fővárosa. A római tehát kitűnő szervező, kitűnő mérnök, és majdnem páratlanul áll a történetben mindkét minőségében. És mégis nagyjában csak a járt utakon haladt tovább ő is, ugyanazon vonalokon, melyeket a természet kijelölt, melyeket a sasokat megelőző birtokosok már fölismertek és használtak. A városok nevének jelentékeny része dák, s ha azokat változatlanul átvevé a birodalom, megerősítve, megnövelve azokat, úgy csak azt tevé, mit a történetnek végtelen hosszú folyamában százszor észlelhetünk, hogy a hódítók elfogadják a meghódítottak alkotásait, még tökéletesítve is azokat ha civilisatiójuk nagyobb, mint a legyőzötteké.

Sarmizegetusa, a több rendbeli Acidava, Ahihis, Berzovia, s talán Pons-Vetus is, a nevét fordíták le latinra, Porolissum, már városok midőn Traján Sarmis falaira kitűzi zászlait és tovább virágzanak azok a hódítás után is. Apulum szintén város volt és nagy erősség, ha elfogadható, ha igaz a föltevés, melyet a dákok hadügyének tárgyalása alkalmával megkoczkáztattam. Traján tehát csak a készet veszi át, s alakítja a barbar várost római castrummá, a Legio I Adiutrix és Legio XIII Gemina segélyével. A dákok is fölismerték

¹ C. J. L. III. 1627.

² Király P. Sarmizegetusa 59. kv. I.

tehát annak földrajzi — hiszen kitünő összeköttetései vannak mind a négy világtáj felé — mint stratégiai fontosságát. Ez a kettő pedig legtöbbször együtt jár, s a közlekedési szempontból fontos positio, fontos egyúttal hadászati is. Apulum mindkét tekintetben az s ennek illustratiója az is, hogy az elpusztult dak város helyén virágzó — bár névtelen polgári telep keletkezik, melyben már birodalmi hatóságok székelnek, mielőtt colonia rangra emeltetnék. És eme állapotot törvényesíti Marcus, midőn a jelentékenynyé fejlett canabat municipiummá teszi, s még coloniát is alapít hozzá. A colonia talán ez extravillanumokból keletkezett.

A rómaiak coloniái¹ — teljes ellentétei a modern európaiak által alapított gyarmatoknak. Az újkoriaknak célja a meghódított tartományoknak kiaknázása lévén — az imperium provinciaival hasonlíthatók össze, melyeknek nevét az «a proventus» kifejezésből etymologiailag ugyan nem, de dologilag helyesen származtatják.¹ A római colonisatio az anyaország erejének, biztosságának növelésére irányul, — s a győző, a «civitas victrix» általok iparkodik, igyekszik féken tartani a legyőzöttet, a «victa civitas»-t, védelmezni Itáliát,² a provinciákat a szomszéd barbarok ellen, — de másfelől céljuk az is, hogy új lakossággal pótolják és szaporítsák a tartományoknak megfogyott régi népességét. A coloniák hasonmásai, sokszorosításai — quasi effigies simulacraque — Romának s Varro bizonyítja, hogy a gyarmatokat még az ő korában is úgy alapítják, mint egykor a világbirodalom fővárosát Romulus.³ E szertartás igen régi eredetű, s a rómaiak az etruskoktól vevék át.

«A ki új várost akar építeni — mondja Cato — bikával és tehénnel szántson, s a hol barázdát vont, oda falat építsen, a hol kaput akar, ott kiemelvén ekéjét vigye (portare), kapunak (porta) nevezvén a helyet» . . . de álljanak itt e szavak eredeti szövegükben is, mert a fordításban elvesztik jellegzetességüket; «Qui urbem novam condet, tauro et vacca aret, ubi araverit, murum faciat, ubi portam vult esse, aratrum sustollat et portet et portam vocet.»⁴

A colonia alapításának végrehajtója az imperatorok Romájában a császári meghatalmazott lévén, Apulum alapítója — conditor — Helvius Pertinax, ki 178 és 179-ben, vagy Sabinianus ki 180-ban kormányozta Dáciát.⁵

¹ A köztársaság korában a provinciák csak: quasi quaedam praedia populi Romani vectigalia. Cic. Verres 3; 3, 7.

² Siculi Flacci de condicionibus agrorum; Blume, Lachmann és Rudorf kiadása. Die Schriften der römischen Feldmesser I k. 135 l.: Coloniae autem inde dictae sunt quod (populi) Romani in municipia miserunt colonos, vel ad ipsos priores municipiorum populos coercendos, vel ad hostium incursus repellendos. — Ugyanaz a 136-ik l.: Hadriaticum vero litus Illyricum contra se habet. In his ergo litoribus Romani colonos miserunt, ut supra diximus, qui oras Italiae tuerentur.

³ Varro — (de lingua latina 5, 143) coloniae nostrae in libris antiquis scribuntur urbeis, quod item conditae ut Roma.

⁴ Römische Feldmesser: Rudorff II k. 294. l.

⁵ Király P.: Sarmizegetusa 162. l.

Az alapító a régi cinctus Gabinus-t véve föl, fejére hajtja togáját, hogy a szent cselekmény végrehajtása közben ne láthasson rossz oment. Az ekét vonó ígás állatok fehérek, s jobbról fogják be a bikát, balról a tehenet: *propter commixtionem familiarum et imaginem serentis, fructumque reddentis*. Az eke balról jobbra halad — *dextratio* — miként az imádság. A barázda (*sulcus primigenius*) a város árkanak vonala, — a befelé hullott rögök a falak jelképei, s az így megállapított város «*urbs*»-nak neveztetik (ab *urvo* et *orbe*). A kijelölt területet egymást derékszögben metsző barázdák által egyenközenyekre osztják, kimérve meddig terjed a város és meddig a szántóföldek, — melyek a város növekedtével, midőn a *pomoerium* kiterjesztetik, a jövődöbeli építési területek. A város közepén — *mundus* — megjelölük a három főtemplom telkét is. S mindez az augurok által gondosan megválasztott szerencsés napon történt, mert ellenkező esetben talán örökös balsors sujtotta volna a várost.¹

Az új városokat ha lehetséges volt, mindig a legio táborok mintájára, tehát négyszög vagy téglány alakú területre mérték ki, s csak ott térnek el e gyakorlattól, hol már régebbi város állott vagy természeti nehézségek akadályozák a szabályoknak ritualis érvényesítését. Az újonnan letelepítendő lakosság részére, különösen ha veteránok részesültek földadományokban, az eddig lakatlan területet már előre művelhetővé tevék, mert a római nem szeretett vad, a culturára még alkalmatlan területen telepedni meg. S ez előkészítést már a törvény is elrendeli, s csak ott szabad várost alapítani, hol kész szántóföld és kaszáló van (*qua falx et arator ierit*), de esetleg legelő és erdő is. Hol kész helységet, mint Apulumban is, alakítanak coloniává, ez nem volt egész teljességében lehetséges, de azért a fölmérést, a valóságos tagosítást végrehajták, térképileg is föltüntetve az eredményt. Egy ily tagosításról a következőket írja Hyginus: «A minap egy császári *evocatus*, katonaviselt és a mi foglalkozásunkban kiváló jártasságú ember, midőn Traianus Germanicus Augustus (a dák háborúkat megelőzőleg) a veteránoknak a maga jószántából bőkezűen osztotta a földeket, a réztáblára vésett térképen nem csak az utalványozott területet rajzolta le és jegyezte be, hanem kihúzta minden tagnak határvonalait is, oda írva hosszúságát, szélességét. Így a veteránok között e földek miatt nem támadhattak pörök és torzsalkodások.»²

A gyarmatosoknak kiosztott földek, hogy az állami és községi adó egyenlő alapokon vetessék ki, milyenségük és termékenységük szerint osztályoztattak.

¹ Ld. a *Römische Feldmesser* II-ik kötetében Rudorff: *Gromatische Institutionen* című értekezését. 294. kv. 1.

² Hyginus: *De condicionibus agrorum*. — *Römische Feldmesser* I. k, 121. l: *Nuper ecce quidem evocatus Augusti, vir militaris disciplinae, professionis quoque nostrae capacissimus, cum in Pannonia agros veteranis ex voluntate et liberalitate imperatoris Traiani Augusti Germanici adsignaret, in aere, id est in formis, non tantum modum quem adsignabat adscripsit aut notavit, sed et extrema linea unius cuiusque comprehendit: uti acta est mensura adsignationis, ita inscripsit longitudinis et latitudinis modum. Quo facto nullae inter veteranos lites, contentionesque ex his terris nasci potuerunt.*

Pannoniában — Dáciáról nincsenek adataink — vannak első és másodosztályú szántók, rétek, makkos erdők, közönséges erdők és legelők.¹

Róma tehát kellően gondoskodik coloniáiról, s e szerető gondosság oly virágzóvá tévé Apulumot, hogy csakhamar túlszárnyalta Sarmizegetusát.

Az alapítók a colonia nevét nem önkényesen adák a városnak, hanem a bennszülöttek közt közkeletű nevét «Aplum» vagy «Apulum» erősíték meg, szentesíték, átvivén azt Dácia délnyugoti részére is. S e név a rómaiaknak előbb sem volt idegen, ismerék azt korábban is, mert az anonym szerzőtől származó «Epicedion Drusi»-ban a «Dacius Apulus» személynevet olvassuk. És tudva azt, hogy a római a barbárnak ritkán vagy sohasem adott két nevet, nyugodt lélekkel constatálhatjuk, mikép az «Apulus» szó Daciusnak származási helyére, szülővárosára vonatkozik.²

E legrégebbi adalék után a classicusok nem említik meg többé városunkat Ptolemaeusig,³ ki közli annak hosszúságát, szélességét, majd a Caracalla idejében írt Ulpianus, ki a dáciai, itáliai jogú coloniák között sorolja föl;⁴ végül a Castorius térképen két toronynyal jeleztetik. Annál sűrűbben találkozunk a colonia mint municipium Apulummal fölratainkon, a szokásos melléknevekkel együtt. Eddig Commodus idejéből az «Aurelium», Septimius Severus és Caracalla korából a «Septimium» melléknevek constatálhatók sűrűbben a municipium mint coloniára vonatkozólag. Decius idejéből még a «nova colonia» elnevezéssel találkozunk. Valószínű, hogy ez új név már az egy törvényhatósággá egyesített két városra a colonia s municipiumra együttesen vonatkozik.

¹ Hyginus Gromaticus: de limitibus constituendis. — Römische Feldmesser I. k. 205. Certa (enim) pretia agris constituta sunt, ut in Pannonia arvi primi, arvi secundi, prati, silvae glandiferae, silvae vulgares, pascuae.

² Dr. V. De Vit. Onomasticon totius latinitatis. II. k., 548. l., a Dacius czikk.

³ Ptolemaeus 3, 8, 8.

⁴ Ulpianus (Dig. 50, 15, 1, 8. 9): In Dacia Zernensium colonia a divo Traiano deducta, iuris Italici est. Sarmizegethusa quoque eiusdem iuris est, item Napocensis colonia et Apulensis et Patavissensium vicus qui a divo Severo ius coloniae impetravit.

XIII. APULUM KÖZIGAZGATÁSI KERÜLETE.

A római császárságnak első három századában, tehát ama kor-szakban is, melyben coloniánk virágzik, a közigazgatás alapja a municipalis rendszer. A birodalom középpontját, Itáliát a városok és kerületeiknek complexuma képezi, hasonlóan a provinciákat, melyek a hódítás után azonnal szerveztetvén, meghatározott számú városi kerületre (civitates) osztatnak föl. E városok — Dáciában coloniae s municipia — közös néven oppida, önálló közigazgatás és igazságszolgáltatási joggal bírnak. Határaik — territorium,¹ regio² — különösen az új alapításoké jelvényekkel, hivatalos okiratokkal, térképekkel, (aes, forma³) valóban megállapítva.

E városi kerületen belül fekszenek a vici — Dáciában: vicus Anartorum, vicus Pirustorum, — s castella — Alsó-Kosály, Alsó-Ilosva — melyek a kerületi központnak vagy alá vannak rendelve, attribuálva,⁴ vagy mellérendelve,

¹ Gromat. ed. Lachm. p. 19., 20.; 114., 30.; 164., 26.; Digest. 50., 16., 239. §. 8.: territorium est universitas agrorum intra fines cuiusque civitatis.

² Die Schriften der Römischen Feldmesser. Blume, Lachmann, Rudorf. I. k. Siculi Flacci: De condicionibus agrorum. 135. l. 4.: regiones autem dicimus intra quarum fines singularum coloniarum aut municipiorum magistratibus ius dicendi, coerendique est libera potestas.

³ Die Schriften stb. I. k. Siculi Flacci de condicionibus agrorum: p. 154., 13. kv. Ergo agrorum divisorum, qui institutis limitibus divisi sunt, formae varias appellationes accipiunt. Quidam arbores finales alii in aeneis, alii in membranarum scripserunt, et quamvis una res sit forma, alii centuriacionem, alii metationem, alii limitationem, alii cancellationem, alii typon, quod, ut supra diximus, una res est, forma. Quidam formas, quorum mentio habita est, in aere scalpserunt, id est in aereis tabulis scripserunt.

⁴ Isidor orig. 15., 2., 11.: vici et castella et pagi sunt, quae nulla dignitate civitatis ornantur, sed vulgari hominum conventu incoluntur et propter parvitatem sui maioribus civitatibus attribuuntur — Plin. hist. nat. 3., 134.: Camuni compluresque similes finitimus:

contribuálva,¹ tehát a városi közigazgatás és törvénykezés alá tartoznak.² A vicus több épület összesége lévén,³ a városban utca⁴ vagy városrész,⁵ a vidéken falu, melyben a házak együtt vannak, mert a szétszórtan fekvő tanyák gyűneve pagus.⁶ Vannak falvak, melyek egy-egy földes úr birtokait képezik,⁷ de legtöbbször a városban lakó kisebb birtokosok (possessores) ingatlanait képező külön-külön telkekből (tundi) állanak azok, s lakosságuk a parasztok (coloni) rabszolgák s libertinekből telik ki.⁸ E falusiak (vicani) egyeteme a parasztközség, s vannak templomaik, oltáraik, van községi vagyonuk,⁹ melyből építkeznek, föntartják nyilvános intézményeiket, a középületeket, közgyűléseiken (comitia) tanácskoznak, határoznak, választják évenként a tisztviselőket: a magistert — a falusi bírót,¹⁰ az aedilist — kisbíró.¹¹ Hasonlóan történt a castellumokban.

A városok alá és mellé rendelt vici, pagi és castellumokon kívül a régi szervezetben még megkülönböztethetjük a fora és conciliabula kifejezéssel jelzett, de önálló, nagyobb községet, jobban várost nélkülöző területeket. A conciliabulum gyűlőhelye¹² egész vidék lakosságának. Itt tarták vásáraikat¹³ a sorozást¹⁴ itt törvénykeztek¹⁵ látták el a közigazgatás teendőit. Ezért meg-

attributi municipiis, 3., 138.: civitates . . . attributae municipiis lege Pompeia. — 3., 37.: Oppida vero ignobilia XXIII. Nemausiensibus attributa. — C. J. L. V., 1., 532. Decretum Tergestinum. col 2., 5.: Carni, Catalique attributi a divo Augusto reipublicae nostrae. stb.

¹ J. Caesar: bellum civ. I., 60.: Calagurritani, qui erant cum Oscensibus contributi. Plin. hist. nat. 5., 117.: contributa sunt in eam (coloniam Narbensem) Castra Servilia, Castra Caccilia. 3., 18.: civitates provincia ipsa (Tarraconensis) praeter contributas aliis CCXCIII. continet stb.

² Isidor: Orig. 15., 2., 11. Ulpian dig. 50., 1., 30.: qui ex vico ortus est, eam patriam intellegitur habere, cui reipublicae vicus ille respondet. C. d. Just. 5., 27., 3.: eius civitatis — sub qua vicus ille vel possessio censetur. 10., 19., 8.: eiusdem civitatis, sub qua vici sunt. — 1., 3., 28. §. 4.: illius civitatis . . . sub qua vicus vel territorium esse dignoscitur.

³ Isidor: orig. 15., 2., 12: vicus autem dictus a vicinis tantum habitatoribus, vel quod vias habeat tantum sine muris.

⁴ Varro de l. l. 5., 145.: in oppido vici a via, quod ex utraque parte viae sunt aedificia.

⁵ Roma Plin. szerint hist. nat., 3., 66.: compita Larum CCLXV. — volt, tehát 265 városrész.

⁶ Varro, de r. r. 3., 1.: fuit tempus cum rura colerent homines neque urbem haberent; — majd alább oly időkről ír: quo agri coli sunt coepti atque in casis et tuguriis habitabant, nec murus, nec porta quod esset, sciebant. — Amm. Marcell. még élesebben különbözteti meg a pagust a vicustól: 31., 2., 17.: Alani — per pagos, ut nomades, vagantur immensos.

⁷ Cic. ad. fam: 14., 1., 5.: scribis te vicum venditurum.

⁸ Digest: 50., 5., 1. §. 2.

⁹ A vicus vásárol és elad, — C. J. L. I. 603.; Mommsen: Inscr. Helvet 86.; ajándékokat s hagyatékokat fogadhat el. Dig. 30., 1., 73. §. 1. C. J. L. V. 5203.

¹⁰ Festus p. 371., 21.: Magistri vici — quotannis fiunt.

¹¹ C. J. L. I. 603 Mommsen: Inscr. Helv.: 87.

¹² Festus. epit. p. 38. conciliabulum locus, ubi in concilium convenitur.

¹³ Livius 7. 15: hominum qui nundinas et conciliabula obire soliti erant.

¹⁴ Livius 25. 5.

¹⁵ Livius 40. 37. Festus p. 371. kétféle vicust különböztet meg: ex vicis partim habent rem publicam et ius dicitur partim nihil eorum et tamen ibi nundinae aguntur negotii gerendi

szabott területeik voltak mint a városoknak,¹ önmaguk választák decurióikat, tisztviselőiket,² kik a nép nevében rendelkeznek. De a közigazgatásnak ez a formája csak átmeneti szervezet, melyet azonnal municipalis kormányzat vált föl, ha valamely község kiemelkedik, s várossá fejlődven megszerzi ama qualificatiót, melyet a birodalom alkotmánya megkívánt.

Ezt pedig nagyon szívesen látta a kormány s a hol lehetett, elő is mozdította minden eszközzel, sokkal nagyobb garantiát látván a városi kormányzatban, mint a falusiban, melyben sohasem lehetett meg a kellő egység. Ezért szervezik a provinciákat is azonnal városi alapon.

Dácia első szervezetében a *fora* és *conciliabula* még jelentékeny tényezők lehettek, de később teljesen elenyésznek, különben alig említenének fölirataink annyi, önálló hatóságot föltételező községet, várost. De ez átalakulásnak legfőbb körvonalait csak a második század végén ismerjük föl, midőn a földrajzi viszonyok által középpontoknak kijelölt községek már *colonia rangra* emelvék. Ekkor következőleg lehetett beosztva Dácia területe:

1. Porolissum (Mojgrád) a regio transvallaris középpontja.
2. Napoca (Kolosvár) a Szamos vidéké.
3. Potaissa (Torda) az Aranyos s a Maros felső vidékének. A sóbányászat (*Salinae*—Maros-Ujvár) kétségtelenül Potaissához van attribuíva.
4. Apulum (Gy.-Fehérvár) a Maros középvidékével egész a Sztrigy torkolataiig. Hozzá tartozott a jobboldalon az Érczhegység, a baloldalon a két Küküllő völgye, hozzá az Olté bal mint jobboldalján a délkeleti és déli határhegységekig, ama területtel együtt, mely a Marostól délre az Olt és Sztrigy jobb partján fekszik (= A.-Fehér, Szeben és Hunyadm. egy része). A legterjedelmesebb territoriuma városunknak van tehát, s ezért képezé központját Dácia harmas fölosztása alkalmával a provincia *Apulensis*nek.
5. *Sarmizegetusa* (Várhely) a Maros alsó völgyével; a mai Hunyadmegye nyugoti s Krassó-Szörénymegye keleti részével a Temes felső völgyéig.
6. *Transdierna* a mai Krassó-Szörénynék nyugoti részével és Temesvármegyével.
7. *Drobeta* (Turnu-Severin).
8. *Colonia Maluensis* (Celei?) az Al-Duna síkságával a magyar határhegységek, az Olt alsó folyása és a Dnna közt.

causa et magistri vici item magistri pagi quotannis fiunt. Festus az igazságszolgáltatást gyakorló községek alatt a „fora és conciliabula“-kat érti.

¹ Die Schriften der Röm. Feldmesser. *Lex Mamilia, Roscia, Peducea, Alliena, Fabia* 263. l. K. L. III: *quae colonia hac lege deducta quodve municipium praefectura, forum, conciliabulum constitutum erit, qui ager in'ra fines eorum erit, qui termini in eo agro statuti erunt, quo in loco terminus non stabit, in eo loco is cuius is ager erit terminum restituendum curato, uti quod recte factum esse volet, idque magistratus qui in ea colonia municipio praefectura foro conciliabulo iure dicundo praeerit facito uti fiat.* v. az. 265. l. K. L. V. — *Cum curator hac lege non erit, tum quicumque magistratus in ea colonia municipio praefectura, foro, conciliabulo iure dicundo praeerit, eius magistratus de ea re iuris dictio iudicisque datio addictio esto.*

² C. J. L. I. n. 206.

E régiók közül a Provincia Porolissensisbe: Porolissum, Napoca és Po-taissa; a provincia apulensisbe: Apulum, Sarmizegetusa; és Transdierna Ma-luensisbe: Drobeta és colonia Maluensis lehettek beosztva.

E három tartományt Becker¹ külön-külön közigazgatással bírónak minősíti, s összehasonlítván Hispaniaéval, azt állítja, hogy a consularis kormányzónak három legatus propraetore lett volna alárendelve, kiket, ha állásaik nem voltak betöltve, a procuratorok helyettesítettek.² Ez utóbbi állítás tökéletesen igaz, de a procuratorok épúgy lehettek a consularis legatusok, mint a legatus propraetore helyettesei, s eddig csak annyi van bebizonyítva, hogy a consularisnak két legatusa van: a leg. V. Macedonica és XIII. Geminaé, ki ellátja egyuttal a Leg. III. F. F. itt állomásozó cohorsai fölött is a parancsnoki teendőket, de annak nincsen semmi nyoma, hogy e legatusok a közigazgatással is foglalkoztak volna. Valószínű tehát, hogy a tartomány csak a védelem könnyebbítése érdekében osztott három részre, s éjszakon Dacia Porolissensisben a Legio V. Macedonica, Dacia Apulensisben a Legio XIII. Gemina a Legio III. Flavia F. egyes részei, Dacia Maluensisben pedig a Leg. III. F. F. többi osztályai teljesíték a helyőrségi szolgálatot.

E provinciák közül legsűrűbben népesített, s pénzügyileg, mint katonailag legfontosabb a Provincia Apulensis volt, három civitásával, melyek közül Apulum, az egész provinciának természetes középpontja: innen közigazgatási területének nagy terjedelme s castrumának hadászati jelentősége.

¹ Römische Staatsverwaltung. I. k. 310 l.

² Igy: Q. Axius — proc. Daciae Apul. bis vice praesidis. C. J. L. III. 1456. — Ulpianus proc. Aug. prov. Daciae Apul. agens vices praesidis. C. J. L. III. 1464.

XIV. AZ ÚTAK.

Városunk, mint katonai központ, központja a tartomány fő-, s részben mellék közlekedési vonalainak is, és közvetlen összeköttetése van — háromszorosan is — a hatalmas birodalmi úttal, mely az imperiumnak európai tartományai közül: Galliát, Germaniát, Vindeliciát, Noricumot, Pannoniát, s a két Moesiát fűzé egybe. A fő közlekedési vonalhoz az első csatlakozás már Moesia területén Lederata (Rama) városkánál történt, ott, hol Traján legiói két hatalmas hajóhídon keltek át 101. és 105-ben, hogy meghódítsák Dáciát. E kiindulási pontot a római kormány jelentékeny nagyságú castrummal erősíté meg, s e régi várnak omladécai szemébe ötlenek még a laicus utazónak is. Innen kiindulva teszem meg szíves olvasómmal útunknak első részét, mely Tibiscumig (Zsuppa — Krassó-Szörényvármegyében) vezet. Baedekerül Castorius térképét fogjuk használni.¹

Átkelve a Dunán, a balparti út már Dácia területén van, s realépve teljes elismeréssel kell adóznunk a mérnököknek, kik tervezék, s a kincstárnak, mely megépítteté, nem kimélve a költséget, fáradságot, hogy legyőzhető legyenek a munkát sokszor végtelenül hátráltató természeti akadályok. A küzdelem azonban mindig sikeres volt. Hol két domb között mélyedés van, hatalmas töltéssel egyenlítik ki a talajt, vagy pedig, ha ezélszerűbbnek látszott, bevágásokkal tették egyenletessé. A sziklák elől sem tértek ki a mérnökök, levágták, átvágták azokat is, vésővel, csákánynyal, segítségül véve, ha kellett, a tűznek romboló erejét is. De lágy talajon sem volt sokkal könnyebb a munka. Itt beástak mélyen, egész az ősi réteig, melyet tíz-tizenöt cm. vízhatlan réteggel földtek be; erre alól nagy, fölfelé mindig kisebbedő kövekből készíték az úttestet, jól megválogatott

¹ Weltkarte des Castorius genannt die Peutingersche Tafel. In den Farben des Originals herausgegeben und eingeleitet von Dr. Konrad Miller.

polygon lapokból, vagy esetleg koczkákból álló burkolattal földve be a fölszint, úgy, hogy legtöbb esetben méltán versenyezhettek a római útvonalak még modern nagy városainknak utczáival is. A római utak sokba kerültek tehát és sokat vett igénybe a kormányzók ellenőrzésére bízott föntartás is, mely millió és millió denárt nyelhetett el évenként. Hiszen legalább 70.000 milia (1 milia = 1.48 km., = 103.600 km.) útja volt az államnak, Britanniától a Perzsa öböl, az Északi tengertől a Saharáig, melyeket egyenlő gonddal tartottak ép és használható állapotban a birodalom minden részében, gyakran valódi fényűzéssel, úgy, hogy az átlagos szükséglet alig ha volt kisebb, mint valóban költséges vasútainké. Ezzel szemben vannak az államnak jövedelmei is közlekedési vonalaiból, de ez távulról sem elég, bár az utazók elég nagy vámot fizettek, mi azonban a római szemeiben nem látszott igaztalan követelésnek, s megfizette jó szívvel, mint a hogy mi sem zúgolódunk a vasúti vitelbér ellen, melybe nemcsak a mozdony, a kocsik költségei számítvák be, hanem az építés, föntartás kiadásai és az állam haszna is. A római országúton különben mit az utazó elvesztett a vámon, megnyerte a réven, mert teljes kényelmet élvezett, kimélhette igavonóit, és a mi fő, gazdálkodott az idővel, gyorsan juthatván célhoz a legtöbbször egyenesre mért vonalon. Ez ugyan elég kellemetlen lehetett a turistáknak, mert nagyobbacska városokért sem hajlott meg az út, de annál kedvezőbb azokra, kik fontos ügyekben indultak meg hazulról, talán nagy távolságra. Épen ezért nem igen írhatom le a szép vidékeket, városokat, falvakat, a lakosságot, népet. Úgy vagyunk a római országúton, mint a vasúti kocsiban, melynek ablakán át Európa Calaisztől a Feketetengerig majdnem egyforma. Ugyanazon kocsik, ugyanazon kerékdübürgés, mozdonyfűtt, ugyanazon pedans hivatali és szolgaszemélyzet, ugyanazon indóházak s bennök vendéglők, őrházak, távirda-rúdak stb. S mi a római utat még egyhangubbá, de egyszersmind kényelmesebbé is teszi, főképen az, hogy a birodalom óriás területén egy és ugyanaz a hivatalos nyelv, a mérték, súly és pénz.

Lederatánál átkelve a Dunán, 12 miliát kell haladnunk (= 17.76 km), hogy elérjük az Apo (Karas) hidját, s innen ismét 12 római mérföldet, hogy a legközelebbi állomásáig Arcidavaig (Varadia) eljussunk. Itt valószínűleg lovakat — melyeket állami szolgálatra közköltségen tartanak — lehet váltanunk. Eme lovak szállítják a hivatalos postát is, mely a császárság korában a legfejlettebb intézmények közé tartozik. Kezdetben gyalogok vitték a postát állomásról-állomásra, s «cursor» nevükhöz méltóan a legjobb tüdejű fiatal emberek avagy mesterségük szerint kengyelutók teljesíték e szolgálalatot. Később lovasokat alkalmaztak, a küldemények halmozódásával pedig könnyű kocsikat. Utóbb, a harmadik századtól kezdve a nagy országútaknak állomásain — még a kisebbeken is — legalább negyven lovat tartottak állami, vagy a legközelebbi község avagy helységek költségén, megfelelő számú lovaslegény és kocsissal s mindenféle célra alkalmas szekérrel. És mindezt — a birodalom méltóságához illően — a legjobb minőségben. Takarékos császárok a fővonalakon magok is így utaztak, s megtehettek naponta akár 100–150 miliát is (= 148 v. 222 km.). A római út tehát nemcsak kemény kötöltés, hanem vannak felső építményei is

— így nevezzük vasútjainknál — s főtartási költségeikhez hozzá kell még számítanunk a váltásra szánt lovakat, igás állatokat is.

Eme állomások a legtöbb esetben vendégfogadókkal is be valának rendezve.

Arcidavától útunk a mai Kakova, Komoristye s Forotik községeken át Nagy-Szurdukra vezet, s ezzel 12 római mérföldet téve ismét, a Csernovecz gyönyörű völgyében fekvő Centum-Puteibe érkezünk. És e nevet — száz forrás — nem ok nélkül kapta a község, mert közelében az oldalokról tiz-tizenöt gazdag és kitűnő vizű forrás bugyog elő. Rövid pihenés után átkelve a Paula hegyen Königsgrad s Füzesen keresztül Zsidovint, s a Traján által is említett Berzoviát érjük, hol a hasonló nevű folyó át volt hidalva. Innen az út Rafna felé hajlik, majd a Vurvu-Pietrire kapaszkodva Ahihis-nél állapodik meg. Ez hosszú, 12 milia és fáradságos hajtás volt, melyért csak a pompás kilátás kárpótolt. Lefelé már könnyebben haladhatunk s túlhajtva Ezeresen, 3 milia távolságban találjuk Caput Bubalit. Innen a Poganis völgyében fekvő Prebult, s a hegytetőre épült Valiaboult balra hagyva, megérkezünk Tibiscumba, mely hajdan a Temes és Bisztra összefolyásánál Jaáz és Zsuppa között virágzott 10 milia távolságban a legutolsó állomástól. Így korán reggel indulva Lederatából, ha Ahihisnél megpihentünk, a 73 mérföldnyi utat (= 108.64 km.) estig megtehetjük.

A második útvonal a Duna balpartján a Cserna torkolata mellett fekvő Ó-Orsovánál, a hajdani Transdiernánál kezdődik meg, s éjszaknyugoti, majdnem egészen egyenes irányban halad Tibiscumig, toronyiránya miatt a római mérnokok által legelőkeletesebbnek tartott völgyben. A birodalmi útvonallal Egeta (Milanovác, Szerbiában) és Drobetán (Csernecz, Szerbiában) át volt összefüggésben. A községből kiindulva a Csernának ritka szépségű völgyében állandóan a balparton haladunk, s így érjük el Herculesfürdőt, majd Mehádiát — ad Mediam, hol a rómaiaknak omladékaiban még most is látható castruma állott. Utóbbinak nincsen nagy stratégiai fontossága; annál jelentékenyebb volt a polgári telep, a fürdő, a meleg források, melyeket akkor aránylag ép oly sűrűn kerestek fel, mint most. Mind a huszonnégy gyógyvizet alig ismerték ugyan, de a legerősebbet, a Hercules forrást már igen, s gyógyerejét kiváló előszeretettel fűzők össze a görög-római hitregetan győzhetetlen naphőseivel, neki szentelve a fölíratok legnagyobb részét. Alig is találunk más vonatkozásuakat. S e fölíratok, bár nincsenek nagy számmal, mégis élénk világot vetnek az egykori fürdő életre. 157-ben már látogatják, tehát negyven évvel a hódítás befejezte után, s 254 körül még virágzik. Virágzó, keresett hely volt tehát az imperium uralmának egész folyamán. Vendégei közt képviselve van a helytartóktól egész a szerény veteránokig jóformán minden társadalmi osztály nemcsak Dáciából, de a szomszéd Moesiából is. Calpurnius Julianus, Moesia Inferior vagy Superior legatusa «Herculi, Genio, Loci, Fontibus Calidis» szentel fogadalmi oltárt.¹ Simonius Julianus vir clarissimus praeses Daciarum (kormányzó) «Herculi Sancto» dedicalja fölíratát, hogy megmenekült bajától.² L. Pompeius Celer a szomszéd

¹ C. J. L. I.I. 1566.

² C. J. L. III. 1573.

Praetorioban állomásozó Cohors I. Ubiorum praefectura szórakozást és gyógyulást keresve a fürdőben «Hercules Invictus»-nak állít ara votívát;¹ Sarmizegetusából Q. Vibius Amillus látogatá meg a gyógyforrásokat beteg fiának, Julianusnak jóvoltáért, s távoztakor kifejezendő háláját, oltárt emel «Herculi Salutifero»;² egy szüksézáú névtelen fölíratán csak ennyi van «Hercule tibi votum solvi»,³ míg Junia Cyrilla inscriptiója valódi reclameként hangzik Aesculap és Hygia tiszteletére: «..... quod a longa infirmitate virtute aquarum numinis sui revocaverunt.»⁴

S e vendégek talán ép oly kellemesen tölték idejüket másfél évezreddel ezelőtt, mint a mostaniak. De ezért távoznunk kell mégis. Alig két miliányi távolságra Praetoriót érjük a mai Plugova vidékén; Kornian túl Ad-Pannoniost; Teregoval mellett Gaganist; Szlatina és Szadova közt Masclianist, honnan két óra alatt behajthatunk a tibiscumi mansioba. Később betekinthetünk a városba is, mely félig nyugoti, félig keleti jellegű lehetett, mert lakosságának s a közvetlen vidéki népességnek nagy része afrikai mór volt.

Az út tovább a Bisztra völgyében vezet, s első állomása Agnavis, talán a mai Zevoj körül keresendő; később Pons-Augustit érjük Hunyadvármegye nyugoti határán (Márta) innen pedig Baucáron, Bukován, a vaskapui hágón, Zajkányon át, Paucsinyesdet jobbra hagyva, összesen 15 miliát (22·2 km.) haladva, megérkezünk a tartomány fővárosába: Ulpia Traiana Augusta Colonia Dacia Sarmizegetusába.

Kocsink a városon kívül maradván, málhánkat a lecticariusok erős vállaira bizzuk, hogy elvigyék valamely fogadóba, talán a «Szőlőfürdőbe»,⁵ mely a város keleti felén az út mellett állott,⁶ hova szekerünk is eljut majd, megkeverülve a körfalakak, vagy pedig éjszakára, midőn meg van engedve kocsiknak is járnok az utcázakon. Magunk gyalog megyünk be, az egész coloniát átmetsző főúton. Előbb apró, kicsinyke fészkek között haladunk, később a jómódúak kényelmes házait találjuk, majd a főurak, főhivatalnokok palotaszerű lakásait, a középületeket: Jupiter basilikáját, Aesculap és Hygia fényes templomát, a tanácsházat, fürdőt, hol fölüdítve magunkat, valamelyik tabernában meg is ebédelhetünk. Később meglátogathatjuk az amphitheatrumot, melynek hatalmas méretei meghaladják a carnuntumi, aquincumi és porolissumiét. Óriási falai sziklaszilárdan állanak még ma is, bámulatba ejtve tömegességük által a szemlélőt. Mily imposans lehetett az épület hatása másfél évezreddel ezelőtt, midőn Statius Priscus helytartósága idejében (Kr. u. 158-ban) átadák a nagy közönségnek, midőn nézőterét ezer és ezer ember foglalta el, midőn arenájában gladiator küzdelmek, athleta versenyek, venatiók gyönyörködtették a publicumot.

¹ C. J. L. III. 1571.

² C. J. L. III. 1572.

³ C. J. L. III. 1563.

⁴ C. J. L. III. 1561.

⁵ Címere a dévai múzeumban van.

⁶ Király P. Sarmizegetusa 110 l.

Közvetlen szomszédságában emelkednek a castrumnak, helyenként még most is 10—12 m. magas sánczolatai. Falai akkora területet fogtak be, hogy kényelmesen helyet találhatott benne Trajának egész hadserege. — Az út folytatása a castrum éjszaki oldala mellett haladván, látjuk a porta praetoriát, a föléje épített propugnaculumot, odább a tornyokat stb., majd befordulván a vár udvarra végig nézhetünk a legionariusok egyszerű barakjain, megtekinthetjük a pompás praetoriumot, — a parancsnokság épületét, — a nagy raktárakat, az apró szentélyeket stb.

Ezalatt kocsink megérkezvén a főváros keleti végén levő vendéglőbe, tartsunk magunk is oda, hogy tovább mehessünk. A fogadó elég téres. Majdnem négy méter széles kapuján egyszerre két koci is befordulhatott a tágas udvarba. Innen nyílt jobbra a kocsisok és szolga nép ivója. A mellette levő két helyiség már a jobb módúaknak lévén föntartva, a vendéglős még dicsekedhetett is kényelmes szobáival, sőt talán konyhájával is.¹

Az út innen legnagyobb részt a hátszegi völgy keleti oldalán halad, s az Örhegnél, melynek tetejét vigília koronázza, éri el a Sztrigyet, s annak balpartján haladva Kalánt — Ad Aquas vagy Hydatat, mely szintén kedvencz fürdője volt a rómaiaknak, és kőbe vájt hatalmas medenczéje még ma is teljes épségben hirdeti, bizonyítja, hogy hajdan mozgalmasabb volt itt az élet, mint most. Hydatától egyenesen éjszakra haladván az út eléri a Marost, s Arany-nál — Petris átmegy a jobbpartra, és a hegység aljában huzódva éri Germizarát (Algyógy), és Blandianat (Karna).² Az Algyógy, Bokaj, Akmár, Karna-Borberék s Portusnak vezető járási út, nagyjában reá van épülve. Utóbbi falunak határa hajdan Apulum extravillanuma lévén már hozzátartozott a városhoz.

De mielőtt tovább tárgyalnám az éjszakfelé vezető fővonalat, hadd említsem meg a bányaságba vezetőt is, továbbá az oescus-apulumit, s a vulkánboldogfalvi mellékutat. Utóbbi a Vulkán szorosán érkezik előbb az Oláh, majd a Magyar-Zsily völgyébe, utóbb pedig a Sztrigyébe, s ennek folyását követve Banyicza, Krivadia felé, hol a hasonló nevű tetőn őrtorony áll; innen Puj és Baresd felé megy és Boldogfalvánál egyesül a Sarmizegetusa felől érkező főiránnyal. Ezen az úton érkezett be Lusius Quietus mór sejk lovas hadteste Traján segítségére.

Az oescus-apulumi vonal Moesiában indul ki a jobbparton fekvő Oescusból s átkelve a Dunán a Castorius térkép szerint Romula, Acidava, Rusidava, Pons-Aluti, Burridava, Castra-Traiana, Arutela, Praetario állomásokon át, — Romulától kezdődőleg az Olt völgyében haladva — érkezik a vöröstoronyi szorosba, s az ismeretlen fekvésű Praetorio (Boicza?) után kilépve a szorosból Pons-Vetus-nál (Talmács?) átmegy a Szeben folyó völgyébe, és az ismét ismeretlen fekvésű Stenarum állomáson át Cedoniába (Nagy-Szeben?) jut, honnan

¹ Király P. Sarmizegetusa 110. l.

² Blandianát Téglás Gábor határozta meg. Ld. Arch. epigr. Mittheilungen aus Oest-Ungarn. XIII. k. 2 f. 199—200 l. v. ö. Téglás G.: Tanulmányok a rómaiak dáciai aranybányászatáról. 18 l.

Szeccsel, Szelistye, Nagy-Apold, Szerdahely, Koneza, Szász-Sebes, Lámkerék és Maros-Váradja felé irányulva érkezik Apulumba. Cedonia és Apulum közt csak egy mansio van Acidava, mely kétségtelenül Koneza vidékén keresendő.¹

A római aranybányászatnak góczpontja — az igazgatóság ugyan Apulumban székel — Zalatna, Ampelum közvetlen állami úttal van összeköttetésben városunkkal. Vonala az Ompoly mentén Kisfalud, Tóthtalu, Gaurény irányában a jobbparton s innen, de inkább Metesdtől a balparton haladva éri el Zalatnát — Ampelumot. E központtal hegyi ösvények, de részben utak által van kapcsolatban a rómaiaknak hat bányacsoportja közül öt és pedig a fericseli s magyarhegyi; a nagy-almási; corabiai; vöröspataki és offenbányai.²

Ezzel visszatérhetünk a fővonalra — s térképünk csakis azt és azokat jelzi. — Most éjszakra fordul az, s miként a leletek bizonyítják gazdag, kultivált vidéken vonult mindig a balparton Tövis irányában egyenesen Nagy-Enyedre — Brucla. Innen 12 miliat haladva Salinaet (Székely-Földvár) érjük, melynek nyomait gróf Esterházy István kastélyának szomszédságában a Kápolna hegy előfokán találjuk meg.³ Ez állomásnak a maros-ujvári sóbányászat adta sajátképi fontosságát. Innen a főirány a «Káptalan» földjétől körülbelül a vasutnak megfelelően halad Harasztos felé. majd az Aranyos terére csap át, s Gyéres körül átlépve a folyót, megérkezik Tordára — Potaissa, mely Septimius Severus uralkodása óta katonai tekintetben második városa Dáciának, főhadiszállása a Legio V. Macedonicának, székhelye a legio legatusának, s teljesen szabad, független, önkormányzattal bíró colonia. Potaissától Puszta-Csán, Ajton s Györgyfalva felé irányulva Kolozsvárra — Napocába, honnan térképünk Kardosfalva, Bács, Magyar-Nádas, Magyar-Gorbó, Türe, Sárd, Súlyomtelke, Oláh-Köblös, Vásár-Telke irányában vezeti Optatiana-ba (Zutor); Puszta-Szent-Mihály, Vaskapu felé Largianaba (Magyar-Egereg), majd Alsó-Kékesen át Certia-ba (Romlott) s végül Zsákfalván át a megerősített határvárosba Porolissum-ba (Mojgrád — Szilágy-megye). És ezzel elértünk a tartomány megyéjére, mert Castorius a limesen túl már a barbarokat jelzi.

A fővonalból több mellék ág válván ki, egyike a legfontosabbaknak a Resculumig (Sebesváralja) vezető. Resculum neve sokáig vita tárgya volt, míg Torma Károly szerencsés kutatásai meg nem fejték a talányt. A város már a Körös völgyében fekszik, s így a hódításnak egyik legnyugotibb posztója. Védelméről erős castrummal, s jó összeköttetéssel gondoskodtak. Útja kettő is van: Optatianából (Zutor) és Napocaból (Kolozsvár). Amaz az Almás völgyében Közép-Lak, Nagy-Almás, Alsó-Föld, Közép-Földön át, Hódosfalvát balra hagyva érkezik be; emez pedig a Meleg-Szamos jobbpartján, nem futva be az ellenkező oldalon, Szucságtól délkeletre fekvő Macedonicaba. — halad Gyaluig; itt átkelven a folyón a Kapus-patak völgyébe csap át, s Kapus, Magyar-Gyerővásárhely, Körösfő, Sárvásár, Bánffy-Hunyad és Remete érintésével jut el Res-

¹ Téglás G. Tanulmányok 15 kv. I. s a mellékelt térkép.

² Téglás Gábor: Tanulmányok a rómaiak aranybányászatáról. 38. kv. I. és térk.

³ Téglás G. u. o. 24. I.

culumig.¹ E kettős összeköttetéshez járul még a bányavidéken átvezető út, melyet Téglás Gábor derített ki. Ez a Sebes-Körös völgyén fölfelé Rekiczelnék irányul, majd fölkap a 791 m. magas Nagy-Hegyre (Muncsel Mare), melyről Albakra ereszkedve, Topánfalván, Verespatakon (Alburnus Maior) át jut föl a 719 m. magas Corabiára, honnan leszállva, eléri Ampelumot (Zalatna) s így az Apulumból kiindult birodalmi utat.²

Vármezőt Largianával (Magyar-Egregy) az Egregy balpartján épített vonal, az optotiana-resculumi úttal pedig a N.-Rajtolcz és Nyircze felé vezetett köt össze.

Ezzel visszatérhetünk Napocába, hogy végig járjuk az éjszakra vezető vonalat, mely elhagyva a várost, Szamosfalva felé csap, s Pusztá-Szt.-Miklós előtt és Apahidán túl átkelve a Kis-Szamoson végig megmarad a balparton, s Nem, Zsuk, Válaszút, Kis-Jenő, Diód, Dengeleg érintésével érkezik meg szembe Szamos-Ujvárral, melylyel híd vagy komp által volt összekötve; innen követve a mai országút és vasút irányát Deésig halad, hol ketté ágazva, egyik része éjszak-nyugatra fordul Alsó-Kosály felé, s itt átlépve a Nagy-Szamos, ennek völgyében törekszik előre a balparton s Csatán, Vaád, Tőkepataka, Dobrocsina, Oláh-Fodorháza, Közfalu, Oroszmező, Buzamező, Csömény, Konkolyfalva, Ködmönös, Nagy- és Kő-Lozna, Klicz, Szurdok érintésével érkezik Tihóra, honnan a vallum mentén van összeköttetése Porolissummal (Mojgrád).

A másik kiágazás Deéstől éjszak-keletre fordulva Kozárvár, Monostorszeg, Boicza, Retteg, s Fel-Örön át tart Alsó-Ilosvának, innen délkeletre hajolva Csicsó-Keresztúr fölött átmegy a Szamos balpartjára s Omlásalja és Behlen felé irányul, majd átesap a Sajó völgyébe és Sajó-Udvarhely, Sajó-Szt.-Andrást és Magyaróst elhagyva, Kis-Németi alatt átkel a Beszterczén, s éjszak-keletre hajolva Szász- és Kis-Budak közt Solna felől éri Várhelyt, a rómaiaknak egyik keleti végvárát, honnan az délkeletnek, majd délre fordul a vécsi castrumhoz.

Innen éjszak-keletre irányuló mellékút vezet a dédai posztóhoz.

E két pont már a Maros partján feküdvén — a jobboldalon mind a kettő — a főút is ott halad délnek Szász-Régen felé, majd Abafája, Vajda-Sz.-Ivány, Sárpaták, Várhegy, Udvarfalva, Sz.-Anna, Egerszeg, Maros-Sz.-Király, Náznánfalva, és Csitt-Sz.-Iván irányában. Ezzel majdnem szemben a balparton van Maros-Keresztur castruma, melynek védelme alatt a folyó át volt hidalva.³ Tovább Malomfalva, Orbó, Radnót, Maros-Lekencze, Dátos, Maros-Ludas és Kecze fé irányul, majd átkel az Aranyoson (Vajdaszegnél?) és Székely-Földváránál egyesül a fővonallal.

A vécs-székelyföldvári útra nyílt a nyárad-menti is, mely Mikházát, hol szintén castrum volt, kötö össze a maros-kereszturival.

A fönnebb említett exponált posztók és pedig Déda, Vécs, Mikháza és Maros-Keresztur, Székelyföldváron át Torda felé, míg a délkeletiek: a Kis-Kü-

¹ Torma Károly: A limes Dacicus felső része 16. l.

² Téglás G.: Tanulmányok 15. kv. I. térkép.

³ Orbán B. A Székelyföld leírása. IV. k. 217. l. Téglás Gábor: Adalékok Dácia földrajzához 4. l.

küllő völgyében fekvő Sóvárad, a Kis-Küküllővel egyesülő Kűsmed patak fejénél levő Enlaka, a Nagy-Küküllő mellé épült Székely-Udvarhely, — amazok a Kis-Küküllő völgyén, emez a Nagy-Küküllőén — Balázsfalván át, hol a két folyó egyesül, már Apulum felé gravitálnak. Hasonlóan az ojtózi-szoros nyugoti torkolatát elzáró Bereczk a Feketeügy mellett, Kézdi-Vásárhely, ugyancsak a Fekete-Ügy melletti Bereczktől délnyugatra Várhegy, s ettől nyugatra Komolló, melyek az Olt mellett levő Hévíz által vannak összeköttetésben a Praetorio (Boicza), Pons-Vetus, Stenarum, Cedonia és Acidaván át Apulummal.

Összefoglalva a fönnebbieket következőleg csoportosíthatjuk Dácia út-vonalait:

1. Lederata (Rama) — Tibiscum (Zsuppa).
 2. Transdierna (Ó-Orsova) — Tibiscum (Zsuppa), melyhez a
 3. Vulkán-boldogfalvi mellékút csatlakozik.
 4. Tibiscum (Zsuppa) — Apulum.
 5. Oescus — Apulum, melyhez a
 6. Bereczk-Várhegy-Komolló-Hévízi út csatlakozik talán Praetorionál.
 7. Apulum-Ampelum (Zalatna), melyhez az Érczhegység bányautjái csatlakoznak.
 8. Apulum-Porolissum (Mojgrád) csatlakoznak nyugaton (9—11).
 9. Napoca (Kolozsvár) — Rescolum (Sebesváralja).
 10. Optationa (Zutor) — Rescolum (Sebesváralja).
 11. Largiana (Magyar-Egereg) — Vármező.
 12. Éjszakra: Napoca (Kolozsvár) — Deés; ebből ágaznak nyugot felé:
 13. Deés—Alsó-Kosály—Tihó—Porolissum (Mojgrád).
 14. Keletfelé: Deés—Alsó-Ilosva—Várhely—Vécs; utóbbi állomáshoz csatlakozik: (15—16).
 15. Vécs—Déda.
 16. Vécs—Keresztur—Székelyföldvár.
 17. Mikháza—Keresztur.
- Az Apulum-Potaisai szakaszhoz csatlakoznak:
18. A Sóváradnál kezdődő K.-Küküllő menti, (melyhez a Kűsmed patak melléki enlakai csatlakozik).

19. A Székely-Udvarhelynél kezdődő N.-Küküllőmenti. E két folyó Balázsfalvánál egyesülvén, egyesül a két út is, és úgy érik el a főszakaszt.

Eme utak vagy a provincia belső részeit kötik össze, vagy pedig a szomszéd Moesiából jönnek avagy oda irányulnak, de a barbaries felé nem megyen egyik sem. Erre csak egy irány szolgál a Petristől (Arany) Micia (Veczel) felé a Maros balpartján lefelé haladó, melyet egész Német-Csanádig követhetünk, hol egy időben őrséget tartott a Legio XIII. Gemina.¹ Valószínűleg ezt az utat használták a jazygok, kiknek még a markoman háborúk után is megengedik, hogy a szarmát síkságon lakó törzsrokonokkal — a roxolánokkal Dácián át

¹ Téglás G. Király P. Neue Inschriften aus Dacien. — Német-Csanád — a.

közlekedhetnek, de minden egyes esetben ki kell kérniök a helytartó engedélyét. A forgalom nagyon élénk lehetett, mert Micia vámszedő állomás.

Hasonló kedvező posíciója volt a barbarokkal való közlekedésre Rescolum és Porolissumnak is.

A vízi utakat szintén használták. bizonyítják az utriclarii és nautae a szállítók és hajósok egyesületei.

És ha összehasonlítjuk ez úthálózatot a középkori Erdélyével, az utazás könnyűségét a vasút építéstmegelőzőtt korról, forgalmát ugyanazon időkével, úgy a mérleg valószínűen az ó-kor javára fog löbbillenni. S hogy ez lehetséges volt, az kizárólag a római császárság érdeme, mely békét és rendet parancsolt az egész világnak, vaskézrel sújtva le mindenkit, a ki egy perczre is megmerte azt zavarni. És ez a teljes béke majdnem három századig tartván, a birodalom limesei mögött általános volt a jóllét, virágoztak a tudományok, művészet, ipar, kereskedelem, földművelés, oly óriási sphaerán, mely az egykor ismert világnak nagyobb felét toglalta el, a melynek nagy része ma messze mögötte áll az egykori állapotnak. Gondoljunk csak Kis-Ázsiára, Syriára, Egyptomra, Africára. Az imperium tehát betöltte hivatását, s a kortársak ezt hálás szívvel ismerik el. Egy halikarnassosi fölirat Augustust ünnepeelve, őt «az emberiség megváltójának mondja, kinek gondviselése nemcsak betöltte mindenek imáját, de meg is tetézte: mert békesség honol szárazföldön és tengeren, virágoznak a városok, az igazság, az egyetértés, jóllét és bőség uralkodik minden földi javakban.»¹ És e világbékét egyformán magasztalják három világrendszerben, három századon át. Mióta a Caesároknak hódol a föld kerekése, az irigység daemonai elvesztik hatalmukat az országok és népek fölött, nem árthatnak többé nekik: a gonosz szellemek kiűzettek, míg a jókat mind összegyűjték a tengeren, mint szárazon az imperiumba — írja Philo² — megművelik a hegyeket, völgyeket, számtalan hajó hasítja a tengereket, az országok terményeit cserélve ki.³ Nincsen többé háború, nem vívnak csatákat, s nem lévén rablóhordák és kalózok, bátran lehet utazni, hajózni az év minden szakában napkelettől-napnyugatig.⁴ A világ Róma jogára alá van egyesítve⁵ — írja Plinius a nagyhatalmú főúr büszkeségével — s az istenek általa ébresztvén új életre az emberiséget, a népek buzgón imádkoznak hogy éljen örökké.⁶ Még lelkesültebben nyilatkozik smyrnai Aristides Antoninus Pius s a birodalom világunalmáról írt dicsbeszédében: «Nem járhatunk, kelhetünk-e gond nélkül mindnyájan ott, a hol akarunk? nincsen-e nyüzsgő élet a kikötőkben? s a hegyek közt nincs-e az utazó ép oly biztonságban, mint a városok lakói otthon-

¹ Newton and Pullan: Discoveries at Halicarnassus I. k. 695. I. Ld. Friedlandernél: Sittengesichte Rom's. Harmadik kiadás II. k., 4—259. I. v. ö. Dr. Bozóky Alajos, Római világ. II. k. 3—167. I.

² Philo: Legatio ad Gaium. 556. kv. I.

³ Philo: Legatio ad Gaium. 552. I.

⁴ Epiktetos. diss III., 13., 9.

⁵ Plinius: Hist. Nat. XIV., 2.

⁶ Plinius: Hist. Nat. XXVII., 2.

nukban? nem díszlenek-e a szántóföldek, s a félelem nincs-e elűzve? vajjon nem kelhetünk-e át minden folyón, s el van-e zárva a tengernek valamelyik öble? A világ leveté régi köntösét, a vasat, és ünneplő ruhát öltött. A hellenek és barbarok elmehetnek most mindenfelé, magukkal vihetik vagyonukat, mintha egyik hazából a másikba mennének; nem félelmesek többé a ciliciai szorosok, Arabia és Egyptom homokos keskeny ösvényei, a járhatatlan hegyek, a mérhetetlen folyók, az ismeretlen barbár törzsek, mert arra, hogy teljes biztonságban legyen valaki, elég rómainak, de még inkább alattvalóknak lennie. Homér mondása, hogy a föld mindnyájunké, betelt. Ti fölmértétek a világot, áthídtátok a folyókat, utakat törtetek a hegyek közé, a sivatagokat benépesítettétek, mindent megneemesítve a rend és fegyelem által. Semmi szükség tehát a föld-leírásokra, az egyes népek törvényeinek, szokásainak ismertetésére; ti vezetői vagytok az egész világnak, megnyitottatok minden kaput, megengedvén, hogy saját szemeivel lásson meg mindent mindenki. Ti közös törvényeket szabtatok, véget vetettetek a régi, elbeszélve kedélyes, de a valóságban elviselhetetlen állapotoknak, s társítván a népeket, egy családdá tettétek az egész világot.» S ez ékes dicsbeszéd is a mélyen érzett foházzsal végződik, hogy «Róma és birodalma álljon örökké, míg a vas úszni fog a tengeren, míg a fák nem virágnak tavasszal.»¹

Ez a dicsbeszéd többet mond ugyan a kelleténél, mert nem mind arany az, a mi fénylik, de ha nem is az minden, azért nagyjában mégis igaza van. A közbiztonság nem volt épen mindig és mindenhol kifogástalan s így Dáciában sem. Ad Mediam vidékén (Mehadia) a Sergia tribusba tartozó Julius Bassus Drobeta (Csernecz) decurióját és quaestorát rablók ölték meg, miként fiai: Julianus és Bassus elbeszéli az atyjuknak állított sírkövön. Szörnyű halálát testvére, Julius Valerianus bosszulta meg.² Ugyanez történt Drobeta vidékén Baedarus leányával.³ De a közbiztoságnak ilyenmű meglazulása alighanem a végső időben következett be, és ha máskor történt is ilyesmi, az annyira kivételes volt, hogy ily izolált esetek egyáltalán nem csappanthaták meg az utazási kedvet. Ez pedig elég nagy volt s elég általános. De mégis alighanem nagyobb volt a nem magok jószántából utazóknak száma.

Ezek között első sorban a kereskedőket említem, kiknek akkor hasonlíthatatlanul többet kellett járniok, kelniök, mint a mostaniaknak, kik a posta és távirda segélyével még a legkényesebb dolgokat is eligazíthatják, kilencztizedrészt mindenesetre azon ügyeknek, melyekért a régi kalmárnak már úti kocsijába kellett szállania. De hát ezt egészen természetesnek tarták akkor, s Plinius azt mondja, hogy ezren és ezren járják be még a legfélreesőbb tengereket is, csakhogy nyeréskedhessenek.⁴ De el is jutának mindenfelé, s Egyptom meg-

¹ Arist. encom. Romae p. 224., 18. kv.

² C. J. L. III. 1579.: D. M. L. Jul. L. Fil. Sergia Basso. Dec(urio). Mun(icipii). Drobetae. Quaestor. Interfecto. A. Latronibus. Vix(it) An(nos) XXXX. Juli(i) Julianus. Et Bassus. Patri Piissimo Et Jul(ius). Valerianus Frater. Mortem. Eius. Executus. F. c.

³ C. J. L. III. 1585.

⁴ Plin. Hist. Nat. II., 118.

meghódítása után még az Indiába hajózás sem tetszett többé félelmesnek. Ide Myos-Hormos vagy Berenike kikötőjéből indultak, s megjárták hat-hét hónap alatt az egész utat. Az idősb Plinius annyira ismeri India állat- és növényvilágát, hogy csakis olyanoktól szerezheté értesüléseit, kik közvetlenül szerzek tapasztalataikat. Ezek pedig nagyon sokan voltak, mert a római földrajzírok pontosan, sőt sokszor görögösített nevökön ismerik Kelet legszebb részének emporiumait. Eljutnak Chinába is, és 166-ban An-Thuni-Houanti császár követséget küld viszonzásul Marcus Aureliushoz stb. A szárazföldi kereskedés meg épen internationalis jellegű lévén, a keletiek állandó fakturákat tartanak nyugot minden tartományában. Apulumban syr kereskedők telepednek meg; hasonló czélból vannak a kis-ázsiai Galatiából galaták Germizárában, Miciában, Sarmizegetusában erizaiak, taviumiak, Napocaban asianusok, dáciaiak pedig Salonában, Lemnos szigetén stb. telepednek meg.

Másfelől a centralisalt kormányzat, közigazgatás, mint igazságszolgáltatás, is szükségessé tévék a provinciáknak Rómával való folytonos érintkezését, de még inkább a tartománybelieknek a saját fővárosukkal, a helytartó székhelyével való összeköttetést. A legatusok szakadatlan levelezésben valának a császárokkal vagy cabinetjökkel, épen úgy a procuratok, a fiscalis uradalmak kezelői stb., úgy, hogy a császári irodákba ezer és ezer ügydarab gyűlhetett be naponként. A hivatalnokok utazása napirenden van, hogy elfoglalják állomásait, s néha megtörténik, hogy Britannia északi határáról a perzsa öböl valamelyik kikötőjébe helyeznek át vagy megfordítva, egy-egy szerencsétlent. De jártak-keltek ők eleget magán ügyeikben is, előléptetést kérve vagy megköszönve, s ilyenkor semmiféle út sem tűnt föl előttük hosszúnak. A magas rangúak sem tehettek és tettek másképen, mert ritkán érheté el valaki a legmagasabb polczot a nélkül, hogy előbb meg ne járta volna legalább is a félvilágot. Dacia helytartói közül Sextus Minicius Faustinus C. Julius Severus 126-ban kormányozza a tartományt, 127-ben Rómába megy consulnak, aztán Moesia helytartója, innen Brittanniába megy hasonló minőségben, később a föllázadt zsidók ellen indított háború főparancsnoka Palaestinában. A háború befejezte után Syria legatusa, végül pedig Bithyniáé. M. Statius Priscus (158-ban), ki az apulumi vízvezetékét építé, előbb lovas ezredes, s mint ilyen, vitézül harczol a most említett C. Julius Severus alatt Palaestinában, mire Hadrian megengedi neki, hogy átlépjen a polgári pályára, és Galliába küldi procuratornak, utóbb Rómában quaestor, néptribun, majd praetor lesz. 158-ban Dacia helytartója, 159-ben consul Rómában, aztán Moesia helytartója, majd Brittanniába megy ugyancsak legatusnak; Lucius Verus parthiai háborúja idejében már Cappadocia kormányzója Elő-Ázsiában; M. Valerius Maximianus mielőtt Dácia helytartója lesz, Numidia kormányzója volt Afrikában. S másokkal sem történt másképen. Rómában az ügyes-bajos emberek száma mindig nagy lehetett, s követségek is jóformán naponta érkeztek a városoktól, tartománygyűlésektől köszönettel, kérelemmel vagy üdvkívánatokkal. Körülbelül 150 körül Ulpius Secundinus, Marius Valens, Pomponius Haemus, Julius Carus, Valerius Valens mint Dácia követői a tartomány nevében gratulálni járnak Rómában Severianusnál, hogy consul

lett, s szerencsés visszatértök alkalmával fogadalmi oltárt állítanak Ad Mediam berkeiben «Dis et Numinibus Aquarum»¹ ajánlással.

Nagyban előmozdítá az utazásokat a teljes szabadság. A római birodalom e tekintetben soha sem alkalmazott rendőri szabályokat, útlevélkényszeret, s ezért örökös volt a járás-kelés, hurezolkodás. De ez nem is történheték másképen a hat millió négyzet kilométer kiterjedésű birodalomban, melynek minden egyes része elválaszthatatlan, szétszakíthatatlan kapesokkal van egymáshoz fűzve. És e kapcsolaton belül minden él és mozog, a legkorlátlanabb szabadsággal zsur-lódik és érintkezik, annál bensőbben, minél hosszasan vannak együtt az egyes részek, épúgy mint a modern Angliában, hol minden, a gyarmatokba in-duló hajó visz utazókat és átköltözőket, s minden érkező hoz az eltávozottak helyett másokat, nyugalomba vonulókat stb. Kereskedés, ipar, vállalatok, melyek nem sikerültek Pannoniában, gazdagon jutalmazhaták a fáradságot Dáciában, vagy megfordítva, avagy Syriában, Egyptomban. Ezért látjuk, hogy az élelmes emberek elmennek mindenhova, hol szerezhetnek valamit, erre pedig a biroda-lomnak szinte mérhetetlen területén volt elég hely és alkalom. A középitaliai Reateban született Flavius Sabinus, Vespasianus császár atyja Kis-Ázsiában bérli a 2·5% beviteli vámot, szerződésének lejárta után pedig mint bankár mű-ködik Helvétia-ban. Az utazóknak legnagyobb része Rómába törekedik ugyan, de azért a főváros sem maradt adós. Dáciában is találunk fővárosiakat, a bi-rodalom provinciái pedig képviselve vannak jóformán kivétel nélkül, különösen az első időkben, midőn a hódító dicsőségét száz meg száz rőpirat magasztalá, magasztalva a tartományt is, tejjel-mézzel folyónak s arannyal-ezüsttel meg-teltnek tüntetvén föl azt. És e nagy remények később jórészt beválván, a be-vándorlási kedv alig csappant meg jelentékenyen, bizonyítják a tarka nemzeti-ségi viszonyok, melyekről később fogok megemlékezni.

A hadi szolgálat szintén tömérdek embert mozgósított minden évben, mert a fegyverfogható férfiakban szegényebb vidékek helyőrségeit ott sorozzák, hol bőven vannak újonczok, s Tacitus megemlíti, hogy 65-ben Gallia Narbonensisből Afrika és Ázsiából egészíték ki a moesiai, dalmátiai és pannoniái legiókat.² S nem csak a főtiszteket váltogatják gyorsan, de az altiszteket is sűrűn helyez-getik egyik tartomány és legióból a másikba, úgy, hogy némelyik nyolcz-tíz legióval bejárja a félvilágot, s közbe-közbe megfordúl még valamely lovas vagy gyalog segédesapatban is.³ Vettius Crispinus tribunná neveztetvén ki, azt kérdi tőle Statius: vajjon a Rajnához vagy Afrikába, Pannoniába vagy a Dunához, Judaeába vagy Armeniába fog-e küldetni.⁴ A legiók segédesapatai a legtöbb esetben hazúlról egészítettetnek ki, legalább ezt látszik igazolni ama felső-ger-mániai tribunnak a Mauretania Tingitanában (Marokko) fönmaradt caesareai sírköve, mely szerint azután költözött jobblétre, hogy ezer bess újonczott vitt

¹ C. J. L. III. 1562.

² Tacitus: Annales XVI. c. 13. Eodem anno (65-ben) delectus per Galliam Narbonen-sem, Africamque et Asiam supplendis Illyrici legionibus...

³ Harster: Die Veteranen des Römereich in den Heeren der Kaiser. 25. l.

⁴ Statius S. V. 2, 132 kv.

át Afrikába¹ talán a Cohors VI. Dalmatarum részére. E segédcsoportok pedig gyakran változtaták helyőrségeiket. A cohors I. Thracum Vespasian idejében Germaniában, Domitian alatt Judaeában, Antoninus Pius korában felső Pannoniában, Septimius Severus és Caracalla idejében Britanniában, a negyedik században pedig Arabiában állomásoz.² Dáciában a 110-ik évi honesta missio szerint Traianus, D. Terentius Scaurianus helytartósága idejében ituraeai (Palaestina északkeleti része), hispaniai, thraciai, galliai, raetiai és britanniai csapatokat bocsát el.³ És e veteránok husz, huszonöt vagy még több évig tartatván zászlaik alatt, fölmentésük megkapása után aligha mentek többé hazájokba, hanem megmaradtak, letelepedtek legutolsó állomáshelyükön, különösen ha családot alapítottak. Sok embert távolított el hazájából a colonisatio is, különösen Traján idejében, midőn ő «mérhetetlen ember tömegeket telepít Dáciába a majdnem egészen kipusztult férfi népesség pótlására.»⁴

Sűrű a levelezés is — bár az állami posta nem szállít magán leveleket — következtethetjük, hogy a világhírű Galenus doktor, asiai, thraciai, galliai, hispaniai stb. betegeket levél útján gyógyít, maga küldvén meg nekik a szükséges gyógyszereket is, melyeket ő Syria, Palaestina, Egyptom, Cappadocia, Pontus, Macedonia, Dácia, Gallia, Hispania, és Mauretaniából szerez össze.⁵ A könyvtárosok rendszeresen küldözgeték a provinciákba a classikusokat, az irodalmi ujdonságokat. Dáciában is közkeletűek azok, s alkalomadtával idéznek is azokból.⁶ De nemcsak a könnyű könyveket küldék meg mindenfelé, szállítanak élő növényeket, nagy terheket, ragadozó állatokat: oroszlánt, tigrist stb. az amphitheatrumoknak, lovakat a futtatásokra Cappadociából, Arabiából, Afrikából stb. Britanniában négy évvel a hódítás után már ismerik a cseresznyét. Dáciában szintén, és tenyésztik a rózsákat is, melyeknek sokféle utánzatát találjuk a sírköveken.

Az utazás módja az illetőknek vagyoni állapotától függött. A szegények fölfosztolózva gyalog járnak az országutakon, a jómóduak bérkocsikon, vagy saját fogataikon, úgy a hogy telt; a gazdagok fényüzéssel rendezvén be hintaikat, lehet azokban irni, olvasni, koczkázni, ebédelni, és aludni. Az ilyenmű fényezés nálunk is el volt terjedve, mikép az Arokallján talált remekműví bronzkerekek bizonyítják.⁷

¹ Harster: Die Veteranen 47. kv. I. v. ö. Renier: Inscriptions de l'Algérie 3930.

² Harster: Die Veteranen 50. I.

³ C. J. L. III. H. M. XXV. febr. 17.

⁴ Eutropius VIII. 3.

⁵ Galenus. XIV, 6 kv.

⁶ C. J. L. III. 1537. Virgil. Aen. I. 253.

⁷ J. Arneth: Archaeologische Analekten. XIX. tábla.

XV. A HADI VISZONYOK.

A Septimius Severus által befejezett, s a később itt-ott csak kiegészített védelmi rendszert Róma mérnökei, a délkeleti Felföld geographiai viszonyainak alapos és mély ismerete alapján alkották meg, felhasználva az összes kínálkozó előnyöket, lehetőleg ellensúlyozva a természeti akadályokat.

A féltett tartományt kettős, külső és belső várvonal védelmezi. Amaz nyomon követi az imperium kormányja által római birtoknak nyilvánított terület határait, — emez a provincia legféltettebb részének az Érczhegységnek biztosítására erősített meg. A központ, a tartomány hadparancsnokságának székhelye, alapja, centruma a védelemnek Apulum, a Maros völgyében, a délkeleti Felföld legmélyebb horpadásában, mely az által, hogy a tartományt éjszakeletről — Apulumig délnyugot, — innen nyugot felé metszi át, összegyűjti a Felföldnek nyugoton mint keleten eredő, s a fő közlekedési vonalakat is jelző vizeit: amott a Kapuspatakot, az Aranyost, Ompolyt, emitt a Nyárádot, a Balázsfalvánál egyesülő Kis- és Nagy-Küküllőt; alsó, keletnyugoti részére pedig a jobb parton az Érczhegységbe vezető Kaján szoros nyílik — hasonló patakkal, míg balfelől a Sztrigyet veszi föl, melynek völgyén át a Sarmizegetusa felől a Duna mellékéről érkező birodalmi út haladt éjszak felé, hogy Petrisnél — Arany — csatlakozzék a Maros partján nyugotra az Alföld, és éjszakeletre az Apulum felé ágazó birodalmi vonalhoz.

És Apulum a Maros mentének közepén fekvén, helyzete teljesen központi, honnan egyenlő könnyűséggel juthatunk el a provincia bármelyik részébe. Éjszakra Apulumból Brucla (Enyed), Potoissa (Torda), Napoca (Kolozsvár) és Prolissumba (Mojgrád) — s így a Szamos völgyébe a tartomány fő útja vezet; Apulum, Blandiana (Karna), Germizara (Gyógy), Petris (Arany) és Micia (Veczel) útja a barbaries felé; Apulum — Ampelum (Zalatna) az Aranyvidékbe; Apu-

lum Blandiana (Karna), Petris (Arany), Ad Aquas (Kalán), Sarmizegetusa (Várhely), Tibiscum (Zsuppa) és Lederátán át (Ráma) vagy Dierna (Ó-Orsova) felé az Al-Dunához jutunk; keletre a mai Balázsfalván át a két Küküllő völgyébe, melynek közvetlen összeköttetése van már az éjszakeleti limesszel; Apulum Maros-Váradja, Lámkerék, Szászsebes, Koneza (Acidava?), Szerdahely, Nagy-Apold, Szelistye, Szecsel, Nagy-Szeben (Cedonia?), Talmács és Boiczán (Praetorio?) át a vöröstoronyi szorosba érkezünk, s az Oltnak Oescusnál az Al-Dunára torkolló völgyébe. Így Apulum csomópontja a főutaknak s éjszaki torkolatában fekszik az Oltvölgyébe, — melynek legkevesebb összeköttetése van a Felföld többi részével — vezető horpadásnak. Közvetlen összeköttetése van tehát ama vidékkel is, mely könnyen kiválhatott a provincia területéből, a mely már kifelé gravitál, miként saját történetünk is bizonyítja, midőn tudjuk, hogy az elszakadási vagy függetlenítési kísérletek, mindig Nagy-Szeben és Brassóból indultak ki.

A római mérnökkar tehát seholsem találhatott alkalmasabb katonai gőczpontot Apulumnál. S midőn eme positiót választá, csak azt tette, mit az előző birtokosok tettek földrajzi és a közforgalom történeti fejlődése által megszabott kényszerűségből. A közforgalom pedig a legrövidebb és legkönnyebben használható utakat, irányokat keresvén, egy nyomon jár a stratégiával, s a fő közlekedési vonalak egyúttal fontos stratégiai vonalak is, a forgalmi fő emporiumok pedig fontos katonai központok. Ezért fejtett ki Apulum castruma mellett a polgári telep is oly gyorsan és rohamosan, hogy megszabadíttatván a haladását akadályozó korlátoktól, rövid néhány év alatt túlszárnyalja Sarmizegetusát. És hogy e fejlődés nem volt mesterséges, hanem a földrajzi és politikai tényezők együtthatása hozta létre, legjobban igazolja az, hogy a rómaiak bukása és a népvándorlás lezajlása után, midőn ismét rendszeres állam keletkezik a délkeleti Felföldön, Apulum romjai újra élednek, és ismét főhely, majd főváros és hadi központ lesz a római sasoknak egykori fészke.

Ezzel önkéntelenül fölmerül a kérdés, vajjon meddig terjedtek Dácia tényleges határai? Északon és keleten nem támadhat semmi kétség, a limesek vonalai, az al-dunai síkságon pedig az Olt világosan és félreismerhetetlenül jelzik a római birtokok végeit, délen a déli határlánczolat s a Duna szabja meg, csak nyugot felé vitás az és ingadozó. A Szamos, a Maros, a Kőrösök völgyei az Alföldre nyilván, a nagy magyar medence keleti része fölött a tényleges hatalmat vagy legalább is a főséget nagyon könnyen kezébe ragadhatja az, kinek birtokában van a délkeleti Felföld. Róma is megkövetelte főnhatóságának elismerését, de közvetlen határait s ezekkel együtt telepítvényeit csak addig terjeszté ki, meddig a terepviszonyok nagyobb befektetések, előmunkálatok nélkül könnyen kiaknázhatók valának. Kerüli a mocsaras vidékeket; északnyugaton a lassú és csekély esésű Berettyó mellőzésével vonja meg határait a regio transvallaris jelzésére sokkal beljebb helyezve el a megerősített határt; a Sebes-Körös felső folyását elég erős természetes határnak tekintvén, nem is védelmezi s megelégszik néhány speculával Resculum (Sebesváralja) castrumának közvetlen közelében; délebbre még ennyit sem tesz. A Fekete és Fehér-Körösöknek

mélyen fekvő, csekély lejtősödésű s ezért mocsaras vidékeit elkerüli egészen, csak utóbbinak felső vidékét, az Érczhegységet szállva meg. Nem reflectál a Maros alsó folyására sem, mely szintén mocsaras, bár kezdetben Német-Csanádon helyőrséget tart a Legio XIII. Gemina.¹ A Marostól délre fekvő területeket is csak részben foglalja el: Krassó-Szörényt egészen, de Temesmegyének csak keleti felét, tehát ama vidéket, melyen már a hódítást megelőzőleg is volt civilisáltabb élet, melyet letelepült dákok laktak. Traján itt kész limest kapott, mely azonnal fölismerhető, bár Torontál és Temesmegyében sokféle nép változtatván egymást a történetnek hosszú évezredein át, több sánczvonalat hánytak önvédelmükre. A római sáncz Aradmegyében kezdődik Gyoroknál, s kis darabon nyugatra halad, majd tompaszögben megtörve, délnyugoti irányba tart a Maros felé s a jobbspártot Ó-Paulisnál éri el. A balparton Traunau, Hidegkút és Blumental felé irányul mindig egyenes vonalban Charlottenburgig, hol ismét tompaszögben törvén meg, délkeletre Könighofig jut. Itt megszakadván a néhány km-re délre fekvő «Hodei» Greifenthal-nál kezdődik újra s csekély keleti hajlással irányul Román falu, majd Német-Bencsek felé s Janovánál ér véget. Tovább Erzsébetháztól éjszakkeletre némi nyugoti hajlással indul meg újra, s Remeténél éri el a Bégát, túl rajta Mosniczán át Török-Szákosig jut, hol ismét megszakadván Berénynél újul meg, és a sipeti gőzmalomig halad. Innen két kisebb szelvény következik, az egyik a Sipettől délre folydogáló patak jobb és balpartján, a másik a Biró pusztától éjszakra. Itt újból megszakadván csak a Berzava balpartján találjuk meg folytatását Sz.-Györgynél, honnan Buttyin N.-Zsám, Kernejeza s K.-Zsám felé irányul, majd átkel a Jarak plateau, eljut Verseczre, átmegy a Juburka patakon s Podporánynál ismét megszakad. Lagerdorfnál megint előtűnik vonala s a Dumacia oldalán, elkerülve Grebenáczt, Gajtásolnál a Karas mellett, közel a Dunához teljesen véget ér. E sánczoknak átlagos magassága 3—4 m., s a kezdetben kétségtelenül osztatlan vonaluk csak időfolytával, midőn gazdátlanok lettek, szakadozott meg.

A. v. Domaszewski Moesia Superior határaitól s az illyr határvámról írva² sokkal szűkebbre szabja Dácia határait. A Dáciában kimutatható vámállomások úgymond: Ó-Orsova,³ Mehádia (Ad-Mediam),⁴ Pons Augusti (Váma-Márga),⁵ Sarmizegetusa (Várhely),⁶ Micia (Veczel),⁷ Ampelum (Zalatna).⁸ E

¹ G. Téglás, P. Király: Neue Inschriften aus Dacien. Arch. epigr. Mittheilungen aus Oesterreich-Ungarn XIII. k. II. f., 198. I. v. ö. C. J. L. III. 1621., 1. add.

² A. v. Domaszewski: Die Grenzen von Moesia Superior und der illyrische Grenzzoll. Arch. epigr. Mittheilungen aus Oesterreich-Ungarn XIII. k. II. f. 142. kv. I. s a térkép.

³ C. J. L. III. 1568. Felix Rufi Saturnini (c(onductoris)) p(ublici) p(ortorii) t . . . p . . . expr. iv (?) stationis Tsiernens(is). — p. Ch. 157. — Dom.

⁴ C. J. L. III. 1565. — D.

⁵ C. J. L. III. 1351. és Eph. Ep. II. 424. — D.

⁶ C. J. L. III. 753, melyet a vámállomások állítanak J. Capito-nak. — D.

⁷ Veczel ókori Micia nevét Sludniczka határozta meg. Arch. epigr. Mittheilungen VIII. 48. D.

⁸ Arch. epigr. Mitth. XI. 237. Domaszewski szerint: Isi)di? (pro salut)e M. Jul(ii) Ap(olli) naris Ver(u)s Ang(usti) n(ostri) Romanus Aug(usti) n(ostri) vern(ae) (v)il(ici) posuit

vámvonalnak kiszabásánál föltűnő jelenség, hogy a délkeleti Felföld nyugoti határlánczatának jelentékeny részét, s az Alföldnek tiszai és temesvidéki síkjait egészen elvágja a tartománytól. És eme területeken nem dáciai, hanem moesiaí csapatok állomásoznak, a mit már észrevett Mommsen is, észleleteit pedig az újabb leletek megerősítik.¹ Sőt még Sarmizegetusában is előfordulnak a Legio III. Flavia téglái,² s találtatott egy a legióra vonatkozó fölírat is, melynek tartalma nem egészen világos: Epona(bus) et campestribus sac(rum) M. Calventius Viator } leg. III. F(laviae) f(elicis) exerc(itor) eq(uitum) sing(ularium) C. Avidi Nigrini leg(ati) Aug(usti) pr(o) pr(aetore).³ Eddig ugyan csak a Rómában állomásozó lovas csapatok inscriptiói emlékeznek exercitatorokról,⁴ de azért még sincs okunk föltételezni, hogy eme, a fegyverforgatást tanító mesterek, idegen tartományok legioiból osztottak volna be a provincialis csapatokba. Annál valószínűbb az, hogy Avidius Nigrinus Moesia Superior legatusa volt.⁵ Az pedig kétségtelen már az eddigi adatok alapján is, hogy a közbenső vámvonalak mindig határvonalak is a provinciák között. S ha ez áll a dáciai vámvonalra nézve is, úgy az elkülönített területet Moesia Superiorhoz tartozónak kell tekintenünk. Ugyanazon tényezők működtek itt össze, mint a Dácia s Moesia Inferior határának megállapításánál. Itt is szükséges volt egy kézbe egyeíteni a főparancsnokságot, hogy könnyebben megvédhető legyen a terület, mely természetes elővidéke a felső moesiaí, a Duna partra épített nagy váraknak.⁶ Így érthető lesz az is, hogy miként védhetik meg Dáciát oly sokáig egy legióval. Megvédheték, mert e kötelesség nagy részét a moesiaí seregek teljesíték. Kezdetben azonban aligha volt a most említett vámvonal a határ, mert Ptolemaeus a Dunától éjszakra fekvő összes, a szabad dákok által lakott területeket is a provinciához számítja.⁷

(sic). Valószínű tehát, hogy a viaszos lap (C. J. L. III. p. 958.), melynek hátán a következő beégetett fölírat van: T. Juli Saturnini conduct(oris) Illyri(ci) ann(o?) VI. — nem esetleg került Zalánára. D.

¹ C. J. L. III. p. 248. p. 1019. add. 1631. — D.

² Arch. Epigr. Mitth. VIII. 54. 1. 3. sz. XI. 238. 5. sz., továbbá VI. p. 138. és 139. — D.

³ Arch. epigr. Mitth. VI. 101. 9. sz. — D.

⁴ Marquardt. Staatverwaltung II. 492. 3. jegyz. és 548. 1. — D.

⁵ Liebenam: Forschungen zur Verwaltungsgeschichte. 136. I.; — kétségtelenül a helyért mondja dáciai legatusnak, azonosnak tartván a Traján idejében élt hasonnevű egyénnel (u. o. 4. 1. A betűk alakja késői korra utal. — D.)

⁶ Ha megállhat ez érvelés, úgy támogatására szolgál a miciai villicus által (C. J. L. III. 1351. és Eph. ep. II. 424.) Terra Daciának, a határon, tehát ott állított fölírat, hol Dácia földje kezdődik, s hogy egy felső moesiaí helytartó Mehadián oltárt emel Herculesnek. C. J. L. III. 1566. (v. ö. Hirschfeld: Sitzungsberichte d. Wien. Akademie 1874. 77. k. 365. 1. 2-ik jegyz.) Herculi genio loci fontibus calidis Calpurnius Julianus v(ir)c(larissimus) leg(at)us leg(ionis) V. Mac(edonicae) leg(at)us Aug(usti) pr(o) pr(aetore) (prov(inciae) Moesia(e) su(pe)r(ior)is). Az utolsó sor töredékei lehetővé teszik ugyan az „Inferior“ kiegészítést is, mondja Hirschfeld, — de Domaszewski szerint a helyi viszonyokra való tekintettel „Superior“ kell olvasni. — D.

⁷ Ptol. 3. 8. A védelem eme megosztása talán Hadrian idejében történt. A Bivolari castrum építésére vonatkozó, s két példányban fennmaradt fölírat szerint (a bukaresti mu-

Eddig Domaszewski. Hypothesis-e elég tetszetős, de megingatni vagy épen megdönteni nem kerül nagy fáradságba. A vámvonalt állomásait kifogástalan pontossággal állítja össze, de azt maga sem hiszi erősen, hogy a vámvonal a tartományi határt jelenti Dáciában, mert ha egy pillantást vet a térképre, látni fogja, hogy ama állomásokat nem helyezheték el másként, mint a tartománybelsejében és nem szélein. A kereskedelem az Al-Duna vidékéről a Tiberius által megkezdett és Traján által befejezett főútról irányulván a tartományba, a legrövidebb összeköttetést keresi: ez pedig a Tsierna (Orsova), Ad-Mediam (Mehadia) Tibiscum (Zsuppa) — sarmizegetusai (Várhely) útvonal. A Maros partján Miciától (Veczel) lefelé nem lévén egyetlen nagyobb római telep sem — hacsak Csanád nem volt az — Miciát kellett választani, mely fekvésénél fogva is igen alkalmas volt erre, s mert közvetítette a provincia forgalmát, üzleti összeköttetéseit a barbari-esszel; Ampelumban a bányavidék kereskedelmét adóztaták meg, ez pedig nem nyugot felől, hanem keletről irányulván az Érczhegységbe, Ampelumot, a bányászat főhelyét kellett választani, s kétségtelen, hogy erre ment a forgalomnak nagyobb fele, és csak a kisebb rész Micia felől a kajáni völgyön át. Már eme megjegyzések is elégségesek lennének ugyan Domaszewski föltevéseinek megmontására, ha nem tudnók is, hogy Micia Sarmizegetusa agerjébe tartozik, s így absolute ki van zárva még lehetősége is annak, hogy Moesia kiegészítő része lehessen. Hasonlóképen lehetetlenség az, hogy a szomszéd Moesia hadparancsnoksága rendelkezék Dáciában, különösen a fővárosban, a tartományi kormányzat s a Concilium III Daciarum székhelyén Sarmizegetusában. Ennek pedig így kellene lennie, ha beválnék Domaszewski érvelése a III-ik legióra nézve, melynek egy osztálya Ulpia Traianában (Várhely) állomásoz, s a melyet Moesia Inferior hadseregébe sorol. Miért nem csatolja hát Sarmizegetusát is Moesiához? Ezt már nem tehette meg, mert még több kézzelfogható ellenmondásba sodorta volna magát, s így megdől az az állítás is, legalább Dáciára vonatkozólag, hogy a vámvonal Dácia határa is lenne. A legio III sem tartozik Moesia seregei közé, hanem az exercitus Dacicusba, és csak a legvégső időkben, a Macrinus óta (217—218) mindennapos határszéli harcok miatt küldték a tartományba. S hogy csakugyan a dáciai hadsereg kiegészítő részének tekinteték, legjobban az bizonyítja, hogy főhadiszállása Apulumban székel; — ott székelnek a főhadparancsnokok is, kik közül sajnos csak az egyetlen M. Ulpius Caius nevét ismerjük,¹ ki egy füst alatt a Legio XIII Geminának is parancsnoka. Így tehát nem okozhat fejtörést a fönnebb szószerint közölt fölírat sem.² M. Calventius Viator, a Legio III. Flavia centuriója, C. Avidius Nigrinus egyes lovasainak (equites singulares) exercitatora volt. S ha miként Domaszewski mondja, hogy nem szükség fölteleznünk, hogy az exercitatorokat idegen provinciákból hozzák, úgy C. Avi-

zeumban van), az Olt partját már Hadrian erősítette meg. Hadrian tehát igen hatásos rendszabályokat alkalmazott, hogy a Traján által a birodalomra Dácia meghódítása miatt rótt terheket megapassza. Traján idejében a dáciai hadsereg talán két legio volt. C. J. L. III. 1628. tégl. bélyeg LEG(io) XIII. G(emina) ET · I · ADI(utrix). — D.

¹ C. J. L. III. 1201.

² Arch. epigr. Mittheil. VI., 101. l. 9. sz.

dus Nigrinust csakugyan Dácia legatusának kell hinnünk, mint Liebenam is állítja. Ép ily gyöngye alapokon nyugszik a fölíratokra támaszkodó érvelésének többi része is. Calpurnius Julianus az V-ik legio parancsnoka nem Moesia Superior legatusa, mint azt Domaszewski az ő circulusainak megfelelően contra lapidem olvassa, hanem mint Mommsen megállapítja Moesia Inferioré, azon időkből, midőn a Legio V. Macedonica még Troesmisben állomásoz, tehát Septimius Severus korát megelőzőleg.¹ Mommsen pedig alighanem gyakorlottabb epigraphus, mint Domaszewski. Calpurnius Julianus fürdővendégül időzött Ad-Mediamban, ép úgy, mint vele együtt sok más nagy úr, s ezért fölíratának lelhelyéből sem következtethetünk felső-moesiai legatiójára. Épen így nem következtethetünk semmit a Domaszewski által idézett miciai fölíratból,² melyet a villicus állít J(ovi) O(ptimo) M(aximo) et Terrae Daciae ajánlással, mert a Terra Dacia vagy Daciae helyi, mondjuk tartományi istenség, melynek inscriptióival sűrűn találkozunk a tartomány minden részében.

És végül mi marad meg Dáciából, ha még az Aranyvidéket is Moesiához tartozónak tekintjük, mint Domaszewski akarja. Akkor a tartomány elesik legfőbb jövedelmi forrásától, teljesen passiv lesz, s óriás terheket ró a birodalomra a nélkül, hogy megfelelő kárpótlást nyuthatna. És ha csakugyan Moesiához tartozik az aranybányaság, hogy eshetik, hogy a védelmére épített váröv, Dácia legatusainak parancsai alá van helyezve, hogy az ampelumi bányaigazgatóság főhatósága a tartományi procurator (Dacia Apulensis-é) Apulumban székel! erre csak Domaszewski tudna válaszolni, mert a római kormányról lehetetlenség föltételeznünk ilyen óriási baklövést.

Domaszewszkinek ama föltevését, hogy az aldunai síkság az Olttól keletre Moesiához tartozik — tegyük hozzá, hogy talán már Hadrián óta, készséggel elfogadom, mert tökéletesen igaz, hogy e nagy síkság könnyebben ellenőrizhető és védelmezhető az aldunai nagy várakból, mint Apulumból.

Egyebekben föntartom Dácia határaitra vonatkozó nézeteimet s midőn ezt teszem, ismételve is kifejezést adok ama meggyőződésemmek, hogy az imént leírt sánczok római eredetűek, és hogy már meg voltak akkor, midőn Traján meghódítja a tartományt. Építésük, jobban fölhányatásuk idejéről nem maradván fönn semmi adalék, csak hypothesisal tudom megoldani a kényes problémát. Torma Károly, Dácia legkiválóbb ismerője Augustus császár korára teszi keletkezésüket, — de anélkül, hogy föltevését indokolná. A geniális tudós hypothesisei még eddig mindig beválván, hajlandó voltam ellentmondás nélkül fogadni el ezt is, de bármily szorgosan kutattam is, a sajnos, elhallgatva maradt indokokat, nem tudtam azokat megtalálni. Kénytelen valék tehát új vélelvet állítani föl, de a melyről őszinte örömmel mondanék le, ha a mester figyelmét magukra vonván érveim, földeríténé tévedésemet.

A dákoknak Domitian megelőzőleg is elég háborúja volt ugyan Rómával, de elkeseredett, éles jelleget csak az utolsó Flavius alatt öltvén azok — midőn

¹ Kr. u. 192—211. — C. J. L. III. 1566.

² C. J. L. III. 1351, — Eph. ep. II, 424.

fenyegetni kezdik a birodalom sértetlenségét is, különös védelmi rendszabályokra nem volt semmi szükség sem ellenük. Az aldunai váröv kezdetben tökéletesen elég volt, de később, különösen felső Moesiára nézve gyöngének bizonyulván, a védelmet meg kellett erősíteni, a partokat biztosítani minden meglepetés ellen, a mi pedig csak úgy történhetett hatásosan, ha várakkal szegélyezik a balpartot is Tiernától (Orsova) egész Singidunumig (Belgrád). Valószínű tehát, hogy Domitian a 89-iki békeszerződés megkötése után el is rendeli a kiépítést. És a régi nyomokból rekonstruálható jóformán az egész vonal.

Pancsova mellett nagyterjedelmű romok, erős, vastag falak, csatornák és vízszabályozási munkálatok maradványai ásattak ki, melyek jelentékeny római telepre bizonyítanak, épügy, mint a sűrűn előforduló pénzleletek az első császároktól származó érmekkel. A terep úgyszólván praedestinálva volt római castrumnak, mert a Dunának épügy, mint Belgrád és Kubin között óriási árterülete van, s így a különben is nehéz átkelés teljesen lehetetlenné van téve, ha a természeti akadályok még védművekkel is növeltetnek.

Kubin vidékére Ortway Contra Margumot helyezi, s ha ez megállhat, úgy a telep kétségtelenül meg volt erősítve.

Ó-Dubovác, régebben Dombovár körül a római telepedés constatalható ugyan, de még eddig nem kerültek elő olyan jellegű nyomok, melyekből castrumra lehetne következtetnünk. De ez fölösleges is lett volna itt, mert északon a deliblái homoksivatag terül, nyugaton mocsarak, szemben az Ostrovo-sziget, melynek keleti része annyira sásos, kietlen és vízenyős, hogy a kis Katanski-Brodnak néhány házaeskája kénytelen volt egészen a partszegélyre húzódni. A nyugati rész védelme pedig könnyen ellátható Contra-Margumból.

Uj-Palánkával szemben a Sapaja-sziget volt megerősítve, s az egykori castrum romjaiból építék később a jelentékeny terjedelmű középkori várat. A téglakon a Legio VII. Claudia Pia Fidelis,¹ Cohors II. Hispanorum² és Ala II. Pannoniorum³ bélyegei olvashatók. Déli Magyarország emlékeinek és történetének szorgalmas kutatója Böhm L. a szigetnek balpartján (dem Strome zugekehrten Seite) tuff-koczkákból rakott nagy terjedelmű épület alapfalait találta meg; a régi vár mellett pedig, az 1872-iki alacsony vízállásnál constatalhatta a kemény falakból épült hídfőt is, a magyar mint szerbparton.⁴

Pozsazsena mellett közvetlenül a Duna parton, körülbelöl tizenkét hold terjedelmű castrum sánczai állapíthatók meg. A nagy helyőrségre számított erőd egyik tornyának 16 m. széles és 8 m. magas falai még most is állanak. A téglák bélyegei: C18 || C1C és Leg. VII. Cl.

Ó-Moldován a múlt században épült, de ismét lerombolt erődítmények

¹ Arch. epigr. Mittheilungen IV. k., 2. f., 176. l.

² C. J. L. III. 1633., 8., 9. és u. o. 843.

³ C. J. L. III. 1633., 3.

⁴ Vajjon nem Hadrian építtette? a Dio Cassius szerint lerombolt, vagy Salamon Ferencz szerint összeomlott turnu-severini helyett!

római alapokra épültek. E romok egészen a Dunáig nyúlnak. Omladékaik között a Cohors III. Delmatarum¹ téglái és REN jegyűek találhatók.²

Bosnyák (Új-Moldova) közvetlen szomszédságában a castrum alapfalai, sőt egész körülete teljes biztossággal constatalható. A délmagyarországi Történeti és Régészeti társulat «Értesítő»-jében közölt térkép szerint 1800 □ öl (=3414 □ m.)³

Kaoniczánál az egykori tábornak jelenleg is 3—4 m. magas és minden oldalon körülbelől 60 m. hosszú sánczolatai jóformán teljes épségben állanak. A téglák DARP. bélyegűek.⁴

Drenkova mellett igen ritkán kerülnek elő római téglák, de annál sürűbben az egykori Staricsfalu helyén s a Duna fölé 200 m.-re emelkedő hegyfokon, honnan a folyó tükre nagy távolságra ellenőrizhető.

Szvinicza közelében a Trikula, a három őrtorony még most is oly impo- sans benyomást tesz a szemlélőre, hogy önként meghajlunk az imperiumnak egykori dicsősége és hatalma előtt. A tornyok közül kettő a parton áll, a harmadik a vízben; amazoknak egymástól való távolsága 24 m., ezé párjaitól 45 m. A szögleteken koczkákkal erősített, 2 m. vastag falaik durván nagyolt kövekből épültek. A parton állók belvilága 8 □ m; magasságuk 16—18 m.; ajtajuk a föld színétől 7—8 m. magasságban helyeztetett el; ablakaik nincsenek. A tornyok valamely castrum kiegészítő részei valának, s a hatalmas, egykor kétségtelenül az ajtók magasságáig emelkedett bástyák erősítésére szolgáltak. E castrum fontosságát főképp az adta meg, hogy a Duna könyökét védelmezé.

A tissováczi völgy, hol vízvezetékek és különösen a bányászat nyomai constatalhatók, alig hagyatott védelem nélkül.

Tierna (Orsova) mellett a castrum a Gradiska patak torkolatánál a Duna partjára épült, oda, hol most a gőzhajózási társulatnak terjedelmes épületei állanak. Az alapjaiból kikerült anyagot részben fölhasználták ugyan a későbbi erődítményekhez, de ennek daczára hatvan évvel ezelőtt a víz által befogott körülete föltűnt még a legfölületesebb szemlélőnek is, sőt megállapítható az még most is, midőn már össze-vissza furkálták, ásták, midőn vízmentesített területén keresztül-kasul építkeztek. A téglák bélyegei: Legio XIII. Gemina⁵ és Cohors I. Brittannica ∞ (miliaria).^{6—7}

E váröv rendeltetése világos: a Duna balpartjára helyezteték, hogy megerősítsék a folyton fenyegetett és háborgatott jobbpartot. Így máskor nem épül-

¹ C. J. L. III. 1633—24; v. ö. Eph. ep. IV, 204.

² Eph. Ep. II, 473. Szászsebesen. A városvízi castrumból ugyanily föliratuak kerülnek elő. A fölirat retograd. N(umerus) C(ivium) R(omanorum).

³ Történelmi és régészeti Értesítő. IV. k. I. f. 19. I. és a térkép. Miltz J. Krassó vármegye történelmi és régészeti emlékei.

⁴ C. J. L. III. 1633—22. Zeleul.

⁵ C. J. L. III. 1629.

⁶ C. J. L. III. 1633—2.

⁷ V. ö. Böhm L. összefoglaló értekezését: Alterthümer längs der Donau von Pancsova bis Orsova. Arch. epigr. Mittheilungen. IV. k. II. f. 174. kv. I.

hetett az, csak Dácia meghódítását megelőzőleg, mert a tartomány szervezése és bekebelezése után az előbb veszélyeztetett határok belterületek lettek, melyeket semmi szükség sem volt még külön is védelmezni. Ki is vonták a csapatokat azonnal.

Megerősíték e hypothesis a föliratos emlékek is.

A Legio VII. Claudia téglái a későbbi Dácia területén csak itt fordulnak elő, máshol egyáltalán nem, s ez a körülmény határozottan a mellett bizonyít, hogy a tartomány meghódítása után itt szolgált csapatjai azonnal haza rendeltettek Moesiába.¹ A Cohors I. Brittanica Miliaria² 80—85-ben Pannoniában lévén, innen rendeltetett az Alduna mellékeire kétségtelenül azért, hogy részt vegyen Domitian dák háborújában, melynek szerencsétlen vége után a fővezérlét helyőrségül tartja meg a veszélyeztetett területen; ugyanez történik a Cohors II. Pannoniorummal, mely 60-ban Illyricumban, s 80—85-ben Pannoniában állomásozott,³ ugyanez a Dalmaták III-ik cohorsával és az Ala II. Pannoniorum-mal.

E csapatokat s velök a N(umerus) C(ivium) R(omanorum)-ot Traján a háború megindításakor a legalkalmasabb helyeken, a harczter közvetlen közelében találván, első sorban mozgósítá, de a győzelem kivívása után a Legio VII. Claudiát visszarendeli viminaciumi castrumába és előbbi helyőrségeibe, az auxiliaris csapatokat pedig a tartományban alkalmazza. A Cohors I. Brittanica Miliarianak veterán legénységét a legelső dáciai helytartó D. Terentius Scaurianus 110-ben már itt bocsátja el.⁴ Később Alsó-Kosályon⁵ s Germizarában (Al-Gyógy) táboroz.⁶ Helyét Tiernában a Legio XIII. Gemina foglalja el. A Cohors II. Hispanorum 108-ban, tehát azonnal a háború befejezte után Verseczen állomásoz,⁷ később pedig Resculumban (Sebesváralja),⁸ Ampelumban (Zalatna)⁹ és Bereczken;¹⁰ a Cohors III. Delmatarum csak rövid ideig s akkor is ismeretlen helyen tartózkodik Dáciában, mert 116-ban már Germania Superiorban van,¹¹ hol megmarad nagyon hosszú ideig, mert csak 257—260 körül találkozunk újra vele, midőn Praetorioba (Ad Mediam — Mehadia közelében) helyeztetik;¹² az Ala II. Pannoniorum Szamos-Ujvárott,¹³ a Numerus Civium Romanorum pedig Város-

¹ A legkésőbbi időkből meg azért nem származtathatók téglái, mert akkor a Legio III. f. f. végzi a helyőrségi teendőket Dáciának nyugoti és délnyugoti részeiben.

² C. J. L. III. Hon. Miss. XI, XII.

³ C. J. L. III. H. M. II, XI, XII.

⁴ C. J. L. III. H. M. XXV.

⁵ C. J. L. III. 821, 829.

⁶ Torma K. Neue Inschriften aus Dacien 54.

⁷ C. J. L. III. 6273.

⁸ C. J. L. III. 843. Torma K. Neue Inschriften aus Dacien. Téglá bélyeg 20.

⁹ C. J. L. III. 1316.

¹⁰ Eph. Ep. IV. 78. I, 207.

¹¹ C. J. L. III. H. M. XXVII.

¹² C. J. L. III. 1577.

¹³ C. J. L. III. 832.

vizen ¹ kaptak új táborn. Traján tehát dislocálta a csapatokat a déli vidékekről, mert ott semmi szükség sem volt rájuk, s a tartomány bekebelezése után sohasem találkozunk többé nyomaikkal a Singidunumtól (Nándor-Fehérvár) Tiernáig (Orsova) húzódó Duna vonalon. És ez a körülmény talán teljes bizonyosságra emeli a váróv építésének idejére vonatkozó föltevésemet.

Ugyanekkor keletkeztek a sánczok is.

A Decebal és Domitián által kötött 89-iki békeszerződés, a dák király öcsésének Diegisnek Rómában való megjelenése, hogy bejelentse bátyjának hódolatát és diadémét kérjen részére, csak formai tekintetben hozott létre jó viszonyt az imperium s barbárok között, olyant, melyben egyik fél sem tudott megbízni, különösen a mindig gyanakvó Domitianus nem. Különben volt elég oka rá, mert Decebal ha nem háborgatá is többé a Duna partjait, előkészületeit a jövődöbéli harcokra sohasem szünteté meg, sőt ellenkezőleg lázas sietséggel folytatá. A felelet erre az aldunai várúv megépítése és a Dáciával határos barbároknak a birodalom szövetségébe vonása volt. Ezek közül első sorban a jazygok említendők a Duna és Tisza közén s Torontál vármegyében, kik ilyképen közvetlen szomszédjai Pannoniának s Dáciának és hasznos szövetséges társai lehetnek bármelyik félnek, ha kitör a háború. Ezért a római kormány mindig a legnagyobb előzékenységgel bánik velök, s ök jó viszonyban élnek a hatalmas szomszédokkal, ha csak sértő tapintatlanságokat nem követnek el ellenök. Ez Domitián idejében többször is megtörténvén, Decebalhoz csatlakoznak, fölkonczolják a Legio XXII. Rapaxot, de megbékélnek azonnal, midőn a császár kiegyezik a dák királylyal. Ezzel visszaállottak ismét a régi jó viszonyok, s a birodalom rendes körülmények között eléggé megbízható szövetségeseket nyert bennök, de a kiket a birodalom határainak biztossága szempontjából is óvni, védni kellett Decebal ellen, mert a dákokra nézve a jazygoknak Rómával való szövetsége valóságos kihívás, újjhúzás volt még akkor is, ha a szövetség beletoglaltatott a békeszerződésbe. Pedig valószínű, hogy ez megtörtént, meg a határoknak kijelölése is, limes által, melyet maguk a rómaiak vontak meg a dákok ellen fordított sánczárkokkal. Csak is így magyarázható, hogy a nagy barbár erősségek pl. a deliblati sivatag mesgyéjén lévő óriási kiterjedésű grebenácsi vár, a sánczolat keleti oldalán, tehát az ellenség felé fordított részén fekszenek.

Pendantjai e sánczoknak kétségtelenül azok is, melyek Temesvártól délre kezdődve csekély nyugoti hajlással érik a ligeti erdőt, Ligetet, Zsebelyt, a tofai patakot, Folyát, a Timáry pusztát, majd átkelve a Berzaván Amort és Bresztyét, hol megszakadnak. Egy további szelvényük Dézsfalvánál constatálható, s alább délnyugaton Sz.-Mihálynál. Ujabb vonaluk Alibunárnál kezdődik, mely délkeleti irányban Mramorák és Deliblat felé haladva fogja be a deliblati sivatagot. Később délre fordul s Gáján átmenve Kubin közelében ér véget.

A tartomány meghódítása után e sánczolatokat a rómaiak is limesként használják, de anélkül, hogy Dácia nyugoti véghatárának tekintenék. Telepeik

¹ Eph. Ep. II, 473.

főltalálhatók később a második sánczvonaltól nyugotra is, sőt Denta és Detta között még egy coloniát is alapítanak.¹

Többé-kevésbé hasonló sánczolatokat találunk Aradmegyében is, különösen Uj-Sz.-Anna körül, mely közel van már a Fehér-Kőröshöz, ennek völgye pedig az annyira feltett Érczhegységbe nyílik. Nem is valószínű, hogy e fontos vonalat, még felső részében is teljesen védelem nélkül hagyták volna, annál inkább nem, mert élénk forgalom mellett látszanak bizonyítani a gyakran előforduló pénzletek.²

S hogy miért nincsenek e sánczok mögött castrumok, castellumok, vigiliák, mint az angliai limeseken³ és a rajnain⁴ vagy legalább vigiliák, propugnaculumok, mint az északi határvonalon — a Limes Dacicuson, annak könnyű a megfejtése. Délnyugoton szövetséges nép a jazygok, laktak, kik Traján háborúi után a «római nép barátjai» czímet is megkapják, kik eléggé békés szomszédok. Ezek ellen fölösleges leendett a limesnek külön megerősítése is, midőn a belső részekben Lederatától északra erős várvonaluk van. Épen ezért nem találták szükségesnek a helyőrségeket még a vigiliák ellátásával is terhelni, miként nem terhelik északon sem Tihótól—Alsó-Ilosváig, hol még limest sem vonnak, elégségesnek tartván a békés népekkel szemben a természetes határvonalat, a Szamost.

E limes mögött a castrumok védelme alatt a tartomány csöndes, nyugalmas virágzásnak indult.

Dácia délnyugoti részében, a fönnebb leírt két útvonalnak a Peutinger tábla által megemlített pontjai jóformán mind meg voltak erősítve, de meg azok is, melyek túl estek a főirányon. Így Versecz.

E csinos, életre való városka a rómaiak idejében jelentékeny telep volt, ellátva minden szükségessel, s mindazzal, mit a provincialis lakosság megkívánhatott. Messzeterjedő vízvezetke, gazdag és üde forrást hozott a lakóknak s a helyőrségnek a castrum vagy castellumban, melyet a szorgalmas és szép képzettségű kutató Milleker Felix, épen a vezeték nyomait követve talált meg, de még eddig nem kutathatott ki. Terjedelme alig lehetett nagy, mert csak két cohors ott tartózkodása constatálható, s ez is különböző időkben: a Cohors II Hispanorum⁵ és az Ala I. Tungrorum Frontinianá-é.⁶ A «marktplatzi» castel-

¹ C. J. L. III. 1555. J(ovi) O(ptimo) M(aximo) | J(unoni) R(eginae) T(errae) M(atri) C. Kaninus | Sabinianus | D(ecurio) C(oloniae) M(?) II. Vir — Mommsen a D C M betűket: D(e) C(urio) M(unicipii)-re egészíti ki, mert a coloniára . . . aptum nomen . . . nullum succurrit. De ugyanez áll a municipiumra is. A coloniát tehát épúgy kereshetjük a három betűben, mint a municipiumot.

² Miletz J. Temes- és Aradvármegyék történelmi és régészeti emlékei. — Történelmi és régészeti értesítő II. k., IV. f. 166. kv. I.

³ J. Collingwood Bruce: The handbook to the Roman Wall. — II. r. III. f. Stations, Mile-Castles and Turrets. 24. kv. I. — III-ik kiadás.

⁴ A. von Cohausen: Der römische Grenzwall in Deutschland, Id. XXXVII. f. Ergebnisse der Untersuchung. 323. kv. I.

⁵ C. J. L. III. 6272; — 108 Kr. u.

⁶ C. J. L. III. 6274.

lumon kívül speculája is volt a rómaiaknak a «Várhegyen», honnan dél és keletre kedvező időben a Fehértemplom—Oraviczai völgyig, nyugoton egész a Tiszáig, délen Rámaig lehet ellátni. Lederatával még jeleket is válthattak. A délvidéken nem lévén egyetlen pont sem, melynek kedvezőbb látköre lenne, alighanem megerősíték és fölhasználták már a dákok is, — hasonlóan a practicus és hadértő Traján, ki már 108-ban oda helyezi a Cohors II Hispanorum-ot.¹

A főúton első castrum Apo vagy A-Ponte — a hídról, melynek biztosítására szolgált. Apo még fehértemplomi határban, szelid emelkedésű lönsíkon fekszik, szántóföldek között, — északkeletre a «fünguldenfeldi» Missics árok-tól, közel a köhídhöz, és nem messze a jámi kőkeresztől. Sánczai, daczára annak, hogy szorgalmasan ássák és szántják, még most is láthatók, közvetlenül a római út mellett. Hossza 150 m., szélessége 130 m.²

Következő állomásunk Arcidava (Varadia) a helységtől délkeletre, mintegy 400 lépésnyire a Karas hídjától és 70 lépésre a Greovácra vezető úttól, terjedelmes réten, melyet néha árvíz borít. Alakja északról délre húzódva derékszögű négyzet. Keleti oldala 187, déli oldala 164 lépés hosszú.³ Az oldalak közepe táján körülbelül 10 lépés szélességű nyílás van, a Kilia hegyről lejtett szarmát mészkövekből épült sánczokon. Itt a kapuk voltak. Vizmosta nyugoti oldala eltűnt — jóformán nyomtalanul. A castrum déli kapujával szemben 30 lépés hosszú, 15 lépés széles, négy részre osztott épület substructiója látszik, hasonlóan a keleti kapu északi részén.⁴

Tovább Centum Puteit 12 milia távolságban érjük, s castruma Szurdukon kívül szelid magaslaton fekszik, s bár a Doklinra vezető út keresztül megy rajta, mégis sokkal jobb állapotban maradt meg, mint a varadiai Arcidavaé. Sánczolata átlag 8 m. széles és 4 m. magas. Hossza 160 m, szélessége 143 m. A sánczolat észak-nyugoti lejtőjétől 123 lépésnyire a patak felé jelentékeny terjedelmű épület, valószínűleg a fürdő maradványai constatálhatók. A nép nyelvén e castrum «Pogradje» (sánczkerítés) nevet visel.⁵

Útmutató táblánk, a Peutinger térkép adatai szerint innen Bersovia XII milia; melytől ugyanily távolságra találjuk Ahihist, ettől III miliányira Caput Bubalit, — s ekkor már csak X római mf-re vagyunk Tibiscumtól, a végső állomástól. A római út eme része nyugotról — keletre irányulván, majdnem párhuzamosan fekszik a Temes folyó középrészével, melynek partjain fontos a sánczok felé irányuló, tehát a barbariesbe vezető útvonal húzódik, a melyet épen ezért szükségesnek tartának megerősíteni Kavaranál, hol a táborkari térképeken is jelzett castrumon most az országút megy át, és Lugosnál, melynek gazdag leletei igen tekintélyes római telepre utalnak. És e közbelső vonalat,

¹ F. Milleker: Die Werschetzer Gegend im Alterthum. 25. kv. I.

² Böhm L.: A Lederata-Tibiscum közötti hadútvonal az egykori Dáciában. — Tört. és rég. Értesítő IX. k. II. f. 57. l.

³ Böhm L. szerint 133×121 m. id. h. 58. l.

⁴ Milleker F. Varadia története. Tört. és rég. Értesítő. V. évf. (1889) II—III. f. 78. l.

⁵ Böhm L. u. o. 58—59. l.

melylyel északon a Marosnak szintén megerősített vonala húzódik párhuzamosan, — úgy, hogy sajátkép nem egy, hanem két várvonallal van dolgunk — elégnék tartván a római táborok a mediterrán út biztosítására is, ezt azon ponttól kezdve, honnan az előbbiekkal parallel irányt vesz, nem erősítette meg. Egyes, palánkkal körülvelt vigiliák avagy speculák voltak itt is kétségtelenül, főkép a rablók elijesztésére, — de várak, castrumok már nem, ha csak a hódításnak végső szakában nem, midőn a Legio III *f. f.* teljesíté Dacia nyugoti részeiben a helyőrségi szolgálatot. Téglái többször előfordultak Centum Puteiban.

A tierna-tibiscumi útvonal szintén meg van erősítve. Tierna castruma hajdan a Duna mellett emelkedett, ott, hol a gőzhajó-társulat épületei állanak, melyeket az ötvenes években adtak át a forgalomnak. A főépületek alapjai a tábor falain nyugszanak, melyek derékszögű négyzetet fognak be. A hosszoldal 65 m., a szélesség 54 m.¹

Ad-Mediam erődítményei nem nagy terjedelműek, de annál szilárdabbak. «Ha Mehádian a kath. templomot elhagyva a Kornia felé vezető országúton haladunk — írja Boleszny, az érdekes kutató — a város vége felé, a cigánynegyed előtt nagy köhídon kell átmennünk, melyen alul az Obersia-patak a Vallia Mare-völgyből a Bela-Reka-patakba ömlik. A köhídtól jobbra az Urzászka hegyerinczen Miháld várának tornyát látjuk: balra a cigánynegyedben az Obersia-patak torkolatánál a Bela-Reka magasan fekvő balpartján Ad-Mediam castrumnak alapfalai találhatók. Ez a többi castrumoktól alakjára nézve annyiban tér el, a mennyiben a Bela-Reka felé tekintő oldalának közepe a patak felé szögellik. Ezen oldala 40 m. hosszú; az északi, keleti és nyugati oldalon a falak közti belső térség 25 m. hosszú. . . folytatása már két méterrel alacsonyabban s 20 m.-nyi szélességben terjed az Obersia patak magasan fekvő jobb partjáig. Sajátságos, hogy itt is találunk alapfalakat, melyek az előbbieknél még szélesebbek, de lerontvák majdnem a földig. Utóbbi falak úgy tűnnek föl, mintha azok a várnak földszinti védővonalát képezték volna, a fönnebb említett tömör falak pedig Ad-Mediam várnak citadelláját.»²

A legközelebbi hadállás Praetorium. A Peutinger-tábla Ad-Mediam és Praetoris közé IX. Miliát jelezvén, Böhm L. a Plugovánál terülő romokat Mehadia castrumának minősíti.³ Ezzel szemben Mommsen már sejti, hogy a táblába hiba csúszván be, Ad-Mediam-on túl Praetoriumot kell keresnünk.⁴ Ortway és Bolesznynek pedig sikerült teljesen beigazolniok, hogy a római történet nagy mesterének igaza van.⁵ Praetorium aligha volt polgári telep, hanem csak tá-

¹ Boleszny A. Dáciának Malva tartománya és ennek nyugati várvonala. Tört. és rég. Ért. X. évf., III. f., 118. kv. I.

² Boleszny A.: Ad-Mediam, Miháld és Mehádian története. Tört. és rég. Értesítő X évf. II. f. 64. kv. I.

³ Böhm L.: A topleczy vízvezeték és a mehadiai régiségek. Tört. és rég. Ért. VI. évf., IV. f., 163. kv. I.

⁴ C. J. L. III. p. 248. . . extra Mehadiam Tibiscum versus castrum Romani rudera nuper reperta . . . fortasse fuerunt eo loco qui in Tabula dicitur Praetorium.

⁵ Boleszny A.: Praetorium helyekvése. Tört. és rég. Ért. VIII. évf., I. f., 1. kv. I. s. az értekezéshez mellékelt térkép.

bor. Falai s most 11 m. széles kapui teljes biztossággal constatálhatók. Alakja hosszukás négyzet. Sánczolatainak hossza a Bolvasnicza patak felé, beleszámítva a méretekbe a kapukat is: 114 m.; a Bela-Rjeka felé 140 m.; Mehadia felé 114 m.; az országút felé 137 m. Jelentékeny terjedelmű terület tehát (= 15·960 □ m.), melyben egy cohors kényelmesen helyet találhatott. Belsejében öt épület romjai látszanak.¹

Innen a tábla szerint XI. miliányira épült Gaganis, — a valóságban pedig 15 klm.-re, a Ruszkára vezető út mellett, s hossza nyugatról kelet felé 160 lépés (120 m?), szélessége az országútra tekintő homlokzaton 100 lépés (= 75 m.?). A Temes felé, illetőleg az országútra tekintő oldalnak falai 1—2 m. magasságúak, s körülbelül ugyanennyi a Ruszka felé eső 70 lépés (52·5 m.?) hosszú oldal is. Alakja hasonlított a tiernai és praetoriumi castrumokhoz, de amazoknál jóval szélesebb. Körülötte számos épület romjai láthatók, itt-ott teljesen ép substructióval.²

Masclianis, Bolesznynek meggyőző érvelése és közvetlen szemléleten alapuló adatai szerint a vasútvonal, a Szadova-patak, az országút és az Ó-Szadova között fekvő Schultz-féle telekre helyezendő.³

Ezzel ismét Tibiscumba jutánk, melynek helyfekvése iránt Ortwaynak nagybecsű kutatásai után többé nem merülhet föl kétely.⁴ Fekvése a római stratégia elvei szerint rendkívül fontos volt, csomópontja Temes alsó és felső völgyéből a Lederata felől érkező s a tartomány belsejébe vezető útnak, honnan egyforma könnyűséggel lehetett segínyt küldeni a dél-nyugoti vidéknek minden veszélyeztetett pontjára. Ezért helyőrsége a legnagyobbak közé tartozik, castruma háborús időkben a provinciába iparkodó csapatoknak gyülekező és nyugvóhelye, — s ezért, miként Ortway közvetlen szemlélet alapján meggyőződött róla, a hazaiak között egyike a legterjedelmesebbeknek. Romjai a zsuppai málom körül terülnek.⁵

Innen csak két állomás van Sarmizegetusaig: XIII milia Agnavis, VIII Ponte Augusti, honnan a főváros XV milia.

Agnavis meg volt erősítve is, mert Zevoy környékén sikerült megtalálnunk Téglás Gábor barátommal a castrumnak északi oldalát, — de Pons Augustiban (Váma-Marga) bár fölkutattuk az egész vidéket, semmi nyomát sem leltük az egykori erősítésnek.

Annál nagyobb gonddal védelmezték fővárosukat. Castruma 1886. augusztusában Téglás Gábor tudós barátommal tett fölméréseim szerint trapez alakú terület, melynek északi leghosszabb oldala Traján útjával párhuzamosan haladva 0·668 km.; déli oldala kissé összeszorulván csak 0·605 km.; a keleti

¹ Boleszny A. u. o. 8 kv. I.

² Boleszny A.: Dáciaának Malva tartománya és ennek nyugati várvonala. Tört. és rég. Ért. X. f., III. f., 123. kv. I.

³ Boleszny A. u. o. 8 kv. I.

⁴ Ortway T. Tibiscum helyekvéésének meghatározása közvetlen szemlélet alapján. Archaeologiai Közlemények X. k. III. f. 27. k. I.

⁵ Ortway u. o. 34. I. — ld. az értekezéshez mellékelt térképet is.

0·53 km.; a nyugoti pedig 0·521 km. Tehát jóval nagyobb mint Aquincumé. Sánczolatai még most is a legnagyobb pontossággal constatálhatók, s itt-ott jelentékeny magasságúak. Alapjaikat hatalmas kockakövekből rakták,¹ melyekre a sajátképi falat hömpölykövekből építik, a mely fal egyúttal a földhányás, jobban sánczolat magvaul szolgál. Átmetszeteik magassága sokszor 10—12 m. E sánczok kifelé, különösen az északi oldalon, az út mentén meredeken szál-
lanak alá, míg a többi részeken lankásan, s emitt mind a három vonalon (kelet, dél és nyugaton) külső három-négy m. mélységű, hat-hét m. széles és egymástól 4—5 m. távolságra fekvő futó-ároksorral valának megerősítve. A szögletek, az észak-nyugotit kivéve, mely csak a kutatások által megerősített számítások alapján volt megállapítható, épen állanak ma is, és az éjszak-keleti Hyginus szabályának megfelelően 60 római láb (= 16·56 m.) sugarú körsze-
letre van lekerekítve.²

A kapuk rendesen vannak elhelyezve: a porta praetoria éjszakon, a két porta principalis kelet és nyugaton, a porta decimana délen. A szögleteken hajdan tornyok emelkedtek, melyeknek alapfalai a sánczolatok hajlásához idomulnak. Ezeknek ormai — behordván a szél és eső — most tompák, legtöbbször 2—3 m. széles platformot képezve. Hajdan a várfal rovátkás mellvédje emelkedett ott. Befelé a sánczolatban 2 m. széles út húzódik végig, melyen veszély idején a várat védő legénység helyet foglal.³

Sarmizegetusából elindulva útunk legnagyobb részt a hátszegi völgy keleti részén halad, s az örhegy alatt Boldogfalvánál egyesül a vulkáni ösvények felől leérkező vicinalis vonallal. E két út ellenőrzésére emelték az Örhegy tetején a vigiliát. A Vulkánból a Zsilvölgyébe vezető út védelmére elégnék tarták a mai Romániában, ott, hol a folyó a hegységből a síkságra érkezik, Bumbesti megerősítését, hazánk területén pedig a krivadiai hegyre, tehát megint ott, hol a völgy kiszélesedik, épített vigiliát. Alakja kerek, épűgy, mint az északi limes őrházaié, s körülete 30 m. lévén, nagyság tekintetében is megegyezik amazokkal. Falának vastagsága 1·7 m.⁴

A két út egyesülvén, egyenesen északra halad, Hydata (Kalán felé), melynek, Torma Károly adatai szerint, szintén volt castruma. A Peutinger tábla innen XIII miliát jelez a Maros mellett fekvő (a jobb parton) Petrisig (Arany), mely már az Érczhegység védelmére épített váróvnek képezi egyik lánczszemét.

De eme utat a Germizarába vagy Apulumba igyekező sarmizegetusaiak jelentékenyen megrövidíthetik, ha a mai Kitid és Oklos felé átvágva, a Fazsaczelen keresztül a Berény pataknak északra nyíló völgyébe jöttek át, s úgy mentek

¹ 1 m. \times 0·56 \times 0·35; 1·1 m. \times 0·65 \times 0·4; 1·4 m. \times 0·4 \times 0·65; 1·35 m. \times 0·4 \times 0·6 m. nagyságú kockák.

² Hyginus Gromaticus: De municionibus castrorum 54. fej.: Angulos castrorum circinari oportet, quia efficiunt instabiliuntque opus propugnationem tutans. Circinari debent ex angulis cohortium qui efficiunt latitudinem operis pedum LX usque quo lineas exteriores comprehenderis, quae efficiunt partem quartam.

³ Király P. Sarmizegetusa 40. kv. I.

⁴ Téglás G. A piskii-petrozsényi hegyi vasút. 10. I.

tovább Szászváros felé. Így jártak a hátszegvidékiek is 1848-ig Szászváros és Gyulafehérvárra. Fölhasználták tehát a régiek is a kínálkozó előnyt — a pénzelemek is bizonyítják — s ezért a római kormány szükségesnek tartja az út megerősítését. A castrumot a két — alsó és felső Városviz közé helyezték el, a most Lunka Marenak nevezett csekély magasságu plateauun. Maradványai constatálhatók még, de többé nem állapítható meg egész terjedelme, mert keleti részét teljesen, sőt északi felének jelentékeny darabját is elsodorta a kiseded fõnsíkot minden áradásnál jobban és jobban elmosó rakoncátlan patak. Nyugati oldala 140 m., a megcsönkült északi 83·5 m., a keleti pedig, a délivel együtt egészen hiányzik. Az északi és nyugoti odalok találkozási szöge Hyginus szabályának megfelelően van lekerekítve. A falak vastagsága 0·66—1·12 m. közt változik.

A nyugoti határ védelmére szolgált még a csanádi castrum, Dáciaának talán legnyugotibb pontja a «rómaiaknak Morissenuma(?), nemzeti forrásaink Marosvára — írja Miletz — melynek ősemlékekben dús talaján egy marosparti nevezetes római telep létezett; melynek alapfalai, midõn az 1868-ik évben a csanádi ásatások alkalmával fölmérettek, körülbelõl 14·000 □ öltre terjednek ki, mi megdõnhetlen bizonyítékát adja annak, hogy ezen határcastrum az elsõ rangú várak közé tartozott, s a hadi technikának akkor minden ismeretes segédszereivel megerõsítettett, annál is inkább, miután Csanád terrenuma nagyon is kedvezõ volt egy fõtábor berendezésére, s hogy a Maros partján feküdt, mely époly országútja lett a római hadsapatoknak, mint volt a «via strata», mely a Dunától huzódott Dácia szívébe. Az itt nagy számmal található római téglák után, melyek a XIII. légió bélyegét viselik, az is bizonyos, hogy ezen castrum építõi a Gemina Legio katonái voltak, kik itt Csanádon élénk emlékét hagyták annak, miszerint az ásó és kapához épügy értettek, mint a pilum és kardhoz.»¹

Hogyan intézték az észak-nyugati rész védelmét, arról nincsen semmi tudomáson. A Körösök felsõ völgyein aligha mentek túl, mert alább a római életnek nem sok nyoma van. Talán elnépteleníték az el nem foglalt területet, mint tették az Alpok egy részével s a germániai tizedföldekkel, mielőtt hozzácsatoltattak volna a birodalomhoz.

Az északi határon megerõsített limes védi a tartományt. Kiindulási pontját Resculum (Sebesváralja) castruma, s ennek kissebesi castelluma képezi.² A castrum Sebesváralja községnek derekán, hatalmas kőszirten pompázó Gyerõfi vár romjától 800 m-re északkeletre fekvõ elég terjedelmes és meglehetősen egyenes fõnsík végén — melyet a Sebesváralja fölött emelkedõ, s délrõl északra futó hegyláncznak a Körös völgyére simuló nyulványa alkot — terül el, melyet észak-nyugot felõl a 20—24 m. meredek lejtõség, és a Sebes, illetõleg Körös vize, keletfelõl a porta principalis dextra elõtti lapály végén kezdõdõ lankás oldal, a délin, ille-

¹ Miletz I. Torontálvármegye történelmi és régészeti emlékei. Tört. rég. Értesítõ III. évf. I. f. 7. I. Miletz e leírásához kapcsolt jegyzetében forrásként Ortway-Szentkláray Adattárát III. k. 12—13. lapját említi. Sajnos, hogy nem kaphattam meg e gyűjteményt.

² A limesre, s a limes mögött fekvõ castrumokra vonatkozó adatokat Torma Károlynak, hazánk régi történetébõl nagy lézagot kitöltõ, s eddig egyedül álló munkájából: «A limes Dacicus felsõ része» veszem. 42. kv. I.

tőleg délkeletin pedig a római helység, maga a vicus tettek könnyen védhetővé. Sajnos, hogy belszerkezetét nem lehet többé rekonstruálnunk. A castrum oldalai az égtájak irányában nyulnak el. A keletinek hossza 202, a nyugotié 205, a déli 119, az északié 121 m., vagyis átlagos számítással a keleti és nyugoti oldal 203·5, a déli és északi pedig 120 m. hosszú. Tértfogata tehát ötödfél catastrális hold. Szögletein valószínűleg körded bástyák állottak, legalább a délkeleti szögletbástya behantosodott substructioninak idomából erre lehet következtetnünk. A körfalak vastagsága 1·8—2 m., s domborulatuk átlag 5—8 m. magas.

E tábornak előretolt castelluma Kis-Sebes mellett 50 m. hosszú s 47 m. széles váracsk, melynek éjszaknyugoti szögletétől egyenesen éjszakra a Valea Varadestilor nevű patak mentén 245 lépés hosszú kőfal vezet a szomszéd hegy-nyakig, melyen a limes sánczolata kezdődik. E földhányásnak belső magassága átlag 6, a külsőé 6—7, alapja átlag 12, koronája pedig 2—2·3 m. széles. Belső oldalának alján, ott, hol a helyfekvés kívánta, vagyis hol a hegynyak eléggé keskeny, terrasse, lépcsőzet féle kiegyengetett terecske vonul el; e belső oldalt azonban, ha a töltés nem a hegynyak tetején, hanem közvetlenül az alatt áll, s ekként a hegynyak az agger belső felére simul le, hol szélesebb, hol keskenyebb, de alján átlag 4 m. széles, sáncz féle mélyedés, vagyis futó árok szegi. A töltés külső lejtőjének alján a hegynyak vizirányos vonalban 3·7—4 m. szélességben ki van egyenesítve, mintegy terrasseirozva, valószínűleg a czölöpfalak — palissade — alkalmazhatása céljából.

A töltés, melynek egy részét a kissebesi köznép Dimbu Varadestilor — a váradiak dombjának nevezi, jobbára erdővel van benőve, de helyenként szép tisztásokon is 1110 lépésnyi hosszúságban, folyton keleti irányban vonul föl a Karpin = Gyertyános nevű tisztás tetőre.

A hegynyak vagy hegyborda keskeny voltánál fogva a földművelés elegyengető hatásának nem lévén kitéve, a rajta elvonuló töltés majdnem teljes ép-ségben, s különösen a falvédtől fölfelé számított 335 lépésnyire imposans szépségben maradhatott fenn, s így folyton a leg tisztábban látható és vonalát a néhol sűrű erdőségben sem veszíthetjük el.

A töltés egyszerű földhányás minden kővegyítés nélkül.

A Karpinon, mely a Kis-Sebesnél lévő dacit-bányával szemben, attól éjszakra lekszik, épen a földtöltés végén, egy körded épületnek jól fölismersző substructioni láthatók. Az épület átmérője 8 m., s a helyenkint be nem hantosodott, tisztán látható és föllásásra érdemes falak vastagsága 1 m., melyek tégladarabakkal nem vegyített építő mészszerrel terméskövekből vannak rakva. Ez az első propugnaculum, őrtorony volt. E tornyok a viszonyoknak megfelelően kisebbek vagy nagyobbak — a terep által szabott változó távolságokban ugyan, de szakadatlan sorban vonulnak a limes mentén egészen annak tihői végpontjáig. Torma térképén Nyírsidig 22 van föltüntetve, de számuk a valóságban legalább is kétszeres, és mindig úgy építvők, hogy egyik a másiktól látható volt. Őrségeik tűz és füst jelek által közlekedtek egymással.

Az említett propugnaculumtól a töltés megszűnik, és csak a Torma térképén 18-ik számmal jelölt őrháznál kezdődik újra. A limes irányát azonban,

mely a hegységnek nagy mélyedések által megszakgatott volta miatt e ponton túl, nem képezett szoros értelemben vett vallumot, nem téveszthetjük el. A karpini propugnaculumtól éjszakra a közben lévő mély völgyületek miatt csak légvonalban számított körülbelül 800 lépésnyire, egy majdnem önállóan fekvő, s a kissebesi határhoz tartozó hegyponkon, melyet Cseteczujának — váracskának neveznek, találjuk a második őrházat, honnan a karpini őrtorony tisztán látható. Innen toronyirányban számított 600 lépésnyire éjszakeletre a Hódosfalva határán fekvő Dosu Markului-nak nevezett dülő magaslatán találjuk a harmadik, s az 1200 lépésnyi távolban fekvő Vurvu Rimbusoi-on a negyedik őrházat. Romjairól elragadó kilátás nyílik a Meszesnek éjszakeletről, Mojgrád tájáról óriási félkörben erre kanyargó s nyulványaiban Sebesváraljára dülő lánczolatára, a Vlegyásznak megszámlálhatatlan nyulvány és gerincztől át meg át kúszált roppant tömegére, s azokra a mélyen fekvő völgyületekre, melyek a körülfekvő hegységnek egyes ágazatait egymástól elválasztják.

«Egy tekintet e pontról, az alatta fekvő hegyél bordázataira, melyeknek egyes, mély völgyületek és szakadékok által elválasztott önálló csúcsain immár három őrtorony fekvését mutattam ki — írja Torma Károly,¹ — érthetővé teszi, a minden esetre föltűnhető körülményt, hogy miért nincsenek e propugnaculumok is egymással, illetőleg a karpini őrtoronnyal földtöltés által összekötve.»

«A helyfekvés, a természetképezte legyőzhetetlen akadályok a római erős akaratnak is határt szabtak. Hisz e roppant mélységű völgyületeken keresztül s a hegygerinczek csaknem függélyes oldalain képtelenség lett volna a töltést le és fölvezetni, s ekként az őrtornyokat teljes összefüggésbe hozni; a helyfekvés igen ügyes számbavételével kiszemelt, s őrtornyokkal meg is erősített iránytól pedig a végből, hogy azokat földtöltéssel kapcsolják egybe, eltérniök alig lehetett, hacsak a limest fölösleges nagy kanyarulatokban, a kiszemelnél hadászati fogalmaik szerint minden esetre kevésbbé erősnek és így nehezebben védhetőnek tekintett irányban nem akarták vezetni. Sőt mondhatni, hogy épen a helyfekvés, a természeti viszonyok tették fölöslegessé az egyes őrtornyok földtöltéssel való összekötését. Mi volt ugyanis természetesebb, minthogy e propugnaculumok egymástól különben is láttávolra fekvődvén, tömött sorozatban következvén egymásra, s épen a közöttük tátongó mélységek miatt kevésbbé lévén megtámadhatók, már magukban is erős védvonalat alkotva, a limest tökéletesen fedezhették s annyiival inkább fedezhették, hogy a közel fekvő erős vallumfőre s ennek bizonynyal tetemesebb számú őrségére támaszkodhattak. Aztán valószínűleg czövekmű (palissade) kötötte az őrtornyokat egymással össze, mely a földtöltésnél a helyi viszonyokhoz képest különben is jóval könnyebben volt kiépíthető. S ha még hozzá vesszük, hogy a limes vonalán bizonyos szélességre le és bevágott erdők az egyébiránt is tágas látkörrel bíró propugnaculumokat szerfölött erőssé tették, teljesen érteni fogjuk a földtöltés hiányát a limes e szakaszán.»

¹ Torma K. u. o. 58. kv. 1.

A Vurvu Rimbusoitól légvonalban számított 3500 lépésnyire a Hódosfalva fölötti heglánczolat egyik nyulványán a Vurvu Sonului nevű önálló magas hegyesúcson, melyet a Vurvu Rimbusoitól mély völgyek és szakadások választanak el, s szintén a hódosfalvi határhoz tartozik, találjuk az ötödik propugnaculumot. Innen éjszakra a jegeristyei határhoz tartozó Vurvu-Grebin — Gerebenes tetőn (a bőrvényvölgyi Puturonka fölött) van a hatodik, tőle 7000 lépésnyire a krasznai határon emelkedő Vurvu vagy Cornu Vlasinului nevű erdős hegytetőn, mely a bőrvényvölgyi Puturonkánál kiágazó pajki völgyet koronázza, áll a hetedik. Innen limesünk a perjei Magura Prii-re kapaszkodik, majd a Boronamező s Bagolyfalva közt emelkedő Salhigyre, a Kásapatak határán fekvő Arsurera és Dealu Bouluire, a Sz.-György határán emelkedő Gropoira s Vurvu Gropoiuluire, innen a Sz.-György és Bogdánháza közt emelkedő Sekuira, odább a Rága felé vezető úton túl levő Telharesre, majd a Driglán át a Vigyázóra és Terbetére, a Vurvu Kerbunarului a Suvárra és Pestőjára, honnan a Vurvu Stenire (Felső-Kékes-Nyárlónál) a Piatra Albara huzódik, innen a Felső-Kékes-Nyárló és mojgrádi határok közt lévő La Cuturira, majd a mojgrádi határhoz tartozó Duruja vagy Druja nevű hegynyaknak tart, honnan a mojgrádi Pomet, illetőleg Magurára, s így Porolissum romjai alá ér; majd a várteleki Maguricsán túl megtörik s a Nyírsídtől délkeletre fekvő Vurvu Pogujorra hág hol Torma térképén 22-vel jelzett őrház áll; innen a Dealu Mare, a Bréd község fölött fekvő La Monastire, a Cziglénny helység fölött magasló Vurvu Csíglenuiluire huzódik; majd az Egregy völgy torkolatánál átszelvén a szorost a borzovai malom mellett, az Őrmező tetőn Tihó felé huzódik, s az ottani castrummal szemben az Almás-völgy torkolatánál végződik.

Tihón túl Alsó-Kosályig nincsen limes sem vallum, itt — barátságos népek lakván túl a Szamoson — elég biztosítéknak tarták a folyót, melynek balpartján állami rendes út, via strata vezetett, miként fönnebb említém. Alsó-Kosálytól ismét limes vagy vallum jelzi a határt, melyet castrumok is biztosítanak egész Vécsig.

A vallumon belől, vonalától kisebb-nagyobb távolságra, de mégis meglehetősen egyenközüleg castrum stativumok állottak, s lánczolatuk képezte a limesvédelemnek strategiai alapját. A vallum őrházait e castrumok látták el a szükséges őrséggel, minden bizonynyal akként, hogy egy-egy castrum helyőrsége a hozzá közelebb eső s meghatározott számú propugnaculumok őrségét állította ki. Ez álló táborok, melyeket rakott hadi út kötött egymással össze, a következők: 1. a sebesváraljai (Resculum) a vallumtól, illetőleg a limes-végi kis-sebesi castellumtól mintegy 3; 2. a vármezei 5·5; 3. a szentpéterfalvi 5; 4. a magyar-egregyi (Largiana) 7·75; 5. a romlotti (Certia) 7·5; 6. a mojgrád-zsákfalvi (Porolissum) 1·5 illetőleg 3·75; s végül 7. a vallumvégi tihói 2·5 kilométernyire.

A resculumit már fönnebb említém méretével együtt; a vármezei castrum a csekély emelkedésű Gradistye vagy Csetatye nevű kis fönsíkon terül hosszúkás négyszögben. Keleti és nyugoti oldala 170 (= 127·5 m.), a déli és északi

pedig 205 lépés (= 183·75 m.) hosszúak. Falai körül nagy romhalmazok hevervén, valószínű, hogy polgári telep is keletkezett mellette.¹

A szentpéterfalvi az Egregy balpartjától mintegy félórányira a hegyek között fekszik. «A hegységtől éjszak-nyugatra eső «La Vranycze — a kapu» nevű magas hegy elég lapályos tetején látható az 5—600 lépésnyi területű, déli oldalán egyenes, különben körded alakú római állótáborhely már begyepesedett — írja Torma — domborszerűleg hullámos, s téglával vegyes kőalapfalazata. Az ennek déli, s különösen északi része közepén létező 2—3 ölnyi széles nyílások, s ezek oldalain domborodó, némileg kapú alakot mutató összeomlott, s begyepesedett kőfalmaradványok sejteni engedik, hogy e körülmény, s a várromon, illetőleg az említett nyílásokon keresztül vezető mezei út adhatta alkalmat a «Várhegy-kapú» (Vranycze) elnevezésre. E várromból az Egregy s Almás folyók völgyei, a nagy-almási, oláh-köblösi, sőt a Kis-Szamos balpartján lévő hegylánczatok, a Meszes, a Nagy-Szamos völgy hegységei s különösen a mojrádi Várhegy, — a Magura láthatók.»²

A largiana-it (Magyar-Egregy) a helységtől délre eső Csetatye (vár) nevű fősíkon helyezék el, hosszúkás négyszög alakra. Keleti és nyugoti oldala 205 lépés (= 183·75 m.), a déli és északi 160 lépés (= 120 m.) hosszúak.³

A certiai (Romlott) castrum az Egregy által alakított síkon fekszik. Oldalai keleten és nyugoton 280 lépés (= 210 m.), délen és északon 200 lépésnyiek (= 150 m.)⁴

Porolissum (Mojrád) castruma a legerősebb s legterjedelmesebb valamennyi között. A Pomet tetőt koronázta s magasan kiemelkedő substructionnak délkeleti szögletén a külfalon belül, — Beszerikucza — templomocskának nevezett magaslaton még egy, a castrumnak valószínű acropolisát képezett specula romjai tűnnek föl, honnan a Pomet legmagasabb pontjáról elragadó kilátás nyílik a Vurvu Csiglenulujtól a Meszesnek egész hosszú láncolatán át a kalotaszegi Vlegyászáig — e két hegység festői körvonaltú s összeolvadó láncolata óriási félkörben övezvén a királyi fekvésű Pometet és Magurát.⁵

A vallumvégi tihói erősség a Szamos völgyére tekintő Gredistye nevű dombon áll, s keleti és nyugoti fala 168 lépés (= 126 m.), az északi és déli pedig 155 lépés (= 116·25 m.) hosszúak.⁶

Innen, miként említém Alsó-Kosályig, — a Szamos partján nincsen egyetlen castrum sem. A váraknak új vonala az Alsó-Kosály és Kapjon faluk között Dézstől 7·5 klm.-re fekvő castrummal kezdődik, ott hol a tartományi határt a

¹ Torma Károly: Adalék észak-nyugoti Dácia föld- és helyiratához. 11. I

² Torma K. u. o. 12 kv. I Ilyen alakú castrum Dáciában nincsen több. Szokatlan forma ugyan, de nem egyedül álló. Julius Caesar afrikai háborújában (bell. Afr. c. 80.) és Gallia meghódítása alkalmával Uxellodunum ostrománál (bell. Gall. VIII. c. 32. kv.) két ízben használja. V. ö. Alb. Kampen: Descriptiones nobilissimorum apud classicos locorum Series I, tab. XV.

³ Torma K. u. o. 13. I.

⁴ Torma K. u. o. 14. I.

⁵ Torma K. u. o. 15. I. és a Limes Dacius felső része 80. kv. I.

⁶ Torma K. Adalék. 20 kv. I.

folyó jobb partjára helyezik. Az első, jelentékeny kiterjedésű erőd a Nagy-Szamos partján, a folyó tükrétől alig 60 m.-re fekszik.

Az egykori castrum a helységről 700 m.-re dél-keleti irányban a mostani községnek «Vár» — oláhul «Oresel» nevű részén fekszik, melyet a falutól keletre álló Magura nevű hegynek a helység s az Ilosva patak tere felé való szelíd lesímulása által képezett fönsík alkot. E kisdud síkságról, 8—10 m.-re kiemelkedő plateau alapját, alluvialis, helyenkint kövecses földréteggel borított kárpáti zöld homokkő képezi, s a castrum és a melléképületeknek jelentékeny része rajta terül. Terepe római castrum stativum alapítására kiválóan alkalmas hely, mert az Ilosva és Nagy-Szamos folyók térségére fok módjára előre nyúló síkjáról beláthatni a Szamos völgyét egész Dézsig, s föl Kudu környékéig épen úgy, mint a délkeleti Felföld északi határát alkotó Kárpátokba messze benyúló Ilosva völgyet. De oly előnnyel is kínálkozott e pont, melyre a rómaiak szép érzelme még a hadi czélokra használt művekben is kiváló figyelmet szokott fordítani, — a tájszépség előnyével.

A százados erdőkkel szegélyezett kellemes Ilosva völgyet, a dús lombosított Magurát s a Nagy-Szamos nyájas völgyét most is örömmel szemléli a turista, ki e majdnem kétezer éves romokkal borított fönsíkot fölkeresi. Menyynyivel szebb lehetett e táj akkor, midőn a római sasokat hordozták Dácia északi részein, midőn a Szamos völgyét szegélyező hegylánczokat százados, ezredéves tölgyek koronázták, s midőn az «ősz folyó» föl-föl csillámló kanyargásai mellett csak imitt-amott barnálló berkek helyett sűrű eger és füzligetek, az őslakók szent berkei terültek el, a táj verőfényes szépsége helyett komorabb, de egy-szersmind vadregényes színezettel vonták be.

A rómaiak, miként tudjuk, telepeik, de különösen castrumaik számára, a hol megengedik a helyi körülmények, térből kiemelkedő fönsíkot, vagy lejtős helyeket választottak, melyek a mellett, hogy egészségesebbek mint a síkság, a védelmet is könnyítették. Eme szokásukhoz képest itt alig lehetett volna czélszerűbb erődítési pontot választaniok. Az Ilosva és Szamos összefolyása által képezett félsziget; a Magura hegy sajátos fekvése, mely az Ilosva völgye és a Szamos folyók között egymagára emelkedik ki, nem lévén a többi hegy-séggel összeköttetésben; a fönsík északi és nyugoti széleinek sziklás meredeksége, a déli oldal jókora lejtősége; az Ilosva patakon túl, ennek jobb partján emelkedő második, a castrummal szemben levő fönsík, mely kissébb rendű, a castrummal kapcsolatban állott speculával volt megerősítve, — végre a két fönsík közt lévő völgyzoros, melyen az Ilosva patak folyik át: mindezen körülmények a stratégia akkori fejlettségéhez képest, oly erőssé tették a fönsíkot s annak castrumát, hogy az képes volt ellenállani bármely oldalról fenyegető támadásnak is.

A castrumon kívül keletkezett polgári telep az Ilosva patak holt medre mellett levő, körülbelül 240—250 m. hosszú, 30—60 m. széles, és a térből 1·5—2 m.-re kiemelkedő földnyelvre volt építve.

A vár maga szabályos négyszög, s oldalai 182·06 méter hosszúságúak. Kapui szabályszerűen helyezték el: nyugoton a porta praetoria, keleten a

porta decumana, éjszakon és délen a porta principalis dextra és sinistra.

A legépebben megmaradt porta principalis kettős bejárattal volt ellátva s két 1·26 m.-re előszökellő oldalművel megerősítve. A 8·08 m. szélességű bejárat 0·79 m. vastag s 4·66 m. hosszú fal által két részre volt osztva: keskenyebb 3·47 m. oldalát a gyalogok, 3·97 m. széles felét pedig a lovasok és szekerek használták. Az egykori fakapu vasszögeiből körülbelül 100, 13—15 cm. hosszú s felső végükön 4·5 cm. vastag darab került elő. A kaputól balra 4·26 méter hosszú és 2·37 m. széles, jobbra pedig 4·58 m. hosszú és 2·52—2·99 m. széles, ferde állású szoba volt építve. Közfalaik vastagsága 1·26 m. Itt tanyázott a kapuőrség.

A castrumnak az őrszobák mellett levő körfala átlag 1·26 m. vastagságú, és durván nagyolt, kárpáti zöld homokkövekből épült. Ragasztékul poronddal vegyített meszet használtak. A körfalakba téglát seholsem alkalmaztak. Az 1·58 m. vastag alapfalakba helyenkint, különösen a két őrszoba kifelé ugró oldalán meglepő nagyságú faragott kőkoczkák valának beillesztve, melyeket főként súlyok és ellenállási erejük miatt helyeztek a szögletekre.

A castrum körfala, mint általában az egész alsó-ilosvai római telep épületeinek falazata — lehetőleg durva munka — opus incertum, — a mely gyorsan készül és olcsó, — de ha kellő gondot fordítanak reá, mégis elég tartós.

Hogy a körfalak külső oldalai függélyesen — mérónra — voltak-e építve, vagy pedig mint Pompeiben észlelhető, tetejük felé megvoltak-e kissé keskenyítve, nem lehet többé megállapítani, mert csak az alapok maradtak meg, s ezek sem a kellő épségben. A körfal magassága a kiásott pontokon 0·95—1·6 m. között váltokozott.

A szögleteken 13·11 m. \times 13·11 m.-nyi négyszögű tornyok emelkedtek.

A castrum tehát 182·06 m. \times 182·06 m. = 33·145 □ m. területű fal-négyszöget alkot, melynek szögletein belül egykor ugyanannyi négyszögű bástya, s mindenik oldalon, de nem éppen a középpontokon, kiszögellő őrszobával erősített kettős kapu állott.

Hogy várunk körfalának s kapuinak orma miként volt egykor alakítva, s a védelem szempontjából miféle művekkel volt ellátva, csak sejtenünk lehet. A rómaiaknak szokott védfalerősítése kétségkívül megvala az alsó-ilosvai castrumon is, — azaz löréses mellvédek tetőzték körül, milyeneket Pompeiben is láthatunk — legalább ily alakot sejtetnek azok, az egykor hihetőleg a mellvédek födött, nagyjában kifaragott, s egymáshoz vaskapcsokkal szorított, és a köfalak mellett sűrűn előfordult kőlapok.

A castrum körfala 7·5—9·5 m. szélességű úttal volt egykor körülvéve, mert a síremlékek nagyobb része a vár körfalai mellett, kívül s ettől 8—9 m. távolra egyenközüleg futó vonal hosszában került elő.

Az Ilosva fősíkját is szükségesnek tartván védelmezni, a patak jobb partján, szemben a castrummal 26·5 m. \times 29·39 m. = 778·83 □ m. kiterjedésű speculat emeltek, az éjszaki Kárpátok felől eredhető támadásoknak legalább első fölfogására. Hogy milyen volt az előretolt erődítmény berendezése: egyszerű torony-e, melyet koronként változó, s a castrum őrségéből küldött fődözet tartott

megszállva, vagy külön, lakható castellum, azt Tormának nem sikerült kiderítenie. A körfalak egy részének körülásása, illetőleg átvágása 1·26 m. vastagságú, elmállott kőfalnál egyebet nem tüntetett elő. Belsejében nem lévén kőből épített lakosztályoknak semmi nyoma, kétségtelen, hogy a katonák tanyái egyszerű sátrak vagy fakunyhók valának.

A castrum belsejében — a belterület nyugoti részén — csak egyetlen, de nagy terjedelmű, éjszokról délfelé irányított 96·72 m. hosszú épület van, melyet Torma Károly a praetoriumnak minősített. Csak egy harmada — s ebben tizenhatsz helyiség volt — van kiásva. A legénység kétségtelenül fakunyhókban lakott, vagy Severus óta a táboron kívül. Ugyancsak kívül helyezték el a fürdőket, s az összes szükséges épületeket.¹

Alsó-Ilosvától éjszakra felé is békés népek lakván, elégnek tartják a határ védelmére vagy inkább jelzésére a Szamost, egész a Sajó torkolataig, innen ez szabja meg a római végeket Sófálváig, honnan a Besztercze völgyébe² mennek át s megerősítik a mai Beszterczét, a Budak patak mentén pedig Várhelyt. (Burghallen.)

Innen hirtelen délkeletre fordulnak a Maros völgyébe, s első nagyobb castrumok Vécs a folyó jobb partján. Nyomai constatálhatók ma is; leghosszabb a Maros felé irányított oldala: 160 m. (159·75 m.);³ szögletein tornyok emelkedtek; belsejének egy részét a szükséges katonai épületek töltik ki. Fontosságát az adta meg, hogy a Szászrégen felől érkező s Beszterczének vezető hadi út homlokzata előtt vonulva el, kanyarodott át a Sajó völgye felé.⁴

Vécsnek a Maros mellékén előretolt posíciója Déda volt.

Véctől a Maros délnyugat felé irányulván, kezdetben medre vonja meg a keleti határt, s a második megerősített pont Maros-Keresztúr, hol a községtől körülbelül hatszáz lépésnyire éjszakra fekvő castrumot a nép Földvárnak nevezi. Maradványai föltétlen biztossággal minősíthetők, bár a talaj nagy átalakulásokon ment keresztül; a Marosnak a partot folyton rongáló hullámai elmosák a magaslat nyugoti oldalát, felszínét pedig át meg átfúrták, szántották a szorgalmas földművelők, de a leletek: téglák, edénytöredékek, faragott kőkoczkák oly jellegzetesek, hogy azoknak rómaiságához még akkor sem férhetne kétség, ha érmek nem fordulnának is elő. A castrum nem tartozik a legnagyobbak közé. Sánczolatai átlag hat méter magasak — az öregek még a kiemelkedő falakat is látni vélték — területe pedig 15,624 □ m.

A Maros balpartján és medrében — a castrum aljában — nagy mennyiségű faltöredék lévén, valószínű, hogy a folyó át volt hídalva; s e föltevést

¹ Torma K.: Az alsó-ilosvai római állótábor s műemlékei. Az erdélyi múzeum-egyesület évkönyvei. III. k. 10 kv. 1.

² Bericht über eine Ausgrabung in Bistritz. — Transilvania. Beiblatt zum Siebenbürger Boten. Hermannstadt. 1856, 19 sz. 46 l.

³ M. J. Ackner: Die Colonien und militärischen Standlager der Römer in Dacien. — 36 l., 16.

⁴ A vécsi római állótábor. A magyar orvosok és természetvizsgálók munkálatai. X. k. 1864. 79—80 l.

megerősíti, hogy az épen átellenben, a jobboldalon lévő Csitt-Szent-Ivánon¹ e jelenség ismétlődik, a falu mellett pedig párhuzamos vonalú sánczok maradványai láthatók.

Igy a két castrum a híd védelmére épült, mely az Apulumból kiindult fő útvonalon a jobb és balpart közlekedését közvetíté.

A polgári telep Malomfalva mellett helyezkedett el.²

Kezdetben, nagyon valószínű, hogy a Maros felső folyása képezi a római birtokok keleti határát, különben aligha erősítik meg, de utóbb tovább terjesztettek szinte észrevétlenül, apránként, épügy mint Germániában a limes mellékein, s lassankint kibővíték védelmi vonalaikat is, ki tovább keletre jóformán a határhegységekig. Terjeszkedésük a Marosba ömlő patakok és kisebb folyók völgyeinek irányában történvén, a főbb pontokat azonnal megerősítik.

Igy keletkezik az Ackner által még ismert görgény-sz.-imrei castellum.³

A Marosba, Maros-Keresztúrtól Délre, Vidrátszegnél beömlő Nyárádpatak felső völgyét Miháza castruma védelmezte. Területe $157.5 \text{ m.} \times 120 \text{ m.} = 18.900 \square \text{ m.}$ Belsejében az egykori katonaépületeknek romjai még most is constatálhatók. A fürdő, s a helyőrséghez tartozók lakásai a falakon kívül emelkedtek.⁴

Innen a Kis-Küküllő völgyébe csapva át Sóváradon építének jelentékeny nagyságú: $187.5 \text{ m.} \times 187.5 \text{ m.} = 35,156 \square \text{ m.}$ kiterjedésű castrumot. Kiemelkedő s vízmentes terepét a falu házainak egy része foglalja el.⁵

A Nagy-Küküllő völgyében Székely-Udvarhely környékét erősítik meg.⁶

Sóvárad és Székely-Udvarhely erősségeit négy vagy öt kisebb, délkeleti irányban elhelyezett castellum és castrum köti össze. Ezeknek elseje Siklód;⁷ Sófalva rendeltetése kétségtelenül a parajdi sóbányászat biztosítása volt;⁸ Enlaka a legjelentékenyebb közöttük: $150 \text{ m.} \times 150 \text{ m.} = 22,500 \square \text{ m.}$ kiterjedésű, s mint ilyen, központja az összekötő vonalnak.⁹ Végül Martonos¹⁰ és talán Sz.-Mihály.¹¹

Hogy a Székely-Udvarhelytől délre: Árvátfalva, Boldogasszonyfalva, Patkfalva és Sándorfalván át a Homoród völgyébe nyíló defilét használták-e, arról nincsen tudomásom, de valószínűnek tartom, mert innen éjszaknyugot felől hamarabb kaphatott segílyt a homoródi sóbányászat biztosítására emelt sz.-páli castellum,¹² mint az Olt mellé épült Hévízről.

¹ Orbán Balázs: A Székelyföld leírása történelmi, régészeti, természetrajzi s népművei szempontból. IV-ik k. 219 kv. l.

² Orbán Balázs: A Székelyföld leírása. IV. k. 217 l.

³ M. J. Ackner: Die Colonien und militärischen Standlager der Römer in Dacien. 36 l, 15.

⁴ Orbán Balázs: A székelyföld leírása. IV. k., 88 kv. l.

⁵ Orbán Balázs: A Székelyföld leírása. IV. k. 20 kv. l.

⁶ Római nyomok Udvarhely városában. Történelmi Lapok. I. k. 1874, 9. sz. 137 kv. l.

⁷ Orbán Balázs: A Székelyföld leírása. I. k. 143 l.

⁸ Orbán Balázs: A Székelyföld leírása. I. k. 133 kv. l.

⁹ Orbán Balázs: A Székelyföld leírása. I. k. 124 kv. l.

¹⁰ Orbán Balázs: A Székelyföld leírása. I. k. 122 kv.

¹¹ Orbán Balázs: A Székelyföld leírása. I. k. 107 kv. l.

¹² Orbán Balázs: A Székelyföld leírása. I. k. 165 kv. l.

A tartomány legkeletebbi határát a Fekete-ügy felső folyása képezi. Ide kétségtelenül az Ojtóz biztosítására hatoltak el, s a szorosnak nyugoti torkolatát Bereczknél erősítik meg. A castrum a város éjszaki részétől ezer lépésnyire, 7·5 m. magasra emelkedő plateaun fekszik, s területe $180 \text{ m.} \times 138\cdot75 \text{ m.} = 24,975 \text{ □ m.}$ ¹

Lejjebb délkeletre a mai Kézdi-Vásárhely határában akadunk római telepre, mely az 1852-iki útmunkálatoknál gazdag leletekkel gyarapítja a bécsi császári muzeumokat. Hogy volt-e castruma, még eddig nincs kiderítve,² de a körülmények a mellett látszanak bizonyítani, hogy a rómaiak fontos stratégiai pontnak tekinték.

Alább, ugyancsak a Fekete-ügy jobb partján Komolló volt egykor megerősítve. «A falu alsó végénél (18—21 m. magas Szépmező szélét alkotó) partmagaslat egy előfoka — írja Orbán Balázs — széles, mély sánczolat által van elkülönítve, s ez elkülönített ponkon vannak a régi vár nyomai. Alakja körített szögletekkel bíró szabálytalan négyszög, melynek északi és déli hosszabb oldala 120 m., míg a rövidebb keleti és nyugoti 105 m. (= $120 \text{ m.} \times 105 \text{ m.} = 12,600 \text{ □ m.}$) A várnak egykor kettős fala volt, miként az oromzatnak kettős gátonya igazolja. Most a fal nem emelkedik ugyan sehol sem a föld színe fölé, de alaprakata kivehető mindenütt, s a várnak belterét a ragacs és téglatörmelék egészen elborítja. Öreg emberek emlékeznek arra is, hogy a vár izmos falai még ölnyi magasan állottak, de a brassó-ojtózi út építésekor lerombolák azokat.»³

A várhoz tartozó telep romjai a Szépmezőtől délre terülnek.

Castrumunk az ojtózi szorosba vezető út biztosítására épülvén, összekötetésben áll a föltételezett kézdívásárhelyivel, az eresztvényi Óriáson és a besenyői Csente tetőn elhelyezett speculák által. Az Óriás őrtornyai 7·5 és 10·5 m. átmérőjű kerek épületek, melyeknek ormáról belátható jóformán az egész síkság, s könnyen megadható volt a komollói, mint kézdi vásárhelyi castrumok felé veszély idejében a füst, mint tűzjel.⁴

Elhagyva a Fekete-ügy völgyét, az Oltéban első megerősített állomásunk Héviz. Castrumának romjai az Olt partmagaslatán fekszenek a falutól délnyugoti irányban, szemben Szász-Ugrával. Alakja hosszukás négyszög, két hosszabb oldala 185·5 m., a két rövidebb 150 m., területe tehát $28,125 \text{ □ m.}$ Kapui még most is megkülönböztethetők. A porta praetoria az Olt felé nyílik. Töltéseinek szélessége 8 m., átlagos magassága 2 m.

Rendeltetése az Olton átvezető híd védelme volt. A hídfő harmincz év előtt az ugrai oldalon még látható volt mint 10 m. széles, téglából épült hosszú fal.⁵

E várvonal Vécs vagy inkább Dédától kezdve egész Hévizig, miként a térképre vetett egyetlen tekintettel meggyőződhetünk, nem a természetes hatá-

¹ Orbán Balázs: A Székelyföld leírása. III. k. 124. kv. 1.

² Orbán Balázs: A Székelyföld leírása III. k. 101. kv. 1.

³ Orbán Balázs: A Székelyföld leírása III. k. 195. kv. 1.

⁴ Orbán Balázs: A Székelyföld leírása III. k. 175. kv. 1.

⁵ Orbán Balázs: A Székelyföld leírása I. k. 195. kv. 1. v. ö.: Zwei alte Castelle bei Galt und Héviz. — Safellit des Siebenbürger Wochenblattes. (Brassó) 1845., 12. sz. 50. kv. 1.

rokra, hanem belső, helyi érdekek: mint sóbányászat, vagy a kényszerűség által megállapított vonalokon helyeztetett el, úgy, hogy a tényleges határok jelzésére mesterséges eszközöket kellett használni épen úgy, mint a tartomány északi részein, hol limest vontak. Limest vontak tehát itt is, mely (Görgény-Szt.-Imrétől délkeleti irányban húzódik egész a Fekete-ügy jobbpartjáig, s éjszakon Ördög-útja, lejjebb Ödög-barázda, délen pedig Kakas-barázda néven ismeretes.¹ Szerkezete teljesen azonos a Torma Károly által kikutatott éjszakiéval, s a mögötte épült castrumokkal ugyanoly összeköttetésben van, mint emez. S midőn általánosságban ennyit megemlítek, egyszerűen a nagyérdékű és fontos határmű létezésére akarok utalni, későbbre halasztva a részleteket, oly időre, midőn teljesen befejezett kutatások eredményeivel állhatok elő.

Előbb megemlítem, hogy az első hódítás keleti határa alig terjedt túl a Marosvölgyön, valószínű tehát, hogy délkeleten sem igen mentek túl a Nagy-Küküllőn, különben aligha erősítik meg völgyét, midőn a vele majdnem párhuzamosan folyó Oltot szintén védelmezik. A későbbi szerzést látszik igazolni az is, hogy Hévíz castruma csak Hadrian alatt keletkezik, míg a Küküllő mentén a rómaiság a kezdetektől fogva constatálható.

A Nagy-Küküllő felső folyásánál épült székely-udvarhelyi castrumra már reflectálván, Székely-Keresztúron találkozunk az első megerősített posztóval; lejjebb a segesvári épült, melynek terepe eddig nem volt megállapítható, de egykori létezésének föltétlen bizonyítékai a Legio XIII. Geminának tömegesen előforduló téglái.

Segesvár és Hévíz Castrumának közlekedését a dendorfi, s a Radeln és Mezburg között a Burgberg(Várhegy)en épült castellumok fűdözték. Amannak védműveit a nép még most is Cseteczuja-nak — váracsának nevezi.² A burgberginek három oldala még épen áll, s hogy sánczolatai csakugyan a rómaiaktól származnak, a leletek teszik kétségtelenné.³

A Hetzeldorf és Tobsdorf között kiemelkedő magaslatra, honnan fölfelé Erzsébetváros, lefelé pedig Medgyesig pompás kilátás nyílik s áttekinthető az egész völgy, helyezték el a meglehetősen terjedelmű castellumot.

Jóval nagyobb méretű a kis-selyki Burgon emelkedő erődtámasz. A magaslat platformját háromszoros töltés köríti. Déli része emelkedettebb lévén, a kapu fölött négyszögű torony állott, honnan remek kilátás nyílik a folyó völgyére, tiszta időben jelentékeny távolságig. A falak s az egész erődtámasz eredetét a leletek: fűdélcserepek, téglák, terracotta töredékek, érmek stb. teszik kétségtelenné. Sajnos, hogy az ötvenes években folyt nagymérvű úttépéseknél,

¹ Congrès international d'anthropologie et d'archéologie préhistoriques. Compte rendu de la huitième session, Budapest, 1876. II. k. 1-ső rész: Les fossés du diable en Hongrie, Id. „Magyarország őstörténelmi térképe, melyen Rómer e sánczolatokat át a Fekete ügyön a határszélhig vezeteli el. Megjegyzéseit, az említett cikkeknek: Lignes de la Transylvanie orientale című fejezetében foglalja össze. 76. kv. l.

² M. J. Ackner: Die Colonien und Militärischen Standlager der Römer, 32. l. 7.

³ M. J. Ackner: Die Colonien und militärischen Standlager der Römer. 32. l. 6.

később pedig a vasúti vállalkozók rendkívül megrongálták. Terjedelme 150 m. \times 75 m. = 10,250 □ m.¹

A két Küküllő Balázsfalvánál egyesülvén, nagyon valószínű, hogy a tor-kolat, mint fontos stratégiai pont, szintén meg volt erősítve, s a Legio XIII Gemina itt talált bényegei megerősítik a föltevést.

Visszatérve az Olt völgyébe, Héviz és Szász-Ugrától délnyugatra Kis-Sink-nél, a községtől fölfelé háromnegyed órányira a jobb oldalon erősítik meg a partot. A castrum szögletei teljes biztossággal állapíthatók meg, sőt itt-ott töl-tései is constatálhatók. Terjedelme — még eddig nincs fölmérve, igen jelen-tékeny.²

Alább Rakovicza és Felső-Sebes között építettek védműveket. Ezek még nincsenek kikutatva, de a leletek kétségtelenné teszik eredetüket.³

Innen az Olt — egyesülve a Szeben folyócskával — befordul a déli határ-hegységek közt s átmegy Romániába.

A Szeben folyócska és a Zood patak összefolyásánál, Talmács mellett⁴ emeltek jelentékeny castrumot, a Cedonia (Nagy-Szeben) felé Acidavan (Koncza?) át Apulumba vezető út biztosítására.⁵

Innen délre egész a Dunáig az Olt völgye lévén a tartomány határa, mellékein végig meg van erősítve, s kisebb-nagyobb castrumok, castellumok teljes biztossággal a következő pontokban constatálhatók:

Praetorio — (Boicza?)

Arutela — (Chinen?)

Castra-Traiana — Bumbesti.

Burridava — Bivolari.

Pans-Aluti — Rymnik.

Russidava — ?

Acidava — Slatina.

Romula — Recska, — falait Philippius építteti újra.⁶

? — Rusanesti.

Colonia-Maluensis — Celei, melynek speculája és castruma — utóbbi a népvándorlás idejében hídfő is volt, még egész terjedelmükben constatálhatók.⁷

¹ M. J. Ackner: Die Colonien und militärischen Standlager der Römer 33. I. 10.

² M. J. Ackner: Die Colonien und militärischen Standlager der Römer. 37, 19.

³ M. J. Ackner: Die Colonien und militärische Standlager der Römer. 371. 18.

⁴ Stenarum?

⁵ M. J. Ackner: Die Colonien und militärischen Standlager der Römer. 311. 17.

⁶ Archaeologisch-epigraphische Mittheilungen aus Oesterreich-Ungarn. XI k. 1 füz. 191. Imp(erator) Caesar M. Ju(lius) [Philip]pus Piu(s) F(e)lix iuvi(e)tu[s] A]ug(ustus) tri[b(unicia) pot(estate) V c[o]s I]I] [p(ater) p(atriae) proco(n)s(ul)et M. Jul(ius) P[h]ilipp[us i] unior imp(e-rator) c[o]s. I [I pr]o[cos. pr]inceps inventutis p(ater) p(atriae) Pius Fe[l]i[x] Aug(ustus) et M(arcia) Otacilia Severa Sanctissima Aug(usta) n(ostra) [r]estitutores orbis [t]otius ob tutelam civit(at)is coloniae suae Romul(ae) circuitum muri manu militari a solo fecerunt.

⁷ Descrierea Anticuitatiloru de la Celei, extrasa d'in publicatiunile arhiologice ale d-lui Cesaru Bolliacu. Id. Annalele societatei Academice Romane. X k. sectiunea I 239 kv. 1.

Az Olttól keletre, a Kárpátok déli lejtőiről eredő folyók völgyeiben megelégedtek a tartományba vezető szorosok kellő védelmével: a bodzaiból kiömlő Bodza — Romániában Buzeu — folyó völgyét Buzeunál zárták el;¹ a Tatárhavas szorosát Vallen de Munte erődítményei tevék megközelíthetetlenné;² a Prahova völgyére nyíló tömösít Campina castruma biztosítá; a törösvárihoz rendszeres utat vezetének, mely az Olt torkolatától keletre tíz km-re indul ki Flamonda falúnál, s Putineu, Adincate, Raschi de Vede, Urlueni, Pitesti s Goldenin át húzódik a campolungi nagy castrumig.³

Közforgalmi fontossága e szorosoknak míg Dácia római birtok, nem igen van, csak a tartomány nagyobb biztonsága érdekében védelmezik azokat, mert a közlekedés fővonala az al-dunai síkságon át az Olt völgye volt. Annál nagyobb az ojtózi jelentősége, melynek útja a hasonló nevű patak mentén, majd a Tatrossal — Romániában Trotus — való egyesülése után ennek völgyében, egész a Szeretig hatol, innen a Prutig, s a bessarabiai limes hosszában ér a Fekete tengerig a legrövidebb és legegyszerűbb irányban. Így valószínűleg azonos ama útvonallal, melyet a ravennai névtelen említ Porolissum és Tyras között a következő állomásokkal:

Certie = Magyar-Egregy

Porolissum = Mojgrád

Congri ?

Sturum ?

Urgum ?

Ermerium (= Hermonactus)⁴

Alineum ?

Capora (= Harpis?)⁵

Iscina (= Physce vagy Portus Isiacorum)⁶

Tirepsum ?

Phyra = Tyras.⁷

Ez közvetíté Dácia összeköttetéseit a Fekete tenger partvidékeivel, s a gazdag görög városokkal, honnan a provincia hellenisticus elemei folyton új és új tápot nyertek. E vonal a bereczki castrum és előretolt speculáinak védelme alatt állott, a Szeret és Tatros összefolyásánál kezdődő limesig, tovább pedig ennek helyőrsége fődözi. Innen van, hogy a Tatros és Szeret egyesüléséig a

¹ Schuchardt: Wälle und Chausseen im südlichen und östlichen Dacien. Arch. epigr. Mittheilungen IX, 2 f. 215 kv. 1.

² A v Domaszewszky: Studien zur Geschichte der Donauprovinzen. Die Grenzen von Moesia Superior und der illyrische Grenzzoll. Arch. epigr. Mittheilungen XIII, 2. 137 l. 47-ik jegyz.

³ Schuchardt: Wälle und Chausseen im südlichen und östlichen Dacien. Arch. epigr. Mittheilungen IX. 2 f. 228 kv. 1. és térkép.

⁴ Ptol. III, 10, 7.

⁵ C. Goos: Studien zur Geographie und Geschichte des Trajanischen Daciens. 52. 1.

⁶ C. Goos: Studien zur Geographie und Geschichte des Trajanischen Daciens. 52. 1.

⁷ Rav. IV, 5, 177 l. Pinder és Parthey.

dáciai csapatok téglái fordulnak elő, míg ezen túl nem találunk többé nyomokra.

A déli határt, a Duna torkolatától nyugotra a Duna képezvén Moesia Inferior és Superior parti nagy castrumai fölöslegessé tévők külön védelmi vonal építését, úgy hogy csak a turnu-severini híd balparti része van megerősítve.

De a Dunától északra terülő síkság békéjének biztosítására szükségesnek tartván mégis néhány katonai posítót, ezeket ama útvonal mellékén helyezék el, mely

Romulától — Reeska

Castra Nova — ?

Pelendova — Krajova

Amutrian — (?) át huzódik

Turnu-Severinig, illetőleg Drobetaig.

A tartomány határai tehát világosak minden irányban, s oly védelemben részesültek, milyennel még maig sem dicsekedhetnek. Irtózatossá lehetett tehát a vihar, mely a s a s o k a t mégis elűző fészkeikből.

A belső védelmi öv tisztán és kizárólag az Érczhegység biztosítására építetvén, azon íven helyeztetett el, melynek főpontjaiul Dévát, Gyulafehérvárt, Székelyföldvárt, Tordát és Csucsát jelölhetjük meg.¹

Az Érczhegység nyugoti szárnyát és a Fehér-Kőrös mellékét a miciai (Veczel) erőd védelmezi. A castrumot a vasút most éppen derékban metszi, s 1868—69-ben az első erdélyi vasút építői sok becses régészeti emléket ástak itt ki, melyeknek egy része, fájdalom, a töltések s a hidak falaiba került. A castrum négyszögű töltésvonala a külső sánczárokkal együtt a folytonos szántás daczára világosan kivehető, s a Dobrának vezető országút éppen mellette vezet el, a váron kívül letelepedett lakosság házai, keletnek és délre az országúton túl, a szántóföldek között messzire feltűnő bozótos halmok alakjában jutottak korunkra. A Maros felé eső terrasse lejtős szélén sikerült azt a fürdőt is megtalálnunk, melynek 193-ik évi kijavittatását fölíratilag örökölték meg. A temető a vasuti töltésnek Déva felé eső vonalán feküdt, hol 1880. nyarán a hunyadmegyei tört. és rég. társulat küldöttsége egy sarcophagot ásott ki s a hol azóta is több sírfölrát került napfényre.

A tábort téres öblözet közepére helyezték, melyen alúl alig 5 km-re a branyicskai szorossal a Marosnak Lippáig tartó kimosási völgye veszi kezdetét. Majd 25 km-re Dobránál, e völgyből délnyugotra a Bégához, s azon túl Lugoshoz a kossovai horpadás szolgál át. A Béga völgye pedig nem lévén megerősítve, valószínű, hogy a miciai helyőrség kisebb csapatosztályai végezték erre is a biztossági szolgálatot épügy, mint a Maros mellékén lefelé egész a német-

¹ E váróvról két kitűnő monographiát irt Téglás Gábor, a dévai m. kir. állami fő-reáliskola igazgatója. Czimeik: Tanulmányok a rómaiak dáciai aranybányászatáról, Székfoglaló értekezés egy térképpel. Kiadja a Magyar Tud. Akadémia 1889. — A rómaiak aranybányászatának örvideke Dáciában. — Földrajzi közlemények 1890. VII. f. Alábbiakban e két nagybecsű essay útmutatásait követem.

csanádi castrum rayonjáig. De a harmincz km-re éjszakra fekvő Fehér-Körös vidék szolgálata is ide lehetett utalva, mert, bár Kis-Bányánál (Boicza), Rudánál, Körösbánya, illetőleg Karácsnál az aranybányászatnak kétségtelen jelei találhatók, sőt Kis-Bányánál, Téglás Gábornak még a bányatelepet is sikerült kinyomoznia,¹ nagyobb katonai állomás arra nem létezett.

Micia védelmi köre tehát nyugot és éjszakra föltűnően messze terjedt, ép oly messze, mint kereskedelmi összeköttetései: egész az arad-hegyaljai limes vonaláig s mint emporialis hely vámállomása a Dácia és határos területek között fönnállott marosi hajózásnak.

Az Érczhegységgel Miciát az épen átellenben éjszakkal nyíló kajánpataki völgy hozta kapcsolatba, melyen át Kis-Bányát, a rudai és gyógyvölgyi bányászatot tartá fölügyelet alatt, melyen keresztül elérhetők a nagymási terjedelmes aranybányák is.

Miciából Déván át a Sztrigy torkolatához irányul a hadi út, s ott a délről vagyis az Al-Dunától fölvonuló főúttal egyesülve, a Maros jobb partjára vezet. Itt a Sztrigy torkolatával szemben emelkedő aranyi hegykúp a Maros révjének, inkább hidjának biztosítására képezett állandó őrhelyet, s az egykori tábor sánczöve, töltése, valamint a földkunyhók mélyedései most is szemlélhetők. Az aranyi hegynék kitűnően idomítható augit-andesit kőzetét messze földre, de leginkább mégis Miciába, Germizarába, s a tartomány két fővárosába Apulumba és Sarmizegetusába szállíták. Ez okból kettős jelentőséggel bírt ez állomás, melyben a Peutinger tábla Petrisét határozza meg Torma Károly 1880-ban.² Az egykori helység épületmaradványait megtalálhatjuk úgy az aranyi hegy alatt, mint kelet felé Nagy-Rápolyt körül. Petristől vagyis Aranytól a Maros jobb partján és közvetlenül az Érczhegység rayonjában haladt a főút Apulumig, mellőzve — az Érczhegység szorosabb körülzárolhatása kedvéért — a sokkal téresebb s a vasút által is követett balpartot.

Első katonai állomása Germizara (Al-Gyógy), mely a legvilágosabban illusztrálja, hogy mily szoros viszonyban áll a belső védvonal a bányászatához. Castruma az Al-Gyógy mögött alig négy kilométerre, Bozesnél egyesülő defilé rendszer biztosítására épült,³ mert e szűk völgyek egymással párhuzamosan futván, egyfelől az Ompoly mellé Ampelumhoz, vagyis a mai Zalatnához, másfelől a Pojana, Tekerő, Nagy-Almás mögött emelkedő Fericse és Magyarok hegye kiterjedt bányamezőin át a Fehér-Köröshöz, s az ott fekvő Ruda és Kisbánya bányászatához vezetnek. Elzárásuk volt tehát legfőbb indoka Germizara megerősítésének. Castruma a Maros felé tekintő terrasse szélén feküdt, míg a polgári épületek, a fürdők Al-Gyógy nyugoti szélén elterülő mezőre terjeszkedtek.

Germizarától Apulumig ismét ott találjuk az állótábort, honnan Ampelum = Zalatna, vagyis az Aranyvidék felé a közlekedés a legkönnyebb vala. Ez az

¹ Téglás G.: A rómaiak aranybányászata Boiczán (Kis-Bánya) és Rudán. Archeologiai Értesítő 1885.

² Torma K.: Adalékok Dácia föld- és helyrajzához. Archaeologiai Értesítő. 1880.

³ Téglás G.: A Gyógyvölgy és annak sziklaszorosai. Földrajzi Közlemények 1887.

útszakasznak majdnem közepén fekvő Karna, a Peutinger táblának Téglás Gábor által localisált Blandianája, megint a jobb parton, hogy a bányavidék körülzárása annál teljesebb legyen.

Tovább Borberek-nél Burticum fekszik, melyet ugyanezen szempontból erősítették meg, mellőzve az útépitésre sokkal alkalmasabb téresebb balpartot.

Ugyanezen indokokra valóban részben tekintettel akkor is, midőn Dácia katonai székhelyét Apulumot, az Érczhegységből eredő Ompoly torkolatához helyezék, mert völgye épen az Érczhegység szívébe nyilván, ezen át Ampelum (Zalatna) és Alburnus-Maior (Vöröspatak) biztossága fölött könnyen örködhettek.

Figyelmük azonban a téres völgyalapályról kiterjedt a nyugoti mészsirtek szakadékaira, s a nehezen megközelíthető hasadékokra is, mert Ompolyicza, Csákyakő, Gáld, Tövis, valamint Nagy-Enyed felől Remetén, Magoson, úgyszintén Toroczkón át az akkoriban már használt és katonailag megszállott hegyi-ösvényeknek egész hálózatát állapította meg Téglás Gábor.

Apulumtól a főút tovább kísérvén a Maros mentét, legközelebbi állomása Brucla. Brucla helyi fekvése még nincs megállapítva, de kétségtelen, hogy oly ponton keresendő, melynek az Aranyvidék védelmében stratégiai fontossága van. Ez első sorban Nagy-Enyed, mert innen Toroczkó felé egész az Aranyosig könnyen járható völgyi út szolgál, melynek kiindulását katonai földzet nélkül nem képzelhetjük. Nagy-Enyeden nem is nélkülözzük a rómaiság emlékeit, csak-hogy a későbbi építkezések miatt a castrumot nem lehet egész biztossággal megállapítanunk. A Peutinger tábla távolsági mérete 12 m. p. (= 12 római mf. = 17·778 km.), nem adja ugyan Enyed távolságát, de az említett ok mégis Enyed mellett dönt, s a castrum ide localisálandó a valódi fontossággal bíró út elé, mert a közbeeső défilék könnyen megvédhetők részben Apulumból, s a katonai központhoz közelfekvő speculákból: Vajasd és Diódról, míg az Enyed-től Toroczkó s az Aranyos felé haladó út már túl esik az apulumi helyőrség által közvetlen ellenőrzés alatt tartható sphaerán.

Bruclától fölfelé, valamint a Maros balpartján több katonai őrhely, mezei jószág nyomaival találkozunk. Így Décsénél Nagy-Enyed-től fölfelé tíz km.-re. Herepei Károly nagy-enyedi tanár s e vidék szorgalmas kutatója 1889 nyarán mithriacus szentélyre akadt. A Peutinger tábla következő katonaállomása Salinae azonban, Maros-Ujvár átellenében feküdt, s egyfelől az élénken üzött só-bányászatot, másfelől az utak csomópontját védelmezte. A katonai telep gróf Zichy István kastélya mögött lévő Kápolna nevű hegylépcsőn helyeztetett el. Ettől nyugotra nagy terjedelmű építkezések nyomait találjuk Székely-Földváron.

A főút Székely-Földvártól áthajlik az Aranyos felé a Kápolna tetőre, onnan a Szalk völgyre, majd a Kövestetőre, — ezután a Sárpatakán Harasztos község felső végéhez kerül; innen a Bogátbérczen át az Aranyoshoz, hogy a most Leányvárnak nevezett potaissai castrumhoz érjen. A másik ág a Marost követi a vécsi castrumig, miközben a Nyárad terét Maros-Szt.-Királytól föl Mikházaig oldalág vonta be a közlekedési kapcsolatba. Utóbbiak a határvédelemre rendelt végvárak összeköttetéseit közvetítvén, többszörös érintkezésben valóban a főhálózattal épenúgy, mint a Kis- és Nagy-Küküllő, sőt az Olt mellékével.

A Salinaeből Potaissára vezetett útvonal az Érczhegység éjszaki régióját övezi körül, míg a Maros-menti útszakasz előretolt örhegyeivel és mellékútjaival a keleti védelem szolgálatára volt berendezve, és az Ajtonnál (Kolozsvár közeleiben) napfényre került miliare szerint¹ a hódítás után alig három év múlva Kr. u. 109—110-ben nagyjában készen volt már Napocaig (Kolozsvár). Ugyanekkor erősíték meg tehát a belső védvonal éjszaki részeit, — különösen Potaissat (Torda).

De Potaissanak kezdetben alig van nagyobb jelentősége mint Bruclanak vagy Blandiananak, mert a tartomány a hódítás első szakában meglehetősen békének örvend, — békének egész a markoman háborúig, midőn a népvándorlás első áradata végig zúg Dácián. Septimius Severus, e kiváló katona császár a válságos viszonyokra való tekintettel, megszorítja az elégtelennek bizonyult helyőrségeket, s a Legio V. Macedonicát rendeli Moesiából a védelem erősítésére. Az új legio főhadiszállása Potaissaba helyeztetvén, a castrum jelentősége mint praetoriumé nagyot nőtt egyszerre, s biztosítva lőn ismét az anynyira féltett bányavidék.

A tordai castrum a Leányvár nevű hegyháton feküdt, s maradványai kétségtelenül a Septimius Severus idejében kibővített alakjára emlékeztetnek. A szép főnsík melyen romjai terülnek, költőies Leányvár nevét boldog emlékü Báró Orbán Balázs szerint, — a várnak 1604-ben még éppen állott kapujára helyezett Pallas szobortól vette.² Szamosközy még egész ihlettséggel ír a hatalmas főkapuról,³ de Bethlen Farkas szerint 1657-ben már összeomlott, mintha jelezni akarná a bekövetkező szerencsétlenségeket.⁴

Sánczolata kettős — a belső négy méter széles jóformán egész vonalán, — a külső majdnem ugyanezen méretet mutatja; közöttük kilencz m. széles árok húzódik, melynek teknősödését másfélezer év alatt sem tudta az eke vasa elegyengetni.

A keleti oldalon lévő jobb főkapu — melynek ormát Szamosközy szerint Pallas szobra diszíté — vastag falaival átvágván mindkét sánczvonalat, való-

¹ C. J. L. III. 1627.

² Báró Orbán Balázs: Torda város és környéke.

³ Szilágyi Sándor: Szamosközy István történeti maradványai 1542—1608. IV. k. (Scriptores XXX. k.) 277. l.: *Visitur in eius portae fronte suprema, ad libramentum totius forniceis additum saxum, in quo caesura anaglyptica cubitale quoddam simulacrum expressum est; sive id sit Jovis, sive Martis, sive denique Palladio effigies: nec discrimen deorum temporis iniuria confudit et Aegis quae ibi spectatur, his tribus dis a poëtis attribui solet. Id idolum dextra scutum humi attingens pro pedibus sustinet, in quo Gorgonis caput differentium anguibus conspicitur, quod alim spectabile in primis, hoc temporis vix obscura coniectatione intuentium oculi assequuntur. Hunc fornitem, vere memorabile atque illustre antiquitatis monumentum, quem mirari quis possit in tanta saeculorum tempestate, a mille quingentis annis, nec sнопte casu collapsum, nec hominum barbarorum manu eversum esse, non sine aliquo divino numine, huic provinciae (quod ominor) ad contemplandum fortuna reliquum fecerat: in quo per ambages, Transilvani admonerentur, tandiu salvum fore publicum statum, dum ipsi inter se mutuis animis coalescerent, seque continentibus casibus obnoxios concordia mutua sustinerent.*

⁴ Hist. 8. p. 509. 510.

ságos bástya, mely képes volt tizenhatévszázadig dacolni az idő romboló hatalmával, míg most csak az alapfalak eltávolítása után maradt gödrök jelzik egykori nagy arányait, méreteit.

A castrum szögleteit, most várfoknak nevezi a nép, hajdan a külső sánczokig szögellő, kívülről kerekded tornyok védelmezték. Romjaik a hatvanas években még láthatók valának, mert Báró Orbán Balázs ekkor a délkeleti szögleten még egész halom faragott kőkoczkát talált.

Terjedelme Sarmizegetusáé után következik, mert méretei Torma Károly adatai szerint a következők:

A déli hosszoldal . . .	569 m.
Az északi „ . . .	573 m.
A keleti keresztoldal . .	383 m.
A nyugoti „ . .	376 m. vagyis 216,980 □ m.

E hatalmas castrumnak előre tolt védműve, kiegészítő része a Tündéren épült castellum. Fala a hegyfokon két m. széles, s délkeleti irányban huzódva, de az oromzat szélén derékszögben törve megy tovább. Másik két oldalának nyoma veszett. Tornyából a helyőrség pompás kilátást élvezve ellenőrizhette a keresztes mezőt egész hosszában a Marosig, s közvetlen fölügyelete alatt tartatá a Tündér aljában elvonuló utat, és az Aranyos hidját.

A híd maradványai a Bethlen malmon (1875-ben költöztették mostani helyére) alul száz lépésnyire fekszenek, ott, hol a néprege az elsüllyedt aranygátat keresi. Ercsey József erre utaztában még látta a hídfőnek kőkoczkákból rakott falait, félig összeomlott íveit faragott diszitményeivel, s a fölirattal együtt, melyet azonban sajnos nem tudott elolvasni. Később eltűnt a hídfő felső része, el a fölirat, s a rombolás művét 1882-ben fejezék be, midőn körülbelül ötven kőkoczkát feszítettek ki, és néhány db öt-hat méteres monolythot, melyek valószínűleg az oszlopok alkatrészei voltak. Régebben a balparton is láthatók valának a hídfő falai, sőt még ama hatalmas, csaknem kövesült cserfa pilóták is, melyekre a lábak fektetve valának. Ezek közül husz darabot kihúztak s értékesítettek, de a többi negyven ott maradt valószínűleg örökre eltemetve.¹

A hajdani Potaissa főrésze «a Leányvár alatt a Rákos patak völgyében feküdt, betöltve az egész torkolatot, vagyis azon területet, melyen most Torda város helyezkedett el, sőt kiterjedt annak körvonalán kívül eső azon területre is, mely a nyugot oldali szőlőhegyek oldalán fölnyúlik, valamint azon szöglet földre is, mely a Szindi és Párdé patakok alsó folyásából a Tündér alján az Aranyos folyóig terjed, s a melyet most Köves és Leányvárnak neveznek. Kiterjedt az a Tündérhegy oldalára és tetőlapjára, sőt minden jel arra mutat, hogy a római colonia külvárosai a Tündérhegy alját is körülölelték, behatoltak egyfelől a Párdé és Szindi patakok völgyületeibe, és fölnyúltak az Aranyos menti Sólya nevű szőlőhegy aljáig. Sőt túlhaladta a mostani Torda körvonalát a keleti oldalon is, a mennyiben a római telep, vagy annak a sóvágók által lakott része, áthatolt a sóakna-felé is. Legalább ezt látszik bizonyítani az a körül-

¹ Orbán Balázs: Torda város és környéke. 40. kv. I.

mény, hogy a Rákos völgyet keleti oldalról szegélyező szőlőhegyekben és az akna körül is tűntek és tűnnek föl római maradványok, fölírtos kövek, téglák, urnaroncsolékok és római érmek.»¹

A Legio V Macedonica fölvonulásával egyidejűleg erősíték meg Potaissán belül alig tíz km-rel azt a magaslatot, mely alatt Várfalvánál az Aranyos az Érczhegység tömegéből kiszabadul. S a milyen gondosan óvja délen a Kaján torkolatát Micia (Veczel), az Aranyos nyílásának époly biztos kulesául szolgált a várfalvi erős oldal hatalmas erődítménye, melyből a Legio Macedonica a szó szoros értelmében zár alatt tarthatta, hetven km. hosszúságban Topánfalváig az Aranyos völgy egész forgalmát.

S a két castrummal bevégeződik a belső váröv, mely érczpánczélként fogta be, s védelmezte a bányavidéket.

Potaissától az állami út Napocaig (Kolozsvár) haladva, itt ketté ágazik: nyugotra a Hideg-Szamos, északra pedig a Kis-Szamos völgyébe. A nyugoti ága mellett épült castrumokat midőn az északi váróvvval foglalkoztam, már felsorolván, most nem ismételem, csak a Kis-Szamos mellett emelkedő szamos-újívárit említem, mely a belső váröv, — s az alsó-kosályi és alsó-ilosvai nagy castrumok között az összekötő kapocs. Romjai a város délnyugoti részétől egy kilométernyire, lankás, a Szamos két ága által befogott fősíkon fekszenek. Alakja szabálytalan hatszög; területe 560 m., kiterjedése 20,150 □ m.²

S ezzel befejeztem a tartományt védő várvonalak ismertetését, de mielőtt tovább haladnék, kifejezem mégegyszer csodálatomat a római hadvezetés genialitása előtt, mely figyelembe vett minden tényezőt akkor, midőn concipialta s megalkotá a hatalmas várrendszert, a birodalom utolsó hódításának, a császári diadém legszebb gyöngyének Dáciának védelmére, midőn fölismerte a természetes központot Apulumot, a mely ha többszörösen elpusztult is az idők vihariban, hamvaiból más és más nevek alatt mindig újra éledt, s katonai, mint polgári központja maradt Erdélynek mindaddig, míg csak a kicsinyke ország meg tudná védeni önállóságát.

¹ Orbán Balázs: Torda város és környéke. 49 l.

² Jos. Ornstein: Die römische Niederlassung bei Szamos-Ujvár. — Arch. epigr. Mittheilungen aus Öst. Ungarn. XIV p. 168 kv. l.

XVI. A LAKOSSÁG RENDI FÖLOSZTÁSA.

A legelső társadalmi szervezet csak szabad embert és szolgát ismervén, annak megadott minden jogot, míg emezt teljes rabságra kárhoztatá. Idő folytával e két véglelet számos fokozat enyhítvén, az egyes osztályok nem állanak többé kasztszerűen elkülönítve — szemben egymással, hanem érintkeznek, sőt összefolyván elegyülnek, úgy, hogy határvonalakat alig lehet megállapítani. Róma első kormányformája is csak két néposztályt ismert: a patriciusokat és plebejusokat — a szabadokat, míg alárendeltjeiknek nagy tömege rabszolga. Határainak kiterjesztése után, a körülmények ereje által kényszerítve ad jogokat a latinoknak, majd az itáliaiaknak, de csak végtelen küzdelmek után egyezik bele dúsgazdag aristocratiája, hogy a plebejusok a város, a köztársaság nagyhatalmi állását megalapító és föntartó néposztály, hivatalképesek és egyenjogúak legyenek a patriciusokkal! Az egyenjogusítás megtörténte után a külső megkülönböztető jelek, melyekre a köztársaság nagy súlyt fektetett, eltöröltetvén, a római polgárok s latinok ünnepélyes alkalmakkor togát öltének, innen «togati», míg a civitasszal nem bírók, s az idegeneknek — peregrini — szigorúan meg vala tiltva a rendkívül mutatós fehér köpeny viselése, meg a vastag hüvely gyűrűe is, mely a lovagok kiváltsága és még inkább a senatorok, patriciusok ruháján lévő széles, vörös szegély használata. E két utóbbi jelvénynyel való büszkélkedés, még teljes jogú polgárnak is életébe, vagyonába kerülhetett, mennyivel inkább a római jog védfalain kívül állóknak.

A különbségek, melyek még a nevekben s jogszolgáltatásban is élesen kiütnek, csak a köztársaság idejében s a császárság első századában bírván valódi jelentőséggel, később tünedezni kezdenek, utóbb pedig, midőn Marcus Aurelius katonai, Caracalla pedig 212-ben adópolitikai indokokból tömegesen adományozzák a civitást, — el is enyésznek. Ez időtől a vagyonos lakosság rómaivá lesz, s büszkén viselik e nevet Britanniától a persa öböl, a Rajna torkolatától a

nilusi Philaeig. Csak az alárendelt községekben tartják fenn az eddigi különbségeket.

A birodalom társadalma azonban az egyenjogúsítás daczára is aristocraticus, s a szabad születés és ingatlan vagyon által adott vagy inkább szerzett jogokon alapszik. A városok, és ezzel az állam ügyeire, csak azoknak van külsőleg is látható befolyása, kik 100.000, 400.000, 1,200.000 sesterciust (10.000, 40.000, 120.000 frt) tevő adóalappal bírnak, és ha életük, foglalkozásuk olyan, mely a rómaiaknak nagyon is érzékeny büszkeségét nem sérti, nem alázza meg. Ez esetben az apák jogai átszállanak a fiakra, kik még akkor is megmaradhatnak néha kiváltságaik, szabadalmaik teljes élvezetében, ha elpazarolják is vagyonukat, csak meg tudják őrizni a gravitas Romana-t, a méltóságot. Az imperium mérhetetlen társadalmát alkotó és föntartó elemeket constatálhatjuk Apulumban is, — majdnem egész teljességükben, — beletekinthetünk annak jóformán minden titkába, — és csak olyannak fogjuk találni, mint bármelyik latin provincia városát.

A lakosság legalsóbb osztályai a rabszolgák, kiket a római törvény soká, nagyon soká csak tárgyaknak tekintett, megengedvén, hogy életük és családjukkal a gazda, a tulajdonos korlátlan szabadsággal rendelkezék. Legnagyobb tömegekben a császári és magán uradalmakban tartattak, hol olykor-olykor 10—20.000 szerencsétlen dolgozott naponta végső kimerülésig — a nagyúr jóvoltáért. Legtöbbje lánczra verve végzi megszabott kötelességét. Százával, sőt ezrével lehettek e nyomorultak Dáciában is, bár aligha oly nagy számban, mint Italiában, vagy a régi, gabonatermelő provinciákban. A kincstári birtokokat itt is ők művelik, s nagy örömmel használják olesó, jóformán költségbe sem kerülő munkájokat a bérlők is, mint az Aeliusok. A városi, a földesúr palotájában használt vagy alkalmazott rabszolgák élete, nem oly fáradalmas, mint a falusiaké, de sokszor annál keserűbb, közvetlenül szenvedvén uraik, asszonyaik kiszámíthatatlan s határt nem ismerő szeszélyeit, kegyetlenkedéseit. És mégis csak ezeknek volt módjukban helyzetükön javítani, gazdáik jóindulatának, szeretetének megnyerése, vagy gyöngéik ügyes fölhasználása, — de főképen használhatóságok által. Az ilyenek a család tagjainak tekintetének, gyakran együtt étkeztek uraikkal, gyermekeik, különösen ha a tulajdonos házában születtek, együtt neveltettek az úrfiakkal, kisasszonyokkal. E házi rabszolgák — vernae — sok szabadságot élvezhetének, tetszésük szerint vezetheték sokszor a háznak összes ügyeit, dolgait. A tulajdonosok e házi rabszolgák sorsát, jövőjét — saját érdekekben is — lehetőleg biztosítani törekedvén, megengedték nekik, hogy vagyont gyűjtsenek, üzletet alapítsanak, melynek tiszta jövedelméből egy rész a gazda pénztárába folyt, — tőkét gyűjtsenek szabadságuk megváltására. Ha a gazda hivatalt viselt, az alárendelt állomásokat házi rabszolgáinak adományozá, a legtöbb esetben megosztózá járulékaikon. És ezt senki sem tartá törvénytelenységnek, mert a köztársaság idejében is így volt, — a császárok pedig sanctionálták a maguk példájával, midőn cabinetjüknek egész kezelő személyzete rabszolga, midőn ezeket küldik a tartományokba is a procuratorok mellé, a bánya-igazgatóságokhoz s minden pénzügyi hivatalhoz. Ilyen császári

házi rabszolgák Apulumban Antrocus¹ és Callistus,² mindketten dispensatorok. És e császári rabszolgák néha döntő szerepet játszanak még a birodalomnak életbevágó ügyeiben is. Annál jelentéktelenebbek a városok — *servi publici* — a templomok, alapítványok s kisbirtokosokéi. A városok szolgálai, az utcázseprők, hajdúk stb.

A hivatalviselő császári rabszolgák husz-huszonöt évi szolgálat után föl-szabadúlnak még a vidéken is, és mint szabadosok, *libertini*, élvezik végkielégítésül kapott tőkéjüket, vagy nyugdíjukat. Számuk jelentékeny, különösen Italiában s a latin provinciákban. Apulumban is sokan lehettek, mert több fölíratuk maradt fenn. Közéjük tartozott Carpius — *tabularius provinciae Apulensis*³ s Avianus *subprocurator aurariarum*.⁴ A föl-szabadításokat a magánosok is sűrűn gyakorlák részint hiúság, részint valódi liberalitás vagy jó indúlatból. M. Aurelius Timotheus és Aurelius Maximus jóvoltáért szabadosuk Eutiches fogadalmi táblát szentel *Deus Sol, Invictus Mithra-nak*.⁵ P. Aelius decurio, pontifex s a *collegium centonariorum patronus* (városi tanácsos, főpap, s a takácsok egyesületének védnöke) még családi nevét is átruházza Euthymus-ra;⁶ Julia Valeria asszonyságnak szabadon bocsátott rabszolga női: Julia és Junilla az özvegyen maradt férjjel közösen állítanak sírkövet.⁷ A szabadosoknak nincsen polgárjoga, s a «*latini Juniani*» csoportjába tartozók, még nem is végrendelkezhetnek, bárha a legtöbbször lett volna miről, hisz a «*libertinus opes*» szinte közmondásossá vált. Narcissus, Pallas, Crispinus milliókat és milliókat halmozának össze! És a birodalomban kívülők még sokan büszkélkedhetének ilyen *lucullusi* vagy *crassusi* vagyonnal. De a pénzgyűjtés már vérükben volt. Mint rabszolgák megtanulták és megszokták a munkát, s fáradhatatlanul dolgoztak szabadságuknak megnyerése után is, mit sem törődve az előítéletekkel s várva jutalmat, a hasznot, melyet a büszke, a földművelésen kívül egyéb megélhetési módot nem igen űző nép bőven adott, s bőven engedett szerezni, nem véve észre, vagy nem akarva látni, hogy az a mindenhez hozzáfőgő *libertin* — ki ügyességével megszerző szabadságát — utat tör magának a világban is, s ha nem juthat is politikai jelentőségű hivatalokba, eljut a birtokosok pénzszerényéig, s ha kiürül az, büszkén nézi le, nagy vagyonára támaszkodva, az elszegényedett birtokost. Elhatalmasodásuknak ez volt a nyitja. Tacitus szerint eláraszták Rómának minden *tribusát*, *decuriáját*. És aligha volt Apulumban is másképen. A nagy vagyon azonban ha *conserválható* volt, a *libertinek* gyermekeinek, különösen ha az apa megtudá kedveltetni magát, lassankint mégis csak megszerző a polgári életre szükséges *qualificatiót*. Beteszik őket kisebb-nagyobb hivatalokba,

¹ C. J. L. III. 978.

² C. J. L. III. 1029, 1085.

³ C. J. L. III. 980.

⁴ C. J. L. III. 1088.

⁵ C. J. L. III. 1109—10.

⁶ C. J. L. III. 1208.

⁷ C. J. L. III. 1239.

jogakadémiát végeztetnek velök, s ekkor eljuthatnak a legmagasabb jogász rangokra, mert Hadrianus óta, majdnem egészen az ő osztályukból kerülnek ki a császári főméltóságok; vagy beprotegálták őket a decuriók segélyével, az augustalisok közé, s ekkor meghaphatják az ornamenta decurionaliákat, ezeknek kirtokában pedig alkalomadtával beléphetnek az ordoba is, mint decuriók. Septimius Asclepius Hermesnek, Aesculap isten szabadosának e nagy kitüntetéshez már megnyílt az út, mert fölvétetvén a colonia augustalisai közé, megkapá a decurionatus díszjelvényeit.

A szabad embereket nem annyira a közjog, mint a közélet két nagy osztályra választá szét: a szegények, és vagyonosokra — humiliores et honestiores, — s a két rend közötti különbség, ha polgári perekben nem is, de bűnügyekben azonnal kitűnt. Amazokat megbotozták, keresztre feszítették, behurcolák az arenába, vad állatokkal való küzdelmekre stb., míg ezek a Lex Porcia védelmét élvezve, még a legnagyobb bűnök esetében is megszabadultak ily kegyetlen lealáztatások és megbecstelenítésekől. Egykoron a szegényekre is kiterjeszté e törvény áldásait, de a mint a peregrinusok nagy néposztálya a polgároknak mindig sűrűbbé és tömegesebbé való adományozása által fogyni kezd, később pedig el is enyészik, a szegényeket nyomják helyökre, s a harmadik században ez átalakulás bevégezett tény, anélkül, hogy az elnyomottakon kívül visszaóhajtáná valaki a régi szelidebb kort. Ezért a birodalomnak, a százmilliót kétségtelenül meghaladó népessége, két, egymástól, a városi közéletben való részvevethetés és a büntetőjog által elválasztott néposztályra oszlott, de a melynek mesgyéi annyira összefolynak, hogy határaik alig különböztethetők meg. Az kétségtelen, hogy a decuriók, hivatalnokok, s a kik tiszteleti állásokat viseltek, a jómódú, teljes joggal bíró családok, a honestiores közé tartoznak, míg a plebejusok, a jobbágyok, kézművesek, napszámosok, szatócsok, mindannyian humiliores. Közülök telnek ki a rabszolgák és szabadosok mellett, az állami és városi aprólékos teendők végzésére szükséges alkalmazottak, a templomok, egyesületek szolgálai. De a mindennapi kenyér megszerzésének gondja nem igen engedvén választást a megélhetési módok közt, hozzáfognak ők mindenhez, versenyre kelve még a rabszolgákkal is. Az útakon, köztereken, útcaszögleteken fölállított, s napról-napra szaporodó árusátrak, kunyhók rendesen az övék, hol saját termékeiket vagy mások czikkeit értékesítgeték hasonfeleiknek; — elmennek napszámosoknak, kézműveseknek, kiknek száma a fényűzés és igények növekedtével mindig nagyobb és nagyobb lesz. E nehéz, bár becsületes élet nem igen lévén mindenkinek inyére, a dologkerülők, csavargó színészek, gladiatorok lettek, vagy a nagyurak s gazdagok előcsarnokait áraszták el, mint cliensek, mint elődiek.

E szegény mesteremberek alakíták érdekeik védelmére az ipartestületeket, melyeket mint collegia dendrophorum, utriculariorum, centonariorum, nautarum stb. ismerünk. Személyes oltalmukról patronusok választása által iparkodtak gondoskodni. Apulumban a patronusoknak gyakran sok baj és vesződséggel járó szerepére az előkelő asszonyságok látszanak különös előszeretettel vállalkozni: mint a hatvan éves korában elhalt Aurelia Placentina, kinek sírkövét védencze T.

Aurelius Stephanus állítja «patronae benemerenti» fölirattal.¹ Az ötven éves Cassia Saturnina még végrendeletében is kiköti, hogy sírja fölé cliense Cassia Porticilla emeltessen monumentumot. S a hűséges védencz meg is tevő.² Ugyanezt teszik a hálás Ulpius Domitianus és Philetus elhunyt pártfogójuknak Claudia Marcianak emlékére «optima patrona»-nak magasztalva őt.³

A humiliores és honestiores között a közvetítő kapesot az «augustalis»-ok testülete képezi. E félig papi, félig világi rend Augustus császár idejében keletkezik, midőn az imperator birodalmának elernyedtt vallásosságát új életre ébresztendő, számos régi cultust elevenít föl, közöttök a Lares tiszteletét az utak találkozási pontjain (compita). A cultust biztosítandó külön papságot alapít, négy-négy papot rendelve Rómának mind a kétszázhatvanhárom városrészébe (vici), kiket a negyedek lakói újra választának minden évben. S ezzel a régi aristocraticus, papi collegiumokkal ellentétül, a népies cultuszok részére plebejus clerust szervezett, kapcsolatban a császártisztelettel, mert a «Lar» a római családban a legelső ős, vagy pedig az, kit a háznépnek leginkább áll érdekében kiválóan tisztelnie. Ily tiszteletben csak a legnagyobb földi úr, a császár részesülhetvén, képe vagy szobra oda helyezettett a többi «Lar» közé a házi szentélyekben épügy, mint a keresztútakon. Eként az új isteni tisztelet a császári hatalom, méltóság erősítésére, dicsőítésére irányult. És Augustus helyesen számított, mert mélyen behatván az a nép alsóbb rétegeibe, a caesarismusnak oly szilárd s nagyterjedelmű alapot rakott, hogy azt nem ingathaták meg többé sem társadalmi válságok, sem forradalmak. Az új papirend a császár és házának tiszteletére rendelt ünnepélyekkel együtt rövid néhány év alatt annyira népszerűvé lett, hogy Itáliában s a latin provinciákban alig volt önkormányzattal bíró város, mely meg ne honosította volna, saját szükségleteihez, igényeihez idomítva át annak fővárosi szervezetét. Jogkörük alapján a vidéken is ugyanaz, mint Rómában, de sok helyén jelentékenyen kibővítettett, — az pedig általános volt, hogy ők, mint a «Magistri Larium» saját város negyedjök ügyeit vezetik; — azért az ordó által választott eljáróik a «Seviri Augustales» papi minőségökön kívül polgári tisztviselők is, kik a rend és béke föntartói, s békebirák a szegény nép kicsi és nagy bajaiban. E kettős tiszt testületüket a nép előtt nagy tekintélyre juttatván, a misera plebs contribuens szemében nem kisebbek, mint az aristokraták flamenjei, pontifexei. De épen ez a kettős qualificatio hozá oly közel őket az ordóhoz, hogy utóbb majdnem egyenrangu testületként szerepelnek. Így 140-ben, Domitia egyik szabadon bocsátottja 10,000 sesterciust (1000 frt) adományoz az ordo decuriarum s a seviri augustaliumnak, hogy a pénz kamataiból minden év februárjának III-ik idusán (=febr. 11.) a decuriók s seviri augustalium közös lakomát tartsanak.⁴ Az előnyös vagyoni helyzet pedig elenyészletti vagy legalább is jelentékenyen mérsékeli a teljes civitast élvezők

¹ C. J. L. III. 1229.

² C. J. L. III. 1230.

³ C. J. L. III. 1232.

⁴ Jo. Caš. Orellius: Inscriptionum latinarum selectarum amplissima collectio 775. és 3939.

s az augustalisok közti társadalmi különbségeket is. P. Aelius Syrus, kinek módjában volt Aesculapius és Hygianak fényes templomát 30 láb hosszú előcsarnokkal bővíteni ki, kétségtelenül általános tekintély és köztisztletnek örvendhetett.¹ Számuk nem lévén meghatározva, sokan voltak mindenfelé. Városunkban sok fölíratuk maradt fönn.² Sarmizegetusában volt külön templomuk is, melynek restaurálását M. Proc. Niceta duumvir, flamen saját pénzén kezdi meg, de csak fia M. Proclus Regulus decurio stb. tejezi be.³

A honestiores közé tartoznak a «possessores» ház- és telektulajdonosok, kiket gyakran meghívna az ordo tanácskozásaiba is. Ilyenek a «honesti missioval» kitüntetett veteránok, a város által alkalmazott tanítók, tanárok, orvosok stb.

Legmagasabban az ordo tagjai állanak, a tiszteleti és rendes tagok, mint betetőzői a rendiségen alapuló városi szervezetnek. Amazok a város patronusai előkelő nagyurak, kik a városért már sokat tettek, vagy még sokat tehetnek. S e czímet megtiszteltetésnek tekinték még Róma senatorai is. Számuk nincs meghatározva. Az itáliai Canusiumnak Kr. sz. u. 223-ban készített albumán harminczketten vannak, s clarissimi viri, tehát senatorok mindannyian.⁴ A patronatust a decuriók gyűlése adományozza, a duumvir = polgármester előterjesztésére: Genetiva Juliában szavazattöbbséggel, ha legalább 50 decurio van jelen,⁵ míg Malacában a tanácsurak kétharmadának kellett a fontos ülésben résztvennie.⁶ A választás eredményét erre kihirdeték, s ha megerősítette a császár, úgy lehetőleg fényes küldöttség nyújtotta át a diszoklevelet.

Apulumnak eddig csak egy patronusát ismerjük P. Aelius Marcellust, az Aeliusok messze elágazó hatalmas családjának előkelő tagját, kinek befolyása és jótékonytsága messze túl terjedvén a provincia határain fölíratunk szerint⁷ ő egyuttal «patronus civitatum Foroflaminienisium Fulginatium et Iguviorum» is. Hivatalos címe vir egregius — tehát nem senator. De találkozunk e nagy családból senatori rangú főúrral is. Ez P. Aelius Gemellus, vir clarissimus, ki sokat, nagyon sokat tehetett a város szépítésére, a közjólét emelésére, ki semmi áldozattól sem riadva vissza, saját költségén épít a nagy közönség használatára közfürdőt,⁸ s midőn azt fölavatják, oltárt szentel Fortunának.

A senatori rangúak Róma város polgárai mindnyájan, s mint első birodalmi rend, a császár közvetlen főnhatósága alatt állanak. Utánuk a lovagok következnek, s osztályuknak feje, a legelső lovag, mindig a trónörökös. Rendjök nem lévén Rómához és Itáliához kötve, el van terjedve az egész imperiumban, és a provinciában ők teszik a sajátképi aristocratiát. Eredeti censusok

¹ C. J. L. III. 976.

² C. J. L. III.: 976., 986., 1079., 1082., 1084. 1126., 1162.

³ C. J. L. III. 6270.

⁴ C. J. L. IX. 338.

⁵ Genetiva Julia art. 97.

⁶ Malaca art. 61.

⁷ C. J. L. III. 1180.

⁸ C. J. L. III. 1006.

előg magas volt, de a hosszantartó polgárháborúk, a Nero halálat követett véres zavarok idejében tömérdek selejtes elem csúszott közéjük, szabadosok, sőt rabszolgák is, úgy, hogy a császárság első századának leteltével, osztályuk már teljesen elveszti tekintélyét. A széles, vastag aranygyűrűt viselheti minden némi társadalmi súlylyal bíró ember, s használhaták e czímet az egykor gazdag lovagi családok gyermekei is, anélkül, hogy valaki kereste volna censusukat. De a császároknak aristocraticus politikája nem szívesen nélkülözvén a régebben oly tisztességes elemekből állott rendet, újat szervezett helyette, «*equus publicus*»-szal tüntetve ki a személyes érdemeket szerzett s a törvényes adóalapot kimutatni tudó birtokosokat. Ez új osztály szigorúan lustráltatván, tekintélyében napról-napra nőtt, s az *equus publicus*szal bírók sohasem mulasztják el fölrataikban e minőségük megemlítését. Apulum gazdagságát illusztrálja tehát, ha gyakran találkozunk e czímmel. Viselői tekintélyes emberek mindnyájan. P. Aelius Strenuus Augustus oltárának papja, Sarmizegetusa volt polgármestere és augurja; e papi tisztelet viselte Apulumban is; Drobeta város tanácsosa; az apulumi ácsok, hajósok, takácsok egyesületének védnöke, s az állami uradalnak, sóbányák és vám bérlője.¹ P. Aelius Antipater Julianus Genialis, Apulum tanácsosa, quinquennalis polgármestere.² Sokan vannak az egyszerű lovagi rangúak is — *eques Romanus*, és közülök többen tekintélyes állásokat töltenek be, mint: P. Aelius Julianus Apulum flamenje és polgármestere;³ P. Aelius Rufus ugyanaz;⁴ P. Aelius Silvanus polgármester, *sacerdotalis*, s hivatalos czíme *vir egregius*;⁵ T. Varenius Sabinianus, mint lovas leszolgálván katonakötelezettségét, flamen Laurentinus lesz, ugyanez Sarmizegetusában, Apulum, s a fővárosnak tanácsosa;⁶ C. Numm. Certus Apulum augurja, a *collegium fabrum* és *dendrophorum* patronusa.⁷

A városi főhivatalokat viselt polgárok a quinquennalis duumvirek, duumvirek aedilisek, quaestorok, ha megválasztásukig nem voltak tagjai a tanácsnak, úgy évök lejárta után ők is azok lesznek — hivatalból. Hasonlóan a főpapok, kik a császár oltárának papjain kívül — előbb mindnyájan városi tisztviselők.

Ez érdeemes urakból álló sorozatot az egyszerű — hivatalt még nem viselt *decuriok* — *pedani*, miként a *cunusiumi album* nevezi őket — zárják be. Közöttük veteránokat is találunk: C. Sentius Flaccust a Legio XIII Gemina Martia Victrix veteránja;⁸ A. Manlius Verust — a XV-ik legio kiérdemült signiferje;⁹ s L. Valerius Rufust, a nyugalomba vonult consuli *beneficiariust*.¹⁰

¹ C. J. L. III. 1209.

² C. J. L. III. 1104.

³ C. J. L. III. 1182.

⁴ C. J. L. III. 1213.

⁵ C. J. L. III. 1207.

⁶ C. J. L. III. 1198.

⁷ C. J. L. III. 1217.

⁸ C. J. L. III. 1196.

⁹ C. J. L. III. 1478.

¹⁰ C. J. L. III. 1485.

Az Ordoha van egyesítve eként a város lakosságának színe-java, szellemi és vagyoni aristocratiája, az egyetlen tényező, mely valódi hatalmat gyakorol a város összes ügyeiben, — részint mint kezdeményező, rendelkező s végrehajtó, részben pedig mint ellenőrző közeg. Nagyon helyesen ítéli meg tehát I. Justinian császár a birodalomnak régi szervezetét, midőn egyik novellájának bevezetésében így ír: «Az államunkat alapító férfiak szükségesnek tarták, hogy a városok közügyeit a zárt testületbe egyesített tekintélyes polgárok — viri nobiles — igazítsák.»

XVII. A LAKOSSÁG NEMZETISÉGI VISZONYAI.

Róma aristocraticus szervezetének rendkívüli erejét, életképességét, legjobban az bizonyítja, hogy keretében békésen megért egymás mellett oly tömérdek nemzetiség, sőt együvé tartozónak tekinté magát, s érzé mindannyi a percztől kezdve, midőn Traján a birodalomnak utolsó európai szerzeményét, a világ minden részéből ide parancsolt telepésekkel benépesíté, pótolva a régi lakosságot, melyet a véres háborúk annyira megrikkítanak, hogy föltűnt még az ellenségeik pusztulásával édes-keveset törődő rómaiaknak is. A gyarmatosítás, betelepítés megadóztatá világrészünknek jóformán minden népét Brittaniától, Belgicától Hispaniáig, a Fekete- sőt Kaspi-tengerig. S a milyen tarka a polgári lakosság, époly vegyes a helyőrség. A legiók: a XIII-ik Gemina, az V-ik Macedonica főhadiszállásaik területén, amaz Pannoniában, emez Moesiában soroztatván, áthelyezésük alkalmával kelta, thrák elemekből állanak, s a tartománynak katonai főpontjain állomásozva, a római haderőnek társadalmi hatásánál fogva is fontos, és csak válságos pillanatokban mozgósított magvát képezik, míg a segédesapatok a folyton mozgatható, s a szükséghez képest a fenyegetett területekre helyezett véderőt, a tényleges műdésben lévő sereget. És ez a rómaiaknál egyenlő a harcra való teljes készültséggel. Legnagyobb részök már a hódítás alkalmával rendeltetvén Dáciába, Traján onnan válogatá össze ezredeiket, honnan épen lehetett. Ezért a különös jelenség, hogy békés egyetértésben találjuk egymás mellett a britt és ituraeei, a germán és mór csapatokat, a batav és numidiai lovasságot.

A Kr. u. 43-ban meghódított, de még Titus és Domitian alatt is lázongó Britannia fegyverfogható, erőteljes, harczkodvelő népét a császárok nagy előszetettel ujonczoztatván, csapataikat a messze fekvő, s állandóan tekintélyes haderőt igénylő tartomány békéje érdekében rendszeren külföldön alkalmazák, ott'

hol a bennszülöttek nem fajrokonaik, hol a folytonos elfoglaltság nem hagyott időt nekik csöndes ábrándokra, melyeknek mindig nyomában jár a majdnem legyőzhetetlen honvágy, hűvös völgyeik, zordon bérczeik után. Traján a polgárjogot kapott brittek első cohorsát (Cohors I Brittanica miliaria civium Romanorum) az alsó-kosályi táborban helyezi el;¹ egy kisebb osztályuk pedig Germizarában (Al-Gyógy) állomásoz.² Csatatjuk a második század végeig tartózkodván itt, veteránjaik a Szamos és Maros partjairól aligha térnek vissza többé nagy szigetjökre, hová csak ifjúságuk emlékei fűzék őket, míg Dáciához a férfikor keserves küzdelmei, talán dicsősége köték, családjaik s ama kis ház és darabka föld, melyet a caesarok kegyelme adott nekik, midőn hosszú huszonöt vagy harmincz év után letéve fegyvereiket, csöndes nyugalomba vonulnak. Galliai fajrokonaik is kezdettől fogva szolgálnak a tartományban. Hadrián 129 márczius 22-én bocsátja el veteránjait.³ És e derék keltákat teljesen ide szoktatván a viszonyok; első cohorsuk az ő ivadékaikból ujonczoztatik s «Dacica» melléknevet kap,⁴ később pedig lovasságukat a pannonokkal,⁵ majd a bosporusiakkal⁶ osztják egy ezredbe (ala). Így lassankint jelentékeny polgári elem képződhetett, mely befolyást gyakorolt a közéletre is. A Gallia Belgicából származott T. Fabius Iblimarust Apulum canabaja decurióinak választja.⁷

Déli szomszédjaik az iber hispanok már tömegesebben vannak, — talán a hispan eredetű hódító azzal is ki akará fejezni spanyoljai iránt való előszerezetét, hogy föltűnő nagy számban alkalmazza őket az új tartományban, melynek megszerzését világeseményként ünneplék az egykorúak. Hispania őslakói, az iberek törzsének nyelve az eddigi kutatások alapján még nem sorozható be a főnépcsaládok közé, csak annyi a bizonyos, hogy nem tartozik az árjakhoz, mert ragozó. Hajdan jóformán általános volt az egész félszigeten; csak a déli partokon Cadix és Granada között uralkodott a punoké, — de befolyásuk a rómaiak előhaladásának arányában csökken s lassanként el is enyészik, majdnem nyomtalanul, a nélkül, hogy észrevehető befolyást gyakorolt volna a bennszülöttekre. Annál jobban hatottak az éjszokról, Aquitania és Gallia Narbonensisből betóduló kelták. Némely területeket annyira amalganisáltak, hogy az imperiumban általános lőn a keltiber elnevezés. És ez talán még elősegíté a latin civilisatio terjedését, mert a császárság idejében csak elszigetelt vidékeken maradt fönn a régi nyelv és nemzetiség. Az iberek sötétbarnák, mint déli szomszédjaik Éjszak-Afrika népei, s élesen elütnek a magas termetű, legtöbbször szőkehajú és kékszemű keltáktól; életmódjukban rendkívül mértékletesek; dolgozni nem szeretnek, modoruk büszke és méltóságos; ravaszok, még ha műve-

¹ C. J. L. III. 821, 829.

² C. J. L. III. 1396. Numerus Brittanorum.

³ C. J. L. III. Honesta missio. 33.

⁴ C. J. L. III. H. M. 40.

⁵ C. J. L. III. H. M. 44.

⁶ Torma Károly: Római katona elbocsátó levél Maros-Kereszturrról. Arch. Értesítő. 1886. 317. l.

⁷ Domo Augusta Treverorum. C. J. L. III. 1214.

letlenek is; a védelemben vitézek, kitartók, a guerilla harcban páratlanok, míg nyílt ütközetben majdnem használhatatlanok. De Trajánának épen ilyen népre volt szüksége, hogy a hegyekkel borított és számos apró törzs által határolt Dáciát kellően megvédhesse. És ezért majdnem kivétel nélkül a mindig veszélyeztetett határtáborokba helyeztetnek el. A Magyar-Egregy (Szilágym.) közelében épült castrumban a Cohors I Hispanorum Pia Fidelis állomásoz.¹ Kolozsmegye észak-nyugoti határszélén Largianában a Cohors II Hispanorum² s ugyancsak eme cohors néhány centuriája (század) vezényeltetett Ampelumba (Zalatna);³ Potaissa (Torda) közelében a Cohors I Ulpia Hispanorum miliaria Civium Romanorum;⁴ Udvarhelymegyében Enlakán a Cohors III Hispanorum equitata⁵ s a Cohors IIII Hispanorum őrzi a tartomány belsejébe vezető hegyi utakat;⁶ a mai Hunyadvármegye területén Germizarában (Al-Gyógy) az asturok alaja állomásoz;⁷ Micia fontos castrumát, mely a marosi közlekedést s az Ércz-hegységbe nyíló völgyeket biztosítja, a campaganok könnyű csapatjai tarták megszállva, kissebb osztályaiak pedig szét vannak szórva az egész vidéken.⁸ E cohorsok és alak majdnem kivétel nélkül kezdettől fogva tartózkodván Dáciában, a latinságnak buzgó támogató és terjesztői lehettek ivadékaikban is, terjesztői a római műveltségnek, melyet egyenesen hazájokból hoztak, mert csapatjaik minden valószínűség szerint hazulról rendeltettek a guerilla harcokban annyira bővelkedő dák háborúba, a győzelem kivívása után pedig a helyi viszonyokra való tekintettel itt hagyattak helyőrségeként. Így veteránjaik is ide telepítették, kiknek megürült helyeit első sorban fiaikkal tölték be, és csak azután, ha nem telt ki így a kellő számú ujoncz, soroztattak esetleg helyőrségük területén. De ez a gyakorlat, mint fönnebb említém, nem általános. A segédc csapatok hiányai legtöbbször saját hazájokból egészítették ki.

A hadászatilag fontos pontokat a hispánok mellett leginkább germánok védelmezik, s csapataik kivétel nélkül Alsó-Germaniából származnak. Certiában (Romlot) a Cohors I Batavorum miliaria állomásoz,⁹ egy lovas ezredük pedig az Ala I Batavorum miliaria talán Krassó-Szörény megye területén.¹⁰ Népük a Rajna deltájában lakott s Julius Caesar vagy Drusus csatoló területüket a birodalomhoz — békés úton, és ők, fajrokonai nagyobb részétől eltérően, hűséges jó alattvalók. A kormány nagy kiváltságokkal viszonzozza lojalitásukat, teljes adómentességet ad nekik, de másfelől rendesen ujoncztat is, és a batavok legyverfogható ifjúsága, majdnem kivétel nélkül, katonáskodik. Csapatjaiknak

¹ C. J. L. III. 6283; H. M. 25, Kr. u. 110.

² C. J. L. III. 843.

³ C. J. L. III. 1294.

⁴ C. J. L. III. 1627; H. M. 25, Kr. u. 110.

⁵ C. J. L. III. 946, 6257.

⁶ C. J. L. III. 945, 948. Torma K. Arch. Ért. 1886, 317. l.; H. M. Kr. u. 158.

⁷ C. J. L. III. 1393; H. M. 40; Kr. u. 157.

⁸ C. J. L. III. 1342, 43, 1377, 78, 1380.

⁹ C. J. L. III. 839.

¹⁰ Torma K. Arch. Ért. 1886. 317. l.

tisztjei korábban szintén saját nemzetbeliek voltak, különösen nemeseik, de Civilis forradalma óta Vespasian itáliai tiszteket alkalmaz, s cohorsaikat Germanián kívül helyezi el. Ezt a politikát követi Traján is, mert a Legio I Minervia-ával a római diadaloszlopon is föltüntetett germánokat vezet Decebal ellen. Bérczeink között csapatjaik kétségtelenül époly vitézül harcoltak, mint egy emberöltővel előbb Neró alatt Britanniában, — s e vitézség, de állandó hűségük is, nem véve figyelembe a politikát, elég indokot szolgáltatott a hódítónak arra, hogy hadosztályaitak rendes szolgálatra is Dáciában hagyja. Velük együtt katonáskodtak az ubiak Ad Mediam (Mehádia) castrumában,¹ s a tungroknak egy lovas osztálya Alsó-Ilosván.²

A germánok déli szomszédjait, a kelta vindelicieket Miciában a Cohors I. Vindelicorum képviseli.³ Ezredük, ugylátszik, állandóan itt maradt, mert Antoninus Pius 157. december 13-án bocsátja el veteránjaikat.⁴ Meghonosultak tehát ők is. A sajátképi Raetia már jóval nagyobb continenst szolgáltatott. Apulumban a Cohors I. Alpinorum equitata említettik,⁵ Miciában pedig a Cohors I. Alpinorum.⁶ E két csapat eredetileg talán Raetia őslakóiból szerveztetett, kik a császárság idejében is megtudák tartani rejtett völgyeikben ősi civilizációjukat, s az etruskokkal rokon nemzetiségüket. Az alpok déli völgyei Itáliának közvetlen befolyása alatt lévén, korán romanisáttattak, s e ténynek ad kifejezést a Traján császárnak 110. február 27-dikén kelt honesta missiójában előtorduló elnevezés: Cohors VII. Rhaetorum Civium Romanorum.⁷ A teljes polgárjogot élvezett polgárok fiaiból újonczoztatott tehát e csapat, és elbocsátott legénysége Dáciában, az eleintén még igen gyér polgári elemet szaporítá, midőn veteránjai nyugdíjukkal letelepedtek a gyorsan fölvirágzó városokba. Előnyös helyzetük ősi hazájukból is sokat csalhatott ide, mert fölírataink oly raetiai polgárok emlékét is föntarták, kik nem a nemzeti cohorsokban, hanem a birodalmi hadseregben szolgáltak. Így a Galeria Tribusba tartozó cluniai T. Julius Leuganus, a Legio XIII. Gemina Martia Victrix veteránja s Apulumban a XIII-ik legio Canabájában tartozkodó polgárok templomának őre.⁸ Betelepedésük tehát 180 előtt történt.

A Dáciával jóformán határos Pannoniát is igénybe vevé a római hadvezérlet a tartomány helyőrségének első szervezése alkalmával. Pannonia lakossága kelta származású, s egyik fő törzsük «boj» nevet viselt. Róluk nevezte el Strabó és Plinius Mosony, Soprony és Vasvármegyék vidékeit a «bojok pusztaságának — deserta Bojorum», állitván, hogy Burivista dák király teljesen megsemmisítette volna e hatalmas népet. De ez aligha igaz, legalább nem így

¹ C. J. L. III. 1571. Cohors I Ubiorum.

² C. J. L. III. 788. Ala I Tunororum Frantiniana és 793. Ala I Tunrorum.

³ C. J. L. III. 1343.

⁴ C. J. L. III. H. M. 40.

⁵ C. J. L. III. 1183.

⁶ C. J. L. III. 1343.

⁷ C. J. L. III. H. M. 25.

⁸ C. J. L. III. 1158.

mérvben. Itt vannak a bojok még később is, s velük együtt sok törzsrokon nép. Szintoly kevésbé irták ki őket a rómaiak, lázadásuknak leveretése után (6–8. Kr. u.), mert hiteles írók, de a közvetlen jelenből merítő fölíratos kövek is számos kelta népet említenek még másfél, sőt két századdal később is. Csak Ptolemaeus névsorára utalok, ki itt-ott még határaikat is kijelöli. A bojok Kr. u. 140. körül Ausztria szomszédságában, talán Vas megyében laktak, s ha L. Volcatius sirköve igazat mond, úgy még némi önállóságot is élveznek.¹ És keltaságuk is kétségtelen. Legalább Strabo határozottan állítja. A másik nevezetes néptörzs, mely Pannoniát lakta, az aravise volt. Az «isc» végzet szintén kelta eredetre vall. Az araviscok, ha Ptolemaeus adatait helyesen vonatkoztatom, a Duna mentén laktak együtt a hercuniatokkal. A Dráván túl a skordiskok telepedtek meg. A breukokat névszerint is megemlíti Dácia fölíratos kövei. Pannonia területén az elsoroltakon kívül lakhatott még számos más nép is, de az irányadó törzsek mégis csak a kelták voltak, s ha a rómaiak nem nevezék Pannoniát is Galliának, úgy annak oka valószínűleg az, hogy előbbi, mint gyűnevet már itt találták. És így az emlékeinkben megnevezett pannon csapatokban keltákat, bár részben talán romanizált keltákat kell sejtenuünk. Hadaiknak legnagyobb része a Maros mentén táborozik: Apulumban az Ala II. Pannoniorum,² Miciában pedig az Ala Pannoniorum;³ Sarmizegetusában az Ala II. Pannoniorum végzi a helyőrségi szolgálatot.⁴ De constatalhatók nyomaik a polgári elemek köreiből is: így Apulum fölíratai közt Claudia Savaria sirköve olvasható.⁵ Napocában pedig a vindobonai eredetű Aurelius Umbrianus szentel fogadalmi oltárt Vénusnak.⁶

Moesia romanizált részeiből csak polgári elemet adott. Sarmizegetusában Aurelius Constantius viminaciumi decurio telepszik meg.⁷ Potaissában pedig az Alsó Moesiában született Aurelius Zosimust és fiait találjuk.⁸

A Duna jobb partjának alsó részét a Margus (Morava) mindkét partja és a Haemus közt elterülő hegyvidéket, s a Havasalföldet thrákok lakták; elárasztva éjszak felé Dáciát, délen pedig a Bosporuson túl Bithyniát, Phrygiát. Nem ok nélkül mondja tehát Herodot, hogy e nép a hindúké után a legnagyobb az egész világon. És mégsem jutott nekik döntő fontosságú szerep a világtörténetben. Nyelvökkel együtt kihalt nemzetiségük is, alig hagyva nyomot maga után. Törzsüknek jellegét az elmosódott régi adatok alapján majdnem lehetetlenség rekonstruálni, s teljes bizonyossággal csak annyit mondhatunk, hogy kitűnő katonák, kik harcziasságuknak számtalan bizonyítékát adák, a peloponnesusi

¹ L. Volcatius . . . praefectus Ripae Danubii et civitatum duarum Boiorum et Azaliorum . . . Katancsics I. k. 388. I. 133-ik fölírat.

² C. J. L. III. 1100.

³ C. J. L. III. 1375.

⁴ C. J. L. III. 1488.

⁵ C. J. L. III. 1222. Sabaria = Szombathely.

⁶ Vind(obona) oriundus. Vindobona = Bécs. C. J. L. III. 864.

⁷ C. J. L. III. 1474.

⁸ C. J. L. III. 914. Ex Moesia inferiore nati.

háborúk és Nagy Sándor hadjárataitól kezdve a caesarokig, akár az ó-kor legnagyobb hódítója, akár a rómaiak ellen vagy mellett küzdöttek. A vidékeiken divatozó, orgiasticus, vad és mégis nagyszerű isteni tisztelet is nemzeti sajátosságuk talán, melyet oly érdekessé és bizarrsága daczára is oly vonzóvá tettek a rózsákká fejlett ifjú leányok által, tavaszkor, éjszakánként, faklya fénynél tartott ünnepélyek; majd a férfiak szertartásainál az ének, a zajos, bódító zene, a pattakként omló bor és vér, melyek végletekig izgaták a szenvedélyeket. A fölséges és rettenetes Dionysos is thrák istenség, és a görögök, rómaiak midőn elfogadák őt Olympjokon, meghonosították szertartásait is. Törzseik a hódító caesarok kormányaival jó ideig nem tudván megbarátkozni, sokat küzdöttek, lázongtak ellene, de végre is beleszokván lassan a változhatatlanba, föltétlen hivei lőnek Rómának. Optatianaban (Zutor) az Ala I. Thraecorum állomásoz.¹ Antoninus Pius a Cohors I. Thraecum Sagittariorum (íjászok) kiérdemültjeit 157. december 13-án² s 158. július 8-án bocsátja el;³ ugyancsak ő, meg nem határozható évben a Cohors VI. Thracum kiszolgált legénységet.⁴ E csapatok, úgy látszik, a szorosabb értelemben vett thrákok között újonczoztattak, mert egyik törzsük — a bess, külön megneveztetik⁵ a honesta missioban, melyet Hadrianus márczius 22-én adott ki 129-ben.⁶ És e csapatok aligha éltek úgy Dáciában, mintha idegenben lennének. Hiszen fajrokonai, a dákok, a hódítás daczára is megtarták nemzetiségöket. Veteránjaik révén, de a hivatalos telepítés és önkéntes telepedés útján behatolván a polgári népesség rétegeibe is, jellegzetes neveik többfelé constatálhatók: Sarmizegetusában Lon. C. Salara Mithrának áldoz,⁷ C. Sextus Atta Mercuriusnak;⁸ Apulumban Flavius Attalus Sule(?) dák vagy thrák isten tiszteletére váltja be szerény táblácskán fogadalmát;⁹ ugyanitt egy bánatos anya közös sarcophagba helyezi tizenhárom éves leánykáját Januaria Pupat és kilencz éves fiát.¹⁰ Megtaláljuk a besseket is. Szamosujvárott Aelius Diaiest fia Aurelius Ditugenius temeti,¹¹ Apulumban Mucasenius Cesorinusnak, neje Rescu Turme Soie állít sirkövet,¹² a fővárosban pedig Julia Bessa és férjének föliratát olvashatjuk.¹³

Megtaláljuk Dáciában a thrákoknak bosporusi testvéreit is. Apulumban az Ala Bosporanorum,¹⁴ Miciában pedig az Ala I Bosporanorum szolgálja a Caesarokat.

¹ C. J. L. III. 849.

² C. J. L. III. H. M. 40.

³ Torma K. Arch. Ért. 1886. 371. l.

⁴ C. J. L. III. H. M. 44.

⁵ Cohors III. Flavia Bessorum.

⁶ C. J. L. III. H. M. 33.

⁷ Torma Károly: Inschriften 30+16. V. 6. Király P.: Sarmizegetusai Mithraeum 32. l. 96. sz.

⁸ C. J. L. III. 1435.

⁹ C. J. L. III. 1156.

¹⁰ C. J. L. III. 1236.

¹¹ C. J. L. III. 835.

¹² C. J. L. III. 1195.

¹³ C. J. L. II. 1438.

¹⁴ C. J. L. III. 1197.

A Balkán-félsziget nyugati részét, a thrákokkal párhuzamosan az illyr néptörzs foglalá el, melynek utódjai, az albanok, még most is élnek, ép oly gondot okozva néha az európai diplomatiának, mint egykor őseik a rómainak. Népök az indogermánok nagy családjába tartozik, rokona a görögnek, de aligha közelebbről, mint a kelták a latinoknak. Erőtéljes déli faj; barna arcúszínök eléggé igazolja a meleg égálj alól való származásukat. Józan, mértékletes, büszke emberek; főfoglalkozásuk a marhatenyésztés, a földművelést nem szeretik, de annál kitünőbb katonák. Politikai fontosságra csak skodrai királyságuk jutott, de Róma erős karja leveré ezt is már Hannibál háboruit megelőzőleg, tehát előbb, hogysem romboló hatását érvényesíthette volna. A város építésének hatodik, hetedik évszázadában pedig megszállván az egész partvidéket, Istria és Scutari között is, az illyrek teljesen háttérbe szorulnak, vissza a félsziget belsejébe, hova csak Augustus fegyverei hatnak el, midőn szervezi Illyria névvel az ujonnan meghódított területeket. De nem sokáig maradtak békében. Kr. u. 6-ban általános lázadásban törnek ki, s a birodalom csak egész erejének megfeszítésével tudja legyőzni az óriás arányokat öltött mozgalmakat. Nemzetiségüket azonban nem érinti, s a mai Bosnia, Szerbia déli részei, de mindenek fölött Albania lakossága megtartá faji jellegét a császárok korában is. Ez azonban csak a civilizációtól való teljes elmaradás árán történhetett. A partvidék másképen sokkal szerencsésebben fejlett. A görög kereskedők, szülőföldjükhöz legközelebb eső területen, Apolloniát (Valona mellett) s Dyrrachiumot (Durrazzo) megalapítják ugyan, s betelepítettek néhány szigetet is, de az éjszakra fekvő részeket már itáliaiak szállották meg, oly tömegesen, hogy a gyarmatosok jelentékeny szerepet játszottak Caesar és Pompeius harczaiban. Augustus önkormányzati joggal ruházván föl városaikat, Dalmatia gyorsan fölvirágzott, míg a hajdan oly hatalmas görög emporiumok elhanyatlának, s ezzel félbeszakadt a déli illyrek hellenizálása is. Annál nagyobb mérveket öltött az éjszakiak ellatinosodása. A civilisatio is gyorsan terjedt s a béke műveihez szoktatott bennszülöttek kitünő kereskedők, iparosok, munkások lesznek. Ők művelik Bosniának gazdag vas- és érczbányáit, s oly tökélyre fejlesztik iparágukat, hogy a birodalom legkiválóbb bányászaiként említettnek. Ezért telepíté őket tömegesen már Traján a bőtermésű dáciai Érczhegységbe, itt Arany, Potaissa (Torda) vidékén só és kő, Sarmizigetusa szomszédságában pedig márványbányászokul alkalmazva életerős, kitarító munkásaikat. Főtelepük alburnus Maior (Vöröspatak) volt, a «Vicus Pirustarum», hol külön főnök alatt éltek, ha vonatkoztatható reájuk T. Aurelius Afer ampelumi fölirata, melyen dalmatának mondja magát és «princeps adsignatus»-nak «ex municipio Splono.»¹ Főiparáguk itt is a bányászat, melyet részben mint bérlők, részben mint jobbágyok űznek. De vannak közöttük önálló bányabirtokosok is. A vöröspataki viaszos lapok élénk világot vetnek társadalmi és magánviszonyaiknak jóformán minden ágára. Idegen, kemény hangzású nemzeti neveikről könnyen fölismerhetők: Aurelius Epiciatus

¹ C. J. L. III. 1322.

családjával,¹ Aurelius Aculucmus fiaival: Aur. Basianus és Dasius-szal Potaisában lakott;² Apulumban Marius Cerdo,³ Crescentius Plator,⁴ Verzovia Saturnina, kinek fia már római lovag,⁵ Mammulo, Ulpius Clonus s az ifjabb Mammulo;⁶ Sarmizegetusában P. Aelius Themes,⁷ Aelia Andena, Aelius Marcinus, Epidianus, Epidius;⁸ Drobetaban Ulcudius Bedari, Sutta Epicadi.⁹ Álljon itt még néhány név az alburnus-maiori (Vöröspatak) viaszos lapok alapján összeállított jegyzékből is: Anduenna Batonis;¹⁰ Annesis Andunocnes,¹¹ Bato Pr . . . ri Toves,¹² Cerdo,¹³ Mico,¹⁴ Geldo,¹⁵ Titus Beusantis qui et Bradua,¹⁶ Planus Verzonis Sclaies,¹⁷ stb. Neveik tehát egy-kettő kivételével latinositvák, a mi arra mutat, hogy Illyriának romanizált részéből, tehát Dalmatiából kerültek ide. Szolgáltak mint katonák is. Hadrianus császár 129 márczius 22-én bocsátja el az Ala Equitum Illyricorum s a Vexillatio Equitum Illyricorum veteránjait.¹⁸ Képviselve vannak a dalmaták is: Apulumban jaderiek¹⁹ s aequumia,²⁰ Ampelumban salonaiak²¹ tartózkodnak.

Dalmátia és Macedonia határa, határa kelet és nyugotnak, a latinság és görögségnek is, a két nagy cultur elemnek, melyek itt békésen, kölcsönösen jótékonyan hatva állanak egymás mellett, bár utóbbinak fejlődése nem tart többé lépést az ifjabb testvérével a latinsággal, mely fegyvereivel és szellemének mérhetetlen erejével meghódítja a földközi medenczének mindkét partját egész Hercules oszlopáig, — meg egész Európát. De annál nagyobb a hellenismus hatása keleten, melynek befolyása elől a hatalmas nyugoti colossus sem tud de nem is akar elzárkózni, mióta elfoglalá Ázsiát.

A hellenismus általános fontosságú tényezőként Kr. e. a VI-ik században lép föl, s akkor oda mutatott minden jel, hogy a görögök kezében leend a világ jövője. Gyarmataik eláraszták a földközi tenger partjait, a kereskedelmet

¹ C. J. L. III. 920.

² C. J. L. III. 918.

³ C. J. L. III. 1077.

⁴ C. J. L. III. 1162.

⁵ C. J. L. III. 1217.

⁶ Goos J. Archaeologische Analekten. Archiv des Vereines für Siebenbürgische Landeskunde XII. k. 169. l. 5.

⁷ C. J. L. III. 1472.

⁸ C. J. L. III. 1488.

⁹ C. J. L. III. 1585.

¹⁰ C. J. L. III. c. 3.

¹¹ C. J. L. III. c. 6.

¹² C. J. L. III. c. 5.

¹³ C. J. L. III. c. 3.

¹⁴ C. J. L. III. c. 6.

¹⁵ C. J. L. III. c. 1.

¹⁶ C. J. L. III. c. 10., 11.

¹⁷ C. J. L. III. c. 6.

¹⁸ C. J. L. III. H. M. 33.

¹⁹ C. J. L. III. 1200.

²⁰ C. J. L. III. 1223.

²¹ C. J. L. III. 1323.

hajóik közvetíték, s ha leghívebb szövetségesük a pharao átvágatja vala a suezi földszorost, és képes érvényesíteni nagyhatalmi állását a keleti világrészben is, úgy a görögök előtt megnyílt volna egész Ázsia. De ez nem történhetvén meg, egyelőre csak a kis-ázsiai és syriai partokra valának utalva, hol az Assyria bukása után alakult királyságok uralkodói, ha meghódítják is városaikat, s ellentállanak — néha túlságosan nagyralátó aspirációiknak, nem érinték nemzetiségüket, sőt ápolják műveltségüket, meghonosítják vallásukat, intézményeiket még birodalmaiknak belsejében is. A lydiai fejedelmek számtalan görög templomot alapítanak s ajándékoznak meg pazar bőkezűséggel. Delphi Croesustól kapja legértékesebb kincseit. E pompás és sok reményt keltő idyllnek Kyros vet véget, midőn 546-ban megdönti a leggazdagabb király trónját. A vendéglátó, bőkezű, kegyes uralkodó helyét perzsa satrapa foglalja el, ki egyformán követeli s hajtja be az adót mindenkitől. A görögök erre fölkelnek, de szabadságharczuknak vége romlás, pusztulás és a nagy király uralmának teljes megszilárdulása.

Még nagyobb veszteség volt reájok nézve Egyptom eleste. A görögök támogaták ugyan a pharaot, de a perzsák százezzeivel nem tudván megmérkőzni, ellenséges hatalom kerül fölényre a Nilus mellett, Syriában, Kis-Ázsiában, mely gátolni igyekszik mindenhol a hellenismus terjedését. Később jobbra fordulnak a viszonyok. A győzők megismervén a legyőzötteket, szabad tért nyitának nekik, s a görögök otthonosak lesznek a «nagy király» palotájában is. És Darius Hystaspes a skythák ellen indított nagy vállalatára már a görögök együttes támogatását veheti igénybe! Ez az érintkezés azonban nem volt benső, csak az önző óriás szeszélyes barátsága, melynek közönként meg-megújuló ellenségeskedéssé kellett válnia s elkeseredett harcokká. És ennek daczára a jó barátság évei dús hasznót hajtának a helleneknek, a viszályokéi pedig sohasem tévők kiegyenlíthetlenné az ellentéteket. A görög tudományosság, szellem, ügyesség mindenhol érvényesülhet, szabadon gyakorolják még vallásukat is, mert Ahura-Mazda nem irigylé Zeus olymposi trónját, sőt megengedi, hogy az idegen, de hatalmas istenségnek barátságát keressék a nagy király, mint alattvalói. Datis háromszáz font tömjént égetett el a delosi nagy oltáron.

Az Ázsiában és Afrikában éjszakkéleti részében lakó görögökei ez alattvalói viszony, ha teljes békében részesíté is, és városaikat a nyugalmas fejlődés áldásaiban, nem elégíthetné ki, hisz a műveletlenség és műveltség, a szolgaság és szabadság annyira ellentétes elemek, hogy lehetetlenség azokat kiegyeztetni. Nem is kísérték meg egyik oldalon sem. E megalázó helyzetnek macedoni Nagy Sándor vet véget, midőn sasként csapva Ázsiára, meghódítja az Achaemenidák birodalmát. A görögök mint megváltót, s az egyetemes Hellas megalapítóját üdvözlők. Örömlük csalódás volt. Sándor sem adott köztársasági szabadságot! De nem is adhatott keleten. Ázsiában a szabadság üvegházi növény, mely az apathiába merült, az önállóságot nem ismerő népek között nem verhet gyökeret, melyet nem él vezettek ott a görögök sem, mert egy akaratra, Nagy Sándorénak kellett engedelmessé válniuk, hogy a király óriási alkotása: a görögség világuralma megszilárdítható legyen. Ez megtörtént. És Sándor alapításai a föld-

közi tenger partjától nyugot Indiáig terjedvén, a hellenismus alakító, életető erőként hatá át egész Keletet. A király halála után az óriás birodalom fölbomlik ugyan, de intézményei tovább élnek, jóformán lankadatlan erőben, teljességben még akkor is, midőn a törpe diadochok már alig árnyékai a nagy elődöknek. A hellen politia sziklavárként állott, terjesztve, propagálva a görögséget még a legnagyobb politikai és szellemi ziláltság idejében is.

Ez áldatlan zavart Róma szünteti meg, midőn Pompeius meghódítja Kis-Ázsiát, Syriát, s Augustus Egyptomot. Ezzel az imperium Nagy Sándor örökébe lép, s a görögök a sasokat ismét szabadítókként köszöntik. Róma készen kapván a kormányzat minden elemét, a politiat érintetlenül hagyja, s csak a szétlúzó elemeket egyesíti, tömöríti. A görögség tehát újra egynek érzi magát, de az egység megalkotója megint idegen, mint a makedonok voltak, de a kiket mégis áthatott s legalább nyelvre nézve görögökké tett Hellas szelleme, míg Róma csak kardja és pajzsa akart lenni a görögöknek az egész világon! És ez betelt. A császárok époly philhellének lévén, mint a haldokló köztársaság nagyjai, kormányuk alatt a görögség akadálytalanul terjedhetett, s míg Nagy Sándor Keletet nyitá meg, Róma nyugatot tárta föl előttük egész Britanniáig. És a görög rugékonyság, élelmesség föl is használja a helyzetet eléggé, mert tömegesen árad szét az imperium latin felében is, — de nem az európai Hellasból, — hisz ez már haldoklott, hanem Ázsiából, Áfrikából. S a római innen is szívesen látja őket, mint a legnagyobb historiai mult örököseit. Nincs is az imperiumnak egyetlen tartománya sem, hol ne találkoznánk velök. Sűrűn vannak Dáciában is, hova részint telepítették, részint önként jöttek. Jelentékeny telepeik vannak a provincia minden részében, községeiben, de különösen Sarmizegetusában, Apulum s Alburnus-Majiorban, hova kétségtelenül a bányászattal összefüggő élénk kereskedelem vonzhatá őket.

De föliratos emlékeink tanúsága szerint a görögökkel együtt jelentékeny számú nem hellenizált, vagy külsőleg, főképen politikai intézményeiben görögösített keleti telepedett Dáciában különösen Kis-Ázsiából, Syriából.

A hatalmas félszigetnek egykori politikai arculatja teljes hasonmása a német-római birodalomnak. Százféle kis államból, királyságból áll, melyeknek bennszülött uralkodói örökös játékszerei voltak a szomszédos nagy hatalmaknak, Assyriának, Perzsiának, a makedonok világbirodalmának, ennek bukása után pedig a rómaiak diplomatiájának. És e kis királyságok népessége eléggé sűrű s még éjszaki életerős törzsekkel is szaporodik, midőn a galaták Európából átköltözvén állandóan megtelepülnek a belső részekben. S a hellen városi élet világrészünkön kívül sehol sem vert oly hatalmas gyökereket, mint itt. Josephus szerint¹ Asia tartományban ötszáz község volt, holott e provincia alig harmada a félszigetnek; Ptolemaeus az önálló törvényhatóságú városok számát 558-nak mondja. Egy-egy városhoz pedig nagy területek tartoztak számos községgel. Így az Amasia hatósága alá rendelt vidék 16800 km. tett.² És e városok igen

¹ Fl. Josephus: Bell. Jud. II, 16.

² Strabo XII. 3. f., 39.

tekintélyesek valának — mert némelyik 100 - 400.000-nyi lakossággal is dicsekedhetik. Környezetük sem lehetett tehát pusztaság. Strabo, szülővárosának Amasiának vidékét, — ezerfalujának — chiliokomon-nak nevezi.¹ S ha tóditott is, mégis csak azt igazolja, hogy a lakosság száma rendkívül nagy. Így aligha csalódunk, ha Kis-Ázsia népességét husz millióra becsüljük.² Innen bőven lehetett telepíteni, anélkül, hogy a tartományok kárt szenvedtek volna. S a római kormány telepít is, de leginkább oly területeket vesz igénybe, melyeket a heleniszmus még nem hatván át egészen, nem denationalisált.

Ezek közé tartozott nagy részben az Attalidák egykori birodalma Asia is, különösen keleti részein, hol Phrygiában még a késői császárság idejében is beszélnek az örményekével rokon ősi nyelvet. E phrygeknek egy vexillatióját Antoninus Pius bocsátja el 158. július 8-án.³ Az asianusok főhelye Napoca, hol előljárójuk Germanius spirarcha. 235-ben Severus és Quintianus consulok évében kelt csonka névsorukon huszonnyolcz pár, kétségtelenül férj és nő említették, és neveik között igen sok még az ősi nyelvre vall, mint Tattario, Dizo, Eptala, Tzinto, Ermescus; — a nők közt Epipodia, Tzinta stb.⁴ Apulumban Isidora — domo Asiae, tehát asiai⁵ míg Aelia Bassa és Aelius Pergamianus Miciában pergamoniak.⁶ A szomszédtartománybeli lydeknek ismét Apulumban van jelentékeny telepe.⁷ Az éjszakra fekvő egykor egészen thrák, de a császárság idejében teljesen elgörögösödött Bythiniát Ampelumban Asclepius és Asclep . . cives Bithynum képviselik;⁸ Paphlagóniából M. Antonius Onesas⁹ és M. Aurelius Theodotus, Glycon kigyóisten tisztelői származnak. Jelentékenyen nagyobb számban vannak a kelta galaták, kik daczára hogy évszázadokig laknak Kis-Ázsiában, a legnagyobb szívóssággal tartják meg faji jellegüket, nemzetiségüket, intézményeiket és Hieronymus egyházi atya tanúsága szerint Kr. u. a negyedik században is ugyanazt a nyelvet beszélték, bár idegen elemekkel telítve, melyet európai fajrokonai Trierben. Mennyivel erősebb lehetett nemzetiségük Traján s első utódjai alatt! Majdnem eredeti tisztaságában hozhatták azt magukkal új hazájukba, Dáciába. Bérceink között Napocát (Kolozsvár) csak időleges tartózkodási helynek tekintvén, «Galatae consistenses»¹⁰ nevezik magukat, de Miciában¹¹ s Germisarában¹² már collegiumokat alapítanak, kétségtelenül anyagi érdekeik, nemzetiségük és vallásuk védelmére.¹³ Sarmizegetusában vannak taviu-

¹ Strabo XII. 3. f. 39.

² E. V. Wietersheim: Geschichte der Völkerwanderung I. k. 227. kv. l.

³ Torma K. Arch. Ért. 1886. 317. l.

⁴ C. J. L. III. 870.

⁵ C. J. L. III. 1222.

⁶ C. J. L. III. 1366.

⁷ Ephemeris Epigraphica II. k. 307. l. 397.

⁸ C. J. L. III. 1324.

⁹ C. J. L. III. 1021.

¹⁰ C. J. L. III. 1022.

¹¹ C. J. L. III. 860.

¹² Torma K. Neue Inschriften 56.

¹³ C. J. L. III. 1394.

miak is, s közülök A. Januarius Rufus a Collina tribusba tartozik.¹ Érdekes lenne nyomát találnunk, hogy mily viszonyban voltak e telepések, kiknek elei negyedfél század előtt hagyák el világrészünket, Dáciában talált fajrokonaikkal. Közeledtek-e egymáshoz? Vallási tekintetben elég éles lehetett köztük az ellentét, mert az ázsiai kelták elhagyván őseik hitét, a druidismust, a szomszéd phrygek cultuszát fogadták el. Kis-Ázsiából származik még az Apulumban állomásozó Cohors I Cretulorum legénysége.² Ősi hazájuk a Pamphyliához, majd Pisidiához számított carbaliai Kreton lehetett.

Nagy Sándor világbirodalmának földrajzilag legfontosabb része Syria volt, mint az Ázsia és Afrika közti kapocs, s mint közvetítő a tenger és Mesopotamia közt. Ezért telepíté ide népének színét, javát, második Macedoniát alkotandó a dúsgazdag és virágzó óriás területeken. Innen kormányozta birodalmát a béke rövid napjaiban, s holta után is itt székelt a regenség, míg a diadochok föl nem darabolták uruknak örökét. De a Seleukidák politikája is ugyanazon csapáson haladván, mint Sándoré, a hellenismus, legalább intézményeiben, napról-napra terjedt, s mindinkább megszilárdulván, Pompeiusnak alig van szervezni valója, midőn a Földközitenger partjainak majdnem legutolsó szelvényét a köztársasághoz csatolja. A görög polititát érintetlenül hagyák a császárok is. Amalgámizáló hatásai észlelhetők voltak már kezdettől fogva — bár a nép nagy tömegét még sem hellenizálták. Erős faji jellege ellenáll minden kísérletnek, és megmarad semitának. S ha előkelői elsajátíták is a hódítók nyelvét, műveltségét, szokásait, és használták is a közéletben, kereskedelemben, syrek maradtak mégis, miként nálunk a románok megtartják nemzetiségüket a hivatalos magyar nyelv s műveltség daczára is. A syrek így félig hellenek, félig semiták, csak görög mezt öltött keletiek, kik valódi fanatismussal csüggenek őseik vallásán, propagálva, terjesztve azt meddig a görög s latin nyelv hatalma elért. És midőn syriai dynastia foglalja el a Tiber parti trónt, Jupiter meghátrál Bál előtt, nem csak Rómában, de a keleti provinciákban is. A vallás terjesztésével s megőrzésével együtt járván a nemzeti nyelv terjesztése és megőrzése is, házi tűzheleiknél a hatalmas görög városok lakói — még Antiochia sem volt kivétel — legnagyobb részben saját idiomáikat beszélnek, legtöbbször még neveikben is kifejezést adva származásuknak. Az Európába költözött syrek legtöbbször latin vagy latinositott neveket használnak ugyan, talán a nagy közönség kedvéért, de fölirataikban csak a legritkább esetekben mulasztják el nemzetiségük megemlítését. S hogy ez mily erős volt a hellenismus daczára is, legjobban az bizonyítja, mikép a syriai metropolisok nevének legtöbbje nem görög, hanem eredeti semita alakjában jutott át az utókorra. És midőn Dáciát telepíteni kezdik, már el valónak hintve a nemzeti reactió magvai is, mely a második század második felében abban nyilatkozik, hogy az előkelők a nemesség mint polgárság körében megtagadják a hellenséget, meg a nyelvvel együtt, mire lassankint irodalma is támad Syriának, mely idő folytával buzgó közvetítője lesz a kereszténységnek.

¹ C. J. L. III. 1503.

² C. J. L. III. 1163.

Ilyen jellegű telepesek a kormányzatnak ama célját, hogy Dácia romanizáltassék, nem igen segíthették elő. Pedig sokan voltak Syria minden részéből. De egyébként sem nyert velők az imperium. A syrek nem javíták a fajt, sem a közszellemet. Nekik — írja Renan — nem volt meg sem az a bátorságuk, sem az a bölcsészeti emelkedettségük, még kevésbbé életerejük, mint az európaiaknak. Halaványak, gyöngé testalkatúak s rendesen hideglelősek, mert nem esznek, nem alusznak meghatározott mérték és időben. Húst alig fogyasztván, zöltséggel, de különösen hagymával táplálkoztak, keveset, s inkább szundítva aludván, mindig álmatlanok, betegesek, és a hidegebb égalj alatt hamar elhalnak. Tömegesen költözvén Európába minden évben, a szállító hajókon fölismerhetők valának már az első tekintetre nagy családjaikról, elragadó szépségű, majdnem egykorú gyermekeik csoportjairól, kik hátuk mögött a legnagyobb csöndben játszadoztak, míg a hajadonnak látszó ifjú anyák alázatosan és édesen mosolygó arczezal áldogáltak férjeik mellett. Foglalkozásuk nyugaton is a kereskedés és mindennemű közvetítés.¹ E testileg gyöngé, de szellemileg sok tekintetben erős faj volt egyik főakadálya annak, hogy a római cabinet által kívánt latinodás talán alig kezdődött el, nem hogy befejeztetett volna akkorra, midőn a bekövetkezett catastrophák megdöntik Dáciában a sasok uralmát.

Dáciában constatálhatók a kisebb táborok közelében, falvak s városkákban épügy, mint a nagyobb municipiumok és coloniákban. Alsó-Kosályon antiochiaiak telepedtek le,² Hévizen annyian vannak, hogy külön temetőt tartanak;³ Apulumban számos kereskedő tartózkodik,⁴ de fölirataik kívülök még sok családot említenek.⁵ Sarmizegetusában mindnyájan, együttesen állítanak fogadalmi követ Mithrának,⁶ kereskedőik pedig a dolichei Jupiternek megemlítve nemzetiségüket is,⁷ s Dácia délnyugati részében még egy ijász csapatjuk is állomásoz.⁸ Helyőrségi szolgálatra azonban inkább az erősebb kötésű kommageneket alkalmazzék. Antoninus Pius 157 december 13-án bocsátja el a Cohors I. Flavia Commagenorum veteránjait;⁹ Hévizen III-ik Cohorsuk főhadiszállása van;¹⁰ Miciában pedig a Cohors II. Commagenorum látja el a castrumot, s talán vele együtt szolgáltak ott — ha nem egy és ugyanazon csapatról van szó — a Cohors II. Flavia Commagenorum¹¹ és a Cohors II. Flavia Commagenorum Philippiana.¹² Sokan lehettek a Kommageneből származott polgári telepesek is, mert latin nevet öltött főistenüknek, a dolichei és kommagenei Jupiternek, Ampelumban

¹ Renan E. Az apostolok. 355. kv. l.

² C. J. L. III, 828.

³ C. J. L. III. 956.

⁴ Goos K. Archaeologische Analekten 4. sz.

⁵ C. J. L. III. 976., 1162. stb.

⁶ Torma K. Inschriften 48. sz.

⁷ Torma K. Inschriften 7. sz.

⁸ Desa. C. J. L. III. 1593: Numerus Surorum Sagittariorum.

⁹ C. J. L. III. H. M. 40.

¹⁰ C. J. L. III. 955.

¹¹ C. J. L. III. 1343., 55., 71—74.

¹² C. J. L. III. 1379.

három papot tartanak: Aurelius Marinus, Addebar Semei és Oceanus Socratist.¹ Syria belseje — Coelesyria is képviselve van. Ad Mediam (Mehadia) egyik fölrata oda valónak mondja Simonius (Proculus) Julianust.² S ő aligha volt egyedül. Helyőrségeket adott a Palaestinától (illetőleg Decapolistól) keletre a sivatag határán fekvő Ituraea is és csapatjaik már a dáciai hódító hadjáratban is részt vevén, állandó táborozásra is ide rendeltettek. Traján 110 február 17-én bocsátja el a Miciában tartózkodott Ala I. Augusta Ituraeorum kiérdemült legénységét³ s az ismeretlen állomású Cohors I. Ituraeorum veteránjait.⁴ Ugyanezt teszi Antoninus Pius 158 július 8-án a Cohors I. Augusta Ituraearumnak husz s több évet szolgált katonáival.⁵ Ily hosszú itt tartózkodás után föl nem tételezhető, hogy visszavágytak volna a végtelenbe vesző sivatagba, vagy a Haurannak kopár, vörös sziklái közé. Zsidók már kevesen voltak: Alsó-Ilosván Cittiús Jiovai⁶ s Apulumban Aurelius Chrestus⁷ és M. Chrestus.⁸ Nem akartak páriák lenni a nyugoti provinciákban, midőn otthon szabadok, keleti diasporájukban pedig kiváltságosak is lehettek.

A Syria és Mesopotamia s Arabia közt fekvő végtelen sivatag oázán épült a hatalmas Palmyra, az ókor legkiválóbb kereskedő városainak egyike (a bennszülöttek nyelvén Thadmor), melyet helyzete, összeköttetései teljesen függetlenné, sőt félelmissé tőnek. Midőn Antonius második Nagy Sándor akartván lenni Kelet meghódítását tervező, elküldi legióit a gazdag metropolis elfoglalására is — de a kalmárok, kereskedők véres fejjel üzik vissza a támadókat. Augustus rendet teremtvén a birodalomban Palmyra meghajlik a császárság előtt, s a kormány szabad kereskedelmet biztosít polgárainak az egész imperiumban; fölmentetnek a legiókban való szolgálat alól is, de kötelesek megvédeni az Euphrát és Perzsa öböl felé vezető utakat. Ezt megtevék, de másfelől a béke csöndes éveiben a szabad kereskedési jogot lehetőleg kiaknázandók, elszéledtek polgárai az összes provinciákba, s keleti ipar és fényűzési czikkekkel dúsan jövedelmező beviteli kereskedést űzve, eljutnak Dáciába is, magukkal hozva isteneiket, semita nyelvüket, mely a többi syrekétől nem igen különbözött ugyan, de a nemzetközi érintkezés révén megtelt perzsa, tiszta arab és zsidó elemekkel, sőt még görög és latin szók és kifejezésekkel is. A tulajdonnevek közt pedig oly chaos támadt, hogy majdnem lehetetlen azoknak osztályozása. Jó szerencse, hogy a helyi hazafiság segítségünkre jön a legtöbb esetben, s a derék sivatagbeliek nemcsak szülővárosukat nevezik meg alkalomadtával, de használják nemzeti írásjegyeiket is. És ez azt bizonyítja, hogy nyelvük közkeletű volt magánköreikben, az övéikkel való érintkezésben. Traján diadalmas

¹ C. J. L. III. 1301. b.

² C. J. L. III. 1573.

³ C. J. L. III. 1382.

⁴ C. J. L. III. H. M. 25.

⁵ Torma K. Arch. Ért. 1886. 317 l.

⁶ C. J. L. III. 807.

⁷ C. J. L. III. 1131.

⁸ C. J. L. III. 1143.

keleti hadjáratai után szerveztetvén a határ, Palmyra kötelezettsége: a kereskedelmi utak védelme majdnem egészen megszűnt. Csapataik alkalmazhatók lőnek másfelé is, s Karánsebes vidékén egy Numerus Palmyrenorum állomásoz, melynek optiója Guras, Jiddei fia. Ugyane föliraton Aelius Habibis pontifexnek nevezi magát;¹ Porolissum helyőrségébe egy második palmyrai csapat van beosztva, s ennek katonája Salmas Rami sírkövet emel nejének s öt éves fiacskájának;² Potaissaban a harmadik numerussal találkozunk.³ És itt facturaik is lehettek, mert polgári állású palmyraiak is említetnek, így: Aelia Tiadmes Palmyra;⁴ Aelius Bolhas Bannaeus két fiát és két leányát temeté el a messze nyugoton.⁵

Syria délkeleti része: Nabat, Traján császár által a birodalomhoz csatoltatván, a görög civilisatio a már korábban lerakott alapokon oly gyorsan terjedt, hogy a hódítás után egyetlen arab föliratú emléket sem találunk. De a hellenisálás a hódítás első, második századában itt inkább csak a külsőségekben nyilvánul, — a lényeg a nyelv, a nemzetiség még arab, a vallás még nemzeti, s így a kitelepítettek, ha külsőleg elgörögödtek is, szellemileg, lelkileg, érzelmeikre nézve még mindig arabok. És ennek a messze nyugoton is kifejezést adnak. Ilyen arab P. Aelius Theimes, — Sarmizegetusa duumvirje. Dr. Goldzieher Ignác a Theimes nevet az «Al-Tejm — a Tejm törzsbe tartozó» arab kifejezés, illetőleg szó görögösített alakjának tartja.⁶ Ez valóság, s duumvirünk görög-arab volt, ki Rómában, jobban annak dáciai provinciájában meghódol ugyan a rómaiság előtt, sőt annak előkelő képviselőjévé küzdi föl magát, de azért templomot emel hazai isteneinek, jótékony alapítvánnyal köti azt össze, s gyermekeinek arab neveket ad: tíz éves leánykáját Zabdbol-nak hívták.⁷ És kivüle még nagyon sokan lehettek, kik így gondolkoztak s tettek.

A semita régiók közelében tekvő, s a semitismus, mint hellenismus által áthatott Cyprust a Cohors III Cypria Civium Romanorum képviseli.⁸

A harmadik világrész — Afrika sem maradt érintetlenül. A caesarok kormánya jelentékeny számú telepest rendelhetett Dáciába, egyfelől békés polgári foglalkozásra, de másfelől igénybe vevé helyőrségi szolgálatra is az afrikai csapatokat. Antoninus Piusnak 145—161 közt kelt honesta missiójában⁹ a Cohors II Hispanorum Scutata Cyrenaica veteránjai mentetnek föl. Ezek valószínűleg hellenisált berberék, mert Cyrenet majdnem egészen áthatotta a görögség. A hispan elnevezéshez valószínűleg úgy jutott a csapat, hogy legénysége több emberöltőn át ott állomásozott spanyol cohors keretébe osztatott be. A scutata

¹ Torma K.: Inschriften 72. sz.

² C. J. L. III. 837.

³ C. J. L. III. 907.

⁴ Torma K. Revidirte und neue Inschriften 10.; v. ö. C. J. L. III. 907.

⁵ C. J. L. III. 907.

⁶ Arch. epigr. Mittheilungen aus Oest. Ungarn VI. k., II. f. 111. l. Torma K. Inschriften 46.

⁷ Téglás G. Király P. Ujabb adalékok Dácia fölirattárához 8—1.

⁸ C. J. L. III. H. M. 25.

⁹ C. J. L. III. H. M. 44.

melléknév csak megkülönböztetés, melyet a spanyolok által nem használt, de a görögök s rómaiaknál közkeletű nagy pajzsaik révén kaptak.

Afrikának a Syrtisek által elválasztott nyugoti része, már nem tartozik a görög sphaerába. Itt a phoeniciék — a carthagóiak telepedtek meg. Erős intensív civilisációjuk ugyanazon jelenségeket provokálja, melyeket a hellenismus — különösen Syriában. A nép előkelői, a birtokos, kereskedő osztály semita lesz, míg a nagy tömeg megtartja eredeti nyelvét, írásjegyeit, nemzetiségét. És midőn a rómaiak meghódítják Afrikát, a semitismus helyére a latinság lép, s a phoeniciai városi rendszert az itáliai municipalis kormányzat váltja föl. De a romanisálás sem haladt többre, legalább a második században nem, mint egykor a phoenicismus. Numidia a két Mauretania megtartá faji jellegét. Berberék valánab tehát ama veteránok is, kik Hadrián által a Cohors II Numidarum-ból bocsáttatnak el.¹ Berberék a Vexillatio Mauretanorum Caesariensum lovasai is, kik Miciában állomásoztak,² de a kiknek fészke Tibiscum (Zsuppa) vidéke lehetett, hol oly tömegesen vannak, hogy területükön egész ala ujonczozható, s oly szívosan megtartják helyi reminiscentiáikat, hogy átrendeltetvén Afrikába, még ott is használják elhagyott második hazájukban fekvő szülővárosuknak nevét.³ Eleiket kétségtelenül Traján telepíté Dáciába, elvonandó legalább egy continenst a jóformán évről-évre megújuló hispaniai betörésektől, s eredetileg talán ama Lusius Quietus maur sejk lovasai valának, ki Trajánnak oly váratlanul jött segélyére a dák háborúban. «A maurok — írja Strabo⁴ — áldott országban laknak, s mégis legnagyobb részt megmaradnak nomád életmódjuk mellett. És daczára ennek csinosítják magukat, hajuk, szakálluk göndörítése által, s nyirják körmeiket. Ritkán történik, hogy a járókelők megérintsék egymást, nehogy hajdiszókben kár essék. Leginkább lovon harczolnak vetőlándzsákkal, s nyergeletlen ménjeiket kötőfékkal kormányozzák. Viselnek kardot is . . . Apró, gyors és engedelmes lovaik vannak, úgy hogy csak vesszővel igazgatják azokat. Nyaklójuk gyapjuból vagy szőrből készül, és erre van erősítve a kantár. Némelyek vezetés nélkül is engedelmeskednek, mint a kutyák. Apró bőrpajzsaik vannak, rövid, széles élű lándzsáik; alsó ruhának átkötetlen, széles szegélyű tunicát viselnek, felöltőül pedig és mellpánczélul állatbőrt.»

Épen ilyeneknek látjuk őket Traján oszlopán is.⁵

Vajjon milyen színképet mutatott e nép conglomeratum? A latin nyelvét? Aligha! Pedig sokan, nagyon sokan vannak az idealisták, kik még ma is szeretik hinni, hogy Dácia teljesen romanisáltatván, völgyeiben keletkezett a most oly sok millió ember ajkáról hangzó román nyelv. És e hypothesis, jobban ködfátyolkép bebizonyításáért, valósággá tételéért mennyi kiváló nagy tehetség küzdött, fáradott, midőn az ellenkezőnek teljes realitása oly világos, oly kétségtelen, hogy alig szorul igazolásra.

¹ C. J. L. III. H. M. 33.

² Torma K. Inschriften 61. sz.

³ C. J. L. VIII. 9368. Ala Mauretanorum Tibiscensium.

⁴ Strabo XVII. 3. f. 7.

⁵ W. Froehner: pl. 86—88.

Dáciát a császári legyverek legutoljára csatolák az imperium óriási területéhez, midőn a rómaiság már hanyatlóban, erkölcsileg, szellemileg, de anyagilag is, midőn erői meggyöngyülvén, a családok régi termékenysége megszűnt, a nép faji értéke alább szállt s a tiszta rómaiság elenyészett. A régi római koponyák nagy intelligencia, nagy testi és lelki fejlettségről tanuskodnak, míg a hamu és lávasírba temetett Pompei-ből előkerülők, ha nem is az ellenkezőt, de legalább a hanyatlást illusztrálják.¹ Hasonló észleleteket teszünk a régi és újabb szobrokon is.² Az egykor oly hatalmas, szinte ellenállhatatlan római faj, fölszívódott tehát egészen; átalakíták, kivetkeztették eredetiségéből az Itáliába betódult idegen elemek, meggyöngyítve, megfogyaszta amagamizáló képességét. S ezt elősegíték még a Traján idejéig szakadatlanul tartó deductiók is. De a második század kezdetén, már szó sem lehet arról, hogy Itália gyarmatosítsa, s még kevésbé arról, hogy denationalisálván latinná, rómaivá tegyen valamely idegen népet, még kevésbé annyiféle elemből alakult conglomeratumot, milyen Dácia lakossága volt. De ezt nem is kísérlik meg. Itáliaiakat nem telepítenek át hegyeink közé s völgyeinkbe. Azt a néhány beneventumit,³ carsulait⁴ s rómaiakat⁵ az önkéntesen vállalt katonai szolgálat, vagy kereskedelmi ügyek csábíták ide, és nem az egykor oly intensiv colonizáló politika. Hiszen épen a hódító Traján volt az, ki megtiltá, hogy az anyaországból gyarmatok küldessenek a provinciákba. Latin, vagy talán latinosított elemeket csak Hispania és Dalmatia adhatott tehát, de a hispanok s dalmaták sincsenek oly tömegesen, hogy hatást gyakorolhattak volna. A birodalom csak intézményei által romanizált már. Ez pedig külső, a lényegét nem érintő processus, mely nem alkot többé új népfajt. Ezért maradt meg jóformán teljes erejében az eredeti, mondjuk benszülött lakosság — a dák.

Nemzetiségük nyomai constatálhatók a provinciának minden egyes pontján, — ősi neveikkel együtt. Alsó-Ilosván Sola Mucatri az eredetileg tungrok-ból állott Ala Frontiniana veteránja, Apollonak szentel fogadalmi követ,⁶ s ugyane csapatnak lovasai Aelius Mucapor⁷ és Mucapius;⁸ Optatianában ismét egy Mucaporról találkozunk;⁹ Potaissában nemzetiségüket az utolsó lehelletig megtartva haltak el Aia Nandonis, Andrada Bituvantis, mindketten nyolczvan éves korukban, s velük együtt helyezték nyugalomra Bricenát, Bedarust s a latin nevű Justát.¹⁰ Apulumban a Jellegzetes nevű Tib. Julius Bubalus fölíratát

¹ Wirchow: Über italienische Craniologie und Ethnologie. (Verhandlungen der Berliner Gesellschaft für Anthropologie 1872.) 32. kv. I.

² Wirchow u. ott.

³ C. J. L. III. 1480.

⁴ C. J. L. III. 1188.

⁵ C. J. L. III. 946.

⁶ C. J. L. III. 787.

⁷ C. J. L. III. 799.

⁸ C. J. L. III. 809.

⁹ C. J. L. III. 852.

¹⁰ C. J. L. III. 917.

menté meg a szerencsés véletlen; ¹ C. Bovipal Symphori Miciában élt; ² Germisarában Sulavi — Acuinus dák istenségnek emel kicsinyke oltárt; ³ Sarmizegetusában Bubalus örökité meg magát. ⁴ E neveken meglátszik a latinositási törekvés, de eredetiségük még sem mosódott el. A slatinai P. Aelius Ariortus családján sokkal föltünőbb a románisálási szándék. Két fiának egészen latin neveket ad, de unokája, mintha megsokalta volna az öreg úr övéi közt a rómaiságot, már Udarus — tehát tisztán dák. ⁵ Annál őszintébb hive a rómaiságnak a napocai P. Aelius Dacianus. ⁶ De ily esetek csak elszigetelten fordulhattak elő — ambitiosus családok körében, midőn a családfő hivatalba akart lépni, vagy pedig fiait szánta közpályára. Ehez Claudius törvénye szerint föltétlenül szükséges volt a latin nyelv teljes ismerete s a római szokásokhoz való alkalmazkodás! A nép nagy tömege azonban megmaradt dáknak, megtartva nyelvét, vallását egyaránt. S ezt elismeri a kormányzat is, vagy legalább elnézi, különösen éjszaknyugaton, hol Resculum tisztán dák telep lévén, egyik törzsükről Vicus Anartorum-nak neveztetik. De jelentékeny lehetett a dák elem a többi városokban is, hiszen neveiknek legnagyobb része dák, hasonlóan a vidéken, különben alig állíthattak volna ki oly tekintélyes számú csapatokat. Hyginus Gromaticus, három legióra számított táborban hétszáz dáknak jelöl ki helyet. ⁷ s ez Traján idejében volt így, midőn a véres háborúk pusztításai nagyon is észrevehetőek valának. Később az új nemzedékek kipótolván a veszteségeket, a markoman háborúk után pedig Sabinianus helytartó telepítései (12.000 szabad dáknak ad lakóhelyet) ⁸ jelentékenyen gyarapítván a nép tömegét, csapataik száma is megnövekszik. A hadvezérlet azonban nem alkalmazza őket itthon. Leginkább Britanniában a limes táboraiiban állomásoznak. Csapataik közül a I. Aelia Dacorum ⁹ s a I. Dacorum ¹⁰ külön-külön cohorsokul constatálhatók. Ez minimum ezer ember lévén, az első sorozás alkalmával legalább 30.000 főnyi dák lakosságra következtethetünk, mert a második században már rendkívül követelőző sorozó bizottságok a fegyverfogható ifjúságnak színét-javát vevén igénybe, a dák népességnek 2—3%-nál nagyobb contingensét nem állíthatták a zászlók alá. Később constatálhatók csapatjaik Áfrikában, sőt a birodalomnak majdnem minden provinciájában, mi pedig a szaporodást s nem a megfogyást igazolja. Nemzetiségöket tehát nem romanizálták, s ők nagyrészt Dáciában lakván még akkor is, midőn a római sasok visszaköltöztek már a Duna jobb partjára, valószínűleg ivadékaik közé tartoznak az amicensek, pi-

¹ C. J. L. III. 1043.

² C. J. L. III. 1385.

³ C. J. L. III. 1403.

⁴ C. J. L. III. 1527.

⁵ C. J. L. III. 1559.

⁶ C. J. L. III. 867.

⁷ Hygini Gromatici liber de municionibus castrorum C. 30.

⁸ Dio Cassius 72., 3.

⁹ C. J. L. VII. 806—817. stb.

¹⁰ C. J. L. VII. 886., 975.

censek,¹ kikkel Constantius császár küzd hegyeink között 358-ban, a karpokkal is összemérve fegyvereit, kik később a dákokkal összeolvadva, vagy csak egyesülve a hunok betörései idejében Carpodaci néven említettnek.²

A szlávokkal sem volt talán szerencsésebb a római kormány. A déloroszországiak már a Fekete tengerig nyomultak, egyes rajaik pedig bevetődtek már hazánk területére is Krassó-Szörény és Temesvármegyékbe, hol a rómaiak által is elfogadott Cserna és Berzovia nevek egyenesen reájok utalnak. De tömegesen alig lehettek, mert fölíratilag csak egyetlen szláv név: Juni Nedym constatálható Ampelumban.³

Az ethnographiai alapot tehát nem tudá megváltoztatni, átídomítani s amalgamisálni a birodalomnak elhanyagolt ereje, pedig Dáciát a latin régióba akarva bevonni. Ezért hozának nyugoti csapatokat, melyek legalább nem idegenkedtek a rómaiságtól — helyőrségekkül. Polgári elem azonban nem igen telvén az európai provinciákból, a császároknak keletre kellett fordulniok, s ha onnan első sorban a hellenismus által nem denationalisált gyarmatosokat hoznak is, mint galatákat, a túlnyomó óriási többség elgörögösödött kis-ázsiaiakból, de főképen syrekből telt, kik a római birodalom népeinek tömkelegében a legmegbízhatatlanabb, physikailag, mint erkölcsileg a legalantabb álló elemek, kik magokkal hozák a nyugotról származott, de nem értett civilisatio által megbomlasztott nézeteiket, babonáikat, vallásaikat, növelve a nemzetiségi, mint vallási chaost, erjesztve az intézményeket is, melyek a birodalmat összetarták, rontva a nyelvet, melyet kénytelenségből talán megtanultak, de a melynek propagandáját nem csak visszaútasíták, hanem lehetőleg korlátozák, nyugoton az elparlagosodott görög, de semita nyelvek javára is. Eme jelenséget illusztrálják a görög és kétnyelvű, latin s palmyrai syr fölíratok. De a latin fölíratok nagy része is csak olyanoktól származik, kik nem maguk, hanem a nyelvtant értők által fogalmaztaták — a hivatalos világ kedvéért, inscriptióikat latinul, — különben nyomára kellene akadnunk a köznyelvnek, miként azt tömegesen találjuk Itáliában, Galliában, Hispaniában, sőt Áfrikában is. Dáciában nem keletkezett tehát köznyelv. Hiszen csak nem nevezhetjük ennek Julius Corinthianus 191-iki fölíratát:⁴ így csak az írhatott, ki nagyon keveset, s azt is rosszul tudott latinul. Annál inkább járta a rontott, keleti elemekkel telített, a latin nyelvet megfertőztető görög nyelv,⁵ a keletiek s azok között, kik beletapadtak a syro-hellenismus által elposványosított talajba, míg a nyugatiak saját nyelveket használtak, s a kelta elemeket a XIII-ik, a thrák elemeket pedig az V-ik Macedonica legio nagy contingense támogatván, ép erőben maradt fönn mindkét nyelvcsalád a hódítás végéig. Az ázsiai galaták 235-ben még kelták s nem latinok, hasonlóan a thrákok, kiknek a dákok fajrokonai. És e tények meg-

¹ Ammian Marcell. XVII. 13.

² Zosimus II. 34.

³ C. J. L. III. 1296.

⁴ C. J. L. III. 1193.

⁵ Torma K. Inschriften, 17. C. J. L. III. T. C. 924. kv. I. Téglás G.: Adalékok Dácia fölíratárához. 30. sz.

dönthetetlen igazságúak lévén, kimondhatjuk bátran, hogy Dácia nem romanisztatott, nem rendelkezvén többé az imperium ama hatalmas elemekkel, melyek Galliát, Hispaniát rómaivá tévék, s így ép oly kevésbé volt a provincia latin, miként Magyarország Mátyás alatt olasz vagy latin, Erdély Mihály vajda alatt oláh és hazánk II-ik József absolutismusának idejében német. De ha a byzanti császárok is birják még, úgy elgörögösödött volna igen rövid idő múlva, mert a hajlandóság meg volt reá. A románok nyelve nem keletkezhetett tehát bérceink között — épen azért nem, mert román! Így a szamosujvári farkas csak a római birodalomnak aegise volt Dáciában, — és nem a rómaiságé!

XVIII. A VÁROS KORMÁNYZATA

A római köztársaság és császárságnak önkormányzattal fölruházott városai, az államnak legerősebb lételemei, föntartói. Polgárságukat a lakosságnak legszívósabb, legtöbb erély és kitartásra képes osztálya, a földbirtokosság képezi, teljes római civitasszal, latin vagy itáliai joggal, Róma vagy az itáliai coloniák s municipiumok jogköréhez hasonlóan. És míg Rómában a hatalmukat megszilárdítani akaró vagy féltő imperátorok székhelyüknek municipalis önállóságát napról-napra gyöngítik, majd teljesen eltörlik — császári tisztviselők kormánya alá helyezvén, az itáliai és tartományi coloniák, municipiumoknak a helytartóktól teljesen független autonómiaja a harmadik század közepéig virágzik, régi republicanus üdeségben, még Ázsiában is, hol Smyrna 211-ben választó közgyűlést tart.¹ Mauretania Caerasiensisben még Caracalla alatt,² Afrikában pedig Nagy-Konstantinig gyakorolják a polgárok tisztújítási jogukat. S e jogra rendkívül nagy súlyt fektetnek még oly kis városokban is, mint a hispaniai Malaca, melynek Domitianus által kiadott városi törvénye 10 000 sestercius (= 1000 frt) bírságot szab arra, ki megakadályozza a városi polgárság közgyűlésének megtartását.³

A rómaiak városi életének legfőbb tényezői a teljes souverainitással bíró közgyűlés, a curia, s a párosan működő hivatalnokok, kik állásaikban teljesen azonos jogkörrel működnek ugyan, de a felek egyiknek határozata ellen a másikhoz föllebezhetnek.

¹ Corpus Inscriptionum Graecarum. 3161.

² Inscriptions d'Algérie 4070.

³ Th. Mommsen: Die Stadtrechte der latinischen Gemeinden Salpensa und Malaca in der Provinz Baetica. — M. Lier: De inscriptionibus Salpensana et Malacitana. V. ö. C. J. Lat. II 1963. — Salpensa (conventus Hispalensis) 1964; — Malaca (conventus Gaditanus.) Mommsen szövegét idézem. — Malaca — art. 58.

A város curiákra volt fölosztva — Apulumban eddig »Decuria XI» a legnagyobb szám,¹ s választja a tisztviselőket, szavaz a hatóság által beterjesztett javaslatok fölött, és mint legfőbb forum erősíti meg a decuriók határozatait.

Választás alkalmával az idősebb duumvir elnököl, ő veszi számba a jelölteket s vizsgálja meg, vajjon az illető szabad polgár s ingenuus-e?² nem volt-e büntetve, nem üzött-e oly foglalkozást, mely kizárja a candidatióból? végül hogy a választóközség területén lakik-e már öt év óta, s viselt-e és mikor hivatalokat?³ Az elnöklő duumvirnek kötelessége volt arról is pontos adatokat szerezni, hogy a pályázó képes-e viselni a városi tisztségekkel járó nagy kiadásokat, s tud-e saját birtokán kívül még kezeseket is állítani a város teljes biztosítására.⁴ Genetiva Juliában a biztosítékul lekötött birtoknak a város közvetlen közelében kellett lennie, legföljebb ezer lépésnyire a falaktól.⁵ Ha nem volt elég jelentkező, úgy az elnök maga candidált előkelő, kiváló embereket, kik ismét másokat jelölhettek ki. Összegyűlvén ekként a kellő szám, neveik a hirdető táblára írtattak, hogy mindenki tájékozhasssa magát.⁶

A jelölteknek neveik kifüggesztése után a legnagyobb tapintatossággal kelle élniök, hogy a vesztegetésnek még gyanuja se merülhessen föl, különben 5000 sestercius (500 frt) bírságot fizettek.⁷

Választás napján a curiák saját helyiségeikben gyűlnek össze, melyekben három tagú bizottság gyűjti a szavazatokat, külön-külön a tisztviselőkre. Legelőbb a duumvireket választják, — majd a többieket. Az elnök a választás befejezte után kihirdeti az eredményt, s a többséget nyerteket fölszólítja, hogy ötödnapra tegyék le a hivatalos esküt. Ez következőleg hangzott Malacaban: »Esküszöm Jupiterre, Divus Augustus, Divus Claudius, Divus Vespasianus Augustus, Divus Titus Augustusra, Domitian császár Geniusára, házi isteneimre, hogy megteszem a mit a törvény értelmében tennem kell, és sem magam nem teszek ellene csalás vagy rossz szándékból, sem másoknak nem engedem ezt tenniök.»⁸ Ki az esküt letenni vonakodott, jelentékeny bírságot fizetett.

¹ C. J. L. III. 1043. J(ovi). O(ptimo) M(aximo) pro solute imperatoris et collegii fabrum T. J. Bubalus ex decuria XI. d. d.

² Malaca art. 54.

³ Ephemeris Epigraphica II. k. 105—151. l.; — Hübner et Mommsen: Lex coloniae Juliae Genetivae urbanorum sive Ursonis data a. u. c. DCCX. — V. ö. G. Bruns: Die Erztafeln von Osuna. — Zeitschrift für Rechtsgeschichte XII. k. 82. kv. I. Hübner és Mommsen szövegét idézem. — Art. 91.

⁴ Malaca. Art. 60.

⁵ Genetiva Julia Art. 91.

⁶ Malaca art. 51: eorum omnia nomina proponito ita (ut) d(e) p(lano) r(ecte) l(egi) p(ossint).

⁷ Genetiva Julia art. 132.

⁸ Malaca Art 59: . . . iusiurandum adi(g)ito in contionem palam per Jovem et divom Augustum et divom Claudium, et divom Vespasianum Aug(ustum) et divom Titum Aug(ustum) et genium imp(eratoris) Caesaris D(omitiani) Aug(usti) deosque pen(a)tes, e(um) qu(a)e ex h(a)c l(eg)e facere oportebit facturum neque adversus h(anc) l(egem) fecisse aut facturum esse scientem d(oloma)lo).

A megválasztottak nagy adományokkal foglalák el állásaikat. Sarmizegetusában a 142-ben flamenné lett Q. Aurelius Tertius «ob honorem flamoni» 80.000 sesterciust (=8000 frt) fizet az Annona, tehát a közélélmzés javára.¹ Hasonlóan jár el a többi főhivatalnok a duumvir, quaestor, aedilis stb. Ez urak tehát mindnyájan gazdagok, vagy gazdagoknak akarnak látszani, hogy háztáruk, életmódjuk illő lehessen fényes jelvényeikhez, a külső díszhez, méltósághoz, melylyel a római törvények szerint a nyilvánosság előtt, s hivataloskodásuk közben meg kell jelleniök. A duumvireket s aediliseket megilleti a toga praetexta, s midőn az előbbiektől törvénykeztek, igazságot osztának, két licior volt előttük a vesszőnyalákkal, mint Róma consulainak, és curuli székekben ültek a tribunalon.

A közgyűlés lévén a város souverainitásának képviselője, megkérdetett minden nevezetes alkalommal, s határozatairól sok érdekes emlék maradt fenn, melyek a decuriók végzéseinek consensus plebis-szel való megerősítésére vonatkoznak.² Elője tartozott a patronusok választása, szobrok, kitüntetések megszavazása.

Tiberius a fővárosi nép kezéből kivevén e jogokat, a «Senatus Populusque Romanus» pusztá szavá változik, s a populus hatáskörének egy részét a császár foglalja le, a másik kisebb pedig a senatusnak jut. Az itáliai és provinciális városokban fennmarad ugyan még ekkor a régi republicanus állapot, de lassankint ezekben is enyészik a nép jogköre, s helyét az ordo foglalja el. Ezért az újabb alapításokban már nyoma sincs, hogy a populus beleavatkoznék közvetlenül is a város ügyeibe. Sőt nevének használata is, mint fölösleges, divatját mulja, s a nép mint egész nem említettik, csak egyes osztályai soroltatnak föl alkalomadtával, mint Salonában, hol C. Domitius Valens duumvir iure dicundo Jupiternek oltárt állítva kéri az istenséget, hogy: «sis volens propitius mihi, collegisque meis, decurionibus colonis, incolis Coloniae Martiae Salanae»³

A köztársaság idejében a római nép nevében alapított coloniákban a senatus megbizottja, a császárság korában pedig az imperator által küldött biztos nevezte ki az első tisztviselőket, s alakította meg az ordot. E testületet, mely kezdetben az eredi települőknek egy tizedrésze volt,⁴ legelőször a hivatalukról lelépő tisztviselők szaporiták,⁵ majd a duumviri quinquennales által az albumba bevezetett polgárok, kiknek meg volt a minden városban külön megállapított vagyon-minimuma, átlag talán 100.000 sestercius (= 10.000 frt), mint Comoban. Az ordo a lelépő tisztviselők által is szaporodván, a népnek — közvetve, hosszú ideig volt befolyása annak alakulására, — egészen a harmadik század közepéig. Ez időtől csak az lehetett hivatalnok, ki decurio, holott előbb a hivatal a decurionatusnak csak lépcsője volt. Így Apulumban C. Jul. Metro-

¹ C. J. L. III. 1448.

² Henzen 7170. Tuficum. stb.

³ Kr. sz. u. 137-ben. C. J. L. III. 1933.

⁴ Dig. L. 16, 239, §. 5.

⁵ C. J. L. V. 532.: prout qui meruissent vita atque censu per aedilitatis gradum in curiam nostram admitterentur (Tergeste.)

bianus duumvir, sőt megkapja a quinquennialicius czímet és nem decurio;¹ P. Aelius Genialis szintén duumvir s nem tagja az ordonak;² hasonlóan C. Pomp. Fuscus;³ C. Julius Valens⁴ stb. Az ordo később zárt, aristocraticus testületté válik, tagjai valóságos «patres conscripti» lesznek, optimaták, kik fényes politikai és társadalmi állásukat holtukig viselik, ha vagyoni állapotukat elemi csapások, költségek, vagy a közterhekért való felelősségük meg nem rontják. Ez esetben a quinquennalis a legközelebbi népszámlálás és vagyon vizsgálat (lustrum) alkalmával kitörli őket az albumból. Aristocraticus jellegüket rangjuk jelvényei is kitüntetik — ornamenta decurionalia — melyeket megkaphatni a második század második felében, még oly nagy tekintélyű pénzemberek is, mint Julius Capito, az illyriai és thraciai vámok bérlője, dicsőségnek tartottak.⁵ A melyeket később is csak kiváló szolgálatok jutalmául osztogattak. Ezért tűntek ki valószínűleg Asclepius Hermest is, a volt rabszolgát, Aesculap isten libertinjét, a colonia augustalisát.⁶

A decuriók tanácsa határoz minden a várost és vidéket — az agert — illető közügyben, s rendelkezéseiknek teljes érvényét még Hadrian is megerősíti.⁷ Ők állapítják meg a pénzügyi bizottság előterjesztése alapján az évi költségvetést,⁸ adják el szükség esetében a város pénztárába helyezett letéteket, az elzálogosított földeket, rendelkezhetnek a város vagyonával,⁹ választják a papokat. Határozataikat nem erősíti meg a helytartó, erre nincs szükség, de megsemmisítheti az állam érdekeibe vagy törvényeibe ütköző végzéseiket.¹⁰ Az ordo tehát rendelkező hatalom széles jogkörrel, mely kiterjed az egyesek ügyeinek intézésére is. Ők rendelik a nagy családok gyermekei mellé a gyámokat,¹¹ hajtják végre a rabszolgák fölszabadításánál követni szokott szabályokat, ha a gazda kiskorú,¹² később bírálják az okmányok valódiságát is és hitelesítik azokat. Meghatározzák a közmunkát, javíttatják az utakat, megszavazzák az érdemes polgárok részére a kitüntetések, állítják a szobrokat, a várost díszítő emlékeket, s adnak engedélyt magánosoknak hasonlók emelésére. Bírálják a választások eredményeit, s ha formahibák vagy egyéb visszaélések merültek föl, megsemmisítik azokat.¹³ Az ordo felsőbb forum a hivatalnokokkal szemben, s ezeknek kötelessége azonnal összehívni a tanácsot, ha egyetlen decurio kívánja is. Ha-

¹ C. J. L. III. 972.

² C. J. L. III. 974.

³ C. J. L. III. 982, 983.

⁴ C. J. L. III. 1150.

⁵ C. J. L. III. 753. Kr. u. 161—163.

⁶ C. J. L. III. 1079.

⁷ Quod semel ordo decrevit non oportere id rescindi — de hozzá teszi: nisi ex causa, id est, si ad publicam utilitatem respiciat rescissio prioris decreti. Dig. L. 9, 5.

⁸ Malaca art. 63, 67, 68.

⁹ Malaca art. 62, 63, 64.

¹⁰ Ambitiosa decreta decurionum rescindi debent. Ulpian. Dig. L. 9, 4 és Cod. X, 46 2.

¹¹ Salpensa. Art. 29.

¹² Salpensa. Art. 28.

¹³ Genetiva Julia. Art. 4.

tározataikat egyszerű vagy kétharmad szavazattöbbséggel hozzák, s fontos esetekben még az is meg van állapítva, hogy a decuriók közül mennyien legyenek jelen, hogy a gyűlés határozatképes lehessen.¹

A coloniák főtisztviselői két collegiumba: a duumvirek s aedilisekébe voltak osztva. A quaestorok rang tekintetében már utánok következének. Megbízatásuk csak egy évre terjedt, melynek letelte után bizonyos ideig — Malacaban öt évig — nem valának megválaszthatók. A coloniák sajátképi hatóságai — magistratus csak a duumvirek,² a kik eponymek is, mint Rómában a consulok.³ Régebben ők gyakorolták az imperium s iurisdictiót⁴ és a katonai főparancsnokságot is oly városokban, melyek gyakran ki valának téve ellenséges megtámadásoknak.⁵ Apulumban nem gyakorlák e jogot, mert a tartomány katonai fővárosa aligha szorult reá a polgárőrség támogatására. Elnökölnék az ordo gyűlésein,⁶ a tisztviselő-választó közgyűlésen.⁷ Kezdetben ők gyakorlák a büntető igazságszolgáltatást is,⁸ de az első század végén eme előjoguk a császári tisztviselőkre száll át⁹ s ez időtől a Lex Rubria¹⁰ értelmében csak a polgári perekben, melyeknek objectuma nem emelkedik 15.000 sesterciuson (= 1500 frt) fölül, és a sommás ügyekben illetékesek. A duumvirek képviselik a várost felsőbb hatóságaival szemben, szerződnek, pörlekednek nevében; a latin jogú városokban jóváhagyásukkal történik az emancipatio, adoptio, a rabszolgák felszabadítása, míg az itáliai jogú coloniákban, mint Apulumban is, ez a helytartó hatáskörébe tartozik. Ők végeztetik vállalkozók által a középítkezéseket. E sokoldalú teendők miatt, ha az egyik duumvir távollétében collegája is el akarja hagyni a várost, egy napnál hosszabb időre, úgy a harminczöt évesnél idősebb decuriók közül helyettest kelle rendelnie. E praefectus a rendes tisztviselőkével majdnem azonos esküt tévén, teljhatalommal intézi megbízatásának tartama alatt az ügyeket.¹¹ Néha egy-egy nagytekintélyű város magát a császárt választá duumvirnek, de ez esetben a második állás nem töltetett be, s az imperator helyettes által vezetteté a város dolgait. Apulumból nincsen ily esetről tudomásunk, míg Sarmizegetusában kétszer is megtörtént. Antoninus

¹ p. Venafrumban: quum non minus quam duae partes decurionem adfuerint. — Augustus edictuma. Henzen 5428. Malaca art. 61, 64. stb. Digest. III, 4. 3 és 4. Codex Theod. XII, 84.

² Apulum duumvirjeit ld. C. J. L. III. 942, 972, 974, 982—83, 1150, 1181—82, 1207, 1213 stb.

³ C. J. L. I, 577. C. J. L. II, 1120 stb.

⁴ Genetiva Julia art. 94, 125, 128.

⁵ Genetiva Julia art. 103.

⁶ Cod. Just. 10, 31, 2: observare oportebit magistratus, ut decurionibus solenniter convocatis nominationem ad certa munera faciant. Orelli 784. Traján idejéből; C. J. L. V. 532. — J. N. 4496 stb.

⁷ Malaca. art. 52, 59.

⁸ Lex. Julia Munic. lin. 119; Tac. ann. 2, 55.

⁹ Mommsen: Stadtrechte 403 l.

¹⁰ Julius Caesar idejében 705—49. Kr. e. terjeszté elő Rubrius tribun.

¹¹ Salpensa art. 24, 25.

Piust, M. Cominius Quintus pontifex coloniae mint praefectus quinquennalis helyettesíti;¹ A. Januarius Rufus Tavius flamen quinquennalis primus pedig egy ismeretlen uralkodót.²

A városoknak, mint jogi személyeknek, teljes birtokjoga lévén, gyakran igen tekintélyes vagyona volt, részint ingatlanokban, részint mérsékelt kamatra kiadott tőkékben, melyeknek jövedelmeit tetemesen szaporíták a vámok, az állandóan ott tartózkodó idegenek — peregrinusok, s a római civitast nem élvező lakók adói. E jövedelmek — igen kevésbe kerülve a közigazgatás — iskolák, kórházak, orvosok, szegényházak, árvaházak föntartására, középítkezésekre, játékokra stb. fordítottak. Ha a kiadásokat nem fődözheték a bevételekből, úgy a város polgárai is fizettek adót, bár ezt a kormány nem látta szívesen, mert így megapadhattak saját jövedelmei is. Rendes budget volt tehát szükséges, melyet Rómában öt évről — öt évre a censorok állítanak össze, a provinciákban pedig a helytartók, csak az itáliai jogú városoknak engedélyezve az állam az önkormányzatnak e legfontosabb részét. Ezekben, s így Apulumban is, a «duumviri censoria potestate quinquennales» vagy röviden quinquennales, a rómaival egyidőben hajták végre az általános becslést és adókimvetést, s munkálatuk eredményét — az ordo jóváhagyásának megnyerése után, megküldék a központi kormánynak.³ De a második században a vagyon kezelésnek eme teljes szabadsága itt-ott oly súlyos bajokat okozott, hogy már Traján császár szükségesnek látta néhol, különösen Görögországban s a keleti provinciákban correctorok alkalmazását, bár ideiglenesen, — a pénzügyek rendezéséig. És ez az intézmény, mely kezdetben a legnemesebb szándékkal létesített, az Antoninusok idejében megállandósulván, a harmadik században már aláássa a városok önállóságát. Apulumban úgy látszik nem volt szükség reájuk.⁴

A duumvirek mellett legnagyobb hatásköre az aediliseknek van.⁵ Ők a rendőrség főnökei lévén, föntartják a közbiztosságot, köztisztaságot, ügyelnek a közegészségre, rendben tartják az utcákat, fürdőket, vásárokat, nyilvános játékokat stb. Kezelik az «annonát», tehát a szegények közt kiosztandó gabona beszerzését, elosztását.⁶ Saját hatáskörükben föltétlenül rendelkeznek, s az

¹ C. J. L. III. 1497.

² C. J. L. III. 1503.

³ Lex Julia munic. C. J. L. I. 200. ln. 142. quae municipia coloniae praefecturae civium Romanorum in Italia sunt erunt, qui in seis municipiis coloneis praefectureis maximum magistratum maximamve potestatem ibei habebit tum, cum censor aliusve quis magistratus Romae populi censum agat, is diebus LX. proximeis, quibus sciet Romae censum populi agi, omnium municipium colonorum suorum quaeque eius praefecturae erunt, qui cives Romanei erunt, censum agito, earumque nomina praenomina patres aut patronos tribus, cognomina et quot annos quisque eorum habet, et rationem pecuniae ex formula census, quae Romae ab eo, qui tum censum populi acturus erit, proposita erit, ab icis iuratis accipio eaque omnia in tabulas publicas sui municipi referenda curato. Eosque libros per legatos ad eos qui Romae censum agent, mitto.

⁴ Apulumból csak egy quinquennalist ismerünk. — C. J. L. III. 972—73.

⁵ Apulum aedilisét ld. C. J. L. III. 1139.

⁶ Az annonát ld. C. J. L. III. 1448.

edictumaiknak ellenszegülőket a duumvirnek tett jelentés után birsággal büntetik.¹

A quaestor² kezeli a város birtokait, bérbe adja azokat, beszedi a bért, gondozza a középületeket, vezeti a telekkönyvet, — s ő a pénztárnok.³

A decuriók eursus honoruma a quaesturával kezdődik, — és magasabb hivatalt senki sem tölthet be, míg a kisebbet nem viselte. Kiváló egyének azonban megkaphatják a quaestorius vagy aedilicius sőt quinquennalicius címet, s ezzel qualificálva vannak a duumviratusra. A nagy családok gyermekei mint ilyen titularis tisztviselők lépnek a politikai életbe. E magas rangú tisztviselők ingyen látják el hivatalukat, mert a városi szolgálat megtiszteltetés, s mint ilyen nobile officium.

A papok a város szolgálatában állanak s kötelességeik pontos teljesítéseért a hatóságnak tartozván felelősséggel, hivatalaik az idősebb duumvir elnöklete alatt tartott népgyűlésen választás útján töltenek be.⁴ A közterhek viselése alól családjaikkal együtt föl vannak mentve⁵ míg feddhetetlenül teljesítik teendőiket, de elvesztik azonnal e nagy kiváltságot, ha a duumvirek fegyelmi úton elmozdítják őket.⁶ Ha valamelyikök elhal, vagy elveszté hivatalát, úgy a megürült hely azonnal betöltetik.⁷

Legmagasabb rangúak a flamenek, — a császárok tiszteletére rendelt papok. Apulum egyik flamenje P. Aelius Julianus római lovag, kiérdemült duumvir s vir egregius;⁸ L.; Flavius Valens elhallgatja ezimeit a «Bonus Puernek» «ob honorem flamonii» dedikált föliraton, csak flamenségével büszkélkedvén.⁹ Hasonlóan tesz Tiberius Claudius Rufus, Jovi Optimo Maximo, Dis et Deabus¹⁰ s Libero Patri ajánlással állított kövein.¹¹

A specialis római vallásnak papjai a pontifexek, — de nincsenek egyes templomok mellé beosztva, s ezért bármelyikben elvégezhetik vallási teendőiket. Őket is a legelőkelőbb emberek közül választják, mint magasabb rangú collegáikat a flameneket. P. Aelius Lupus római lovag s duumviralis;¹² P. Aelius Genialis decurio s a takácsok czéhének védnöke;¹³ C. Julius Metrobianus

¹ Malaca art. 66.

² Apulum quaestorai C. J. L. III. 1104, 1145, 1218.

³ Salpensa art. 26; Malaca art. 60.

⁴ Genetiva Julia art. 68.

⁵ Genetiva Julia art. 66. Jisque pontificibus augurisque, qui in quoque eorum collegio erunt, liberisque eorum militiae munerisque publici vacatio sacrosancta esto, uti pontifici Romano est erit, aeraque militaria ei omnia merita sunt.

⁶ Genetiva Julia art. 91.

⁷ Genetiva Julia art. 67.

⁸ C. J. L. III. 1182.

⁹ C. J. L. III. 1134.

¹⁰ C. J. L. III. 1064.

¹¹ C. J. L. III. 1065.

¹² C. J. L. III. 1213.

¹³ C. J. L. III. 1208.

Sarmizegetusának volt polgármestere, Apulum quinquennialisa s Aesculapius papja;¹ P. Aelius Silvanus polgármester, római lovag és vir egregius.²

Az olympusiak kegyelmét a hatóság tevékenységére minden egyes esetben megnyerni, az augurok kötelessége volt, s egyenrangúak lévén a pontifexekkel, a közéletnek legkiválóbb emberei sem mulasztják el czímeik között megemlíteni, ha polgártársaik bizalma megtisztelé őket a lituusszal. P. Aelius Serenus Sarmizegetusa és Apulum augurja equus publicusszal van kitüntetve, a fővárosnak polgármestere is volt, Drobeta decuriója, sacerdos arae Augusti, s mint ilyen, papja a tartománygyűlésnek, védnöke az ácsok, takácsok és hajósok czéheinek s végül bérlője az állami uradalmaknak, sóbányáknak stb.;³ C. Numerus Certus római lovag,⁴ míg Aelius Julianus csak az augur czímet használja a Dianának emelt fogadalmi kövön.⁵

Az idegen, de meghonosult istenségek szentélyeinek papjait már nem a közönség választja, hanem a duumvirek rendelik ki s vonják felelősségre szükség esetében. Ily papokat sűrűn emlegetnek forrásaink, — van Sacerdos Dei Aesculapi;⁶ Sacerdos Jovis Optimi Dolicheni;⁷ Sacerdos Numinum;⁸ Antistes Triformis Liberae;⁹ Antistes huiusce Loci.¹⁰ stb.

Az áldozati állatok beleit vizsgáló haruspexek még papok ugyan, de már az alárendelt személyzethez tartozván, meghatározott javadalmazást kapnak, s a duumvirek által állandó alkalmazással neveztetnek ki. Apulumban egykor C. Julius Valens tölté be ez állást.¹¹

A főhivatalnokok jelvényei azonosak a Róma városi legmagasabb rangú hivatalnokkéival: a duumvirek törvényhatóságuk területén belül «toga praetexta»-t viselnek, s ha hivatali évükben hálnak el, teljes díszben temetik el őket;¹² ha hivatalosan jelennek meg a nyilvánosság előtt, két lictor (bárdvivő) megy előttük vesszőnyalábbal — fascies; a pontifexek apexet viselnek fejükön; ha éjjel járnak az utcán, fáklyások világítják meg útjokat;¹³ a curiában, színházban bisseliumon (kettős szék) ülnek, — ítélet mondása alkalmával pedig a tribunalon, és rendeleteik előkészítésére, végrehajtására nagy számú szolgálatszemet-

¹ C. J. L. III. 973.

² C. J. L. III. 1207.

³ C. J. L. III. 1209.

⁴ C. J. L. III. 1001.

⁵ C. J. L. III. 1217.

⁶ C. J. L. III. 972—973, 1079.

⁷ C. J. L. III. 1301. a/b.

⁸ C. J. L. III. 1108.

⁹ C. J. L. III. 1095/96, 1154.

¹⁰ C. J. L. III. 1114/15.

¹¹ C. J. L. III. 1114/15.

¹² Titus Livius: 34, 7: magistratibus in coloniis municipisque, hic Romae infimo generi magistris vicorum togae praetextae habendae ius est, nec ut viri solum habeant tantum insigni, sed etiam ut cum eo erementur mortui. Genetiva Julia art. 62.

¹³ Genetiva Julia art. 62. II. viris aedilibusque, dum cum magistratum habebunt, togas praetextas funalia cereos habere ius potestasque esto.

tel rendelkeznek. Genetiva Juliában a duumvír mellett két lictor, egy accensus (csatlós, hajdu), két scriba (írnok), két viator (hirmondó), egy librarius (másoló), egy praeco (kikiáltó), egy haruspex (béljós) és egy tibicen (trombitás) van; az aedilis mellé pedig egy írnok, négy servus publicus (városi rabszolga) s egy-egy kikiáltó, béljós és trombitás van beosztva.¹ A sokkal nagyobb Apulumban a szolgaszemélyzet is jóval nagyobb lehetett s jóval veszedelmesebb, kelletlenebb is, részben műveletlensége, részben kapzsisága miatt.

A magistratus nyilvános megjelenésétől elválaszthatatlan lictorok többre tarták magokat az ide-oda küldözgetett viatornál, nagyobbra a sokszor szinte nevetségessé vált praeconál, kit hajdan is épúgy körülrajongott a kíváncsi útezenépség, de főképp az iskolás had, mint most a dobost, különösen ha kellő méltósággal tud föllépni. És mégis az alsóbb osztálybeliek valósággal ostromolák a duumvireket ez állásokért, mert biztos és határozott jövedelemmel jártak.

A legelső helyet mégis az írnokok foglalák el, kik akkor, midőn az ügyeknek legnagyobb részét élőlőszóval intézték el, nem igen valának túlterhelve munkával, jövedelmük pedig volt elég, gyakran több a kelleténél — a közönség rovására. J. Fl. Aper, Sarmizegetusa írnokának és nejének² fölírtas oltarai versenyeznek a legjobb módú decuriokéival. Nem csodálható tehát, ha gyakran elszegényedett előkelő emberek is szívesen vállalkoznak eme — külsőleg elég szerény állásra. Horatius a polgárháborúk befejeztével írnok lett, pedig előbb ezredes volt (tribunus legionis); Vespasian császár egyik öse szintén scriba. Előmenetelük, fizetésüknek emelkedése szigorúan meg lévén szabva, és számos előnnyel, de főképpen majdnem teljes elmozdíthatatlansággal lévén összekötve, a köztársaság idejében valóságos kasztot képeztek, melynek határtalan befolyása volt, s a mely később is alig csökkent. Hiszen voltaképen ők kormányozták a városokat, épúgy mint az államot. S ez alig is lehetett másképen, midőn a főhivatalnokok évről-évre változnak, midőn alig hogy megszerzik az ujonnan választottak a kellő gyakorlatot, máris távozniok kell. Ezer meg ezer alkalma nyílt tehát az írnokoknak előjáróik rovására gazdálkodniok. Csak az ifjabb Catoról említik, hogy féken tartá személyzetét, — de a szigor oly vihart keltett ellene, mintha rendkívül fontos, az imperium életébe vágó ügyről lett volna szó. Az fájt nekik legjobban, hogy az erélyes főnök az állami bevételek elszámolása körül nem ismert tréfát, s nem tűrte a zsarlást. Pedig éppen ebben voltak valóságos szipoly természetűek annyira, hogy szinte lehetetlenség volt boldogulnia az igazságkeresőnek, ha nem vesztegette meg őket. A vád alá került helytartók bajainak nagy részét is ők okozák, és mégis csak a császárság korlátozta túlkapásaikat, de az sem annyira, hogy az ügyes-bajos emberek üres tárczával mehettek volna a bureau-kba.

A colonia mellett fönnálló «Municipium Aurelium» s később «Septimium Apulum» közigazgatása a coloniaétól alig különbözik egyébben, minthogy a duumvirek helyett quattuor virek állanak a hatóság élén. Az első quattuorvír T.

¹ Genetiva Julia art. 62.

² C. J. L. III. 1512; és Téglás és Király: Neue Inschriften. 1. sz.

Fl. Italicus még Marcus Aurelius idejében hivataloskodik,¹ s állását kinevezés alapján foglalja el, és közvetlen utódjai is Commodus egész uralma alatt, mert csak Septimius Severus engedélyezi az évről-évre való választást. A polgárság bizalma a legelső alkalommal C. Julius Valentinust tisztelte meg, ki aztán bizonyos meglepéssel constatalja fölíratán, hogy ő «III vir primus annualis municipii Septimii Apuli.»² Egyik utódja M. Ulp. Valens az Aesculap és Hygia tiszteletére emelt oltáron örökité meg nevét.³

A főhivatalnokok mielőtt elfoglalák állásaikat, biztosítékot tettek, kezeseiket állítanak, hogy a város födőzve legyen minden károsodás ellen,⁴ s tetteikért felelősek valának. Felelősek a bérbeadott birtok jövedelmeért a szerződés tartamára, a kölcsön adott tőkék kamataiért, felelősek még elődjeik összes tetteiért is, ha hivatalba lépésük alkalmával helybenhagyják eljárásukat; utódjaikért mert elfogadák jelöltségüket, vagy mert ők ajánlák. 200.000 sestercius (= 20.000 frt) bírságot fizetett a duumvir, ha maga hibázott, 10.000-et (= 1000 frt) ha megsérté a decuriók rendelkezéseit, s Genetiva Juliában 100.000 (= 10.000 frt) ha áthágta a városi törvényt.⁵ És a tisztviselők számadásai ellen még a helybenhagyás után tizenöt év múlva is lehetett kifogásokat tenni. A felelősség tehát elég, valóban dracoi szigorral volt megállapítva, — de talán épen ezért, mert felelős volt mindenki mindenkiért, minden tisztviselőnek meg volt vagy meg lehetett a mentsége, s így a rendkívüli fenyegetőzések, az óriási, az illetők vagyoni helyzetével mi arányban sem álló bírságok teljesen czélt tévesztének, — különben alig állhatott volna be a harmadik században egyszerre, s oly irtózatossá jellel az általános pénzügyi bukás. Hasonló szigorúságú szabályok voltak érvényben a bírói felelősségre nézve is.

A tisztviselőknak tehát, ha nevüket nem akarák meghurczoltatni, nagyon is érdekében állott, hogy pénzkezelésük, s egész eljárásuk teljesen kifogástalan legyen, s hogy lehetőleg növeljék a város vagyonát, jövedelmeit. És hogy a császárságnak két első századában ez valóban így is volt, csak a majdnem egészen ingyenes, és mégis becsületes kormányzat tevé lehetővé, hogy a városok oly hatalmas, monumentális épületeket emelhetek közézelokra, hogy valódi versengés fejlett ki köztük, vajjon melyiknek legyen nagyobb és jobb vízvezetéke, szebb theatruma, amphiteatruma, fürdője, köztere, templomai stb. A városok külseje tehát elég hatásos és izlése lehetett. És ezt emelni, napról-napra szebbíteni, — a helyi hazafiság legfőbb hivatásának, ambíciójának tekinti. A városok s nem a császárok gazdagíták a római birodalmat ama óriási építményekkel, melyeknek még romjai is imponálnak. E localis patriotismus tevé oly keresettekké az imperium fénykorában, tehát akkor is, midőn Apulum virágzott, a városi hivatalokat, kitüntetések. A toga praetexta még a rómaiak barbarnak tekintő görögnek is imponált: «Oh, hogy nem rendelkezhetem többé mint hi-

¹ C. J. L. III. 1132.

² C. J. L. III. 1083.

³ C. J. L. III. 985.

⁴ Malaca art. 60.

⁵ Genetiva Julia art. 129, 130.

vatalnok, — tör ki és méltán, Plutarch számüzöttje — hogy nem szavazhatok a tanácsban, hogy nem lehetek bíró a versenypályán.»¹ Épen ezért jövedelmi forrást is képeztek, s a körütekintő, óvatos decuriók jól jövedelmező aranybányát nyithatának jogaik — előjogaik értékesítése által városuk javára. Sokan, nagyon sokan lehettek, kik 4—8000 sesterciust (= 4—800 frt) nem sajnáltak azért, hogy a curiában ülhessenek, vagy 2—3000 sesterciust (= 2—300 frt) az egyszerű választási jogért. S míg ez így ment, míg a városi életnek volt jelentősége, — addig mindenkinek az volt legfőbb törekvése, hogy polgár és decurio lehessen, de ezt csak ingenuitasszal — tehát földbirtok szerzésével nyerhetvén meg az üzér, iparos, kereskedő legelőbb csak annyira vágyott, hogy a qualificatiót megadó ingatlant megvásárolhassa, mert ezzel helyzete nagyot javult egyszerre, — római polgár lehetett már ő vagy fia, megalapíthatta családját, megnyitva maga, de gyermekei előtt mindenestre a legfényesebb, legimposánsabb életpályát.

¹ Plutarch: περί φυγῆς 12.

XIX. AZ EGYESÜLETEK.

Nagy államokban az egyes ember, ha nem gazdag, vagy nem kiváló tehetség, elenyészik teljesen, s annál befolyástalanabb, minél korlátlanabb hatáskörű a kormányforma, minél sűrűbb a lakosság, minél nagyobb terjedelmű — mondjuk így — a birodalom. A régi Perzsiában, Nagy Sándor monarchiájában az egyén elenyésző csekélység, melylyel a hatalom csak roppant tömegekben számíthat, mely az uralkodó és környezetének figyelmét még egy pillanatra sem veheti igénybe! Még inkább így volt ez Rómában, hol a caesarok csak nagy tételekkel foglalkozhattak, míg a részleteket, — ha jutott reá idejük — a tisztviselők igazították el. De ezek, a császár cabinetjének hivatalnokait, s a pénzügyi közegek egy részét kivéve, mindnyájan aristokraták, kicsinyek vagy nagyok vagyoni viszonyaikhoz képest, s a szerint, hogy nagy városokban avagy vidéki coloniák, municipiumok élén állanak. Bármiként legyen is, a pozitív jogok gyakorlata mégis kizárólag az ő kezükben van, míg a qualificatiójukkal nem bíró osztályok, jóformán teljes passivitásra kárhoztatva rendelvek alájok. E passivitás enyhítésére, alkalomadtával megtörésére s az egyéni érdekek védelmére alakúlnak az imperiumban az egyesületek, a collegiumok. Anyagi jelentőséggel azonban — az egyesekre nézve — csak az ipar-testületek, s a szövetkezetek bírnak, míg a többiek tisztán vallási jellegűek.

Eredetileg csak sacralis collegiumok lévén — ezeknek mintájára alakúlnak a többiek, és közös vonása mindegyiknek, hogy összefogó, középpontjuk valamely cultus, s ezzel kapcsolatban közös temető és temetkezés, vagy legalább a gyászolók családjának segélyezése, bármi legyen is az egyesületnek sajátképi célja. Így az iparegyesületek iránya sok tekintetben összevág a szövetkezetekével, melyek az egyesek anyagi sorsának javítására alakúlnak. De míg ezeket csak a közös óhaj, hogy a tagok nyomora enyhíttessék, tartja össze, addig amazokat a hivatás — melyről az egyesületet elnevezik — azonossága, az azo-

nos foglalkozás, a velejáró egyenlő társadalmi helyzet. És e tényezők szükségessé tévén a gyakori közös megbeszélést, megállapodást, de főképen az egyetértést, az ipartestületek tagjai jobban összetartanak, mint a szövetkezetekéi, melyek különféle elemekből alakulván, csak közös pénztáruk által egyesíttetnek. Ezért volt a hatalom kezdetben oly óvatos az ipartestületekkel szemben, s míg emezeket esetről-esetre engedélyezi szoros kikötésekkel, a szövetkezetek szervezését általános érvényű törvénnyel szabályozza, sőt a jótékony célra való tekintettel teljes adómentességet biztosít részükre. Annál inkább megterheli az iparegyesületeket. Így a tűzoltás nehéz munkáját a coloniák és municipiumokban, már Trajánt megelőzőleg a *collegia fabrum*, s a velük kapcsolatban lévő egyesületek végzik. És később épen az ily közmunkáknak ingyenes vagy olcsó végeztetésére bocsáttatott ki a törvény, mely elrendelést — ha kell kényszerrel is — az iparegyesületek alakítását.

És még e kényszeregyesületek is sok előnyt nyújtván tagjaiknak, ritkán bánták meg azoknak megalakítását, az önkéntes, szabad elhatározás alapján keletkezőket meg épen szívesen fogadva, előnyeiket a középosztályba tartozó kereskedők is fölhasználják. Az apulumi provincia üzletemberei testületet alakítván, érdekeik védelmére ügyvédet tartanak Sarmizegetusában: Crassus Macrobiust, és közkölségen temetvén el, a városi tanács engedélyével nyilvános helyen állítják föl sírkövét.¹

A fővárosi hordárok és bérghyaloghintósok egyesülete (*lecticarii*) szintén tart ügyvédet, Cornelius Cornelianust, ki kétségtelenül a *lecticarii* érdekében megnyert pör emlékét örökíti meg a Nemesisnek emelt oltáron.²

Sokkal nagyobb fontosságúak a *collegia fabrum*, *centonariorum* és *dendrophorum*. A *faber* szó jelentősége igen sokoldalú, mert egyként vonatkozhatik a fém mint faczikkek készítőire, legyenek azok műlakatosok vagy kovácsok, műasztalosok vagy ácsok. De épen ezért néha a *faber* szó elé, az illetők mesterségét közelebbről is meghatározó jelzőt tesznek, így: *fabri aurarii* = aranyművesek, *fabri ferrarii* = kovácsok, *fabri tignuarii* = ácsok;³ ha egyes ember különlegesen is megakarja nevezni mesterségét, míg a *collegiumok* rendszeren az általános, gyűnévi jelentőségű *fabert* használják, legalább Apulumban, hol egyetlen fölirat sem specialisal.⁴

A *collegia centonariorum*, a daróczkészítők, takácsok, szövészek egyesületeinek a *faberekkel* jóformán egyenlő jelentőségük van. Iparáguk a legrégebben virágzók közé tartozik, különösen a vastag szövetek készítéséé, melyeket általánosan használtak az egész birodalomban a szegények mint gazdagok, nemcsak ruhára, hanem tömérdek egyéb házi szükségletre is. Használják a katonák is; Caesar legionariusai Dyrrachiumnál darócz köpenyekkel védték magukat

¹ C. J. L. III. 1500.

² C. J. L. III. 2886.

³ Blümner: *Technologie und Terminologie der Griechen und Römer*. II. k. 241 köv. l.

⁴ C. J. L. III. 975, 984, 1043, 1016, 1051, 1082, 1083, 1210, 1212, 1215.

Pompeius ijászai ellen;¹ centoval takarják be a harcra induló lovakat;² háborúban vizes pokróczokkal födik az ostromgépeket, fatornyokat,³ hajókat,⁴ hogy megvédelmezzék a fölgújtás ellen. A halászok centot terítenek csónakjuk felékeire, hogy a kifogott halak csapkodása ne riassza el a többieket.⁵ Legsűrűbben a magánházaknál alkalmazzák függönyökül,⁶ terítőkül, takaróul, matrácznak,⁷ felső ruhának, különösen rabszolgák számára.⁸ A tűzoltók eczetbe vagy vízbe mártva használják a lángok mint parázs elnyomására. Ily sokszertű használattal rendkívül nagy volt a fogyasztás, s ezért alig van város, melynek föliratos emlékei között ne találunk meg a centonariusok ipartestületeinek nyomait, részben mint saját mesterségükkel foglalkozókat, részint pedig a faberek és dendrophorokkal társulva mint tűzoltókat. Ez utóbbi minősítésüket gyártmányaiknak az oltásra különösen alkalmas volta miatt kapták, s Nagy Konstantin 315-ben edictummal rendeli el,⁹ hogy ama városokban, hol faberek és dendrophorok vannak, ott a munkaképes legénység szaporítására a centonariusok czéhei is csatoltassanak hozzájuk. A császár ez edictuma hasonló régebbi rendelkezésen alapszik és csak megerősíti a törvényes viszonyt, mely a centonariusok s az épen említett collegiumok közt fennállott.¹⁰

A dendrophorok collegiumainak czélja, közviszonyai és mibenléte felől, bár gyakran említetnek a föliratokban s kézi törvénykönyvekben,¹¹ hosszú ideig

¹ Jul. Caesar: bell. civ. III, 44.

² T. Livius: VII, 14: *mulis strata detrahi iubet, binisque tantum centonculis relictis agasones . . . imponit.*

³ J. Caes.: bell. civ. II, 10. *Coria autem, ne rursus igni ac lapidibus corrumpantur centonibus conteguntur.* — J. Caes.: bell. civ. II, 9: *eamque contabulationem summam lateribus lutoque constraverunt, ne quid ignis hostium nocere posset, centonesque insuper iniecerunt, ne aut tela tormentis immissa tabulationem perfringerent, aut saxa ex catapultis latericium discuterent.* — Veget. de re mil. IV. 15. Vitruvius 10, 14 (20).

⁴ Sisenna, Noniusnál p. 91: *poppis aceto madefactis centonibus integuntur, quos supra perpetua classi suspensa cilicia abtenduntur.*

⁵ Plin. Hist. Nat. IX, 59 (85): *Alio intus excipiente centonibus raptum (t. i. a halat), ne palpetatio ulla aut sonus ceteros abigat.*

⁶ Petronius Sat. 7: *Ut in locum secretiorem venimus, centonem anus urbana reiecit.* Juv. Sat. VI, 121: *intravit calidum veteri centone lupanar.*

⁷ Seneca epist. XI, 1, 8: *diurnum accipit, in centunculo dormit.* — Lucilius Noniusnál p. 35: *culcitulae accedunt privae, centonibu' binis,* — szerint két cento elég volt egy matrácra. — Macrobi. Lat. I, 6: *Scrophae cadaver sub centonibus collocat, super quos uxor cubabat.*

⁸ Columella de re rust: I, 8, 9: *Cultam vestitamque familiam magis utiliter quam delicati habeat, munitamque diligenter a vento, frigore, pluvioque; quae cuncta prohibentur pellibus manicatis, centonibus confectis, vel sagis cucullis.* Cato de re rust; 135: *Romae tunicas, togas, saga, centones sculponeas.*

⁹ Codex Theodos XIV, 8, 1: *De centonariis et dendrophoris.* Imp. Constantinus A. ad. Euagrium pf. p. *Ad omnes iudices literas dare tuam convenit gravitatem, ut, in quibuscumque oppidis dendrophori fuerint, centonariorum atque fabrorum collegiis annectantur, quoniam haec corpora frequentia hominum multiplicari expediet.* Dat. XIV. Kal. Oct. Naisso. Acc. VIII. Id. Nov. Constantino A. IV. et Licinio IV. coss. Kr. u. 315.

¹⁰ C. J. L. III. 1174, 1208; a faberek és centonariusok együtt C. J. L. III. 1207, 1209.

¹¹ Cod. Theodos: XIX, 8, 1; XVI, 10, 20.

nem volt tiszta és világos nézete még a szakembereknek sem, míg Boissieu¹ nem tisztázta a kérdést Rabanis² kiváló tanulmányának átdolgozása és kibővítése által. Papi collegiumoknak tekinték a legtöbbben, jöllehet egyesületeiknek neve minden kételyt kizárólag jelzi mesterségüket, azt hogy tagjaik mindnyájan famunkások. És a csalódás mégis könnyen keletkezhetett, mert testületeik sokszor, nagyon sokszor, tisztán vallási jelleggel szerepelnek, különösen a Magna Mater tiszteletével összefüggő tauroboliumoknál, s mert Honorius és II-ik Theodosiusnak 415-iki törvénye pogányoknak bélyegezvéen collegiumaikat vagyonukat lefoglalja a kincstár javára.³ A császárok tehát veszélyeseknek tarták dendrophorainkat, különösen Nagy-Konstantinnak 315-ki rendelete óta, mely a faberek és centonariusok czéheivel egyesítvén őket,⁴ befolyást biztosított nekik ezekre, s általuk a közép és alsó osztályoknak igen tekintélyes részére. Megkísérlék tehát a régebbi szakférfiak, kétféle dendrophorokat különböztetni meg, papokat és világiakat, de ezzel csak növekedett a zavar, mert lehetetlenség a föliratokat e kettős osztályzatnak megfelelően szétválasztani.

De e speciálisálás nem is szükséges. Az ó-kori egyesületek mindenikének meg van saját külön kultusa, még ha nem valamely istenség tiszteletére alakulnak is. Meg van tehát a dendrophoroknak is a — Magna Materé. Feltűnő, hogy e keleti istenség cultiválása sokkal jobban előtérbe lép mint másoknál, de ez lehet esetleg, avagy valamikép összefügg mesterségük történeti fejlődésével, ismeretlen események következtében; de lehet, hogy ők is csak az általános vallási irányzatnak hódolnak, mely a császárság idejében oly mohón kapott minden különösön, minden mysticuson. Teljes jogosultsággal föltételezi tehát Boissieu, hogy a dendrophorok, ha papi jellegük lép is előtérbe, mégis csak mesteremberek, kik tűzi és épületfát vágnak az erdőkben, szelnek s ellátják e czikkekkal a városokat és középületeket. Kezdetben Silvanust tekintik védistenüknek, s csak azután, hogy a Magna Mater tisztelete közkeletű lesz Rómában, Italiában, a provinciákban, s a császárok is részt vesznek a tauroboliumokban uralmuknak hosszúra nyújtásáért imádkozva, csatlakoznak ők is az istennőhöz, az ő kötelességük lévén a szertartásokhoz szükséges ágak és fenyőtobozok beszerzése. Papi jellegük keletkezhetett tehát ez alapon is. S ez a változás, átalakulás nem áll egyedül a római egyesületek történetében. Van példa reá megfordítva is: a kezdetben tisztán vallásos czélzatú augustalisok collegiumai, később az egész birodalmat behálózó politikai testületekké alakulnak át.

A kiváló tudós föltevéseit a történeti jelenségek csakugyan igazolni látszanak, s igazolni dendrophorainknak görög neve is.

¹ Alph. de Boissieu: *Inscriptions antiques de Lyon*. — Lyon 1846. fol. 412 kv. 1.

² Rabanis: *Recherches sur les dendrophores*. Bordeaux 1841.

³ Codex Theod. XVI, 10, 20, § 2. Ita ut omnis expensa illius temporis, ad superstitionem pertinuens, quae iure damnata est, omniaque loca quae Frediani, quae dendrophori, quae singula quaeque nomina et professiones gentilitiae tenuerunt, epulis vel sumptibus deputata, fas est, hoc errore submoto, compendia nostrae domus sublevare.

⁴ Codex Theodos. XIV, 8. 1.

Faszállítással foglalkozó latin nevü czéh nem lévén, meg kell koczkáztatnunk, hogy a görög nevet csak akkor kapják, midőn a Magna Mater tiszteletében való állandó részvételük elrendeltetik. A köztársaság kormánya a keleti cultusok iránt még igen óvatos lévén, nem engedi meg, hogy az idegen istenségek papjai római polgárok legyenek, míg a császárság a legnagyobb liberalitást gyakorolván, a Magna Maternek márczius 15-ikétől 27-ig tartandó fényes ünnepek decretáltatnak, nagydíszű körmenetekkel, midőn a szent fát, mely alatt Attis isteni örületében megcsonkítja magát, fölviszik a Palatinuson épült templomba. A szent fenyűt a dendrophorok vivék teljes ünnepi díszben. Lydus szerint e szertartásokat Claudius rendelé el,¹ s azóta a dendrophorok kötelessége az istenség fájának beszerzése és a menetben való szállítása is. Természetes tehát, hogy ettől fogva leteszik régi lignarii nevüket, s a görögöt veszik föl, Silvanus helyett pedig Magna Matert tisztelik védistenükként.

Mesterségük természetére a pompeii föliratok vetnek világot. Ott a lignarii és plostrarii együtt ajánlják Marcellust aedilisnek,² de külön is oda tévén mesterségüknek nevét, különböző foglalkozással kellett birniok, és világiaknak lenniök. A plostrarii kőszállítók, fuvarosok,³ a lignarii a faszállítók, s így mint a nyers anyagokat közvetítők szoros viszonyban állanak egymással. Így keletkezik a kapcsolat Apulumban a dendrophorok, és a collegium nautarum, a hajósok között, kik ugyanazt teszik a vizen, mit amazok a szárazon.⁴

Dendrophori nevüket Rómában körülbelül Kr. u. 50-től viselik, midőn Claudius egyesületi szervezetet ad nekik. A vidéki városokban később ugyanez a név lesz közkeletű, s Itáliában a legkorábbi a bruttiumi Regium Juliumban,⁵ míg a provinciákban kelettel ellátott inscriptiók csak a második századtól fogva emlékeznek róluk.

A görög elnevezés csak mint papi jellegű collegiumokat illeti ugyan őket, de mégis általános lesz, mert sokkal jobban kifejezi foglalkozásuknak jellegét, mint a régebben használt «lignarii» név, — s ez az indoka annak, hogy utóbbi jóformán egészen kiveszett az epigraphicus emlékekből.⁶

¹ De mensibus 4, 41: τῇ πρὸ δεκαμῆος καλενδῶν Ἀπριλίῳ δένδρον πίτυς παρὰ τῶν δένδροφόρων ἐφέρετο ἐν τῇ παλατίῳ τὴν δὲ ἐορτὴν Κλαύδιος ὁ βασιλεὺς κατεστήσατο, ἀνὴρ οὕτω δίκαιος κτλ.

² C. J. L. IV. 485. Marce[ll] um aed (ilem) lignari | plostrari rog. lassi | cum[F]abio et Crimio et C. Nisio I[n]fantione | ubiq. v. ö. C. J. L. IV. 951, — C. J. L. IV. 952: Holconium | H. v(irum) i. d. lignari | . . . | iuvenem egreg; C. J. L. IV. 900: Cuspium Pansam | aed[ilem] lignari universi rog[ant] . . .

³ Ulpian: Dig. IX., 2, 27, 33: Si ex plaustro lapis ceciderit, et quid ruperit vel fregerit, Aquiliae actione plaustrium teneri placet, si male composuerit lapides, et ideo lapsi sunt.

⁴ C. J. L. III. 1209. — Pisaurumban: Willmans 2112: Aquilaciaban: Orelli 4082; Arelate-ben: Herzog: Galliae Narbonensis provinciae Romanae historia descriptio institutorum expositio. — Lipse 1864. — 342; Lugdunum-ban, Boissieu: Inscriptions antiques: 204. l.; 209. l.; és 197. l.; v. ö. 406. l.

⁵ C. J. L. X. 7.: ob munificentiam earum | quae dendrophoros | honoraverunt honos | decretus est eis q(uae) i(nfrac) s(criptae) s(un)t . . . következnek a nevek.

⁶ Dr. Hermann C. Maué: Die Vereine der fabri, centonarii, und dendrophori im Römischen Reich. Die Natur ihres Handwerks und ihre sacralen Beziehungen. 7. kv. l.

E három nagy tekintélyű czéh mellett találjuk még Apulumban a collegium nautarum — a hajósok¹ s a prosmoniak egyesületét.² Hirschfeld utóbbiakat a Promonából áttelepültek társulatának tartja. Föltevésének azonban ellentmond Mommsen, de a nélkül, hogy indokolná vagy nyilvánítaná saját nézetét.³

Coloniánk közigazgatási területén működtek továbbá: Mikházán a collegium utriculariorum, a hordárok, különösen vízfordók;⁴ Germisarában (Gyógy) a collegium aurariorum — a bányamunkások egyesületei,⁵ a collegium Galatarum, — a kis-ázsiai Galatiából származottak casinoja.⁶ Ampelumban (Zalatna) a Hercliani és Cervae-knek vallásos célzatú egylete⁷ s végül Alburnusban a collegium Jovis Cerneni, mely temetkezési egyesület is.⁸

A Liber Pater és Libera tiszteletére alakult Hercliani és Cervae⁹ s a Jupiter Cernenus temetkezési egyesületét kivéve¹⁰ a többinek eredeti célja saját érdekeiknek társas úton való előmozdítása, de összetartó központja, a remélt és várt örökkévalóságnak symboluma, a causa sacra, mégis mindig valamely istenség, s mellette a collegiumnak sajátképi Geniusa, — tehát a Genius collegiorum fabrum, centonariorum stb. A főistennek hódolnak kiválóképen az egyesületek tagjai egyenkint, de anélkül, hogy megfélekezzenek a Geniusról, kinek oltárán az egész collegium szokta leróni háláját, kegyeletét, minden ünnepélyes alkalommal, midőn örömeiket fejezik ki, midőn segínyt kérnek a megpróbáltatás és szükségnek nehéz napjaiban; oltárain tisztelik az elhunyt kiváló tagok emlékét, ünneplik a gazdag alapítókat, pártfogókat, s minden collegiumnak legfőbb földi védnökét a császárt vagy császárokat. Ő érettük áldoz és emel oltárt a Genius Fabrum-nak M. Aurelius Timon, Apulum Augustalisa, a collegium magistere.¹¹

¹ C. J. L. III. 1209: P. Ael(io) P. fil(io) Pap(iria) | Strenuo eq(vo) p(ublico) sacerd(oti) arae | Aug(usti) auguri et | H viral(i) col(oniae) | Sarm(izegetusae) augur(i) | col(oniae) Apul(i) dec(urioni) col(oniae) Drob(etarum), pat | ron(o) collegior(um) fabr(um) cento(narior(um) et naut | ar(um), conduc(tori) pas | cui, salinar(um) et commer | cior(um) Rufinus | eius.

² Eph. ep. II. 415: Familiaricum a | solo Prosmoni ex suo | fecerunt, per Aur(elium) | Statium et Ulp(ium) Pa | ulum quaestores.

³ Eph. ep. II. p. 312.

⁴ C. J. L. III. 944.: In h(onorum) D(ominae) D(eae) | Adrastiae | colleg(ium) utricula- riorum.

⁵ C. J. L. III. 941: J(ovi) O(ptimo) M(aximo) | pro s(alute) impe | ratoris | colleg(ium) aura | riorum. L | Calpurnius | d(ono) d(edit).

⁶ C. J. L. III. 1394: Herculi | invicto | p(ost) r(editum?) impera | toris col | (legium) | G(alatarum: | [T]i. Julius Ma | rcellinus | d(onum) d(edit) d(edicavit).

⁷ C. J. L. III. 1303. Libero | [P]atri et Li[b]ere (sic) Herclia[n] | is et Cervabu[s] Ro- manus Aug(usti) n(ostri) | et Aur(elia) Cres'e vo[t](um) | posuerun[t].

⁸ C. J. L. III. cer. 1.

⁹ C. J. L. III. 1303.

¹⁰ C. J. L. III. cer. I.

¹¹ C. J. L. III. 1016. Pro salute Aug(ustorum)[trium] | Genio Fabrum | M. Aur(elius) Timon | Aug(ustalis) col(oniae) Apul(i)et | mag(ister) coll(egii) s(upra) s(criptae) pe | cunia sua fec(it) | l(ocus) d(atus) d(ecreto) d(ecurionum).

Apulumban a legtöbb egyesület, különösen a közügyeknek annyi kiváló szolgálatot tevő fabri, centonarii és dendrophori, a colonia és municipium megalapítása után keletkezvén valószínűleg a hatalom parancsszavára, főistenökül a birodalomnak, a rómaiságnak megtestesítőjét Jupiteret választák, s az egyes tagok feltűnő buzgósággal fordulnak hozzá: 205. május 23-án C. Sentius Anicetus, Sarmizegetusa decuriója, a municipium Septimium Apulum collegium fabrum-ának első patronusa J(upiter) O(ptimus) M(aximus)-nak váltja be fogadalmát;¹ Tiberius Julius Bubalus a XI-ik decuria collegium fabrumának tagja a császár és az egyesület jóvoltáért áldoz;² T. F. Flavianus a municipium Augustalisa, a collegium fabrum decuriója a maga és családja jóvoltáért,³ és C. Jul. Valentinus a Municipium Septimium Apulum első, egy évre választott quatuorvirje, s a faberek czéhének patronusa szintén J. O. M.-nak dedicalnak föliratokat, Aeternus-nak öröknek nevezve a főistenséget.⁴

De a birodalmi főisten e népszerűsége nem tudván egészen háttérbe szorítani az Olympus többi hatalmasságát, akadnak hívei Aesculap és Hygiának is: nekik áldoz P. Aelius Rufinus, Apulum colonia collegium fabrumának patronusa a maga és családja jóvoltáért,⁵ és L. Septimius Nigrinus, ki ugyancsak védnöke az egyesületnek.⁶

A dendrophorok már sokkal közvetlenebb összeköttetésben lévén kedvelt istenségükkel a Magna Materrel, Rómában a főistennek saját külön dendrophorjai is vannak.⁷ De azért ezek is világiak, s világi jellegük fölismerhető végig, föl még akkor is, midőn a látszat egészen papi rendnek tünteti föl őket; — kiűtnek a papi és világi testületek közt lévő ellentétek még a legkésőbbi időszakban is. A római pap tagja mindig a városi hatóságnak, a közönséges életben pedig csak olyan polgár mint a többi, ki rendes foglalkozását egy pereczre sem hanyagolja el papi teendői mellett, részt vesz a politikai, mint társadalmi életben, s alkalomadtával fontos szerepet játszik mindkettőben, — míg a keleti elzárkózik a világtól, egyenruhát — ha szabad így mondanom — visel, visszavonultan él, s teljesen hivatásának szenteli magát. Az isteni tiszteleteknél ők viszik a főszerepet, míg a rómaiak csak mint a sohasem változó és szigorúan megszabott szertartások végrehajtói vagy ellenőrei tűnnek föl. És dendrophoraink is jóval nagyobb buzgóságot tanúsítanak a sacralis dolgokban, mint a többi collegiumok, sőt időfolytával úgy tűnnek föl, mintha egészen papok lennének, mint a cumaciek,⁸ hol a városi tanács határozata alapján választatnak, és

¹ C. J. L. III. 1051.

² C. J. L. III. 1043.

³ C. J. L. III. 1082.

⁴ C. J. L. III. 1083.

⁵ C. J. L. III. 975.

⁶ C. J. L. III. 984.

⁷ C. J. L. III. VI. 641: Silvano dendrophoro sacrum | M' Publicius Hilarus | margar(itarius) q(uin)q(uennalis) p(er)p(etuus) cum liberis | Magno et Harmoniano dendrophoris M(atris) D(eum) M(agnae) de suo fecit.

⁸ C. J. L. X. 3699: Ex s(enatus) c(onsulto) dendrophori creati qui sunt | sub cura XV vir(or)um s(acris) [faciendis] c(larissimorum) v(ironum) patron(or)um L. Ampius Stepha-

«sub cura XV viri sacris faciundis populi Romani,» tehát az idegen cultuszok fölügyeletére rendelt bizottság ellenőrzése alá helyeztetnek; Suessulanban az «immunis dendrophorus Suessulanust,» a XV viri erősítik meg a novanensis, vicusban kapott papi állásában.¹ Főnökük vallási ügyekben az archidendrophorus mint Tomiban;² a mauretaniai Caesareaban a «religiosus antistes sanctissimi numinis Matris Deum» vezeti dolgaikat;³ Cumaeban a «sacerdos Matris Deum quinquennalis,»⁴ Brixíában pedig M. Nonius Arrius Paulinus vir clarissimus, s a XV viri sacris faciundis egyik tagját tisztelik meg e méltósággal.⁵ S a tisztán vallásos jelleg látszatát még határozottabbá teszi az, hogy a dendrophorok között találunk itt-ott oly embereket is, kiknek semmi közük sincsen a faszállításhoz, így Rómában két margaritariust — gyöngyárusokat, kik közül az egyik mellékesen még viator consularis = consuli bemonód is;⁶ Alba Fucensben egy szakácsot;⁷ Lunában egy ácsot, ki a colleg-fabrum bisellarius a és dendrophorus is.⁸ Így nem csodálható ha sajátképi természetük felől kételyek támadván papi és világi dendrophorokat kívántak megkülönböztetni, holott egyik brixiai föliratuk minden kétségen fölül helyezi valódi jellegüket, midőn ott csak a XV viri sacris faciundis egyik kiváló tagjának s patronusuknak közbenjárására erősítettik meg papi jellegükkel járó kiváltságuk, az immunitas.⁹ S hogy mégis oly föltűnő a sacralis jellegük, az egyenesen annak tulajdonítandó, mikép ők a Magna Mater hívei, ki teljesen elkülöníti, elválasztja övéit a nagy tömegtől, bár nem zárja ki a polgári életben való részvételüket. És ez az elkülönültség volt egyik indoka annak is, hogy a császárság a második század végén a dendrophorokat, a Magna Mater proselytáit, jobban a mesteremberek egyesületeit,

nus sac(erdos) M(atris) [D(eum)] q(uin)q(ennalis) | dend(rophorus) dedicationi huius panem vinum | et sportulas dedit. 87 név. Kr. u. 251.

¹ C. J. L. X. 3764. Pompeio Felicissimo | immuni dendr(ophoro) Suessul(ano) et sacerdoti M(atris) D(eum), XV. vir(i) in | vico Novanensi

² C. J. L. III. 763: Atti | C. Antonius | Eutyches ar | chidendroph(orus) | pro salute sua | posuit.

³ C. J. L. VIII. 9401:enio C. f(ilio) | Fatali | decurioni | splendidissimae | coloniae | C(aeso)ariensis religio | anti(s)it(i) sanctissimi | numinis | Matris Deum | dendrophori | dignissimo.

⁴ C. J. L. X. 3699.

⁵ C. J. L. V. 4341: M. Nonio M f(ilio) | Fab(ia) Arrio Paulino | Apro c(larissimo) v(iro) XV viro | sacris faciundis quae[s] | tori candidato praeto(ri) | urbano curatori reipu(bli) Nico midensium et Nica(ea) | sium curatori viae App(ia) | iuridico region(is) Tran(spad)anae | coll(egium) dendroph(or)um | quod eius industria immuni(t) | as collegi nostri sit confirma(ta) patrono l(ocus) d(at)us d(ecreto) d(ecurionum).

⁶ C. J. L. VI. 641: | M' Publicius Hilarus | margar(itarius) q(uin)q(uennalis) p(er)p(etuus) stb. — C. J. L. VI. 1925: Tutic(ius) Hylas hic positus | qui fuit margarit(arius) hic | habuit dec(uriam) viat(orum) consu | larem et colleg(ii) den(d)r(ophorum) Roman(or)um q(uin)q(uennalis) p(er)p(etuus) fuit |

⁷ C. J. L. IX. 3938: Halicius | Marcio Fausto | liberto | sevir Aug(ustalium) | dendrophoro | Albensi et Trophime matri az oldalokon coco optimo.

⁸ Wilmanns: Exempla Inscriptionum 2190: Nomina colleg(i) fabrum tig(nuariorum). A legutolsó név: Herennius Demetrius bisell(arius) dendrophor(us)d.

⁹ C. J. L. V. 4341. ld. 5-ik jegyz.

melyek elvállalák a keleti istennő tiszteletének cultiválását, — megrendszabályozza. A szertartások végrehajtására nem lévén egyformán képes minden ember, a szereplőket jól meg kell választani, s míg ez nem lépte túl a collegium keretét, addig a választottak, természetes mindíg a saját körükből, vagy a rokon egyesületek kebeléből kerülnek ki, de a mint az ordo veszi kezébe az ügyet, a városi tanácsra nézve megszűnt az ok, hogy épen faszállítót vagy ácsot stb. válasszon. Így kerülnek közéjük más foglalkozásuak is. Föltűnő, hogy egyesületeikben papnők is szerepelnek, mint Regium Juliumban, hol az egyesület iránt tanusított bőkezűségükért fölíratos követ emelnek nyolcz asszonyság tiszteletére; ezek közül kettő «sacerdos» jelzővel van megkülönböztetve;¹ hasonló okból állítanak emléket Pollentiában egy papnőnek s Diva Plotinának s a két Diva Faustinanak.² Papi jellegük a Magna Mater nyilvános körmeneteinél, s a lélek megváltásáért bemutatott tauroboliumoknál nyilvánul leginkább, s mint fontos közreműködők szerepelnek mindkét alkalommal. Utóbbi szertartásban gyakran részt vesznek maguk, saját lelküknek üdvéért, vagy a császári ház és lakóhelyük jóvoltáért, így Lugdunumban, hol L. Aemilius Carpus sevir Augustalium és dendrophorus az istenség parancsára mutatja be a tauroboliumot Antoninus Piusért Q. Sammius Secundus által, mely alkalommal e derék pap arany lánczot s koszorút tett föl, és büszkén emlegeti fölíratában, hogy a colonia tanácsa örökös pappá nevezte ki, végül pedig megjegyzi, hogy a szertartás éjfélkor történt;³ ugyanezt teszi 190-ben Puso Julianus Archigallus Commodusért Aelius Castrensis pap és Fl. Restitutus tibicen — trombitás közreműködésével.^{4—5}

A vallásossággal szoros összefüggésben lévén a humanus czélok, különösen a kölcsönös segélyadás, a collegiumok anyagilag is támogatják tagjaikat, külö-

¹ C. J. L. X, 7: Ob munificentiam earum | quae dendrophoros | honoraverunt honos | decretus est eis q(uae) i(n)fra s(c)riptae s(un)t. — Következik a nyolcz név: a 2-ik: V ||||| Ivā sac(erdos); a 3-ik: S|||||ia Faustina sac(erdos). — Kr. u. 79, ápril 9-én.

² C. J. L. V, 7617:nae |ituti |desig | [sa]cerdoti | [Div]ae Plotinae | [P]ollentiae | Divae Faustinae | Taurin(i)s | Divae Faustin[ae] maio[ri]s | Concordiae | coll. dend. Poll. | l. d. d. d.

³ Boissieu: Inscriptions antiques de Lyon. p. 24. Taurobolio Matris D(eum) M(agnae) Id(aeae) | quod factum est ex imperio Matris D(eum) | Deum | pro salute imperatoris Caes(aris) T. Aeli | Hadriani Antonini Aug(usti) Pii P(atris) P(atriciae) liberorumque eius | et status coloniae Lugdun(ensis) | L. Aemilius Carpus ImI vir Aug(ustalium) item | dendrophorus.

Vires excepit et a Vaticano trans | tulit ara et bucranium suo impendio consecravít | sacerdote | Q. Sammio Secundo ab XV viris | occabo et corona exornato | cui sanctissimus ordo Lugdunens(ium) perpetuitatem sacerdotii decrevit | App. Annio Atilio Bradua T. Clod. Vibio cos. d. d. d.

Az oltár oldalán: cuius mesonyetum factum est V id. Dec. — Kr. u. 160 decz. 9-én.

⁴ Boissieu: Inscriptions: p. 31: | | numinib(us) Aug(usti) totiusque domus divinae et situ c(oloniae) C(laudiae) C(opiae) Aug(ustae) Lugd(unensis) | taurobolium fece | runt dendrophori Lugduni consistentes | XV cal(endas) Julias | Marco Sura Septimiano | co(n)s(ulibus) ex vatitiatione | Pusoni Juliani archi | galli sacerdote | Aelio Castrense | tibicinae Fl. Restituto | honori omnium | Cl. Silvanus perpetuus | quinquennalis inpen | dium huius arae remisit | l. d. d. d.

⁵ Dr. H. C. Maué: Die Vereine der fabri centonarii und dendrophori im Römischen Reich. Die Natur ihres Handwerks stb. 28 kv. l.

nösen temetések alkalmával, s ha lehetséges még külön az egyesület tulajdonát képező temetőt is szereznek. Sarmizegetusában Q. Januarius temetéséhez a faberek négyszáz denarral járulnak,¹ C. Julius Marcusnak sírkövet állítanak,² gondolják az elhunyt tagok sírjait is, legtöbbször azon tőkéből, melyeket eme czélokra kapnak.³

De ilyenmű segélyadás mégis inkább tartozik a tisztán temetkezési egyesületek hatáskörébe, milyen Alburnus Maiorban (Vöröspatak) Jupiter Cernenus collegiuma volt. Ily egyesület volt jóformán minden városban, alapszabályaik egy és ugyanazon mintára készültek, arra, melyet a senatus törvény alakjában adott ki, egyszer mindenkorra engedélyezvén az ily czélú egyesületek megalakítását. Lanuvium temetkezési egyesületeinek alapszabálya fönmaradván, álljon itt statútumaiból rövid kivonat. Bevezetésül a senatus határozatát ismétlik, s üdvösnek jelzik a jótékonyczélú egyesületek alapítását, de mégis óva intenek mindenkit a belépéstől, mielőtt kellően ismerné az alapszabályokat, nehogy a járatlanság panaszra adjon okot, vagy kellemetlenségbe sodorja az örökösöket. A ki be akar lépni a collegiumba, mondják, fizessen egyszerre száz sesterciust s egy amphora jó bort, azután pedig havonként egy ast, ha van temetés, — ha nincsen, ez a díj elesik; az elhalt tagnak utódjai 300 sesterciust kapnak, melyből azonban ötven kiosztandó a végtisztességben résztvevőknek; ha valaki a várostól husz római mfre hal meg s erről a tagok értesülnek, úgy kebelük-ből 20 sest. díjazással három embert küldenek el képviselőkül, kik rendezik a temetést és megvendélik a népet. Ha távolabb hal el valaki, úgy a temetés költségei a megszabott járulék erejéig megtérítettnek. Ha a collegium tagjai közül egy rabszolga hal el s gazdája nem temetteti el tisztességesen, úgy képletes temetést rendeznek a szerencsétlennek. Ha valaki öngyilkos, úgy nincs igénye temetésre. Ha rabszolgaságban sinlő tag fölszabadul, egy amphora jó bort fizet.⁴

A hatalom tehát a rabszolgáktól sem vonta meg a jogot, hogy beléphessenek a jótékonyczélú egyesületekbe, a hol legalább egy pillanatra egyenlőknek tekintettek a szabad polgárokkal.

A tagok száma ritkán volt nagy, innen származik, hogy az egyszerre fizetendő illeték oly jelentékeny. Pedig a tőkét mégis meg kellett bontani a halottak szaporodásával, járványok alkalmával pedig teljesen kimerült az, mielőtt a segélyt igénylőket mind kielégítették volna. Alburnusban csak ötvenhárom taggal alakul még a temetkezési társulat, s bukásának oka kétségtelenül az volt, hogy az érdekeltek látva a hiányt, megtagadják a fizetést és kilépnek hallgatólag. Erre, miként az egyesület tisztviselői panaszzák is, — legalkalmasabb ürügy a lakhely változtatás volt, és csak mikor tizenheten maradnak Alburnusban,

¹ C. J. L. III. 1504.

² C. J. L. III. 1505.

³ C. J. L. V. 5447 — 400 denárról; Gruterus: Thesaur. Inscript. p. 460, 3. — 7500 denárról.

⁴ Wilmanns: Exempla 319. al. 15 kv.

kijelentik a főemberek, hogy a collegium megszűnt létezni. Érdekes oklevélük a következőleg hangzik: «Leiratott s kihirdettetett azon oklevél alapján, melyet Alburnusban indítványozván Resculum Station megírtak, úgy a mint következik: Artemidorus Apollo fia, Jupiter Cernenus collegiumának magistere, Valerius Nico fia, Offas Menofilus fia, a nevezett egyesület quaestorai, ez okirat alapján nyilvánosan bizonyítják, hogy a collegium tagjai közül, kik 54-en valának, csak 17-en maradtak Alburnusban, — hogy Julius, Julius fia a társ-magister megválasztásának napja óta nem volt Alburnusban, sem a gyűlésben, s hogy ő (a magister) beszámolt a jelenvoltaknak, és ha valakinek követelése volt visszafizette biztosítékát, melylyel kezeskedett visszakapta; — s mivel a temetkezési illetékeket nem rótták le, s nincsen helyiség sem, és bár az alapszabályokban benfoglaltatik, már hosszú idő óta összegyűlni sem akartak, sem a temetkezési illetékeket a többi tartozással együtt leróni, ez oklevéllel kijelentik nyilvánosan, hogy ha valaki elhal, ne gondolják, hogy van collegium, s igényt tarthatnak valami temetkezési illetékre. Alburnusban, 167. febr. 9-én.¹

A collegiumok szervezete egyenlő az egész birodalomban. A collegium feje, védnöke mindig egy-egy tekintélyes és legtöbbször bőkezű polgár, ki előkelő rangot s hivatalt visel. A Municipium Septimium Apulumban e tisztet első ízben C. Sentius Anicetus teljesíté;² egyik utóda vagy collegája 205 után C. Julius Valentinus primus IIII vir annalis municipii Septimii Apuli:³ Apulum coloniában kitüntetésnek tekintik a patronatust még az Aeliusok is, s közülök

¹ C. J. L. III. 924 kv. I. Cer. I. A belső rész első lapján: Descriptum et cognitum factum ex libello, qui propositus | erat Alb(urno) maiori ad statione Resculi, in quo scriptum erat | id quod i(ntra) s(criptum) est. | Artemidorus Apollini(s) magister collegi Jovis Cereni et | Valerius Niconis et Offas Menofili questores collegi eius | dem, posito hoc libello, publice testantur: | ex collegio s(upra) s(cripto), ubi erant ho[m](i)nes LIII, ex eio non plus | remasisse ad Alb(urnum) quam quot h(omines) XVII: Julium Juli quoque | commagistrum suum ex die magisteri sui non accessisse | ad Alburnum neq(ue) in collegio: seque eis qui pro | sentes fuerunt rationem reddedisse et si quit | eorum abuerat reddedisset sive funeribus.

L. S.

L. S.

A belső rész második lapján: et cautionem suam, in qua eis caverat, recepisset: | modoque autem neque funeraticis sufficerent | neque loculum aberet neque quisquam tam magno | tempore diebus, quibus legi continetur, convenire | voluerint aut conferre funeraticia sive munera: | seque i[d] circo per hunc libellum publice testantur, | ut, si quis defunctus fuerit, ne putetse colle | gium abere aut ab eis aliquem petitio | nem funeris abiturum. | Propositus Alb(urno) maiori V idus febr. imp. L. Aur(elio) Vero III | et Quadrato cos. | Act(um) Alb(urno) maiori.

L. S.

² C. J. L. III. 1051: J(ovi) O(ptimo) M(aximo) | C. Sentius | Anicetus | dec(urio) col(oniae) Sar(mizegetusae) | patron(us) col(legii) fabr(um) | prim(us) | mun(icipii) Sept(imii) Apul(i).....

³ C. J. L. III. 1083: J(ovi) O(ptimo) M(aximo) Aetern(o) | C. Jul. Valenti | nus IIII vir pri | mus Annalis | mun(icipii) Sep(timii) Apul(i) | et patr(onus) coll(egii) | fab(rum) mun(icipii) s(upra) s(cripti).....

ketten: P. Ael. Rufinus¹ és P. Ael. Valerianus állanak a collegium élén;² hasonló minőségben szerepelnek még L. Sept. Nigrinus³ és M. Aur. Chrestus;⁴ a centonáriusok patronusai mindnyájan Aeliusok: P. Aelius Genialis kizárólag az övék,⁵ de Fabia Lucilla a szövészeken kívül, mint mater collegiorum a faberekre is kiterjeszti gondjait;⁶ P. Aelius Strenuus védszárnyai alatt pedig három collegium virágzik: a faberek, centonariusok és nauta-k;⁷ a dendrophorok patronusa C. Nummus Certus.⁸

A collegiumok belügyeinek vezetője a két magister,⁹ ők teljesítik az isteni szolgálatot, rendezik a lakomákat, s ügykezelésük becsületes voltáért biztositékkal kezeskednek;¹⁰ a pénzkezelést a quaestorok végzik, kettőt szokott választani minden collegium.¹¹ A közügyek, a decuriók¹² és principalesok,¹³ a bizottsági tagok elé tartozván, ők határoznak minden fontos, az egész egyesületet érdeklő dologban.¹⁴ Jogi ügyekben a collegiumot az ügyvédek képviselik.¹⁵ Nagy városokban az anyaegyesületek számos alosztályra oszlanak, melyek saját

¹ C. J. L. III. 975: Aesculapio et Hygiae | dec(urio) mun(icipii) et | P. Ael. Rufinus patronus | coll(egii) fabrum col(oniae) Apul(i)..... — a „decurio municipii“, közvetlenül a P. Ael. Rufinus név után olvasandó.

² C. J. L. III. 1210: D(is) M(anibus) P. Ael. Valerianus | patronus et dec(urio) | coll(egii) fabrum

³ C. J. L. III. 984: Aesculapio | et Hygiae | L. Sep. Nigri | nus patro(nus) | coll(egii) fab(rum) col(oniae) | Apul(i).....

⁴ C. J. L. III. 1212: M. Aurel(ius) | Chrestus | ob honorem patro | nat(i) coll(egii) | fab(rum) col(oniae) Apul(i).....

⁵ C. J. L. III. 1208: P. Ael(ius). P(ublii) fil(ius) Pap(iria) | Geniali dec(urioni) | et pontifici | col(oniae) Apul(i) pa | tron(o) colleg(ii) cent(onariorum)

⁶ C. J. L. III. 1207: Fabia Lucil | la e(gregiae) m(emoriae) v(iri) filia | mater coll(egiorum) fab(rum) et cent(onariorum) col(oniae) s(upra) s(criptae).

⁷ C. J. L. III. 1209: P. Ael(io) P(ublii) f(ilio) Pap(iria) | Strenuo eq(uo) | p(ublico) sacerdoti arae | aug(usti) auguri et | II. virali col(oniae) | Sarm(izegetusae), angur(i) | col(oniae) Apul(i) dec(urioni) | col(oniae) Dro(b)etarum pat(rono) collegior(um) | fab(rum) cento | nar(iorum) et naut | ar(um)

⁸ C. J. L. III. 1217: Verzoviae Sa | turninae [e]q. R. F. | C. Numm(us) Certus | eq(ues) R(omanus) augur, col(oniae) Apul(i) patr(onus) coll(egiorum) | fab(rum) et dendr(ophorum) col(oniae) s(upra) s(criptae).....

⁹ C. J. L. III. 1016: M. Aur. Timon | Aug(ustalis) col(oniae) Apul(i) et mag(ister) colleg(ii) s(upra) s(cripti) t. i. a fabereké. V. ö. C. J. L. III. cer I: Artemidorus Apollini(s) magister collegi Jovis Cerneni; és Julius Juli commagister eius.

¹⁰ C. J. L. III. cer. I. — et cautionem suam, in qua eis caverat, recepisset.

¹¹ C. J. L. III. cer. I. — Valerius Niconis et Offas Menofili questores collegi.

¹² C. J. L. III. 1082: T. Fl. Flavianus | Aug(ustalis) m(unicipii) S(eptimii) Ap(uli) et dec(urio) | coll(egii) fab(rum); C. J. L. III. 1210: dec(uriones) et prin | cipales coll(egii) s(upra) s(cripti) t. i. a faberek egyesülete.

¹³ C. J. L. III. 1210.

¹⁴ C. J. L. III. 1210: D(is) M(anibus) | P. Aelius Valerianus | patronus et dec(urio) | coll(egii) fabrum vix(it) | an(nos) LX. dec(uriones) et prin | cipales coll(egii) s(upra) s(cripti) aere | conlato secund(um) | decretu[m] ip[s]sor | fac(ere) cur[ave]runt.

¹⁵ C. J. L. III. 1500: Crasso Macro | bio | negotiatores | i rovinciae | Apul(ensis) | defen | sori optimo | l(ocus) d(atatus) d(ecreto) d(ecurionum).

hatáskörükben függetlenül intézkednek ugyan, de azért együvé tartozának s egy collegiumnak tekintettek. Sarmizegetusa decuriáinak mindenikében, vagy legalább nagyobb részében meg volt a fabereknek egy-egy fiók-egyesülete s eddig constatálhatók valának az első,¹ a harmadik,² negyedik³ és tizenharmadikban,⁴ míg Apulumban csak a XI-ik decuriáé említettik.⁵

Ily szervezettel tényleges hatást gyakorolhatván a közügyekre is, legtöbbször összeköttetésben vannak a város hatóságával, sőt egyik-másik még állandó segílyt is kap. Talán ezért jelzik fölirataikon oly gyakran, hogy mely községben szerepelnek, bár nem teljes következetességgel, mert a helyi kapcsolat kifejezése olykor elmarad. De hogy ez a kömötsző tévedése-e, vagy pedig azon korra utal, midőn a kapcsolat még nem nyugodott törvényes alapon, alig lehet többé eldönteni. Apulumban sűrűn találkozunk e formulával collegium fabrum, centonariorum vagy dendrophorum colonia Apuli, — de el is hagyják a localisálást: a municipium Apulum három föliratában csak egyszer történik ugyan,⁷ de annál sűrűbben a coloniában.⁸ Pedig e kapcsolatnak nagy jelentősége lehetett, különben Lugdunum (Lyon) egyik aedilise Sex. Julius Januarius alig adományozott volna a centonariusoknak ötszáz ülőhelyet a circusban⁹ s ugyan-csak Lyonban székelő rhonei hajósok a nemaususi (Nimes) amphiteatrumban a várostól kapnak negyven széket.¹⁰

E jelentőségnek megfelelően testületüknek külső megjelenését is lehetőleg fényessé iparkodván tenni, kivonulásaik alkalmával rendes csapatokba sorakoznak;¹¹

¹ Eph. ep. IV. 191.

² C. J. L. III. 1493, 1494.

³ C. J. L. III. 1431.

⁴ A dévai múzeum fölirata.

⁵ C. J. L. III. 1043: J(ovi) O(ptimo) M(aximo) | pro salu[t]e im[p(eratoris)] | et col-
l(egii) fabr[um] | Tib. Jul(ius) Bubal[us] ex dec(uriis) XI. d. d.

⁶ C. J. L. III. 975, 984, 1051, 1083 stb.

⁷ C. J. L. III. 1082.

⁸ C. J. L. III. 1210, 1174, 1208, 1209.

⁹ Boissieu: Inscriptions antiques: 466 l.: II. Loca n(umero) D in circ. (Sex. Jul. Januarius) aedil. dat.

¹⁰ Wilmans: Exempla.

¹¹ C. J. L. III. 3438.

1. I. O. M. PRO · SALVTE
CL · POMPEIVS
FAVSTVS · DEC
COL · AQ · AEDIL
5. II VIRAL · PRAEF
COLL · FABR · TEM
QVE · PATRONVS
DVXIT · COLL · S · S
IN · AMBVLATI
10. VIS · V · KAL · AVG
//////////

így szerepelnek Gallienusnak Rómába vonulásakor¹ s Aurelianusnak Palmyra legyőzése után tartott fényes diadalmenetén, melyről följegyeztették, hogy az egyesületek zászlóik és jelvényeikkel nagyon emelték az ünnepélyességek fényét.² De büszkék is valának zászlótartóik. A sarmizegetusai Aur. Marinus még a Deus Aeternus tiszteletére emelt fogadalmi oltárára is oda véseté, hogy ő a collegium fabrum vexilliferje.³

Ez egyesületeknek az egyéni jóllét ápolása, a közös anyagi érdekek előmozdítása ugyan a főcélja, — de céljuk a társadalmi élet élénkítése és földerítése is. Ezért van meg minden egyesületnek a maga ünnepe — így: a szentély fölavatásának napja, a patronusok és előjáróknak születési évfordulói stb., melyeken közös összejövetelek tartatnak úgy, hogy havonként két-három alkalom is nyílt a tagok találkozására. Eme napokon oszták ki a sportulákat, vagy a kettős jutalékot, miként Sarmizegetusa egy fölirata mondja,⁴ készpénzben vagy terményekben, melyet a részesek haza vittek vagy a scholákban költöttek el. És e scholák gyakran igen fényes épületek voltak: Sarmizegetusában a faberekének fényes homlokzata, freskokkal ellátott előcsarnoka, oszlopos tornácza, properticus, ebédlője, konyhája stb. van,⁵ Apulumban M. Aurelius Chrestus 6000 sesterciust adományoz a fabereknek, hogy orom-homlokzattal díszítsék épületüket;⁶ míg a centonariusok saját költségükön emelik házukat, szintén orom-homlokzattal, pedig a rómaiaknak rendőri szabályai csak palotaszerű épületekre engedélyeznek aetomát.⁷

Egy ünnepi alkalmatosságot örökít meg a Vöröspatakon (Alburnus Maior) 1855-ben talált viaszos lap, melyen a konyhamester beszámol, hogy tizenkét különböző alkalommal bevett 270 denárból mennyit költött el az április 30-án (a markoman háborúkat megelőzőleg) tartott lakomán.

Jegyzéke a következő:

1. pr. (idie) kol. (endas) Maias (ápr. 30) ex CLXVI(III) (= 166 vagy 169 denar)⁸
2. agnos n. V. (öt bárány) XVIII (= 18 d. = 7·20 frt.)
3. porcellum (süldő) V (= 5 d. = 2. — frt.)

Ez a kiegészítés aligha fogadható el. Az kétségtelen, hogy a praefectus kirándulásra vezeté collégiumát, s ezért vagy „in ambulati(ōne) olvasandó a két dátummal V·I(dus) S(ept) V Kal Aug. vagy az I helyett L, s ez esetben lesz V(otum) L(ibenter) S(olvit), V. Kal. Aug. Az „ambulatívus“ abl. teljesen ismeretlen szóból van származtatva.

¹ Treb. Pollio. Gallien 8: hastae auratae altrinsecus quingenae, vexilla centena praeterea quae collegiorum erant, dracones et signa templorum omniumque legionum ibant.

² Flav. Vopisc. Aur. 34: Jam populus ipse Romanus, iam vexilla collegiorum atque castrorum multum pompae addiderant.

³ Eph. Ep. II. 432.

⁴ C. J. L. III. 1494.

⁵ Eph. Ep. IV. 191.

⁶ C. J. L. III. 1212: M. Aurel(ius) | Chrestus | ob honorem patro | nat(i) coll(egii) | fabr(um) col(oniae) Apul(i) ad ex | traction | aetome | ded(it) HS n. VI.

⁷ C. J. L. III. 1174 coll(egium) centona | rior(um) scholam cum aetoma | pecunia sua fecit dedicante | L. Pomp. Liberale cos. Dac(iarum) III.

⁸ 66·40 vagy 67·60 frt.

4. panem candidum (lágy kenyér) . . . II (= 2 d. = 0·80 frt.)
 5. thus primum (füstölő) . . . II(1) (= 2 v. 3 d. = 0·80 v. 1·20 frt.)
 6. meri h(emina) III (édes bor 1·6 l.) . . II (= 2 d. = 0·80 frt.)
 7. vina Q. II q. II (asztali bor 53 liter) . XCV(II) (= 95 v. 97 d. = 38 v. 38·80 frt.)
 8. q. II (?) XX(XV) (= 20 v. 35 d. = 8 v. 14.— frt.)
 9. peganinum (saláta) I₂ (= 1¹/₂₄ d. = 0·42 frt.)
 10. inpensam (munkadíj) S₂ (= 13¹³/₂₄ d. = 0·21 frt.)
 11. aceti hem. I (eczet 0·54 liter) . . . S (= 1¹/₂ d. = 0·20 frt.)
 12. salem et cepam (só és hagyma) . . . S₂ (= 15¹⁵/₂₄ d. = 0·25 frt.)
 13. IIS (= 2¹/₂ d. = 1.— frt.)
 14. II (= 2 d. = 0·80 frt.)

Jelentékeny összegbe került tehát a lakoma, s ha mesterünknek rendelkezési alapjára nézve elfogadjuk a Zangemeister által javasolt 169 denart (= 67·60 frt), az ötödik és nyolczadik tételnél pedig a nagyobb összeget, úgy számadása 8 kr. híján rendben van.¹

¹ C. J. L. III. 953 cer. XV.

XX. A KÖZ- ÉS MAGÁN-ÉPÜLETEK.

Apulumnak, eredetileg csak canaba lévén, kezdetben nem volt városias színe, ezt később nyerte meg, midőn a castrum s a nagy helyőrség megállandósúl. Eleintén néhány szin, egy-két faépület vagy vályogkunyhó, a markotányosok üzlethelyiségei, s ideiglenes lakásaiból állott az egész telep, és csak akkor kezd alakot öltetni, midőn 110-ben a Legio I. Adiutrix és XIII. Gemina veteránjai elbocsáttatnak. Ők építik az első szilárd házakat, s canabánk épen úgy, mint a rajnamelléki Xanten, melyet Traján emel colonia rangra, Aquineum (Buda) Pannoniában, Troesmis (Iglitza) Moesiában, Lambesis Africában lassankint várossá fejlődik, közigazgatást kap, s ha nem vétetik is föl a municipiumok sorába, tényleg mégis jelentékeny számú lakossággal bíró község, melynek nagy igényei vannak, s a melyeket a kormány lehetőleg ki is elégít.

Az első polgári telep, eltérőleg a többi canabától¹ a castrum közvetlen szomszédságában, a várhegy keleti és déli részén keresett helyet, s időfolytával kiterjesztvén kültelkeit egész a mai Maros-l'ortusig, az ó-kori város jóval nagyobb terjedelmű volt, mint a középkori, sőt nagyobb, mint a mai Gyula-Fehérvár.

Az elbocsátott veteránok első építkezései meglehetősen szerények valának; egy-két szobás, s a szükséges mellékhelyiségekkel ellátott házaeskák teljesen kielégítették igényeiket. Lassankint megsaporodik számuk, telepük élénkülni kezd, építenek a kereskedők is, a tábor mellett maradt centuriók s kisebb rangú tiszttek, és a canaba apránként kicsinosodik. Van már közös templomuk is, melynek állandó őrre L. Julius Leuganus a XIII. legio veteránja. Mommsen szerint e

¹ Mommsen: Die Lagerstädte. Hermes VII. k. 305 l.

szerény, csak «aedes»-nek nevezett szent hely Victoriának volt szentelve.¹ E templom «aedes civium Romanorum Legionis XIII» — a XIII-ik legio polgárainak tulajdonát képezvén, föltételezhetjük, hogy külön szentélye volt a peregrinusok — az idegeneknek is.² Így eme templomok voltak a legelső középületek.

E szerény kezdetekből alig lehetett volna sejteni a későbbi nagyságot, lényt, jóllétet, de a római cultura magvai termékeny földbe hintetvén, rohamos gyorsasággal fejlődének, s 158-ban Statius Priscus helytartósága idejében már a Legio XIII. Gemina által épített vízvezetékét nyitják meg.³ E célra az Ompolyt használják fel, onnan, hol az Sárd községtől délre a Maguricsa és Mammuth völgyéből a síkságra jut. Itt még egészen havasi jellege van, bővizű, s a Mammuth aljában még kristálytisza, és Portusig nyújtva a vezetékét, van elég, 40 m.-nyi esése is, úgy hogy a rómaiak fejlett technikájával nem okozhatott semmi nehézséget a városnak bő és tiszta vízzel való ellátása. A fővezetéknek földött csatornái, boltíveken nyugvó kőlapokba voltak bevájva, míg a szétosztás a közkutak, fürdők, a nyilvános és magán épületek szükségleteinek földözésére agyag s ólomcsövekkel történt. A vízvezeték egyik főága a mostani vasútvonal irányát követvén, az erdélyi vasút építése alkalmával megtalálták a boltívek alapjainak egy részét, meg a kőcsatornákat, a vízosztó csöveket, a zárócsapokat stb. de széthányták, anyagjukat fölhasználták vagy megsemmisítették a vállalkozók, a nélkül hogy mérnökeikkel bár primitív vázlatot vették volna föl. Így alig lehet többé rekonstruálnunk a nagy munkának teljes képét.

Három évvel később (161-ben) P. Furius Saturninus legatus pro praetore és consul designatus parancsnoksága alatt ismét valami nagy épületet fejez be a XIII-ik legio, de fogadalmi kövükön⁴ nem említik meg, hogy milyen célra. Valószínű, hogy katonai raktár, vagy eféle volt az is, s a castrum belső terén emelkedhetett.

A castrum kezdetben, a hódítás befejezte alkalmával, alig volt egyéb, magas földhányással kerített hosszúdad négyszögnél, melynek belsejében sátrak alatt laktak a tisztek mint legénység, míg később teljesen kiépülvén az épületeknek egész halmazát emelék benne, s valóságos város lesz. A földhányások helyét szilárd kemény falak foglalják el, melyeket kirugó kerek bástyák, tornyok stb. tesznek erősebbé, s ha helyes M. Baudry restaurációja Troesmis cast-

¹ C. J. L. III. 1158: Victoriae | Aug(ustae) | L. Jul(ius) T. f(ilius) Galeria [tribun] Leuganus | Clunia, vet(eranus) Leg | XIII. G(eminiae) M(artiae) V(ictricis), Aedis | Custos c(ivium) R(omanorum) Leg(ionis) XIII. | Nomine suo et | C. Jul. Paterni fili | sui d(onum) d(edit). — Gallienus érmein Victoria Gradiens van, kezében babérág, lábainál oroszlán. — Victorinus Longinus a editus alae II. Flaviae singularium, Vindeliciában. — E két fölíratból az derülne ki, hogy külön temploma volt a polgároknak s külön a peregrinusoknak.

² Ld. Mommsen idézett megjegyzéseit.

³ C. J. L. III. 1061: J(ovi) O(ptimo) M(aximo) | et consessui Deo | rum Dearumque | pro salute imperii | Romani et virtute | Leg(ionis) XIII. G(eminiae) sub M. Statio | Prisco, consule de | signato demonstr(ante) | ipsis aquas aperien | das per L. Aurelium | Trophimum po | nen(tem) signum Jo | vis et aram p(ecunia) s(ua) f(ecit)... (t. i. Trophimus).

⁴ C. J. L. III. 1171.

rumáról, úgy a római vár, különösen ha magaslaton vagy terrasseon emelkedett, mint az apulumi, rendkívül hatásos lehetett, s jól ellátva szinte bevehetetlen, midőn a régiek nagy kaliberű vetőgépeinek hatása alig mérhető össze Savoyai Eugén 12 fontos ágyúival. A várhegy sokkal szebb, változatosabb képet nyújthatott tehát 1700 év előtt, mint most, midőn Vauban csillagbástyáinak folytonos egyhangúsága fárasztóan hat a szemre, s midőn azoknak szintelen külsején nincsen semmi ízléses. A római vár falai nagy kockakövekből voltak építve; kirugó kerek vagy szögletes bástyái, s oldalai rovátkások, melyeket kőbúrkolat főd; a tornyok födele ércz vagy kemény vastag cserép, legtöbbször a rómaiaknak általánosan kedvelt színére, vörösre festve; a kapuk fölött kettős torony vagy propugnaculum emelkedik, s a homlokfalon rendszeren ott van a Romulust és Remust szoptató farkas! Mily érdekes látvány lehetett az, ha e falak benépesültek, ha megjelentek az ormokon a csillogó, fényes fegyverzetű legionáriusok, a ragyogó egyenruhájú főtisztek s a legatus biborköpenyével!

Az udvar közepét a praetorium, a főparancsnoksági épület foglalta el,¹ mely rendszerint a castrum tájolásának megfelelően van irányítva, s kapui a várkapuknak megfelelően nyílnak. Apulumban a praetorium jelentékeny nagyságú épület lehetett, mert itt valának elhelyezve az összes katonai irodák, a legatus hivatalos helyiségei, s egy külön teremben a legio sasa. Lambaesis castrumában, mely oly csodálatos épségben maradt fenn, annyi viszontagság után is, s a melynek méretei a viszonyok tekintetbe vételével, föltételezhetők Apulumban is — a praetorium 30·6 m. \times 23·3 m. nagyságú, négyszögű, oly kemény épület, hogy falai teljes magasságukban állanak még ma is² — bár emeletes volt.³ Homlokozatán oszlopcsarnok emelkedett, s ott állott Jupiter oltára. A praetorium előtt emelkedett a tribunal is, hol a legatus adá ki a napi parancsot a tiszteknek, vagy a teljes díszben fölvonúlt csapatoknak. Háború idején vörös lobogó lengett az épület ormán.

A praetorium közelében helyezék el a gyakorló csarnokot is, mely rendszerint 60 m. hosszú s 20 m. széles terem, hol az újonczok s legionáriusok a pilumvetést tanulták és gyakorolták.⁴

A castrum többi részét a kaszárnyák, kórházak, raktárak, fegyvergyárak⁵ (armamentarium), fürdők stb. foglalták el. Sarmizegetusa castrumában még apró szentélyek is valának, melyekben a különféle felekezetű katonák rótták le vallási kötelmeiket.

¹ C. J. L. III. 1019: Genio prae | torii huius | M. Val. Lon | ginus v(ir) c(larissimus) leg(atus) | Leg(ionis) XIII. Gem(inae) | Severianae | cum. suis | votum | solvit.

² Commentationes philologiae in hon. Th. Mommseni. — G. Willmans: Lagerstadt Africae 192. l.

³ Texier: Revue Archéologique, 1848 pl. 98. — A forgalomban levő fényképek sokkal pontosabbak.

⁴ A v. Cohausen: Der Römische Grenzwall in Deutschland. 111 kv. l. I. k.

⁵ S(oli) I(nvicte) M(ithrae) Turranius Marcellinus | et Ant Senecio Junior conductores armamen(tarii) ex voto posuerunt. — C. J. L. III. 1121. — U. o. 1138: a fegyvergyár őreit említi.

Apulum castrumában egyike lehetett a legérdekesebb építményeknek a Templum horologiarum (nyilvános óra), melyet M. Ulpus Mucianus, a XIII-ik legio közlegénye, Falco és Clarus consulok idejében építtetett fogadalma beváltásául saját költségén.¹ Ide járt az egész tábor, ha az idő haladásáról értesülni akart, s talán az itt fölállított víz vagy homokórának megfelelően volt berendezve a castrum egész élete.

A castrumot az alatta fekvő várossal kövezett, kitérő út köti össze, mely valószínűleg, miként Troesmis és Lambaesisben történt, egyenesen a forumra, a város középpontjába vezetett.

A forum főhelye minden római colonia s municipiumnak, és még a kisebb vidéki városokban is oly pazar pompával van berendezve, melylyel még modern nagy városaink sem versenyezhetnek. Csak Pompei forumaira, vagy Sarmizegetusaéra, melynek romjai mostani szétdőltségükben is hatásosak — utalok. Magánházak nincsenek a piacon, csak középületek, a tanácsház (curia) a templomok s oszlopcsarnokok. Apulum foruma is imposans lehetett curiájával, fényes bazilikáival, cryptájával stb.

A legelső helyen Jupiter Conservator temploma említendő, melylyel mint a legtöbb régi szentélylyel, jótékonyági intézetek, iskolák, közkonyhák, kórházak stb. voltak összekapcsolva. Utóbbira látszik utalni L. Ant. Secundinus augur fölirata, melyben azt mondja, hogy ő — «in iis aedibus» — Jupiter templomában született.² A főistennek egy más templomát, mely egyik mellékutczában állhatott, s a régiség miatt összedőlt, T. Cl. Anicetus augur coloniarum (?) építteti föl a saját költségén.³

A legfényesebb temploma mégis Aesculapius és Hygia-nak lehetett, kik, ha fölirataiknak nagy tömegéből következtethetünk, a város védisteneiként szerepelhettek, s mint ilyeneknek templomait a hívők bőven ellátták anyagi javakkal s külső díszszel is. Voltak ingatlanaik, rabszolgáik, s ezek közül egyik föl szabadulván, a római gyakorlatnak megfelelően fölveszi az istenség nevét családi névül, s emlékkövén Septimius Asclepius Hermesnek mondja magát, föntartván azt is, hogy Apulum coloniának augustalisa, s hogy megkapta az ornamenta decurionaliakat.⁴ A közkeletű istenségek iránt való bőkezűségben az Aeliusok mutatnak jó példát, s P. Aelius Syrus augur harmincz láb hosszú oszlopcsar-

¹ C. J. L. III. 1070: J(ovi) O(ptimo) M(aximo) et Junon(i) Regin(ae) | pro sal(utae) imp(eratoris) M(arci) Aur(elii) An | tonini Pii Aug(usti) et | Juliae Aug(ustae) Matris Aug(usti) | M. Ulp(ius) Mucianus mil(es) leg(ionis) XIII. gem(inae) horologiar(um) templum a solo de suo ex voto | fecit. Falcone et Claro cons(ulibus).

² C. J. L. III. 1084: J(ovi) O(ptimo) M(aximo) | Conservat(ori) | L. Ant. Secun(dinus v. dus) | Aug(ur?) col(oniae) Ap(uli) | in iis aedib(us) | natus cum | Celsina fil(ia) | v. s. l. m.

³ C. J. L. III. 1069: J(ovi) O(ptimo) M(aximo) | et Junoni | Reginae | T. Cl. Anice | tus aug(ur v. augustalis) | coloniar(um. [sic!]) | templum | vetustate | conlapsum | a solo | restituit.

⁴ C. J. L. III. 1079: J(ovi) O(ptimo) M(aximo) Junoni Mi | nervae et Aescu | lapio et Domino | Septim(ius) Asc(lepius) Her | mes libertus | numinis Aes | culapi habens | ornamenta dec(urionalia) | col(oniae) Apul(i) et Aug(ustalis) | col(oniae) eiusdem | v. p.

nokot; ¹ P. Aelius Rufinus városi tanácsos s a colonia collegium fabrumának patronusa pedig isteni parancsra — ex iusso — a maga, neje Ulpia Helpidia és fia P. Aelius Urbanus jóvoltáért negyven láb hosszú porticust épített. ² Vajjon nem versengésből eredt e nagy bőkezűség?

A város többi részében is voltak templomok, s ezek közül egyik másik versenyezhetett talán a forumiakkal is. Mestrius Martinus festő, fanum Dominarumot épített; ³ Mithra spelaeumát C. Caerellius Sabinus legatus újjátatja meg 183—185 között; ⁴ Jupiter Dolichenus templomát papja, Aelius Valentinus veteranus saját költségén javíttatja, ⁵ s hívei leginkább syrek, legalább a két Aurelius Alexander és Fla(v)us nem csinálnak titkot belőle, hogy ők semíták és kereskedők; ⁶ a Deus Sol Hierobolus papja Aurelius Bassinus, van tehát temploma is az istenségnek; ⁷ Fortunának egy névtelen épített »aedes»-t. ⁸ Fölirataink megemlékeznek néhány névtelen templomról is: egy romba dőlt szentélyt Dia Papinia Etia Vibidia épített újra s a decuriók megengedik, hogy e nagy esemény emléket nyilvános helyen fölállított emlékkövel örökössé tegyék. ⁹ P. Aelius Crescens duplarius és eques singularis szintén saját költségén emel templomot. ¹⁰

Visszatérvén a forumra, megkockáztathatom a föltevést, hogy a M. Aurelius Comatius Super, decurio, antistes és családja által épített »crypta cum porticibus et apparitorio et exedra» szintén a köztér kiegészítő része volt, ¹¹ épen úgy mint Pompeiben, hol Eumachia, Ceres papnője, a maga és fia M.

¹ C. J. L. III. 976: Aesculapio et | Hygiae P. Ael(ius) Sy | rus Aug(ur) M(unicipii) Sep(timii) Apul(i) | et Val(eria) Severa con | iux et Aelia Syra fi | lia ex voto porti | cum per pedes XXX f(ecerunt).

² C. J. L. III. 975: Aesculapio et Hygie | dec(urio) mun(icipii) et | P. Ael(ius) Rufinus Patronus | coll(egii) fabrum colon(iae) Apul(i) | pro salute sua et Ulpiae Hel | pidiae coniugis et Ael(ii) | Urbani fili ex iusso f(ecit) | port(icum) per p(edes) XXXX. — A metsző rossz helyre véste a második sort, az a harmadik sorba viendő át, közvetlenül a dedikáló neve után.

³ C. J. L. III. 1005: Mestrius Martinus | Pictor constituit | pro salute sua et | suorum fanum Dominar(um).

⁴ C. J. L. III. 1111. Soli Invicto | aedem restituit | C. Caerellius | Sabinus | leg(atus) Aug(usti) | Leg(ionis) XIII. Gem(inae).

⁵ Ephemeris epigr. II. 400: J(ovi) O(ptimo) M(aximo) Doliche | no pro salute | imp(eratoris) | Ael(ius) Valentinus vet(eranus) | sacerdos | templ(um) impendio suo | restituit.

⁶ Eph. epigr. II. 401: J(ovi) O(ptimo) M(aximo) D(olicheno) | Aurelii | Alexan | der et Fla[v] | us Suri | negotia | tores ex | voto l. p.

⁷ C. J. L. III. 1108: Deo Soli | Hierobolo | Aur(elius) Bas | sinus dec(urio) | col(oniae) Aequens(ium) | sacerdos nu | minum v. s. l. m.

⁸ C. J. L. III. 1014: Fortunae | supere (sic) aug(ustae) | sacrum | cum aede | v. s. l. m.

⁹ C. J. L. III. 1164.

¹⁰ C. J. L. III. 1160: P. Aelius Crescens du(plarius) C. eques sin(gularis) per quem templ(um) fac(tum) est pos(uit).

¹¹ C. J. L. III. 1096: Pro salute ||||| M. Aurelius Comatius Super decurio, antistes, M. Comatius Exsuperatus, Petronia Celerina mater, Herennia Euresis eius, filiorum Superiani, Exsuperantiani, Superstitis, Superes cryptam cum porticibus et apparitorio et exedra pecunia sua fecerunt libentes.

Numistrus Fronto nevében épített cryptát, chalcidicum és porticusszal.¹ A Vezuwnak 79-iki kitörése alkalmával eltemetett város oszlopcsarnoka (crypta) a forum civilehez tartozik s annak keleti részéhez csatlakozván, jelentékeny területet fog be. Elő részét vasráccsal kerített (39·5 m. \times 12·3 m. =) 485·85 \square m.-nyi udvar képezi, melyet a bőkezű papnő, Pompeinek görögösködő nyelvjárása szerint, a vasráccsozatért chalcidicumnak nevezett el; innen 4·4 m. széles lejárát vezetett az 58 oszlopos, s (37·7 m. \times 19·16 m. =) 722·332 \square m. területű belső nyitott udvarba, mely körül három oldalról fűdött, kettős csarnok, a sajátképi crypta huzódott.² Eme részeket megemlíti M. Aurelius Comatius Super fölirata is, de ő a chalcidicumot exedra-nak nevezi, s még apparitoriumot is csatolt épületéhez, melyben a zord vagy túlságosan meleg idő elől az oszlopcsarnokba szorultak, asztali élvezetekben is részesülhettek.

A forum areaja sem lehetett minden dísz nélkül. A gyulafehérvári Batthyáni muzeumban Marcus Aureliusnak életnagyságánál jóval magasabb, nem épen finom művű, s végtagjaiban csonkult szobra őriztetvén, föltételezhetjük, hogy az a forumon állott, a decuriók bőkezűségéből, kik hálájukat kívánják leróni coloniájuk megalapítója iránt.³ Commodusnak a Legio XIII Gemina, 166-ban Pudens és Polio consulok idejében sorozott, s 191-ben Apronianus és Bradua évében elbocsátott veteránok emelnek szobrot;⁴ a dévai muzeumban pedig egy legatusnak, fejetlen s térdein alul hiányos, de még így is 3 m. magas, fegyveres statuája őriztetik. Valódi óriás szobor volt tehát, mely egyként imponálhatott az egész alaknak magatartásán előmlő méltóság, mint az elég finom kivitel által.

A forum díszét képezheté még Aeternus isten közkútja is, melyet Ulp. Proculus a Legio XIII Gemina Gordiana speculatore, az álmaiban megjelent Apollo parancsára javíttatott ki.⁵

A középületek sorába tartozik a nagyjelentőségű collegium centonariorum — a szövészek ipartestületének székháza, melyet Septimius Severus és fia Caracalla közös uralma idejében, midőn L. Pomp. Liberalis volt a tartományi helytartó, emelnek és nyitnak meg. Az épület orom-homlokzattal volt díszítve, s a derék collegium ezt szükségesnek tartá föliratilag is megörökíteni.⁶

¹ C. J. L. X. pars prior 810. Eumachia L. f(ilia) sacerd(os) pub(lica) nomine suo et | M. Numistri Frontonis fili chalcidicum, cryptam, porticus Concordiae | Augustae Pietati, sua pecunia fecit, eademque dedicavit.

² J. Overbeck: Pompeji, harmadik kiadás 114. kv. l.

³ Franz X. Hene: Beiträge zur dachischen Geschichte 168. kv. l. és 6-ik f., 11.

⁴ C. J. L. III. 1172: In honorem imperatoris Commodi Augusti Pii Felicis, veteranis Legionis XIII Geminae, militibus Factis Pudente et Polione consulibus, missis honesta missione per Manilium Fuscum legatum Augusti Aproniano et Bradua consulibus . . . cutius Quintianus contironibus conveteranis suis columnam donum dat.

⁵ C. J. L. III. 990. Ex iussu Dei | Apollinis fon | tem Ulp. | Proculus | speculator | Leg(ionis) XIII G(eminae) Gordia | nae a solo resti | tuit.

⁶ C. J. L. III. 1174. Pro salute Augustorum nostrorum L. Siptimii Severi Pii Pertinacis et M. Aurelii Antonini imperatorum L. P. Septimii Getae Caesaris collegium centonariorum scholam cum aetoma pecunia sua fecit, dedicante L. Pomp. . . . Liberale consulari Daciarum III.

Ugyancsak a nagy közönség használatára volt szánva a P. Aelius Gemellus vir clarissimus által épített közfürdő,¹ melyben a látogatók egy ismeretlen alapítványából ingyen olajt kaptak.² E kétségtelenül nagy terjedelmű intézet a polgári közönségnek volt szánva, míg a másik fürdőt a hadügyi kormányzat építteti a Legio XIII Gemina, s a Pedites Singulares által. Romjait a legközelebb mult években az «Alsófehérmegyei történeti, régészeti és természettudományi társulat» ásatni kezdvén, az alapfalaknak egy része napvilágra jutott, de még eddig sokkal hiányosabban, hogy sem meg lehetne kísérteni a reconstituciót.³ Az épület Vitruvius szabályainak teljesen megfelelően tájolva, verőfényes terepen van elhelyezve a Várhegy alján terülő síkon. Egy része a tiszték és főtiszték használatára lévén szánva, fényesen volt berendezve. Az egyik tojásdad alakú fürdőterem padozata fehér márvány lapokkal volt kirakva, s falai frescokkal díszítve, míg a többinek egyszerűbb, piskota vagy négy és hat-szögű apró téglákból készült pavementuma van. Az épület emelésének ideje valószínűleg közel esik a castrum alapításához, mert a Legio XIII Gemina bélyegeinek egy részén nincsen semmi melléknév,⁴ míg később Antoniniana-nak neveztetvén, — a jelző a harmadik századra utal.⁵ A fürdő tehát folytonos gondozás alatt volt.

A római város külseje a modern városokétól előnyösen különbözött, míg másfelől hátrább állottak, még a legtekintélyesebb metropolisok is, mint ma kisebb mezővárosaink. Az antik városok útjai, utcái szűkek, sötétek valának, világításnak nyoma sincsen, csak az egyetlen Antiochia házszöglein függött egy-egy lámpa, és lakói már azzal dicsekvének, hogy megszégyenítik a holdat, mert az éjszaka sűrű sötétségét nappali fényre varázsolák át. És ez jóformán mindenhol így volt a birodalomban. Még Róma is szűk és sötét, csak Nero tűzvesze után szélesítik ki utcáit, útjait az ósdiak bánatára, kik szentül hívék, hogy a régi város egészségesebb volt, mert keskeny utcáiba nem hatolhatott be a napfény.⁶ De keleten most is ilyképen van, különben alig viselhetnék el a napnak perzselő hevét. Pompeiben a Strada Mercanti 8-68 m. széles, s ebből még a két oldalon egyenkint 1-86 m.-nyi járda leszámítandó. Aquincum utcái sem szélesebbek. A járdák magasabbak, mint a szekérút, s ettől legtöbbször keskeny fal által választatnak el. A találkozási pontokon kimagasló kövek helyezvék el, úgy hogy a gyalogjárók átjuthatnak száraz lábbal, a kocsik pedig akadálytalanul mehetnek tovább. A kövezetre nagy súlyt fektetvén az egész

¹ C. J. L. III. 1006: Fortunae | Aug(ustae) Sacrum | P. Aelius Geme | lus vir cla | ris-simus | perfecto a solo balneo | consecravít.

² Eph. epigr. II, 414: er | balne(as) populo pu | blic(as) et oleum | qosuit | locus) d(atus) d(ecreto) d(ecurionum).

³ Az ásításoknak eddigi eredményét szakavatottan ismerteti Dr. Cserni Béla: „Apulum maradványok“ czímmel. Egy tábla rajz. ld.: Az „Alsófehérmegyei történelmi, régészeti és természettudományi társulat“ harmadik évkönyvében 19. kv. 1.

⁴ Cserni Béla közlése ugyanott 12 (retograd), 13, 15—16. sz.

⁵ Dr. Cserni Béla közlése ugyanott 14-ik sz.

⁶ Tacit. Ann. XV. 43.

birodalomban, nem takarékoskodtak még a kisebb vidéki városok sem. Pompei utcáit polygon láva lapokkal burkolák, Aquincumban a közeli bányák anyagát használták. Sarmizegetusában leginkább a petrisi (Arany) augit-andesitet, mely rendkívül kemény és tartós lévén, a főváros utcái vetekedhettek a legtekintélyesebb metropolisokéival. Apulumban sem volt másképen. Még a sikátorokban sem kímélték a követ, hogy ezekben is könnyű és biztos legyen a közlekedés. És e keskeny, a főutczákkal párhuzamosan haladó közök föltalálhatók jóformán minden antik városban, különösen Pompeiben, hol legtöbbször oly szűkek, hogy két kocsi nem kerülhetvén ki bennük egymást, csak gyalogok által használtatnak. Ezért a nagyobb házak, ha csak lehetséges, két utczára nyílnak, két bejárattal — az anticum és posticummal, melyek közül az elsőt a ház cliensei, vendégei stb. használják, utóbbit pedig a család tagjai s a rabszolgák.

Föltűnő az is, hogy nincsenek istállók. Aquincumban még eddig egy sem került napfényre s Pompeiben ¹ és Sarmizegetusában ² is csak egy-egy oly házat ástak ki, melynek nagy, kocsik által használható, a szekéruttal egy szinten fekvő kapuja volt. E jelenség oka az, hogy Itáliában, helyesebben a birodalomban, nem szoktak sem lovagolni, sem kocsizni az utcákon. A lovaglást a katonák előjogának tarták, melyet a császárok szükségesnek láttak végigföntartani. Claudius edictummal hagyja meg az utazóknak, hogy Itália városain csak gyalog vagy gyaloghintón menjenek keresztül. ³ Marcus Aurelius e rendszabályt kiterjeszti az egész birodalomra, ⁴ s Aurelianus mint tábornok még sebesülten sem akart kocsit használni, hogy bemehessen Antiocheiába. ⁵ Terhes szekerek jártak ugyan a városban, de csak hajnalhasadtáig.

A magánházak külseje lehetőleg egyszerű, homlokfalaikon a legtöbb esetben nincs semmi díszítés, kapujuk keskeny, kicsiny, ablakaik aprók, inkább csak lyukak, melyeken át meglehet tekinteni, hogy künn az utcán mi történik. Az előrészt a városok élénkebb negyedeiben üzletek, tabernák foglalják el, sokszor még a leggazdagabbak házaiban is, míg család, a lakók a belső részeket foglalják el. De ha az utczára néző rész nincs is ilyképen értékesítve, azért a ház mégis befelé irányul egészen, a külvilággal jóformán semmi köze sincs, a külső részt nem díszítik, de annál inkább a belsőt, — a fényűzés minden nemével. Vanak mozaikkal kirakott, vagy másféle színes padozattal ellátott szobák, néha valódi dísztermek. S erre sokat áldoztak Apulumban is, — mert a mult században több, igen csinos mozaik került elő; a szegények házai pedig belül is ép oly egyszerűek, mint kívül. S e rendszernek meg van a maga előnye, — meg az, hogy a külső nem árulván el semmit, még csak nem is sejthető, hogy benn fényben, jólétben vagy nyomorban élnek-e?

¹ J. Overbeck: Pompei. III-ik kiad. 352. l.

² Király P. Sarmizegetusa 110. kv. l.

³ Suetonius: Claud. c. 25.

⁴ Capitolin: Marc. Aurel c. 23.

⁵ Vopisc. Aur. c. 5.

XXI. A KÖZ- ÉS MAGÁN-ÉLET.

Apulum társadalmi élete -- a castrum Dáciának legnagyobb erőssége és főhadiszállása lévén, kezdetben tisztán katonai, valóságos tábori élet, polgári elemek nélkül. A vár falai között sátorokban tanyáznak a legionariusok a segédcapatok legénysége tisztjeikkel együtt, s a Legio I. Adiutrix és XIII. Gemina az első években épen úgy élnek, mint a háború idejében, szabályszerűen viszik a gyakran nagyon messze terjedő őrzárásokat, gyakorlatokat, ellátják a várbeli szolgálatot stb. Mindez együtt elég sok volt ugyan, de mégsem annyi, hogy teljesen elfoglalta volna a közembereket, mint tiszteket, maradt még elég idő, s ezt a vár mellé települt markotányosok sátraiban borozgatva, vagy a «posca»-t szürcsölve,¹ beszélgetéssel, tervezgetéssel tölték el, — ha szépen, csöndesen ment a mulatság, ha a koczka és szőlőnedv nem izgatá föl e vad legényeket. Ilyenkor a verekedés, duhajkodás alig tartozik a ritkaságok közé. A tisztek részére föntartott helyiségekben már szolidabban folyhatott a mulatság. A fiatal optiok adták a komoly meglett férfiakat, — a legtöbbször életkoruk delén lévő, vagy a csatatereken megöszült centuriók, komor, szótalan harczosok, míg az ő nyelvüket is megoldá az ó-bor, s akkor előállottak élményeikkel, kicsiny és nagy tetteikkel, nem hallgatva el semmit, de megtóditva, kiszínezve mindent, hogy a dicsőség és a bajtársak bámulata annál nagyobb legyen. Különben sohasem lehettek szűkiben az elbeszélni valóknak. Világlátott ember volt valamennyi és tapasztalt, Rómában megfordult mindegyik, meg a birodalom legnagyobb részében, mert sűrűn helyezgették őket egyik legióból a másikba, és csak hosszú, a legénységnek huszonöt évi szolgálati idejét messze meghaladó activitas után bocsáttattak a jól megérdemelt

¹ Posca = víz, eczet és bennök sokféle erős fűszer.

nyugdíjba! Néha negyven-ötven évet töltének fegyverben, folytonos harc- és háborúban. E hosszú idő alatt volt elég alkalmuk tapasztalatokat gyűjteniök, s vagyont, mert javadalmazásuk a viszonyokhoz képest elég nagy volt. Trajan idejében 720 denar, teljes ellátás és szolgálat, s volt elég mellékjövedelmük is a császárok donativumaiból, a zsákmányból, a katonák ajándékaiból stb., úgy, hogy megkapván végkielégítésüket, kitudták mutatni akárhányan a 400.000 sesterciust — 40.000 frt — tevő lovagi censust. Ők valának a legionak valódi eliteje, — s a legelső centurio a primipilus, már a hadvezér, a legatus tanácsának is tagja, de néha valódi vezére is a legionak, mert a tribunok gyakran tapasztalatlan úrfiak, a parancsnokok pedig a harc és háborúhoz mit sem értő császári, vagy másféle kegyenczek. Egészen rendén volt tehát, hogy nekik van legnagyobb tekintélyük a hadseregben, s hogy az ő állásaikat tölték be a legnagyobb elővigyázattal. A tribunok legtöbbször hazulról is gazdag fiatal emberek, sokszor senatori rangúak, kik már nem érintkeznek közvetlenül a légénységgel, — sőt a centuriókkal sem; — a legatus környezetébe tartoznak, már annak udvarát képezik, s ép oly pompás életet folytatnak, mint maga a parancsnok. Fizetésük többszörösen meghaladja a centuriókéét — 25.000 sestercius = 2500 frt — s bőven elég arra, hogy mint nőtlen emberek a táborban is megtartsák kényelmüket, fővárosi kényes és fényűző szokásaikat. A legatusok a táborban valódi királyok, legtöbbször dúsgazdag nagyúrak, de ha szülői házuk esetleg szegény is, fizetésük oly óriási összeg volt, melylyel alig versenyezhet egy-egy modern kis állam p. Szerbia, Bulgária uralkodójának civillistája. A legtöbb valóságos udvart tartott még a castrumban is, palotának is beillő sátorban lakott, s a háztartásához tartozók, elfoglalák a retenturának — a tábor hátsó része — jelentékeny részét. Fényes lakomákat adtak, asztalaikon három világrésznek minden nyalánkságát élvezheték az ingyenczek; arany, ezüst neműik bámulatba ejtik még az utókort is. Varusnak a nydami mocsarakból előkerült kincstárában (?) oly tálak, tányérok stb. valának, melyeket irigy szemekkel nézhetnek a modern Croesusok is. Az apulumi legatusok sem tettek másképen, ők is előkelő, senatori rangú férfiak mindnyájan; — többen döntő befolyást gyakoroltak az egész birodalom sorsára, s csak egyetlen-egy van közöttük, valószínűleg Gallienus idejéből, ki nem származik Romának legmagasabb köreiből, s csak praefectusi rangot visel.

Később a tábor mellett keletkezett telep valóságos várossá bővülván polgári elem is csatlakozik a katonaihoz, bár ennek legnagyobb része megint katonákból telik ki: elbocsátott veteránok, nyugalmazott tiszttekből, kik nem akarták, vagy nem tudták elhagyni bajtársaikat, még a nyugalomban sem, nem régi dicsőségüknek színhelyét, a táborn. Meghúzódnak tehát mellette. Ők vezetik a táborváros közigazgatását katonás szigorral, egyszerűséggel, s a canaba is valóságos castrum, de békés jellegű, melyet mint fönnebb említém, időfolytával elláttak a nagyvárosok minden kényelmével, s a melynek szépítésére még a veteránok sem sajnálták sokszor keservesen gyűjtött denárjaikat. Itt olcsón, kényelmesen éltek csekély jövedelemmel is, virágzó háztájat alapíthatának, melyben nem egy gyöngéd viszony szövődhetett s szövődött az ifjú szívek kö-

zött, bárha a rendkívül szigorú szolgálati szabályzat a tényleges katonának nem engedi meg a nősülést, s még a főtiszteknek sem, hogy nejeiket magukkal vigyék. De a mit megtiltott a hadi jog, megengedé a polgári, a házasságnak oly alakját tévé lehetővé, mely ha a gyermekeknek nem adott is teljes polgárjogot, de megadta atyjuknak nevét, meg az örökösödést.¹ S e házasságokat utólag megerősíti a császár, a legfőbb hadúr is, midőn az elbocsátás alkalmával megadja veteránjainak a *connubiumot* és *commerciumot*. Ez eléggé bizonyítja, hogy az ily házasságok sűrűk valának s általánosak. A *contubernium*, a *canaba* nem elégíthet ki a finomabb érzésű embereket, nem azokat, kiknek szerencsés gyermekora volt szerető szülők közt. Ezek vágyódtak a családos élet melege után. — s szívesen látták őket a szerényebb igényű házaknál, mert a katona elég jól volt díjazva. Az egy denár napi zsold, a ruházat, fegyverek, a szabályszerű megtakarításokra stb.-re történt levonások után elég volt arra, hogy a táboron kívül lakó családnak egyszerű, de szolid existenciát biztosítson, sőt takarékosan bánva a pénzzel, még beszerzésekre is jusson. A jelentékeny zsold, s a számító élet tevő lehetővé, hogy egy-egy legionarius valóságos tőkepénzessé gazdagodjék; így Claudius Julianus, ki Claudius Philetustól 160 október 4-én, 420 denarért (168 frt) veszi meg a cretai származású Theodote nevű rabszolganőt.²

De Septimius Severusnak nagy és általános reformjaig a katona mégis csak vendég volt saját háztájában, mindig rövid időre, s a táboron kívül különös engedély nélkül nem tölthetett el egyetlen éjszakát sem, míg a császár számot vetve a viszonyokkal, a táborukból nagy ritkán mozduló, az egyes helyőrségekben gyakran évszázadokig állomásozó, s ezáltal valóságos határőrséggé vált hadtestek és segédsapátok legénységének megengedi a nősülést, sőt azt is, hogy a táboron kívül a *canabában*, vagy a *castrum* mellett fekvő városban, faluban lakjanak, csak szolgálattételre, megszabott időben jelenvén meg a várban. A császár eme intézkedése jó részben átalakítja a katonaság jellegét, különösen ama tartományokban, melyek nem igen valának ellenséges támadásoknak kitéve. Itt a legionarius békés polgárrá, földművelővé változott át, — jó módú parasztok lőnek mint a mi határőreink a törököknek egykori végei felé, — míg a mozgalmas, a mindig zaklatott tartományokban a katonaság olyan maradt, mint volt a régebbi időkben. A folytonos harc sohasem kedvezvén a gyöngéd érzelmeknek, a szakadatlanul szolgálatban lévő legényeknek sem maradt idejük családalapításra, — különösen Dáciában, hol Caracalla óta egy perczre sem szűnt meg a háború. Severus kormánya azonban elég békés volt, s akkor a legionariusok közül sokan leköltözhettek a coloniába, vagy municipiumba, sőt tevékeny részt vettek azoknak társas életében is. De mindez nagyon rövid ideig tarthatott, s ismét a tábori élet lép előtérbe. Pedig az édeskevés szórakozást, üdülést nyújthatott a tömérdek fáradalomért, melynek a katona ki volt téve. A tábort önmaguk építék — tarták fenn, nagy közmunká-

¹ G. Willmanns: Die Römische Lagerstadt Afrikas. — *Commentationes philologiae in honorem Th. Mommseni.* 202 kv. I.

² C. J. L. III. Cer. 25; 959. I.

kat hajtának végre; 158-ban a vízvezetéket nyítja Statius Priscus; közútakat építenek, vasbányákat művelnek stb.

Legfárasztóbbak mégis a folytonos, naponként ismétlődő gyakorlatok, — s a tizednaponként tartott manœuvre-ök. Hadrian császár Lambesis-ben (Afrika) személyesen lévén jelen ily hadgyakorlatokon, annak befejeztével beszédet tart a III-ik legióhoz, szigorú kritika alá vétén a látottakat. Álljon itt allocutiájának egy része, mert majdnem teljes képet ad az a békés háborúról: «A katonai gyakorlatoknak meg van a maguk módja — mondja a császár — s akár hozzá teszünk, akár elveszünk belőlük, kevesebb lesz a gyakorlat vagy nehezebb. De minél nehezebb, annál több dicséretet érdemel. Ti a legnehezebbek közül a legnehezebbet tevétek: vető gyakorlatokat végeztetek teljes páncélban. S én nem csak a tettet dicsérem, hanem annak szellemét is helyeslem.»

«Az oly erősítéseket, melyeket mások több napra elosztva végeznének, ti elvégeztétek egy alatt; a falat, mely hosszú munkát igényel, s a milyent csak téli táboroknál használnak, nem sokkal hosszabb idő alatt építétek meg, mint a hogy az földkoczkákból elkészülhet, a melyek pedig egyenlő nagyságúakra vannak vágva, könnyen szállíthatók, s nehézség nélkül rakhatók össze, mert lágyak és simák már természetüknél fogva, míg ti megépítettétek nagy nehéz különböző méretű kövekből, melyeket egyes ember sem húzni, sem vinni, sem elhelyezni nem tud, ha csak egyformákká nem alakíttatnak. Ti a kemény szikla talajba árkot vájtatok, s oldalait kisimítottátok. Elvégezvén munkátokat bementetek a táborba, s gyorsan megebédelvén újra fegyvert fogtatok a kiküldött lovast követve; a nagy lármával visszatérőket pedig (t. i. a visszavert lovasságot) fölfogtátok, s az utána nyomuló ellenséget visszavertétek.»

«Legatusomat Castellinust e kiváló férfit dicsérem, hogy betanított benneteket e gyakorlatra, mert így a harcznak valódi képét látjátok, és ha így gyakorol benneteket, úgy titeket is meg kell dicsérnem. Praefectustok Cornelianus — a legio mellé beosztott lovasság parancsnoka — szintén megtette kötelességét. A rajokra oszlás nekem nem tetszik. A lovas mondja M. Cato ne hagyja el merészen földött állását, s az ellenséget csak teljesen biztosítva üldözzé, mert ha nem látja, hogy merre megy, s nem fékezheti lovát akkor a mikor akarja, farkas vermekbe, s rejtett árkokba zuhanhat. Lassan és tömör sorokban haladjatok . . .»

«A commagenek hatodik cohorsának lovasai!»

«A cohorsok mellé beosztott lovasságnak igen nehéz kivívnia a tetszést, még nehezebb az «ala»-k (lovas ezredek) gyakorlata után; mások a távolságok, más a vetőgépekkel operáló szék száma . . . különböző a lovak s fegyverek külseje a zsoldhoz képest. Ti kiállottátok a nagy hőséget, jókedvűen végezve mit tenni tartoztok, s még ezen fölül parittyáztatok s vetőgépekkel dolgoztatok; ügyesen ugrottatok. Legatusomat Catullinust dicséri, hogy ti ilyenek vagytok! . . .»¹

¹ G. Wilmanns: Die Römische Lagerstadt Afrikas. Commentationes philologicae in honorem Th. Mommseni. 210 kv. I. (Ex)ercitationes militares quodammodo suas leges! (ha) bent, quibus si quit adiciatur aut detrahatur, aut minor | (exer)citatio fit aut difficilior

A dicséret tehát nem maradt el, ha a gyakorlatok sikerültek, s a jutalom előléptetés, kettős zsold stb. voltak.

E manœuvre-ök alkalmával a különféle csapatok együtt működve gyakorolják a tábori és hadi szolgálat minden ágát, a rajokba oszlást, négyszögek és testudo alakítást, nyílt és rejtett támadást, a gyors és erőltetett meneteket, táborütést, a vetőgépek használatát, az ostromgépek felszerelését, alkalmazását, a fegyverek hatásait stb. Befejezés után a tisztek eszmecserére gyűlnek s megbeszélvén az eredményeket, megbírálják a hiányokat s orvosolni iparkodnak azokat. E megbeszélések és észleleteknek számos újítás és reform lőn az eredménye: így Hadrian, ki részt vett Dácia meghódításában, elrendeli, hogy a római lovasság tanulja meg a parthok, örmények, szarmaták s keltáknak összes hadmozdulatait.

És e nehéz hadgyakorlatok befejezte után a nőtelen legionarius vajjon mi üdülést találhatott volna rideg sátrában? elment tehát mulatni társaival együtt, kikkel akárhányszor közös asztalt is alapítanak. Ilyen asztaltársaság névsorát tartá fönn a Corpus Inscriptionum Latinorum III-ik kötetének 1189. és 1190-ik fölirata, melyeken librariusokat, consularis beneficiariusokat, duplariusokat és secutor tribuni-t stb. találunk együtt említve. Ezek valószínűleg írástudók mindnyájan, a mi nagy képesítés volt abban az időben, s számos apró előléptetésre, de mindenek fölött az egészen közönséges tábori munkáktól való fölmentésre adott igényt. Az ily katonákat rendszeren lefoglalták a főtisztek, különösen a legatusok oly nagy számban, hogy a csapatoknak harczképessége is szenvedett.

Quantum autem difficultatis | (additur) tantum gratiae demitur. Vos ex difficilibus difficil
(limum fecistis), ut loricati iaculationem perageretis: | (neque factum solum laud)o, quin
immo et animum probo (munitiones) [quas] alii [per] | plures dies divis[is] sent[en]cias
uno die peregistis; mu[n]i[u]m lo[n]gi | operis et qualis mansuris hibernaculis fieri solet non
[mul] | to diutius extruxistis, quam caesp[ite] extruitur, qui m[o] | dulo pari caesus et
vehitur facile et tractatur et sine mo[les]tia struitur, ut mollis et planus pro natura sua:
vos lapi[dibus] | grandibus, gravibus inaequalibus (t. i. extruxistis), quos neque vehere n[e]
que attollere, neque locare quis possit, nisi ut inaequa[l]ita | tes inter se compareant; fossam
glaria duram scabram[que] | recte percussistis et radendo levem reddidistis. Opere pr[o] | bato
introgressi castra raptim et cibum et arma cepistis, [mox] | equitem emissum secuti, magno
clamore revertentem per [. . .] excepistis hostemque insequentem repressistis]
[Catullinum leg(atum) meum c(larissimum) v(irum)] | lando, quod convertuit vos ad hanc
exercit[ationem], quae veram di | micationis imaginem accepit, et sic exercet, [ut magnopere
etiam lau] | dare vos possim. Cornelianus praefectus ves[ter] officio suo sa | tisfecit. Contrarii
discursus non placent mihi. Caveat ne temere, M. Cato | est auctor, e tecto transcurrat
eques et pe[r]sequatur caute. Nam nisi | videt, qua vadat aut si voluerit eum r[et]ineat, fieri
non potest | quin sit obnoxius caliculis tectis [abque foveis fossisque ac | cul]tis. Congredi
debetis concurr[endo]

Eq[ui]tes coh[ortis] VI. Commagenorum!

Difficile est cohortales equites etiam per se placere, difficilius post ala | rem exerci
tationem non displicere: alia spatia campi, alius iacu | lantium numerus
equorum forma, armorum cultus pro stipendi modo. Verum | vos fastidium calore vitastis,
strenue faciendo quae fieri debe | bant; addidistis ut et lapides fundis mitteretis et missi
libus con | figeretis; saluistis ubique expedite. Catullini leg(at)i mei c(larissimi) v(iri) | [insig
niss cura] apparet quod tales vos.

A tiszték szintén alakítanak ily casinókat, rendesen vagy inkább mindig a legatus elnöklete alatt. Egy időben Mevius Surus legatus is praesidense volt az egyesületnek, melynek a castrumon kívül a legujabban kiásott fürdő mellett vala külön helyisége.¹

Septimus Severus óta mi sem akadályozván a katonáknak a társas életben való részvételét, élénk nyomokat hagynak a fölírtos emlékek közt, s a tábori és társadalmi életnek alig van egyetlen ága, mely ne állana ez adatok alapján teljes világosságban előttünk. A tényleges szolgálatban lévő közlegények époly családi életet élnek, mint a polgárok, fölírataik megemlítik öveiket, egyenkint vagy összesen, vagy őket emlegetik a szülők, testvérek, rokonok, jóbarátok. S az inscriptióikban nyilatkozó szellemén nyoma sincs a hivatásukkal együtt járó s így megbocsátható nyerseségnek, vadságnak; és ha nem lenne megemlítve a hierarchiában elfoglalt rangjuk, úgy alig tudnók megkülönböztetni, hogy melyik fölírat származik katonától, melyik polgáritól! A kiérdemült centuriók, signiferek, közlegények végkielégítésük alkalmával földbirtokot s házat kapva, ama városnak kötelékébe lépnek be, hol kikapták járandóságukat, s decuriók, sőt hivatalnokok lesznek és így tényleges activ befolyást nyernek a közügyekre is.

Sokkal nagyobb hatást gyakorolhatának a főtisztek. Házaik Severus óta legfényesebbek lehettek a városokban, s egy-egy tribunus laticlavus gyakran oly pompával élt, mint modern Rothschildjeink. Még nagyobbab a legatusok, kik Commodustól fogva nejeiket és családjaikat is elhozzák székhelyükre. C. Caerellius Sabinusnak háztáját neje Fufidia Pollitta igazgatja:² L. Annius Italicus Honoratus udvarát felesége Gavidia Torquata vezeti s itt vannak gyermekeik is: Italicus, Honoratus és Italica;³ Severus Alexander legatusa M. Valerius Longinus övéivel — cum suis — lakik Apulumban.⁴ Házaik fényéről fogalmat alkothatunk, ha megemlítem, hogy Valerián császár Claudiusnak, a Legio V. Martia legátusának háztartása számára természetben utalványoz 26.000 liter rozsot, 52.000 liter árpát, 650 kg. szalonnát, 1860 liter ó-bort, 80 liter finom, 320 liter közönséges olajt, 175 liter sót, 49 kg. viaszt; továbbá szénát, szalmát, eczetet, gyümölcsöt, zöldséget a mennyi szükséges; 300 állatbort a sátrakhoz, évenként 15 ökröt, 3 lovat, 10 tevét, 16·5 kg. ezüst edényt, 150 drb. aranyat (= 1375 frt.) «Adni fogtok neki évenként — írja Róma praefectusának — 6·5 kg. súlyig fazekakat s egyéb edényeket a borok vagy más folyadékokhoz; évenként két katonai vörös alsó ruhát, két selyemmel szegett katonaköpenyt, két

¹ Téglás G. és Király P.: Ujabb adalékok Dácia fölírtattárához 12. sz.

..... cer (Me)vi. Suri. C(onsularis III Daciarum) | echius } (= centurio Leg(ionis) XIII G(eminiae) | citus } (= centurio Leg(ionis) V M(acedonicae) P(iae) | udianus } (= centurio Leg(ionis) V M(acedonicae) P(iae) | epius corn(icularius) | (c)orn(icularius) |

Föltűnő, hogy a tribunok nem említetnek.

² C. J. L. III. 1074.

³ 211/222 közt. C. J. L. III. 1071.

⁴ 222/234 közt. C. J. L. III. 1020.

aranyozott ezüsből készült mellesattot, egy egy mellesattot, egy aranyozott ezüsből készült kardkötőt, két köves, egy uncia súlyu gyűrűt, két uncia súlyu karpereczet, nyaklánczot, mely egy font legyen (= 320 gr.), bearanyozott sisakot, két, aranynyal befuttatott pajzsot, egy pánczélt, két nagy lándzsát, két rövid gerelyt, két kardot, négy kaszát; továbbá egy szakácsot, egy öszvérhajtót, két, a foglyok közül kiválasztott szép asszonyt; két diszruhát, az egyiket félselyemből, a másikat girbai biborból, egy alsó ruhát mauretaniai biborból, s kirendelünk mellé egy titkárt, egy felügyelőt a főhadiszállásra, egy építőmestert; adjatok neki négy, cyprusi művü pamlagot ebédlőjébe, két fehér inget, két fejszalagot, egy togát, széles sávot (bibor sáv a tunicára) egyet, két vadászt, kik mindig rendelkezésére álljanak, egy ácsot, egy vízfordót, egy halászt, czukrászt, 327 kg. fát mindennapra ha van a helységben, ha nincsen, úgy onnan a hol van, naponkint négy véka szenet, egy fürdőst, a fürdőhöz fát, szükség esetében igénybe veheti a nyilvánosat is.¹ S e tömérdek természetbeli szolgálmányhoz a tekintélyes új évi ajándék s a rendes évi fizetés járult, a mi szintén jelentékeny összeg, legalább tizszerese a tribunokénak még akkor is, midőn a birodalom pénzviszonyai oly zilált helyzetbe kerültek, hogy abból nem volt többé menekvés. A katonák javadalma aranyban számíttatván, a forgalomban levő rosz, értéktelen váltópénzre reá fizeti az állam az arany agiot, s így Probus mint tribun 25.000 sestercius helyett 28.000-et kap, a mi 12% fölpénznek felel meg.² Növelte még jövedelmüket a kiküldetések alkalmával élvezett tekintélyes napi-díj. Aurelianus Rómába rendeltetvén, Valerianustól naponkint két aranyat, ötven Philippus féle ezüst apró pénzt, és száz rézdenárt kap a naturaliakon kívül.³

¹ Trebellius Poll. Claud. c. 14. Salarium de nostro privato aerario dabis annuos frumenti modios triamilia, hordei sex milia, laridi libras duo milia, vini veteris sextarios tria milia quingentos, olei boni sextarios centum quinquaginta, olei secundi sextarios sescentos, salis modios viginti, cerae pondo centum quinquaginta, faeni, paleae aceti holeris herbarum quantum satis est, pellium tentoriarum decurias triginta mulos annuos sex, equos annuos tres, camelas annuos decem, mulas annuas novem, argenti in opera annua pondo quinquaginta, Philippeos nostri vultus annuos centum quinquaginta... Tunicas russas militares... annuas, sagochlamides annuas duas, fibulas argenteas inauratas duas, fibulam auream cum acu Cyprea unam, balteum argenteum inauratum unum, annulum bigemmem unum unciale brachiale unum uncium septem, torquem libralem unum, cassidem inauratam unam, scuta chrysographata duo, lorica unam quam refundat. Lanceas Herculianas duas, acilides duas, falces duas, falces faenarias quattuor. Cocum quem refundat unum, mulionem quem refundat unum, mulieres speciosas ex captivis duas, albam subsericam unam cum purpura Girbitana, subarmale unum cum purpura Maura, notarium quem refundat unum, structorem quem refundat unum, accubitalium Cypriorum paria duo, interulas puras duas, fascias viriles duas, togam quam refundat unam, latum clauum quem refundat unum, venatores qui obsequantur duo, carpentarium unum, curam praetorii unum, ligni cotidiani pondo mille si est copia, sin minus quantum fuerit et ubi fuerit, coctilium cotidiana vatilla quattuor, balneatorem unum et ad balneas ligna, sin minus lavetur in publico.

² V. Duruy: Geschichte des Römischen Kaiserreiche, übersetzt von G. Hertzberg. IV-ik k. 408 l. 2-ik jegyzet.

³ Flav. Viopiscus. — Aurelian c. 9: (Aurelianus) quamdiu Romae fuerit, panes militares mundas sedecim, panes militares castreuses quadraginta, vini mensalis sextarias quad-

S mennyivel nagyobb volt a pénz értéke akkor, mint most, s mily nagy az olcsóság. E nagyurak tehát fényes házat tartának mindnyájan, s mégis meggazdagodtak majdnem kivétel nélkül.

Egyedüli versenytársaik a legatusok voltak, kik a tartomány fénykorában szintén itt székelnek, s ép oly nagy javadalmazásban részesülnek, mint katona collegáik. Africa kormányzójának évi fizetése 1.000,000 sestercius (100,000 frt), de a dáciai is alig kap kevesebbet 500,000 sesterciusnál, mert consularis lévén, első rangú. S e nagy fizetéshez még a tömérdek természetbeli szolgálmány járulván, úgy élhettek, s éltek is, mint valódi dynasták. És vajjon ki ellenőrizheté igaz vagy igaztalan úton szerzett mellékjövedelmeiket?

Az ó-korban a legmagasabb rangú tisztviselők hivatala, udvaruk egy részének tekintetvén, a sok alsóbb ragú hivatalnok, titkár, irtok, szolga, stb. mindnyájan a palotához tartoznak, annak fényét, hatásosságát emelik számukkal, jelenlétükkel, mert a nagy urak, különösen a régiek, kik a közéletben mindent cumulálnak, háztartásaikban a munkafelosztást a végtetekig viszik, külön-külön egyéneket alkalmazva a legcsekélyebb teendőkre is. Termeik hemzsegnék a rengeteg személyezettől, s a rabszolga-néptől, úgy, hogy ünnepélyek alkalmával majdnem több a szolga, mint vendég.

A legnagyobb fényt, pompát természetesen a császárok itt időzése alkalmával fejtik ki. S ebben többször volt része tartományunknak, mint városunknak. Caracalla, e félig örült, valószínűleg meglátogató Apulumot is, s akkor coloniánk és municipiumunkban is megtörténhettek a furesaságok és iszonyatosságok, melyek galliai útazását részben oly comicussá, részben oly undorítóvá teszik. Annál nagyobb örömmel fogadhaták Maximinust, Philippust, Decium a helytartók, mint város, mert itt tartózkodásuk csak áldásthóhozó volt a provinciára. Mily fényes, ígész látvány lehetett a Legio XIII. Gemina teljes felszereléssel, élén a nemes fajú lovon ülő, biborba öltözött legatussal, a fényes, ragyogó egyenruhát viselő tribunokkal, arany és ezüst ékítményektől ragyogó signumaival, csillogó imagoival, s a féltékenyen őrzött és medvebőrös dísz viselő aquilifer által vitt sasával, midőn a castrumból levezető, tükörsimára kövezett úton lejött a közeledő imperator elé. A legénységnek — ha összpontosított az egész legio — hatezer főnyi tömege, a harczedzett erős alakok, ünnepi díszben mindnyájan, sisakjukon ott a tollforgó, páncéljuk, pajzsuk, kardjaik, lándzsáik csillámlanak a napfényben, nagy hatást gyakorolhattak még a legstoicusabb emberre is, és nyugodt, biztos, egyetlen vezényszóra történő mozgásuk megfélemlítőt a legátalkodottabb ellenségre is. Utánuk a legio lovasága jött, válogatott, szálas legények, nagy, inkább kitartó, mint gyors lovakon. Majd a lovas csapatok. Egyenruhájuk sokkal fényesebb, mint a legionarius

raginta, porcellum dimidium, gallinaceos duos, porcina pondo triginta, bubulae pondo quadraginta, oleum sextarium unum, item olei secundi sextarium unum, salis sextarium unum, herbarum, holerum quantum sat est. Sane quoniam ei aliquid praecipue decernendum est, quam diu Romae fuerit, pabula extra ordinem decernes, ipsi autem ad sumptus aureos Antoninianos diurnos binos, argenteos Philippeos minutulos quinquagenos, aeris denarios centum. Reliquia per praefectos aerarii praebentur.

lovasoké: lószőr forgóval díszített sisakjuk Hadrian óta aranyos, rostélya a kivonulásoknál nem lévén leeresztve, láttatni engedé a katonák arczeit; vállai-kon festői redőzetű kimmer chiton, balkarjukon kicsi pajzs, oldalukon széles, rövid, de nehéz kard. A sorokat az auxiliaris gyalog-csapatok zárják be, nemzeti egyenruháikban! Az ily kivonulásokról hetekig, hónapokig elbeszélgethettek a szemtanúk, hiszen a világlátott Dio Cassius is azt írja, hogy sohasem élvezett szebb látványt, mint Severusnak Rómába érkeztek a legioknak s az összes csapatoknak fölvonulása.¹ A katonaság után a nép szokott tódulni, ünnepi ruhában, messze ki, túl a város falain, hogy minél hamarabb lássa, üdvözölhesse a közelgő imperatort, s majd bekísérje a virágokkal, szőnyegekkel díszített, s a füstölők, égő fáklyák, lámpák gőze, füstje által szinte homályossá lett utcákon át előbb a praetoriumba, hol a császár a főtisztek s katonák hódolatát fogadá, majd a lakásául kijelölt házba vagy palotába.

A városi közönség élén a hatósági személyek mennek, díszöltőnyeikben. A duovírek a toga praetextát öltik magukra, s lictorok viszik előttük hatalmuk jelvényét, a vesszőnyalábot, majd az aedilisek, quaestorok, a scribák stb. Utánuk a curia tagjai teljes számban, büszkén viselve ornamenta decurionaliákat, rangjuk jelvényeit. Majd az előkelő polgárok, s köztük legelső helyen Apulum legtekintélyesebb, leggazdagabb családjai, az Aeliusok,² Juliusok,³ Vareniusok.⁴

Az Aeliusok szerény kezdetekből indultak ki. P. Aelius Marcellus a család alapítója, az állami rendőrségnél, a frumentariusoknál kezdi nyilvános pályáját, talán mint közlegény, majd centurio lesz, s subprinceps peregrinorum; ezután átlépve a rendes hadseregbe a Legio VII. Gemina Pia Felix hastatusa, princeps, majd primipilus a lesz, később pedig praefectus, s mint ilyent, helyezik át az Aquincumban állomásozó Leg. I. Adiatrix-hoz. Ekkor nyugalomba vonulván, polgári pályára lép s Italiában telepszik meg, hol az ősi, latiumi Laurentum és Laviniumban flamen lucularis-szá választják, az umbriai Fulginium, Iguvium és Farofflaminium pedig patronusaikká, s ő ez utóbbinak «splendidissimus ordoja» által megszavazott kitüntetést azzal viszonzozza, hogy a decuriokat és gyermekeiket megvendégeli kenyérrel, borral, s egyenkint husz sesterciussal, míg a polgárságot, de az összes lakosságot fejenkint 4—4 sesterciussal ajándékozza meg.⁵ Üzleti összeköttetései Dáciába hozván őt, Apulumban telepszik meg, s a colonia azonnal megválasztja decurionak és patronusnak.⁶ Új hazájában is megmaradván üzletembernek, az állami uradalmakat bérli, oly nagy terjedelemben, hogy két igazgatót tart! Dades és Filetust,⁷ kiknek fölrataiból érte-

¹ Dio Cass. 74, 1.

² C. J. L. III. 974, 1001, 1006, 1104, 1180, 1181, 1182, 1207, 1208, 1209, 1210, 1211, 1213, 1224.

³ C. J. L. III. 1029.

⁴ C. J. L. III. 1198.

⁵ C. J. L. III. 1180. Henzen 6747: ...splendidissimus ordo Forofflaminensium; cuius dedicatione decurionibus et liberis eorum panem et vinum et (sestertios vicenos) nummos item municipibus (sestercios quaternos) nummos dedit.

⁶ C. J. L. III. 1180. Cursus honorumát lásd Henzen 6747.

⁷ C. J. L. III. 1181, 1182 Dades et Filetus actores.

sülünk a derék férfiú családi viszonyairól is. P. Aelius Marcellus nőtlén, vagy legalább gyermektelen volt, mert két testvérjének: P. Aelius Julianusnak leányát, P. Aelia Juliana Marcella-t¹ a «splendidissima puella»-t s P. Aelius Antipaternek fiát, P. Aelius Antipater Marcellust² adoptálván örököseivé teszi. Nagy vagyonából részeltetvén testvéreit is, ezek censusuk alapján fölvétetnek a lovagrendbe, s Aelius Julianus, ki előbb csak augur coloniae,³ később már eques Romanus, flamen és duovir coloniae Apuli;⁴ hasonlóan P. Aelius Antipater, ki eques Romanus, duoviralis coloniae Apuli lesz, bár a katonaságban közlegénynél többre nem tudta vinni, különben P. Aelius Marcellus jószágigazgatói alig hallgatták volna el rangját.⁵

Családjuk megalapítása még az Antoninusok korára esik, s P. Aelius Marcellus, valószínűleg Marcus Aurelius vagy Commodus idejében hagyja oda a katonaságot, míg testvére, P. Aelius Antipater, csak Severus alatt, miként a cursus honorumában előforduló «a militiis» kifejezés eléggé igazolja.⁶

P. Aelius Marcellus kiterjesztvén gondoskodását családjának többi tagjára is, P. Aelius Genialis fokról-fokra emelkedik: Aesculapius és Hygia tiszteletére emelt fogadalmi kövén még csak duoviralis,⁷ míg később pontifex és patronus centonariorum.⁸

Az atyák szerzeményeit a fiuk még szaporitván, P. Aelius Gemellus oly censusra jut, hogy tagja lesz a római senatusnak, s mint senator szentel fogadalmi követ az általa Apulumban épített közfürdő megnyitásakor Fortunának;⁹ P. Aelius Strenuus equo publico, sacerdos arae Augusti, Sarmizegetusa augurja, majd polgármestere, Drobetában decurio, Apulumban ismét augur s patronusa az ácsok, takácsok és hajósok czeheinek, főbérelője az állami legelők, sóbányák és szállításoknak;¹⁰ P. Aelius Antipater Julianus Genialis, valószínűleg P. Aelius Genialis fia, szintén equo publico, apulumi decurio és quinquennalis;¹¹ P. Aelius Silvanus Apulum polgármestere, Augustus oltárának papja, római lovag és vir egregius, leánya Fabia Lucilla pedig az ácsok és takácsok czeheinek védnöke;¹² P. Aelius Lupus (az anyja Aurelia Apollonia) eques Romanus, pontifex és duoviralis.¹³ Családjuk tagjai lehettek még P. Aelius Valerianus a collegium fabrum

¹ C. J. L. III. 1182.

² C. J. L. III. 1181.

³ C. J. L. III. 1001.

⁴ C. J. L. III. 1182.

⁵ C. J. L. III. 1181.

⁶ C. J. L. III. 1181.

⁷ C. J. L. III. 974.

⁸ C. J. L. III. 1208.

⁹ C. J. L. III. 1006: Fortunae Aug(ustae) Sacrum P. Aelius Gemellus vir clarissimus perfecto a solo balneo consecravit.

¹⁰ C. J. L. III. 1209: ... conductor pascui, salinarum et commercianum.

¹¹ C. J. L. III. 1104.

¹² C. J. L. III. 1207. mater collegiorum fabrum et centonariorum....

¹³ C. J. L. III. 1213.

patronusa és decurioja;¹ P. Aelius Victorius Plautianus, Salvia municipium decurioja,² s a három éves korában elhalt P. Aelius Athenodorus.³

E sok ágú, gazdag és előkelő család jelentékeny befolyást gyakorolt egész Dáciára, de főkép Apulumra, dominálván a köz, mint társadalmi életet, mely a római városokban, még a császárság idejében is, midőn a politikában s közügyekben való részvétel a minimumra olvadt, sokkal élénkebb, mozgalmasabb, lármásabb volt, mint a miénk, nem oly szétágazó, központosítottabb és legnagyobb részt a forumon zajlott le. A piac, forum, főhelye minden városnak, itt emelkednek a középületek fényes csarnokaikkal, oszlopos tornácok fogják be az egész teret, hogy a zord idő ne akadályozza meg a polgárokat napi teendőiknek eligazításában, s üres idejüknek beszélgetéssel, vagy a közdolgoknak megbeszélése által való agyonütésében.

Az oszlopcsarnokokban értesült a városi közönség a legújabb hírekről, utazók, kereskedők, ügynökök és hivatalos küldönczök, a futárok révén. Az Itáliából érkezett, vagy hazaérkezett boldog halandót ezer kérdéssel ostromlák egyszerre minden oldalról, a kereskedőt jóformán levették lábairól a kíváncsiak, s mire a hivatalos futár eljutott a legatus elé, két-három tabernában is megittatták, megvendégelték egy kis ujságért. De az ilyen érkezők sohasem hozván föltétlenül hiteles híreket, legmohóbban a hivatalos postát várták, mely a kormányzónak, a legioparancsnokoknak s procuratoroknak hozá meg a kormány intézkedéseit, rendeleteit, a föllebbezett ügyekben kiadott császári ítéleteket, s mi a legérdekesebb volt, a hivatalos csomagok mellett számtalan magánlevelet vagy legalább értesítést és az «Acta Diurna»-t, a birodalom hivatalos közlönyét. Ebben adták tudtára a nagy közönségnek a legújabb eseményeket, rövid, minden magyarázat és tódításra alkalmas alakban, a keletről özönnel érkező mindenféle kalandos híreket, Róma pletykáit, a circus, az amphitheatrum idegrázó látványosságait. S a közönség hitt, élvezett, kapkodta és magyarázta a híreket, kiki saját vérmérsékletének és belátásának megfelelően bírálva azokat. És így messze Itáliától, messze a császári udvar kémjeitől, még komoly politikai viták is támadhatnak, bár czéltalanul, mert a Róma tribusaiba beosztott polgárok nem érvényesíthetik, emelhetik föl többé szavukat. Az illetékes helyen senki sem hallgatta meg őket, ellenkezőleg szabadságába, sőt életébe kerülhetett a szabad szó még a legtekintélyesebb senator, sőt consularisnak is, ha azt egy Commodus vagy Heliogabal udvarában, cabinetjében merte volna megkoczkáztatni. Még inkább óvakodának érzelmeik, meggyőződésök nyilvánításától a nagy vagyont nélkülöző polgárok. Nem is olvassuk sehol, hogy vidéki polgár, hacsak nem volt katona, s érdemei vagy származásánál fogva az is magas rangú, fölküzdhetne volna magát számot tevő politikai állásra. A vidéki polgár, ha szülővárosában vagy provinciájának fővárosában duumvir lett, elérte politikai pályájának tetőpontját, s csak a legritkább esetekben emelkedett procurátorságra,

¹ C. J. L. III. 1210.

² C. J. L. III. 1211.

³ C. J. L. III. 1224.

azzal pedig örökre dicsekedett, sőt sirkövére is reávéseté polgártársai általános irigységének fölkeltésére, hogy egyszer vagy kétszer alkalma nyílt a helytartó biselliumán helyettesként büszkélkednie.

Igy a közérdeklődésnek a városi ügyek felé kelle fordulnia. Ezeknek legfőbb foruma a decuriok gyülekezetének (ordo) ülései (senaculum). Itt állapíták meg a szolgálatban lévő duumvir elnöklete alatt a város költségvetését, dönték el egyeseknek ügyes-bajos dolgait, a középítkezéseket, s vevék bírálat alá a hivatalból lelépett polgármesterek ügykezelését. A város dolgai mellett az igazságszolgáltatás okozott legtöbb izgalmat s szerzett ezer boszuságot az esküdteknek, és ezereket az akkor is jól fizetett ügyvédeknek. A helyi ügyek iránt való érdeklődés, az erélyes, becsületes kormányok alatt sok jó gyümölcsöt teremhetett a nagy közönség, mint egyesekre nézve, s egyik-másik császár egyenesen követelni is látszik azt, midőn környezetüknek legkiválóbbjait küldik a tartományokba, mint Septimius Severus saját testvérét P. Septimius Getát, míg máskor mindenki elfordult a nyilvánosságtól, midőn rosszul választott, vagy épen személyi és aljas szolgálatok jutalma fejében jött-ment ember kezére kerül a helytartóság, mint Macrinus idejében, ki Caracalla gyilkosainak egyikét, a rabszolgaság s borbélyaságból consulatusra emelkedett csalót, szédelgőt, Marcius Agrippát teszi helytartónak.

Ilyenkor csak a magánélet és a magán ügyekkel való foglalkozás adhatott élvezetet és időtöltést.

A római családapá a nap legnagyobb részét övétől elkülönítve tölté el. Kora hajnalban bocsáttattak be — a harmadik kakasszóra, — a kapu előtt összegyűlt cliensek, kik pártfogójukat a patronust üdvözölni megjelentek. A házigazda vagyona, tekintélye vagy kedélyállapotához képest fogadá az ingyenélő népet. Sokan kezét szorítottak mindegyikkel, míg mások rídegen, szótlánul fogadák, s üres kézzel bócsáták el őket, és ha valamelyiknek kérelme volt közülök, úgy előbb a nemencelatornak kelle megállapítani a személyazonosságot. A büszke nagy urak nem tudtak, vagy nem akartak megemlékezni róluk. De ez nem is csodálható, hiszen egy római dynastiának néha öt-hatezer védencze volt. Utánuk az ügyvivők, a gazdasági tisztviselők, a házmester, a mesteremberek fogadák uruk rendeleteit. Ezzel elérkezék a curiába, vagy tribunalba menetel ideje, s a gazda magára öltvén fehér togáját, megindult a forumra.

Közben a ház udvara is megélénkült, a háziasszony is hozzálátott teen-dőihez, ő cselédjeit, rabszolgáit fogadá először, még pongyolában. Kiosztja a napi rendet, utána néz a megelőző napon végzeteknek, majd betekint a konyhába. S ekkor még alig virradt, de a dolog sürgős, mert a házaló zöldség-árúsok, a kofák, majorsággal, tej s vajjal már megindulván, egymásután nyitnak be a hátulso kapun, nagy ékesszólással ajánlgatva, dicsérve czikkeiket, lehetőleg nagyra szabván az árát mindennek. Erre sűrű alkuvás a válasz, majd alkalomadtával egy kis szóváltás is, de végre mégis megköték a vásárt, s a háziasszony valódi örömmel, sőt diadalérzettel viteti konyhájába a kosarak tartalmát. De így nem fődözhetvén még minden szükségletét, kimegy a piacra

is, vagy kiküldi cselédjét, megszámláltan adva kezébe a sesterciusokat, quadransokat. Ezalatt a gyermekek is ébrednek, a nagyobbak már maguk is fölöltöznek, de a kisebbeknek még segíteni kell. A gondos jó anya megteszi még ezt is, s mire behozzák a reggelit, — mézes kenyér, sütemény, sajt, — készen vannak mindnyájan. Ezután megkezdődnek a villásreggeli előkészületei. Ha a házigazda foglalatossága olyan, hogy otthon tölti az egész napot, úgy ő is részt vesz benne, különben csak az iskolából éhesen hazakerült gyermekek s a házi asszony övéivel. A sajátképi ebéd (cena) estefelé van. Erre haza érkezik a ház ura is, bevégezvén teendőit a forumon, s megfordult már a fürdőben is, mire otthon megterítették.

E cena néha nagy gondokat okozhatott az urnőnek, kivált ha sok a vendég. Az ingyencség ugyan távolról sem volt oly mérhetetlen, mint a köz-társaság végső tizedeiben, s Augustustól kezdve Vespasianusig, de azért még elég követelőző. Rómában egy főpapi ebéden a következő fogásokat találtak föl: entrée: tengeri süni, nyers osztrigák a mennyi tetszett; pelorisi csigák, venus-kagylók, fekete rigó spárgával, hizlalt tyúk (poularde); pelorisi osztrigák fekete és fehér, tengeri tulipánnal; ismét venus-csigák, figemadár (billegény) édes csalánnal, kecske czomb, vaddisznó czomb, hizlalt tyúk lisztbe hengergetve, fige madarak, kürt és biborcsigák. Erre következett a sajátképi ebéd, melyet a derék szakács ilyképen állított össze: sertéstőgy, vaddisznófej, halak, ismét sertéstőgy, vadkacsa főzve, kövérpecsenye, köttés, picenumi kenyerek.¹ Ily ebédeket ugyan Apulumban még a helytartó is alig rendezhetett — a tenger nagy távolsága miatt, de a csigákat kivéve megkészítheték azt bármely úri háznál. Csak a köttés és a picenumi kenyerek előállítása igényelt hosszabb előkészületet.

A köttéshez őszi búzát használtak, melyre naponként ötször-hatszor újított friss vizet öntvén, addig áztatának, míg péppé lágyult, ezután áthajtván fátyol szitán vagy sűrű szöveten, élesztővel bekent téglákra öntik s megszáriták a napon.² Cato receptje sokkal egyszerűbb.³ A faedényekbe tett tiszta búzára naponkint kétszer öntenek friss vizet tíz napig, ekkor áttörik szitán, s aztán tepsikbe téve a napon megszikkasztják. E primitív ételt, mely itt-ott hazánkban

¹ Macrobius: sat. 3., 13., 12. A pontifex ebédje: Cena haec fuit: ante cenam echinos, ostreas crudas quantum vellent, peloridas, sphondylos, turdum asparagos subtus, gallinam altilem, patinam ostrearum, peloridum, balanos nigros, balanos albos, iterum sphondylos, glycomaridas, urticas ficedulas, lumbos capraginos, oprugnos, altilia ex farina involuta, ficedulas, murices et aprugnos. In cena sumina, sinciput aprugnum, patinam piscium, patinam suminis, anates, querquedulas elixas, lepores altilia assa, amulum, panes Picentes.

² Plini s: Hist. nat. XVIII., 17. J. P. Miller. Berlin 1766. Amylum vero ex tritico ac siligine, sed optimum e trimestri... Madescit dulci aqua ligneis vasis, ita ut integatur, quinques in die mutata. Melius si et noctu, ita ut misceatur pariter. Emollitum prius, quam accescat, linteo ac sportis saccatum, tegulae infunditur illitae fermento, atque ita in sale densatur. Ld. H. Blümner Technologie und Terminologie der Gewerbe und Künste bei Griechen und Römern. I. köt. 87. l.

³ Cato, de re rustica 87.

is divatos¹ — Chiosban találták föl.² Az általánosan kedvelt, szinte nyalánságnak tartott picenumi kenyeret, tarbúza lisztből készítették. Tésztáját kilencz napig hagyák lágyulni, midőn malozsaszőlőlével föleresztve meggyúrták, s kieszakasztván, cserépfazekakban kemenczébe rakták. Csak akkor tartván sikerültnek, ha a fazék, melyben sülték, elpattant. Asztalra e süteményt csak tejbe áztatva adák föl.³

A háziasszony rendezvén a prandium dolgait, teljes toilettet öltött, s az oescusba ment hazavárva gyermekeit, fogadva vendégeit, kik rendesen hat-hét óra között (10—12 óra a mi számításunk szerint)⁴ érkeztek, vagy pedig ő indult el, módjához képest, hordszéken, vagy gyalog. Hazatérvén, a családnak honn lévő tagjai asztalhoz ülnek, vidám csevegés, vagy komoly beszélgetéssel fűszerezve a legtöbbször elég egyszerű villásreggelit. A cenát jóval későbbben találták föl, rendesen kilencz-tíz óra, de néha 10—11 között, akkor, midőn a ház ura is otthon volt. Ha az ebéd családi, úgy mindig ő foglalja el az első helyet, ünnepélyeknél pedig a legmagasabb rangú telepszik az asztal baloldalára helyezett legelső pamlagra, míg a házigazda nejével s egyik fiával az átelleni oldalon heveredik le. A letelepedést a gazda által mondott asztali áldás előzi meg, mire gyors egymásutánban hordják föl az ételeket, előbb a könnyebben emészthetőket, majd a zsiros és nehéz, de egyszersmind tápláló fogásokat. Az utolsó tál elköltése után a házi úr által adott jelre elcsöndesedik az egész társaság, s a Laroknak bemutatják az ételáldozatot. Ezzel a nők

¹ Szülővárosomban (Rév-Komárom) Jónásné híres köttéseket készített. Otthonlétemkor édes anyám meg akarván örvendeztetni a gyermekkoromban annyira kedvelt étellel, elhivatá Jónásnét, s ő tizednapra megcsinálva, midőn föltálalta, így kínálta: „egyik csak ténsum, olyan ez a köttis, hogy maj' è'röpű'.”

² Plin. Hist. nat. XVIII., 17.

³ Plin. hist. nat. XVIII., 27.: Durat sua Piceno in panis inventione gratia, ex alicae materia. Eum novem diebus macerant: decimo ad speciem tractae subigunt uvaepassae succo: postea in furnis, ollis inditum quae rumpantur ibi torrent; nequid est ex eo cibo, nisi mactefacto: quod fit lacte maxime mulso. Ld. Blümner: Technologie stb. I. k. 77. l.

⁴ A rómaiak csak nappali órákat számítván, következőleg oszták be a napot:

római óra:	a mi időszámításunk szerint:	
	nyáron	télen
1.	4 ó. 27 p.	7 ó. 33 p.
2.	5 ó. 42 p.	8 ó. 17 p.
3.	6 ó. 58 p.	9 ó. 2 p.
4.	8 ó. 13 p.	9 ó. 46 p.
5.	9 ó. 29 p.	10 ó. 31 p.
6.	10 ó. 44 p.	11 ó. 15 p.
7.	12 ó. — p.	12 ó. — p.
8.	1 ó. 15 p.	12 ó. 44 p.
9.	2 ó. 31 p.	1 ó. 29 p.
10.	3 ó. 46 p.	2 ó. 18 p.
11.	5 ó. 2 p.	2 ó. 58 p.
12.	6 ó. 12 p.	3 ó. 42 p.
	A nap vége	7 ó. 33 p. 4 ó. 27 p.

Nyárra a leghosszabb, télre a legrövidebb nap számíttatott.

gyermekök eltávoztán az asztaltól, megkezdődik a gyakran késő éjszakáig nyúló iddögölés, de megtörténik néha az is, hogy az ég pirkadása, a cliensek gyűlékezése oszlatja szét a vendégeket.

A családi ebéd az ételáldozat bemutatásával befejeztetvén, a gazda övéinek, családjának, gyermekeinek szenteli a nap hátralevő részét, és méltán, mert a római apának nagy előjogai s állami kedvezményei voltak: «Neked meg vannak az apák előjogai, — írja Juvenalis — be vagy írva az államkinestár jegyzékeibe, akadálytalanul örökölhetsz, elfogadhatsz bármely hagyatékot, s még az állam illetékeire is igényt tarthatsz; ha hivatalra pályázol, előnyöd van a többi je-lölttel szemben, és mint tisztviselő, előnnyel birsz társaid fölött.» ¹

Részint ez előnyök miatt öltött az egész ház ünnepi színt, midőn a gazdának fia született; az ajtókat, kapukat ilyenkor virágokkal díszíték föl, s ha gyászban valának, rögtön letevék azt, összegyűjték a rokonokat, barátokat és fényes lakomát tartának Juno tiszteletére, hogy adja vissza mielőbb a fiatal anya egészségét. Nyolcz nappal később, ha leányka örvendeztetí meg a házat, fiú születése alkalmával pedig a kilenczediken következett a gyermekre a «tisz-talkodás» napja, midőn a család legidősebb tagja, a nagymama, vagy nagynéni — írja Persius — kiveszi a gyermeket bölcsőjéből, s megdörzsölvén homlokát és ajkait megnyálozott ujjaival, megveregeti mindkét kezével, kívánva, hogy legyen olyan gazdag, mint Licinius avagy Crassus, s rózsákon járjon egész éle-tében. ² A szertartás bevégeztével bejegyzék a gyermeket a polgárok anyakönyvébe. S ha nem lett is oly gazdag, mint Licinius, mégis mindig örömmel gondolt vissza a napra, melyen megjelent a világon, és megünnepele tőle telhetőleg. Fehér ruhát öltött annak évfordulóján, vagy legalább a legtisztábbat, ha amarra nem telt, s ajándékokat osztogatott barátainak, kik hasoulóval viszonzván szíves megemlékezését, meglátogaták mindnyájan, üdvkivánatokkal halmozák el s részt-vevének a Geniusának és Larjainak bemutatott áldozatban. «Ne várd — írja Ovidius a száműzetés szomorú napjaiban — hogy születésnapomon fehér kö-peny fődje vállaimat, hogy a virágokkal díszített, s tömjéntől füstölgő oltár előtt fogadalmakat s imákat rebegjenek ajkaim.» ³

A császárság idejében a gazdag előkelő házak úrnői gyermekeiket ren-desen dajkákra bízák, kik aztán pillanatra sem hagyván el a bölcsőt, lassankint fontos, nélkülözhetetlen és befolyásos személyek lőnek, hűséges kísérői a nő-vekvő urfinak, kisasszonykának, s mindvégig gondviselőik még a legzivatárosabb

¹ Juvenalis. Satir IX. 87. A „ius trium liberorum.“

² Aul. Persius. Satir II.

Ecce avia, aut metuens Divum matertera, cunis
Exemit puerum, frantemque atque uda labella,
Expiat, urentes oculos inhibere perita.
Tunc manibus quatit, et spem macram, supplice voto
Nunc Licini in campos, nunc Crassi mittit in aedes:
Hunc optent generum Rex et Regina: puellae,
Hunc rapiant: quicquid calcaverit, hic rosa fiat.

³ Ovid. Trist. III. 13.

időkben is. Nerót és Domitiant dajkáik temettetik el, megmentve földi részeiket a gúny és meggyaláztatástól. De a dajkáltatás nem volt általános, különösen a provinciákban nem, hol legtöbb esetben maguk az anyák foglalkozának kicsinyeikkel.

Ha a gyermek fölcseperedett, ügyes tanítót választának melléje, vagy iskolába adák, s ha még erre sem telt, legalább óvakodtak a rossz példa-adásától. A nevelésnek ama nagyfontosságú elvét: «maxima debetur puero reverentia — a gyermeket a legnagyobb tisztelet illeti meg.» Juvenalis írta le ugyan legelőször,¹ de azért érezte, tudta azt minden intelligens ember, s a szerint rendezé be házáat, hogy óvja, védje gyermekeinek gyöngéd, minden benyomást fölvevő, befogadó kedélyét, melynek tisztasága, nemessége hatással van szülőikre is. Hiszen ugyancsak az idézett satyricus mondá: «hogya vétkezni akarsz, ellenáll kis fiad.»² S hol egyszerűség, tiszta erkölcsök uralkodtak, ott komolyan s szigorúan nevelik a gyermekeket.³ A családi élet tisztasága, fegyelme készíté elő őket a közélet szigorú rendjére, s az apa iránt való tisztelet és őszinte szeretet mellett, korán beléjük olták a törvények tiszteletét is.

A fiuk tizenöt-tizenhat éves korukban emberedni kezdvén letevők gyermekruhájukat talismanjukat (bulla) följajánlák a házi isteneknek, játékaikkal együtt és komoly munka után láttak. A szegény szülők fiai mesterséghez fogtak — a gazdagokéi pedig valamely jogtudós vagy ügyvéd irodájába léptek be gyakorlati tanfolyamra, vagy épen a helytartó kíséretébe osztattak be, elsajátítandók a tudományokat s a kormányzás titkait.

De az önállóság még nem menti fel őket az atyai hatalom alól — teljes érvényben maradt az fölöttük, míg az atya nem mondott le róla, még házasságuk után is, midőn maguk is családot alapítanak, de még akkor is, midőn már magas rangot viseltek a közéletben, s tartott a perczig, melyben az apa örök nyugalomra hajtá fejét.

Hasonló gonddal nevelék a leányokat is. Megtaníták őket szőni, fonni, varrni, sütni, főzni, szóval mindarra, minek gyakorlati hasznát veheték majdan. A jobb módú házakéi nyilvános iskolába járnak mint a fiúk, vagy külön tanítójuk van, ki föltárja előttük a görög és latin irodalom szépségeit, tanultak zenét, tánczot, éneket is — tehát elsajátíták ama művészeteket is, melyekkel legkönnyebben lehetett férjet szerezni — mondja a rossz nyelvű Statius. Elérvén tizennégy-tizenöt éves korukat, eladóknak nyilvánították őket, s a gondos anyák mindent elkövetének, hogy leányaik lehetőleg szerencsésen válasszanak. De ez sokszor nagyon nehéz volt, mert az anyagias korszellem vagyont kívánt s keresett mindenkinél, de főképen az eladó leányoknál. Nehéz volt a választás a férfiaknak is, különösen a provinciákban, hol a régi babonák jóformán teljes erejükben éltek, Maximus szerint pedig szerencsésen csak akkor mátkásodhatott

¹ Juven. Satir. XIX. 47.

² Juven. Satir. XIX. 49. peccatum obstet tibi filius infans.

³ Seneca: De ira lib II. 21 Longe itaque ab assentatio ne paupertas removenda est. Audiatur verum et timeatur, semper maioribus assurgatur. Nihil per iracundiam exoret. Quod flenti negatum fuerat, quieto afferatur, et divitias parentum in conspectu habeat, non in usu. . . .

el az ifjú, ha a hold a nyílas, halak, vagy vízöntő jegyében volt, de midőn a kos és bika jegyében futotta pályáját, úgy mi jót sem várhatott, a nemaei oroszlan idejében választott feleség pedig mérges, indulatos, sőt verekedő.¹ Szerencsés napot kelle tehát bevárni, hogy a nagy esemény megtörténhessék, melyet nyomban követett a megkérés és eljegyzés. Ezt a vasból készült egészen sima karika gyűrűk kicserélésével symbolisálták. Az esküvőre hasonló körültekintéssel jelölték ki a napot, mely megállapítá az új háztáját, mely Pilumnus és Picumnus ünnepe. Amaz legnagyobb a manesek között, — ez a mátkapárok védője. S míg ezeket ajándékokkal halmozák el, az ellenséges isteneket: Ceres, Apollo és Bacchust tömjéntüsttel, bor s mézzel iparkodtak megengesztelni. A házi istenek oltárain már kora reggel megkezdődtek az áldozatok, a ház kapuját fehér lepellel vonták be, s földíszték e nagy napon az egész házat. Végre megkezdődtek a szertartások. Bemutatók a véres áldozatot, s az állat epéjét messze veték az oltártól, hogy soha semmi sem keserítse az ifjú párt. A mennyasszony öltözete valódi allegoria: fejét narancssárga, hátul a térdhajlásig érő fátyol — flammeum — fődte, ez alatt fehér tunica, az ártatlan tisztaság jelvénye, magas, nyíl alakú tüvel átszúrt fejdísz az alázatosságé, a vasfűkoszorú a termékenységé, a gyapjú öv az egyszerű erényes életé.² A sajátképi szertartás legöbbször papi segédkezéssel történt; a menyasszony és vőlegénye fátyolozott arczezal ülnek egymás mellett, míg a pap bemutatja a tej, bor és mézáldozatot; ezután elfogyasztják a mézeskalácsot, mire a pap egymásba tévén kezeiket, bevégzi a cerimoniákat. Ezzel megered a mulatság s tart estig, mikor az ifjú pár elvonul otthonába. Kapujok előtt megáll egy percze a férj, hogy neje elmondhassa a szokásos szavakat: «ubi tu Gaius ego Gaia», s ezzel belépnek a házba és az ifjú asszonyka átvévén birodalmát, megvan alapítva az új család, melyet a törvényhozás oly erős törvényekkel sanczolt el, hogy megvédje és biztosítsa az államnak legfőbb létalapját.

Az utcák élete már hajnal előtt kezdődik. Legelsők a cliensek, kik külvárosi apró fészkeikből megindulnak pártfogóik házai felé, mielőtt szürkülnének. Hajnalban nyílnak meg az üzletek is, a mesteremberek apró boltjai és teljes lesz az útcái zaj, midőn a kikiáltók a duumvirek vagy decuriók határozatait közlésteszik, midőn a kengyelfutók czifra öltözetben, kezükben pattogó ostorral, nagy lármával szólítanak mindenkit kitérésre, a fényes kísérettel járó nagyúr vagy úrasszony hordszéke elől. Emitt lakodalmi menet indul meg, amott temetés megy a Via Sacra felé, néha oly pompával, hogy diadalmenetnek is beillenék. Máskor az utcaszögleten csavargó bűvész, szemfényvesztő mutogatja magát, vagy szájas rhetor állítja föl székét, s lehetőleg lármás reclammal szólítja a közönséget itt vagy amott tartandó előadásának meghallgatására.

Az utcái élet rendkívül érdekes és tarka lehetett, sokkal mozgalmasabb mint modern városainké, mert a római, ha csak nem akadályozák az idő

¹ Maximus: *Περὶ Καταρχῶν*, — a *περὶ γάμου* fejezet. Ludwich kiadása. Lipcse, 1877.

² Juven. Sat. II., 129: Apulcius. Met. IX., 81; Catullus: Id. Manlius epithalamiumát s a mennyegzői éneket. LXI. LXII.

viszontagságai, jóformán mindent az utcán végzett. Az iskolák bolthelyiségekben valának elhelyezve, s a mesterek, sokszor kiérdemült veteránok nagy zaj és lármával taníták az apróságot a latin vagy görög abc-re, a tudományok elemeire, s ha valamelyik figyelmetlen volt, vagy esint követett el, úgy az utcán, a publicum szemeláttára büntették meg.

Hasonló nyilvánossággal dolgoztak a kézművesek, gyárosok, mint P. Aelius Celsidius és Julianus, kik munkásaikkal együtt szentelnek fogadalmi követ Jupiter Optimus Maximusnak,¹ vagy Mestrius Martinus festő és szobafestő, ki a maga és övéi jóvoltáért saját költségén állíttatja helyre a Fanum Dominarum-ot.² A boltok fölött mindig ott van a tulajdonos czéje, műhelyének, üzletének vagy foglalkozásának jelzésével, p. DIOGENES || LAPIDARIVS. Diogenes kőfaragó stb. Az előkelő főutczákon, a vásártéren a legelőkelőbb kereskedők foglalnak helyet, a sarkokon az apró árusátrak, a mellékutczákban a szerény iparosok, kik két kezük munkájával keresik kenyerüket, s ama üzletek, melyeknek árt a nyilvánosság és világosság. A kisboltokat másod, harmadrendű áruikért, vagy épen őszerükért a szegény, egyszerű nép keresi föl, míg a jómóduak és gazdagok a főutczák s vásártereken földözik szükségleteiket. Itt van kiállítva a színe-java mindennek, itt van a rabszolga vásár is, mely az ó-korban a legjövedelmezőbb, bár nagy kockázatokkal járó üzletek közé tartozott, s divatos volt az imperiumnak egész óriási területén.

A rabszolgák állványokon valának elhelyezve, lehetőleg olyan öltözetben, hogy testi tulajdonságaik, a nők szépsége és üdesége, a férfiaknak izomereje lehetőleg kitűnjék. Nyakukra kicsiny falapocská volt erősítve, nevük, életkoruk, képességeik, tulajdonságaik stb. leírásával; a tengeren túliaknak, tehát az ázsiaiak, s afrikaiaknak ezenkívül alsó lábszáraik is fehérre voltak festve, hogy a közönség azonnal fölismerje őket. Áruk tulajdonságaik, életkoruk, erejük, szépségük, képességük stb. szerint változott, s egy-egy tudományosan képzett rabszolgáért száz és százezer sesterciuszt is elkért s néha kapott is az élelmes tulajdonos. A legnagyobb árakat természetesen a fővárosban érték el, ott lakván a dúsgazdagok, s odavitetvén az emberárúnak színe-java, míg vidékre már a másodrendűek kerülnek, a provinciák vagyoni állapotának megfelelően, vagy pedig csak helyi árúk vannak forgalomban. Az Alburnus Maior szomszédságában feküdt Kartoban Maximus, Bato leányát a hat éves Passiat 205 denarért veszi meg Dasius Verzotól, oly föltétellel, hogy a gyermek egészséges, nem lop, nem szökevény és csavargó.³ A canabában, melyből coloniánk fejlődött, két

¹ C. J. L. III. 1035: J(ovi) O(ptimo) M(aximo) P. Aelii Ce(lsidius et Julianus (cum) opera (ris suis) v. l. p.

² C. J. L. III. 1005: Mestrius Martinus pictor constituit pro salute sua et suorum fanum Dominar(um).

³ C. J. L. III. p. 936. kv. cer. VI. 139. márczius 17-én: Maximus. Batōnis puellam nomine | Passiam, sive ea quo alio nomine est, an | circiter p(lus) m(inus) empta sportellaria | (a)norum sex, emit mancipioque accepit | de Dasio Verzonis Pirusta ex Kaviereti(o) | * ducentis quinque. | Jam puellam sanam esse a furtio noxisque solutam, fugitium, erronem non esse | praestari . . .

ily rabszolgavásárlás emléke, illetőleg oklevele maradt fenn: Dasius Breucus, Bellicus Alexandertől a görög nemzetiségű fiút, Apalaustust 600 denarért veszi meg, szintén kikötve, hogy a gyermek ne legyen szökevény, csavargó stb.¹; a második esetben Claudius Julianus a XIII. legio egyik közlegénye szerez rabszolgánót, de álljon itt a szerződés szövege egész terjedelmében: «Claudius Julianus a Legio XIII. Gemina-nak, Claudius Marus centuriájába osztott közlegénye megveszi és hatalmába veszi a Theodote nevű — vagy azt, ki más nevet visel — cretai asszonyt, Claudius Philetustól 420 denarért Alexander Antipater hitelére. Az asszonyt a fönnebb említett vevőnek egészségesen adták át. És ha az asszonyt, kiről szó van, más igényelné vagy bírná is, az említett vevő őt, s minden tulajdonát használhatja s birhatja jogosan, bár mennyi legyen is; — vagy ha abból valami — a mi nem lett volna szabad, elvétezt volna, Claudius Julianus, a fönnebb említett legio katonája leolvasott pénzéért visszaköveteli, s Claudius Philetus hittel igéri, hogy visszaadja. Ezért kezességet vállal Alexander Antipater. Claudius Philetus kinyilatkoztatja, hogy a fönnebb említett asszonyért a 420 denart, az előbb említett Claudius Julianus katonától megkapta. Kelt a XIII-ik legio canabájában október III-ik nonáján Bradua és Varo consulok idejében. (160. okt. 4-én.) Az aláírások a következők: Valerius Valens a XIII-ik legio közlegénye, Cn. Varus A... Aelius Dionysius a legio veteranjá, Julius Victorinus, Alexander Antipater, Claudius Philetus az eladó.² Nagy körültekintéssel köték tehát ez üzleteket, s ez ovatosság jellemzi a rómaiaknak minden birtokjogi, vagy jobban kétoldalú szerződéssel járó ügyletét.

A pénzforgalom, miként a vásárlások bizonyítják, eléggé élénk lehetett, s a készpénz mégis nagyon drága, míg az ingatlanok meglehetősen olcsók. De ez egyenesen a pénz, vagy jobban a nagyobb tőkék ritkaságának, vagy félnkségének tulajdonítandó.

¹ C. J. L. III. p. 940. kv. cer. VII., 142. május 16-án: Dasius Breucus emit, mancipio-que accepit | puerum Apalaustum, sive is quo alio nomine | est n(atione) Graecum apocatum pro uncis duabus | * DC de Bellico Alexandri, f(ide) r(ogato) M. Vibio Longo | Eum puerum sanum traditum esse furtis noxaeque | solutum, erronem, fugitum, caducum non esse | praestari.

² C. J. L. III. p. 959. cer. XXV. 160. okt. 4-én: Cl(audius) Julianus mil(es) leg(ionis) XIII. g(eminae centuria) Cl(audi) Mari emit mancipio | que accepit mulierem nomine Theodotem, sive ea | quo alio nomine est n(atione) Creticam, apochatam pro uncis | duabus * quadringentis viginti de Cl(audio) Phileto | f(ide) r(ogato) Alexandro Antipatri, | Eam mulierem sanam traditam esse emptori s(upra) s(cripto): et si | quis eam mulierem, q(va) d(e) a(gitur), partenve quam quis ex ea | evicerit, q(vo) m(inus) emptorem s(upra) s(criptum) eunve at quem | ea res pertinebit, uti frui habere possidereque recte | liceat, tunc, quantum id erit, quot ita ex ea quit | evictum ablatunve fuerit, sive quot ita licitum | non erit, tantam pecuniam probam recte dari f(ide) r(ogavit) | Cl(audius) Julianus mil(es) l(egionis) s(upra) s(criptus) d(ari) f(ide) p(romisit) Cl(audius) Philetus. | Id fide sua esse iussit Alexander Antipatri. | Inque eam mulierem, quae s(upra) s(cripta) est, pretium eius * CCCXX | accepisse et habere se dixit Cl(audius) Philetus a Claudio | Juliano mil(ite) s(upra) s(cripto) Act(um) canab(is) leg(ionis) XIII g(eminae) IIII nonas octobres Bradua | et Varo cos | Az aláírások: Vale(ri) Valentis g(regarius) XIII g(eminae); Cn Vari A... ae; Ael(i) Dionysi vet(erani) leg(ionis); Paulini s... ris; Jul(i) Victorini; AAEEANAPEI ANTIHATPI ΣΕΚΟΔΟ ΑΥΚΤΩΡ ΣΕΓΝΑΙ (=Alexander Antipatri secundus auctor signavi.) Cl(audi) Phileti venditoris ibsius.

A pénzkölcsönzést egyes apró tőkepenzesek gyakorolják, s ezek között első sorban Julius Alexander említendő,¹ ki Sarmizegetusában állami építkezéseket vállalván, téglagyárat alapít, melynek bélyegei a 158-ik évi consulok neveivel: Tertullus és Sacerdos látvák el. A fővárosban lebonyolítván üzleteit, pénztét jobban értékesítendő, vidékünkre teszi át lakását, s Alburnus Maior, Deusara stb. megszorult bányászainak adogat kötelezvényekre borsos, 365% kamattal. Így vett tőle kölcsön Anduenna Batonis 140 denart, 162. június 20-án naponként 1% kamatra; ² Alexander Carus fia, 162. október 20-án 60 denart, 30 napi lejáráttal, ugyancsak napi 1%-ra. ³

Jó kelete van a zálogkölcsönüzletnek is, ezért Alexanderünk Deusarában Cassius Frontinus (Palumbus)szal közös üzletet alapít, s az érdektársak a következő, mindössze negyedévi tartamú szerződést kötik, tél idején, tehát akkor, midőn a szegény bányászok között a legnagyobb a szükség: «Cassius Frontinus és Julius Alexander zálogkölcsönző társulatot alapítanak Pudens és Polio consulok évébe (166-ik év) december 23-ától, a következő évi márczius 28-ikáig, s a mi nyereség vagy veszteség az üzletből származik, egyenlő arányokban osztatik meg. Ez üzlethez Julius Alexander leolvasott 500 denárral járul, míg Secundus, Cassius (Frontinus), Palumbus rabszolgája és ügyvivője 267-el... Ha az üzletben valakit csaláson érnének, egy as-ért egy denárt fizet, egy denarért huszat — a másíknak. Az idő lejártával elszámolván az idegen pénzt, s a fönnebb említett összeget, azon a mi marad, osztozni tartoznak, s hogy ez úgy fog megtartatni, a mint megkötetett, megerősíti Cassius Frontinus és Julius Alexander. Ez ügylet megkötéséről két egyenlő oklevél íratott alá.» E szerződést később meghosszabbítván, Lossa nevű új társat vesznek 50 denarral. Ugylátszik, hogy az első elszámolás jól ütött ki. ⁴

Az ingatlanok forgalmának érdekes példáját tartá fönn az Andueia Batonis s Veturius Valens között, egy háznak feléről 159. május 6-án kelt adásvevési

¹ Téglás G.: Julius Alexander állami vállalkozó Dáciában. Az erdélyi muzeumegylet böleselet stb. szakosztályainak kiadványai VII. k. I. füz. 92. kv. 1.

² C. J. L. III., p. 930., cer. III.

³ C. J. L. III. p. 934., cer. V.

⁴ C. J. L. III. p. 950. cer XIII. Inter Cassium Frontinum et Julium | Alexandrum societatis dani(st)ariae ex | X. kal. Januarias q(uae) p(roximae) f(uerunt) Pudente e(t) Polione cos. in | prid(i)e idus Apriles proximas venturas ita conve | n(i)t ut quidq(ui)d in ea societati arre | natum fuerit lucrum damnumve acciderit | aequis portionibus s(uscip)ere debebunt. | In qua societate intuli(t) Jul(i)us Alexander nune | ratos sive in fructo * [qu]ingentos et Secundus | Cassi Palumbi servus a(ctor) intulit * ducentos | sexaginta septem

In qua socie[tate] si quis d[olo] mal[o] fraudem fec[isse] de | prehensus fue[rit] in a[sse] uno * unum [] [denarium] unum * XX [] alio inferre deb[ebi]t | et tempore perac[t]o de- [duc]to aere alieno sive | summam s(upra) s(criptam) s(ibi) recipere sive | si quod super fue- rit, | dividere d[eb]ebunt. Id d(ari), f(ieri) p(raestari) que stipulatus est | Cassius Frontin[us] spo[n]dit Jul(i)us Alexander. | De qua re dua paria [ta]bularum signatae sunt. | [Item] de- bentur Lossae * L quos a socio s(upra) s(criptis) accipere debebit. | [Act(um) Deusa]re V. kal. April. Vero III et Quadrato cos.

szerződés: «Andueia Batonis (= Bato Andueia-ja; leánya?) megveszi és birtokába veszi 300 denarért Veturius Valenstől a bemenettől jobbra eső részét a háznak, mely Alburnus Maiorban, a pirusták falujában, Plator Acceptionianus és Ingenuus Callistus szomszédok közt fekszik. A háznak ama felét, melyről szó van, kerítéseivel és kerteléseivel, határaival, bemeneteivel, záraival, ablakaival, úgy a mint van . . . jogosan bírja. És ha valaki a házat, vagy akár egy részét is bírni és használni akarná jogosan, — a mi nem lenne szabad — úgy Veturius Valens hittel igéri Andueia Batonis kívánságára, hogy kárpótolni fogja őt. Veturius Valens a ház feléért megkapta a 300 denárt . . . Megegyeztek abban is, hogy Veturius Valens a házáért az általános becslésig megfizeti az adót. Kelt Alburnus Maiorban, 159. május 6-án, Quintillus és Priscus consulok idejében.»¹

Ha ugyanez az Andueia Batonis vett kölcsön Alexandertől 140 denárt, úgy a házvétel aligha vált javára. Vagy új üzletekbe bocsátkozott az érdemes asszonyosság?

A kereskedelem és ipar székhelye természetesen Apulum volt, de közvetlen adataink nem maradtak fenn. Azt nem vésték köre, hogy házat, rab-szolgát vásárolt valaki, vagy kölcsönt vett föl. Eme ügyletek okleveleit viasz-táblákra irták, azok pedig megsemmisültek, s az itt említetteket is csak a szerencsés véletlen, az, hogy befalazták e féltett kincseket Alburnusnak bánya-üregébe, menté meg. Arról azonban értesülünk, hogy az apulumi provincia kereskedői egyesületet alakítanak s közös ügyvédül tarták Sarmizegetusában Crassus Macrobiust,² s bevonják üzletkörükhöz még a távol eső provinciákat is. Egyikük facturát tart Salonában,³ Aelius Arrius Alexander pedig Lemnosig terjeszti ki összeköttetéseit, személyesen végezve ügyeit a szép szigeten.⁴

Sok élénkséget adhatott tehát a kereskedelem is a város utcáinak, melyek valóban megkapó látványt nyújthatának a magukba vonult szemlélőnek vagy turistának. A togába öltözött polgár valódi, hamisítatlan «Gravitas Romana»-t

¹ C. J. L. III. 944. l. cer. VIII., 159. május 6-án. Andueia Batonis emit manci [pioque accepit] | domus partem dimidiam interantibus partem [dex] tram que est Alb(urno) maiori vico Pirustar [um in] t[er] ad [fines Platorum Accep] | tianum et Ingenum Callisti * trecentis de Veturio Valente.] | Eam domus partem dimidiam, q(ua) d(e) a(gitur), cum su [is s] aepibus sae | pimentis finibus, aditibus claustris ita uti | h(abere) r(ecte) l(iceat). | [E]t si quis eam domum partemre quam quis [e]x [ea] | evicerit, q(uo) m(inus) Andueia Batonis e(ive) a(d) q(uem) e(a) r(es) p(ertinebit) h(abere) p(ossidere) | u(suque) c(apere) r(ecte) l(iceat), qu[o]d ita licitum n[on] erit, t(andem) | p(ecuniam) r(ecte) d(ari) f(ide) r(ogavit) Andueia Batonis, fide promisit | Veturius Valens. Proque ea do[mu] partem] [dim] idiam pretium * CCC Vetur [ius V]ales

.
convenit]ue int[er] eos, [uti] Veturius Va[ens pro ea] | domo tributa usque ad recensum dep[re]n[dat] | Act(um) Alb(urno) maiori prid. nonas Maias | Qui[n]tillo et Prisco cos.

² C. J. L. III. 1500.

³ C. J. L. III. 2886.

⁴ Conze: Reise auf der Insel Lemnos. 1865, 51. lap.

igyekezett mutatni, hogy tekintélyt szerezzen önmagának s rangja jelvényeinek. A mindig elegáns, csinos görögök udvarias társalgással igyekeznek mulattatni a velük sétálókat, rossz nyelvű megjegyzéseket sem mulasztva el az átmenőkre. Mellettük ott láthatók a világ minden nemzetiségének fiai, részben mint katonák az idegen cohorsok egyenruháiban, részben mint letelepedettek, mert a birodalom polgárai egyformán otthon érezhetik és érzik magukat a ködös Britanniában, mint a perzsa-öbölnek, az imperium főnhatóságát elismert óriási kereskedő városaiban.

Az ünnepnapok képe talán még mozgalmasabb, mikor fényes vallási körmenetek kötik le a tömeg figyelmét, ragyogó játékok, melyeket a helytartó vagy egyesek bőkezősége adnak a közönség ingyenes mulattatására. Ilyenkor a tribunal és curia csöndesek, kihaltak, a boltok, üzletek, zárva maradnak, s a ki csak teheti, siet az utcára, hogy mit se mulasszon el a látnivalókból.

Az úri nép társas összejöveteleinek központja a helytartó palotája volt, s az egyes gazdag emberek házai, mint az Aeliusoké, kik alighanem sokszor versenyre keltek a kormányzók, a parancsnokló tábornokok s procuratorok ünnepélyeivel.

A nyári forró időszakot, mely a szűken épített római városban, a mi félig keleti éghajlatunk alatt sokszor valóban tűrhetetlen lehetett, az előkelő világ, s a módosabbak fürdőkön tölték, melyek közül Dáciában a germisarai (Al-Gyógy), a hydatai (kalán) és ad mediamiak (Mehadia) voltak a legkeresettebbek. Apulum közönsége az elsőt látogató legsűrűbben, már közelségénél fogva is, és Bassus, Moenita fia, distichonokban éneкли meg Germisara forrásainak tündér királynéját:

Hanc tibi marmoreo cassam de monte dicavi
Regina undarum, nympha decus nemoris
Voto damnasti perfecta quem prece Bassus
Maenitae propter moenia Garmisarae.¹

A szegény emberek, kiknek nem volt módjukban egyesületekbe lépniök Apulumban is, mint mindenhol a világon, úgy tölték napjaikat, a hogyan lehetett: munkában görnyedve, vagy a tabernákban dobva ki az utolsó quadranst is, mely zsebükben alkalmatlankodott.

¹ C. J. L. III. 1395: A hegy márványából véssett (szobrot) ajánlom neked források királynéja, nympha, a berek ékessége: fogadalmam beváltására köteleztél, melyet én Bassus, Moenita fia, imádságomban. Germisara falaiért tettem.

XXII. A KÖZEGÉSZSÉG.

A derült, kellemes társadalmi élet jelentékeny előmozdítója ugyan az általános jóllétnek, a közegészségnek, de nem tehet mindent; a községek, városok, államoknak is le kell róniok ez irányban kötelezettségeiket. És e tekintetben az ó-kor, különösen a rómaiak gyakran többet lendítettek, mint modern világunk. A kitünő és tisztán tartott kövezet, csatornák, vízvezetékek, ingyenes fürdők jótékonyan hatottak a közegészségre, de másfelől a házaknak szűk volta, túltömöttsége, a rendetlen életmód, a tudatlanság majdnem egészen megbéníták ama tényezőknek áldásait. Állami rendeletre gondoskodtak tehát a nagyobb városok orvosokról, tizet alkalmazván minden tekintélyesebb colonia és municipium, kiket hivatalból látnak el tágas és világos rendelő helyiségekkel. Apulumban T. Attus Divixtus fungált mint városi orvos, s egy zöldes kövecskén négy receptje maradt fön.¹

E rendelvények fordításban a következők: T. Attus Divixtus gyógyszere oldott² tömjénből³ kezdődő gyulladás ellen; ⁴ T. Attus Divixtus gyógyszere rézgáliczból⁵ idült szaruhártyabántalmak ellen; ⁶ T. Attus Divixtus gyógyszere

¹ C. J. L. 1636: T. Atti Divixti: dia | libanu ad impetum ex ovo ||. T. Atti Divixti: diami | sus ad veteres cicatrices ||. T. Atti Divixti: nar | dinum ad impetum lippitudinis ||. T. Atti Divixti: dia | zmyrnes post impetum lippitudinis.

² Ex ovo, a folyadék neve, melyben a gyógyszert használat előtt föloldták. E célra tojásfehérét, tejet vagy bort szoktak használni.

³ Dialibanu görög szó: δια λιβάνου, ο ή λιβάνος tömjénfa. V. ö. Celsus VI., 6, 13. Galenus XII, p. 710, 758.

⁴ Impetus. Plinius hist. nat. 20, 3, 8 szerint, szemgyulladás; ad impetum a kezdődő gyulladás ellen; post impetum — a gyulladás első rohama után.

⁵ E gyógyszert megemlíti Dioscorides mat. med. V. 116; Marcellus Empirius c. 8. pedig dicséri: ad aspritudines oculorum tollendas.

⁶ A cicatrices oculorum-ról így ír Celsus: VI., 25: Factae vero ex ulceribus (dagاناتok, kelések) cicatrices duobus vitiis periclitantur, ne aut cavae aut crassae sint. Si cavae

nardusból¹ kezdődő szemgennyedés ellen;² T. Attus Dixtus gyógyszere³ a másodszor megújuló szemgennyedés ellen.

Egy kiváló orvost megkérdezvén e gyógyszerek hatása felől, azt kapám válaszul, hogy a derék specialistának egyik rendelvénye sem használ a mondott bajokban. Épen jóra bízák tehát a szegény apulumiak szemeiket.

De ez máshol sem volt másképen. Az ó-korban nem lévén rigorosumok, orvos lett boldog, boldogtalan, különösen az alsóbb osztálybeliek, kiknek mestersege nem akart jövedelmezni. Takácsok, asztalosok, mázolóok, kovácsok stb. mind «medicus»-ok lőnek, s gyakran meggazdagodtak, míg viszont orvosok, kik nem találtak praxist, Martial szerint hullahordók lettek Libitinában, vagy gladiatorok... «legalább folytaták azt, mit előbb tevének.» Sokan voltak a gyógyszer készítőik is, kik alkalomadtával belekontárkodtak megrendelőiknek tudományába is, pedig Claudius Galenus szerint sokszor nem tudtak sem írni, sem olvasni. Az ó-kor orvosainak az udvariasság és műveltség sem lévén nagy erényük, durván bántak a betegekkel, bár Galenus még arra is figyelmezteti collegiuit, hogy óvakodjanak még a nyelvtani hibáktól is, mert ezek rossz hatással vannak a kórágynon fekvők kényes füleire, a durva, zord bánásmód pedig halálukat is okozhatja. Thessalus óta, ki Nero idejében nagy tekintélynek örvendett, orvos lett minden léha ember, elég lévén e szakban akkor félévi tanulás is. A tekintélyeket tömegesen kísérik tanítványaik a betegekhez. Martial beszéli, hogy meghítván magát, elhivatá Symmachust, ki egyszerre száz növendékkel érkezett, s a beteg, kinek nem volt még láza, megkapá azt a jéghideg kezek érintésétől. Néha nők is foglalkoztak e tudománnyal s a tiszteletreméltó Valeria Verecunda asszonyságról mint kitűnő orvosról emlékeznek meg az egykorúak. Specialista is akadt mindenre: voltak kik óvócsöppeket készítének vízbeesés és villámcsapás ellen, kik meggyógyíták a szerencsétlen szerelmeseket stb. Akadtak ügyes mütők is; így Alconról írja Martial, hogy nem csak operációkat hajtott végre, hanem készített új kar- és lábszárcsontokat.

Hamis fogak rakatása általános volt.

Voltak tehát ügyes orvosok is, de ezekből aligha jutott a provinciáknak, s így nem csodálható, ha Apulumban is nagy, — különösen a gyermekhalandóság. A Corpusban közölt sírfömlratok legnagyobb részét a bánatos szülők állíták kicsinyeik emlékére.

sunt, potest ea explere id, quod sphaerion vocari dixi, vel id quod asclepias nominatur... et si crassae cicatrices sunt, extenuat vel smilion (= operáló kés) vel canopite collyrium (canopusi szemkenőcs) vel euelpidis pixinum... maxime tamen tollere cicatricem videtur id, quod habet gunmi q. III. aeruginis (rézrozsda) q. I. crocomagmates (crocus főzet) q. IV.

¹ A nardús-olaj szemkenőcsöt: nardinum τὸ καλούμενον νάρδιον κολλήριον. Id. Grotefend: Epigraphisches — Hannover, 1857. hol 5. kv. I. közli először T. A. Divixtus receptjeit; és ugyancsak ő: Die Stempel der Augenärzte 13, 99, 100, 102, 103; Galenus XII. p. 713.

² Lippitudo = szemgennyedés.

³ Diazmyrnes, ioni írásmódja διὰ μύρνης vagy διὰ μύρνον. A diazmyrnest mint collyriumot (szemkenőcs) ajánlja Galenus XII. p. 257, 717, 746, 767, 774 és Scribonius Largus Designatianus c. 26. A μύρνη = myrrha, az arabiai myrtusfa méze, melyet már az egyptomiak is használtak — balzsamozásra.

XXIII. A VALLÁSI VISZONYOK.

Az ó-kori társadalom kedélyi, mint politikai életének egyik legtöbb mozgató ereje a vallás és a vallással összefüggő intézmények lévén, ily tárgyú, vagy ily vonatkozású emlékünknél maradt a legtöbb. A Corpus Inscriptionum Latinarum III-ik kötetének apulumi fölírataiban a dedicalók legnagyobb része vallási érzelmeinek ad kifejezést, vagy az istenségnek tett fogadalom beváltását igazolja, de a nyilvánosság előtt, míg most kedélyéletünknek vallásos hajlamait, nyilvánulásait lehetőleg szűk körben akarjuk tartani, vagy éppen titkoljuk. Ennek oka a kereszténységnek a rómaiak vallásával homlokegyenest ellenkező alapjában rejlik, mert míg Jézus tanai a szív és lélek megnemesítését, boldogítását czélozzák, az imperium cultusa figyelmen kívül hagyja mindezeket s csak mint állami intézmény érezteti hatását.

A birodalmi vallásnak hatalmas és minden részében szigorúan megállapított rendszere igen kicsiny kezdetekből indult ki, s a görögökével ringott közös bölcsőben, miként néhány főistennek Hellasban mint Italiában azonos neve eléggé bizonyítja. És eme rokonság nyomai kétségtelenül sűrűbbek lennének, ha nem fejlődnek egymástól teljesen elkülönítve, különböző talajon, egészen elütő, egymással ellenkező népjellegek befolyása alatt. Később, századok multával, ismét közös mederbe folynak össze, és ekkor a görög cultus egész teljességében érezteti hatását, de anélkül, hogy a rómaiságot le tudná győzni. A görög az ő isteneit emberiekké akarja tenni, s az atticai szobrászat ez irányzatot nagy fejlettségével és műérzékeivel realizálja is, míg a rómainak mindig ellenszenve van az anthropomorphismus iránt, sokkal inkább félvén a felsőbb hatalmaktól, hogysem emberekké merte volna azokat lealacsonyítani. De műérzéke sem volt hozzá. S a természeti erők, melyek megszemélyesítve nem vétettek még föl valamelyik régi korban az istenek közé, csak szellemeknek, vagy elvont fogalmak personificationnak tekintetnek. Utóbbi jelenségnek fővonásai jellemzik az újabb isten-

ségeket is, melyek homályos, elmosódó lények, s mint ilyenek ritkán házasodnak, szerelmi viszonyaik nem igen vannak és legtöbbször gyermektelenek. E miatt igen kevés adat maradt fenn a régi római istenekről, de annál nagyobb a szellemekké, geniusokká emelt fogalmak száma. Meg van minden embernek a maga geniusa, minden asszonynak Junója, valamennyi istenségnek, lénynek, tárgynak, cselekménynek, tevékenységnek, erkölcsi tulajdonságnak saját, más sphaerában élő szelleme. S míg a görög mythológiának fő jellemvonása a személyesítés, a képzeletnek legteljesebb szabadsága és a legnagyobb különféleség a római theológiát megmerevíték az abstract fogalmak, a szükségesség, a legszigorúbb rend és egyöntetűség.

Róma vallása később idegen, különösen görög és keleti elemek fölvétele által sokat változott ugyan, de említett alapjellemvonását megtartá mindig, s ez irányban fejtett végig. Midőn a harmadik században a rézérték helyett az ezüstöt teszik Aesculanusnak azonnal fia születik Argentinus. A görög istenségeknek érthetetlen neveit latinizálják, hogy könnyen érthetők legyenek, vagy módosítják s így egy-egy eszme képviselőiként lesznek tekinthetők. Minerva a hellen Athena Proserpina — Persephone másolata. Közben a geniusok száma folyton növekedvén, fanumokat építenek minden képzelhető szellemnek.

Legkiválóbbak utolsók között a «Lar»-ok, «Penat»-ok, kik előbb csak magán, majd Vestával együtt nyilvános tiszteletben részesülnek; a «Manes», a «Larva»-k, «Lemur»-ok nyugodni nem tudó kísértetek, később pedig határozottan rossz szellemek. E szellemek nem igen választhatók, különíthetők el egymástól, mert voltaképen ugyanazon eszme személyesítői. És az ősi cultust ennek daczára sem mondhatjuk polydaemonismusnak, mert a polytheismus felé megtörtént a döntő közeledés. A «dei», «divi» szó nem jelenti már kizárólag az égi szellemeket, hanem személyesített önálló lényeknek lesz jellegző neve, a mely lények egyként tartozhatnak a földiek, alvilágiak, mint mennyeiek közé, s akaratukkal mint istenségek dominálják a természetet. Az átmeneti állapotban a gonosz istenségeket, mint «Vediovis»-t, együtt tisztelik a jókkal. Számuk ekkor igen kicsiny még, és néhányan, mint «Robigo» az üszök istene, «Consus» valószínűleg a rejtett ébrényé, «Carmentis» a varázs-éneké, alig egyebek, mint szellemek, de mások, mint «Faunus» a nyájak istene, «Saturnus» a tavaszi vetésé, «Vulcanus és Vesta» a tűzé, s főképen «Jupiter, Janus és Mars» már valóságos istenek s a legfőbb természeti, társadalmi és erkölcsi hatalom birtokosai.

A haladást, fejlődést, mint mindenhol, úgy itt is az idegen elemekkel való vegyülés tette lehetővé. Róma legrégibb lakosainak vallása a pásztorok és parasztok igényeinek volt megfelelő, s csak a sabinok honosítanak meg magasabb fogalmakat és némi patriarchalis hierarchiat. Később, Róma hatalmának növekedésével, mindig új és új istenségek honosulván meg, vége lesz a régi egyszerűségnek, de annál inkább tágul az általános látkör. A sabinok és latinokkal történt egyesülés után Jupiter, Mars és Janus a legfőbb istenek s ekkor «Jupiter» a jó áldásos a teremő atya, a hűség és becsületesség védője, de mindenek fölött végtelenül tiszta és szent Isten.

A Tarquiniusok és Servius Tullius azonban egészen más jelleget adának az állam vallásának, a mely föntartatott később is. Ők Jupiter-t a leghatalmasabb és legnagyobb istennek tevék, fényes templomot építenek neki a Capitoliumon, utóbb pedig Juno és Minerva társulván hozzá, pompás játékokat és cultust rendeztek be tiszteletére. A fény és tisztaságnak régi patriarchális istene hatalmas uralkodó lőn, kinek váráról azt mondák, hogy az egész világ közép-pontja lesz; isteni személyesítése a római hódító államnak. És ilyen maradt mindvégig. Megfordult templomában a nagy Scipio Africanus is (az idősebb), esőndes imával szerezve erőt napi munkájára, s neki tulajdonítá és segélyének minden győzelmét. «Jupiter Optimus Maximus» a rómaiak vallásának közép-pontja, s hívek maradának hozzá a kereszténység fölvételéig. És míg a római birodalom folyton hódított, senki sem kételkedett hatalmában. Bél és Maruduktól soha sem rettegtek úgy a népek, mint Jupiter világrendítő villámaintól. Még az idegen Antiochus Epiphanes is templomot emelt neki fővárosában és valódi fanatismussal terjeszté tiszteletét. Csak a zsidók nem hajlának meg előtte, ugyanazon hatalmat tulajdonítva istenüknek, mint a birodalom mennyei urának, s ellenállottak Antiochusnak épúgy, mint a rómaiaknak. De legyőzettek, és Hadrian Aelia Capitolinában (Jeruzsálem) fényes templomot épít Jupiternek, Jahve világhírű szentélyének romjai fölé, s a pogány isten basilikája a kereszténység teljes diadaláig büszkélkedhetett a szent városban, mint ragyogott Rómában, míg az egykor oly parányi magból fejlett új vallás fénye el nem homályosítá örökre.¹

A vallásos tartalmú föliratok legnagyobb része Jupiter dicsőségét hirdeti «Optimus Maximus»-nak a legjobbnak, legnagyobbbnak nevezve őt,² vagy külön jelzőkkel illetve egy-egy attribútuma alapján így: Jupiter O. M. Aeternus — az örök Jupiter; ³ J. O. M. Conservator, a föntartó Jupiter; ⁴ J. O. M. Divus Fulguralis — a villámok közt lakozó isteni Jupiter; ⁵ J. O. M. Monitor, Conservator, az intő, figyelmeztető és föntartó Jupiter; ⁶ J. O. M. Stator — a megállító Jupiter, kihez a veszélyben levők fordulnak; ⁷ de a vallásos phantasia nem tudván megelégedni ez epithetonokkal, egy föliraton a következő ajánlást olvassuk: Jovi Summo Exsuperantissimo Divinarum, Humanarumque Rerum Rectori, Fatorumque Arbitro.... a legnagyobb, a legkiválóbb Jupiternek, az isteni és emberi dolgok intézőjének, a végzet urának.⁸ A jámbor hívők azonban nemcsak szavakban, tettekkel is kiakarván mutatni tiszteletüket L. Aurelius Trophimus, Statius Priscus helytartó idejében,⁹ a vízvezeték megnyitása

¹ Dr. C. P. Tiele: *Kompendium der Religionsgeschichte*. 260. kv. I.

² C. J. L. III. 1031, 1034—1051, 1053—1058, 1060, 1062—1064, 1066—1068, 1071, 1073—1081, 1088.

³ C. J. L. III. 1082, 1083.

⁴ C. J. L. III. 1020, 1084, 1085.

⁵ C. J. L. III. 1086.

⁶ C. J. L. III. 1032.

⁷ C. J. L. III. 1087, 1089.

⁸ C. J. L. III. 1090.

⁹ 158-ban Krisztus u.

alkalmával saját költségén állít szobrot és oltárt Jupiternek;¹ M. Ulpius Mucianus «Horologiarum Templum»-ot épít tiszteletére;² T. Cl. Anicetus pedig a régiség miatt omladozó templomot állíttatja helyre.³ Nem volt tehát hiány bőkezű adakozókban. Az istenségnek ábrázolása Apulumban is a szokott mintákhoz alkalmazkodván, Septimius Pius a XIII-ik legio szerény közlegénye, a főistennek szentelt fogadalmi kövön jobbájában villámcsomóval, baljával pedig a mellette levő sas fejét érintve, ülő helyzetben faragtató ki alakját.⁴

Juno cultusa valószínűleg Etruriából származott, s Veii elfoglalása után honosul meg, midőn Camillus a kiostromolt városból elrabolt istenképet az Aventin hegyen helyezi el, később pedig templomot is épít tiszteletére.⁵ Juno Jupiternek női személyesítése, s Róma tanai szerint a főistennek testvére és neje. Attributumai époly nagy számban lévén, mint Jupiternek, itt csak az Apulumban használtakat említem: C. Aelius Primus potaissai (Torda) decurio Juno Regina-ként tiszteli;⁶ C. Caerellius Sabinus legatus és neje Fufidia Pollitta már bőkezűbbek a jelzőkben: ők Regina Populonia Dea Patriae-nek nevezik őt.⁷ A Regina elnevezés Varro szerint az istennőnek korlátlan hatalmára vonatkozik s arra, hogy az övé minden a földön létező; mint ilyen istene a szülőföldnek, hazának is. Juno Populonia névvel mint a birodalom mindkét nemű népességének istensége részesül általános tiszteletben.^{8—9}

A Juno mellett köztiszteletben álló Minerva¹⁰ cultusa szintén idegen eredetű, s ha nevének szómagyarázata¹¹ nem csal, úgy alakja eredetileg az értelem, a gondolkozó ész személyesítése volt. Innen eredhetett a rege, hogy Jupiter fejéből teljes fegyverzetben pattant ki. Eme mythos folyományának tekinthető az attributum is: Jovis conciliorum participi — Jupiter tanácsának tagja, melylyel egyik fogadalmi kövén a már említett C. Caerellius Sabinus legatus ruházza föl.¹² Celerinus Valerianus cornicularius Minerva Sancta-nak nevezi őt.¹³

Róma pantheonjában az első tiszta görög istenség Apollo.¹⁴ A napnak mint égi testnek személyesítése, de személyesítője a mindent bevilágító isteni fénynek is, ellenfele minden rosznak, létoka minden szépnek, összhangzónak s mint ilyen, a fényben született, és az örök ragyogásban, az elérhetetlen magasságban la-

¹ C. J. L. III. 1061.

² C. J. L. III. 1070.

³ C. J. L. III. 1069.

⁴ C. J. L. III. 1052.

⁵ Titus Livius V, 21 és 22.

⁶ C. J. L. III. 1030.

⁷ C. J. L. III. 1075.

⁸ Capella 2 § 149... Populonam plebes... debent memorare.

⁹ Az alábbiakban csak ama római istenségekkel foglalkozom, melyek az apulumi föliratokban névszerint említettek.

¹⁰ C. J. L. III. 1071, 1073, 1077, 1079, 1104, 1105.

¹¹ = mens, memin; gör. μένος, a szanszkrit monas.

¹² C. J. L. III. 1076.

¹³ C. J. L. III. 1106.

¹⁴ C. J. L. III. 986, 989.

kik. A legszebb, a legrokonszenvesebb alkotása a hellén képzeletnek, hatalmas, erős istenség, mely megragadta, elbűvölte a kedélyeket, melytől nem félt, nem rettegett senki, mint Jupiterből, a zordon világhatalmasság képviselőjétől, megtestesülésétől, a ki nem ismert soha kiméletet, míg Apollo szelid és jó, mindent magához ölelő, minden bajban segítő isten. Tisztelete mint ilyené a császárság korában általános lón, tőle várta mindenki boldogulását, benne hitt a szenvedő nép egyedül, a bomlással fenyegető társadalom csak benne bízott, remélve, hogy elfogja hozni a jobb kort, melyről Virgil oly vonzóan tud ábrázolni, képzelegni. Városunkban általános tiszteletben részesül. Aurelius Vitalis — Praestantissimus-nak, a legkiválóbbnak nevezi őt s fogadalmi kövén jobbájával a delphint, az alvilágba szálló lelkek vezetőjét érintve, baljában pedig lantot tartva, ábrázoltatja, grif madár és a Jupiternek szentelt sas közé helyezve őt.¹ Ulpius Proculus speculator pedig, álmaiban megintetvén az istenség által, helyre állíttatja saját költségén Aeternus — az örök istennek forráskútját.² Hiveinek kedélyét, képzeletét megtudta ragadni tehát itt is a messze provinciában, mely oly távol, oly messze feküdt az istenségnek fénylő, ragyogó szülőhelyétől Delostól.

Diana a császárság idejében Apolló oldalán a görög Artemisével majdnem azonos jeleggel tiszteltetett, bár tisztán római istenség, Janusnak női személyesítése,³ tehát holdistenség, s mint ilyen, istene a tenyészetnek, a megtermékenyítő erőknak, a férfias ügyességeknek, a vadászatnak stb. Hivei: Augusta — főnséges;⁴ Mellifica — mézelő;⁵ Regina — királynő⁶ jelzőkkel tisztelik.

Hasonló jellegű, de kisebb jelentőségű istenpár a Sol és Luna, a nap és hold, amaz a nappali fény, s a fénytadó égitest személyesítése, emez az éjjeli derengő világosság. Sol tisztelete visszavihető egészen a rómaiság kezdeteire, s temploma a fővárosban Quirinusé mellett pompázott, hol mint Sol Indigest a mindent tudó és mindent ismerő napot imádták, oltalmába ajánlván a nyilvános emlékeket és sírokat is.⁷ Kiváló tiszteletben részesült a circusokban, hol az area közepére vagy kápolnát építenek neki, vagy legalább egy-egy obelisket szentelének.⁸ Lucius Aemilius Carus legatus buzgó hivei közé tartozott.⁹ Női párja a szelid világú hold az éjszakát teszi barátságossá, s míg a hatalmas nap quadrigán futja örök pályáját, ő megelégszik a szerény bigával, — s az egyszerű Lucifera — világosságot hozó névvel, miként C. Julius Varianus magister fölíratán olvassuk.¹⁰

¹ C. J. L. III. 991.

² C. J. L. III. 990.

³ R. Preller: Römische Mythologie I. k. 312 l., 3-ik kiadás.

⁴ C. J. L. III. 1001.

⁵ C. J. L. III. 1002.

⁶ C. J. L. III. 1003.

⁷ Orelli n 4791: Sol tibi commendo qui manus intulit ei. — 4792: Quisquis ei laesit aut nocuit Severae immerenti, Domine Sol tibi commendo, tu indices eius mortem.

⁸ Tertull. de Spectac: 8: circus Soli principaliter conservator cuius aedis medio spatio et effigies de fastigio aedis emicat stb. Tac. Ann. XV, 74: Soli cui est vetus aedes apud circum.

⁹ Téglás G. Király P: Ujabb adalékok Dácia fölíratárához 10 sz.

¹⁰ C. J. L. III. 1097.

A rómaiaknak általánosan félt és rettegett hadistene Mars¹ kezdetben napisten, különösen a tavaszi napé, míg később elvesztvén eredeti jellegét, a harcok ura, intézője lesz, s ősi alakja annyira homályba vész, hogy teljesen megfeledkezvén nevének eredeti etymonjáról: a «mas» termékenyítő, him tőszóról, a «mors» halál szóval hozzák kapcsolatba. Így tesz Macrobius állítván, hogy Romulus a hónapok rendezésekor Martius-t Marsnak — az emberek gyilkosának szentelte, Isidorus szerint a halál Mars nevéből neveztetik Mors-nak.² A tudós Varro pedig onnan akarja nevét kimagyarázni, hogy a félelmes isten háború idejében uralkodik a tengereken (mare) vagy pedig a sabinoktól származik, hol Mamers néven tisztelik. Jelvénye a lándzsa. Apulumban a XIII-ik legio táborparancsnokának (praefectus castrorum) segédtsíztje (cornicularius) P. Aelius Rufinus Marsnak mint Conservatornak — föntartónak emel fogadalmi követ.

A vért, öldöklést kedvelő hadistennek valódi ellenlábasa Silvanus az erdők, szántóföldek, nyájak védője, gyarapítója. Szakállas erőteljes férfinek képzelik, ki rendesen kutyával jár kel, nem árt senkinek, bár néha megijeszti vagy megtérít az embereket. Ábrázolják meghajlott, hosszú hajú aggnak is, vagy durva ruházatú földművesnek. Nálunk virágzó állapotban lévén a földművelés, cultusa általános, s a fogadalmi köveket néha egyszerűen, bizalmasan néven szólítva őt dedicalják neki,⁴ vagy Augustus — fölségesnek mondják⁵ de legtöbbször Domesticus — házinak,⁶ Sanctus — szentnek⁷ avagy erdeinek — Silvestris.⁸

Venus aligha tartozik az ősi római istenségek közé, mert Cincius és Varro állítása szerint neve nem említették a régi énekekben, nem ismerik a királyok idejében sem,⁹ s csak a latinokkal való szövetség után lesz tisztelete általános. Venus a szerelem és minden egyesülés, szövetség alapítója, istene, valódi megismerésesített Concordia. Ezért volt oly kiváló szerepe a rómaiak s latinoknak közös ünnepélyein. Közkeletű lehetett tisztelete Apulumban is, bár csak két reá vonatkozó emlék maradt fenn Fabius Pulcher-é ki Veneri Augustae¹⁰ s Julius Valens haruspex-é (béljós) ki Veneri Victrici — a győzelmes, ajánlással látta el fogadalmi követ.¹¹

Venusszal egyidőben honosult meg Rómában Priapus, megtartva kis-ázsiai jellegét, a bűja tenyészet daemonáét és meztelenségében izléstelen s rút, de a

¹ C. J. L. III. 1080, 1098, 1099.

² Macrobius Sat. 12, 9: . . . Marti esset dicatus (t. i. Martius), deo plerumque hominum necatori. ut Homerus, naturae conscius ait: „Ἀρες, Ἀρες βροτολογίῃ, μαιφόνε τειχεσκήλητα Isid. 8. Orig 11, 54: Mars quasi effector Martium, nam a Marte mors nuncupatur.

³ Varro. 5. L. L. 10, § 73. Mars abeo, quod maribus in bello praeest, aut quod Sabinis acceptus ibi est Mamers.

⁴ C. J. L. III. 1141—45.

⁵ C. J. L. III. 1146.

⁶ C. J. L. III. 1147—1152.

⁷ C. J. L. III. 1153.

⁸ C. J. L. III. 1154—55.

⁹ Macrobius Sat. I, 11, 12. 12.

¹⁰ C. J. L. III. 1157.

¹¹ C. J. L. III. 1115.

régiek által megszokott jelvényét. Sajátképi lakóhelyei a kertek, ültetvények voltak, hol a Horatius és más költők által annyi élczzel és pajkossággal leírt szobrának büvereje megvédte a gondjai alá helyezett területeket a megigézéstől, irigységtől és tolvajoktól, — de másfelől burleszk alakja madárijesztőként is szolgál. Ábrázolják őt ázsiai öltözetű öreg embernek is, ölében gyümölcsökkel, s mint ilyen a természet mindig megújuló tenyész erejének képviselője, és komoly még a sirokon is előforduló alak, míg másfelől a népszínházaknak és népies gúnynak valódi s általánosan kedvelt választottja. Kertjöknek védelmére állítának neki fogadalmi követ az aedilitast 235-ben együtt viselt Aelius testvérek Ursio és Antoninianus — Priepus Pantheusnak ajánlva a fölratot.¹

Liber és Libera a derült kedélyesség istenei, de istenei a termékenységnek is, s ezért Liberat mint gazdagon öltözött erős és szép asszonyt ábrázolják, ki a jól művelt földeket gazdag aratással áldván meg, gondtalan életet ad. Ünnepeiket őszkor, különösen szüretkor tarták, midőn a hegyek között víg, féktelen napokat töltének a szőlősgazdák vendégeikkel, munkásaikkal. Tisztelik őket, mint a polgári és kereskedelmi szabadság védőit is, ezért a vásártereken gyakran ott volt Liber és apródjának a furcsa, kicsi szörnyetegnek Marsyasnak szobra. Apulumban számos emlékük maradt fönn — Liberek² mint Liberának³ külön-külön dedicálva. Utóbbinak egyik papja M. Aurelius Comatius Superus Triformis háromalakúnak nevezi az istennőt.⁴ Mások együttesen áldoztak mindkettőnek.⁵

A házi tűzhely istenei a Penatesek.⁶

A sors és élet istenei inkább a daemoni hatalmakban való hit, még a régi természetvallás polytheismusa alapján keletkeztek. Közéjük tartoznak a végzetet intéző hatalmasságok, a mindennapi életre befolyást gyakorló geniusok, a pontifexeknek régi jegyzékeibe (indigitamenta pontificalia) bevett istenségek, az összes segítő, közreműködő istenek, a gyakorlati életből vett személyesítések, melyek görög befolyás alatt keletkeztek, vagy tisztán római eredetűek. Utóbbiaknak száma jóval nagyobb, mint az előbbieké, és ősi jellegük, egyszerűségük, életteljességük nagy régiségre mutat, míg a későbbi alkotások élettelenek egyoldalúak és csak egyetlen gondolat, eszme képviselői lévén, politikai okokból keletkeznek, vagy a mindent befogó pantheismusra vezethetők vissza.

A legősibb ilyenmü képzetek, személyesítések közé tartozik Fortuna, a jó mint balsors, a szerencse és szerencsétlenség, a boldogság és boldogtalanság istene, szóval a végzetnek teljhatalmú intézője jóban, rosszban, egyként s egy személyben, mindkét irányban azonos hatáskörrel, mert a régiek a végzet és szerencse közt nem tettek semmi különbséget. Tiszteletének meghonosítását Servius Tulliusnak e népszerű királynak a valódi szerencsefinak tulajdonítják, ki két templomot is szentelt neki a fővárosban. Cultusa a pogányság elhanyaglá-

¹ C. J. L. III. 1139.

² C. J. L. III. 1065, 1091—1092.

³ C. J. L. III. 1095.

⁴ C. J. L. III. 1095.

⁵ C. J. L. III. 1094, 1093.

⁶ C. J. L. III. 1081.

saig lévén teljes virágzásban, emlékei sűrűn találhatók a birodalom minden részében. Nálunk egyszerűen néven szólítva,¹ vagy Fortuna Augusta-nak,² Fortuna Magna-nak³ — nagynak, avagy Fortuna Bona Domestica — a jó és házinak nevezik őt.⁴ Utóbbi esetben a Fortuna Bona — ellentéte a Fortuna Mala-nak, a balsorsnak.

Hasonló jellege van sok tekintetben Nemesisnek is, ki a veszélyben levőket vagy a jövő miatt aggódókat vigasztalja, megsegíti, győzelemre juttatja. Ezért találjuk meg szentélyeit az amphitheatrumok mellett is. Nálunk a jámbor hívők így: Aurelius Marius a XIII-ik legio zászlótartója (signifer) és neje Severia Secundina Istennőnek — Dea Nemesis-nek nevezik őt;⁵ Pistorius Rugianus a XIII. Legio főparancsnoka szintén istennőnek minősíti, de azonosítja Fortunával is⁶ — Dea Nemesis sive Fortuna; míg Claudius Marcellus mint olyant tiszteli, ki meghall mindent még a legnagyobb távolságból is — Nemesis Exaudientissima.⁷

A balsors ellen védelmet nem tudván még az istenek sem adni, a Geniussok iparkodnak elhárítani csapásait, kijátszani, jóvátenni vagy legalább enyhíteni azokat. Ők a közvetítők a tényleges istenek és emberek s az embereknek minden földi dolga között. Felsőbb lények tehát, és más sphaerában laknak is, de azért elválaszthatatlanok az embertől és mindentől, mi az embert környékezi. Ezért van meg minden élőnek, minden tárgynak és mindennek, mi a földön van, a maga Geniusa. Innen származik végtelen nagy számuk, sokféleségük. Apulumban a fogadalmi kövek Genius Daciarum,⁸ Gen. Canabensium,⁹ Gen. Loci,¹⁰ Gen. Fabrum,¹¹ Gen. Centuriae,¹² Gen. Legionis XIII. Geminae,¹³ Gen. Praetorii Huius,¹⁴ s Gen. Imperatoris Gordiani-t említik.¹⁵

Sokkal magasabban állanak a védő istenek. Számuk végtelen, személyi nevük nincs — Numina gyűjtő szóval foglaltatnak egybe, és midőn megkülönböztetésre van szükség, a védelmük alá helyezett egyént, tartományt stb. nevezik meg, így: Numen Augusti,¹⁶ vagy Numina Augustorum — a császárok védistenei stb.¹⁷ Hasonló jelleggel személyesítik előbb Dáciát,¹⁸ később pedig a három Dáciát — Daciae tres.¹⁹

¹ C. J. L. III. 1125.

² C. J. L. III. 1006—8.

³ C. J. L. III. 1018.

⁴ C. J. L. III. 1009.

⁵ C. J. L. III. 1124.

⁶ C. J. L. III. 1125.

⁷ C. J. L. III. 1126.

⁸ C. J. L. III. 993.

⁹ C. J. L. III. 1006.

¹⁰ C. J. L. III. 1018.

¹¹ C. J. L. III. 1016.

¹² C. J. L. III. 1015.

¹³ C. J. L. III. 1012.

¹⁴ C. J. L. III. 1019.

¹⁵ C. J. L. III. 1017, 1159.

¹⁶ C. J. L. III. 1128.

¹⁷ C. J. L. III. 1127.

¹⁸ C. J. L. III. 1063.

¹⁹ C. J. L. III. 995.

A practicus mindennapi életből vett személyesítések sorát Mercurius a kereskedelem és kereskedők istene nyitja meg. Cultusa a görögök révén honosult meg Rómában, egész Italiában, innen pedig az egész birodalomban. Apulumban tiszteletének egyetlen emlékét C. Imius Veranus állíttatá.¹

A gyógyító isten Aesculapius a 291-iki (Kr. e.) pestis után honosul meg Rómában, a neki szentelt kigyót Epidaurusból kérvén át a senatus a delphosi jósva tanácsára. De cultusa akkor már rég ki volt vetkeztetve eredeti alakjából. Keleti elemekkel vala telítve s majdnem azonos lön az egyiptomi Serapis-szal. Alakja azonban nem változott. Megmaradt mindig tisztos, erőteljes aggnak, oldalán Hygiával vagy a kis Telesphorus-szal. Így ábrázoltatá őt Aurelius Eternalis is.² Tisztelete oly általános és mélyreható volt, hogy a kereszténységgel még azután is, hogy államvallássá decretáltatott, megtudott mérkőzni. Közkeletű volt Apulumban is, s cultusának fényét eléggé illusztrálja, hogy a gazdag P. Aelius Rufinus és neje Ulpia Helpidia, megintetvén az istenség által, 40 láb hosszú,³ P. Aelius Syrus és neje Valeria Severa pedig 30 láb hosszú oszlopcsarnokot⁴ építenek templomához. Sok a fogadalmi kő is. Septimius Asclepius Hermes, az istenség libertinje Dominus Aesculapius-nak állít fogadalmi oltárt,⁵ a Gaius testvérek Auribus Aesculapi (Aesculap füleinek) s Hygianak,⁶ mások egyszerűen neki és Hygianak⁷ szentelnek föliratokat, avagy Numennek nevezik őt.⁸

A rómaiak fegyvereit híven kísérő Victoria is talált követőkre. P. Aelius Crescens, midőn duplarius lesz (kettős zsoldot kap) fogadalmi követ állít neki⁹ L. Annius Italicus Honoratus Caracalla császár jóvoltáért teszi ugyanezt.¹⁰ Volt temploma is, melynek őre egy időben C. Julius Leuganus a XIV-ik legio veteránja volt.¹¹

A harci vitéség, s az érte járó elismerés istenei a Honos és Virtus, majd együtt, majd külön említettnek. Ismeretlen áldozónk is elválasztván őket, a császár, a római senatus és nép s Apulum város tanácsáért csak Virtusnak szentel fogadalmi követ.¹²

Nagy és általános tiszteletben részesül a görög Heros, Jupiter kedvenc fia, Apollo barátja Hercules is. Kultusza 355-ben Kr. e. említettik először, s azóta nyomon követi mindenfelé a római fegyvereket. Apulumban számos föl-

¹ C. J. L. III. 1133.

² C. J. L. III. 979.

³ C. J. L. III. 975.

⁴ C. J. L. III. 976.

⁵ C. J. L. III. 1079.

⁶ C. J. L. III. 986.

⁷ C. J. L. III. 977, 78, 80—82, 84, 87.

⁸ C. J. L. III. 972, 74, 85.

⁹ C. J. L. III. 1098.

¹⁰ C. J. L. III. 1072.

¹¹ C. J. L. III. 1158.

¹² C. J. L. III. 1116.

íratot szentelnek neki hívei, egyszerűen néven szólítva,¹ vagy Deus Hercules — Hercules istennek,² Hercules Augustus — fölségesnek,³ Hercules Conservator — föntartónak,⁴ s Hercules Invictus — győzhetetlennek⁵ nevezte őt.

És e számos istenü vallásban gyakran sokkal fontosabbak lévén a szertartások, mint maga a lényeg, istenfélőnek csak az tekintetett, ki vallási köteleit pontosan teljesíti. És a ki ezt megteszi, fölhasználhatja az isteneket minden practicus cél elérésére, s ezért ha kezdetben nem voltak is templomok és isten képek, annyira körülményes és túlterhelt volt a szertartástan, hogy az egyszerű tudatlan ember nem boldogulhatott, már pedig az imát és áldozatot megrontotta még a legcsekélyebb tévedés is. Papok valának tehát szükségesek, kik a szertartások pontos teljesítésére ügyelvén csak, inkább szakértők, mint közvetítők, mert az istenséghez személyesen járulhat mindenki.

Legkiválóbb papok a császárok és a őistenek tiszteletére rendelt flamenek. A flamen nem viselhetett más hivatalt, jöllehet toga praetextája volt, sella curulison ült, s széke volt az ordoban; nem volt szabad hadsereget látnia, lóra ülnie, esküdni, házán kívül éjjeleznie, s még a császárság alatt is csak hátsági engedéllyel hagyható el házát két éjszakára, s azt is legtöljebb kétszer egy évben. Neki mindig ünnepe lévén, mindig hivatalának jelvényeivel jelenik meg, s ekkor fején hegyes kalapot visel, melynek csúcsára (apex) olajág (virga) s ezen gyapotlonál van erősítve; vállain a felesége által szőtt vastag, gyapot toga praetexta, kezében áldozati kés és hosszú vessző, melylyel szétválasztja a előtte tolongókat. Ugyanezért megy előtte egy lector is, kinek szavára, vagy jeladására mindenki leteszi munkáját, mert a flamennek nem szabad dolgozókat látnia. Nem tekinthet tisztátalan tárgyakra, nem nézhet halottra, sírra, kecskére, kutyára, lóra stb. Kötelekeket nem viselhetvén, ruháját fibulákkal kapcsolja össze, gyűrűje el van pattintva. Ha meglánczolt ember menekül házába, békői levétetnek, a kit térdéhez bocsát, azt nem szabad az nap megütni. Haját csak szabad ember nyírhatja meg, szakállát réz-késsel vágják. Kalapját régebben mindig fején kellett tartania, még házi tűzhelyénél is, csak a második századtól fogva tehetette le; tunicáját még a legforróbb napokban sem vethette le. Ő egészen az istenségé, s még ágya is oltárnak tekintetvén, nyúghelye előtt áldozati ajándékokkal telt edény áll. És e szabályokat szigorúan meg kellett tartania, mert ha azoknak valamelyike ellen vétett, vagy az áldozatnál hibát követett el, le kellett mondania állásáról.

Mellettök legnagyobb tekintélye a potifixeknek van. Ők a római vallásnak specialis papjai, s mint ilyenek, nincsenek meghatározott istenséghez kötve; őrei a levéltárnak, ők jegyzik Rómában az állam és város, vidéken a coloniák és municipiumoknak — különösen sacralis fontosságú — eseményeit, vezetik a naptárt, számban tartják a szenthelyeket, áldozatokat; hivataluknál fogva je-

¹ C. J. L. III. 1023. 1152.

² C. J. L. III. 1024.

³ C. J. L. III. 1025.

⁴ C. J. L. III. 1026. 1027.

⁵ C. J. L. III. 1028. 29.

lennek meg a hatóság minden cselekményénél, mert csak ők ismerik és tudják teljes szabadsággal hajtani végre a szertartásokat.

És e főpapi méltóságok tiszteleti állások lévén, nem jártak semmi fizetéssel, de annál több kiadással, úgy, hogy csakis nagyon gazdag és ambitiosus emberek vállalkozhattak betöltésükre.

A szertartások, s azoknak végrehajtása államilag lévén szabályozva, állami fölügyelet és rendelkezés alatt állanak a papok is. Ez akadályozá meg a papi-kaszt kifejlődését. Ők tehát vagy ingyenes, vagy fizetett tisztviselők lévén, a dicsvágy vagy a megélhetés gondjai és nem benső hajlamuk által vonzatra, csak a külsőségekre ügyelnek, teljesen figyelmen kívül hagyván a kedélyvilágot.

A nemzeti cultus és papság e ridegségének következményeit igen korán és nagyon súlyosan érzé meg a birodalom.

A carthagói háborúkkal megkezdett világmentesítő harc Augustus alatt befejeztetvén, az egymással szorosán összekapcsolt, bár különböző elemek érintkezni kezdenek s a város lassankint középpontja lőn, nemcsak a birodalom kormányzatának, kereskedelmének, hanem a sokféle bölcséleti és vallási iránynak is. Az idegen bölcsészeti tanok meghonosulását a kormány nem látta ugyan szívesen, de elnézte — az exoticus vallások betódulásával pedig mit sem törődött, sőt gyakran elősegíté, mert vallási kényszert a római csak politikai okokból alkalmazott, s akkor sem saját vallása érdekében, hanem az idegen cultuszok ellen, ha azok ellenkeztek a birodalom politikájával, vagy a római polgári és büntető törvénnyel. Szabad vallásgyakorlatot engedélyez a senatus, később a császárság mindenhol: Judaeában, Kis-Azsiában, Syriában, Egyiptomban és mit sem tesz a görög-latin cultuszok érdekében, s ezek Jupiter szentélyének fölavatása után, ha elterjednek is, a provincialis vallásokat sohasem tudják elnyomni, ellenkezőleg megnyitják templomaikat az idegen istenek előtt, sőt elkészítik útjukat Rómába, hol örömmel fogadják őket, mert az ősi vallás már régen elveszté életerejét, s nem tudván nyugalmat adni — hatalmát a kedélyek fölött. A rideg szeretetlen Jupiter Optimus Maximus kielégítheté a magasabb köröket, melyeknek egész valóját elfoglalá a közélet, de nem az életnek milliónyi terhével küzdő csekély látkörü népet, melynek saját képére alkotott istenre volt szüksége, melynek egyik létföltétele, hogy szoros viszonyban legyen istenével, kit imádkozhat, ki meghallgatja panaszát, kit segítségül hívhat, ha szerencsétlenségek érik. Jupiternek pedig nem volt érzéke az élet kicsinyes bajai iránt. Capitoliumi trónjához nem jutának el a testi és lelki nyomor szívszakgató hangjai, ő fölséges pompájában az Olympos királya volt, legfőbb képviselője és ura, de nevének ellenére nem atyja a birodalom és népnek.

A tanács korán felismervén a helyzet tarthatatlanságát, megkísérelte segíteni. Már 204-ben Kr. e. elrendeli a pessinusi Magna Mater szobrának behozatalát, meghonosítja cultuszát, eltávolítván abból minden sértőt és különöst. Hasonlóan történhetett a comonai Bellonával is. Nyomukban nemsokára többen érkeznek: Isis, Osiris, Serapis stb. Isis cultuszát a senatus Kr. e. 58-ban, mint csúf babonáságot — turpem superstitionem, megtiltja ugyan, de 43-ban már a triumvirek építenek neki pompás templomot. Ez időtől kezdve rohamosan sza-

porodnak hívei, különösen a szépnem körében, melynek hiúságát, szeszélyeit, szerelmeskedéseit a magok jóvoltáért gondosan legyezgetik az egyiptomi papok, míg az embergyűlölő Tiberius véget nem vet gazdálkodásuknak, lerontatván a divatos istenség templomait. De ez csak olaj volt a tűzre, s a zsarnok halála után, még a császárok közül is többen csatlakoznak hozzá, így: Otho, Domitianus, Commodus, Caracalla, Alexander Severus stb.

Az Isis cultus gyors elterjedésének okai voltak, hogy vallásos megnyugvást ígért, s a mértékletesség és erkölcsös élet szükségességét hirdetve, az igazság megismerésével kecsegteti híveit. Osirisról azt hitték, hogy a lelkeket oly országba vezeti, hol azok örök dicsfényben fognak élni. A meggyőződés, hogy az istenséget a megfelelő symbolum fölvétele által megismervén, ahhoz közelebb jutunk, nem kevésbbé járult hozzá a «dii novinsedes» tekintélyének emeléséhez, továbbá a magasabb köröknek a politikai viszonyok megváltozása következtében történt teljes átalakulása. A patriciusok és számottevő elemek kiszorítottatván a közéletből, belemerültek a bölcsészeti és vallási chaosba, a testet, lelket kimerítő élvezetekbe s babonások lőnek és hitetlenek, de időnként, az ember természeténél fogva, szükségét érezvén a lelki megnyugvásnak, bűnbánatnak, vajjon hova fordulhattak volna, mint az idegen cultuszokhoz, melyek bűnbocsánatot, földöntúli életet, örök boldogságot ígértek.

Az idegen cultuszok meghonosulásának Rómában, mint az európai tartományokban, legfontosabb korszaka a császárság első éveitől az Antoninusok végső szakáig terjedt. E korszaknak legkiválóbb alakjai az eleusisi Ceres, Sabazius, s a Syriában, Egyiptomban, Görögországban honos Venus és Adonis. A korábban meghonosult cultuszok is szabadon virágoznak, lerázván minden megszorítást. Így a Magna Mater papjai a köztársaság idejében még frygek, a császárok alatt már rómaiak, s ezek fanaticusabbak, mint elődjek. Az Antoninusok kora pedig valóságos melegágya volt az idegen vallásoknak. Marcus Aurelius a markomanok ellen indított háborúja előtt megpróbál minden keleti babonáságot, csakhogy sasaihoz lánczolja a szerencsét, s a közönség buzgó követője a népszerű császárnak. A régi államvallásról megfeledkezik mindenki s az elhal a nélkül, hogy megsiratnák. Jupiter templomai üresen állanak, csak ünnepélyek alkalmával telnek meg a fényes csarnokok pompázó, hivatalos, de nem lelke mélyéből imádkozó tömeggel.

Ez időben hódolt meg Dácia is, és beleolvasztatván a birodalomba, annak egyik legszebb gyöngye, legfontosabb tartománya lőn.

Dáciát Traján a világ minden részéből berendelt telepésekkel népesítvén be, az új provincia nagy városaiban ugyanazon jelenségek ismétlődnek, mint Rómában.

Isis és Serapis eredetileg tisztán egyiptomi personificatiók, de ama jelleget, melylyel nyugaton megjelennek, a hellenismus által nyerték Alexandriában, s innen indulva ki, hódíták meg egész nyugatot. Kezdetben, mint gyógyistenségek szerepelnek: Isis a nőkre, Serapis a férfiakra terjesztvén ki csodás hatalmát. De később az eredeti képzet annyira kibővül, hogy Serapis azonosítható lesz az egyiptomi Osiris, az alvilági Plutoval, Aesculapiusszal, sőt még Jupiter

és Apollo attributumait is fölvéven Jupiter Optimus Maximus Sol, vagy Serapis Jupiter Sol nevet kap, mint L. Aemilius Carus írja fogadalmi oltárán,¹ míg Isist — Lunával identificálják.² Az új istenségek külső tisztelete sok szertartással lévén összekötve, templomaikban reggel s este vallásgyakorlatokra gyűlnek össze híveik, az időszakok változásakor pedig körmeneteket tartanak. Jóval hatásosabb tehát a róma cultusnál, s főkép a köznépet ragadta meg, az alsóbb osztályokat, melyek csak az érzékeket is foglalkoztató valláshoz tudnak igazán ragaszkodni. De az intelligens, művelt elemeknek magasabb igényeik lévén, ezeket a templomoknak rejtett helyein tartott mysticus szertartások és titokzatos tanok hirdetése által iparkodtak megnyerni, bevonni anyagi és szellemi érdekkörükbe. S ez a legtöbb esetben sikerülvén is, a hívek, a beavatottak valódi sectát, az isiacusok és osiriacusok felekezetét alakíták.³ Ők fölismerhetők valának külsőleg is, mert vászonruhát, rövidre nyírt haját viseltek és egyszerűen, mértékletesen éltek. Apuleius nagy közvetlenséggel, bár nem minden ironia nélkül írja le a beavatásokat⁴ a jelképes fenyegetéseket, az érzéki izgatásokat, szertartásokat, melyek közül több a keresztényektől vétellett át, így a keresztelés.⁵ És e szertartások főkép azért vonzóak az intelligentiára nézve, mert végső céljuk az egyetlen isten megismertetése vala, a mennyiben ez lehetséges volt a hanyatló pogányságnak syncretismusával és pantheisticus combinatióival.

A Magna Mater Deum tisztelete is közkeletű Apulumban, s már Trajan idejében honosult meg, miként P. Flavius Longinus és családjának fölirata bizonyítja.⁶ Fényes ünnepélyeit a tavasz kezdetén tarták meg.⁷

Hasonló népszerűségnek örvendenek a Seleukidák kormánya óta új életre kelt syr cultuszok istenségei, melyeket apulumi fölirataink csak Syrii Dii titulussal foglalnak össze, míg a sarmizegetusaiak egyenkint is megneveznek így: Malagbel, Bebellahaman, Benefal, Manavat.⁸

Legkiválóbb orientalistánk gróf Kuun Géza a Malagbel névben a sémi mythologia napistenét Bal-t ismerte föl, hasonlóképen Bebellahamonban, kügazítva a kömetező tevedését is, midőn a hibásan írt nevet Belhemonra javítja ki.⁹ Goldziehernek jóval később közölt adatai ugyanez alapon nyugszanak, de ő a Benefal névre is kockáztat magyarázatot, s Penebal = Bal arczultatja kifejezéssel veti össze az istennevet.¹⁰

Bal vagy Bel a semita mythologia legfőbb istensége. Nevét megtaláljuk minden törzsnél. Assyriában Assur nevet vesz föl, — a birodalom fővárosának

¹ Téglás G. és Király P. Ujabb adalékok Dácia fölirattárához 10. sz.

² U. o. Sarapidi, | Jovi. Soli | Isidi Lunae stb.

³ Plutarch. Isis et Osiris c. 35.

⁴ Apuleius 11. Met. 8. c. kv.

⁵ Tertull, de Baptismo c. 5. Nam et sacris quibusdam per lavacrum initiantur Isidis . . .

⁶ C. J. L. III. 1100.

⁷ V. ö. még C. J. L. III. 1101—2.

⁸ Torma K. Neue Inschriften 44. sz. V. ö. Király P. P. Aelius Theimes föliratai. A hunyadmegyei tört. és régészeti társulat évkönyve V. k. 41. kv. I.

⁹ A hunyadmegyei tört. és rég. társulat évkönyve II. k. 6. kv. I.

¹⁰ Torma K. Neue Inschriften, Arch. epigr. Mittheilungen VII. k. II. f. 110. kv. I.

nevét, Babylonban Bal vagy Bal-Maruduk elnevezéssel tisztelik, és Kyros perzsa király épen úgy imádja őt, mint Ahura-Mazdat; később Mithraval azonosítják s együtt hívják őket segélyül a perzsák, mint babylonok. Phoeniciában Malk-Baal alakban veszik őt körül a papi kasztok rejtelmes, titkos, de mindig nagy hatású mysteriumokkal; imádják a carthagóiak, syrek, moabiták, philistaeusok stb. A biblia is sokszor említi, midőn az Úr választott népe megtántorodik és elhagyva Jehovát visszatér őseinek istenéhez. Még a böcs Salamon sem kerülheti el a bűnt, s Jeruzsálem megszentelt berkeiben templomot emelt a pogány Balnak is.

A sémi mythologia regéit a babyloniai és assyriai ékiratok tarták fönn, s ez emlékekből a genesis teljesen reconstituálható.¹ Eszerint a világ teremtése hét nap alatt történt, de nem Elohim, az egy Isten műve, hanem részt vett abban egymásután minden ős istenség. Sár választá el az eget a földtől s megteremté az égboltot (Asar); Bal és Êa a negyedik nap készíték el és erősítik az égboltra a csillagokat. Maruduk a teremtés művében atyjának szolgája, a világrend alkotója s kezeiből léptek tarka világunkba az emberek, állatok.²

Az emberek teljesen ártatlanok valának, s az istenek közül különösen Êa, a tudás mestere érdeklődött sorsunk iránt, gondozta, tanította, védte őket, eltávolította útjaikról a daemonokat, elregélte nekik a világteremtésének történetét, könyvet adott nekik, melyből megtanulták a vallást, törvényeket és mint kegyes jó apa megmutatá nekik miképen kell művelniök a tudományt s ezerféle mesterséget.

De Tiamat a dolgoknak s minden létezőnek ősforrása, irigy a belőle származott istenekre, kik a chaosból alkoták a világot, s gyűlölség támadván benne, meg akarja semmisíteni a teremtésnek bevégzett nagy munkáját. Az embereket kísértetbe viszi, Êa iránt való engedetlenségre ingerli, s azok elkövetik az első bűnt. Az általa támasztott rendetlenség megszüntetésére szembeszállanak vele az istenek, és ez a harc az ős semiták gigantomachiája. E harcot atyja kívánságára Bal vagy Bel vívja meg, az istenek bajnoka. A mennybeliek az élet-halál küzdelemre sarló alakú karddal fegyverzik föl, s ő az égi seregek élén indul meg Tiamat ellen, ki chaos minden daemonát, szörnyetegét talpra állítja ellenök, de hiába, Bel győz és Tiamat a mélységbe taszítatik.³

Ez rövid kivonata az ékiratok genesisének. Berosus versiója, mely a babyloni és borsippai papi iskolákból került, alapjában megegyezik ezzel, de eltér részleteiben. Szerinte a Tiamattal vívott harc egy időben történik a teremtéssel, mely nem egyéb, mint Tiamat legyőzése, és háttérbe szorúlnak nála a többi istenek is, mert Bal vagy Bel-Maruduk a világ egyedüli teremtője.⁴

Bel tehát a legfőbb istenség, ki Babylonban Nabu-Kudurri-Ussur az utolsó nemzeti királyok óta áll a pantheon élén.

Sarmizegetusa főliratain is ilyenül van föltüntetve.⁵

¹ L. Georg Smith's Chaldäische Genesis übersetzt von H. Delitzsch.

² L. Fr. Lenormant: Die Magie und Wahrsagekunst der Chaldeer. 122. kv. l.

³ L. Fr. Lenormant. Die Magie 122. kv. l.

⁴ L. Fr. Lenormant u. o. 124. l.

⁵ A hunyadmegyei tört. és régészeti társ. évkönyve. V. k. 41. kv. l.

A Malagbel név = Melech + Bel. Melech jelentősége király lévén, Malagbel P. Aelius Theimes fölrata szerint az istenek királya.¹ E Melech nevet ismerjük föl a carthagói Molochban, kinek gyermekeket áldoztak, kit a nagy kereskedő Metropolison kívül Cretaban, Rhodosban, sőt Hinnom völgyében is tiszteltek, kinek neve kellemetlen metophorául használtatik még ma is. Viszont látjuk őt Milcomban, kinek szentélye az olajfák hegyén emelkedett; Adramelech és Anamelech, a bibliai Sepharvaím istenei is reá emlékeztetnek, s e nagy kettős város szívtelen lakói szintén gyermekek vérével képzelik megengesztelhetőnek a legjobbat.²

Palmyrában szintén Melech-Bel név alatt imádják a hatalmas naptemplomban, mint az első isteni triás fejét. E háromság tagjai: Melechbel, Aglibol és Jarhibol, s jelvényeik: Melech-Belé — napsugarak, Aglibol-é a félhold, Jarhibol-é kit M. de Vogué gróf Baal Samin-nak minősít³ a kosár — calathus, vagy mérő — modius, mely a felsőbbségnek s az eredetbeli elsőségnek jelzője, de a napra vonatkozó jelvény is.

Bebellahamonnak gróf Kuun Géza által kiigazított neve ismét Belnek mint a legfőbb istennek elnevezése; Bal-Chamman; a phoenicia érmeiken Baalshamin, az ég Balja, kinek nevét Philon Beel-Saminnak írja, s a nappal azonosítja: «ha a forrás — mondja — nyomasztó lesz, akkor Phoenicia régi lakói az ég felé, a naphoz emelik kezeiket, mert ők a napot tarták egyetlen istennek, és Beel-Samin-nak nevezték, ki náluk az ég ura, s a görögöknél Zeus.»⁴

Bel-Samint, Belhamont később a római vallási bölcsélet a jellemvonások azonossága alapján, Jupiter Hammon névvel ruházván föl, az imperium főistenévé teszi. Mint ilyent a képzőművészet is ábrázolja, és fején a sugárkoronát kosszarvak váltják föl.⁵

Benefal — Bal arczulatja kifejezés, nem zárja ki annak lehetőségét, hogy Balt eme jelzővel is legfőbb istennek képzeljük.

Manavat az arabok holdistensége.⁶

A fönnebb említett napistenségekkel teljesen azonos képzetek a közkeletű Jupiter Heliopolitanus, Tavianus, Balmarcodes, Dolichenus stb., kik honosak Dáciában is, de már római mezben, mint római indigenák, bár Apulumban csak Jupiter Dolichenus cultusa constatálható. A nemzeti muzeumnak ritka érdekességtű tábláján J. Dolichenus hatalmas bika hátán állva teljes fegyverzetben ábrázoltatik s jobbában villámcsomó, a baljában pedig rövid nyelvű pöröly. A villámcsomó fölött csillag. Az istenségtől balra szárnyas Victoria; fölöttük a nap és hold mellképei; alul Hercules és Minerva protomái. Utóbbinak sisakja fölött égő oltár.⁷ Ez attributumok szerint Jupiter a legfőbb istennek van con-

¹ A h. tört. és rég. társ. évk. 41. l.

² M. Müller: Einleitung in die vergleichende Religionswissenschaft II. kiad. 167. l.

³ Melchior de Vogué: Syrie centrale 63. l.

⁴ Fragmenta hist. Graec. III. k. 505. l. 5. sz.

⁵ Ld. a dévai muzeumban lévő példányt.

⁶ Dr. C. P. Tiele: Kompendium der Religionsgeschichte 72. l.; Goldzieher Ign. Arch. epigr. Mittheilungen. VI. k. II. f. 110. kv. l. M. Müller: Einleitung 161. kv. l.

⁷ Acta nova Musei nationalis Hungarici. 11. — kv. l. és V-ik tábla.

cipálva, s eredeti jellegének megfelelően, főképen fényistenség, ki ura a dörgés és villámlásnak, ki folyton tevékeny és szakadatlanul küzd a gonosz ellen, de mindig győzelmesen, védi a szántó-vetőt, megtermékenyíti a földeket, meggyógyítja a betegségeket, s ezért Aesculapiusszal is azonosítják.²

Hivei Apulumban és vidékén oly nagy számban vannak, hogy külön papokat tartanak szolgálatára. Városunkban egykor Aelius Valentinus veteránus volt a hitközség választottja, s ő a császár jóvoltáért saját költségén állíttatja helyre a szentélyt.³ A szomszéd Ampelumban két hitközsége van külön papokkal: a kisebbikben Marianus⁴ a nagyobbikban pedig Aurelius Marinus, Addebar Semei, s Oceanus Socrates látják el az istentiszteletet.⁵ A hívek leginkább syrek és kereskedők, kik városunkban az istenség tiszteletére állított oltáron megnevezik nemzetiségüket is.

De az idegen istenségek közül városunkban úgy, mint egész Dáciában, mégis a zoroastricus Mithranak van legtöbb híve. Eredeti alakját a Khurda-Avesta Mihir-jastja tartá fönn egész egyszerű fönségében. «Midőn Mithrát a világbirót is megteremtém — mondja — Ahura-Mazda Zarathustranak⁶ — ő legszentebb, őt az áldozatokra ép oly méltónak teremtém, mint magamat Ahura-Mazdát» olvassuk Perzsia szent könyvében.⁷ Épen oly nagy, hatalmas tehát, mint a «nagy királyok örök istene.» Csakhogy míg ez a teremtés bevégezte után mennyei lakában elvonultan élő passiv fölény, addig Mithra életteljes, mindentudó, mindenható, örök tevékenységű. Fölséges palotájában, az egekig nyúló Hara tetőn, örök tavasz uralkodik, ott nincsen éjszaka, sötétség, forróság vagy dermesztő hideg, pusztító vihar, nincs betegség és halál. S ő innen indul el napfölkelte előtt, hogy megvilágítsa a hegyek ormait. Ő a megtestesült lény, tizezer szemével, fülével meglát, meghall mindent, semmi sem rejthető el előtte. Nem alszik soha, örökké éber. Ismeri gondolatainkat, tanuja a legtitkosabb suttogásnak, minden tettnek, ő maga az élő igazság, hűség, közvetítő isten, országok és emberek között, ura az istentelenek s gonoszoknak is. Segít a szerencsétleneken, meghallgatja a hozzáfordulókat, a szegények, elnyomottak panaszát, haza vezérli az eltévedt nyájakat stb. A ki megsérti Mithrát, legyen az egyes ember vagy egész nép, megbűnhődik, elpusztul, mert haragjában rettenetes és kegyetlen. Hadi szekeren ezüst páncélban ül, fején arany sisak és kezeiben lándzsa, kard vagy íj. Útjában az Igazság, Győzelem és Átok szellemei kísérik. Győzhetetlen ellenfele a daemonoknak és minden kártékony lénynek. Ezekkel örök harcban van, s áldásos munkájának részesei az igazhívők is, kiket megvédelmez, sérthetetlenekké tesz, akár a gonosz szellemek, akár

C. J. L. III. 1614.

² Eph. epigr. II. k. 400.

³ C. J. L. III. 1301. a

⁴ C. J. L. III. 1301. b.

⁵ Eph. ep. II. 401.

⁶ Zoroaster, — az óperzsa vallás mythicus alapítója.

⁷ Westergaard: Zendavesta. (Khurda Avesta = kis avesta) Mihir-jást 1. v. v. ö. Király Pál: A sarmizegetusai mithraeum 66. kv. 1.

emberek ellen küzdenek, s megvédi őket még a túlvilágon is, midőn lelkeiket fényes palotáján keresztül a bírák elé vezeti.

Mithra ily alakban Rómának elhanyaglott vallási életébe új erőt önthetett volna, de mire körülbelül Kr. e. 70-ben a Pompeius által hazahurczolt kis-ázsiai és afrikai tengeri rablók révén meghonosul, teljesen megváltozott.¹ Mysterious, titokzatos istenség lőn, bár még mindig jobb, tisztább, mint a többi. Tisztelete legelőbb a fővárosban constatálható. Kezdetben talán a Suburrában a szegény munkás nép és söpredék tanyáján, s az uraik által vérig kínzott rabszolgák közt, majd később a művelt néposztályok némely rétegeiben is, melyek örömmel fogadtak minden exoticust, csodálatost. A második században hivei már a legelőkelőbb körök is, s úgy látszik, mintha a bon-ton-nak egyik főkelléke volna, Mithra buzgó imádójának, tisztelőjének lenni. Így volt kétségtelenül a legtöbb emberrel, s talán ez vitte reá a rossz nyelvű Luciant, hogy megkérdeje az isteneket, vajjon honnan szakadt Rómába az izléstelen öltözetű és erős, média-i Mithra, ki nem tudván görögül, nem érti meg, ha valaki reá emeli áldozati kelyhét.² A gúnyversek is százával keltek ellene, de hiába, Hadrianus, Antoninus Pius, Marcus Aurelius alatt általános lett cultusza, sőt Septimius Severus idejében már külön, a dynastia részére alapított papi testülete is van: Sacerdotes Invicti Mithrae Domus Augustanae.

Tisztelete sötét, felig földalatti építményekben történt, vagy természetes barlangokban (spelaeum). Az apulumi szentélyről csak epigraphicus adalékunk maradván fenn,³ mindössze annyit constatálhatunk, hogy volt itt is temploma Mithrának, de lehetett több is, mert annyi s oly nagy méretű mithriacus emlék maradt fenn, hogy azok alig valának egyetlen spelaeumban elhelyezhetők. A dévai muzeumban lévő magas relief hossza 1·5 m., magassága 0·95 m.; a nagyszombati Bruckenthal muzeumban lévő szobormű, a bikát ölő istenséggel, reconstituálva legalább 2 m. magas lenne, tehát a legnagyobb e nemű momentumok közé tartozik; a Mithra Petrogenitus ugyanott 1·55 m. magas stb. A templomok rendesen sűrű, árnyas berkekbe, vagy magános, gyakran nehezen megközelíthető sziklaoldalakra vannak elhelyezve. Utóbbiak csak egyetlen fülkéből állanak, míg előbbieket — különösen a fővárosokban — több részre osztlanak. A sarmizegetusai spelaeum négy főrészt oszlott: a szentélyre, melyhez két lépcső vezet; a szentély előtti, ennek egész szélességében elnyúló középhelyiségre, s a jobb és baloldalon fekvő, a középhelyiségekkel párhuzamosan futó, de ennél magasabb felszínű oldalfolyosókra. A szentélyek belseje sötét lévén, lámpákkal kellett megvilágítani, midőn a jámbor hívők összegyűltek, hogy lelküket a legyőzhetetlenhez emeljék. Falai vörösre voltak festve.

A sarmizegetusainak berendezése nagyon egyszerű volt. A sanctuarium hátsó falához van támasztva a kellő magasságú alapon nyugvó fő relief, s ez

¹ Plutarch. Vit. Pomp. c. 24. F. Lajard: Recherches sur le culte public et les mystères de Mithra. 563. kv. I.

² Lucian: Deor. conc. c. 9.

³ C. J. L. III. ||||

volt talán az egyetlen tárgy, mely elhelyezést talált benne.¹ A szentély a templom többi részétől valószínűleg függöny által volt elválasztva. Közvetlenül a sanctuariumba vezető lépcső előtt állott a hatalmas oltár Nabarze Deo fölrattal,² melyen a pater patratus a szent cselekményeket végezte. A többi reliefek a közép hajóban voltak a fal mellé támogatva. A két a jaur faragott Mithra szobor³ a folyosókat a középhajótól elválasztó alapfal élére helyeztetett a beemenők felé fordulva. Végül az előcsarnokban egy a szokásos dedicatioval ellátott oltár figyelmezteti a belépőt, hogy a Sol Invictus Mithra szentélyében van.⁴

A mithriacus emlékek rendszeren négyszög alakú táblák, ritkábban téglányok, melyeket fölül néha lekerekített a vésnők, vagy háromszögű tető alá fogott, avagy köralakú lapok. Szoborművek gyéren fordulnak elő. A cselekményt keret fogja be, mely választvonal is, ha a repraesentatio több részre oszlik. A keret alsó részére szokták vésní a dedicatiót.

A közép helyet bármily egyszerű legyen is a csoportozat, mindig a bikaölés izgalmas jelenete foglalja el, állandónak nevezhető kíséretével. A főalak maga az istenség görögösített ázsiai öltözetben. Dűshajú fejét phrygiai sipka fűdi; felső testén rövid, rendszeren ujjatlan, egyszer vagy kétszer átkötött tunicát visel, lábszárán gyakran bő nadrág, lábfejein néha csizma vagy czipő. Vállain széles köpeny, mely a heves mozdulat következtében a levegőbe röppent. Az istenség alakja mindig erőteljes ifjú, s a repraesentatiókon a jobbra tartó bikát, ennek hátára térdelve teríti le. A bika hatalmas nagy állat és támadójának heve és ereje által a földre terítettett vagy térdre esett, miközben a jobb hátsó lába kisikamodott, míg a bal teste alá került. Elölábai térdben hajlítva érik a talajt, farkát tehetetlen dűhében és kínjában magasra emeli vagy oldalait csapdossa azzal. Az ifjú istenség baljával térdel az állat hátán, míg jobb lábszárát ellenfelének kifordult jobb, hátsó csükkére támasztja, hogy annál biztosabban sujthassa le hosszú, széles törével. Fegyverének tokja rendszeren a köpeny fölött lebeg. E mozgalmas jelenetnek rendszeren részesei még az ifjúra ugró kutya, a kígyó, mely az istenséget védi, a bikát megtámadó scorpio, s az istenség köpenyére ülő holló. Jobbról és balról a fáklyások foglalnak helyet. Amaz fölfelé tartja fáklyáit, emez pedig lefelé fordítja. Öltözetük teljesen megegyezik az istenségével. Lábaik rendszeren keresztbe vetvék.

Ezen izgalmas jelenetet sokféleképen magyarázván, néhány rövid sorban magam is véleményt kockáztatok, Mithra ősi hazájában keresve a megfejtést.

Perzsia vagy Iran istenségei a terület földrajzi és éghajlati viszonyainak megfelelő képzetek mindannyian, a természeti erők jobb felé személyesítései és legfőbb jellemvonásuk az örökös harc a gonosz és pusztító elemek ellen. Iran ősi vallásrendszerének alapja tehát a jó és rossz közt dúló örökös harc, a ket-tösség — dualismus, mely a szent könyvekben mindig a legélesebben van kifejezve. Az istenségek ezért nem lehetnek passiv, magukba zárkózott fölények,

¹ Király P.: A sarmizegetusai mithraeum. VIII. t.

² Király P.: u. o. VI. t. 9.

³ Király P.: u. o. VII. f. 1—2.

⁴ Király P.: u. o. VI. f. 8.

hanem tevékenyek azok mindannyian, különösen Mithra, ki minden jónak vé-
dője a természet mint társadalomban, ki győzelemre segíti az igazat, bármily
körülmények között küzdjön is, akár az éghajlat zordonságától akarjon kicsi-
karni annyit, hogy övéivel megélhessen, akár fegyverrel kezében vív rablóhor-
dákkal vagy tisztességes ellenséggel. Megvédi ő, győzelemre segíti híveit a go-
nosz szellemek ellen, s az ezekkel való harcban tölti úgyszólván minden
idejét. A Mihir jast (Mithrához intézett imádság.) élénk kifejezést ad e felfogás-
nak — többszörösen is. És Mithra e küzdelve, a bonum principiumnak a ma-
lum principiummal való harca, mely az áriaknál, miként a jelen esetben is
látjuk, a világosság istenének a sötétség istenével való örök vívásában és min-
dennap megújuló győzelmében, a semitáknál a fény és tűz istenségeknek a
pusztító és perzselő istenségekkel való élethalál harcában, s az egyptomiaknál
Osiris és Set, majd Râ-nak a sötétséggel való mérkőzésében nyert kifejezést.

Mithra nyomon követvén a nagy királyokat hódító útjukban, megérkezik
Babylonba is a sémi mysticismus, magia hazájába s a világváros vallásossága
a fanatismust nem ismerő, sőt indolens zoroastrismusban, csakhamar oly ele-
meket honosít meg, melyek a szent könyvek tanaival alig egyeztethetők össze.
Az ősi zend főisten eltűnik, háttérbe szorul, elhal nyomtalanul, az erőteljes,
eleven, tevékeny Mithra pedig a metropolis isteneinek jellemvonásait veszi föl,
összeolvad azokkal. Babylonban Adar-nak hősies alakjával identificálják, s ez
az Adar a héber Sámson, a görögök Heracles Samdanjának előképe. Később —
a macedonok idejében — hellén sphaerákba jutva, Heraclesszel azonosul, s
lényegének megfelelően ismét oly mythosokkal veszik körül, melyek mindig a
természet jó és rossz felének a malum és bonum principiumnak egymással való
küzdelvei. Heracles tizenkét munkája sem egyéb, mint a naphősnek küzdelve
a sötétség ellen. Apollon harca Pythonnal ugyanaz.

A görög művész tehát, midőn Mithra szobrát először véste, máshonnan
alig meríthető eszméjét, mint Heracles regéiből, azon istenségéből, melyet a
képzelet és kegyelet azonosított a sémi mezbe öltözött zend istenséggel. S He-
raclès regéiből vajjon kinálkozhatott-e kedvezőbb mozzanat, mint a krétai bi-
kával való küzdelem. És ennek előképe szintén sémi képzet, de a szobrász —
jó szerencse — nem a keleti művész alkotását vevé át, hanem saját fejlettebb mű-
érzékét követve, jeleníti a küzdelmet nagy, talán irányadó befolyást engedve con-
ceptiójára az Athene-Nike balustradejan korunkig fönmaradt fölséges alkotásnak.

Igy bátran kimondhatjuk, hogy a domborműveken ábrázolt csoportozat a
jó és rossz, egymás ellen való küzdelmének jelenítése.

Az apulumi Mithra reliefek között legérdekesebb a Bruckenthal-muzeum-
ban lévő, jelentékeny nagyságú fogadalmi tábla, melyet Eutiches libertin ajánlott
föl az istenségnek egykori gazdái: M. Aurelius Timotheus és Aurelius Maximus
jóvoltáért.¹ A repraesentatio három mezőre oszlik: középen a bikaölést lát-
juk a fönnebb leírt környezetben, balra a bikarablás két jelenete van föl-
tüntetve; jobboldalon víz-edény, fölötté oroszlán. Az alsó résznek most hiányzó

¹ C. J. L. III. 1109. 74.

balszögletén volt a beavatási jelenet, mellette az avatást követő lakoma, majd a napnak négy lovas vágató fogatja, s egy nagy szakállú ülő alak, kinek derekára kígyó csavarodott. A felső mező baloldalán a nap, jobban a hold mellképe; közöttük a nyílas, egy térdelő alak, hajó a bikával, a kis épület, benne tehén, — előtte bárány, kecske s a pásztor. Aesculapius fekvő helyzetben, s a sziklából kiemelkedő istenség. A közép- és felső rész közt levő keskeny párkányon hét oltárocska. A följáráló tehát kimerítette a cultusznak jóformán egész eszmekörét.

E symbolumok jelentősége világos legnagyobb részben.

A fáklások a fölkelő és lenyűgító napot ábrázolják.

A scorpio az őszi csillagzat jelvénye, mely akkor tűnik föl, midőn a nap ereje már hanyatlóban van, s midőn ollójával a bika nemző részét megtámadja, ugyanazt teszi, mit az állat hátán lévő istenség tesz. E repraesentatio motivumát valószínűleg az óriás Orion regéjéből merítették, ki szintén a mindent kiirtó forró nap személyesítése, s a kit szintén a földből kikelő scorpio csipése öl meg.

Az istenség felé ugró kutya a Sirius jelvénye. Σείριος voltaképen minden fénylő csillag, s így a nap is, de külön e néven csak Orion kutyáját nevezik.¹ Sirius a legfénylőbb, legvilágosabb csillag, melynek megjelenésekor culminálván a nyár, megkezdődnek a legforróbb napok (Dies caniculares). Rosz jel tehát, mert az ég perzselő hevét hozza a halandókra, s ezért a görög és latin költők a legélénkebb színekkel ecsetelik a csillagzatnak kártékony befolyását emberek, mint állatokra. A latin írók ilyenkor a kutyát sokszor említik együtt az orosz-lánnal, mely keleten, s így a középtengervideki görögöknél is a legforróbb időszak jelképe, miként azt Cyprus, Cyrene, Rhodos, Knidos, Samos és gyarmataik érmein elégszer látjuk. Rendesen nyitott szájjal ábrázolják. Időfolytával az orosz-lán-jegy lőn belőle, melyben a nap addig időzik, míg a kánikula tart. Az orosz-lán tehát a Mithra relíeiken, midőn a csoportozatok kibővítéseként előfordul, ugyanazon jelentőséggel bír, mint a kutya. Táblánkon a fölkelő napot ábrázoló kehely² fölé helyezék, oly állásban, mintha annak tartalmát akarná elfogyasztani. Ily kapcsolatban a napnak szárasztó erejét symbolizálja.

A kígyó a görög hitregetan szerint a megifjodás, az újjászületés jelvénye.

Az istenség köpenyén ülő holló, Apollo hollójának mása.

A bikaölés mythosával szoros összefüggésben van a hason, mondhatjuk azonos jelentőségű bikarablás, melynek két phasisa van jelenítve a relíefünkön. A régi írók közül Statius a hívő melegségével emlékezik meg e fontos mozzanatról, de nem magyaráz semmit;³ Commodianus csak gúnyolódik⁴ Firmicus Maternus

¹ Homer, Ilias. 22. 29.

² Preller: Griechische Mythologie. I. k. 355 l.

³ Statius így ír: Adsis o memor hospitii Junoniaque arva.
Dexter Ames seu Te roseum Titana vocari
Gentis Achemeniae ritu, seu praestat Osirin.
Frugiferum, seu Persei sub rupibus Antri
Indignata sequi torquentem cornua Mithram.

⁴ Commodianus: Insuper et furem adhuc depingitis esse
Cum si Deus esset unquam non furto vivebat.

pedig oly elemeket fűz össze érvelésében Mithraval, melyek egyáltalán nem tarthatnak cultuszába.¹ Örvendetes tehát, hogy a neoplatonicus Porphyrius fönn-tartá a megfajtást a nymphák barlangjáról írt értekezésében, mondván, hogy a bikarabló isten a tenyészetnek titkos előmozdítója,² s lakhelye a nap-éjegyen lévén, a harcziás égi jegynek a kosnak fegyvereit viseli és megtámadja Aphrodite bikáját; e bikát is a nap-éjegyenben születő Mithra teremté, — az eredetek ura.³ E szerint Mithra lakása a kos és bika között lévő napéjegyen, — a bika Aphroditéé, a rablás pedig a mindenség genesisének titkos előmozdítása.

A fölhozottak alapján Porphyrius megjegyzéseit könnyen fölbonthatjuk alkatrészeire. Mithra a naphős, a termékenyítő nap-isten, a tavaszi nap éjegyen után indul meg küzdelmeire, az égető, perzselő nap ellen, mely Venus Aphrodite föltűntekor kezdi éreztetni hatását. A tikkasztó, a romboló nap személyesítése a bika, Venus bikája, és ezt elrabolja, elviszi az istenség, hogy megszűnven a nap romboló lenni, a kiégett, kihalt természet, keleten az ősszel beálló esős időszak beálltával újra ébredjen. E mythos tehát az eredeti képzetnek más alakja ugyan, de azonos jelentőségű. Ábrázolására ismét Herakles regéiből veszik a momentumokat. A hős a Minos birtokában levő bikáért gazdájának parancsára indul el. A haragvó Poseidon értesülven e szándékról, megvadítja a szörnyeteget, s az végig rohan a szigeteken, de Heracles mégis eléri, hátára ugrik s megfékezvén, nyaka körül keríti az állatot, vagy pedig hátsó lábait szorítja vállaihoz, úgy, hogy a veszedelmes szörnynek feje lefelé függ, miként reliefünkön is láthatjuk.

A nap mellképe a reliefekre azon benső rokonság alapján kerül, mely a hazáját elhagyott Mithra és Helios között van. Görögországban a napot kiváló előszeretettel tisztelték, így Korinthos és gyarmatainak lakosai, az elisie, de leginkább Rhodos, mely a néphit szerint az istenségnek a legkedvesebb volt. A szigetlakók a colossus fölállításával fejezik ki hódolatukat hatalmas védnökük iránt, s az ő képével diszíték érmeiket is. Fölfogásuk szerint Helios szép, erőteljes férfi, szemei ragyogók, sűrű hullámos haj borítja fejét, melyet sugár korona fűd a régebbi emlékeken, míg az újabbakon már fejéből ered ki a hét vagy tizenkét fényküllő. Legnépszerűbb jelvénye a quadriga, melylyel lovai ragadó sebességgel vágtnak, midőn az égbolton megfutja mindennapi pályáját. A Mihir-jast szintén így képzei Mithrát.⁴ E négyfogatú ott van apulumi táblánkon is, mint a nappal azonosított istenség egyik fontos cselekményének jelképe.

Terrenus utique fuit et monstrosa natura,
Vertebatque boves alienos semper in antris,
Sicut Cacus Vulcani filius ille

¹ Firm. Maternus: de errore profanarum relig. c. 5.

² Parphyrius: de antro nympharum: Καὶ βουκόλος θεὸς ὁ τὴν γενεσιν λεληθότως ἀκούων. — c. 18.

³ Porphyr. u. ott c. 23: Τὸ μὲν οὖν Μίθρα οἰκίαν καθέδραν τὴν κατὰ τὰς ἡμερίας ὑπετάξαν διὸ κριοῦ μὲν φέρεται ἀρχαίου ξωδίου τὴν μάλαιραν, ἐποχεῖται δὲ ταύρῳ Ἀφροδίτης· ὥς καὶ ὁ ταύρου δημιουργὸς ὢν ὁ Μίθρας, καὶ γενέσεως δεσπότης

⁴ A 125-ik v.

E pályafutás a regék szerint az őskorban akadálytalanul történt, de Atreus és Thyestes óta a napnak sok küzdelmébe kerül megtenni mindig megújuló kötelességét. Ezerféle baj gördül eléje, melyeket csak nagy erőfeszítéssel, vagy épen kigyózó haladással tud legyőzni. A phantasia mindenféle elzárt kapukat, irtózatot hegyeket stb. képzelt útjába esőknek — a váltakozó évszakok — mely akadályokból időfolytával az állatövet jelképező házak fejlődtek ki, s az állatöv jegyei. Ily házacska van emléünkön is, s belőle tehén lép ki, előtte pedig bárány és kecske. E jelvény kétségtelenül összefüggésben van az Odysseia által említett trinacriai napnyájjal, mely hét csoportban háromszázötven tehénből áll és szintén hét csoportra oszló háromszázötven bárányból. Aristoteles e mythosban a holdév háromszázötven napját ismeré föl, s a tehének a nappalt, a bárányok az éjeket jelképezik. Így jól beleillik a tehén a házacskába, mely a napnak az állatövön át tett útját ábrázolja, a tehén a nappalt, a bárány pedig az éjket. A házacska mellett levő nyilas valószínűleg az állatöv nyilasa.

A nap mellképével szemben a holdé foglal helyet, a háta mögött kiemelkedő félholddal. Ha a négyfogatu ott van a reliefen, úgy Luna szerény kétfogatúja ritkán hiányzik, s amaz fölfelé, emez pedig lefelé hajtván, a nap és éjszakának váltakozását jelentik.

Ott látjuk reliefünkön Aesculapiust is, ki, mint egészséget, testi és lelki erőt adó istenség kerül Mithra büvkörébe. Már a legrégebbi emlékeken is megtaláljuk őt, bár ritkán, de annál sűrűbben a második század végéről, és a harmadik elejéről származókon, midőn tekintélye, hatalma folyton növekedőben van, midőn az istenségek azonosítására való törekvés mindig érezhetőbbé válik.

Az oltárok vagy a régiek hét planétájára, vagy a mithriacusok hét fokozatára emlékeztetnek.

Firmicus Maternus szerint Mithrának egyik fő jelvénye a «sziklából származó isten» szobra.¹ Apulum romjai közül két pompás, a sziklából születő istenséget ábrázoló szobor kerülvén elő, megkísérlem eme mythos megfejtését is, bár a latin és görög írók csak általánosságban, vagy mellékesen emlékeznek meg róla, pedig Mithrának egyik legkiválóbb attribútuma, s azon kevesek közé tartozik, melyek az eredeti forráshoz vezethetők vissza. Eredeti alakjáról a Mihir jast ad fölvilágosítást. A tizenharmadik versben olvassuk, hogy Mithra az első jazata (= daemon), ki fölemelkedik a Hara hegyre, megelőzve a lovait hajtó halhatatlan napot, ki legelőször hág föl fényesen az elragadó szépségű esücsra, honnan látja az összes ázsiai országokat, majd a negyvennegyedik szerint Mithra lakása, körülfogja, beborítja az egész világot.

Ez a napot megelőző fény föltüntének az ő ember által képzelt megjelenési módja, ki a fényt legelőször a hegyek mögül látván előbukkanni, nem is gondolhatott, gyermekes phantasiájával nem is képzelhetett egyebet, mint-hogy a fény a hegyek, a szikla, az égbolttal azonosított kö. mélyében lakik, s abból születik, és ha a hegy neve nőnemű, miként a «hara» a zendnyelvben,

¹ Firm. Mat. de errore prof. relig. C. 20.: Alterius profani sacramenti signum est θεός ἐκ πέτρας.

úgy még könnyebben keletkezhetett a mythos, hogy a fény csakugyan a hegy, a szikla, a kő szülöttje. Hiszen kőnek képzeltek kezdetben az eget is, majd a haladásnak megfelelően ércz, vas vagy aczélnak vélték, de mindig oly anyagnak, melyből ütés vagy csiholás által szikrát lehet kicsalni. A védákban is megtaláljuk a kő elnevezést, bár igen ritkán fordul elő, de annál gyakrabban használják az iráni nyelvek: — szanszkrit — *ácman*; zend: *açman*; új perzsa = *ásmán*.¹ A görögöknél *χάλκος*, *πολυχάλκος* *σιδηρεος*, de az ő mythológiájukban is megtalálható amaz ősrégi elnevezés, mint azt R. Roth bebizonyítja a hagyományokból, melyek a szanszkrit és zenddel teljesen azonos névvel *ἄκμων* — bár e szónak «kő» jelentése a görög nyelvben többé nem mutatható ki — ruházzák föl Uranos atyját vagy Uranost.²

A zend «*açman*» adja megfejtését a mythosnak.

Míg a napfény első sugara előtünik s az utolsó lealkonyodik, a fény és égbolt elválaszthatatlan egységet képeznek. A védákban meg van az elválaszthatatlanság Mithra, s a nagyobb, általánosabb Varuna, az ég istene között, és ez az egység meg volt kezdetben Irán vallásában is, már a közös eredetnél fogva is, de később Ahura-Mazdának és Mithrának egymáshoz való viszonya teljesen átalakult.³ Mithra fölszabadítja magát teremtettségének védszárnyai alól, s mint az égi fény személyesítése Perzsiában önálló istenséggé vált, sőt később majdnem egyedüli istenné lesz. Övé az égbolt, melyből ered, születik, melyet kőnek képzeltek, s a mindent befogó égbolt lesz lakása is egyszersmind. És kétségtelenül az égboltnak a kővel való identificálása vezette reá Mithra első ábrázolóit, hogy őt sziklából kiemelkedőnek, születőnek alakítsák, s ebben talán közreműködött még az is, hogy a kőből szikra ugrik elő.

A mythos tiszta, eredeti alakja, hogy a kő, melyből Mithra születik, voltaképen az égbolt, nem jutott el nyugotra, vagy ha ismeretes volt is, nagyhamar feledésbe ment, s elenyészvén *symbolicus* jelentése Mithrát valóságosan a kőből születettnek képzelik, sőt apát keresnek és találnak is neki Hieronymus szerint, ki így ír: «*Narrant et gentiliū fabulae Mithram et Erichonium vel in lapide, vel in terra de solo aestu libidinis esse creatus.*»⁴ Mithrának ily alakban való tisztelete általános volt Apulumban, mert alig van egyetlen csoportozat, melyen a sziklából születés ne játszanék fontos szerepet.

A reliefek és szoborművek adatait egy és másban a fölíratokon használt jelzők teszik teljesebbé. Leggyakoribb mellékeve Mithrának a «*Sol Invictus*» a legyőzhetetlen nap, melyet egyként használnak a latin⁵ mint görög fölíratokon.⁶

¹ Roth: Zeitschrift für vergleichende Sprachforschung II. k. 44. l. Fr. Müller u. o. X, 319., Spiegel: Eranische Alterthumskunde II. k. 109. kv. l. és 142. l.

² Bergh-Alcman: Fragm. 111., lyr. gr. III., 3. p. 862., G. Curtius G. 2., 4., 1873. 131. l. 2. és 3. j. Preller: Griechische Mithologie I. k. 40. l.

³ Roth: Die Höchsten Götter der Arischen Völker. Zeitschrift d. Morg. Ges. VI. k. 70. kv. l.

⁴ Hieronym: adv. Jov. C. I.

⁵ C. J. L. III. 1013., 1111—1114., 1114—1123. stb.

⁶ C. J. L. III. 1107 C. J. Graec. III. 6815. b. Ἡλιὸς Ἀννικητὼ stb. A püspöki palota falában.

Mithrának egy más jelzőjét G. Herennius Hermes tartá fönn a kövön, melyet «Cauti» ajánlással szentel az istenségnek.

Garrucci volt az első, ki e melléknév eredetét fölismervén, azt a perzsa nyelv segélyével igyekszik megfejteni, s a teljes attributumot: «Cautus patis» «choda-pat»-tal tartván azonosnak az idézett kifejezést, «mindenható istennek vagy királynak» fordítja.¹ De a g o d a török eredetű szó is testet jelent, «pät» jelentése pedig trón. Ez a magyarázat tehát nem állhat meg.

Kiváló orientalistánk gróf Kuun Géza a hunyadvármegyei történeti és régészeti társulatnak 1882. május 30-iki közgyűlésén tartott megnyitó beszédjében más alapon fejti meg s nyomozza ki szerencsés kézzel a ritkán használt attributum jelentését. A tudós gróf szerint a zend nyelvhez kell fordulnánk, s annak «kata — szeretett, kegyelt» («ka» szeretni ige részesülője) szava adja a megoldást. E szónak hosszú «a»-ja «ä»-nak, illetőleg «ao»-nak mondatott ki, következőleg «au»-val hasonlítható össze. A hosszú «a», nemcsak az Avesta nyelvében változott át gyakran «äo»-vá, például «napäo», ó perzsa «napä», szanszkrit «napät», hanem az új perzsában is «äo»-nak hangzik,² hasonlóan, a francia «äo»-hoz a francia Saône szóban. Az óperzsa kiejtésben az avestai «äo»-nak «au» felel meg s ennélfogva az «äo»-nak is némely alakban «äu» felel meg, annyival is inkább, hogy magában az avestai nyelvben is váltakoznak az «äo és au» p. gäusch, gaosch, gäosch. Így a «kaöta» (vagy kauta) s latinositott «cautus»³ vagy «cautes» «a szeretett» értelemmel bír.⁴ G. Herennius Hermes tehát, midőn «Cauti» ajánlással szentel fogadalmi követ Mithrának, az istenséget szeretettnak nevezi.⁵

Sokkal sűrűbben használják a Deus Azizus, s synonymját: a Bonus puer phosphorus, Apollo Pythius jelzőt, — a melynek minden szava — írja gf. Kuun Géza — a Mithra névhez kötött eredeti fogalmat tükrözi vissza. A Deus magától értetődik, «Aziz» syrül — erőst, hatalmast» jelent, ugyanazt mit «Nabarza» Mithrának perzsa eredetű attribútuma.⁶ Aziz néven az istenséget különösen Edessa-ban tisztelik, mint Julian császár negyedik beszédjében olvassuk, hol idézi Jamblichus egy passusát is, mely szerint Monimos a görögök Hermésének, s Azizus-Aresnek felel meg, kik a nap társai.⁷ És Mithra is azonosul

¹ Garrucci: Tre sepolcri con pitture ed iscrizioni appartenenti alle superstizioni pagane del Bacco Sabazio e del Persidico Mithra. Napoli 1852.

² Fr. Spiegel: Vergleichende Grammatik der alteranischen Sprachen. 52. l.

³ Király P. Sarmizegetusai Mithraeum. 27. l. 82.

⁴ A hunyadvármegyei tört. és rég. társulat évkönyve II. k. 11—12. l. Gr. Kuun Géza megnyitó beszéde.

⁵ C. J. L. III. 994.

⁶ Gf. Kuun Géza: Nabarza isten névről. Keresztény magvető 1882., I. f. 2. kv. I. V. ö. Torma K. Neue Inschriften 42.; Hunyadvármegyei tört. és rég. társulat évkönyve II. k. 8. l. Gf. Kuun Géza megnyitója. Király P.: Sarmizegetusai Mithraeum 71. kv. l.

⁷ Juliani Orationes a IV-ik, ed. Spanh. p. 50.: οἱ τὴν Ἐδεσσαν (Ἑμεσαν em. Spanhemius) οἰκούντες, ἱερὸν ἐξ αἰῶνος ἡλίον χώριον, Μόνιμον αὐτῆς καὶ Ἀζίζον συνκαθηδρουν. αἰνίττεσθαι φησὶν Ἰαμβλῆχος, ὥς ὁ Μόνιμος, μὲν Ἑρμῆς εἶη, Ἀζίζος δὲ Ἄρης ἡλίου πάρεδρος, πολλὰ καὶ ἀγαθὰ περὶ νῆν εποχστεύοντες τόπω.

tiszteletének későbbi stadiumában, — a harmadik század folyamán a hadisten-nel épűgy mint Apolloval. — A jámbor hívők által adott egyéb jelzők is teljesen megfelelnek az istenség cultusának: bonus — jó, — Mithranak «Bhaga» nevével, mely a szanszkritban «jótékonyt» jelent azonos, «puer — gyermek» a reggeli napot jelenti, «phosphorus fénylő» — a világosság földérítője. A föliratokon az Azizus nevet nem mindig említik meg, — de a többi jelző: bonus puer phosphorus, rendesen ott vannak, a melyek jelzői Apollo Pythius-nak, a Pytho-t megölőnek. E szörnyeteget a regék néha nőnek, majd férfinak képze-lik, de mindig rettenetesnek, ki megrontja a termést, meg a nyájakat, pusztító ellenfele embernek mint állatnak. Személyesítője a gonoszságnak, a sötétségnek, mint az avestai Angra-Maynius, ki ellen Mithra örök harcztot vív. Apollo is megvív Pythoval, s legyőzvéen fölveszi nevét is. Eme rege is a jó és rosznak, a fénynek, világosságnak — a sötétséggel való küzdelmét illusztrálja, s egy azonos Mithra küzdelmével is, a minek nyílt kifejezést adnak a beavatottak, midőn az istenséget Apollo Pythiusszal identificálják.^{1—2}

Apollonak a görögök s rómaiak tömérdek templomot építenek, de min-díg félre eső helyen, hová nehéz volt eljutni, így akarván jelezni, hogy a fény rejtett helyen támad, a hegyek mögött, vagy messze távol az oceanban. Mithra szentélyei is így helyezvéek el, — kétségtelenül ugyanezen indokok alapján.³

Hívei zárt testületeket képezvéen, csak azok léphettek tagjaik közé, kiket a hitközségek a megpróbáltatásoknak szerencsés kiállása után érdemesek-nek nyilvánítottak a föl vételre.⁴ E megpróbáltatások pedig, különösen kez-detben elég kegyetlenek valának, s a gyöngébb idegzetűek még el is pusztul-hattak mielőtt megnyíltak volna előttük a szentély kapui.⁵ A boldog beavatottak vallásos buzgalmuknak megfelelően fokozatokra valának föl osztva, melyeknek neveit föntartá Hieronymus, de a nélkül, hogy megemlítené, vajjon a tényle-ges egymásutánt követi-e föl jegyzéseiben.⁶ Az első fokozatba tartoznak a hol-lók (coraces, hierocoraces); a másodikba a «cryphiusok» kiknek már megmu-taták a titokzatos istenképet;⁷ majd a katonák (milites) következnek — a hit előharczosai, kik ellen a heves Tertullianus oly szenvedélyesen kel ki, a kik

¹ Gf. Kuun Géza: a Nabarza istennivéről című értekezésében. Keresztény magvető 1882., I. f. 5. l.

² C. J. L. III. 875., 1131—1138.

³ Pauli Nolani Poëm. 35., 112.

Quid quod et Invictum spelaea sub atra recondunt
Quaequae tegunt tenebris, audent huc dicere Solem?
Quis colat occulte lucem, sidusque supernum,
Celet et infernis nisi rerum causa malarum!

⁴ A sentinum-i hitközség tagjainak névsorát ld.: Henzen 6042. a. b. Wilmanns — Exempla 135. a. b.

⁵ Király P.: Sarmizegetusai Mithraeum 87. kv. l.

⁶ Hieronym: epist 107. n 2-ad Laetam: Ante paucos annos propinquus vester Grac-chus nobilitatem patritian nomine sönans cum praefecturam gereret urbanam, nonne spe-cum Mithrae et omnia portentosa simulcra, quibus Corax, Nymphus (lege Cryphius), Miles, Leo, Perses, Helius Dromo (lege Heliodromus), Pater initiantur subvertit, fregit, excussit.

⁷ Az oroszlanfejű Mithrát?

elől óva inti híveit. Talán ezek valának a hithirdetők, a hit védői, kiknek az avatásnál kardot és koszorút nyujtának át, melyet ezek a homlokukra fűztek ugyan, de le is vettek azonnal, mondván: «Mithra az én koronám». ¹ A negyedik az oroszánok (leones), ötödik a perzsák (gradus persicus), hatodik a nap futárainak fokozata (heliodromus); — az utolsó és legmagasabb az atyáké, (patres) kik papok is egyuttal; — segédjeik vagy helyetteseik az oroszánok közül választatnak. A hívek, miként a keresztények, testvéreknek nevezik egymást. A hét fokozatot a katonák kivételével fölíratilag is ki lehet mutatnunk.

A próbákat szerencsésen kiállott híveket bevezeték a barlangba, s ott, mint a keresztények hitközségébe való fölvétel alkalmával történt, vizet öntenek fejükre: «nam et sacris quibusdam per lavacrum initiantur Isidis alicuius et Mithrae» — írja Tertullian. ² E lavacrum kétségtelenül azonosnak tartatott a keresztelessel, és megelőzőtt minden további szertartást.

A lavacrum megtörténte után kenyeret és vizet nyujtának nekik néhány oda illő szó kíséretében: «Id (t. i. eucharistia) ut in Mithrae mysteriis quoque fieret, pravi daemones imitati dacuerunt; nam panem et poculum aqua in eius qui initiatum mysteriis, quibusdam verbis additis apponi, aut scitis, aut discere potestis». ³ Hasonlóan veszik a keresztények is az áldozást.

Az úrvacsora kiszolgáltatásának szokását megerősíti Tertullianus, hozzátévé, hogy azt összekapcsolják a föltámadásra vonatkozó szertartásokkal, s végül megerősítendő a hívőket hitükben, megjelölik homlokukat: «et si adhuc meminisse Mithra signat illic frontibus milites suos; celebrat et panis oblationem et imaginem resurrectionis inducit et sub gladio redimit coronam». Ezt a bér-málással vélték egy jelentőségűnek. ⁴

Legfontosabb szertartásuk a tanrobolium és criobolium volt, mely akkor szoros összefüggésben vala jóformán minden pogány cultusszal, s a spelaeumok mellett rendszeren ott volt az üreg, melyben végrehajták. ⁵ E véres szertartás nagy pompávat járt, s a ki csak teheté, végrehajtatá, hogy részesüljön áldásaiban. A szerencsés áldozót ilyenkor fényesen fölöltözteték, mithrát adtak reá s arany koronát, majd magára öltvén a cinctus Gabinust, lebocsáták őt a gerenda-deszkákkal földött üregbe, mire a szolgálattevők elővezeték a koszorúkkal ékített, megaranyozott szarvú bikát s reá hajták a lyukakkal, nyílásokkal ellátott padozatra; itt a papok leölvén az állatot, vére leömlött az üreg-

¹ Tertullian, de corona c. 15.: Erubescite commilitones eius (t. i. Christi) iam non ab ipso iudicandi, sed ab aliquo Mithrae milite, qui cum initiatum in spelaeo, in castris vero tenebrarum coronam interposito gladio sibi oblatam, quasi mimum martyrii, dehinc capiti suo accomodatam manetur obvia manu a capite pellere, et in humerum, si forte transferre, dicens Mithram esse coronam suam. Atque ex inde nunquam coronatur, idque in signum habet ad probationem sui, sicubi temptatus fuerit de sacramento statimque creditur miles si deiecerit coronam, si eam in deo suo esse dixerit.

² Tertull. de baptism. c. 5.

³ Justinus: Apologia 1. N. 66.

⁴ Tertull. de praescr. haeret. c. 40.

⁵ Habel F. G. Die Mithras-Tempel in den römischen Ruinen zu Hedderheim. Annalen des Ver. für Nass. Alterthum. und Geschichtsforsch. 1830., 2., 3. f. 183. kv. 1.

ben levőre, ki fölfelé tartott arczezal fogadá a testét, lelkét megváltó nedvet. Ezután a bika eltávolittatván, kihúzták az üregből a boldog megváltottat, ki derült arczezal, örömmel vette a körülötte lévők szerencse-kívánatait, kik kezeiket, ruháikat dörzsölék hozzá, hogy maguk is részesei legyenek a tisztulásnak, az égiekkel történt kiengesztelődésnek, újjászületésnek.

A hit, hogy e szertartás megváltja a lelket, a keresztények között is hitre talált itt-ott, daczára, hogy a golgothai világfontosságú esemény mindnyájunkat megváltott. De hát az oly régen történt, s nem egyes emberre vonatkozó volt, hanem az egész emberiségre! pedig az ember oly önző, hogy majdnem lehetetlenség összeolvadnia az egyetemmel, s oly nehéz neki egyetemleges, eszményi álláspontra emelkednie, mikor minden az anyagi világhoz vonzza. Nem csoda hát, ha nem tudnak föltétlenül megbízni a messze keleten történt világraszóló eseményben, ha mindenki új, mindig ismétlődő megváltásra vágyott. És e vágy s a tauroboliumban való hit oly általános és a kereszténységre nézve oly veszélyes volt, hogy az egyházi írók alig tudnak elég erős és meggyőző hangot találni annak megezáfólasára.¹

És mily zavarba ejthetik a jámbor hívőt a barlangban folyt szertartások, midőn ismétlődni látta, némileg módosított alakban ugyanazon szertartásokat, melyeket hitsorsosai az áldozáskor végeztek, titokzatos homályban a catacombákban, vagy egyik-másik társuk házának legelrejtettebb fülkéjében? Mit érezhetett ugyanekkor Mithrának híve, midőn bevezetik őt a keresztények hitközségébe? Ugyanazon vegyes érzelmeknek kellett támadniok szívében, mint amazoknak, — s ha nem volt elég erős arra, hogy választani tudjon, úgy oly chaos keletkezett lelkében, melyből alig volt kibontakozás.

S az ily lelki szegények ezrével és ezrével éltek a provinciákban, mert csakis közöttük keletkezhettek oly cultuszok, mint abonoteichosi Alexander (Glyconjáé, vagy Hekatéé volt.

Alexander² ritka szép külseje által föltűnván már gyermekkorában, a hirhedt tyantai Apollónak egy honfitársa — orvos, jós és varázsló — magához vevé s beleoktatván őt mesterségének fogásaiba, segédül alkalmazta. Később elváltak és Alexander új társat szerezvén, bejárták Bithyniát, Macedoniát, oly sikereket aratva mindenhol, hogy üzletüknek megállandósítását határozták el. Alexander saját szülővárosát, a babonás és fanaticus Abonoteichost választván, a chalcedoni Apolló templom berkében föliratos érczlapokat ásott el, melyek alkalmas időben megtaláltatván, a közönség legnagyobb meglepetésére azt tartalmazák, hogy az istenség kedves fiával Asklepias-szal Abonoteichosba fog át-

¹ Firmicus Mat. c. 28. v. ö. a következő verset: Riese, Anthologia lat. IV. 57:

Quis tibi taurobolus vestem mutare suasit,
Inflatus dives, subito mendicus ut esses
Obsitus et pannis modica tepefactus epeta
Sub terram missus, pollutus sanguine tauri,
Sordidus, infectus; vestes servare cruentas,
Vivere cum speras viginti mundus in annos?

² Kr. u. 110—180 közt.

költözni. E hír a kis várost végtelenül megörvendeztetvén, azonnal fényes templom építéséhez fogtak, hogy illően fogadhassák az isteni vendéget; de mielőtt elkészülhettek volna, köztudomásra jutott a Sybillának egy nyilatkozata is, hogy Alexander, Perseus és Asklepios ivadéka, az egyetlen próféta, szintén a városba fog telepedni. A várva-várt vendég csakhamar megérkezik, s biborba és fehérbe öltözve, kezében buzogánnyal — mint valamikor a heros — tartá meg bevonulását, előre jelezve, hogy Apolló Abonoteichosban kigyó-alakot fog öltetni. A jámbor közönség elhívén mindent, az Apolló-templom építéskor keletkezett kis pocsolyában a végső részletek befejezésével foglalkozó munkások lúdtojást találtak, melyben kicsinyke kigyó volt, melyet a próféta azonnal a templomba vitt, örömmel hirdetve, hogy az istenség megérkezett. A városiak túlboldogok voltak, s majdnem fékezhetetlenek lőnek, midőn látták, hogy a vendég mily rohamosan fejlődik, hogy néhány hét alatt valódi óriássá lett. Senki nem vevé észre, hogy Alexander a saját szelidített kigyóját csempészte be a templomba a pocsolyában talált helyett. S ezzel megkezdődött a csalások végtelen sorozata. Nyilvános alkalmakkor a próféta nyakába vevé a szent állatot, s úgy jelent meg, míg ha az áhitat növelésére, vagy jobban a csalódás teljessé tételére homályban mutatá magát, úgy a kigyó ember-fejet váltott, melynek szája, szemei mozogtak is, ha a próféta meghúzta a belé alkalmazott zsinegeket. Később beszélni is tudott már, de jóslatokat csak a legritkább esetekben s túlságosan nagy árért mondott maga a kigyó, melyet ő Glycon-nak nevezett el.

Az új jósda világhírű lőn nagyhamar, s oly tömegesen tódultak hozzá a hívek jó tanácsért, hogy Lucian, Alexandernek évi bevételét 75.000 denárra (30.000 frt) becsülte, a jóslat-magyarázók által fizetett 12.000 denár (4.800 frt) évi béren kívül. Tekintélye rohamosan emelkedék, nagyobb lőn napról-napra, s még a legvilágosabb gázságoknak nyilvános kiderítése sem ártott hirnevének, melyet utoljára életveszélyes volt a legcsekélyebb gyanusítással is érinteni, s P. Mummius Sisenna Rutilianus, consulságot viselt senator, Marcus Aurelius belső embere annyira hálójába került a csalónak, hogy elvette a «Holdistentől» született leányát. E hatalmas rokonság megvédvén őt a legmagasabb helyen, elnémitá minden ellenségét, elnémithatott minden kételyt, mert a hitetlenek ellen azonnal készen volt a vád, hogy istentelenek, vagy keresztények, — ez pedig Marcus idejében elég volt arra, hogy verpadra juttasson bárkit is.

Utóbb kiterjesztvén működését az egész birodalomra, ügynökei tartományról-tartományra jártak, drága pénzen árulgatva a varázsmondásokat, melyek megvédték minden baj- és bánattól — de főképen a markoman háborúk idejében pusztító rémitő pestistől. Meghonosult Glycojának tisztelete városunkban is, hol jámbor emberek: M. Ant. Onesas¹ és M. Aurelius Theodotus² megintetvén álmukban, fogadalmi oltárokat állítanak az új istenségnek.

Nem sokkal magasabb az erkölcsi értéke a Hekate tiszteletnek is, melynek Apulumból nem maradtak ugyan fön föliratos emlékei, de megmenekült az

¹ C. J. L. III. 1021.

² C. J. L. III. 1022.

enyészettől az istenségnek jelentékeny nagyságú, s domborképeinél fogva érdekes szobra. Hesiodus szerint Hekate nagy hatalmat gyakorol a földön, föld alatt, tengeren. Ugyanczen hatalmi körrel honosul meg a római mythológiában is, s azonosul Dianával és Proserpinával, tehát az alvilág istenével. És a későbbi, minden féket elvesztett phantasia különösen ez oldalról domborítja ki alakját, összekapcsolva ezernyi babonával, tévhittel.

Szobrunkat valószínűleg görög vagy legalább görögös műveltségű család készítette, mert egészen az attikai minták szerint faragta ki a művész, de a nélkül, hogy műértéket tudott volna adni munkájának. Reliefjei képírás jellegűek, épúgy mint a mithriacus emlékeknek legnagyobb része, s inkább csak jelzik, mint ábrázolják a cselekményt, melyet meg akarnak örökíteni.

Szobrunk domborművei négy, egymás alá sorolt csoportozatot képeznek, melyeket az istenség emlői közé helyezett Helios koronáz meg. A szemlélővel szemben a naptól jobbra és balra két lebegő ifjú van; az előbbi Hesperos, az utóbbi Phosphoros. A nappal és éjjel, a világosság és sötétség közti ellentét van tehát föltüntetve. Ugyanerre vonatkoznak a vállakon levő alakok is. A baloldali — a szemlélővel szemben — bőség szarut, s gömbre helyezett evezőt tart; a jobboldali, sajnos, fölismerhetetlen.

Az alább következő reliefek világosabbak ugyan, de azért alig értelmezhetők kellő biztossággal. Köppen szerint a gyermekeknek fejlődését ábrázolják úgy, a mint nagyra nő valamely cultus hívéként. S ebben van is valami lehetőség. Az első csoporton a gyermeket tartó nő, lehetne az anya, a másodikon a leánya hat-hét évesnek van föltüntetve, a harmadikon tizenkettő-tizenhárom, de oly helyzetben van, hogy bajos magyarázatot kockáztatni, míg a negyedik mint kifejlődött hajadon már társnőivel tánczol. Az első relief bal részén a kis gyermek egy nőnek — ki kést tart kezében s az előtte levő kutyácskára tekint — ölében ül; a második, tőlük elfordulva álló alak szintén nő; arcza el van fődve, bal kezével könnyeit törli, míg jobbját az előtte álló nagy kutya fejére teszi; tovább Hermes szokásos jelvényeivel, majd teknősbéka, ló és kakas. A lovat nem vonatkoztathatjuk ugyan Hermesre, de azért föltételezhetjük, hogy a művész ismét az ellentétes tényezőket akarja föltüntetni, mint fönna a fény és sötétséget, míg itt a születést és halált. Ez esetben az elfátyolozott nő az elhalt édes anyát ábrázolja, a gyermeket tartó alak pedig Eileithya istennő, a gyermekek védője, a római mythologia Juno Lucinája, ki szintén pártfogója az árváknak. A nagy kutya, bár csak egy feje van, ha elfogadjuk e magyarázatot, úgy a Cerberus. A második csoportozat baloldalán oltár, fölötté valami istenszobor, előtte bika; a tulsó oldalon domb, rajta fa, ez alatt kutya; lejjebb szarvas; e repraesentatiók közt két, heves mozgásban levő nő; a középhelyet a gyermek foglalja el két asszony között, a kik, úgy látszik, valami szent cselekményre készülnek, a Holdistennőnek a szabadban bemutatandó áldozatra, melyhez az egyik nő kezében tartja az állatot, a másik a csészét. Az oltár mellett levő alak Selenet, a szarvas mellett álló pedig Artemist ábrázolja. A harmadik képcsoport még világosabb. Balról a hármas alakú Hekate, fáklya, tör és ostorral; a feléje közeledő asszony gyümölcsöt visz kosarában, mellette

a nagyocskára fejlett gyermek kalászkéjét emel föl a földről; a harmadik nőalak két égő fáklyát tart magasra. A negyedik alak halomra lép, s jobbában áldozati kés, baljában pedig háromnegyed körbe hajlott tárgy (sáv?). Áldozatra készül tehát, valószínűleg a sirüregt symbolizáló gödröcskében akar véres áldozatot mutatni be, de nem a közelében levő kutyát szándékozik megölni, miként az első csoportozat bal szélén levő nő sem, — az állatok elhelyezése is kizárja e föltevést — bár Hekatenak gyakran áldoztak ebeket. A kutyák ez esetben az istenség közellétét jelzik csak. Az utolsó csoportozatban három ifjú leány összefogózva tánczol, s negyedikül Venus csatlakozik hozzájuk, miként Horatius éneklí egyik odájában; ¹ jobbról Artemis, a mint kilötte nyílát.

E csoportozatok tehát mind a Holdistenségre vonatkoznak, s azt különféle phasisaiban tüntetik föl, ellentétben a nappal, Heliosszal, ki magasabb sphaerákban mozog, míg Hekate inkább földi, sőt alvilági; ezért vannak a reá vonatkozó csoportozatok is a napra vonatkozók alá helyezve. ² Ezért tisztelik — alvilági jellegének megfelelően — földalatti üregekben, s még a fölvilágosodott Diocletianus is épített cryptat Alexandriában az istenségnek.

De hogy ily cultusok általánosak lehettek, az a pogányság erejének gyöngülését illusztrálja; csillaga hanyatlóban volt már, hogy az örök fényt terjesztő nap fölkelhessen. Ez a kereszténység volt, mely új irányt, új tanokat, új szellemet hirdetett, és rohamosan terjedt, annyira rohamosan, hogy már az első húsvéti ünnepen — miként az Apostolok cselekedeteiben olvassuk ³ — rómaiak is valának jelen, kik hazamenvén mindenfelé elbeszélték a látottakat, hallottakat, s Kr. u. 38-ban már azt írja Sz. Pál a fővárosi híveknek, hogy «a ti hiteteket az egész világon hirdetik.» ⁴ S ismerve az akkori körülményeket, az apostolt alig lehet túlzással vádolnunk. Hiszen már az első évtizedekben vannak követői az új hitnek, még a császári palotában is, sőt a dynastia tagjai között. A Flaviusok családjából a G. de Rossi által összeállított leszármazási tábla szerint hatan voltak keresztények; ⁵ egy a császári palotában lakó hatalmas urnak külön üdvözlét küld Pál apostol; levelének tizenhatodik részében pedig a keresztényeknek egész seregét köszönti névszerint vagy együttesen. Tacitus szerint Pomponia Graecina az új vallás híve volt, hozzá hajlik Commodus Marciája, Apollonius a senator, ki vértanu halált szenvedett stb. Kezdetben nem törődtek a kereszténységgel, zsidó sectának nézték: «Ha valami törvénytelen-ségről vagy gonosz cselekedetről lenne szó zsidó férfiak, bizonyára meghallgatnának titeket, de mivel valami ígéről és nevekről, és a ti törvényetekről van

¹ Horatius: ad 1, 4, 5:

Jam Cytherea choros ducit Venus imminente luna
Junctaeque Nymphis Gratiae decentes
Alterno terram quatunt pede.

² Petersen: Der Reliefschmuck der Hekate von Hermannstadt. Arch. epigr. Mittheil aus Oest. Ungarn. V. k. 193 kv. I.

³ Ap. csel. 2, 11.

⁴ Rom. 1, 8.

⁵ Bulletino 1865, 21 l.

a kérdés, ti lássátok, én ezekben bíró lenni nem akarok» — mondá Gallio, Achaia helytartója, — midőn Korinthusban a zsidók Sz. Pált mint eretneket ítélő széke elé vivék. És ez sokáig így volt, s a szabad vallásgyakorlatot és nyugalmat élvezhetik kétségtelenül mindvégig, ha a legtisztább monotheismussal megférhetett volna az állam vallásának bár csak külső elismerése.

«A kezdetleges kereszténységnek nyugotra irányult minden nagy missiója, vagyis azoknak színtere, kerete a római birodalom volt. Az első században az Arsakidáknak adózó Euphrates és Tigris közt fekvő területeket kivéve — írja Renan az Apostolokban — a parthok birodalmában nem volt keresztény térítő. Keletről a Tigris határolja a kereszténységet, melyet csak a Sassanidák idejében lép át. Két tényező: a földközi tenger s a római birodalom teszik lehetővé a nagy eseményt.»

A földközi tenger közvetíti már ezer év óta a civilisatio mozgalmait s az eszmék érintkezését. A rómaiak elpusztítván a kalózokat, az élénk parthajózás rendkívül megkönnyíté a közlekedést. A birodalom országútjainak bízossága, a szabad közlekedés, a földközi tenger vidékein lakó zsidók, a görög nyelvnek a keleti részekben való általános használata, s végre előbb a görögök, majd a rómaiak által létrehozott egyforma civilisatio eszközlék, hogy a birodalom földrajzi viszonyai világosan megszabták az utat, melyen a térítőknek haladniuk kellett, kijelölve az országokat, melyeknek rendeltetésük volt keresztényeknek lenniök. Az «Orbis Romana» «Orbis Christiana» lőn s a kereszténység rakta le az új monarchia alapjait. A római császárság provinciái provinciái lőnek az új hitnek is. Ha elgondoljuk, hogy az imperium nélkül az apostoloknak az egykori Kis-Ázsiával, a száz apró köztársaságra oszlott Itáliával, Gallia és Hispaniával, Afrikával, Egyptommal kell szembeszállaniok, nem tartjuk érthetetlennek sikereiket, vagy legalább is nem csodálkozunk, miképen szánhatták el magukat a világ megtérítésére. A birodalom tudatára is ébred ennek a IV-ik században s kereszténynyé lesz, látván, hogy a kereszténység az a vallás, melyet tudtán kívül nevelt nagyra, mely az imperiumnak legtávolabbi határait is elérte már, mely vele azonosulva egyedül képes felvillanyozni a beteg óriást. Viszonzásul az egyház is római lőn. «Ha valaki akkor Pálnak azt mondja, hogy Claudius császár az ő legkiválóbb munkatársa, s viszont Claudiusnak, hogy az Antiochiából érkezett zsidó rakja le a császárság új alapjait, mennyire elbámul vala mind a kettő.» Pedig csak az igazságot hallották volna.

A földrajzi okokon kívül rendkívül elősegíté az új tanok terjedését a pogány civilisatio, illetőleg világnézet átalakulása, s a kereszténység a pogány társadalmat mozgó hiedelmek, nézetek s meggyőzések között számosat talált, melyek megközelíték legfőbb principiumát; ha ugyan nem valának azokkal egyértelműek. Ilyenekül tekinthetjük Seneca, Epiktetos, Marcus Aurelius tiszta moralisát, axiomáikat, a lelkiismeret s életmód tisztaságának föltétlen szükségéről; a gondolatot, hogy közös eredetűek lévén mindnyájan, mindnyájunknak testvéreknek kell lennünk, az általános meggyőződést, mikép az irgalmasság a legnagyobb erény; a földi javaknak és élvezeteknek megvetését, melyet az erkölcsi tökély legmagasabb fokának tekintének; az egyszerű szerény, sőt szegény

élet után való vágyakozást; a stoicuskoknak, számtalan öngyilkosságot követő halál megvetését, melyet a kereszténység kivetkőztet ridegségéből, és valóságos halálvágygyá változtatván, vértanúi végtelen örömmel hálnak meg; ilyen az istenség és emberiség közt közvetítő szellemekben való hit; az általános meggyőződés, hogy a különféle mysterumokba beavatottak lelkiileg újjászületnek. S hogy e meggyőződés már régen élt a birodalomban, és Virgilius — miként említém — oly bensőséggel ír róla, s egy eljövendő Megváltóról annyi bensőséggel beszél, s oly őszintén hisz benne, mintha a próféták: Dániel és Jesaiás látomásai lebegtek volna szemei előtt. Ily nézeteket megközelíthetett, sőt amalgamisalhatott a kereszténység. «A ti vallástok, mondja Justinus a régi istenek híveinek, nem egyéb, mint hiányos kereszténység.» Kelemen szerint Krisztus tanai csak betetőzik az emberi szellem eddigi munkáját, s a büszke Tertullianus, ki oly merészen szakít minden philosophiával, a bölcsészetet mégis így definiálja: «testimonium animae naturaliter christianae.» S végül, — «ha a platonikusok meg akarnák vagy meg tudnák változtatni néhány szavukat, gondolatjukat, úgy keresztények lehetnének» — írja Augustinus.

De leginkább a monotheismusban való hit általánossá válta segíté elő terjedését. És milliók lévén az egy istenben hívők száma, az óriás többséget úgy szólva egyetlen név, az isten neve választá el a keresztényektől. S ők ezt az istent maguknak vindicálván, méltán írhatá Justinus a következőket: «Nincsen egyetlen görög, de barbár nép sem, vagy bármily nevezetű és szokásokkal élő nemzet, legyen bár még oly idegen a földműveléstől, művészettől, lakják bár sátorok alatt, vagy vándoroljon földött szekereken, melynél a megfeszített Krisztus nevében ne könyörögnének a mindenség Atyjához és Teremtőjéhez.»¹ A kereszténység általános volt már a második század utolsó tizedeiben is, úgy, hogy Gibbon alig számít helyesen, midőn az új vallás híveinek számát a birodalom népességének csak öt százalékára teszi.

Pedig volt tömérdek akadálya is a tanok gyors terjedésének. Így mindegyik fölött a nevelés. A római birodalom gyermeke már a legelső fogalmakkal, az anyatejjel szívta be a polytheismust, s az istenek összeszővődven gyermekkorának, ifjúságának benyomásaival, egész életére befolyást gyakoroltak. Azok körül fordult meg a gyermekek, ifjak neveltetése, hozzájuk fűződnek előítéleteik, babonáik, velük vannak tele az iskolában, a nyugalom óráiban forgatott könyvek. Az élet szükségseiben, nyomorában az istenekhez fordul mindenki, vagy oraculumaikhoz, nekik váltják be fogadalmaikat stb.

A mythologiai képek oly elevenséggel bírnak, hogy még most is, két ezred év után, midőn már nem hiszünk bennük, varázs erővel hatnak képzelgésünkre. Mennyivel nagyobb lehetett hatásuk akkor, midőn a szépnek eme kimeríthetetlen forrásából merített minden művészet. S a kereszténynek, ki a zene, költészet, ékesszólás isteneiben csak daemonokot látott, meg kellett válnia mindezekről. Nem vehetett részt az ünnepek örömeiben, nem tehetett ajtajára borostyánágakat, lámpákat, nem koszorúzhatta meg fejét, midőn mindenki virágot

¹ Dial. cum. Tryph.

viselt homlokán, ellenkezőleg, kerülnie kellett ezeket, mint a pogányságra emlékeztetőket. Ha lakodalom alkalmával Thalassiust és Hyment dicsőíték, ha temetéskor engesztelő szertartásokat végeztek, ha lakomán a vendégszerető isteneknek áldoztak, ha a családi tűzhelynél a penateseket tisztelik, a kereszténynek nem szabad jelen lennie, mert kísértetbe eshetnék. Ő nem közlekedhetvén pogányokkal, meg kell válnia legkedvesebb mulatságaitól, kénytelen önmegtagadón, teljes elszigeteltségben élni. És vajjon kik tudtak ily erős lelküek lenni? Kezdetben nagyon kevesen!

Ünnepélyek alkalmával a nyilvános isteni tiszteletben óriási pompát fejtett ki a pogányság, míg a keresztény szegény volt és egyszerű. Amaz a nemzet őskorához fűződve isteníté a világirodalom alapítóit, törvényhozóit s a személyesített természeti erőket, míg emez letaszítá őket oltáraikról, hogy egy «ács» fiának emelhessen újakat. A nép a polytheismusban és ünnepélyein saját dicsőségének és nemzeti nagyságának tiszteletét látván, mily érzelmekkel nézheté azokat, kik meg akarák fosztani őt ettől, nemzeti létének egyik legfőbb föltételétől.

És kik voltak kezdetben e merész vállalkozók? Legtöbbször szegény zsidók, megvetett kis-ázsiaiak, afrikaiak, s csak igen ritkán számottevő elemek. Mesterük épen olyan volt, mint ők, kinek legelső tanítványai földhöz ragadt halászok, vagy mesteremberek, kik a szegény rabszolgákat, tapasztalatlan ifjakat, törődött öregeket, vagy a misera plebset maguk köré gyűjtván, beszéltek a földre szállott, kínhalált szenvedett s föltámadt istenről, kik megtilták a hit fölött való vitát, mert maguk sem tudtak számot adni hitüknek alapjáról, a kik még akkor sem tudtak egyebet mondani, midőn halálra kárhoztatták őket, csak annyit, hogy «én hiszek.»

Nem csoda tehát, ha annyi gúnynak voltak kitéve, ha az új vallást a legmagasabb osztályoktól lefelé, majdnem mindenki insania, amentia, dementia, stultitia stb. czímekkel illette, ha azt hívék róluk, hogy bárányt, keresztet, számárlót imádnak: «Audio eos — mondja Minucius Felix — turpissimae pecudis caput asini consecratum, inepta nescio qua persuasione venerari.»

De míg csak ily vádak hangzának a kereszténység ellen, s míg a tudományokban jártas hívei philosophálnak, s bölesésszököpenybe burkolózva szelid vagy kemény szóval róják, intik a tömeget, nem valának veszélyesek, mert nem érinték az óriás állam lételének alapjait, az államvallás külsőségeit, dogmáit, de a mint túl menve ezen, nem hajolnak meg a császár istensége előtt, s nem áldoznak Jupiternek és a birodalom isteneit nem létezőknek vagy daemonoknak tekintik, össze kellett ütközniök a statussal, mely nem tűrve ellenmondást, intézményeit, törvényeit kötelezőknek tekinté mindenkire. S ez az oka, hogy véres jeleneteket látunk Nero alatt, hogy a humanus Traianus és Marcus Aurelius megengedik üldöztetésüket, hogy Deciusnak, a birodalom megmentőjének beleegyeztével vérfürdőket rendez a helytartók hivatalos buzgósága az egész imperiumban; Valerianus hasonlóképen, míg fia Gallienus türelmet parancsol, melyet teljes biztonságban élveznek a különben oly emberies gondolkozású Diocletianusig. De ez már utolsó föllobbanása a pogányságnak, mert néhány évvel később, 312-ben Constantinus államvallása decretálja a kereszténységet.

Az a körülmény, hogy a birodalom legkiválóbb uralkodói, közöttük az egy istent hívő, s általános egyenlőséget hirdető Marcus Aurelius üldözik az új vallást, eléggé mutatja annak rendkívüli jelentőségét, s hogy mily nagynak képzelik vagy hitték az imperiumot fenyegető veszélyt azóta, hogy a kereszténység kibontakozva kelet gyámsága alól, latinná s így általánossá lesz. Csak is ez adhatá meg neki a rendkívüli propagandisticus erőt, mely egyformán hódít minden vidéken Britanniában, a Fekete és Kaspi tenger partjain, hogy behat a kunyhókba, mint palotákba, be a Capitoliumba s megingatja Jupiter trónját.

A harmadik század elején nincsen a birodalomnak egyetlen néprétege sem, melyben ezrével ne lennének hívei. Eljut Dáciába is, s ha nem vagyunk is azon szerencsés helyzetben, hogy fölíratok alapján tudnók kimutatni nyomait, — egy és más jelenségből mégis következtethetjük, hogy a mi tartományunk s így városunk sem képezett kivételt. Dácia lakossága legnagyobb részben keletiekből telvén ki, már az első beköltözők között is lehettek hívei az új vallásnak, még inkább az újonnan beérkezők soraiban, kik a gazdag tartományt tömegesen keresik föl üzleti összeköttetések stb. ügyében, s ha ezek behozzák Glyconak egy localis istenségnek tiszteletét, azonnal, melegebben, mennyivel inkább meg kellett honosulnia az új hitnek, melynek már a harmadik század legelején annyi híve van a földközi tengernek egész mellékén, melynek Afrikában már irodalma is támad. Tartományunkat pedig ezer meg ezer szál fűzte ugyancsak a földközi tengernek medenczéjéhez: föld és néprajzi helyzete fő útjainak iránya, kereskedelmi és társadalmi összeköttetései, — melyeket igazolnunk lehet epigraphiaiilag is. Avagy föltételezhetjük-e, hogy Dácia más körülmények közt élt, mint a birodalom többi tartománya, s határai nem voltak-e mindenki előtt tárva, nyitva? Hiszen ha ez megtörtént volna, úgy Dáciában nem találnók meg ama vallási chaost, mely a legapróbb részletig azonos azzal melyet Dalmatiában, a két Moésiában, Kis-Ázsiában és Syriában tapasztalunk, midőn constatalhatjuk hegyeink között az említett tartományoknak összes divatos istenségét, s midőn tudjuk, hogy a pogány cultuszok nálunk is mind a monotheismus felé hajlanak, főképen Isis és Mithraé, — kiknek, különösen ez utóbbinak tömérdek híve volt Apulumban, mint az egész provinciában. A Napisten cultusa pedig alapjaiban mit sem különbözvén az afrikaitól, ugyanazon eszmevilágban mozog, ugyanazon jelentőségű szertartásokkal ünnepeztetik, mint a fekete világrész éjszakai partjain, hol Tertullian élt, működött, hol csalódásig hasonlónak találva a külsőségeket a keresztények szertartásaival, óva inté övéit a megtévelyedéstől, a mely mindennapi lehetett, Afrikában talán még inkább, mint nálunk, hol csak egy esetben mutathatunk reá a kereszténység hatására, midőn az új vallásnak buzgó hívei Sarmizegetusában egy kis fogadalmi tábláskára hétszer karczolják reá a Megváltó nevének monogrammját, a főreliefre pedig az eucharistia symbolumát¹ a kik ezt tevék vajon a különbségek vagy a kereszténység és a pogány cultus közti látszólagos identitásnak akartak-e kifejezést adni? Én azt hiszem ez utóbbinak, mert csak is így

¹ Király P.: Sarmizegetusai Mithraeum 94. kol.; VIII. f. és XVIII. f. 2.

mérkőzhetének azok többé-kevésbbé sikeresen a kereszténységgel. De míg e hasonlóságok egyfelől híveket szerezhettek, másfelől az intelligens elemeket önkéntelenül is az eredeti forrásra utalák — a kereszténységre, a mely kezdetiben is ment volt ama sallangoktól, babonáktól és sokszor fanatismustól is, melyek lehetlenné tévék a léleknek magasabb, tisztább szempontokra emelkedését. Maguk a pogány cultuszok voltak tehát legjobb előiskolái az új hitnek, mely nem tett különbséget úr és szegény között, mely egyforma szeretettel ölelte keblére a legjobb és legnemesebb szívet, mint a büntudattal terhes lelkiismeretet. De hogy mily arányokban voltak nálunk képviselve a szeretet vallásának hívei, s mily társadalmi rétegekben éltek, — azt csak a későbbi kutatások fogják — talán — kideríteni.

XXIV. A TEMETŐK.

A halottaknak megadni a végtisztességet, a vallásossággal, sőt polgári becsületességgel összefüggő kötelessége lévén a birodalom minden alattvalójának, a temetések nagy gondnal, lehető fény és pompával történnek a legegyszerűbb vidéki városok és falvakban is, s még a legelrejtettebb zúgokban is szem előtt tartják a latin provinciák lakosai a vallás és szertartástan követelményeit, akár elégessék, akár eltemessék a halottat. Előbbi szokás Dáciában igen szórványosan divatozott, inkább kedvelék az elhantolást, különösen Apulumban és Sarmizegetusában, hol az emlékek kivétel nélkül mind oly alakúak, hogy azok csak sírhalom, vagy sírbolt elé helyezhetők.

A szertartások, hol valódi szeretet vevé körül a halottat, a jobblétre szenderült ajkainak megcsókolásával kezdődnek, hogy fölfogják elköltözött kedvesüknek utolsó lehelletét (*extremum spiritum ore excipere*), majd lezárják szemeit és száját, hogy arcza nyugodt kifejezést váltson, mire az összegyűlt családtagok jóbarátok, hangosan kiáltják a megboldogult nevét, hogy újra ébredjen. Ha nem veti föl szemeit, elkezdik a halotti éneket, melynek elhangzása után búcsút vesznek az elhunyttól örökre.

A kiterítést már idegenek végzik, a hátramaradtak anyagi viszonyaihoz képest szegényesen vagy fényesen. Kiknek nem telt többre, azoknak halottját a hullahordók (*vespillones*), éjszaka, dobogón (*sandapila*) vivék ki a közös temetőbe, míg a gazdagok közszemlére tévén a katafalkot, gyászruhába öltözve fogadják a látogatókat, résztvevőket, s ünnepélyes menettel kísérik kedvesüket az örök nyugalom helyére, a család tulajdonát képező külön sírba, vagy sírboltba.

Ily külön sírba, hatalmas, hat láb hosszú, s födelével együtt négy láb magas kőkoporsóba helyezé egyszerre elhalt gyermekeit: a kilencz éves *L. Januarius Romulus*, s a tizenhárom éves *Januaria Pupát*, egymás mellé édes anyjuk, *Januaria Titia*.¹

¹ C. J. L. III. 1239. Magyar nyelvemlék társaság munkáinak első darabja. — 1796. K.-Fejér-Vár leírása. 146-ik l.: „Néhai méltóságos Bajtai Püspök úr idejében találtatott vá-

Sírboltról nem lévén tudomásom Apulumból, hadd álljon itt Q. Aurelius Tertius flamen¹ épületszerű nyúghelyének leírása, melyet örökösei Proshodus és Logismus hálából emeltek a sírkövel együtt nagylelkű uruk emlékének. E monumentum Sarmizegetusa, de Dácia enemű maradványai közt a legszebb, leginpozánsabb. A sírfőírat alakja oltárszerű, magassága a tetején állott fenyőto-
bozzal együtt 2·9 m., szélessége 1 m., vastagsága 0·95 m. Homlokzata, s oldalai főíratosak — tiszta szép kivitelű betűkkel és hibátlan nyelvezettel.² A mostani körülmények között szinte elképzelhetetlen, hogy miképen szállítának le a Bisztrának erdős völgyében ilyen kőcolossust, még úgy is, ha a bányában kidolgozták. A rómaiak idejében úgy látszik könnyen sikerült. A roppant monumentum jelenleg gr. Teleki György nalácz-vádi parkjában fekszik fölborultan, maga alá temetve a szánt is, melyen a régiség kedvelő főúr alkalmas téli időben birtokára vitette, hogy megmentse az enyészettől.

A sírbolt az emlékek megfelelő roppant koczkákból rakott építmény, arcezel Traján útja felé fordítva. Sajnos, hogy a telek-tulajdonossal folytatott alkudozásaink nem vezetvén sikerre, nem ásathattuk ki a romokat, melyek már többszöri fölkutatásnak voltak kitéve, sőt úgy látszik, széthordozásukat is megkísérlék, mert egyes kőkoczkákat elhurczoltak meglehetősen távolságra, sőt a faluba is bevonszoltak. A quaderek egy része a kaláni hegyből (Ad Aquas) származó rendkívül súlyos és szilárd harmadkori márgás homokkő, melyet a rómaiak előszeretettel használtak építkezéseikhez egész Dáciában; míg négy darab bukovai márvány (bisztravölgyi), a sírkőével azonos kőnem, melynek szép kékes vagy sárgás-fehér, kemény, s a véső alatt nem pattagzó, építkezési mint szobrászati czélokra alkalmas anyaga ily nagy mértékben a fejtési, földolgozási és szállítási nehézségek miatt igen költséges, de mégis keresett volt.³

Az épület köralakú és átmérője 26·3 m. Falait most vastag földréteg borítja. A sírbolt nagysága után ítélve a «cepotaphiak» közé tartozik, melyekben egész nemzetség, vagy család találja meg nyughelyét, elragadó szépségű ponton a Traján-út mellett emelkedő kies halmon, honnan fölséges kilátás nyílik a Retyezát háromszoros hegysoraira, havas csúcsaira, a hátszegi lankás, szőlővel borított oldalakra. Derült és nyugalmas hely, hol a derék főpap talán századokon át háborítatlanul élvezte az elköltözötteknek csöndes álmát. A szemlélőre e romhalmaz még most is élénken hat, mennyivel impozánsabb lehetett az akkor, midőn a halomról komor, az örökkévalóságra szánt, csak egyszerű párkánydiszszal bíró falai, hatalmas kúpja az egész vidéket dominálták, s előtte kelet felé fordulva a roppant emlék megfelelő magasságú piedestálon.

rosunk, és a' Maros-Portus között egy hat lábnyi hosszúságú vastag kő Koporsó. A' Koporsó üres volt, talám a' régiség a' benne feküdt testet éppen semmivé tette volt. Ezen kő Koporsónak külső látható egyik oldalának végső két részein egy-egy Páva, egy borzas hajú emberfő és egy Czethal vagynak kimetvezve; ezek között a Koporsónak ugyan azon lapján“ a sírírát.

¹ C. J. L. III. 1448., Kr. n. 142-ben választák meg.

² C. J. L. III. 6269, — de hibásan közli.

³ A széthurczolt kődarabok méretei 1·85 m. × 0·45 m. 0·25 és 1 m. × 0·60 m. × 0·2 m. között ingadoznak.

A közép- és szegény-sorsúak meglegszenek egyszerű sírkővel, mely az elhunyt isteneinek és szellemeinek van ajánlva (Diis Manibus), s fölirata a boldogult czimeit, gyakran életének főbb adatait tartalmazza, és néha még egy pár szívből eredő bucsuszt, vagy a boldogultnak dicsőítését, olykor jellemzését. És olvasva e sírköveket, arról kell meggyőződnünk, hogy az oly sötét és erkölcsileg oly romlottnak mondott császárság idejében a családi élet legtöbbször mily üde, mily tiszta volt, mily igaz és őszinte meleg szeretettel ragaszkodnak egymáshoz férj és nő, a szülők gyermekeikhez és viszont, a testvérek testvéreikhez, a jó barátok egymáshoz. E föliratok meghazudtolják koruk pessimistáit és erkölcsbíráit. Apulum necropolisának maradványain is megkapó közvetlenséggel emlékeznek a gyászolók övéikről, egyszerűen, röviden, valódi ellentétei a bőbeszédű, s fájdalmukat a legrikítóbb színekkel fitogtató galloknak.

Aelius Firminus «csöndesen nyugvó nejének» emel sírkövet; ¹ ugyan így Justinus Super, hozzátéve, hogy «hic sita est» ² — itt nyugszik; Fuscinus császári rabszolga elmondja nejéről Sossia Sabináról, hogy huszonhat éves volt, s tizenegyig vala férjnél minden panasz nélkül; ³ Neptunalis az ampelumi aranybányák igazgatója nejét Ulpia M. L. Trophimát a legszentebbnek nevezi; ⁴ Junia Beronice, férjének a negyvenöt éves korában elhalt Memmius Hel... (ius)-nak szintén mint «csöndesen nyugvónak» állit sírkövet; ⁵ Cornelia Lucilla férjének T. Varenius Sabinianus, eques Romanus, flamen Laurentinus, flamen col. Sarmizegetusae, s a főváros és Apulum decuriójának földi részeit sarcophagba helyeztetit, s fölbontatván Varenia Probinának, férje testvéreinek sírját, ennek kőkoporsója fölé teszik Vareniusét; ⁶ az ötven éves Ennius Firmusnak neje és fia tesznek emléket; ⁷ Seccianak, Cupitus leányának férje és fiai. ⁸

A korán, három éves és hat hónapos korában elhalt Ulpius Lupust, édes atyja Aelius Crescens, legkedvesebb fiának mondja; ⁹ az ötödik évében elszenderült kicsinyke Aemilia Plotiát, szülei verses sírírathban gyászolják: «öt éves korában temetjük — mondják — gyermekünket, atyja Aelius Hermes volt, anyjáról Plotiának, atyjáról Aemiliának nevezék; élt, s elragadta őt a halál az élet küszöbén»; ¹⁰ Januaria Titia, nagy fájdalmában csak annyit tud mondani, hogy ő mint anya közös sarcophagba helyezi két gyermekét. ¹¹

¹ C. J. L. III. 1233: coniugi benemerenti posuit.

² C. J. L. III. 1221: coniugi benemerenti posuit. H(ic) [Sita Est].

³ C. J. L. III. 1315: sine ulla querella.

⁴ C. J. L. III. 1313: coniugi sanctissimae.

⁵ C. J. L. III. 1241: c(oniugi) b(ene) m(erenti).

⁶ C. J. L. III. 1198: Pila extruc | ta sarcophagum, in quo Varenia | Probina q(uondam?) Sabiniani soror condita | erat, etiam eius corpore conloca | to superposuit.

⁷ C. J. L. III. 1235: bene mer(enti) pos(uerunt). H(ic) s(itus) e(st).

⁸ C. J. L. III. 1243: fili et con(iux) b(ene) m(erenti) p(osuerunt). H(ic) s(ita) e(st).

⁹ C. J. L. III. 1225: filio caris(simo)... b(ene) m(erenti) p(osuit).

¹⁰ C. J. L. III. 1228. D(is) M(anibus) | Quinque hic | annorum aetatis | conditur infans. | Aemilius Hermes | hanc generavit: | matris de nomine | dixit Plotia(m), patris | praenomine | Aemilia(m) vixit rapu(it) | quam mors in limine | vitae.

¹¹ C. J. L. III. 1236.

A gyermekek épen így kimutatják szüleik iránt való kegyeletüket: a hatvan éves korában elhalt Sertoria Feliciának, fia M. Va(lerius) Ternius Primi-genius állít sírkövet; ¹ Verzovia Saturninának fia C. Nummus Certus római lo-vag, Apulum decuriója stb. anyja iránt való szeretetből tesz emléket; ² a hatvan éves Flaviát leányai Herennia Lucia és Herennia Secundina mint a legjobb anyát síratják; ³ a tizenkilencz éves Tuticia Adrastillát, hátrahagyott leánykája Tuticia Victoria nevében a legjobb anyának mondja valaki; ⁴ Julius Censorinus atyjának állít sírkövet; ⁵ a hetvenöt éves Ingenus Gai...t fiai Gaius és Apol-lodorus mint a legjobb és legkedvesebb atyát gyászolják; ⁶ a kiskoruan hátra-maradt Fabius Pulcher, Fabia Romana és Fabius Aquilegensis helyett, gyámjaik állítanak emléket az elhalt édes atyának. ⁷

A testvéri szeretet tanúságaival is találkozunk. A huszonnégy éves Ursu-lusnak testvérje Lupula tesz síratatot; ⁸ a huszonegy éves Viria Publiának, Vi-rius; ⁹ a tizennyolcz éves Isidorának Primus Aurelius Vitalis. ¹⁰

A szabadosok is leróják egykori uraik iránt a szeretet adóját: a hatvan éves Aurelia Placentinának — csöndesen nyugvó urnőjének T. Aurelius Step-hanus állít emléket. ¹¹ Claudia Marcianát mint a legjobb urnőt gyászolják Ulpus Domitianus és Philetus; ¹² Cassia Saturnina végrendeletileg hagyja meg, hogy sírkövét Cassia Ponticilla állítsa. ¹³

A tizenegy éves korában elhalt Glianusnak dajkája tesz sírkövet, azon óhajttással, hogy legyen neki könnyű a föld. ¹⁴

És az így nyilatkozó kegyelet otthon a családi körben mindennap új és új tápot nyert, mert az elköltözöttek szellemei vallásos tiszteletben részesülnek, védői, segítői voltak a háznak, s a gyászolók első sorban hozzájuk fohászkod-nak a bajok és szerencsétlenségek idejében, képeik előtt áldoznak minden nap, s az örömek és szerencse napjaiban épen úgy leróják előttük a hála és kö-szönet adóját, mint az istenek oltárain.

S a halottak tiszteletében maga az állam ment előre a legjobb példával, szentnek és sérthetetlennek nyilvánítván a jobblétre szenderültek csöndes biro-dalmát.

¹ C. J. L. III. 1223: benemerenti matri.

² C. J. L. III. 1217: suadente adfectione matri posuit.

³ C. J. L. III. 1250: matri pientissime posuerunt.

⁴ C. J. L. III. 1246: matri carissimae.

⁵ C. J. L. III. 1238: (pat)ri | f(acere) c(uravit).

⁶ C. J. L. III. 1237: posuerunt patri pientissimo et carissimo.

⁷ C. J. L. III. 1214: per tutores suos pos(uerunt).

⁸ C. J. L. III. 1253: fratri benemerenti posuit.

⁹ C. J. L. III. 1249.

¹⁰ C. J. L. III. 1222.

¹¹ C. J. L. III. 1229: patronae benemerenti pasuit.

¹² C. J. L. III. 1232: patronae optimae.

¹³ C. J. L. III. 1230: secundum voluntatem testamenti patronae benemeritae...

¹⁴ C. J. L. III. 1240: bene merenti posuit (terra tibi) s(it) l(evis).

XXV. A BÁNYÁSZAT.

Az erdélyi Érczhegységet zordon éghajlata, csekély tagoltsága, a földművelésre annyira alkalmatlanná teszik, hogy a hegyi legelők pásztortelepeit, s az erdei munkások gyér csoportjait leszámítva, a lakosság, mondhatjuk már évezredek óta meg se igen kísérti a földművelést, hanem bányászattal keresi kenyerét. E nélkül az elnéptelenedés elkerülhetetlen lett volna, s a századok előtt népes, virágzó bányavárosok, mint a hajdan szabad bányavárosi rangra emelt Offenbánya, a nemesfém-erek elszegényedésével csakhamar silány falvakká hanyatlanak. A népesedési mozgalom egyedüli irányítója a bányászat lévén, Traján idejében az Érczhegység még kevesebb vonzerőt gyakorolhatott, mint most, s a világnak minden részéből idehozott telepések inkább választák a térs és termékeny völgyeket, semmint a zord hegyvidékeket, melyeket veszélyesekké tőnek a hazájukat s mindenüket vesztett dáklócsapatok is. Utóbbi bajon a Legio XIII. Gemina portyázásai hamar segítének ugyan, s a benszülötteket vagy elűzték vagy békés munkára szoktaták, reáfogva őket ismét a bányászatra. De az így nyert erő nem lévén elégséges, de megbízható sem, Traján az ó-kor legkiválóbb bányászaival, a pirustokkal kezdeti meg a munkát, az aranybányászatot — sokkal nagyobb terjedelemben, miként azt most üzik.

Téglás (Gábor) a rómaiak dácziái aranybányászatának legkiválóbb ismerője, a városunk agerjébe tartozott érczvidékeket következőképen csoportosítja:¹

I. A kisbányai (boiczai) bányacsoport.

A veczei castrumtól (Micia) 15 km. északra Kisbányánál (Boicza) találjuk meg a Maroshoz legközelebb álló bányacsoportot. A mai bányahelységtől a Cornyet (Samos) és Sfrégylt (Fúrtheygy) közé emelkedő hegynyakon helyezkedett

¹ Téglás G.: Tanulmányok a rómaiak dácziái aranybányászatáról. Székfoglaló értekezés. 1889. 38. kv. I.

el annak idején a bányaközség, mely központjául szolgált az egész vidék műveleteinek, s a közel eső fűzesi és maguria hegyeket délfelé, valamint a tresztiai legrégibb vájatokat (mert egy részüket a Gyulaiak nyitották a XVI-ik században) a trojczai, herczegányi és felső-kájaneli vagy nagy-kájáni hegyeket innen aknázhatták. E bányák alig egy órányi körben helyezkednek el. A Kisbányától Herczegány felé eső medenczében aranymosást űztek, de Nagyágon, hova Ackner s utána Goos és mások római bányászatot helyeztek, a rómaiaknak nincsen semmi biztos nyoma.

Az érczek kikészítése a Sfregyel alján történt, honnan Téglás G. fölös számú kőmozsarát és örlőkövet szállíttatott a dévai muzeumba.¹ A legjelentékenyebb bányászat színhelye azonban a Sfregyel tető volt, melynek Coronea (evés, vájat) néven ismert hatalmas üregei eléggé tájékoztatnak az itt kifejtett roppant erőfeszítésről. A mellette keletkezett község 15—20 épületből állhatott. A házak felső építményeit kőből, jól kiégetett téglából, mészkötszerrel állították elő. A földélzethez kitűnő cserepeket használtak, de megbélyegezve nincsenek sem ezek, sem tégláik. Eddig csak egy MVR·RI legendájú lámpa került elő. A hetvenes években állítólag fölírást is találtak, csak hogy azt valaki beépítette. Az északi oldalon Boiczának lejtőleg egy nagyobb mélyedésben kereshetjük a fürdő helyét. Egyébiránt a leletek gyér voltának oka abban rejlik, hogy a későbbi bányászat éppen ezt a telepet vevé igénybe, szántóföldre alakítván egy részt. Így a fölíratos emlékek és egyéb műkészítményeknek vagy háztartási czikkeknél elkallódása szinte kikerülhetetlen volt. Annyit azonban constatalhatunk, hogy némely épület padlóját mozaik téglácskával rakták ki s a falak pompeii vörösre voltak festve. A jóllét és izlés ennyi tanujelével szemben bátran kimondhatjuk: hogy e műszaki tervszerűséggel készült házakban a rendőri szolgálatot teljesítő csapaton kívül a bányászat hatósági személyzete, esetleg a kincstári bányabérlők s néhány jómodu üzletember lakhattak. A Sfregyelről s ennek szomszédjáról a Maguráról a dévai várhegy és Miciai castrum felé optikai összeköttetést tarthattak fönn.

Érdekesnek találok még fölemlíteni, hogy 1887. nyarán a Sfregyel lábánál, munka közben egy edényben több száz ezüst pénzt találtak, melyek Trajántól Septimius Severusig terjedtek, s azt látszanak bizonyítani, hogy e kincset a végső támadások idején rejthették el, mint a markoman háborúban történt Vöröspatakon (Alburnus Maior) a viasz táblákkal, s mint azt a rómaiak által szintén bányászott bogsányi vasbányáktól keletre a Piatra-Alba nevű ezüst kincsről Ormós Zsigmond bebizonyítja.

II. A körösbánya-rudai csoport.

Az Érczhegység főgerinczéből Herczegány fölött csap nyugotnak az a mellékág, melyhez Ruda-Kristyor és Körösbánya, valamint Czebe-Karács bányasága tartozik. E csoport már a Fejér-Körös vidékén terül, s gőczpontját a mai Körösbányán kell keresnünk.

¹ Téglás G.: A rómaiak bányászata Boiczán és Rudán. Arch. Értesítő. 1885.

Körösbánya régi bányászatáról Wenczel Gusztáv könyvében több rendbeli említést olvashatunk.¹ A város és környéke Hunyadi János tulajdona volt, s Mátyás 1464-ben Báthori István és Lászlónak adományozza Kisbányával vagyis a mai Boiczával és Wylágosvár tartozékaival együtt.

A rómaiak Körösbányáról a Czebe felé hullámzó diluvialis emelkedés aranytartalmú kavicsán kívül a czebei Magura hegyen is bányáskodtak, s ott több üregesítés hirdeti egykori tevékenységük nagyságát. A római telep Körösbánya emelkedettebb házsorainak helyén terülhetett el, hol régi építkezési maradványokat, vízvezető csatornákat, római érmekeket, cserepeket stb. találnak. Innen, a római temetőből származnak, a siremlékül használt egyenruhás bányászszobrok, melyek oly méltó föltűnést keltenek az egész tudományos világban.² E temető az aranymosások közelében Ptyinkur (gödrös) fonsíkján, a Fontina Borki nevű helyen terült el. Innen alig $\frac{1}{4}$ órányira délfele a Feregýó nevű homokhegy lábánál fölbuzogó gazdag forrásoknál sejthető a vízvezeték kiindulási pontja, mert a víztartó medenceze körvonalát még ma is fölismerhetjük. A Feregýó név is erre vonatkozik. S e vízvezetékre föltétlen szükség volt, mert az aranymosások területén jó ivóvizet máshol nem igen találhattak. A kárpáti homokkő fölhasználhatósága nem kerülte el figyelmüket, mert a dévai muzeum három bányászszobrának anyaga is innen származik.

Körösbánya területéhez kell számítanunk az alig két órára fekvő³ rudai bányászatot. Ruda falu a Brádon fölül a lunkoji vízbe szakadó kis patak szűk völgyében szórodott szét. A bányák jóval fönnebb a Borza és Mrecshegy köré csoportosulnak, mely utóbbi a kristyori, rudai, sőt valisorai völgyek csomópontjában fekszik. A jelenlegi tárnák mind római vájatokra vezetnek, s az Anna bemenetet még most is lejáróul használják. A bányában több helyen találtak vízvezetékeket, ácsolatokat. A Mrecshegy lábainál római érmekre is akadtak néha, s ugyanitt kerültek elő az aranyelaprózó és kikészítő eszközök.

III. A fericsel-magurai és magyar-hegyi bányák.

A Fejér-Körös felső völgye éjszak-déli irányt tartva Kristyorig, a keletre haladó algyógyi völgy forrásaitól csupán az Érczhegység keskeny gerinceze által van elválasztva. E hegyláncz horpadásain közlekedési utakat tartanak fönn a hegyvidékiek már ősidők óta, s a jelenlegi, a gyalogok, mint lovasok által használt ösvények ezredes multtal dicsekedhetnek kétségtelenül. A rómaiak s elődjeik a hegygerincznek két tekintélyes csúcsát; a Vurvu Fericselit (1164 m.) és Magyarhegyet (Dealu Ungurilor — 1048 m.) választák aranybányászatuk alapjául.

Az említett két hegy a Fehérkörös felől Sztanizsa falutól, a Gyógyvölgyről pedig Tekerő, illetőleg Nagy-Almásról közelíthető meg legjobban a szerint,

¹ Wenczel G.: Magyarország bányászatának kritikai története. Oklevelek. 432. l. 2. — a, b, c.

² Téglás G.: Bányászszobrok a dáczi aranyvidékről. — Arch. ért. 1885. 16—20. k., Anthropologische Mittheilungen 1885., Oesterreichische Zeitschrift für Bergbau und Hüttenwesen 1886. — Fr. Studnicka: Archaeolog. epigr. Mittheil. aus Oest. Ungarn. VIII. k.

³ Téglás Gábor: A rómaiak bányászata Boiczán és Rudán. Arch. Ért. 1885

a mint Al-Gyógyról vagy Zalatnáról történt kiindulásunk. A távolság ugyan Körösbányára nem sokkal több a zalatnainál: mindazonáltal e meglehetősen magasan fekvő bányászat annyira Zalatna sphaerájába tartozik, hogy napjainkban is részint odavaló, részint abrudbányai lakosok tartanak hozzá igényt. A Magura hegy Pojana faluról érhető el legkönnyebben. A hegyek tetején mély bevágások és üregesítések fogadnak. A lejtők felé az érczek iszapolásához megkivántató vizet mesterséges csatornákkal fogták föl. Ugy Tekerő, mint Sztanizsa felé messze lefelé követhetjük a külvájakat, s a jelenlegi bányászat e tárnákat fölhasználja még most is. E bányákban több ízben akadtak már római lámpákra, a nélkül azonban, hogy valaki megmentette volna azokat.

A hegyoldalon többfelé találunk szétszórt épületek maradványaira. Mindjárt Tekerő felé a Vurvu Fericeli tó medenczéje közelében földcserepeket, téglákat gyűjthetünk. Túl, Sztanizsának ereszkedve a Magyar hegyen is találtak már római tégladarabokat.

IV. Nagy-almási bányászat.

A Magyarhegyről Nagy-Almásra szállólag a Dosu-Negru külvájtánál, a Peren Jeruzse oldalon a nagy-almási patak fölött a Mária cel vet (Régi-Mária) bánya előtt constatálhatók teljes biztossággal a római művek. Az üzemet egy kisebb telepről intézték, mely elhelyezkedésével teljesen Zalatna felé gravitál. A kisebb külvájak száma oly nagy, hogy alig állapítható meg. A legkiválóbbak a Szent-Anna bánya (Jeruga lui sfintu Anna) a Su rugye Babi oldalon, — és a Coranza. Benn Nagy-Almásra (Valea Turnuluj) a Toronypatak mellett a Brázahegy egyik előfoka a Bozsericza őrizte meg híven a régi tüzetéseket és vésővájakat. Az itt felsorolt bányacsoport a Vurvu Fericelitől kezdve a Gyógynál (Germizara) a Marosba szakadó vizek hegykoszorújához tartozik, s így őrségét a Germizaraban állomásozott csapatok s a Legio XIII Gemina egyes osztályai képezték. Nagyobb terjedelmű bányaközség alapítását Zalatna közelsége tette szükségletenél, mint a hol a bányahatóság székel, míg az egyes bányákhoz, mint korunkban is történik, csak a műszaki munkát vezető és irányító altisztek voltak kötve. A munkásokat ideiglenes jellegű, rögtönzött viskókban helyezték el.

V. A Korabiai bányászat s a két római temető — Zalatna fölött.

A zalatnai bányakerület nem szorítkozott csak a gyógyi völgy fejére, hanem az Ompoly forrásvidékét is magában foglalá, s utóbbinak természetes középpontjául szolgált. Ott, hol az Ompoly apró csermelyei véget érnek s az Érczhegység gerincén Abrudbányára kanyarog útunk a Dealu Mare (Nagy hágó) közelében találjuk föl Zalatna tulajdonképi kincstárát. A Korabia (Hollókő) nevű magános trachytkúp több mértföldnyi körben kimagasodva mutatja az ősbányászok vésőjétől eredő mély homlokbarázdáját. Ezen hegykúp alá hatol a Péter-Pál nevű magánbányának gazdag nemes fémérhálózata s az éjszaki és déli oldalon számos oly apró bányatárna, melyekben a zalatnai s részint a Korabia lábánál éjszakra terülő Bucsum egyszerű bányászai próbálgatják szerencséjüket. A merre csak tekintünk, a fölszínen régi vájak, üregesítések tátongnak, kézzelfoghatólag illusztrálva az idefordított munkaerő nagyságát.

Az érdekes bányateleptől délre lépcsősen ereszkedő hegynyúlvány épen Zalatnánál (Ampelum) végződik, s azért ősidők óta alkalmas volt a gyalog, mint lovas közlekedésre. A szekérút részletei a magasban, a Sudore (Izzasztó) nevű kaptatótól a botesi hegynyeregig most is észrevehetők.

A bükkfa-región fölül eső bányászat érdekét kiválóan növeli a kettős temető. Lukács Béla, a közlekedési miniszterium államtitkára adott 1879-ben¹ e temetőkről legelőször hírt, s Torma Károly² az első jelentés után a vöröspataki viasztáblákon megnevezett, de ismeretlen fekvésű bányahelyekből kettőt ide helyez. Később 1881 és 1885 júliusában Téglás Gábor kutatá ki a régi világnak e végtelenül érdekes emlékeit, s terjedelmes monographiáját³ 1890-ben bocsátá közre a Magy. Tud. Akademia! S ennek daczára némely hirlapíró phantasiája a mult hónapokban szintén fölfödözte a két temetőt, oly adatokat szöve ujdonságaikba, melyek kísértetbe ejtik az embert hinnie, hogy némely lap az eddig elért tudományos eredmények elleplezését s a közönség félrevezetését tartja föladatának, nem pedig az ellenkezőt.

A sírok két, egymástól jókora távolságban fekvő csoportot képeznek a határkeresztről elnevezett botesi hegyháton és a Korabiának Szlevesoja nevű déli lejtőjén. Amott nyolcz, egyenkint hat-tizenkét sírdombot számláló sort különböztethetünk meg, s a sorok különbségét a talajban lévő kötörmelék, vagy kiálló sziklafejek okozzák. Ily módon hatvan-hetven sírdomb állhatott e helyen; csakhogy a sírdombokat a marhacsapások és ösvények helyenkint a fölismerhetetlenségig ellapították.

A Szlevesoja sírmezeje hegymentére szélesedő sorokat mutat; de itt a sírdombok elhelyezkedését, s a sorok terjedelmét sokkal több akadály zavarta, mint a botesi hegyháton. Szembeötlő mindkét sírmezőnél a nap járásához való alkalmazkodás, s főleg a kelő nap sugaraira való tekintet. Mihelyt a hegylejtés elhajlik a verőfénytől, a sírdombok is véget érnek, s azon munkások, kik a Karábia éjszaki oldalán a mai Vulkobjánya körül voltak alkalmazva, s az oda épített kunyhókban szenvedtek ki, azokat a botesi tetőn helyezék nyugalomra, a Korabia déli oldalának munkásai pedig a bányák alatt temették el.

A sajátképi sírgödörnek a test nagyságának megfelelő méretekből készített ürege a köves talajban alig mélyed fél méternyre. A kiszenvedett bányászokat itt égeték el, s az olajjal élesztett tűz ereje még a kemény csontrészeket is elhamvasztá, úgy, hogy a fogak, sőt végtagok csontjai sem igen maradtak meg. Ez erős tűznek áldozatul esett a behelyezett kegyeleli tárgyoknak legnagyobb része is. Megviselte az égetés a fémeket is: a vékonyabb bronzsodronyok, lemezek elolvadtak, a megmaradt pénzeket, vasdarábokat erős olvadási crusta vonta be. A Lukács Béla által kiásott bronz és rézérmekek e miatt

¹ Lukács B. *Archaeologiai Ért.* 1879. évf. 1. sz. 14—19. l.; 7. sz. 350—355. l.

² *Archaeologiai Értesítő*: 1880. évf. Adalékok Dácia föld- és helyrajzához III. fejr. Római bányász helyek Zalatnánál. 114—117.

³ Téglás G.: A Karabia római bányászata és kettős sírmezeje. Zalatna (Alsó-Fehérmegye) közelében. — *Különnyomat* 18. kv. l. — V. ö. Téglás G.: *Tanulmányok a rómaiak dáciai aranybányászatáról.* — 44. kv. l.

lőnek olvashatatlanok. Legépebben az olajos korsók, mécsek maradtak fönn: — de például a szövetneműek, fatárgyak, csontkészítmények mind megsemmisültek. A hulla elhelyezése arczczal keletnek történt, s a korsókat a lábtáján, a lámpákat a fej és kezek körül találták meg. Gyermeksír egy sem került elő, de női igen, sőt a női sírokban még ékszerek nyomai is constatálhatók, és még faragott emlékekkel, föliratokkal is el valának látva.

Elégetés után magas dombot hánytak a sírra. E dombok közepe horpádással jelzi a hulla helyét. A hantok csekély távolságban sorakoznak egymás mellé, s az épebbek magassága az egy métert ma is meghaladja. Kerületük átlag hat méter, — de vannak nagyobbak is. A szegényebbek nem tettek kedveseik mellé, sem kegyeleti tárgyakat, sem emléket nem emeltek, hanem egyszerűen szikladarabokból rakott körrel igyekeztek megóvni övéiknek nyughelyét az idő előtti elrongálástól. A vagyonosabbak még koporsófélekét is használtak, mert hatalmas szegeket találunk sírjaikban, s a könytartó üvegcséken, üveggyöngyökön, üveg- és cseréptárgyakon kívül vaspánttal díszített szerénykéket, a nőknél fibulákat, egyes írástudóknál pedig vasstylusokat helyeztek be. De a culturtörténelmileg legértékesebb tárgyak — így az esetleges viasztáblák, mind elpusztultak, s a fényűzési czikkek közül csak a Lukács Béla birtokába került, bár szintén szétrepedt s erős egési nyomokat viselő bronztükrö maradt fönn.¹ Fényét arzen bevonat adja meg, s kiállítása megfelel a Brundusiumból (Brindisi) gyárilag szétküldött készítményeknek. A tükör Lukács Béla szerint tíz láb mélységben egy obulus, egy FAOR bélyegű lámpa, két vasszeg, egy fibula töredék és két karikafüggő társaságában találtatott. Téglás ásatásainak leleteiből egy római jellegű fibulát, három vasstylust, több doboz-pántot s a bélyeget kell kiemelnünk.

A vulkoi teleptől a Karábiának majdnem utolsó harmadáig kíséri el a kutatót vagy turistát a fenyves meg a növénytakaró, melyen fölül a későbbi omlások daczára is, fölismerhetjük a főerekre mélyített Jeruga nevű óriási vágatot, mely Zalatnáról jövet a teljesen letarolt déli oldalon a kúpnak egész magasságában látható, s a ki Vöröspataknak hirneves Csetatyejét, e bámulatra gerjesztő várszerű kiüregesítést, fölkeresve délre tekint, onnan is megkülönböztetheti egész tisztán, hogyan vágták ketté a szirt homlokát.

A robbantó technikának mai tökéletesített eszközeivel sem volna könnyű föladat a 151 m. magas quarztrachyt kúpnak húsz méter szélességben, helyenkint egész 30 méterig terjedő beárkolása. Mennyi könybe, átokba, s mily bámulatra gerjesztő erőmegfeszítésbe kerülhetett e munkálat akkor, midőn löpor és dynamit nem állott az emberiségnek rendelkezésére. Valóban nehezen képzelhetnők el az ilyeneknek készítési módját a classicus íróknál elszórtan fönnmaradt leírások nélkül. Fő forrásunk e tekintetben Diodor, ki az egyptomi aranybányák műveléséről írván megörökíté Agatharchides nevű görög kereskedőnek érdekes tudósítását.²

¹ Téglás G. Korabia 33. l. 15-ik rajz.

² Diodor III, 12—24.

Az egyiptomi bányák szilárd kőzetét — beszéli tudósítónk — tűz által teszik porhanyóvá, s aztán a sziklák szétzúzásához fognak pörölylyel és vésővel, 20—30 év közti erőteljes ifjú férfiak. A dús érczeket suhanczok válogatják ki és zsákokban vállaikon szállítják a fölszínre, hol 30—40 éves meglett férfiak veszik át, hogy kőmozsarakban vasnyelvekkel apróra zúzzák. E zúvadékot gyermekek, nők vagy elaggott férfiak kézi malmokkal őrlik finom lisztté. Most az aranypor gyakorlott munkások kezére kerül, kik egy-egy rézsút helyezett simára gyalult deszkalapon lassankint csörgedeztetett vizsugár segélyével olyképen végzik a kimosást, hogy kezükkel az érczet folyton kavarják és újítják. Az értéktelen földes részeket a víz magával ragadja, az aranytartalom pedig nagyobb fajsúlyánál fogva visszamarad. Végezetül a folygyűjtött s folyvást dúsabbá változott aranyport finom szivacsos addig érintgetik, míg nem a könnyű ásványos részek fölszedetvén, csak a tiszta aranszemcsék, pikkelyek maradnak vissza.

Az olvasztást ólom adalékkal tégelyekben eszközlik. Az első olvasztásra következik a tisztítás, midőn ólmon kívül só is vegyítenek hozzá s öt napig tartó izzó hőnek teszik ki az egészet. Hatodnap kiveszik a tégelyt az olvasztó kemenczéből, s a munka sikerültét az bizonyítja, ha abban csupán színarany található. Az óloméleg valamint a só chlórjával társuló ezüsből keletkező chlór-ezüstöt fölszívja a tégely fala.

Az egyiptomi aranybányák császári tulajdont képezvén, rabszolgák és bányamunkára ítélték által műveltetnek, s Diodor szerint összelánczolva, teljesen meztelenül dolgoztaták a szerencsétleneket.

Az egyiptomiak bányászatát eltanúlták a phoeniciek, kik arany, ezüst s utóbb ön után kutatva, rendre benépesíték a Földközi tengernek egész partvidékét. A sidoni gyarmatosok már Kr. e. 1500-ban ráakadnak Siphnos és Thasos érczeire, s Herodotos álmélkodva beszéli el, hogy Samothrakeban fölforgattak egy egész hegyet, mi alatt nyilván óriási külső műveleteket kell értenünk. Az általuk forgalomba hozott arany mindazáltal Arábiából, s a rejtélyes Ophirből került hozzájuk. Az arabok a sinai félszigettől délkeletre bányázkodtak, Ophir alatt pedig kelet Afrika aranymezőit sejtik újabban a kutatók.

A phoenicieknek fő jövedelmi forrását az ezüsbányászat szolgáltatá, s mert e fém nem fordul elő a folyók homokjában, mint az arany, bányászata fejlettebb technikát föltételez, mivel akna és tárnaműveletekkel járt. Nekik tulajdonítandó Hispania bányászatának fölvirágzása; később a rómaiak is az ő nyomdokaikon haladva aknázzák Asturia, Lusitania ezüst érczeit. Diodor¹ szerint a rómaiak összevásárolt rabszolga csapatokat bocsátanak a felügyelők rendelkezése alá. Ezekkel számos aknát, tárnát nyitattak meg, arany és ezüst tartalmú érczeket kutatva. Bizonyos mélységig jutva nem csak hosszában terjesztik ki tárnáikat, hanem keresztitárnákat is vésnek, s több stádiumnyira mélyítik a bányát, vagy pedig sokféle elágazó menetekkel teszik lehetővé a lefejtett érczeknek fölszínre juttatását. Minél mélyebbre haladnak, annál tisztább

¹ Diodor V, 38.

arany és ezüst kerül elő, s a kőzetet mindenhol ércztartalmú hálózat szövi át. Olykor vízerekre bukkannak, melyeket keresztvágatokban bocsátanak le, vagy a mi még ennél is meglepőbb, az úgynevezett egyiptomi csavarokkal (Archimedes csavar) emelnek ki.

E bányák még a carthagóiaktól származnak, s a pún háborúk óriási erőfeszítéseire csak is azok képesíték a hatalmas semita várost. S hogy némi képzetünk legyen a bányaműveknél elfoglalt rabszolga hadról, ide iktatom, hogy Új-Carthagónál (most Carthagera) Polybius szerint 300 stádiumnyi területen négyezer rabszolgát foglalkoztattak s naponként huszonötezer drachma ezüstöt bányásztak. Még kimerítőbben értesít Plinius. Az aranymosás előrebocsátása után így folytatja: «Másképen járnak el az aknaműveletekkel s bevágásokkal. Az aknázott arany neve bánya (akna) arany. Az aknákból az erek után oldalágak, sikátorok (canales) indulnak ki, melyekben faoszlopokkal támasztják meg a földet. A kiásott érczet szétaprózzák, megmossák, kipörkölik és megolvasztják (tunditur, lavatur, mollitur). A salakot összezúzva újra megolvasztják, s e cizlra egy, tasconiumnak nevezett fehéres földnemből készítik az olvasztókat (catini), mert más anyag nem állja ki a fűjtatást és a tűz hevét.»

Másutt vágatokkal hatolnak a hegyek mélyébe. E földalatti menetekben a lámpáknak elfogyó olajmennyiségéből számítják az időt, s a munkások gyakran hónapokig sem kerülnek napfényre. E vágatokat «arrugia»-nak nevezik. Olykor hirtelen összeroppannak, maguk alá temetve a bányászokat, úgy hogy a göngy-kagyló és biboresiga halászat aligha lehet vakmerőbb foglalkozás, mint a bányaművelés. Az összedőlés veszélye miatt közönként oszlopokkal támasztják meg a bányát.

E két eljárásnál szilárd kőzetben dolgoznak, s a rétegeket tűzzel és ecsettel lazítják. De ez a művelet türehetetlen gőzt és füstöt idézván elő a bányaközökben, inkább nagy, gyakran 150 fontos pörölyökkel ütik szét a sziklát, s éjjel-nappal dolgozván kézzel-kézre adva juttatják ki az érczet, miközben a napot az emberlánczolatnak külső tagja láthatja csak. Ha a kemény szikla igen nagynak tetszik, oldalt fordúlva körüldolgozza a bányász, s ezt a munkát könnyebbnek tartják, mint mikor egy «gangadia» nevű kovatartalmú agyagba kell vésniök. Vasékekkel, vésőkkel és kalapácsokkal foly ilyenkor a munka, — mert ellenállhatatlannak csak az arany után való vágyat tartják.

Ha kellően aláaknázták a hegyet, kiütik a gyámoszlopot, s a tetőn levő ór kiáltozással s egyéb jelzéssel inti távozásra a munkásokat, mire rémítő dörejével következik be a hegyomlás.

Most egy hasonlóképen sok költségbe, munkába kerülő újabb művelet veszi kezdetét, melyet «corruga»-nak neveznek, melyhez a hegytetőről, száz meg száz stádiumnyiról gyűjtik össze a vizet. A víznek inkább esnie mint folyania szükséges, azért indítják oly magasról. Völgyeket s más közöket aquaeductokkal kapcsolnak össze; az útba eső sziklákat átfúrják, vagy a vízvezetékül szolgáló facsatornák oszlopaiul alkalmazzák. Ilyenkor a munkások köteleken csüngenek a meredélyek fölött, hogy távolról madaraknak néznők őket, s a hol nincsen egy lábnyomni ösvény sem, ott vezeti a bányász vízesőveit.

Nagy hátrányára van az aránymosásnak, ha a víz már eredeti helyéről iszapot hord, s ezért inkább sziklákon és köveken vezetik, mert így nem igen képződik iszapréteg. A hegyek oldalain lerohanó vízsugarakat 200 lépés széles, ugyanoly hosszú és tíz lépés mély víztartókban fogják föl. Ezeket átlag öt zsillippel látják el, s ha a zsilliptartókat kiütik, akkora áradat rohan ki, hogy ereje tova ragadja még a sziklákat is. Most alább a völgyben vagy térségen «agaga» nevű árkokba osztják a szilaj áradatot s abba közönként a rozmarinhoz hasonló Ulex nevű cserje ágacskáit hintik be, azokkal fogva föl az arany szemeket. E deszkák közé szorított patakocskák szédítő meredélyek fölött futják meg további pályájukat, mignem Új-Carthagónál a tengerbe szakadnak.

Néha a vízvezetékek és bányákban találnak tíz fontos aranyrögöket is, melyeket «palaga» vagy «palacurna» névvel különböztetnek meg a «balu»-nak nevezett apró arany szemektől. Ily módon Asturia, Gallaecia, Lusitania évenként több mint huszezer font aranyat szolgáltat. A termelés súlypontja azonban Asturiára esik, s aligha ontja a földnek valamely más része annyi időn át hasonló bőséggel ásványgazdagságát.

Az ezüstabányákról, körülbelül ugyanezt írván Plinius, elég ha megemlítem a következőket: a Hannibal által Hispaniában nyitott bányák még most sem merültek ki. Az egyik, honnan Hannibál naponta 300 font ezüstöt kapott, «Rae-bilo» nevet visel, s körülbelül 1500 lépésnyire van kiüregesítve. Tátongó hézagába az éjjel-nappal működő emelő gépek annyi vizet szivattyúznak föl, hogy valóságos folyó keletkezik.

A classikus íróknak e nagy közvetlenséggel, de túlságos phantasiával adott leírásai, a Diodortól, Strabotól, Pliniustól vett műszaki adatok szerfölött sok és meglepő analogiát szolgáltatnak a korábbi bányászathoz. Mindenek előtt a Jerugában a hispaniai arrugia párját kell fölismernünk, s ennek óriás dimensiói valószínűvé teszik a tűzzel való etetésnek és aláaknázásnak kettős műveletét. Az atmosphaeraliák által erősen megtámadott kőzetben nem könnyű ugyan végérvényesen eldönteni, meddig terjedt a tűzzel és eczettel való kezelés, mindazonáltal Téglás számos megfigyelés után arra a következtetésre jutott, hogy a tűz segélyét épen az ilyen bevágásoknál vehették legjobban igénybe. A vésett munka, még ha ki van is téve a levegő behatásainak, ritkán mállik ily domború, hajlamos fölülettel, hanem inkább éles fejlésekkel, — jóformán lehámlik, -- ellenben a tűz melegségétől mélyen meglazított kőzet nagyon változó, s majd kidomboruló, majd kagylósan hajló fölületet nyer, vagy daraszerűleg szétbomló crustatiót kap. Föltételezhetjük tehát a Jerugában is a tűzműveletet. Az ily módon porhanyóvá tett sziklát hatalmas pörölyökkel zúzták apróra, vagy véső csapásokkal tördelték le. Akármelyik eljárást alkalmazák is, a lefejtés mindig szabálytalanul történt, s ezért nyoma sem látszik. Itt a szabadban egyébiránt a tűznek, valamint az izzított sziklára öntött eczet gőzének hátrányai nem válnak annyira érezhetőek. Jobbra, balra a szakadék párkányzatán nyomait találjuk a vízfogó és csatorna rendszernek is, melynek föladata a kőzet lesodrása és elaprózása volt. A bemetszések valószínűleg szakaszokban indultak meg, a közőket pedig alávájtásokkal távolították el. Ép így eszközölheték a továbbmélyí-

tést, mely a főérnek megtalálására volt irányítva, s ha ez sikerült, úgy valóban irigyelnünk kell azokat, kikhez az innen kifejtett kincsek vándoroltak. De annál szánandóbb lehetett a sorsuk azoknak, kik e nagy munkát végezték. Ha az új-carthagói 300 stádiumnyi terület négyezer munkását nem föltételezzük is, bizonyára száz meg száz munkás kéznek kellett e meglepő műveletben részt vennie, és sok emberöltőn át hangoztathatták a sziklák a sűrűn lecsapó pörölyütések echoját!

A további műveletekhez szükséges vizet, valószínű, hogy a Plinius által leírt módon nyerték, mert a corrugákhoz egészen hasonló vágatok szeldelik át a Korabia meredekjét. Itt is a tetőről kezdék gyűjteni a vizet — barázdákkal, melyek egy-egy réservoirba torkolván, esőzéskor szolgáltatnak annyi vizet, mennyivel torrenst rögtönözhetnek a kivájt kőzet eliszapolásához, vagy a fölnebb leírt aranymosáshoz. Az időnkint lebecsátott vizet nem engedik veszendőbe, hanem ismét és ismét fölfogva, hasonló czélokra hasznosíták. A Jeruga mély árkanak szegélyzetére gyűjtött víztömeggel úgy látszik a kőzetelhordást is czélozták, és végre a Korabia déli peripheriaján terül el a Plinius-féle szélességi és hosszúsági (200—200 lépés) s mélységi méreteknek megfelelő tó. A tó nyolcz jméter vastag és földből, kötörmeléből rakott külső falazata nagy ívben övezi a mesterségesen készült medret, s híd (P'odu) nevet kapott a néptől. E tó kiterjedt a Korabiának egész szélességére, s a Pereu Jadului (Jád patak) felé lejtő medrének feje az ellenkező oldalon, ott, hol a zalatnai útból egy ága Nyegrilásának szakad ki, tisztán fölismerhető. Alsó vége felé a part folyvást abban kanyarodik, míg, épen a Jád patak fölött oly irányt vesz, mely egyenesen záródásra mutat. Itt a part szilárdabb, szélesebb és a zsilip helye is erre esett, mint a hova az esővíz napjainkban is irányul. A tónak a Jád patak felőli falát az aranykutatóknak vállalkozási viszketege több helyen átszakítja, s ez okból a zsilipek helye sem maradt épségben. Ily módon rájutottuk a bányaművelésnek egy további mozzanatára, vagyis az aranyérczek megtörésére és őrlésére, melyet, miként a leletek bizonyítják, itt épúgy hajtának végre, mint Egyiptomban. A művelésre vonatkozólag is a Diodor által elbeszélte eljárás divatozhatott úgy Korabián, mint az egész dáciai aranyvidéken. Teljes joggal föltételezhetjük, hogy javakorbéli (30—40 éves) férfiak aprózták föl kőmozsarokban a bányák előtt a kiszállított érczet, s hogy azt később öblös őrlőkövekben liszt finomságúvá változtatták. A aranyelválasztás teknőkben történt, s ha a Plinius által említett csapdosást használták nálunk is, úgy erre a Korabia vidékén tömegesen tenyésző hanga (*Erica*) kiválóan alkalmas lehetett. Az iszapolás végső terményét, a marát, aligha olvaszták ki a helyszínén, ezt már Ampelumban végezték a fehér agyagból (*tasconium*) készült edényekben.

Korabia bányászata állandó községi szervezettel aligha volt fölruházva, különben az elhunytak után meglehetősen népesnek föltételezhető telepen a szilárd építkezéssel találkozni. Iparosok, kereskedők leginkább a közelfekvő Ampelum (Zalatna) és Alburnus Maior-ból fordulhattak itt meg. A bányászok testülete *collegium aurariorum*¹ szintén Zalatnán működött. De ez még nem

¹ C. J. L. III. 941.

zárja ki, hogy e bányatelepnek is ne legyen külön neve, s épen ezért Torma Károly föltevése, hogy a viasztáblák helyneveiből valamelyik ide vonatkozik, teljesen elfogadható.

A sirokból napfényre került tárgyak: a gyéren előforduló bronzneműek (tükör, ruhatű), bélyeges lámpák, gyöngyök, üvegnekeműek kétségtelenül oly római gyártmányok, melyek mozgó kereskedők révén jutottak ide. A vastárgyak Ampelum kis iparának tulajdoníthatók, bár a bányák művelésére használt eszközök folytonos aczélosása, javítása kovácsok közelségét tételezik föl. Föltűnő, hogy a leghasználtabb műszerekből, a vésők s kalapácsokból egyetlen egy sem került elő: ezektől a gyásznak keservei között sem váltak meg. A vastermelésnek akkori primitív módszere, bizonyára nagyon hozzájárult a vasárúk értékének növeléséhez.

A házi-ipar termékeiből a szövetekeket, fakészítményeket, a megégetés elhamvasztá fölismerhetlenül; csupán fazekas készítmények maradtak fenn. A korsók tehát helyi termékek, s ezeknek formáiban föltűnő a római agyagművesség utánzata. Az egészen piros és jól kiegészített korsófélék azonban a lámpákkal, csészékkel s tálcákkal együtt behozott czikkeknél tekinthetők.

A temetőben nyugalomra helyezettek műveltségi fokozatának megítéléséhez nagyon kevés adatunk van. Az előkerült stylusok nyomán bizonyos, hogy volt irástudó is közöttük, és a síremlékek föliratai is azt tanúsítják, hogy a nép a birodalom hivatalos nyelvének használatát, s a sírföliatok szokásos formuláit elsajátította. Kedélyvilágukat a temetkezési módból ítélhetjük meg, mert a halott arcának keletre irányítása a föltámadás, a sírontúli életben való hitről tanuskodik. Erre utalnak az olajas korsók, bányamécsek, s a siroknak csekély ékszerkészlete is. A szokásos amuletek azonban elhamvadtak, de hogy is maradjanak meg az átfurt állatfogak és egyéb apró csonttárgyak, mikor az ember váza is elpusztult. Az elhunytak iránti kegyelet nagyon ki volt fejlődve, s nemcsak a sirokba tett emléktárgyak mutatnak erre, hanem a halmoknak kitetsző földomborítása, s azoknak kövel való körülrakása vagy épen körülfallazása, faragványos, föliratos emlékekkel való ellátása, megannyi bizonyítékul veendő. A síremlékeket Magyar-Igen vidékéről szállíták.

Ampelum és Alburnus Maior környékén a bányászok többsége pirust gyarmatosokból tett ki, kikhez görögök, dolicheiek, commageneiek, phrygek, bithynek stb. járultak. Ilyen pirust munkás gyarmat-működhetett Korábia körül is, s a két temető ezeknek nyughelyét képezé. A munkaközben elhalálozott pirustokon kívül — az aurarii, a leguli aurariorum s az előbbiekkal együttesen megemlített rabszolgák is itt térhettek örök nyugalomra. Utóbbiaknak működését azon föliratból tudjuk, melyet Annia Lucilla császárnénak Ampelumban a «liberti et familia et leguli aurariorum» gyülekezete Kr. u. 161—167. között állított.¹ A rabszolgák adásvevéséről a VI-ik számú viaszos lap ad fölvilágosítást. Hogy vajjon keresztények és kényszermunkára — ad metalla — ítélték pihennek-e e sirhalmokban, arra nézve nincsen határozott bizonyítékunk.

¹ C. J. L. III. 1367.

Még csak annyit említek, hogy e telepen műszaki vezetők is voltak alkalmazva, s így ezek közül is temethettek el itt néhányat. A sirmiumi bányákban a Passio szerint négy philosophus teljesíté a vezetést. Ezek császári rabszolgákból teltek ki. Bruzza Luigi atya a Róma kikötőjében Ostiában fölföldözött márvány monolithokon egy szakértőnek — probator — a márványkémlőnek nevét találván meg, föltételezhetjük nálunk is az ily szakértők működését, mert a fémerek meghatározása sokszor — mondhatjuk a legtöbb esetben — nagy képzettséget és tapasztalati ismeretet igényel.¹ Egyiptomban e szakértőket τεχνίτης-nek nevezték; a mellettők működő gépmester a machinator; a munkásrajok vezetője a villicus, a mely tiszti fokozat a mi bányafelőreinknek rangjával lehetett azonos. Az utóbb felsorolt tisztikar a helyőrséggel együtt, valószínűleg kiegészítőjét képezé a bányavállalatnak is, de mindezek a munkásokkal együtt oly csekély jövedelmet élvezhettek, hogy abból gazdagabb temetkezésre alig juthatott. Az a pár női tükör talán a technikai vezető s machinator családjának nőtagjait különbözteté meg, míg az egyszerű lámpával, korsóval kitüntetett sírok módosabb pirustokat fogadhattak magukba, a teljesen üresekben pedig csak azok nyugszanak, kiknek övéi, rokonai, vagy kartásai a tisztességes eltemetésnél többet adni nem tudtak.

A sírok koráról csak annyit mondhatunk, hogy azoknak római volta felül áll minden kétségen. A Traján által nagy előrelátással létesített bányatelepek fejlődése a markoman háborúk kitöréséig fokozatosan haladt. E rettenetes catastropha erősen megviselte ugyan a bányaműveket, de nem semmisíté meg azokat végleg, mint azt 1873-iki körútjának eredményeit összegezve, Hirschfeld² bizonyára a Mommsen által a Corpus Inscriptionum Latinarum III-ik kötetében Alburnus-Maiorhoz (Vöröspatak) irt előszónak hatása alatt a viasztábláknak csupán Kr. e. 131—167. közt mozgó s így a II-ik századon túl nem terjedő datumaira támaszkodva kifejtette. Ámde hogyan hódolhatnak azután Kr. u. 200-ban Ampelum rendei (Ordo Ampelensium) Septimius Severusnak, kinek érmei itt, Rudán és Kis-Bányán, tehát a Fehér-Körös vidékén is föltalálhatók. Avagy képzelhető-e Dácia fönmaradása a markoman háborúk után még hetvenöt esztendeig aranybányászat és sófejtés nélkül? S a birodalom biztonsága szempontjából nem célravezetőbb lesz vala Septimius Severusnak is inkább az Al-Duna vonalán hagyni a Moesiából Potaissa székhelylyel épen az aranybányászat éjszaki határőrségéül rendelt Legio V. Macedoncát. Ha tisztán, s kizárólag a hadászati érdek szerepel vala Dácia elfoglalásában és meghódításában: akkor az Alföld és éjszaki Kárpátok megszállását is bevonják vala az operatiók keretébe. De Dáciának épen ásványgazdagsága volt az egyik fő indok arra, hogy a stratégia elővigyázat föltűnő mellőzésével, tisztán az érzeket és a sőt tartalmazó hegyvidékeket hódítják meg Decebal birodalmából, az Al-Dunától föl a Szamos-nyílásig (Mojgrád-Tiho), s még a kitűnő hadvezér

¹ Luigi Bruzza: Inscriptioni. Ann. dell. Inst. 1870. 128. kv. I.

² O. Hirschfeld: Epigraphische Nachlese zur Corpus Inscriptionum Latinarum III. Abhandlungen der Wiener Akad. 76-ik kötet.

Traján sem törődve Dáciának excentricus, a birodalom testével organikusán össze nem forrasztható geographiai helyzetével, az ellenséges elemeknek úgyszólván kereszttüzébe állítva csapatait. S e végzetes tévedést a későbbi idők javításai, a másfél századig folytatott védelmi harczok változó sikerei sem teheték többé jóvá. Hasztalan próbálja Septimius Severus az V-ik legio phalanxának a Szamos völgybe ékelésével az Érczhegységet napról-napra jobban fenyegető veszélyt elhárítani: a népvándorlás nagy viharának első fuvalmára a nagy gonddal és áldozattal létesített római civilisatio Dáciában is megsemmisül, s 253. vagy 254-ben ismeretlen vándortömeg (a góthok?) árasztják el Dácia hegyeit, s ezeknek aranyát hatalmukba kerítve, a góthok megteremtik azt az ötvös ipart, mely az anyag gazdagságával hivalkodva, görög behatásoktól inspirált disztitési motivumaikkal rekeszes, granat és üvegpasszta betéteikkel a népvándorlást jellemző szilágysomlyói és apahidai leletekben (1889.) excellálnak, s a mely aranyművességnek valóban királyi képviselőit korábbi időkből a nagy-sz.-miskolci Attila kincs és a Bodza-szoros kijáratánál, tehát teljesen dáciai régióban, a romániai oldalon fekvő Pietrosza falunak 1837-ben napfényre került tárgyai szolgáltatják.¹

VI. A vöröspataki bányászat.

Már említettem, hogy az 1.200 m. magasságú botesi hegyhátra terhes szekerekkel is járható út vezetett ki, s hogy onnan Vöröspatakig hasonló útnak kellett haladnia. Ez az út a botesi magaslatról Bucsum—Izbita völgyén ereszkedhetett le legkönnyebben a bucsumi völgybe, s azon a karnai víz beszakadásáig haladva, a mai Karnánál érte el Verespatakot.

S a verespataki bányászat már akkor is a legjelentékenyebb lehetett az egész aranyvidéken, s bár mekkora csudálattal adózzunk is a karácsi Magura (Körös-bánya), kisbányai (Boicza-Coranza), a Vurvu Fericse, Magyarhegy, a nagy-almási Bozsericza és a Korabia üregesítéseinek, a vöröspataki vájatok terjedelme és nagyság-arányai ezeket mind túlszárnyalják. Őt üreg sorakozik egymásután, s azok közül a kis és nagy Vár nevű két legnagyobb, a turista közönségre is akkora vonzerőt gyakorol, hogy a legtöbb vöröspataki kirándulásnak egyenesen célpontját képezik, s Cetate oláh neven szelvében emlegetik.

Vöröspatak a hasonló nevű víz forrásai körül képződött medenczét tölti ki, s házai, zúzóművei a pataknak az Abrudvízbe torkolásáig (8 km.) hosszúságban vannak szétszórva. A völgyteknő felső részében a kincstári Orlea-Sz.-Kereszt (Őralja-Sz.-K.) bánya közelében már constatálhatók az egykori település nyomai. Leginkább a Lety, Igren, Skamnicza, a Nagy- és Kis-Várat s a Kirnik hegyet bányászták, — de az Őralja-Sz.-Kereszt altárnának legmélyebb szintjeiben is akadnak régi vájatokra.

A települések a bányák szerint voltak megoszolva, — s a legtöbbet a baloldali részekben találjuk. A legnépesebb — Alburnus Maior, a mai Vöröspatak helyén állhatott. A római kath. temetőben sokszor akadnak urnákra; a helység birájának Ebergényi Somának telkén csontvázat és urnákat vegyesen

¹ Téglás G.: A Korabia római bányászata: 10—18. l. és 40—44. l.

áltak ki. A legtöbb fölíratos emlék mégis az Abrudbányára vezető hegyi úttól jobbra maradó Czarina nevű rétről, az u. n. Gaura hegy környékéről származott, s a Gritta telkéről. A Pereu de la Boji nevű ér mellett letérve az Alsó-Ferdinand bányához, a fő völgyig egy cserjés magaslat a Padure Popi (Pap-erdeje) emelkedik, melyen még most is láthatók az egykori építkezés nyomai. A további építkezések a hegykoszorút követték keletre megkerülve a völgy fejét, — az éjszaki lejtőkön már megkevesbedik számuk. Karna felé a Cetatye és Kirnik déli oldalán szintén lehettek települések. Az Abrudbányáról forgalomba hozott fölíratokat is mind a Gaura környékéről hurczolták be, s bár Auraria Maior, s Aurarias Daciae nevű helységeket keresnek ott a laikusok, a rómaiak idejében munkástelepnél egyéb nem lehetett, mert Alburnus Maior volt a vidék legnagyobb bányatelepe. S Vöröspatak nevét tudvalevőleg a viasztáblák tették ismeretessé és emlegetetté a tudományos világban. Ezekben bírnak a római bányászatnak legértékesebb emlékeit.

VII. Az Offenbányai bányacsoport.

Vöröspatakról az Abrudvíz mellett Topánfalváig kocsizva, onnan az Aranyos mentén érjük az erdélyi Érczhegység legéjszakibb bányáját, Offenbányát. A Robert Károly által 1325-ben privilegizált és Zsigmond által 1437-ben szabadalmaiban megerősített bányaváros, most a teljes elhagyatottságnak legszánandóbb képét nyújtja. Terjedelmes kohói pusztulóban vannak, s a kereset nélkül maradt nép napról-napra fogy.

A rómaiak lakházai nem mutathatók ki ugyan, de azért a helységben gyakran találunk római érmekeket, s a római aranymosásoknak ki ácsolt csatornái észrevehetőek minden kútásásnál, pinczerakásnál. Legutóbb a görög keleti eszperes házánál akadtak ily csatornákra. Régebben találtak bányász eszközöket, mecseket, teknőket is, — de ezek eltűntek nyomtalanul. E negatív eredmények daczára is kétségtelen, hogy a helységtől keletre a Feregyo la Cotapilor evésein, valamint az Afinis hegy telér kibúvásain tátongó, s a még fölnebb 1012 m. magasságban a Baja Rosian (Vörösbánya) látható mély üregesítések legnagyobb részben a rómaiak művei.

VIII. Az érczpataki bányák.

Végre egészen távol az Érczhegység zömétől éjszak felé, a Jára vízbe szakadó Érczpatak mellett Torda közelében találjuk meg az utolsó aranybányászat és aranymosás nyomait. E bányákból Herepey Károly nagy-enyedi tanár szerezte az első bányászszerszámokat, később pedig Téglás Gábor jutott számos érdekes lelethez. Aranyzúzó mozsarak is kerültek elő, sőt föl kell jegyeznem még azt az elbeszélést is, hogy valamikor egy lelánczolt bányamunkás vázát is megtalálták volna.¹

Az alábbiakban e bányáknak igazgatását kísérem meg vázolni.

¹ Téglás G.: Tanulmányok a rómaiak dáciai aranybányászatáról. 49. kv. I.

XXVI. A BÁNYAIGAZGATÁS.

Az aranybányászat a tartomány meghódítása után azonnal szerveztetvén, az állam által lefoglalt területeket házilag kezelik, s az arra rendelt tisztikar végzi az irodai, mint külső szolgálatot, — a műszaki vezetést. Kezdetben a procurator aurariarum áll a bányászat élén, ki mindig kellően képzett szakember s főnöke a közigazgatásnak is. Működési köre tehát elég fontos és sok ágazatu is, de tisztán civilis, polgári tisztviselő lévén a birodalmi hierarchiában, mely csak a katonai fokozatokra terjed ki nem foglal magas rangot, s azért megtörténhetik az is, hogy irodai tisztviselő, ugyanott hol előbb mint tabularius működött, megkaphatja a procurator aurariarum rangját.

Bányavidékünkön ilyenekül működtek:

Marcus Ulpius: ki ha nevéből következtethetünk Traján császár szabadosa volt, s valószínűleg szervezvén az egész bányászatot, holta után ama rendkívüli kitüntetésben részesül, hogy hamvai Rómába szállíttatnak — a császár egyenes rendeletére.¹

Neptunalis szintén császári szabados,² ki mint tabularius kezdi pályáját.³

Találkozunk egy subprocuratorral is: Avianus-szal, ki szintén Augusti libertus.⁴

Papirius Rufus az első szabad polgár, ki e fontos állást provinciánkban betölté.⁵ Ő talán az átmeneteli korban hivataloskodott, mely Hadrian trónra-leptével kezdődik, ki szervezi a polgári hivatalnokok hierarchiáját, s lehetővé teszi, hogy nemcsak a fegyverrel szerzett érdemek, hanem a szakismeret is képesítsék a római polgárt a legmagasabb rangokra is.

¹ C. J. L. III. 1312.

² C. J. L. III. 1313.

³ C. J. L. III. 1297.

⁴ C. J. L. III. 1088.

⁵ C. J. L. III. 1311.

Később a *procurator aurariarum* helyét *Procurator Augusti* foglalja el, — s fölrataink kettőnek nevét örökölték még:

C. Sempronius Urbanus-ét¹ és

Macrinus Macrus-ét,² ki talán Marcus Aurelius és Lucius Verus közös uralma³ idejében szolgált.

Később nem említettven e *procuratorok*, megkoczkáztatom a föltevést, hogy Dáciának három részre való fölosztása után a bányaigazgató s lovagi rangú *procurator Augusti* lön a *procurator provinciae Apulensis*, továbbra is megtartván hatáskörében az aranyvidék ügyeinek vezetését, míg a közigazgatás helyi magistratusokra utaltatott. Alburnus Maior előjárója egy időben a pirust Planius Baezus volt,⁴ míg Ampelum fölratai kétszer említik az ordot⁵ s az egyik inscriptio⁶ megemlíti még a duovireket is. De a fölraton hiányozván az ordo mellől a nagy, ritkán vagy soha el nem maradó *municipii* vagy *coloniae* meghatározás, s e mellett még töredékes is, úgy hogy Mommsen méltán vonja kétségbe utóbbi alapon is, hogy Ampelumban *municipalis* hatóság lett volna. Az ordo tehát nem volt egyéb, mint a vicusok hasonló testülete, a duovir helyett pedig magistereket kell olvasnunk.

Az irodákban elfoglalt hivatalnokok közt első helyen a *tabularius*⁷ levéltárnok áll, ki a *procurator* mellett talán a titkári teendőket is teljesíti. Kezdetben alig lehetett sok munkája, míg később már segéd*tabularius*sokkal — *adiutor tabularii* — is találkozunk.⁸

A könyvelést a *librariusok* teljesítik, kik legtöbbször a helyőrségnek írástudó katonáiból telnek ki. Ilyenek valának M. Aurelius Antoninus⁹ s Helvius Primanus,¹⁰ kik a Legio XIII Gemina bureau-iból osztattak be mindketten az ampelumi bányaigazgatósághoz. A jövődöbéli szükséglet kellő földözhetésére gyakornokokat is tartanak; ilyen volt a tizenöt éves korában elhalt Justinus Caesar.¹¹

A fizetőmester *dispensator* nevet viselt. Csak egyről van tudomásunk: Callistusról, ki császári rabszolga volt.¹²

E személyzet azt bizonyítja, hogy volt elég irodai munka is, melyet néha még a legnagyobb szorgalommal sem tudván meggyőzni, a *procurator* berendeli saját *beneficiariusait* is. Ilyen volt 161-ben T. Aur. Diocles,¹³ Kr. u. 161-ben.

¹ C. J. L. III. 1298.

² C. J. L. III. 1310.

³ Kr. u. 161—168.

⁴ C. J. L. III. 1270.

⁵ C. J. L. III. 1293; 1308. Kr. u. 200.

⁶ C. J. L. III. 1293.

⁷ C. J. L. III. 1286, 1297, 1315.

⁸ C. J. L. III. 1315.

⁹ C. J. L. III. 1317.

¹⁰ C. J. L. III. 1318.

¹¹ C. J. L. III. 1314.

¹² C. J. L. III. 1301.

¹³ C. J. L. III. 1295.

A bányák jövedelmei a császári kincstár tulajdonát képezvén, a procuratorok által egyenesen Rómába küldettek, s valószínű, hogy oda folyt be a magánbányákból fejtett arany s ezüst is nyers alakban váltván be a procuratorok mindkét nemes fémet, épenúgy, mint a mi bányahivatalaink teszik még ma is.

A bányák nem képezvén a császári kincstárnak elidegeníthetetlen tulajdonát a Lex Vipascensis megengedi az eladást részben vagy egészben,¹ s valószínű, hogy vétel útján jutának a nemes fémerekhez provinciánkban is a magánosok.²

¹ Eph. epipr. III. k. 165. kv. l.

² V. ö. Téglás Gábor: Ampelum mint Dácia aranybányászatának hatósági központja. 12. kv. l. — Die Bergwerksverwaltung der Römer in Dacien. — Különnyomat: Oesterreichische Zeitschrift für Berg- und Hüttenwesen. XXXVIII. évf.

XXVII. A PÉNZÜGYI KORMÁNYZAT.

Az állami pénzügyek kezelése a helytartótól hivatalos dolgokban független procuratorok hatósága alá tartozván, ezek veték ki és szedik be a tributumot, a földadót, mely a birtok mennyisége és minősége szerint egyenlő arányokban rovatott ki mindenkiére. A kivetés az öt-tíz évi időközben eszközölt becslés alapján történt, midőn becsületes és oly részletes vallomást kellett tenniük a birtokosoknak, hogy még gyümölcsfaik számát is kötelesek bejelenteni.¹ Az egyesek vagyona tévé a község összes birtokát, mely aztán ezer arany értékű egységekre osztatván, egy vagy több százalék egyenes adóval terheltetik. Az adóegységek után eső összeget, a községek maguk veték ki az egyesekre, s felelősek valának az egész járulékért. Föliratainkban az adózás, mint adóbecslésre világos határozott adatokat találunk, különösen az alburnus maiori (Vöröspatak) viaszos lapok egyikén, midőn a vevő kiköti, hogy az általa megvásárolt fél ház adóját a legközelebbi becslésig az eladó fizeti.²

A vagyontalanok, a mások hatalma alatt lévő egyének, tehát a napszámosok, jobbágyok, rabszolgák, asszonyok, gyermekek stb. fejadót (tributum capitis) fizetnek, de ennek nem ismerjük sem mennyiségét, sem kezelési módját.

Az államnak egyéb, közvetett jövedelmei bérlőknek adattak ki, így bírta az állami erdőket és sóbányákat az apulumi Aeliusok családjába tartozó P. Aelius.³

A vámok tekintélyes jövedelmet adván az államnak, külön procuratorok kezelése alá helyeztettek, s Dácia ama nagy terjedelmű vámterületbe tartozván,

¹ Ulpian. de cens. dig. 50; 15, 4.

² C. J. L. III. Cer. VIII:convenitque inter eos uti Veturius Valens pro ea domo tributum neque recensum dependat.

³ C. J. L. III. 1209, 1363.

mely Helvétitól a Duna jobb partján egész a Pontusig terjedt, a procurator publici portorii Illyrici et ripae Thraciae hatósága alatt áll,¹ s a 2·5%-os vámot a két fő közlekedési mentén Tsiernaban, Sarmizegetusában, Ampelumban s Miciában szedték a bérlők ügynökei. Sarmizegetusa bankárai több ízben említettnek ily bérlőkként (conductores) különösen T. Julius Saturninus, ki az összes vámok egyharmadának kezelését vállalta magára, s még a noricumiakat is kibérelte, bár azért az apró üzleteket sem veté meg, mert Alburnus Maior viaszos lapjain gyakran találkozunk nevével.²

Az öt százalékos örökösödési illetéket, a rabszolgáknak szabadon bocsátási huszadát, szintén császári, Dáciában a procurator alá rendelt tisztviselők kezelik.³

A jövedelmek névleg az állami s katonai kincstárt illetik ugyan, de tényleg az uralkodó rendelkezett a befolyt összegekkel, teljes korlátlansággal, épügy a császári birtokok jövedelmeivel, melyeket Sarmizegetusában külön igazgatóság (rationes) kezelt.

A pénzügyigazgatás főnöke a procuratur, közvetlen alantasa a tabularius,⁴ a levéltár — hol a kataszter alapján készült adóíveknek és telekkönyveknek eredeti példányai tartattak — öre; segédjei az adiutores tabulariorum;⁵ az adókönyveket a librarius ab instrumentis censualibus vezeti,⁶ a pénztárnok a dispensator.⁷ Ez alárendelt tisztviselők majdnem kivétel nélkül császári rabszolgák, kik szolgálati éveik leteltével nyugdíjukkal együtt megkapják a szabadságot is.

A császár jövedelmeit szaporíták az itt felsorolt forrásokon kívül még az évi, szigorúan megállapított, egészen adójellegű ajándékok (aurum coronarium), az önkéntes hagyatékok, a végrendelet s örökösök nélkül elhaltak vagyona stb., melyeknek kezelése a Sarmizegetusában székel procurator a caducis⁸ hatósága alá tartozott.⁹ Apulumban ilyenmü magistratus még eddig nem volt kimutatható.

A legnagyobb jövedelmet azonban mégis a nemes fémbányák adák, melyek, mint fönnebb láttuk, külön igazgatás alatt állanak ugyan, azért pénzügyi, mint technikai ellenőrzésük a procuratorok főnhatósága alá tartozik.

A procuratorok sohasem voltak népszerű emberek, különösen oly időkben, midőn a központi hatalom lazasága miatt nem valának kellően ellenőrizve. Tiberius végtelen szigorral járt el velük szemben, mert szerinte a jó pásztor nyírja és nem nyúzza juhait.¹⁰ Ő pedig, mi az administratiót illeti, valódi jó

¹ C. J. L. III. 751.

² C. J. L. III. 4720, 5079, 5080; C. J. L. V. 1864.

³ C. J. L. III. 968.

⁴ C. J. L. III. 980.

⁵ C. J. L. III. 1466., 1468., 1469.

⁶ C. J. L. III. 1074.

⁷ C. J. L. III. 978.

⁸ C. J. L. III. 1622.

⁹ V. ö. K. Goos: Untersuchungen über die Innerverhältnisse des Trajanischen Daciens. Archiv des Vereines für siebenbürgische Landeskunde. XII. k. 1. f. 147. kv. I.

¹⁰ Sveton. Tib. 32.: boni pastoris esse tondere pecus non deglubere.

pásztor volt, alatta érvén el a provinciák valódi fénykorukat. Később azonban általános a panasz, s Tacitus tartá fönn ellenük a legélesebb vádakat, : eddig urak valánk saját otthonunkban — mondják a teljesen kiszarolt tartományiak — most pedig a helytartó vérünket ontja, a procuratorok pedig vagyonunktól fosztanak meg.¹ Vespasianus — írja Suetonius — a procuratorokat szivacsokul használta,² s általuk nyomoztatván ki egyesek, mint községek pénzügyi helyzetét, őket tekinté a pénzszerzés legjobb s legalkalmasabb eszközeinek.³

Dácia procuratorai a tartomány jövedelmes volta miatt előkelő helyet foglalván el a birodalom hierarchiájában, egyenrangúak a galliai, belgiumi, s germaniakkal, s pályájukat épűgy, mint az előbbiek, közigazgatási hivatalnokul kezdik a fővárosban vagy a provinciákban. A két részre osztott tartomány felső részének, Dácia Superior-nak procuratorai közül eddig a következők ismeretesek :

Dacia Superior.

- 1) A Decius Vindex procurator Augusti.⁴
- 2) M. Luceius Felix procurator.⁵
- 3) T. Desticius Severus procurator Daciae Superioris 160 körül.⁶

Később a tartomány három részre osztatván Dacia Apulensis procurator — alája tartozván a nemes fém és sóbányászat — a legtekintélyesebb, s ducenarius lévén évi javadalmazása 200.000 sestercius (20.000 frt.), s alkalom adtával még a helytartót is helyettesíti, a mi oly kitüntetés, hogy más tartományok alig dicsekedhettek vele. Közvetlenül utána a porolissumi, majd Dácia Maluensisé következik, de még ez is oly magasan áll, hogy csak praefectus equitum, vagy ezzel egyenlő rangot viselt egyénnel tölthető be biselliuma.

Dacia Apulensis.

- 4) Procuratorainak sorát Helvius Pertinax a későbbi helytartó, majd császár kezdi meg.⁷
- 5) P. Cominius Clemens . . . procurator Daciae Apulensis II-ik század.⁸

¹ Tac. Agr. 15.: singulos sibi olim reges fuisse nunc binos imponi e quibus legatus in sanguinem procurator in bona saeviret.

² Svet. Vesp. 16.: procuratoribus vulgo pro spongiis dicebatur uti.

³ Tac. Ann. XVI. 17.: adquirendae pecuniae brevius iter credebatur per procuraciones administrandis principis negotiis.

⁴ C. J. L. III. 1404.

⁵ C. J. L. III. 1437.

⁶ C. J. L. V. 8660.

⁷ Hist. Aug. Pert. 2.: Pertinax ad ducenum sesterciorum stipendium translatus in Daciam.

⁸ C. J. L. V. 8659.

6) T. Cornasidius Sabinus . . . procurator Daciae Apulensis 193—211 között. ¹

7) Ulpius . . . procurator provinciae Daciae Apulensis 211—212. Egyúttal Dácia Porolissensis pénzügyeit is igazgatja. ²

8) Q. Axius Aelianus . . . procurator Daciae Apulensis . . . 238-ban. Severus Alexander idejében Mauretania Caesariensisben a császári birtokok igazgatója, majd Belgica s a két Germania procuratora. Innen helyeztetik Dáciába, hol a helytartót kétszer helyettesíti. ³

9) Herennius Gemellinus — ismeretlen időben. Szintén helyettesíti a helytartót. ⁴

10) T. Claudius Xenophon. ⁵

Procurator a caducis.

11) Romanus . . . proc(urator) a cad(ucis). ⁶

¹ C. J. L. IX. 5439.

² C. J. L. III. 1464.

³ C. J. L. III. 1422., 1422., 1456., mely érdekes cursus honorumát tartá fönn: Q. Axio Aeliano Q. f. Palatina (tribu) Aeliano equiti Romano, Laurenti Lavinati curatori ad populum viarum Traianae et Aureliae et Aeclanensis, procuratori ad alimenta per Apuliam, Calabriam, Lucaniam et Bruttios, procuratori rationis privatae provinciae Mauretaniae Caesariensis, item per Belgicam et duas Germanias, procuratori Daciae Apulensis, bis vice praesidis, ordo coloniae Sarmizegetusae patrono.

⁴ C. J. L. III. 1625.

⁵ C. J. L. III. 6575. v. ö. Eph. Ep. IV. No. 67.: T. Claudio T. f. Papiria (tribu) Xenophonti proc. Aug. ad bona cogenda in Africa, proc. prov. Asiae, subpraefecto annonae urbis, proc. Illyrici per Moesiam Inferiorem et Dacias tres, proc. argentariarum Pannoniarum et Dalmatiarum, proc. Daciae Apulensis, proc. in Aegypto ad epistrategian septem nomorum et Arsinoitum prac. viarum urbis, Salvianus . . .

⁶ C. J. L. III. 1622.

XXVIII. A TARTOMÁNYI KORMÁNYZAT.

Dáciát Traján uralma idejében Terentius Scaurianus az első helytartó osztatlan tartományként kormányozza¹ s ez így marad a hódító haláláig, mert a császár érmein csak Dacia Augusta Provincia² elnevezéssel találkozunk. Hadrian már két részre osztja: ³ Dacia Inferior és Superior, melyek közül előbbi a keleti, utóbbi a nyugoti rész Sarmizegetusa fővárossal.⁴ Később, Lucius Verus császár halála után, midőn M. Claudius Fronto (Kr. u. 170 körül) a tartomány helytartója, már a provincia elvesztéig érvényben maradt hármassal találkozunk: Dacia Porolissensis — éjszaknyugoton, Porolissum (Mojgrád — Szilágyvármegyében); Dacia Apulensis — dél-nyugoton, Apulum (Gyulafehérvár), és Dacia Maluensis, keleten, az ismeretlen fekvésű Colonia Maluensis fővárossal, mely kerületek — bár közös kormányuk van, s Philippus Arabs óta közös pénzverdékük Apulumban, mégis külön tartományoknak tekintetvén,⁵ hivatalosan «Daciae Tres» nevet viselnek. Ezt az elnevezést használják a helytartók is fölrataikon, de különösen cursus honorum-aikban.⁶

A dáciai helytartóság kezdettől fogva a legtekintélyesebbek közé tartozván a legatusok megbízatásuk leteltével vagy visszahívásuk alkalmával, rendszeren consularis czímet kapnak. Egy ily alkalommal fényes küldöttség ment

¹ C. J. L. III. H. M. XXV.

² Eckhel VI., 428.

³ C. J. L. III. 753. és H. M. XXXIII.

⁴ C. J. L. III. 753.

⁵ Ulpianus: Dig: 48. 22, 7.: quibusdam praesidibus, ut multis provinciis interdicere possint.

⁶ C. J. L. III. 160. I. Torma K. Dácia fölosztása a rómaiak alatt. Erdélyi Múzeum kiadványi II. k. 1863.

Dáciából Rómába meggratulálandó Severianust, hogy küldetésének lejárta után megkapta a legnagyobb kitüntetést.¹

A legatus a provinciákban a császár képviselője, a tartomány főhadparancsnoka, teljhatalmú kormányzója, s kezében van egyesítve a polgári, mint büntető igazságszolgáltatási jog, a közigazgatás ellenőrzése, ő ujonczoztat, de mindezt utasításai szerint, melyeket ha áthág vagy figyelmen kívül hagy, igen könnyen kerülhet főbenjáró pörbe.

Igazságszolgáltatási joga a római joggal nem bíró provincialisok fölött korlátlan, élet és halál fölött rendelkezik, míg a római polgárok főbenjáró ügyekben a császár elé föllebezhetnek, miként azt Pál apostol esetéből is tudjuk. A katonatisztek centuriótól fölfelé ki vannak véve capitalis ügyekben joghatósága alól. Később a polgári jogok kiterjesztésével a római polgárok ügyeiben is megkapja ugyan a pallos-jogot, ius gladii, vagy miként a classicus jogászok nevezik a «merum imperiumot,» de még mindig bizonyos kivételekkel, mert a senatorok, a városok decuriói s a magasabb rangú katonatisztek továbbra is a császár közvetlen hatósága alá tartoznak.

A provinciákban a legatus a legmagasabb rangú tisztviselő, ki személyesen intézkedhetik mindazon ügyekben, melyek terjedelmes hatáskörébe tartoznak. A tartományi kormányzat tehát korlátlan, absolutisticus és burocraticus. A római tisztviselő azonban, ha még oly teljes hatalommal rendelkezik is, felelősségének érzetében, nem szívesen intézkedett mások jó tanácsának, véleményének meghallgatása nélkül. Ezért, különösen a helytartók, fontos ügyekben sohasem mulaszták el a környezetükben lévő szakembereket, tekintélyeket, tanakodásra hívni össze, hogy az ő megbeszéléseik alapján rendelkezzenek vagy ítéljenek. Idő folytával e tanács, mely kezdetben a helytartó tetszése és bizalma szerint összehívott tagokból állott, megállandósul, s hivatalból szerveztetik minden tartományban, rendesen közigazgatási hivatalnokok és jogászokból, kik szakvéleményeikért felelősek mindannyian.

Kezelő tisztviselőkkel egy helytartó sem rendelkezvén, ifjú, előkelő embereket visznek magukkal rendeltetésük helyére, hol azok mint gyakornokok kezdik meg katonai vagy polgári pályájukat. E kísérők comites, a helytartó hatósága alatt állván, tőle kapják a kölcsönös egyezés alapján megállapított javadalmazást, napidíjakat. Később ez a személyzet is állandó lesz, mert a császárság hogy szakképzett tisztviselőt kar neveljen, e gyakornokok egy részének (statutus numerus) javadalmazását átvevé az állami költségvetés terhére.²

Apulum coloniává emeltetvén, gyorsan túlszárnyalá a tartományi fővárost, és a helytartók a nagy katonavárosba teszik át székhelyüket, s miként a föliratok bizonyítják, ott is maradnak 239-ig, Sarmizegetusának metropolisszá emeléséig. A Commodustól Alexander Severusig kormányzott legatusokra kellene

¹ C. J. L. III. 1562.

² Ph. Mommsen: Römisches Staatsrecht II—1, 229—260. I. J. Marquardt: Römische Staatsverwaltung I. k. 517. kv. I. Dr. G. Kretschmar: Über das Beamtenthum der römischen Kaiserzeit. 17. kv. I.

tehát csak reflectálnom, de mégis közlöm az egész, eddig ismeretes névsort, mert némely korábbi helytartó rendkívül sokat tett a nagyra törekvő Canaba érdekében, úgy, hogy az valódi várossá felett, oly tekintélyessé, mikép csak a hivatalos elnevezést kelle megváltoztatni, szervezni a rendszeres hatóságokat és előttünk áll a hatalmas, az egész tartományban praeponderáló colonia.

Dácia helytartói közül mostanig ismeretesek a következők:

Marcus Ulpius Traianus idejében (107—117).

1. D. Terentius Scaurianus — legatus Augusti propraetore, Sarmizegetusa alapítója. ¹

Hadrianus idejében (117—138).

2. Sextus Minicius Faustinus C. Julius Severus legatus propraetore imperatoris Traiani Hadriani Augusti provinciae Daciae, Kr. u. 126-ban; 127-ben consul lesz s aztán Moesia, majd Britannia kormányzója. Korának legkiválóbb hadvezérei közé tartozván, Hadrián a föllázadt zsidók ellen küldi, s hadjárataiban oly fényes győzelmeket arat, hogy az uralkodó megadja neki az ornamenta triumphaliákat, majd Syria helytartójává nevezi ki; végül Bithynába küldi, hol sokáig emlegeték példás igazságszeretetét. ²

3. Plautius Caesianus 129-ben. ³

4. Cneius Papirius Aelianus legatus Augusti pro praetore, 132—133-ban ő nyitja meg Sarmizegetusa vízvezetékét. ⁴

5. Quintus Aburnius Caedicianus. ⁵

6. Quintus Marcius Turbo Fronto Publicius Severus. Capitolinus írja róla, hogy a mauretaniai háború befejeztével a sarmaták és roxolánok nyugtalankodásai idejében Pannoniát s Dáciát kormányozván, a zavarok lecsendesültével praefectus Aegypti ranggal Dácia ideiglenes helytartója lesz; mandátumának lejártával pedig praefectus praetorio imperatoris Traiani Hadriani. Mint ilyen a legbefolyásosabb tanácsnokok egyike. Később kegyvesztett lön. ⁶

Antoninus Pius idejében (138—161).

7. M. Sedatius Severianus legatus Augusti; 148—149-ben pergamoni propraetor, 149—150-ben Dácia helytartója, egy évre terjedt megbízatásának lejártával pedig 150-ben consul. ⁷

8. M. Statius Priscus legatus Augusti propraetore, a lovagrendből származván, mint katona egy ala praefecturáját kapja, majd Galliában procurator vigesimae hereditatium lesz, s ezzel befejezte volna közpályáját, ha Hadrián a zsidóháborúban tett kiváló szolgálataiért nem engedi meg kivételesen, hogy

¹ C. J. L. III. H. M. XXV.

² C. J. L. III. 2830; Dio Cass. 79, 13—4.

³ C. J. L. III. H. M. XXXIII.

⁴ C. J. L. III. 1446.

⁵ C. J. L. III. 1089 és p. 195; Marini: Fratres Arvales 609, 6.

⁶ C. J. L. III. 1462; Capitolinus: Vit. Hadr. c. 6, 7; Dio Cassius 69, 18.

⁷ C. J. L. III. 1562, 1575.

átlépjen a polgári *carrière*-be. Új működése terén gyorsan emelkedvén, néptribun, majd praetor lesz, Antoninus Pius pedig Dácia helytartójává nevezi ki. 159-ben consullá designáltatván, Dáciából Moesiába, majd Britanniába megy, hol oly kiváló népszerűségre jut, hogy a legiók Pius halála után megkínálják a diadémmel. Lucius Verusnak parthiai háborúja idejében Cappadocia helytartója, s itt elődjének veszteségeit azzal üti helyre, hogy elfoglalja Armeniát.¹ Városunknak tett nagy szolgálatait főnnebb említém.

9. Julius Bassus legatus Augusti pro praetore, 160-ban kormányozza Dáciát.²

10. P. Furius Saturninus legatus Augusti pro praetore 161 előtt kormányozván Dáciát, a mondott évben consul suffectus lesz. Távoztakor becsületos és igazságos kormánylataért emlékkövet állítanak neki Aquae-ban. (Kalán, Hunyad m.)³

11. Macrinus 145—161 közt volt helytartó.⁴

12. C. Curtius Proculus, legatus pro praetore imperatoris Antonini Augusti Pii provinciae Daciae 138—161 között.⁵

13. Terentius Gentianus, mint praetor kapja a dáciai helytartóságot, később consul, pontifex és censitor Macedoniae lesz.⁶

Marcus Aurelius idejében 161—180.

14. M. Claudius Fronto legatus Augusti pro praetore III. Daciarum et Moesiae Superioris.⁷

15. Clemens Dio Cassius emliti őt a markoman háborúk idejéből.⁸

16. Helvius Pertinax 178—179-ben. Előbb Dácia procurator; később visszatér a katonai pályára s «Cassius forradalmának elfojtása után — írja Capitolinus — Syriából a Dunához menvén annak védelmére, itt kapja a két Moesia, majd Dácia helytartóságát. Jól végezvén mindent, kiérdemelte Syriát.» Később, Commodus halála után császár lett, de csak nyolczvanöt napig örvendhetett trónjának.⁹

Commodus idejében 180—192.

17. Sabinianus Commodus uralmának kezdetén talán 180-ban.¹

18. Vespronius Candidus consularis 183—185-ben. Zord, szigorú öreg ember, kit a legiók gyűlölnek, de még sem mernek ellene semmit sem tenni. Se-

¹ C. J. L. III. 940, 1061, 1299, 1416; H. M. XL. — Torma K. Arch. Ért. 1886. VI. k 4-ik sz. 303. kv. 1.; Cap. Vit. Veri c. 9.

² C. J. L. III. 1078.

³ C. J. L. III. 1171, 1177, 1412, 1460.

⁴ C. J. L. III. H. M. XXXXIII.

⁵ C. J. L. III. 1458.

⁶ C. J. L. III. 1463.

⁷ ld. főnnebb: C. J. L. III. 1457, 6250.

⁸ Dio Cass. 71, 12.

⁹ Dio Cass. 71, 22; Cap. Vit. Pert. c. 2.

¹ Dio Cass. 72, 5.

verus nagy rokonszenvvvel viseltetik iránta, s az ő kormánya alatt keleten többször harczol s mindig sikerrel.¹

19. Manilius Fuscus legatus Augusti 191-ben(?).²

20. Pescennius Niger. Dio Cassius szerint Albinus mint Moesia, s Pescennius Niger mint Dácia helytartója nagy dicsőséget arattak, az éjszaki barbárok ellen való küzdelmekben. Ezután consullá neveztetvén ki Syria helytartója lesz, s mint ilyen megkísérti a császári trón megszerzését, de Septimius Severusszal szemben elbukván, megöletett.³

Septimius Severusnak egyedüli uralma idejében (193—198).

21. Polus Terentianus consularis III. Daciarum, 193-ban megnyitja Miciában a Cohors II. Flavia Commagenorum legénysége által épített fürdőt.⁴

22. P. Septimius Geta legatus Augusti pro praetore. Már Pertinax nevezte ki őt, de a császárt hamarabb elérte végzete, hogysem a helytartó elfoglalhatta volna méltóságát. Testvére 193-ban megújítván mandátumot a többet váró Geta elégtelenül érkezik tartományába. 195-ig maradt itt.⁵

23. Mevius Surus — consularis III. Daciarum.⁶

Septimius Severus és Caracalla közös uralma (198—211).

24. L. Octavius Julianus legatus Augustorum, consularis III. Daciarum, 200-ban kormányozta a tartományt.⁷

25. P. Calpurnius Proculus legatus Augustorum pro praetore 198—211 között; egy ancyrái fölirat szerint Germániában a Leg. I. Minervia legátusa, majd Belgium s utóbb Achaja kormányzója. Érdemeiért consullá neveztetvén, mint ilyen érkezett Dáciába.⁸

26. C. Julius Gallus, consularis, legatus Augustorum. A consulságot 198-ban viselvén, valószínűleg ezután küldetett a tartományba, melyet 198—211 között igazgatott.⁹

27. C. Julius Maximinus, — legatus Augustorum pro praetore 198—211 között.¹⁰

28. C. Pomp. Liberalis consularis III. Daciarum, szintén 198—211 között.¹¹

¹ C. J. L. III. 1092; Tertullian: ad Scapul 4; Dio Cass. 73, 16., 47., 7., 75., 2., Spart Did. Jul. c. 5.

² C. J. L. III. 1172.

³ Dio Cass. 72, 2; Spart. Pesc. Niger 1, 2.

⁴ C. J. L. III. 1374.

⁵ C. J. L. III. 905; Spart: Vit. Sept. Sev. c. 5; Téglás és Király P. Ujabb adalékok Dácia fölirattanához 9 l., 11 sz.

⁶ C. J. L. III. 1377; Téglás és Király P. Ujabb adalékok 91, 12-ik sz.

⁷ C. J. L. III. 876, 1308, 1393.

⁸ C. J. L. III. 1007.

⁹ C. J. L. III. 1564.

¹⁰ C. J. L. III. 1127.

¹¹ C. J. L. III. 1174.

Macrinus idejében (217—218).

29. Marcius Agrippa 218-ban. Az ó-kori iparlovagok, szerencsefiak valódi példányképe. Rabszolgának születvén, pályáját mint egy előkelő úrasszony fodrásza kezdi meg, s fölvitte egészen a kincstári ügyvédségig. Dicsősége azonban nem tartott soká, mert csalásai miatt száműzetésbe küldték. Innen Caracalla szeszélye hívja vissza, majd a cabinet levelezését vezeti, végül pedig consul lesz. Rosz természete az előkelő állásban is kiütvén, ura a praetori rangú senatorok közé degradálja, de később mégis kinevezi a hajóhad főparancsnokává. A keleti háború kitörésekor ő is összeesküszik a császár ellen, s talán van közvetlen része is Caracalla meggyilkolásában. Macrinus Dácia helytartóságával jutalmazta jó szolgálatait.

Caracalla, Macrinus vagy Heliogabal idejében (221—222).

30. L. Marius Perpetuus consularis III. Daciarum. Előbb Arábia, később Moesia helytartója volt. ¹

Alexander Severus idejében (222—235).

31. Jasdius Domitianus, legatus Augusti pro praetore. ²

Meg nem határozható időben hivataloskodtak.

32. L. Aemilius Carus, legatus Augusti pro praetore III. Daciarum. Előbb Arábia legatusa, majd a három Dáciáé; végül Cappadociába megy. ³

33. L. Annius Fabianus, legatus Augusti pro praetore provinciae Daciae. ⁴

34. dio legatus Augusti provinciae Daciae, consularis. ⁵

35. Tib. Julius Flaccinus legatus Augusti provinciae Daciae. ⁶

36. Simonius Julianus praeses Daciarum, később, de még 254 előtt praefectus urbis. ⁷

37. M. Valerius Maximianus, Numidia praesese, majd Dáciában legatus Augusti. ⁸

38. Marc. Veracilius Verus, legatus Augusti pro praetore. ⁹

Fölrataink ezeken kívül még három legatusról emlékeznek, de sajnos, ketőnek neve teljesen elmosódott, ¹⁰ egyé pedig kitörültetett, bár consularis volt. ¹¹

¹ C. J. L. III. 1178.

² C. J. L. III. 797, 798.

³ C. J. L. III. 1153, 1415; Henzen 6049; Téglás G., Király P. Ujabb adalékok 8 l, 10 sz

⁴ C. J. L. III. 1455.

⁵ C. J. L. III. 1465.

⁶ C. J. L. III. 1461.

⁷ C. J. L. III. 1573.

⁸ C. J. L. III. 1122.

⁹ C. J. L. III. 832.

¹⁰ C. J. L. III. 1309, 1990.

¹¹ C. J. L. III. 1066.

XXIX. CONCILIUM PROVINCIIARUM TRIUM DACIARUM.

(A tartománygyűlés.)

Augustus ellentétben a respublica gyakorlatával a császárság legfőbb hivatásának a jó kormányzat létesítését, szervezését tekintvén, elkövet minden lehető, a provincialis közigazgatás, törvénykezés megjavítására, s conservativ hajlamainak megfelelően a birodalmi vallást, nemcsak, hogy beleviszi a politikába, de középpontjává tevén a köz- és társadalmi élet minden ágának, az imperium mintha a régi köztársaság hagyományaihoz térne vissza. De ez csak látszat, mert a multnak nagy traditioi, melyek évszázadokon át mozgaták, éltetek a birodalmat, már elhalaványultak, s ha Virgil lantja szívet, lelket megindítóan, majd megrázóan énekli is azokat, a hideg, elfásult, s végtelen polgárháborúkban kimerült kedélyekre nem tud hatni többé, és Augustusnak a régi, egykor az egész rómaiság által vallott cultust ujjal kell helyettesítenie, s az állam eszméjének, és az állam egyetlen képviselőjének tiszteletét decretálja, s a provinciákban, hol eddig Jupiter Optimus Maximus oltárain égették a tömjént, most Dea Romának áldozván, Ara Augusti-t állítanak, külön templomokat építenek, s külön papságot rendelnek tiszteletére.

És ez az új cultus, miként a birodalomnak, épügy középpontja politikailag a provinciáknak is. Papja a sacerdos arae Augusti, ki a szertartásokat, a tartománynak politikai testülete, — a tartománygyűlésbe egyesített, s az önálló törvényhatóságok által választott megbízottjainak jelenlétében hajtja végre.

E tartománygyűlések eredetileg nem római intézmények, hanem görög institutiók, melyek a hellen világban közkedveltségnek örvendenek. Julius Caesar commentárjai szerint meg voltak a még barbar Galliában is, meg Hispaniában, sőt még a hegyes Kilikia képviselői is összegyűltek minden évben, hogy megbeszéljék kicsinyke országuk belügyeit. És midőn Augustus Galliát mint

birodalmi provinciát szervezé, Narbonneba hívta össze a galliai nagyokat, véleményeik, jó tanácsaik meghallgatására. Békés, csöndes időkben e gyülekezetek, politikai jelentőséggel nem bírnak ugyan, de még akkor sem föltételezhető, hogy ne vitassák meg e képviselők, a principes civitatum, ha már egyszer együtt vannak, szűkebb hazájuknak életkérdéseit.

A lyoni tartománygyűlésről a legtöbb adat maradván fönn, látjuk, hogy a galliai nagyok gyakran az egész birodalmat érdeklő ügyekről tanácskoznak és határoznak, majd szobrokat szavaznak meg római vagy tartományi főhivatalnokoknak, kitüntetésekért kérnek részükre a császártól, de alkalomadtával panaszt is emelnek ellenök. Főntartják templomukat, papjaikat, megszavazzák e célra a közadóval együtt fizetett, de külön megbízottjaik által kezelt szükségleteket, földözik az ünnepélyek, követségek költségeit stb. Még amphitheatrumot is építenek, melyben külön széke van, a hatvannégy kerület minden képviselőjének. Augustus e tartománygyűléseknek, hogy valóban teljesíthessék hivatásukat ugyanoly jogkört szándékozott adni, mint a birodalmi senatusnak. Erre látszik utalni, hogy a lyoni gyűlés bronzérmeket veretett Dea Roma s Augustus tiszteletére. De ha a lugdunumi gyülekezet nem volt is teljes képe, mása a római senatusnak, mégis nagy fontosságúak valának politikai mint társadalmi hatásai, mert fölébreszti a nemzeti egység érzetét, mely kifejezést nyer a főpap címében is, midőn az «sacerdos III. Galliarum»-nak nevezetik. És ez örvendetes jelenséggel Dáciában is találkozunk, mert a tartománygyűlés itt is a három Dáciaé — «concilium III. Daciarum» s a főpap is «coronatus III. Daciarum».

A provinciák érdekei a császárság idejében sokkal nagyobb védelemben részesülnek tehát, mint a köztársaság karában, midőn a senatus csak a legvégső esetekben volt hajlandó lépéseket tenni a bevádolt helytartók ellen. Most azonban nagyot változván a helyzet, a tartományokból panasszal érkező küldöttség a patronus palotájába száll, ki buzgó védőjük a senatus, mint császár előtt, ha kérelmükre megindíttatik a tisztességről megleledkezett kormányzó vagy főhivatalnok ellen a pör. Az ifjabb Plinius és Tacitus, mint consularisok a legnagyobb örömmel tevének a tartományoknak e tekintetben jó szolgálatokat, s az előbbinek levelei szerint öt bevádolt helytartó közül három, utóbbinak följegyzései szerint pedig huszonkettő közül tizenhét elítéltetett. Talán így járt ama dáciai consularis helytartó is, kinek neve letöröltetett a Jupiter Optimus Maximus-nak szentelt fogadalmi tábláról.¹

És a császárok nagy súlyt fektetvén a tartománygyűlés kritikájára, Claudius a helytartót, kinek mandatumája lejárt, nem alkalmazta több hónapig, nehogy az új állással járó immunitas megakadályozza az elégtelen alattvalók panaszát. E jogokat azonban a provincialisok lehetőleg ritkán használják, de annál sűrűbben fordulnak a császárhoz kérelmekkel s ajánlásokkal, egyes nagyérdemű tisztviselők kitüntetése érdekében. És az uralkodók, különösen ha a kérelmek realis alapokon nyugodtak, szívesen fogadják őket a legtöbb eset-

¹ C. J. L. III. 1066.

ben, meghallgatják panaszait, segítnek bajaikon, mert éppen a jó kormányzat volt az, mely a provincialisok szemében teljesen törvényszerűvé, legitimévé téve a császárságot, a mely sokkal jobban hozzácsatolá őket a birodalomhoz, mint annak bármiféle intézménye, és sokkal inkább biztosítá hűségüket, mint akár-hány legio. Gallia nyugalmának föntartására elég volt a Lyonban táborozó 1200 ember, mert hűségük alapja nem a félelem, hanem az őszinte rokonszenvedés és szeretet, mely még oly kísértéseknek is ellenállt, milyen Vitellius idejében éri a tartományt, midőn a föllázadt germanok fegyverfogásra szólítják a gallokat is. A Reimsben tartott rendkívüli tartománygyűlés visszautasítja fölhevítésüket, s e visszautasításnak akkor végtelen nagy fontossága volt, mert a birodalomban rémületes, az imperiumnak minden izét megrázkódtató polgárháborúk voltak kitörőben.

Teljesen indokolt vala tehát, hogy a római kormány bizalommal viselteték e tartománygyűlések iránt, hogy a császárok közvetlenül érintkeznek velük, s hogy még oly nagy fontosságú actusba is, mint a katonaságnak s provinciáknak évről-évre ismétlődő eskütétele, bevonják őket, általuk tétetvén le a szokásos fogadalmat.¹

Marquart e gyűlések belsőszervezetéről a következőket mondja:

1. A tartománygyűlésbe minden önálló törvényhatóságú város küldött képviselőket, kik önmaguk közül választák a sacerdos provinciae.

2. Sacerdos provinciae csak egy választatott, s az illetőnek már viselnie kellett lakóhelyének összes hivatalait, vagy pedig romai lovagnak kellett lennie.

3. A papokat csak egy évre választák, mindig az évenként összeülő tartománygyűlésen.

4. A képviselőket küldő kerületek s municipiumok száma szigorúan meg van szabva. Galliában 64, Etruriában 15, Lyciában 23 kerület, Asiában 44, a bithyniai Pontusban 11, a polemoni Pontusban 6, Cyreneben 5 város küldött képviselőket.²

Dáciában a tartománygyűlésnek csak a harmadik században találjuk nyomait, és csak a 241-ben tartott sessionak, mely Marcus Antoninus Gordianus Pius Numenjének és Maestas-ának dedical föliratot,³ emléke maradt fenn. És aligha sokkal előbb részesült a tartomány e kiváló előjogban, mert igen sok indicium utal arra, hogy Dácia kiváló jövedelmi forrásai miatt, ha külsőleg nem is, de lényegileg az egyiptomhoz hasonló kormányzás alatt volt. A császár kincstárát gazdagították a dús arany-, ezüst-bányák, az óriás terjedelmű, bérlok által kezelt uradalmak, tehát az uradalmaknak legnagyobb része, ezért époly kevés volt itt is a polgári, politikai jogokkal bíró elem, mint a nilusparti országban. És e polgárság a második századnak majdnem végeig három-négy, de utóbb is csak hat-hét coloniában és néhány municipiumban lévén összetömörülve, a tartomány közügyeire távolról sem gyakorolhatott oly befolyást, miként ez Galliában vagy

¹ V. Duruy: Geschichte des Römischen Kaiserreichs I. k. 160. kv. I.

² Eph. epigr. I. k. 213. kv. I.

³ C. J. L. III. 1454.

Hispaniában történt, hol a polgárság hatalmas és erős. És a tisztán finánciális érdekű kormányzatot föntartjuk egész teljességében, míg a provincia biztonságban volt. Septimius Severusnak 211-ben bekövetkezett haláláig ez türhető vala, de aztán mindig ingatagabb lön a két, utóbb három legionyi helyőrség daczára is. A közigazgatást vélték tehát javítani a császárok, midőn Dáciának is engedélyeznek tartománygyűlést, mely szükség esetében a népfölkelés elrendelése által a császári fegyveres hatalmat is gyarapíthatja. Hatáskörébe tartozik még az apulumi tartományi pénzverde ellenőrzése is. Székhelye kezdetben valószínűleg Apulum volt, erre látszik utalni az a körülmény is, hogy papjai közül: P. Aelius, Strenuus az Apulumban lakó Aelius családból származik, második coronatusa pedig szintén Apulumban ingenuus s ott is lakik, holott a tartománygyűlés papjainak mindig a székhelyen kell tartózkodniok, ott hol az Ara Augusti van, úgy, miként Galliában, Germaniában s a szomszéd Pannoniában történt. Később már Sarmizegetusában tanácskozik a gyűlés — valószínűleg azóta, hogy a tartományi kormányzat visszaköltözött a fővárosba.

A tartományi papok emlékei gyéren fordulnak elő. Eddig a következők valának constatálhatók:

1. Pius Aelius Strenuus, equo publico, sacerdos arae Augusti.¹
2. M. Antonius Valentinus eques Romanus, decurio municipii Apuli, sacerdos Arae Augusti nostri, coronatus Daciarum III. 238—244 között.²
3. M. Proc . . . II. vir, flamen, sacerdos arae Augusti.³
4. M. Cominius Quintus, pontifex, bisquinquennalis coloniae, eques Romanus, sacerdos arae Augusti.⁴

¹ C. J. L. III. 1209.

² C. J. L. III. 1433.

³ C. J. L. III. 1509.

⁴ C. J. L. III. 1513.

XXX. A PÉNZVERDE.

Philippus római császár Dáciának szerencsés megszabadítása után pénzverési jogot adományoz a tartománynak, s a provincia Apulumban gyakorolja azt. Veretei a birodalomban általános forgalomban valának, mert császári érmek, s azon seriesbe tartoznak, mely Philippusnak ama rendelkezésével kezdődik, hogy, eddig a császároknak kizárólagos előjogát képezett birodalmi éremveretést megosztja a tartományokkal. A megosztás nem a teljes paritás alapján történik ugyan, mert a provinciák nem adnak ki aranyakat, s ezüst érmeket is nagy elvétele, így Dácia csak egyet, de azért mégis rombolólag hatott a decentralisatio a megingatott közhitelre és pénzviszonyokra, mert a tartományi érmek csak még jobban nevelték az általános chaost, mely a pénzügyekben uralkodott, s a helyett, hogy könnyítették volna a közforgalmat, még inkább megnehezítették azt, meg az által, hogy különböző pénzlábak szerint bocsáttattak ki, s hogy anyagjuk ritkán felel meg minőségileg, mint mennyiségileg a birodalmi törvényeknek. Ezért Gallienus elejét veendő a közzavar további növekedésének, megszünteti a tartományoknak eme előjogát.

A provincialis érmek alakja a legtöbbször annyira esetlen, hogy néha barbar kézből került érmekkel is összetéveszthetők. A dáciai érmek különösen durva kivitelűek, az aversen lévő fej homályos, a revers tökéletlen, kerekességük hibás. Értetlenek valának tehát a vésnökök épúgy, mint az érmeket előállító munkások. Az első «sculptor»-ok és «monetarius»-ok, kétségtelenül Viminaciumból (Kostolác) kerültek Apulumba, de talán a leggyöngébbeket küldék, mert első érmeik messze alatta állanak kivitel dolgában a viminaciumiaknak. Hiányos volt munkájuk fölülvizsgálata is, mert néhány pénzdarabon föltűnő hibák észlelhetők: rosz a szónak rövidítése, hiányzanak egyes betűk, másokon pedig el van vétele a név, így: Deciusét a 249-ik évi 19-ik számú érmen «Decios»-nak írták; fiának Hostilianusnak előnevét a 252-ik évi 29-ik sz. érmen Valens helyett «Oval(ens)»-nek stb.

Érmeinknek típusai elég egyszerűek: az aversen a császár, a császárné vagy trónörökös feje, a nevet s czimet tartalmazó körirattal; a reversen: dak nemzeti ruhába öltözött nő, — egyszer Dácia geniusa is — rendesen állva, ritkán ülve, s kezeiben kard, jogar, ág, vagy vexillumok. Néha a vexillumok a földre vannak szúrva s egyiken «V»-ös, másikon a «XIII»-as számjegy. A nő lábainál sas és oroszlán, egyszer sphinx is. A körirat állandó: PROVINCIA. DACIA, majd az évszám I-től XI-ig.

A reversen ábrázolt nő Dáciát symbolizálja, az «V»-ös a Legio V. Macedonicát, melynek jelvénye a sas; a «XIII»-as a Legio XIII. Geminát, s erre vonatkozik az oroszlán is. A Legio V. Macedonicát jelző «V»-ös azonban Philippus idejéből előfordul a coelesyriai Heliopolis, s syriai Beritus érmein is, jól lehet a hadtest már Septimius Severus óta állomásozott Dáciában. E jelenség csak úgy magyarázható, hogy az V-ik legio részt vett Gordianus parthiai háborújában, s Philippusnak trónralépte után is keleten marad egy ideig, míg az új császár visszarendeli potaissai castrumába.

A pénzverde valószínűleg a Concilium III. Daciarum hatósága alá tartozott. Érmeink időrendes sorban következőleg osztályozhatók.

An I. Philippus	= a város építésének 1000-ik évével = Kr. u. 246-ik évvel.
» II. Philippus	1001-ik » = » 247-ik »
» III. Philippus	} 1002-ik » = » 248-ik »
» » Decius	
» » Volusian. Aug.	
» IV. Decius	1003-ik » = » 249-ik »
» V. Decius	} 1004-ik » = » 250-ik »
» » Gallus	
» » Volusian. Aug.	
» VI. Gallus	} 1005-ik » = » 251-ik »
» » Valerianus	
» » Gallienus	
» VII. Hostilian. Aug.	} 1006-ik » = » 252-ik »
» » Aemilianus	
» » Gallienus	
» VIII. Aemilianus	} 1007-ik » = » 253-ik »
» » Valerianus	
» IX. Valerianus	1008-ik » = » 254-ik »
» X. Gallienus	1009-ik » = » 255-ik »
» XI. Gallienus	1010-ik » = » 256-ik »

Ez érmek a következők:

As idősebb Philippus:

246 Kr. u.

1. Av.: IMP · M · IVL · PHILIPPVS. A császárnak babér-koszorús feje; jobbra tekint; vállain paludamentum.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · I. A talajon lévő sas és oroszlán között, dák nemzeti ruhába öltözött, álló nő, fején phrygiai sipka, kezeiben vexillumok; az egyiken «V» a másikon «XIII».

247 Kr. u.

2. Av.: az előbbivel azonos.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · II. Egyebekben mint az első szám.

247 Kr. u.

3. Av.: fölirata mint az első szám; a császár fején sugaras korona.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · II. Egyebekben mint az első szám.

247 Kr. u.

4. Av.: IMP · M · IVL · PHILIPVS · AUG. A császár fején sugárkorona; jobbra néz; vállain paludamentum.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · II. A nő széken ül oroszlán és sas között; jobb és baljában vexillumok; amazon «V», ezen «XIII».

247 Kr. u.

5. Av.: azonos az első számmal.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · II. A balrafordultan ülő nő, nemzeti ruhát s fején phrygiai sipkát visel, mellette oroszlán s kiterjesztett szárnyú sas, jobb és baljában vexillumok az «V» és »XIII»-as számokkal.

247 Kr. u.

6. Av.: Fölirata mint az első szám, a császár feje sugárkoronás.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · II. Mint az ötödik szám.

247 Kr. u.

7. Av.: Ugyanaz.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · II. Stolába öltözött álló nő, fején phrygiai sipka, jobb és baljában vexillum az «V» és «XIII»-as számjegyekkel, lábainál kiterjesztett szárnyú sas és oroszlán.

Ezüst.

247 Kr. u.

8. Ugyanaz, bronz.

248 Kr. u.

9. Av.: ugyanaz.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · III. Álló nő, jobbában görbe kard s vexillum, baljában csak vexillum; a zászlókon «V» és «XIII»; a nő lábainál kiterjesztett szárnyú sas és oroszlán.

*Otacilia császárné, Philippus neje.***246 Kr. u.**

10. Av.: MARCIA · OTACILIA · SEVERA · AVG · A császárné arcza jobbra fordulva.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · I · Stolába öltözött álló nő, fején phrygiai sipka; jobbában görbe kard; jobbra s balra oroslán s kiterjesztett szárnyú sas; — két vexillum, az «V és XIII»-as számokkal.

247 Kr. u.

11. Av.: majdnem teljesen azonos az előbbivel.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · II · Ugyanaz mint az előbbi.

247 Kr. u.

12. Av.: mint a tizedik sz.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · II; Stolába öltözött, fején phrygiai sipkát viselő, s balra fordultan, széken ülő nő, jobb és balkezeiben vexillum az «V és XIII»-as számokkal.

248 Kr. u.

13. Av.: mint a tizedik sz.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · III · Egyebekben mint a tizedik sz.

*As ifjabbik Philippus; a császár fia.***246 Kr. u.**

14. Av.: M · IVL · PHILIPVS · CAES · Philippus feje jobbra fordultan; vállain paludamentum.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · I · Nemzeti ruhába öltözött, sas és oroslán közt álló nő, fején phrygiai sipka, jobbában görbe kard, baljában vexillum.

246 Kr. u.

15. Av.: ugyanaz.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · I · Sas és oroslán, s két vexillum közt álló nő; jobbában görbe kard, a vexillumokon «V és XIII.»

247 Kr. u.

16. Av.: ugyanaz.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · II · Sas és oroslán közt álló nő; jobbában görbe kard, baljában vexillum s ezen D. F. (= Dacia Felix) fölírat,

248 Kr. u.

17. Av.: M · IVL · PHILIPPVS · AVG. Az ifjabbik Philippus babérkoszorús feje.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · III. Álló nő, jobbában görbe kard, mellette vexillum az «V»-ös számjeggyel; baljában vexillum, fölirata «XIII»; a földön sas és oroszlán.

*Traianus Decius császár.***248 Kr. u.**

18. Av.: IMP · TRAIANVS · DECIVS · AVG. A császár babérkoszorús feje.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · III. Álló nő, jobbában görbe kard, mellette vexillum az «V»-ös számjeggyel, baljában más vexillum «XIII» fölirattal; lábainál oroszlán és sas.

249 Kr. u.

19. Av.: IMP · TRAIANVS · DECIOS (sic) AVG. Ugyanazon arcz.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · III. Mint a tizennyolczadik szám.

249 Kr. u.

20. Av.: IMP · C · M · Q · TRAIANVS · DECIVS. Mint a tizennyolczadik sz.

Rev.: Mint a tizenkilenczedik szám.

250 Kr. u.

21. Av.: IMP · TRAIANVS · DECIVS · AVG. Ugyanazon arcz jobbra fordultan.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · V. Oroszlán és vexillum, sas és vexillum közt álló, stolát viselő nő, fején phrygiai sipka, jobbában görbe kard, a vexillumokon «V» és «XIII».

*Etruscilla császárné, Decius neje.***249 Kr. u.**

22. Av.: HERENNIA · ETRVSCILLA · AVG. Etruscilla feje.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · III. Sas és oroszlán közt álló nő, jobbában faág, baljában jogar.

250 Kr. u.

23. Av.: Mint a huszonkettedik szám.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · V. Egyebekben mint a huszonkettedik sz.

*Herennius Etruscus, Decius fia.***249. Kr. u.**

24. Av.: Q · HER · ETR · MES · DEC · CAES. Herennius Etruscus babérkoszorús feje.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · III. Oroszlán és sas közt álló nő, jobb és balkezében egy-egy vexillum, amazon «V. ezen XIII.»

250. Kr. u.

25. Av.: Q · H · ETR · MES · DEC · CAES. Ugyanazon arcz jobbrafordultan.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · V. Stolába öltözött álló nő; jobb-jában ágacska, baljában jogar, lábainál kiterjesztett szárnyú sas és oroszlán.

*Hostilianus, Decius fia.***250. Kr. u.**

26. Av.: C · VAL · HOST · M · QVINTVS · C. Hostilianus feje jobbrafordultan; vállain paludamentum.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · V. Kiterjesztett szárnyú sas és oroszlán, s egy-egy vexillum közt, stolába öltözött álló nő, jobb-jában görbe kard. A zászlókon «V és XIII.»

252. Kr. u.

27. Av.: C · OVAL · (sic) HOSTILIAN · AVG. Hostilianusnak jobbfelé fordított feje; vállain paludamentum.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · VII. Sas és oroszlán közt stolába öltözött álló asszony, kezeiben egy-egy vexillum «V és XIII» fölirattal.

252. Kr. u.

28. Av.: C · VAL · HOST · M · QVINTVS · C. Hostilianus feje, vállain paludamentum.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · VII. Egyebekben mint a huszonhetedik szám.

*Trebonianus Gallus császár.***250. Kr. u.**

29. Av.: IMP · C · C · VIB · TREB · GALLVS · AVG. A császár babérkoszorús feje.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · V. Oroszlán és sas közt álló asszony, jobb-jában ágacska, baljában jogar.

250. Kr. u.

30. Av.: IMP · C · C · VIB · TREB · GALLO (sic) AVG. Mint a huszonkilencedik szám.

Rev.: Mint a huszonkilencedik szám.

251. Kr. u.

31. Av.: IMP · C · C · VIB · TREB · GALLVS · AVG. A császár babérkoszorús feje, vállain paludamentum.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · VI. A csőrében koszorút tartó sas és oroszlán között álló nő, — jobbkezeiben lituus van, melynek végén számár-fej van; balkezeiben olajfaág.

*Volusianus, Gallus császár fia.***248. Kr. u.**

32. Av.: IMP · CAE · VOLVSIANVS · AVG. Volusianus babérkoszorús feje, vállain paludamentum.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · III. Oroszlán és sas közt álló nő; jobbját fölemeli, baljában ágacska.

248. Kr. u.

33. Av.: IMP · CAES · C · VIB · VOLVSIANVS · AVG. mint a harminczkettedik szám.

Rev.: mint a harminczkettedik sz.

250. Kr. u.

34. Av.: IMP · C · C · VIB · VOLVSIANVS · AVG. Volusianus babérkoszorús feje.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · V. Stolába öltözött álló asszony, jobbjaiban kard és vexillum, ezen V, baljában ugyancsak vexillum s rajta XIII; a földön sas és oroszlán.

*Aemilianus császár.***252 Kr. u.**

35. Av.: IMP · C · M · AEMIL · AEMILIANVS · AVG · Aemilianus babérkoszorús feje, vállain paludamentum.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · VII · Egyebekben mint a harmincznegyedik szám.

253 Kr. u.

36. Av.: Mint harminczötödik szám.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · VIII · Mint a harmincznegyedik szám.

*As idősebb Valerianus.***251 Kr. u.**

37. Av.: IMP · LICI · VALERIANVS · AVG · Az idősebb Valerianus babérkoszorús feje.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · VI · Álló nő, kezeiben vexillumok, ezeken «V és XIII»; a földön sas és oroszlán.

253 Kr. u.

38. Av.: IMP · LICI · VALERIANVS · AVG · Az idősebb Valerian babérkoszorús feje.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · VIII · Egyebekben mint a harminczhetedik szám.

254 Kr. u.

39. Av.: IMP · VALERIANUS · P · F · AVG · Az idősebb Valerian babérkoszorús feje.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · VIII. Sas és oroszlán közt álló nő; kezeiben egy-egy vexillum, az «V. és XIII. számokkal.

*Gallienus császár, Valerianus fia.***251. Kr. u.**

40. Av.: IMP · GALLIENVS · PIV · AVG. Gallienusnak jobbra néző feje; vállain paludamentum.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · VI. Álló asszony, kezeiben egy-egy vexillum az «V. és XIII»-as számokkal.

252 Kr. u.

41. Avers mint a negyvenedik szám.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · VII. Sas és oroszlán közt álló nő, kezeiben egy-egy vexillum; fölirataik «V. és XIII.»

255 Kr. u.

42. Av.: IMP · GALLIENVS · P . . . Gallienus babérkoszorús feje.

Rev.: PROVINCIA · DAC · AN · X. Dáciának, stolában ábrázolt, álló geniusa, fején sisak kezeiben egy-egy vexillum, lábainál egyfelől a csőrében koszorút tartó sas, másfelől oroszlán.

256 Kr. u.

43. Av.: IMP · GALLIENVS · P A császár babérkoszorús feje.

Rev.: PROVINCIA · DACIA · AN · XI. Stolába öltözött, álló nő; kezeiben egy-egy vexillum, ezeken «V. és XIII.» lábainál egyfelől sphinx, másfelől oroszlán. ^{1—2}

¹ J. Eckhel: Doctrina numorum veterum. I. r. II. k. 4 kv. I. T. E. Mionnet: Description de médailles antiques, Grecques et Romaines. Supplément. II-ik k. 33. kv. I.

² Hol nincs egyéb említve, ott a veretek bronzból készültek.

XXXI. TÖRTÉNETI ADALÉKOK.

Commodus, miként a markoman háborúknak történeti vázlatában említém, a hosszú küzdelmek összes eredményeinek föladásával egyenlő béke megkötése után azonnal Rómába ment, mitsem törődve a folyton veszélyeztetett s oly sokat szenvedett provinciákkal. E meggondolatlanság, de valódi bűn új reményeket keltvén a durva szomszédokban, a barbárok nagyhamar el feledik a súlyos csapásokat, melyeket a szelid, de kitartó Marcus Aurelius és vezérei mértek reájok, s ismét megindulnak a harcziás mozgalmak és kitört volna Pannonia mint Dácia ellen a határnépek szövetséges háborúja, ha a császár kiváló legatusai: Vespronius Candidus, Manilius Fuscus, de különösen Pescennius Niger, ki Septimius Severus-szal korának legkiválóbb tábornoka, nem védelmezik erőyes kézzel Dáciát az északi vándor tömegeknek évenkénti, s a jazykoknak majdnem havonkénti betörései ellen. És e győzelmes védelem daczára is az általános háború még sem lett volna elhárítható, ha Commodust, elleneinek magán boszúja, a hűsítő serlegbe kevert méreg által meg nem öli.

Utódja Helvius Pertinax lőn, atyjának — Marcusnak — kiváló barátja, tisztelője, erőyes katona, kinek hosszú közpályáján alkalmá nyílt megismernie a közigazgatás minden ágát, a tartományokat, de különösen Dáciát, hol talán több évig szolgált mint procurator, a legvésteljesebb időkben pedig mint helytartó, s a keleti hadsereg főparancsnoka. Tartományunkban örömmel fogadható mindenki a derék tábornoknak császárrá való kikiáltatását, mert az elhalt nagy császárnak — Marcus Aureliusnak — méltó utódja lett volna, örömmel, mert ismerte a provinciát, annak minden igényét, baját, szükségletét, s mert itt szerzé babérjainak legszebbjeit. Az örömhírt azonban nyomon követé a gyász, a praetorianusok nem tudván elviselni a kemény, erőyes ember szigorát, meggyilkolták őt, uralmának nyolczvanötödik napján. E császárgyilkosság a vad zsoldosoknak teljes győzelmet jelentvén, a trónra, a világuralmat jelentő diadémerért legtöbbet igérő Didius Julianust kiáltják ki császárnak. A gyámoltalan pénztozsér trón-

foglalásának híret gúnymosolylyal hallották a birodalom minden részében, s a pannoniai legiók, vagy jobban a dunamellékiek, köztük a Legio XIII. Gemina is, Septimius Severust acclamálják uralkodójuknak.

Ezzel jobb napok derültek Apulumra, mint az egész provinciára.

L. Septimius Severus kezdi meg az erőteljes, hatalmas katona császárok sorozatát, kiknek uralma a tudományokat kedvelő és békés szellemű Antoninus Pius, de méginkább Marcus kormányával szemben nem a civilisációnak, a rendes fejlődésnek előbbre haladását jelzi ugyan, de föltétlenül szükséges volt, mert a birodalom nyugoti provinciáit s Africát már áthatotta — Dácia még kivételt képez — a rómaiság a nélkül, hogy erejüktől megfosztotta volna, míg Itália elhanyaglik, s a mily arányban gyöngülnek erői, ép oly mérvekben lépnek örökébe a provinciálisok, lassankint, még az irodalom művelését is magukhoz ragadva. Ők állítják ki a birodalmat védő hadseregeket, mi természetesebb tehát, mint ha tartománybeliek ülnek a világnak legelső trónjára is — itáliaiak helyett. De már az első század végén, s a második elején is uralkodnak provinciálisok: — a spanyol Traján és Hadrian, kik megszabják századuk irányát. Fogadott családjuk helyét ismét idegenek, afrikaiak Septimius Severus és dynastiája foglalják el. S. Severus a fekete világrészben Leptis Maior-ban (Lebda) született 146. ápril 11-én, elrómaiiasodott gazdag semita családból, melynek néhány tagja bejutván a senatusba, consulságot is viselt, de Severusnak szülői házában, magán körben még ősi nyelvüket beszélték, s rokonai közül többen épen nem, vagy nagyon keveset tudtak latinul. Mint ifjút rendkívül gondosan nevelték, megismerte a latin irodalmat, tudományosságot, volt érzéke és tehetsége is hozzá, sőt irogatott, és holtá után megtalálták latinul szerkesztett önéletrajzát is. A közpályát kora ifjúságában kezdé, s mint nemes és gazdag családból származó fiatal ember gyorsan haladt előre, és midőn Carnuntumban a legiók császárnak kiáltják ki, Pannonia Superior helytartója volt. Az új császár erőteljes, szép alkatú ember, föllépése határozott, tiszteletet parancsoló arcvonásai erőlyesek, — e külsőnek megfelelők szellemi tehetségei is. Ítélete gyors, éles és biztos, akarata szilárd, legyőz minden akadályt, nem hajlik meg senki előtt, s nem tűr meg idegen befolyást sem udvarában, sem a kormányzatban. Mint államférfi a legkiválóbbak közé tartozik: ép oly kitűnő katona, mint a milyen kitűnően ismeri a közigazgatásnak minden ágát, s méltán mondja Mommsen, hogy a modern Európának akárhány állama nincs úgy kormányozva ma sem, miként Severus alatt voltak az óriás birodalomnak még legtávolabb eső zúgjai is. Céljai, tervei lassan alakultak meg, — de ha megérlelé azokat lelkében, úgy eszközeiben nem volt válogatós: ravaszságot, erőszakot, — de mindent megengedhetőnek tartott, ha a birodalomnak jól fölfogott érdekei úgy kívánták. Nagy és nemeslelkű — úgy miként azt most értjük — nem volt, s fájának kegyetlenségét, boszuszomját sem vetkezheté le soha; vallási dolgokban könnyen hívő és babonás lévén, szerette és gyakran használta a horoszkopot, megtudandó a közeli vagy távoli jövőt. Életmódja egyszerű kora ifjúságától fogva, s mint császár sem ismerte a fényűzést. Az állam helyreállításának, újjászervezésének nagy munkájában, mit sem adván a hagyományokra, Augustusnak

ingatag, a császár és tanács közt megoszló kormányrendszerére, vas kézzel fogott mindenhez, háttérbe szorítva, de teljesen ki is szorítva a közügyekből a senatus befolyását, mert ama zord időkben, nyilvános pályáján szerzett tapasztalatok megdönthetetlen igazsággá emelék lelki szemei előtt, hogy Róma csak úgy menthető meg, ha összegyűjti és mozgásba hozza annak minden erejét; — erre pedig meggyőződése szerint, csak katona kormány lehet képes. Itáliával épen úgy bánt el, mint a senatussal, háttérbe szorítá azt, megfosztá előjogaitól a tartományok javára, melyek gondoskodásának legfőbb tárgyai valának — életének utolsó perczéig. A hálás elismerés nem is maradt el, mert egyetlen császár nevét sem emlegetik annyit a provinciák fölíratái, mint az övét.

Gondoskodása különösen a két Pannoniára s Dáciára terjedt ki. Ott tevék homlokára a diadémot, emitt örömmel üdvözlék mint császárt, különösen a Legio XIII Gemina, mely a birodalomnak legkiválóbb hadtestei közé tartozott, s melynek legatusa oly nagy számú segédcsapattal rendelkezett, hogy szükség esetében 20—25000 embert állíthatott volna a császár parancsai alá. S meglehet, hogy legiónk is elment Italiába, és talán harczolt egykori legatusa Pescennius Niger ellen is, bár erre vonatkozólag nincsenek adataink. A császár ellenfelének legyőzése után azonnal a Dunához jött, s meglátogatván a pannoniai és moesiaí állandó táborokat, fölkereste Dáciát is, s miként ott, úgy itt is személyesen intézkedett a kellő védelem, a tartománynak teljes biztosítása érdekében. Mély, stratégiai belátással bővíti ki a várrendszert, s rendeli be Moesiából a Legio V Macedonicat, a helyőrség erősítésére. Gondja kiterjed a városokra is: Apulum municipiumnak választási jogot engedélyez, Potaissat coloniává emeli, Ampelumban a tanács hálálkodik neki. Figyelmét a legesekélyebb dolgok sem kerülnek el, s hogy rendelkezései csakugyan az ő szellemében hajtassanak végre, testvérét, Getát teszi helytartónak, kinek működését, kormányát Apulum lakossága, az ageré, de távolabbi városok is, így Potaissa hálás emlékezetben tarták sokáig, s Statius Priscust kivéve, egyetlen helytartóra sem vonatkozik annyi fölírat, mint Septimius Getára. Ez intézkedések rendkívül népszerűvé tevék a császárt mint kormányzót, s a közönség élénk figyelemmel kísérvén mindent, mi az imperatorral történik, aggodalommal leste a praetendensekkel vívott harczairól szállongó híreket, és az apulumi Maris híd mellett álldogáló, a jövőről beszélgető lydek Albinus legyőzetésének előjelül tekintik, hogy a hegyek felől szálló isteni sas (Numen Aquilae) reácsapott három viperára, melyek közül az egyik — a legerősebb megragadván a merész támadót, Jupiter madara már veszélybe jut s legyőzetik, ha a segélyére siető Aurelius Martinus Basus és Aurelius Castor meg nem mentik.¹ A három vipera alatt Severus három ellenfelét: Didius Julianus, Pescennius Niger s Clodius Albinust értik a jámbor dedicalók, kik a nagy eseményt megörökítő fölíratot magas oszlopra véseték, s valószínű, hogy szentül hívek mikép nekik is van részük a császár-

¹ Eph. Ep. II. 307. l. 397.: J(ovi) O(ptimo) M(aximo) Aur(elius) Martinus Basus et Aur(elius) Castor po(ntem) Lydi circumstantes viderunt Numen Aquilae descidisse monte supra dracones tres. Valida v(i)pera supstrinxit aquila(m). Hi s(upra) s(cripti) aquila(m) de periculo liberaverunt. V(otum) l(i)bentes m(erito) p(osuerunt).

nak lugdunumi (Lyon) nagy diadalában. Ily körülmények között a markoman háborúk pusztításait, Commodusnak gondatlan és lanya kormánya idejében bekövetkezett hanyatlást a tartomány gyorsan kihevervén, a föllendülés átalános lesz. Potaissa, Micia stb. fényes középületeket emelnek, Apulum Severus alatt éri el fejlődésének tetőpontját, s a virágzó ipar, kereskedelem általános jóllétet teremtven, városunk rohamosan épül, és a birodalom nyugoti provinciaiban alig van egyetlen colonia vagy municipium, melynek annyi a templomokra, középületekre, azoknak emelésére, átalakítására, megújítására vonatkozó föliratos emlék maradt volna fönn, mint épen Apulumból. S ez, bátran mondhatjuk, így volt az egész imperiumban. Severus tehát valódi lelki örömmel tekinthetett végig Rómának óriási területén, mert nincsen annak egyetlen foltja sem, hol kezének áldásos nyomai ne lettek volna észrevehetőek, — s mennyire fájhatott szívének, lelkének a tudat, hogy holta után ismét visszaesés fog bekövetkezni. Úgyis lőn. Caracalla idejében nagyon borús napok következtek Dáciára.

Caracalla (211—218.) kormányának első éveit a markomanok és quadok által keltett határmozgalmak töltik ki, de a melyeket a régi megosztási politika, s főleg járadékok fizetése által még sikerült lecsöndesítenie, s az imperium tekintélyét legalább a quadokkal szemben annyira helyreállítania, hogy ezek hajlandók valának a régebbi hűbéri viszonyt is elismerni. A siker azonban nagyon mulékony lehetett, mert 214-ben, tehát egy évvel a német törzsek békéje után Carnuntumba teszi át fő hadi szállását, s a közép Dunának egész mellékén megújul a harcz, és mint Marcus idejében, ismét a markomanok, quadok és jazygok viszik a főszerepet. Csatlakoztak a szabad dákok is, és rabló hordák fölprédálták a tartománynak egész éjszaki részét. Mintha az öszszes határnépek közös háborújának rémes évei következnének be újra. A császár személyesen küzd a barbarok ellen: a dunamellékiekkel békét köt még ugyanazon évben; a quadok elismerik főnhatóságát, s Caracalla kivégezteti hűtlen királyukat (Gabiomarust); a jazygokkal szintén szerencsésen harczol, fölveszi a Sarmaticus nevet is, de sikerei nem riasztván meg a szabad dákokat, ezek tovább harczolnak, s a Legio V Macedonica és Legio XIII Gemina együttes erőfeszítései sem tudnak véget vetni dúlásaiknak, a lakosságot teljesen tönkre juttató guerilla harcznak. A császár erre személyesen látogat el a tartományba, s megjelenésének volt is némi hatása, mert a dákok kezeseket adnak, de alig távozik Caracalla Thraciába — sorsára hagyva a tartományt — írja Dio — újra megindulnak a harczok,¹ hogy meg se szűnjenek Maximinus trónra léptéig.

Caracalla Ázsiában Carrhae mellett, az összeesküdt törzstisztek által meggyilkoltatván (217. ápril 8.) a hadsereg a szintén afrikai származású M. Opelius Macrinust az összeesküvés fejét kiáltja ki császárnak. Az új uralkodó (217—218.) nem bírván semmi népszerűséggel, rövid kormánya is czéltalan kapkodás lévén, Dácia helytartójává korának legnagyobb szédelgőjét, Marcius Agrippát

¹ Dio Cass. 77.; 16., 20., 78.; 13., 17., 27. Spart. 5. 6., 10.

nevezi ki hálás viszonzásul jó szolgálataiért. A tehetetlen ember egy pillanatra sem lévén képes a helyzetet megjavítani, a tartomány sorsa rosszabbra fordul minden nap; a dákok tovább folytatják dúlásaikat, s a helytartó csakis keze-seiknek visszaadása és jelentékeny pénzüsszegek lefizetése után tudja őket pár hónapra elcsöndesíteni. Macrinus halála után ismét megkezdődnek a villongások, s Heliogabal, Severus Alexander uralma idejében folyton tartanak azok.

A szelíd, ábrándos és félénk Severus Alexander Mogontiacumban az elégtelen katonák által megöletvén, a hadsereg és gárda C. Julius Verus Maximust kiáltotta ki császárrá, az egyszerű thraciai paraszt fiát, ki közlegénységen kezdte a szolgálatot Septimius Severus idejében. A nagy uralkodó halálakor még csak centurio volt, — Caracalla tribunná teszi, de a carrhaei catastropha után kilép a hadseregből, nem akarván tovább szolgálni egykori ura fiának gyilkosait. Heliogabal pusztulása után visszakéri rangját, és Severus Alexander Germania helytartójának nevezi ki, s ő volt talán a rajnaparti hadjáratok főparancsnoka is. A germanok elleni háború rég el lévén határozva, a sereg készen állott Mogontiacumban (Mainz) s a legiók égtek a vágytól megkezdenni a harczot, melynek eredménye csak győzelem, s ezzel gazdag donativum lehetett, midőn Severus Alexander újra diplomatisálni kezd. A sereg e békeactióban a gyűlölt és tehetetlen senatus befolyását, de méginkább a császár anyjának kezét sejtven, összeesküvés keletkezik, s az imperatort meggyilkolják saját sátorában. Maximinus aztán egy pillanatig sem habozott a háború megindításával.

Az új császár katona volt testtel lélekkel, s a legiók szerették a kemény, erélyes, igazságos embert, ki egyenlő mértékkel mért mindenkinek mint császár is (235—238), ki époly előzékeny maradt a bibor palástban egykori tisztársai és alárendeltjeivel szemben, mint volt előbb. Így ő is megbizhatott a hadseregben — föltétlenül, mert legionariusok mint tisztok a katonának valódi eszményképét, prototypját látták benne, ki megvédi érdekeiket, jutalmazza szolgálataikat, míg a senatus és Alexander — ez a valódi polgárcsászár, szűkmarkúak, tehetetlenek, diplomatisálnak még ott is, hol tenni kellene, tenni erélyesen a provinciák érdekében is, melyeket a barbárok folytonos berontásai már az anyagi bukás és romlás szélére sodortak. Szívesen fogadták tehát a tartományok is a katona uralom inaugurálását, mert az teljes biztosságot ígért a jövőben is, legszebb férfi korát ért s époly kitűnő katona fia lévén a császárnak, mint a milyen ő maga.

Maximinus volt a birodalom első uralkodója, ki tisztán katonai pályán szolgálván, nem viselt soha polgári hivatalt, s gyűlölte is a polgári életet, a senatust ezerféle corruptiójával, alacsonyságával, alkotmányával együtt, mely már holt betű volt, szellem és erő nélkül, csak arra alkalmas, hogy szaporítsa az imperiumnak milliónyi baját. A senatus tehát mit sem várhatott az új imperatortól, ki azzal kezdi uralmát, hogy a diadémet a sereg megbizottjai által téteti homlokára, s nem kéri az atyáktól trónraléptének helybenhagyását, fiát pedig a főtisztek gyülekezetében emeli társceszárrá; az Alexander alatt működött államtanácsot azonnal elbocsátotta az udvari személyzettel együtt, sőt a fővárosba el sem akart menni, nem lévén hajlandó kitenni magát az előkelő-

ség és középosztályok gúnyjának, ő a finom modorban, de még az irodalmi latin nyelvben is járatlan, műveletlen barbár, kinek csak annyi jogcíme volt a trónra, hogy vitéz és szerencsés katona, ki a parquett-en esetlen és ügyetlen, míg a háború ezer veszélye közt és a táborban jól érzi magát s otthon van. Így áthidalhatatlan ellentét keletkezett a patres amplissimi s a császár között, melyet a helyett, hogy megkísérlettek volna becsületes úton kiegyenlíteni, vagy legalább enyhíteni, még élesített mindegyik fél, kiki a maga módja szerint: a senatus alattomosan, összeesküvések szövése által, Maximinus meg nyíltan, jószágkobzások, halálítéletek stb. által. A polgári ügyek igazgatásával az imperator mit sem törődve, Rómát a gárda parancsnokára, Vitalianusra bízta, magának csak a katonai dolgokat tartván fönnt. Néhány hónap múlva a praefectus is oly népszerűtlen volt, mint maga a császár, úgy, hogy Maximinusnak a Leg. II. Parthicán kívül nem volt a legcsekélyebb tartaléka, támasza sem.

Uralma, hatalma, fegyvereinek erején nyugodott tehát, annál biztosabban, minél több győzelmes háborút vívhat. A germániai teljes sikerrel végződve, az imperator visszaállítja a régi limest, megszállja újra a Traján által elfoglalt, de később veszendőbe ment tizedföldeket, s ezzel a szomszéd a fenyegetett provinciákban oly népszerű lett, mint elődjei között igen kevesen.

A rajnaparti harcok szerencsés befejezte után Pannoniába érkezett, s Sirmiumba készült Dácia megszabadítására, melynek helyzete Caracalla óta már valóban tarthatatlan volt. Maximinus a hadjáratra a Legio I. és II. Adiutrixot, a II. Italicát s a dáciai V. Macedonica és XIII. Geminát használta föl. Oly haderő küzdött tehát hegyeink közt, milyent a hódítás óta nem láttak a tartományban. Az erélyes föllépést teljes siker koronázta. A magok között is egyenetlen dákok és szövetségeseik vereséget vereség után szenvedve, teljesen szétszóródtak, s a tartomány néhány évre ismét teljesen megszabadult a dúlások és rablásoktól. Megérdemelte tehát a Dacicus Maximus és Sarmaticus melléknevet.¹ A harcias császár azonban e küzdelmeket csak a góthok és sarmaták ellen indítandó írtó háborúk bevezetésének tartá, mert a provinciákat biztosítani kívánta egyszer mindenkorra, Róma határait pedig kiterjeszteni egész az Oceanig.² S meg is teszi vala, ha a sors kedvez életének.

¹ Capit: Maximini duo. c. 13. Pacata Germania Sirmium venit, Sarmatis inferre bellum parans atque animo concupiens usque ad Oceanum septemtrionales partes in Romanam dicionem redigere. Quod fecisset, si vixisset ut Herodianus dicit. A Germanicus Maximus, Sarmaticus Maximus, Dacicus Maximus mellékneveket tartalmazó fölíratok gyakoriak hazánkban: C. J. L. III. 3708, 3722, 3730, 3732, 3735, 3736, 3740, 4630. A Legio I. Adiutrix részvételét a háborúban bizonyítja: C. J. L. 3660: ... Aur(elius) Satull(us) Mil(es) Leg(ionis) I. Adi(utricis) vixit annis XXIII., stip(endiorum) VI. incursu hostis Daciae decedit... A Legio II. Adiutrix egy közlegényét a C. J. L. III. 3336 sz. fölírata „Desideratus in Dacia“ nevezi. Tehát elesett. A Marcus Aurelius idejében szervezett Legio II. Italica részvételéről emlékeznek C. J. L. III. 5218: D. M. Aur(elio) Justino Militi Leg(ionis) II. Italicae (obito) in exp(editione) Daccisca... C. J. L. III. 4857: D. M... Vep... Quartino mil(iti) Leg(ionis) II (Italicae) P(iae) (felicis vagy fidelis) (obito) ann(orum) XXXV. stip(endiorum) IIII. bello DVC· CO (késégtelenül bello Dacico) desider(ato)...

² Capit. Maxim. c. 13.

E hadjáratokkal karöltve járt a birodalom úthálózatának kibővítése, különösen a Rajna és Duna mellett, s nincs az imperiumnak egyetlen provinciája sem, melyben ne dolgoztak volna mérnökei. Hadi vállalatai és seregének teljes biztossága érdekében tekinté föltétlenül szükségesnek a közlekedés lehető megkönnyítését. Egyéb dolgairól nagyon keveset tudunk, s a mi fönmaradt is, az ingerült, elkeseredett római néptömeg közvéleményének nyilvánulása, vagy a dühöngő senatusé, mely egy pillanatra sem szűnt meg izgatni a csőcseléket a fővárosban, izgatni a tartományi helytartókat, főhivatalnokokat, s a provinciákban lakó nagy családokat, különösen Afrikában, hol néhány ó-kori Croesust keményen sújtának az imperatornak szigorú pénzügyi rendszabályai. Ebből Carthago vidékén parasztlázadás támadt, s e kicsinyes eset volt a császár és fia bukásának kezdete. A lázadók meggyilkolván a procuratort, vezéreik, hogy elkerülhessék a halálbüntetést, a legmerészebb játékot kísérlék meg: császárnak kiálták ki a jámbor és dúsgazdag Gordianust, ki fiát társul vévén, első intézkedésül a Maximinushoz hí maradt Legio III. Augusta legatusát Capellianust fosztá meg állásától. A tábornok azonban támadással felelt, s az ifjabb Gordian elesett, az idősebb pedig félelmében fölakasztá magát. Ezzel vége lett volna a lázadásnak, ha a senatus — átok alá vetvén s a haza ellenségének nyilvánítván Maximinust és fiát, — el nem égeti a visszavonulás hídját. Ez elhamarkodott lépéstől utóbb maguk is megriadtak, s fölkérlik közvetítésre magát a császárnét is, de hiába, visszautasítottak. Küzdeniök kellett tehát a végsőig, s a küzdelem csak az egyik vagy másik fél teljes bukásával, jobban megsemmisülésével végződhetett. A senatus lázas izgatottsággal készült tehát, s kimondván elvileg a katonai és polgári főhatalom kettéválasztását: a collegiális kormányt tekinték az alkotmány és közszabadság legjobb és egyedüli biztosítékának — a békés, gazdag és közbecsülésben álló D. Caelius Calvinus Balbinust és a szegény sorsból a legmagasabb katonai rangra emelkedett M. Clodius Pupienus Maximust választják augustuszokká azon határozott czélzattal, hogy Balbinus a közigazgatást és annak minden ágát, Pupienus pedig a hadügyeket vegyesse s végezzen Maximinusszal. Sajátságos ironiája a sorsnak, hogy a senatusnak, a legaristocraticusabb testületnek legelszántabb védője Pupienus, s a császárság korlátlan hatalmának praetedenise, sőt tényleges birtokosa még: Maximinus, mindketten oly rétegekből emelkedtek föl, melyeket, ha a senatus észrevett is néha, mindig megvetett! S Maximinus hozzá még barbár is! És ez az egyszerű jelző lázba hozta a vénhedt Itáliát, merevült tagjai újra megéledtek, meg egy pillanatra s Maximinus elbukott, el, megfoghatatlan késlekedése miatt, mert ha a mozgalmak kitörésének hírére azonnal átkél az Alpokon s Rómára csap, úgy sikere kétségtelen. Hisz a hadsereg mellette volt, még a Legio II. Parthica is elhagyá albanoi castrumát; részt vett Aquileia sikertelen ostromában, de a császár még mindig késett, késett kimondani Julius Caesar szavait: *alea iacta est*, s ez alatt a senatus, az aggoknak, életük végső szakában néha előforduló, akadályt nem ismerő, eszközöket nem válogató sietségével készült, szervezkedett, fenyegetőzött, különösen a Legio II. Parthicával szemben, hogy kardélre hányatja Albanoban visszamaradt övéiket! s a legionariusok, kik soha egy pil-

lanatra sem riadtak meg a legvéresebb harcokban sem, kik ott küzdöttek Sept. Severus sasai alatt Ázsiában, messze keleten a parthokkal, vagy messze éjszakon Britanniának ködös, zord hegyei és szűk, nedves völgyei között a vad caledonokkal, megrémültek nejeik, gyermekeik véres árnyától, s föllázadván, a gyanutlan, fiával együtt épen ebédelő Maximinust meggyilkolták.

A senatus e hirre Balbinust és Pupienust újra acclamalta, s kihirdetvén a határozatot, a palotába akarák kísérni őket, midőn legnagyobb meglepetésükre óriás tömeg csöcselék s a praetorianusok útjokat állják, követelvén, hogy Gordianus is nyilváníttassék Augustusnak. A megrémült atyák megtevék, de a lázadás azért nem szűnt meg, sőt a vérszemet kapott tömegek folygújtván néhány házat, a gyorsan terjedő tűz elhamvasztá a városnak jelentékeny részét. A senatus tervei tehát füstbe mentek, a collegialis kormány megszűnt, a birodalomnak ismét három császára volt, kik közül a legifjabb Gordianust ismét katonák emelték trónra!

Ezzel legalább egy időre biztosítottak látszott a béke: Maximinusnak Italiában lévő hadai hűséget esküdtek Pupienusnak s haza mentek csöndesen.

Az uralkodók — Balbinus és Pupienus — a legjobb egyetértésben élvén, — Gordianus még félig gyermek volt — a senatus idylli napoknak örvendett. Nem sokáig tartott dicsősége. Az imperatorok között véleménykülönbségek támadván, lassankint elhidegültek egymástól; a praetorianusokat sem tudták megbékíteni, sőt napról-napra elégtelenebbek lőnek, különösen azután, hogy kiszűltek a senatusnak Gordianus ellen táplált titkos céljai. Csak szikra kellett már, hogy kitörjön a lázadás, s az ki is gyuladt, midőn Pupienus az Eufrat, s Balbinus a Dunához volt indulandó a góthok, karpok, dákok stb. ellen, és a senatus azt hívé, hogy egy kemény hangú rendelettel, a császárok távollétének idejére csendre szoríthatja a féktelen gárdát. Nagyon megcsalódott, de e csalódás életébe került a két imperatornak. Gordianus egyedül maradt a trónon.

Ezzel megkezdődött a visszatorlás Maximinus hivei ellen. Afrikában Caepellianust kivégezték, a Legio III. Augustát föloszlaták s helyére a XXII. Primigeniát küldék. Dáciában épily véresen dúlt a félig gyermek császár helyett uralkodóknak indokolatlan boszúja. A procuratort halálra ítélték,¹ halálra azokat, kik Maximinus fénykorában nyíltan hozzá csatlakozván, hívek maradtak a vész napjaiban is; elítélték kezelő tisztjeit, megölték az általa kinevezett tartományi kormányzót,² legio parancsnokait, a tribunokat s ha nem oszlaták is föl a Legio V. Macedonicat és XIII. Geminat, — mint az africai III. Augustat, — legalább megtizedelék.³ Mennyi könnyet, keservet, bánatot okozhatott e hivatalos boszú a tartományban, melynek megmentője, valódi megváltója vala Maximinus, hol annyi hive volt!

¹ A. Axis Aelianust? C. J. L. III. 1422., 1423., 1456.

² Talán azt a legatus consularist, kinek nevét kitörölték a fölíratból. C. J. L. III. 1066.

³ Capit. Vit. Max. c. 15 : ubique amici et administratores et duces tribuni et milites Maximini interfecti sunt.

Az ifjú császár aerája nagyon rossz előjelekkel kezdődött. Udvarában valódi hárem gazdálkodás folyt, eunuchok intézték az ügyeket, s III-ik Gordianus eltűrt, elnézett mindent. De e szerencsétlen viszonyoknak hamar vége lőn. Az imperator nőül vévén Furia Sabina Tranquillat,¹ a derék és erélyes C. Furius Sabinus Aquila Timesitheus leányát, apósát azonnal gárdaparancsnoknak nevezi ki,² s a tábornok az udvart és kormányt azonnal megtisztítja a selejtes elemektől; megkísérlette megjavítani a pénzügyeket is, de főképen a hadsereg állapotait. A meglazult fegyelmet helyreállítja, rendes fölügyeletet hozott be, és szigorú szolgálati szabályzatot.³ Így nyugton tekinthetett a jövőbe, bár az Al-Dunánál végtelenül nyomasztó erővel kezdtek jelentkezni a karpok, gothok, kik betörvén Moesia inferiorba, elpusztíták Tyrát a Dniestr mellett. Támadó háborúra azonban még sem gondolhatott a gárda-parancsnok, erre nagyon gyöngye volt a birodalom; a megelőző irtózatossá rázkodtatások legjobb erőitől fosztván meg az imperiumot, örvendett mindenki, ha a határok biztosak valának, nyugodtak és engedelmesek a legiok, és jók a védelmet megkönnyítő utak. Ennyi elég is volt a végeken tolongó barbárok ellen, ha betöréseiket nem lehetett is mindig megakadályozni. De a védelmet csak a helyszínén szervezhetvén valóban célra vezetően, a császár és apósa fölkeresék Moesiát, majd Thráciába mennek, jelentékeny, a perzsa háborúra összepontosított haderővel, s szerencsén küzdenek a barbarokkal, legyőzvén a gothokat, mint sarmatákat.⁴ Moesia tartózkodásuk idején kiterjeszték figyelmöket Dáciára, mint szomszédos vidékeire.

Viminacium (Kostolacz) colonia rangot kap, s fölruházzák pénzverési joggal; Dácia valószínűleg Gordianustól kapja a tartománygyűlést, melynek — sajnos — csak egy fölirata maradt fenn,⁵ de sokat tehetett a városokért is, mert Sarmizegetusa ordója oltárt emel 239-ben a császár tiszteletére Apulumban, s eme föliraton olvassuk először, hogy a Colonia Dacica metropolis lett;⁶ Napocaban a császár és nejének jóvoltáért L. Lael. Terentianus aedis praefectus Jovi Optimo Maximo, Junoni Reginae, Minervae dedicatioval szentel fogadalmi követ.⁷ A tartományt tehát életképesnek tartá a császár, védhetőnek, s reformjainak célja kétségtelenül az volt, hogy a provinciának védőképessége és általános jólléte emeltessék. Ekkor Dáciának még meg van régi integritása, sőt talán nagyobb terjedelmű, mint a milyen a hódító Traján idejében volt. Éjsza-

¹ Gord. tertius, c. 23... adulescens Gordianus... duxit uxorem filiam Timisitheii doctissimi viri, quem causae eloquentiae dignum parentela sua putavit et praefectum statim fecit. A császárnéra vonatkozó föliratokat ld. Henzen: Acta Arvalium: p. CCXXIV. és 117. kv. C. J. L. II. 110., 4607., C. J. L. III. 132. stb.

² Gord. tert. c. 23.

³ Gord. tert. c. 28. Idem cum esset praefectus, arma militum semper inspexit. Nullum senem militare passus est, nullum puerum annonas accipere. Castra omnia et fossata eorum circumibat. Noctibus etiam plerumque vigilias frequentabat.

⁴ Gord. tert. c. 26.: Fecit iter in Moesiam atque in ipso procinctu quicquid hostium in Thraciis fuit delevit, fugavit, expulit atque summovit.

⁵ C. J. L. III. 1454.

⁶ C. J. L. III. 1175.

⁷ C. J. L. III. 858.

kon a vallum, és a vallumon túl lévő regio római főnhatóság alatt van, s ez alsó-kosályi fölírat eléggé igazolja;¹ de álljon itt maga az eredeti szöveg:

DEAE_{nem}ESI
REG_{in}VALVA
LEN_{tin}VSBF
COS_{miles}LE
XIII·_g·GORDI
AED_{il}COLNAP
ACENSSVBSI_g
SAMVMCVMREG
{tr}ANSVAL{lum}
iMPDNMA_{nt}GORDIAGVS
to et αVIOLAαCOSX//

Deae [Nem]esi reg[in(ae)] Valen[tin]us b(ene)l(iciarius) co(n)s(ularis), [miles] le(gionis) XIII. [g(eminae)] Gordi(anae), aed[il(is)] col(oniae) Nap(ocae), a cens-(ibus) subsi[g(navit)] Samum cum reg(ione) [tr]ans val[lum] i[m]p(eratore) d(o-mino) n(ostro) M. A[nt(onio)] Gordi(ano) Augus[to et A]viol[a] co(n)s(ulibus) X. [kal.]

Torma Károly e fölírat utalása alapján átkutatván északi Dáciát, a vallumot constata¹ta, constata¹ta, miként fönnebb leírtam, sáncaival, castrumaival együtt, melyeknek jelentékeny része még ma is ott áll, vetekedve a brittanniai hasonló művekkel! És mégis akadnak kételkedők! Jó szerencse, hogy ezek mindnyájan az íróasztal mellett, a táborkarnak nagyszabású térképeiről vizsgálták és ítélték meg a helyzetet, de nem a helyszínén. Hogy mit érnek az ily módon keletkezett okoskodások, mit a teoriákból szőtt, a valósággal össze nem hasonlíthatott érvek, s az ily argumentumokkal indított támadások, arra nem kell szót vesztegetnem, — Torma eléggé megfelelt. De legújabbán ismét akadt szak-

¹ C. J. L. III. 827. Torma K.: A limes Dacicus felső része. 4-ik l.

értő, ki újra kezdi a már befejezett harczot, saját gyártmányú argumentumokkal, melyeknek jellemzésére csak annyit mondok, hogy a különben teljes elismerést érdemlő tudós, nem azt olvassa, mi a kövön van, s nem azt rajzolja, mit a vésnök oda metszett! S vajjon helyes ez? ha másodrendű író teszi egy jelentéktelen hypothesis igazolására, — tegye, ha kedve van hozzá, de midőn az egész világot érdeklő vállalatról van szó, mint a Corpus Inscriptionum Latinarum, úgy valóban tiltakoznunk kell ellene, vagy jobban constatálnunk azt, mit a tények mondanak, melyekkel homlokegyenest ellenkezőt akar valaki állíttatni ama forrással, mely a rómaiságnak legelső kútfői közé tartozik.

Az alsó-kosályi fölírat regio trans valluma — írja Torma, önként érthetőleg az a földterület volt, mely Kis-Sebes és Tihó közt kimutatott vallumon, a limes Dacicus felső részén túl, illetőleg azon kívül feküdt, vagyis Dácia északnyugati szögletének, s északi részének szomszédjába esett barbar föld, mely, ha tán nem is tartozott egyenesen a provinciához, annak kiegészítő részét nem is képezte, de a rómaiak hatalma is clientelája alatt állott mindenestre, mint e tény mellett az idézett fölírat tanúskodik, elmondván, hogy a regio trans vallumot Kr. u. 239-ben ismét census alá fogták. Hogy a clientela alig lehetett folytonos, ha az említett fölíratból nem tudnók is meg, nyilvánvaló e vidéknek Dácia tényleges határán kívül fekvéséből. A provinciától vallum által elválasztott vidék, habár a határőrség folytonos fölügyelet alatt tartotta is, bizonyára elég alkalmat lelt magának a római sas szárnyai alól menekülni, s a kötelék, mely a vidéket Dáciához csatolta, valószínűleg nem volt annyira szoros, hogy a regio transvallumot Dácia állandó kiegészítő részének tekintsék. E vidéket legalább eleinte harczias barbárok lakhatták, kik ellen a provincia határait meg kellett erősíteni, utóbb azután, ha nem romanisaltattak is, de köztük, s a rómaiak közt kereskedelmi összeköttetés, patronatus, és sok más érdek alapján, főleg pedig a fegyver hatalma következtében oly szomszédi viszony fejlődött ki, mely utóvégre clientelára, a függőség bizonyos mértékére, sőt épen adófizetésre vezetett.

A regio trans vallum kiterjedését, határait, írott, positiv adatok teljes hiányában természetesen nem lehet határozottan körülírni, — csak hozzávetésekre vagyunk utalva, melyeknek alapját a természeti viszonyokon, a hely fekvésén kívül főleg az eddig ismert régiségleletek képezhetik, a határokat pontosan kijelölni csak akkor lehetvén, ha a Szilágyság, s a délkeleti Felföld összes északi részei, archaeologiai tekintetben át fognak vizsgáltatni.

A Samus vidékével határos regio transvallumot Torma szerint az a terület alkothatta, mely a Réz és Bükk hegység, illetőleg a Kőrös, Berettyó, Kraszna és Szamos folyók között terül el mintegy a tájig, hol a hegységek kifutványai a bihar- és szathmármegyei lapályra kezdenek simulni, a melyen jelentékeny számú barbartanya nyomai mutathatók ki, azt bizonyítván, hogy a regio transvallum sűrű népességgel birt.

Hogy Dácia nyugoti szomszédjai a római foglalást megelőzőleg s annak tartama alatt a jazygok voltak, az ó-kori írók határozottan említik¹ s aligha-

¹ Ptolem. I. 1. III. 7.

nem ez a nép lakta a regio transvallumot is. Dio Cassius mondja,¹ hogy Decebal a jazygok területének egy részét elfoglalta s hogy az elfoglalt földet Trajántól nem nyerhették vissza. Több mint valószínű, hogy ez elfoglalt terület a belső vallum kiépítése után később regio transvallumnak nevezett vidék volt, mely tán épen e miatt vált pörössé a Decebal országát birtokba vett, s ahhoz teljes jogot, a fegyver jogát formált rómaiak, s az ősi birtok elszakított részére igényt tartó jazygok közt. Ugy látszik, hogy e földterület, habár folyton római birtoknak tekintetett is, de valószínűleg nem lévén szorosan Dáciához csatolva, a Samus regiojával együtt alig volt egyéb, mint a császári fiscusnak a provincia szomszédjában, barbar földön lévő oly dominiuma, melynek lakosai, hol adóztak, hol pedig revoltálva az adót, ideig-óráig megtagadták, hogy ismét adófizetőkkel váljanak.²

Az éjszaki részekre vonatkozólag teljesen egyetértek a nagyérdemű Goosszal, midőn írja,³ hogy a vallumon túl éjszakra nem kereshetünk sajátképi római telepéseket, hanem csak oly népeket, kiknek a kormány területeket jelölt ki állandó tartózkodásra, s ezek részben az asdingek lehettek, kiknek lakhelyei Jordanis szerint a Kőrösig érnek, tehát oda, hol a vallum kezdődik; voltak dákok is, kik Maximinus által leveretvén, függési viszonyba kerültek Rómával szemben. E népeknek hűbérisége mellett látszik bizonyítani még az a körülmény is, hogy egykori területeiken gyakran fordulnak elő, a római veretek egységétől teljesen eltérő barbar arany érmek Gordianus sugárkoronás fejével,⁴ Philippus Arabséval,⁵ vagy épen csak a néhány pénzdarabról ismert Sponsianus-éval,⁶ a legtöbbször teljesen érthetetlen körirattal. Az astingok aligha érmeltek, de a jazygok, s a késői dákok talán megtevék. Ez esetben a pénzek egyik vagy másik néptől származhatván, alakjukkal kétségtelenné tennék a hűbéri viszonyt.

A császár az Al-Dunától keletre ment a Sassanida Ardeskir ellen. Fegyvereit nyomon követte itt is a győzelem, s már befejezendő lett volna a dicsőséges háború, midőn apósa Timesitheus hirtelen meghalt. Utódjául Philippus Arabsot, seregének legkiválóbb tábornokát nevezi ki Gordianus. Az álnok arab azonnal megváltoztatá a körületekintő Timesitheus intézkedéseit, — mire éhség támadt, — de ő a zúgolódó sereg előtt Gordianusra hárítá a gonoszul kitervelt hibát, teljes tehetetlenséggel vádolva őt, képtelennek nyilvánítá a hadjárat tovább vezetésére. A legiók erre Philippusnak császártárssá avatását követelték,

¹ Dio Cass. LXVIII. 11.

² Torma K. A limes Dacius felső része. — 102 kv. 1.

³ C. Goos: Studien zur Geographie und Geschichte des Traianischen Daciens. 69. kv. 1.

⁴ Av: IMP · GORDIANVS · PIVS · FELT · AVG. — Az ifjú imperator sugárkoronás feje. Rf. MLETHRM · PROPVGNATOREN. PII. Haladó Mars, jobbról lándzsa, balra pajzs. Eckhel: Doctrina Nummorum VII, 316.

⁵ PHILIPPVS · TIVS · AVGG — Róma szárnyas feje. Mintáját a családi érmekről vették. — Rv. ENTLOICKCSS. Álló katona, jobbra lándzsa, balra golyó. — Durva izléstelen munka; Eckhel Doct. Nummorum VIII, 329.

⁶ Av. IMP · SPONSIANI. Szakálltalan arcú férfifej sugárkoronával. Rv. GAVG. Oszlop, rajta szobor, alul két halász, togába öltözött férfi s egy augur lituus-szal. — Eckhel: Doct. Numm. 340.

hogy ő folytassa tovább a háborút. A gyöngye ifjú nem tudván, vagy félvén ellentállani, teljesíté az ingerült, vad nép követelését, s ezzel elérte végzete. Philippus egészen háttérbe szorítá őt, később pedig megölette, bár a tanácshoz intézett levelében azt mondja, hogy Gordianus természetes halállal mult ki. A senatus elismervén az új egyeduralkodót, Philippus azonnal békét köt, és Rómába siet, hogy felöltse bitorát.

Kormányának történetét nem igen ismerjük, — a források rendkívül hiányosak, szakadozottak, jóformán csak sejtésekre, föltevésekre vagyunk utalva, — ezek pedig vajmi kevésbé pótolhatják a positiv adatokat. Annyi kétségtelen, hogy uralma époly katonai jellegű, mint Maximinusé, bár dynastiája biztosítása érdekében, a senatus iránt sok előzékenységet tanusított.

Első éveit az Al-Dunánál és Dáciában, a gótok és karpokkal vívott harcrai töltik be. A gótok a történetben való első föltűnésük idején a keleti tenger partjain laknak, s folyton előbbre tódulva, részben ők idézik elő a markoman háborúkat, s midőn nem sikerül nekik áttörni a birodalom határain lakó, részint már letelepedett barbárok övét, hogy a Dunához jussanak, keletre fordulnak a szlávok ellen, s 200 körül már a Pontus környékein tanyáznak. Dáciát ekkor a közbeeső bastarnok telepei védik meg a folytonos háborgatás ellen. A gótok ez időben még nem egységes nép, — törzsfőnökök vezérlete alatt élnek. Föllepésükben, támadásaikban, nincs és nem is lehet következetesség, egység, uralmuk folytonos torzsalkodása miatt. Szervezett, egy akarat által vezérelt támadást nem is bírt volna ki akkor a hanyatló római birodalom! A következő években e belbajok daczára is előre haladnak, s 215-ben már a Duna torkolatai mellett laknak, az egykor Dáciához tartozott, de később közigazgatási és védelmi tekintetek miatt Moesiához csatolt területeken, melyeknek védelmére az ugynevezett vallum Traiani-t építék s látták el, itt-ott még most is majdnem egészen épen álló castrumok és castellumokkal. Caracalla a mondott évben már harczol ellenük, de a nélkül, hogy számbavehető sikert tudna elérni, annyit azonban mégis kivívott, hogy tiszteletben tarták a határokat még holta után is, sőt barátságos viszonyok is fejlődnek a jobbpárti római lakosság és balpárti barbárok közt, mert Maximinus, midőn Macrinus idejében (217—218.) mint magán ember Moesiában lakik, sűrűn érintkezik a gótok, mint alánokkal, ajándékokat ad nekik és fogad el tőlük.¹ Vagy az évpénzek tartották volna őket békében?² Lehetséges, — a római birodalom nem tartá ezt lealázónak, megfizették még a legkiválóbb uralkodók is, mint Domitianus, Hadrianus stb. A góthok példáján okulván a carpok, ők is megkövetelék a segélydíjat, Moesia helytartója, Tullius Menophilustól. A helytartó tribunalján ült, s tisztjeivel sűrű

¹ Capit. Maximini duo. c. 4. Sub Macrino, quod cum, qui imperatoris sui filium occiderat, vehementer odisset, a militia desit et in Thracia in vico, ubi genitus fuerat, possessiones comparavit ac semper cura Gothis commercia exercuit. Amatus est autem unice a Getis quasi eorum civis. Alani quicumque ad ripam venerunt amicum cum donis vicissim recurrentibus adprobabant.

² Jordani d. Get. orig. 19 : nam quamvis (Gothi) remoti sub regibus viverent suis, reipublicae tamen Romanae foederati erant et annua munera percipiebant.

beszélgetésbe volt merülve, midőn eléje vezették a követeket. Ezek kétszer, háromszor is elkezdék beszédjüket, de a legatus még sem figyelvén reájuk, utoljára a küldöttek főnöke éles hangon csak ennyit mond: «Ha a gótoknak adtok segílyt, miért nem adtok nekünk is?» «A császárnak sok pénze lévén, annak ad, a ki kér tőle» — válaszolá a helytartó. — «Ugy fogadjon minket is a kérelmezők közé, mert mi különbek vagyunk, mint a gótok.» «Erről a császárnak kell jelentést tennem; — négy hónap mulva megkapjátok a választ.» Ez elutasító volt, s Menophilus oly nyomatékkal tudá közölni az újra megjelenőssel, — hogy három évig maradtak még nyugton.¹ Körül-belől ekkor helyezkednek el a barbárok Dácia szomszédságában úgy, miként a Peutinger táblán látjuk: keleten vannak a gótok, mögöttük a gepidek; nyugot felé a sarmaták (jazygok?); Magyarország éjszaki részén a lupiones név alatt összefoglalt germanok; de mutatkoznak már a szlávok is — venedi, északon mint keleten, kiknek nevét a térképrajzoló — helyhiány miatt — a helyett, hogy a sarmaták fölé írná, területeikre teszi.²

A gótok tehát nem érvén közvetlenül a tartomány határait, még nem veszélyezteték immediate a provinciát. Annál nyomasztóbbak a dákokkal rokon karpok, — kiknek a gótok megjelenését megelőzőleg, valószínűleg nagy, teljesen szabad mozgást engedő területeik valának Dácia keleti mesgyéin, míg most, úgy látszik, egészen be vannak ékelve, s talán folyton fenyegetve is a velük tökéletesen egy műveltségi fokon álló, de valószínűleg sokkal nagyobb számú szomszéd barbárok által. Másfelé tehát nem is igen fordulhattak, mint Dácia ellen. S ezzel ismét szomorú napok következtek, mert szakadatlan, majdnem minden nap ismétlődő becsapásaikat a helyőrség, vagy elégtelensége, vagy a helytelen vezetés miatt nem igen tudja elhárítani, s ők minden nap merészebbek lőnek, annyira, hogy utóbb már csak a megerősített helyek nyújthatnak menhelyet ellenük. A legtöbb menekvő Apulumot keresi föl, s ezeknek egyike a valószínűleg egyiptomi eredetű G. Val. Sarapio, háláját, hogy megszabadult övéivel együtt, Jupiter, Optimus, Maximusnak szentelt oltárral rója le.³ A félénkebbek már a tartomány határain túl keresnek menekvést, így Galeriusnak, a későbbi császárnak anyja átkelve a Dunán, a jobban védhető vagy védett Moesia Superiorba fut családjával.⁴

Philippus e vészteljes hírekre, a mint rendezheté a birodalom egyéb ügyeit, személyesen érkezett Dáciába nagyszámú hadsereggel, mozgósítván a mór csapatokat is, melyeknek elei egykor — a hódítás alkalmával oly nagy szolgáltatokat tőnek Trajánának. Most is ők valának a legkiválóbbak, nyílt ütközetekben

¹ Petrus Patr. ed. Bonn. 124.

² Dr. K. Miller: Weltkarte des Castorius genannt die Peutinger'sche Tafel. Segmentum: VII., 4., 5. s VIII., 1—4.

³ C. J. L. III. 1054. *J(ovi) O(ptimo) M(aximo) G. Val. Sarapio a Carpis liberatus pro salute sua et suorum v(otum) l(ibenter) p(osit).* — De vajjon nem a markoman háborúkra vonatkozik-e?

⁴ Lactantius: de mort. persec. c. 9. infestantibus Carpis in Daciam novam transiecto amne confugerat.

épügy, mint a guerilla harcokban. A nagy haderő, a kiváló vezérlet, babért fűztek ismét a császár homlokára, s a karpok és szövetségeseik a germánok, szegénnyel és irtózatosan megfogyva menekültek a sokat szenvedett provinciából. A tanács 248-ban fényes diadalmenettel ünnepli a császár győzelmeit. Philippus a tartományban időzése alkalmával, épügy, mint elődei tevék, mindent elkövet annak fölélesztésére, s újból való fölvirágoztatására. A határokat megerősíti, a segédcsapatokat megszorítja, kiegészíti, a kereskedelem és forgalom könnyítésére fölállítja a pénzverdét.

E rendkívüli sikerek újjal biztatván a császárt, megtagadja a gótoktól az eddig élvezett segélypénzt, kétségtelenül abban a hitben, hogy german farkonai sorsa eléggé megriasztá őket arra, hogy ne merészeljenek zúgolódni, vagy épen erőszakoskodni. Megeszlódott, mert királyuk Ostrogotha kihívásnak tekintvén az imperator föllépését, de kényszerítve a napról-napra növekedő anyagi szükség által is, betört Moesiába, Thraciába, súlyosan megvervén az ellene küldött Decius. A szégyenletes csatavesztést a legiók fegyelmetlensége okozván, a vakmerő vezér elbocsátja őket a szolgálatból, intő például a többiekre, s büntetésül reájuk nézve, de a rakoncátlan, minden becsületéből kivetkezett nép, mely a sasok alatt is csak utódja s nem hagyományosa volt a köztársaság és korai császárság legióinak, megfledkezve s mit sem akarva tudni Julius Caesar hadseregének példájáról, az ellenséghez csatlakozik, s Decius a jövő háborúban a gótok, taifalok, astingok hordáin kívül kénytelen még ez árulókkal is megküzdeni. A hadjárat egyelőre Marcianopolis ellen irányult, melynek elestével a gepidek által fenyegetett gótok — tekintélyes váltságdíjat is kapva, visszavonulnak, leszámolandók elleneikkel. A barbarok az Auha (?) folyó mellett Galtisnál (?) mérvén össze fegyvereiket, Ostrogotha győzelmesen kel ki az ütközetből, s már ismét Róma ellen készült, midőn eléri végzete. Utódja Kniva egyesítvén az összes törzseket, a háborút oly nagy erővel akará megindítani, hogy támadása föltétlen sikerre vezessen. A moesiai legiók erre vezérüket Decius kiáltják ki császárnak (248. végén), azon reményben, hogy ő többet fog tenni a védelem érdekében.¹ A biborra nem vágyódó derék hadvezér csak hosszas rábeszélések után fogadá el az acclamatiót ama elhatározott, s Philippushoz intézett levelében esküvel is erősített szándékkal, hogy a mint Rómába mehet, azonnal leteszi az imperiumot. A bizalmatlan arab azonban nem hitt, s haddal indulván ellene a moesiai és dáciai legiók új császáruk védelmére elhagyák helyőrségeiket, s gyors menetekben vonultak Itáliába. Veronánál ütköztek össze, s Philippus seregének élén nyílt ütközetben esett el.² Fiát, a tizenéves komor Pilippust, kit sohasem láttak mosolyogni, Rómában a praetorianusok ölték meg.³

A polgárháború befejezte után Decius Rómában csak néhány hetet töltvén, visszasieltett az Al-Dunához, hol a helyőrségek nélkül maradt Dáciát és

¹ Zosimus I., 21., Henzen : 5538., C. J. Gr. 2743.

² Aur. Vict. Caes. 28., 10. ep. 21., 2. Eutropius 9., 3.

³ 249. őszén vagy tavaszán. Aur. Vict. Caes. 28., 11., ep. 28., 3., Eutr. 9., 3.

Moesiát újra elárasták a barbarok. A császár Pannonián át érkezvén, valószínűleg tartományunkban kezdi meg a harcztot rendkívüli erély és sikerrel,¹ s Apulum mint Restitutor Daciarum ünnepli őt.² A császár dáciai tartózkodása nagyon rövid lehetett ugyan, de azért, a háborúban való elfoglaltsága daczára is talált időt a bajok orvoslására, a közjóllét emelésére. A határokat megerősíti, új haderőkkel látja el; kiterjed gondja a városokra is, s Apulumot újra alapítván és népesítvén, az eddig különállott coloniát és municipiumot egyesíti, s a város mint «Colonia Nova Apulensis» hálálkodik neki.³

Decius Pannoniában született Sirmium mellett Bubalia nevű falucskában római, vagy legalább romanizált, középsorsú szülőktől.⁴ Ő az első a dunamelleki császárok közt, kik erélyük s kitartásukkal a hanyatló birodalmat nagygyű és hatalmassá teszik még egyszer, s véglegesen megalapítják a korlátlan egyeduralmat. Decius kiváló katona, ki megbecsüli és szereti legioit, de megköveteli tőlük a föltétlen engedelmességet, a legszigorúbb fegyelemhez való alkalmazkodást, bár viszonzásul mindent elkövet érdekükben. Ezért kiálták ki császárnak is.⁵ Javítani törekszik anyagi helyzetüket, előjogaikat megnöveli, kijavíttatja és meg bővíti az úthálózatokat, hogy a hadsereg mozgása lehetőleg gyors és könnyű legyen különösen az al-dunai tartományokban.⁶ Méltán megérdemelte tehát a birodalom háláját, midőn épen a legnagyobb veszély idején fejté ki e mélyre ható, a sereget regeneráló tevékenységet.

Közben Kniva két hadsereggel rontott Moesiába. A 70,000 főből álló nagyobb tömeg a király személyes vezérlete alatt veszi ostrom alá Novaet, (Steklen) a Jatrus (Jantra) és Duna összefolyásánál, de Trebonianus Gallus, a későbbi császár, szembeszáll vele s elűzi őt, mire a góthok a Dácia meghódításának emlékére Traján által épített Nikopolist (Nikup ugyancsak a Jantra mellett) támadják meg, de sikertelenül, az erős falakkal, s kötelességtudó helyőrséggel a vad csapatok nem tudván megmérkőzni, Decius érkeztének hírére fölszedték táborukat, s a hegyek közé vonultak, kirabolandók a gazdagnak vélt Philippopolist. A császár hegyi ösvényeken követvén Knivát, szerencsésen érkezett Beroe-ig — Philippopolistól 60 római mértföldnyire (= 88-65 km.) ama reményben, hogy elzárhatja elleneinek visszavonulási útját. De a barbar király épen ettől félvén, fölhagy a város ostromával, s erőltetett menetekben siet Decius elé, és mielőtt a császár sejthette volna érkezését, meglepi a rómaiakat és szétveri az egész hadsereget. A csatát veszített uralkodó ezer meg ezer veszély közt ugyan, de elmenekült Oescusba, újra szervezendő hadait. Közben a macedoniai

¹ Aur. Vict.: Decii barbaros trans Danubium persectantes. . . .

² C. J. L. III. 1176. Imp(eratori), Caes(ari) C(aio) Mess(io) Quinto Traiano Decio P(io) F(elici) Aug(usto) P(ontifici) M(aximo) trib(unicia) pot(estate) II. co(n)s(ulari) II. P(atrici) P(atriciae) Restitutori Daciarum col(onia) Nova Apulensis. Kr. u. 250.

³ C. J. L. III. 1176.

⁴ Aur. Vict. Caes. 29., 1.: Sirmiensium . . . ortus. ep. 29., 1.: Bubaliae natus — e Pannonia inferiore; Eutropius 9., 4.: Budaliae-natus.

⁵ Aur. Vict. 29.: Militiae gradu ad imperium.

⁶ C. J. L. III. 3723., 4645., 5752., 5988. kv. Eph. ep. II., 399., num. 766.

helytartól. Priscus árulása folytán elesvén Philippopolis, a gótok hadai akadálytalanul dúlhaták Macedoniát, Thraciát, s midőn az egykor virágzó tartományokban nem maradt kő kövön, visszavonultak, valószínűleg az áruló és trónravágyó L. Priscus által fizetett váltságdíjért. Decius eléjük akarván vágni, a mai Dobrudzsába sietett és Abrittusnál vívja meg velük utolsó csatáját. Kniva győzött s a császár Trebonianus Gallus által elárultatván, elesett fiával Herennius Etruscusszal együtt.¹ Még holttesteiket sem találták meg. Első ízben történt, a már háromszázados egyeduralom alatt, hogy római uralkodó, a birodalom területén győzelmes ellenség fegyverétől találva hal meg. (251.) Diadalittasság a barbárok részén, s teljes kétségbeesés az «örök Rómában» lőnek a következmények.

A moesiai hadsereg e rémítő csapás után, talán nem is sejtve az árulást G. Vibius Gallus Trebonianust kiáltja ki császárrá, ki a gyanút elhárítandó magáról, Decius ifjabb fiát Hostilianust kormánytársul vevé, leányát pedig eljegyzé örökösével az ifjú Volusianusszal, s míg Hostilianus élt, csak ketten voltak Augustusok, Volusianusnak még kelle elégednie a «Caesar» czímmel. De a régi és új dynastia eme egyesülése nem tartott soká, Hostilianus áldozata lőn még 251 végén az egész birodalmat dülő ragálynak, vagy pedig megmérgezték. Utódja Volusianus lett.

A gótokkal az új császár megbékélt azonnal: zsákmányukat nem követelé vissza, nem váltotta ki a foglyokat sem, — és megígérte nekik, hogy a régebben fizetett évpénzt újra meg fogják kapni. Erre Romába sietett, s a világváros gyönyöreibe merülve élvezé rövid dicsőségét, — és a nyugalmat.

Ez azonban nem tartott soká. A vérszemet kapott Kniva újra betört Moesiába, — de emberére talált, mert a helytartó, a mór származású M. Aemilius Aemilianus kiverte őt. A hadsereg s a sokat szenvedett tartományok örömrivalgással fogadván e győzelmet, Aemilianust kikiálták császárnak. Dácia s a szomszéd Pannonia azonnal elismerték, és Gallus mégis megelégedett azzal, hogy a senatus által a haza ellenségének nyilváníttatván őt Rhaetia és Noricumból Valerianus seregeit Italiába rendelte Róma biztosítására. Aemilianus — az európai keleti provinciák mind meghódolván neki, ugyanekkor vélte elérkezettnek az időt Italia elfoglalása által uralmát biztosítani. 253-ban mérte össze fegyverét Gallusszal, — s a császár elesett fiával együtt. Erre a senatus is elismerte őt, mire az új imperator megígérte, hogy a kormányt egészen az «Atyákra» bizza, magának pedig mint a tanács hadvezére, csak a katonai ügyeket s a háborúk vezetését tartja fönn. Ezzel betelt végzete: a katonák megölték őt Spoleto mellett, s fejét elküldék a már közeledő Valerianusnak.

P. Licinius Valerianus, előkelő, ősnemes itáliai családból származik, s a trónt hatvanhárom éves korában foglalja el. Kormányja telve lévén a legjobb akaratral, oda irányul minden törekvése, hogy orvosolja a bajokat. A hadsereg és polgárság igényeit, — mennyiben lehetséges volt, igyekezett összhangba hozni; a közigazgatást javítja és seregének élére legkiválóbb embereit állítván, a biro-

¹ Jordanis: Get. 18., 103.: ad Abritto Moesiae civitatem.

dalomnak későbbi nagy uralkodói Aurelianus, Claudius, Probus mindnyájan alatta érték el a legnagyobb katonai méltóságokat. S erre sohasem volt talán nagyobb szükség, mint épen most, midőn a birodalmat megtámadták minden oldalról. Mintha a földből termettek volna elő a vad hordák. Ily körülmények között magának a császárnak is kiváló katonának kellett volna lennie, hogy személyesen intézhesse a védelmet, vagy legalább a fölügyeletet, de Valerian már törődött volt, fia Gallienus pedig képtelen ily óriás föladat megoldására még akkor is, ha a gondoknak kisebb fele nehezedik reá. Keleten a Sassanidák indítanak háborút, — a legnagyobb ázsiai hatalmasság, mely száz és százezernyi eléggé fegyelmezett, jól felszerelt hadsereggel rendelkezett, s uralkodója is erélyes és harczias. Így itt még nagyobb volt a veszély, mint nyugoton. Valerian tehát keletre ment s ellenének fogságában végezte életét. Nyugaton sem volt sokkal másképen, de az ellenségek ezerfelé darabolva, sohasem tudtak egységesen föllépni. Kellő erély, körültekintés és kitartással ugyan sokat lehetett volna tenni, de épen ezek a tulajdonságok hiányozván Gallienusban, Gallia, Hispania, ha nem válnak is el végleg a birodalomtól, — külön császárnak hódolnak, s az meg is védi határaikat; az Al-Dunánál pedig soha egy pillanatra sem szűnik meg a harcz: markomanok, gótok s szövetségeseik a boránok, burgundok, sarmaták dúlják Pannoniát, Dáciát, Moesiát, Thraciát, Macedoniát és a császár képtelen megvédelmezni azokat, bár a legiók szakadatlanul küzdenek, s néha szerencsével is, miként az egyes császárokká kikiáltott tábornokok életrajzaiból értesülünk. 256-ban Valerian császár a praefectus urbishoz intézett levelében Aureliant «liberator Illyrici»-nek nevezi,¹ s a Corvuskok és Scipiókkal hasonlítja össze, s mi nem szin arany benne? — kérdi az érdemeket mindig elismerő imperator. A derék tábornok 258-ig látja el a főparancsnokságot; utódja a Traján ivadékából származó Ulpius Crinitus, majd Claudius teljes hatalommal egész Illyricumban, s rendelkezése alatt állanak az összes thraciai, moesiái, dalmatiai, pannoniai és dáciai hadak.² De még e kiváló emberek sem tudák a sors haragja által pusztulásra kárhoztatott tartományt megmenteni. Dunamelléki része elveszett talán már Decius halála után, vagy Gallus mondott le róla, de Aemilianus megöletése után kétségtelenül. A Felföld még tartható volt egyideig, míg az említett nagy hadvezérek állanak a sereg élén, s egy hispaniai fölirat Dacicus Maximusnak nevezi Gallienust;³ de dáciára az egyes győzelmeknek a területi épségét veszített tartományt már igen laza kapocs fűzte a birodalomhoz; bár Potaissában (Torda) a legutolsó

¹ Flav. Vopiscus: Divus Aurelianus c. 9: Quid enim in illo (t. i. Aurelianusban) non clarum? quid non Corvinis et Scipionibus conferendum? illi liberator Illyrici, ille Galliarum restitutor ille dux magni totius exempli.

² Trebellius Pollio: Divus Claudius c. 15 ... dux totius Illyrici. Habet in potestatem Thracas, Moesos, Dalmatos, Pannonios Dacos exercitus.

³ C. J. L. II. 2200: (Dominae) N(ostrae) Corneliae Saloninae Aug(ustae) Coniugi D(omini) N(ostri) Imp(eratoris) Caes(aris) P. Licini Gallieni Pii Fel(icis) et Invicti Aug(usti) Dacici Maximi, Germanici Maximi trib(unicia) potest(ate) IV. co(n)s(ulari) III. imp(eratoria) III. Kr. u. 257. Gallienusnak eme mellékneve talán sehol sem említettik.

fölirat 253—260 közt kelt, tehát dedicálójá, a Legio V Macedonica praefectusa bizalommal tekint a jövőbe, mert befejezteti az Azizus tiszteletére megkezdett, de el nem készült templom építését.¹ De az éremleletek nem nyúlnak le eddig: az alsó-ilosvaiak csak Philippust érik el,² a tordaiak 254-ig,³ az Ackner által Hammersdorfban gyűjtöttek szintén Gallienusig terjednek,⁴ éjszakon és keleten megszűnt tehát Valerianus és Gallienus uralmának kezdetén a római élet, majd elesik Potaissa is; az erős Apulum még tartja magát, de a dáciai aerának XI-ik évében megszűnik a pénzverde, — s talán még ugyanezen évben, városunk tornyaira is kitűzik a barbarok zászlait. Csak a nyugoti rész, talán a fővárossal együtt hódol még a római sasoknak. Ide vonják vissza a Legio III, Legio V és Legio XIII összes legénységét, s Ad Mediamban (Mehadia) Marcus Aurelius e Leg. XIII Gemina Galleniana veteránja 260—268 között még fogadalmi követ szentel Diis Magnis et Bonis, Aesculapio et Hygiae dedicatioval.⁵ Ily nagy helyőrség azonban oly kis területen mint a mai Hunyadvármegye nyugoti, Krassó-Szörény és Temesvármegyének keleti része, fölösleges lévén, Moesiába rendelik a dáciai hadseregnek legnagyobb részét, s a legiók ott 258 után Claudius vezérlete alatt állomásoznak, miként Gallienus leveléből értesülünk.⁶ A gótokkal való harczok ennek daczára sem szünetelnek, de mind a jobb parton vívják azokat, Dáciaért nem küzdenek többé, azt odahagyják a Duna bal parti erősségek kivételével, s a tartományt Gallienus végső éveiben elveszettnek tekinti mindenki,⁷ bár hivatalosan nem ismerték el a megtörtént dolgot. Ezt Aurelian teszi meg, midőn pannoniai harczait befejezve kelet ura, a császár szerepét játszó Zenobia ellen indul 271 végén. Ily nagy vállalatot kezdve a dunai limest teljes biztosságban kelle hátrahagynia, ez pedig csak úgy történhetett, ha véglegesen lemond Dáciáról, le a gótok javára, kik a Claudius által Naissusnál reájok mért csapást nem üthetvén helyre, szívesen fogadák a békejobbot, a tartomány birtokában való elismertetésüket. Aurelian azonban e birtoklást csak akkor sanctionálhatá, ha rég befejezett tényről van szó, — és még így sem tévé föltételek nélkül, — ezek pedig alig lehettek

¹ C. J. L. III. 875. Deo Azizo Bono Puero Phosphoro Conservatori pro salutem DD (= dominorum) NN (= nostrorum) Valeriani et Gallieni Aug (= augustorum) et Valeriani nobilissimi Caesaris et Corneliae Saloninae (Augustae et Genio?) Leg(ion)s V. Mac(edonicae) III. (= tertium) piaae fidelis Donatus praef(ectus) leg(ionis) eiusdem templum inceptum perfecit Kr. u. 253/260.

² Torma K. Erdélyi muzeum-egyleti évkönyv 31. kv. I.

³ Neigebauer: Dacien p. 218. kv.

⁴ Neigebauer: Dacien p. 265 kv.

⁵ C. J. L. III. 1560

⁶ Trebellius Pallio: Divus Claudius c. 17. Gallienus kéri ügynökét, hogy engesztelje meg a haragvó Claudius: Quaesio igitur mi Venuste si mihi fidem exhibes, ut eum facias a Grato et Herenniano placari nescientibus hoc militibus Daciscianis qui iam saeviant, ne graves erumpant.

⁷ Orasius VIII. 22: Graecia, Macedonia, Pontus, Asia Gothorum inundatione deleta nam Dacia trans Danubium in perpetuum aufertur. Eutropius IX. 8: Dacia, quae a Traiano ultra Danubium fuerat adiecta, amissa est.

egyebek mint a rabszolgákul elhurezolt rómaiaknak kiadása, s a balparton állomásozó néhány, kétségtelenül kissebb helyőrségnek szabad elvonulása.^{1—2}

A sasok tehát jobb hazát kerestek.

Dáciában a barbárság üté föl tanyáját, — Apulum romjait benőtte az avar és szászadok zajlanak le, míg hegyeink között ismét polgárosult élet keletkezik. De ezt az új életet már nemzetünk kezdi, s hol egykor a rómaiság hinté el és terjeszté a civilisatio áldásait, bámulatba ejtve másfél századra terjedő uralmának óriási alkotásaival az utókort, — ott most a magyar Gyulafehérvár virágzik!

„Induxi te ad legendum, sincerum mihi candore
noto reddas iudicium precor“.

¹ Flav. Vopiscus: Divus Aurelianus c. 39. Cum vastatum Illyricum ac Moesiam deperditam videret, provinciam Transdanuvianam Daciam a Traiano constitutam sublato exercitu et provincialibus reliquit desperans eam posse retineri adductosque ex ea populos in Moesia conlocavit appellavitque suam Daciam, quae nunc duas Moesias dividit.

² Sextus Rufus 8: (Dacia) sub Gallieno imperatore amissa est, et per Aurelium translatis ex inde Romanis, duae Daciae in regionibus Moesiae factae sunt.

TARTALOM.

	Lap.
Előszó.	7
I. Földrajzi adalékok.	9
II. Agathyrsek.	14
III. Dácia meghódítása.	20
IV. Trajan oszlopa.	44
V. A dákok.	75
VI. A dákok hadügye.	88
VII. A castrum alapítása.	111
VIII. A Legio XIII. Gemina élete Apulumban.	114
IX. A Legio XIII. Gemina segédcsapatai.	134
X. A Legio XIII. Gemina castruma mellett keletkezett polgári telep.	137
XI. A markoman háborúk.	143
XII. A colonia és municipium Apulum megalapítása.	194
XIII. Apulum közigazgatási kerülete.	198
XIV. Az utak.	202
XV. A hadi viszonyok.	215
XVI. A lakosság rendi fölosztása.	249
XVII. A lakosság nemzetiségi viszonyai.	257
XVIII. A város kormányzata.	277
XIX. Az egyesületek.	289
XX. A köz- és magán-épületek.	303
XXI. A köz- és magán-élet.	311
XXII. A közegészség.	333
XXIII. A vallási viszonyok.	335
XXIV. A temetők.	370
XXV. A bányászat.	374
XXVI. A bányaigazgatás.	388
XXVII. A pénzügyi kormányzat.	391
XXVIII. A tartományi kormányzat.	295
XXIX. A concilium provinciarum III. Daciarum. (A tartománygyűlés.)	401
XXX. A pénzverde.	405
XXXI. Történeti adalékok.	413